

ஞானம்

கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை

100

நூறு எழுத்தாளர்கள் - நூற்றுக்குமேற்பட்ட எழுத்துக்கள்

எழுத்து நவீன இலக்கியச்
சிறப்பிதழ்

விலை: 200/=

‘ஞானம்’ - வளர்ச்சியின் வள்ளல்கள்

‘இலக்கியக் காவலர் - இலக்கியப் புரவலர்’ ‘லக்கிலேண்டர்’ எஸ். முத்தையா (அகில இலங்கை சமாதான நீதவான்)

கண்டியைச் சேர்ந்தவரும், குண்டாலை வக்கிலேண்டர் பிஸ்கட் நிறுவனத்தின் பங்களாளரும், தொழிலதிபருமான எஸ். முத்தையா அவர்கள் கடந்த 30 வருட காலமாக சமூகப் பணியில் தம்மை அர்ப்பணித்து வருபவர். கலை, இலக்கிய, சமூக, சமய, கல்வி போன்ற துறைகளுக்குத் தாராளமாக உதவி வருபவர். தயான குணமும், எளிமையும், அன்பான பேச்சும், உதவும் கரங்களும் இவரிடத்தில் காணப்படும் சிறந்த பண்புகளாகும். கண்டியில் கலை இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும், எழுத்தாளர்களது உயர்ச்சிக்கும் ஓர் ஊன்று கோவாக இருந்து வருகிறார். இவரது சகல சமூகப் பணிகளையும் மதித்து பல கலை, இலக்கிய, சமூக அமைப்புகள் இவரைப் பாராட்டிக் கௌரவித்துள்ளன. மத்திய மாகாண தமிழ் சாகித்திய விழாவில் இவர் கௌரவிக்கப்பட்டதோடு, இலக்கியப் புரவலர் பட்டமும் வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டார். இரத்தினபுரி நல்லுறவு ஒன்றியம் சாமஹி பட்டம் வழங்கிக் கௌரவித்தது. கண்டி தெவ்வீய முருகா மலை முருகன் கோயில் அறங்காவலராக இருந்து சமயப்பணிகளையும் ஆற்றி வருகிறார். முத்தையா முரளிதரன் எனும் உலக விளையாட்டு நாயகனை உலகாதிக்கத் தந்த பெருமைக்குரியவர். முரளிதரனால் முத்தையாவும் முத்தையாவால் முரளிதரனும் உலக அரங்கில் புகழ் பெற்றவர்கள். ஞானம் சஞ்சிகைக்கு முதல் விளம்பரம் இவரால் வழங்கப்பட்டது. அன்று தொடக்கம் ஞானம் சஞ்சிகையின் பின் அட்டைமையே இவரது ‘லக்கிலேண்டர்’ விளம்பரம் அவங்கிடுத்து வருகிறது. என்றும் குறைவில்லாத நிறைந்த மனது கொண்ட பெருவள்ளல் இவர்.

‘இலக்கியப் புரவலர்’ இர. மோகன் நாகலிங்கம் (அகில இலங்கை சமாதான நீதவான்)

கண்டியில் பிரபல தொழிலதிபரும், சமூகத் தொண்டருமான பூர்வீலங்காசிகாமணி, இலக்கியக்காவலர் நாகலிங்கம் இரத்தின சாபதி அவர்களின் புதல்வரும், தற்போது தனது தந்தையாரின் வழியில் சென்று சமூகப் பணிகளை ஆற்றி வருபவருமான தொழிலதிபரும் அகில இலங்கை சமாதான நீதவானும், இலக்கியப் புரவலருமான இர. மோகன் நாகலிங்கம் எளிமையும், சிரித்த முகமும், இனிமையாக உரையாடும் கபாவமும், யாரையும் கவர்ந்திடும் பேச்சும் கொண்ட இவர் கலை, இலக்கிய, சமூக, சமய, கல்விப் பணிகளுக்காகத் தாராளமாக உதவி வருகிறார். உதவி கேட்டு இவரிடம் வருபவர்களை மனங் கொணாது அமர வைத்து அன்பாகப் பேசி உதவி செய்து வருபவர். கண்டி கட்டுகலை செல்வ விநாயகர் ஆலய வளர்ச்சியில் இவரது பங்கும் முக்கியமானது. கண்டி பூர் இராம கிருஷ்ணர் அறநெறிப் பாடசாலை போஷகராவும் இருந்து அப்பாடசாலையை வழிநடத்தி வருபவர். ஞானம் சஞ்சிகையின் வளர்ச்சியில் பெரும் ஆர்வம் கொண்டவர். அதற்காகத் தம்மாவான ஆலோசனைகளையும் உதவியையும் தொடர்ந்து வழங்கிவருபவர்.

‘சமூக ஜோதி’ என். எஸ். சிவானந்தன் (அகில இலங்கை சமாதான நீதவான்)

கண்டியைச் சேர்ந்த என். எஸ். சிவானந்தன் அவர்கள் சமூகப்பணி ஆற்றுவதில் முன் நிற்பவர். கலை, இலக்கியப்பணிகளுக்கு ஒரு உந்து சக்தியாக இருந்து உதவி வருபவர். பல பாடசாலை அபிவிருத்திக்கும், மாணவர்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்கும் தொடர்ந்து உதவி வருபவர். இலக்கியவாதிகளுக்கும், அவர்களது இலக்கியப்பணிகளுக்கும் ஓர் உந்து சக்தியாகத் திகழ்வதோடு இலக்கியப் புரவலராகவும் திகழ்கின்றார். அவரின் பணிகளுக்கும் பல கலை இலக்கிய அமைப்புகள் விருது வழங்கிக் கௌரவித்துள்ளன. அண்மையில் புசல்வாலைமையில் நடைபெற்ற கலை விழாவின் போது விருதும் ‘சமூக ஜோதி’ பட்டமும் வழங்கி கௌரவிக்கப்பட்டார். நுரெலியாவில் நடைபெற்ற மத்திய மாகாண தமிழ் சாகித்திய விழாவிலும் கௌரவிக்கப்பட்ட இவர் ஞானம் சஞ்சிகையின் வளர்ச்சிக்காகத் தொடர்ந்தும் ஆதரவு வழங்கி வருபவர்.

குரும்பசிப்பியூர், மாலையு வேல் அமுதன்

இவரை ‘ஞானம்’ வாசகர்கள் நன்கறிவர். திருமண ஆற்றுப்படுத்தும் நாக இவர் தொடர்ந்து விளம்பரம் செய்வதும், ‘சுய தெரிவுமுறை முன்னோடியாக’ அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதும் தெரிந்ததே திருமண ஒப்பேற்றுத் துறையில் ஊழல் நிறைந்த வழியாகியிருந்த தரன் முறையில், முற்போக்கான சமவாய்ப்பை உறுதி செய்யும் நாகரிக முறையான ‘சுயதெரிவுமுறையை’ அறிமுகம் செய்த பிதாமகர் இவரே. அதனை உலகமறிந்திட்டியீட்டு விளம்பரம் செய்வதும் இவரே. இவரின் விளம்பரப்பாணி புதியது. ‘தலண்டை அடிப்பது’, ‘கொஞ்ச நஞ்சுமல்ல’, ‘எக்கச்சக்கம்’ போன்ற சக்தி வாய்ந்த வட்டார மொழியைப் பயன்படுத்தி, விளம்பரத்துறைக்கும் ஒரு புதியாணியை அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார். இவரது புதுமையான விளம்பரமுறையைப் பேராசனம் பல்கலைக்கழக மாநிலவியல் விரிவுரைப்பார் உயர்திரு. மெளனகுரு சித்தார்த்தன் ‘ஐரைஞ்சகப்படுத்தப்பட்ட விளம்பரத்தன்மை.’ என வியந்துரைக்கின்றார். வேல் அமுதனுக்கும் புதுமை செய்யும் விருப்பு, புதிசைச் செயற்படுத்தும் தெம்பு எங்கிருந்து வந்தது?.. அதன் விடை மிகச் சலபமானது! வேல் அமுதனிடம் தேங்கிக் கிடக்கும் கற்பனை வளம், இலக்கியத் திறன், கலை இலக்கிய செயற்பாட்டுப் பெறுமதி வாய்ந்த அனுபவம், அவருக்குக் கைகொடுத்து உதவுகின்றது. வேல் அமுதன் ஓர் எழுத்தாளன். இதுவரை ஆறு ஆக்க இலக்கிய நூல்களை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். அவரின் ‘மாரீசம்’ சாகித்திய மண்டலத் தேசிய விருது பெற்றது. வேல் அமுதன் ஒரு இலக்கியச் செயற்பாட்டாளன். பல இலக்கிய அமைப்புகளை வெற்றிகரமாகச் செயற்படுத்தியுள்ளார்.

‘புத்தக வித்தகர்’ பூபாலசிங்கம் ஸ்ரீதரசிங்

‘சமூக தமிழரின் கலாசாரச் சின்னங்களில் ஒன்றாகிவிட்ட பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலையின் அதிபர் ஸ்ரீதரசிங். அன்பானவர், பண்பானவர், எந்நேரமும் சிரித்த முகத்துடன் இவிய சொல் பேசுபவர். இவரை அறியாத இலக்கியக்காரர் எவரும் இவர்கையில் இல்வையெனவாம். முகநிரிதி பெறுதல், நூல்களை வெளியிடுதல், விநியோகத்தில், எழுத்தாளர்களுக்கு உதவுதல் போன்ற இலக்கியப் பணி புரிந்து வரும் இவர் சமூக இலக்கியவளர்ச்சிக்கு அணி சேர்க்க வல்ல பலநூல்களை பூபாலசிங்கம் பதிப்பகம் மூலம் வெளியிட்டுள்ளார். சமய, சமூகப் பணிகளிலும் ஈடுபாடு கொண்டவர். கம்பன் கழக உறுப்பினர், இலங்கைத் தமிழ் நூல் பதிப்பாளர் ஒன்றியத் தலைவர், சின்மயாமிஷன் ஆயுட்கால உறுப்பினர், பூர்வீலங்கா புத்தக வெளியீட்டாளர் சங்க உறுப்பினர், நவீனாதீவ அபிவிருத்திச் சபைத் தலைவர், ஞானம் சஞ்சிகை இலக்கியப் பண்ணையின் செயலாளர், ஞானம் சஞ்சிகையின் செயற்பாடுகள் கொழும்புக்கு விநியோகிக்கப்பட்ட நாள முதல் அதற்குப் பக்கபலமாக நின்று ஆலோசனைகளையும் உதவிகளையும் வழங்கி ஆதரிப்பவர். மனித நேயமே இவரிடமுள்ள பெருஞ்செல்வம்.

“ஞானம்” 100ஆவது இதழ் ஈழத்து நவீன இலக்கியச் சிறப்பிதழ்

● கட்டுரைகள்

- ஈழத்து இலக்கியம் - ஒரு முகவுரைக் குறிப்பு - பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி / 10
- ஈழத்து நவீன கவிதை வளர்ச்சி - கலாநிதி செ. யோகராசா / 13
- ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் - பேராசிரியர் க. அருணாசலம் / 26
- இலங்கைத் தமிழ் நாவல்களின் போக்கு - கலாநிதி க. குணராசா / 35
- இலங்கையில் தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வின் வளர்ச்சி - கலாநிதி துரை.மனோகரன் / 40
- ஈழத்தில் தமிழிலக்கியத் திறனாய்வில்
கோட்பாடுகளை மையப்படுத்திய ஒரு வரலாற்றுக் குறிப்பு - கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன் / 44
- ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய விமர்சனம்:
மு. தவும் இன்றைய போக்குகளும் - மு. பொன்னம்பலம் / 51
- இலங்கையில் தமிழ் இலக்கிய ஆய்வு - பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் / 64
- ஈழத்து நவீன இலக்கிய வரலாற்று எழுத்துக்கள் - செல்லத்துரை சுதர்சன் / 75
- ஈழத்தில் பெண்கள் இலக்கியம் - பேராசிரியை சித்திரலேகா மௌனகுரு / 82
- இலங்கையின் முற்போக்கு இலக்கிய வளர்ச்சி - கலாநிதி துரை மனோகரன் / 87
- ஈழத்தில் தலித் இலக்கியம் - மா. ரூபவதனன் / 90
- ஈழத்துப் பா நாடகங்கள் - பேராசிரியர் எம். ஏ. நுஃமான் / 96
- ஈழத்தில் தமிழ் நாடக எழுத்துருக்கள் - பேராசிரியர் சி. மௌனகுரு / 102
- ஈழத்து தமிழ்ப் புதுக்கவிதை மரபில்
ஹைக்கு கவிதைகள் - கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ் / 107
- ஈழத்து நவீன தமிழ் இலக்கியச் சூழலில்
இலக்கியப் பத்தி எழுத்துக்கள் - உமாகாயத்ரி தியாகராஜன் / 116
- ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தில்
குழந்தைக் கவிதைகள் - கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ் / 118
- ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய இதழ்கள் - எப். எம். பஸ்மிலா / 128
- ஈழத்துப் புத்திலக்கியத் தொகுப்புகள் - ஸ்ரீ. பிரசாந்தன் / 133
- ஈழத்தின் தமிழ் மண்வாசனை நாவல்கள் - கலாநிதி முல்லைமணி / 137
- மலையக இலக்கியம் - தெளிவத்தை ஜோசப் / 141
- மலையகச் சிறுகதைகளின் மிக அண்மைக்காலப்போக்கும் அதன் எதிர்காலமும்
- பதுளை சேனாதிராஜா / 150
- இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் முஸ்லிம்களின்
நவீன இலக்கியங்கள் - ஏ. இக்பால் / 158
- ஈழத்தில் தமிழ் அகராதி முயற்சிகள் (1939 வரை) - ஞா. பாலச்சந்திரன் / 162
- ஈழத்தின் கீர்த்தனை இலக்கியம் - பேராசிரியர் சபா. ஜெயராசா / 169
- ஈழத்தின் இன்றைய கணிவிசார் தமிழ் முயற்சிகள் - கெ. சர்வேஸ்வரன் / 172
- புலம்பெயர் தமிழ்ப் படைப்புகளில் பிரதேசச் செல்வாக்கு சு. குணேஸ்வரன் / 178
- புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழரின் உலகளாவிய இலக்கியத்தோடல் - என். செல்வராஜா / 186
- அவுஸ்திரேலியாவில் தமிழ் இலக்கியம் - வெ. முருகபுபதி / 200
- குருவும் சீடர்களும் - அ. முத்துலிங்கம் / 204
- ‘பெண் உலகப்பாதையை நோக்கி’... - பத்மா சோமகாந்தன் / 212
- மட்டக்களப்பில் வளம் நிறைந்த வசந்தன் பாடல்கள் - அன்புமணி / 215
- தி. ஞானசேகரனின் புதியசுவடுகள் நாவல் - செ. சக்திதரன் / 220
- யாழ். பெண்கல்வியில் ‘அந்தப் பழைய உலகம்’ - அன்னலட்சுமி இராஜதுரை / 226
- முதலாளித்துவ உலக முறைமை -
இம்மானுவில் வலஸ்ரீன் கோட்பாடு - கந்தையா சண்முகலிங்கம் / 233
- சம்போடு ராமானுஜா - சிற்பி / 238
- படைப்புத் வாசிப்பின் அரசியலும் - தேவராஜா ஜெகன் / 243
- இன்னும் 100 வருடங்களில் தமிழ்மொழி அழிந்து விடுமா? - சு. ஸ்ரீகந்தராசா / 247
- பலமாயிரு அத்தோடு தைரியமாயிரு - குறமகள் / 254
- புலோலியின் பெண்கல்விப் பாரம்பரியம் - மா. பா. மகாலிங்கசிவம் / 256
- தலைநகரில் தமிழ் அரங்கு: எழுதப்படாத வரலாறு - அந்தணிஜீவா / 259
- ஈழத்து இலக்கிய இதழியலில் ஞானம் - பெருமாள் சரவணகுமார் / 266

ஒளி - 09 சுடர் - 04

பகிர்தலின் மூலம்
விரிவும்
ஆழமும்
பெறுவது
ஞானம்

ஆசிரியர் :

தி. ஞானசேகரன்

இணை ஆசிரியர் :

ஞானம் ஞானசேகரன்

ஓவியர்கள் :

**கௌதமன்
மதிபுஷ்பா**

தலைமை அலுவலகம் :

19/7, பேராதனை வீதி, கண்டி.

தொடர்புகளுக்கு... :

தி. ஞானசேகரன்

ஞானம் கிளை அலுவலகம்

3-B, 46^{வது} ஒழுங்கை,

கொழும்பு - 06.

தொலைபேசி : 011 -2586013

0777-306506

தொலைநகல்: 2362862

E-mail : editor@gnanam.info

Web : www.gnanam.info

**வெளிநாட்டு, உள்நாட்டு
வங்கித் தொடர்புகள்:
Swift Code :- HBLILKLX
T. Gnanasekaran
Hatton National Bank -
Wellawatte
A/C No. 0090672606**

ஆக்கங்களுக்கான ஓவியங்கள் : கௌதமன்

ஞானம் சஞ்சிகையில் பிரசுரமாகும் படைப்புகளின் கருத்துகட்டு அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே பொறுப்புடையவர்கள். புண்பெயரில் எழுதுபவர்கள் தமது சொந்தப் பெயர், முகவரி ஆகியவற்றை வேறாக இணைத்தல் வேண்டும். பிரசுரத்திற்கு ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் படைப்புகளைச் செவ்வைப்படுத்த ஆசிரியருக்கு உரிமையுண்டு. - **ஆசிரியர்**

● கல்பகுகர்

- சு. ஸ்ரீகந்தராசா / 11
- ஜின்னாஹ் / 12
- சித்திரா சின்னராஜன் / 19
- நவாலியூர்க் கவிராயர் / 25
- க. அருமைநாயகம் / 39
- குறிஞ்சி நாடன் / 50
- கண. எதிர்வீரசிங்கம் / 68
- மேமன்கவி / 86
- சோ. சுதர்ஷினி / 101
- வாகரை வாணன் / 111
- த. ஜெயசீலன் / 122
- வேல். நந்தன் / 131
- எஸ். முத்துமீரான் / 140
- பரா. றமேஸ் / 146
- கல்வயல் வே. குமாரசாமி / 156 / 199
- கருணாகரன் / 157
- சோ. பத்மநாதன் / 161
- சண்முகம் சிவகுமார் / 168
- செ. ஜெ. பபியான் / 168
- ஆவூரான் / 177
- மாரி மகேந்திரன் / 177
- கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன் / 181 / 203
- மும்தாஸ் ஹபீன் / 185
- வை. சாரங்கன் / 195
- வே. தினகரன் / 206
- மாரிமுத்து சிவகுமார் / 214
- லுணுகலை ஸ்ரீ / 230
- ஏறாவூர் அனலக்தர் / 237
- சுருதி / 242
- ஜெ. பிறேம்குமார் / 242
- ஆ. குணநாதன் / 258
- இப்னு அஸுமத் / 265
- பெரிய ஜங்கரன் / 270

● நாடகம்

- கோகிலா மகேந்திரன் / 207

● ச்றுககுகர்

- யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் / 20
- சு. முருகானந்தன் / 32
- வி. ஜீவகுமாரன் / 61
- கே. ஆர். டேவிட் / 69
- சிவனு மனோகரன் / 79
- வி. என். சந்திரகாந்தி / 112
- ஆ. இரத்தினவேலோன் / 123
- திக்குவல்லை கமால் / 147
- வேல் அமுதன் (குறுங்கதை) / 160
- இ. இராஜேஸ்கண்ணன் / 182
- தெணியான் / 196
- ஆவூரான் / 223
- தம்பையா கயிலாயர் / 231
- சுதர்மகாராஜன் / 240
- சி. பன்னீர்ச்செல்வம் / 251
- வசந்தி தயாபரன் / 263

வெள்ளத்தின் பெருக்கைப்போல் கலைப்பெருக்கும்
கவிப்பெருக்கும் மேவு மரயின்,
பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடரெல்லாம்
விழிப்பற்றுப் பதவி கொள்வார்.

அன்பு நெஞ்சங்களே,

ஞானத்தின் இந்த நூறாவது இதழைச் சிறப்பிதழாக வெளியிடுவதில் பெருமகிழ்வு கொள்கிறோம். ஈழத்தில் மாதந்தவறாது ஒழுங்காக வெளிவந்த ஒரு சிற்றிதழ் என்றால் அது 'ஞானம்' மட்டுந்தான் என்பதில் எமக்கு இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது.

எமது நாட்டில் சென்ற நூற்றாண்டின் அறுபது எழுபதுகள் இலக்கியச் செயற்பாடுகளின் உன்னத காலமாக விளங்கியது. முற்போக்கு இலக்கியம், நற்போக்கு இலக்கியம், மரபு பற்றிய சர்ச்சைகள் முன்னெடுக்கப்பட்ட காலம் அது. அக்காலகட்டத்தில் தோன்றிய சிற்றிதழ்கள் - மறுமலர்ச்சி, கலைச்செல்வி, மல்லிகை, குமரன், இளம்பிறை, சிரித்திரன், விவேகி, மரகதம், தேனருவி, மலர், மலை முரசு, நதி, அலை, தீர்த்தக்கரை, அஞ்சலி, கொழுந்து, நந்தலாலா போன்றவையும் வேறும் சிலவும் இலக்கியப் பணி புரிந்தன. படைப்பாளிகள் மிகுந்த ஆர்வமுடன் இச்சஞ்சிகைகளுக்குத் தமது பாங்களிப்பை நல்கினர்.

அத்தகைய சூழ்நிலை இன்றில்லை. எண்பதுகளில் தோன்றிய போர்ச்சூழல் காரணமாக நமது படைப்பாளிகள் பலர் நாட்டை விட்டுப் புலம் பெயர்ந்தனர். பலர் நாட்டுக்குள்ளேயே இடம் பெயர்ந்தனர். வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகள் பலவாகின. சுதந்திரமாக இயங்க முடியாத சங்கடம். இவையாவும் நமது படைப்பாளிகளின் படைப்புச் செயற்பாட்டில் ஆர்வம் குறைந்த நிலையை ஏற்படுத்தின. வாசிப்புப் பழக்கம் இளைய தலைமுறையினரிடம் அருகத் தொடங்கியது.

ஆனாலும் இலக்கியச் செயற்பாடுகள் காலத்துக்குக்காலம் முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட வேண்டியது அவசியமானது. இன்று மிகவும் சிரமமான ஒரு சூழ்நிலையிலேதான் நாம் இப்பணியில் ஈடுபட்டுள்ளோம். முன்னைய இலக்கியச் சஞ்சிகைகள் ஆற்றிய இலக்கியப் பணியின் தொடர்ச்சியைப் பேணி அடுத்த கட்டத்துக்கு எடுத்துச் செல்லவேண்டிய நிலையில் உள்ளோம் என்ற உணர்வுடன் செயற்படுவது இன்றியமையாத தேவையாகியது. அந்த உணர்வுடனேயே நாம் செயற்பட்டு வருகிறோம்.

ஞானத்தின் முதலாவது இதழ் 06.06.2000ல் வெளியாகியது. அதில் சிறுசஞ்சிகை ஒன்றின் முக்கிய பணியாக அமையவேண்டியவற்றைக் குறிப்பிட்டிருந்தோம் - ஒரு சிறு சஞ்சிகையானது அந்த நாட்டின் இலக்கியப் பாரம்பரியங்கள், இலக்கிய உலகில் ஏற்படும் மாற்றங்கள், வளர்ச்சிப் போக்குகள், கருத்தோட்டங்கள் போன்றவற்றின் காலக்கண்ணாடியாகத் திகழ வேண்டும். புதிய எழுத்தாளர்கள் தோன்றிவர வழிசமைக்க வேண்டும் - இக்கருத்தியலுக்கு அமையவே ஞானம் சஞ்சிகையின் உள்ளடக்கங்களிலும் செயற்பாடுகளிலும் கவனஞ் செலுத்தி வந்துள்ளோம்.

நேர்காணல்கள்

சிறு சஞ்சிகை என்ற வகையில் ஞானத்தில் வெளிவருகின்ற விடயங்கள் யாவும் காத்திரமானவையாகவும் கலை இலக்கிய விடயங்களை வெளிக்கொணர்பவையாகவும் அமைதல் வேண்டும். இன்றைய வெகுசனச் சஞ்சிகைகளின் ஆக்கிரமிப்புச் சூழலில் காத்திரமான இலக்கியதரத்தினைப் பேணுவதற்குப் பேரறிஞர்களினதும் மூத்த கலை இலக்கியவாதிகளினதும் நேர்காணலைப் பெற்று அவற்றின் மூலம் அவர்களது கருத்துக் களையும், அறிவுரைகளையும், அனுபவங்களையும் பல்வேறுபட்ட கலை இலக்கியச் சிந்தனைகளையும் வாசகர்களுக்கு அளித்தல் இதற்கான ஒரு வழிமுறையாக அமைந்தது. கதாசிரியர்கள், கவிஞர்கள், இதழாசிரியர்கள், விமர்சகர்கள், கலைஞர்கள், பத்தி எழுத்தாளர்கள், பேராசிரியர்கள், புலம் பெயர்ந்த படைப்பாளிகள், பெண்நிலைவாதிகள் எனப் பல திறத்தினரது நேர்காணல்கள் ஞானத்தில் இடம்பெற்றன.

இந்த நேர்காணல்களில் மாறுபட்ட இலக்கியக் கருத்துநிலை கொண்டோரையும் அவரவர் நிலைநின்று தத்தமது கருத்துக்களை முழுமையாக வெளிக்கொணரும் வண்ணம் வினாக்கள் தொடுக்கப்பட்டன. இந்த நேர்காணல்களில் நேர்காணப்பட்டோரின் ஆளுமைத்திறன் முழுமையாக வெளிக்கொணரச் சந்தர்ப்பங்கள் வழங்கப்பட்டன. சிலரது நேர்காணல்கள் பல வாதப் பிரதி வாதங்களை ஏற்படுத்தின. அவற்றையும் ஞானத்தில் வெளியிட்டோம். பல்வேறு கருத்து நிலைகளும் வெளிவர ஊக்குவித்தோம். சில நேர்காணல்கள் வரலாற்றுத் தவறுகள் சிலவற்றை வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டுவந்தன. இந்த நேர்காணல்கள் இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கும் இலக்கிய மாணவர்களுக்கும் பயன்மிக்கனவாக அமைந்தன. இந்த நேர்காணல் களில் பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி அவர்களின் நேர்காணல் “கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி இலக்கியமும் வாழ்க்கையும்” என்ற தலைப்பிலும், எஸ்.பொ. அவர்களின் நேர்காணல் “தீதும் நன்றும்” என்ற தலைப்பிலும் நூலாக வெளிவந்துள்ளன.

சிறுகதைகள்

சிறுகதை வளர்ச்சிக்கு ஞானம் ஆற்றிவரும் பங்களிப்பும் குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சிக்கு அணிசேர்க்கவல்ல நல்ல பல சிறுகதைகள் ஞானத்தில் வெளி வந்துள்ளன. முதல் இரண்டு ஆண்டுகளில் ஞானத்தில் வெளிவந்த “போர்க்காலச் சிறுகதைகள்” தொகுக்கப்பட்டு நூலாக வெளிவந்துள்ளது. வருடாவருடம் எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்கும் முகமாக அமரர் புலோலியூர் க. சதாசிவம் ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டியினை நடத்தி வருகிறோம். அத்தோடு 2007ல் அமரர் செம்பியன் செல்வன், அமரர் அல்வாயூர் கவிஞர் மு. செல்லையா ஆகியோரது ஞாபகார்த்தப் போட்டிகளையும் நடத்தினோம். இப்போட்டிகளினூடாக நல்ல பல தரமான சிறுகதைகள் வெளிவந்தன. அத்தோடு இப்போட்டிகளில் புதிய இளம் எழுத்தாளர்கள் தோற்றம் பெற்று ஞானத்தின் மூலம் வளர்த் தெடுக்கப்பட்டு வருகின்றனர். போட்டியில் பரிசு பெற்ற கதைகள் பின்னர் தொகுக்கப்பட்டு அவற்றை நூலாக்கும் பணியிணையும் நாம் மேற்கொண்டு வருகிறோம். “கொக்கிளாய் மாமி” “சிறைப்பட்டிருத்தல்” ஆகிய தொகுதிகள் இதுவரை வெளிவந்துள்ளன. மொழிபெயர்க்கப்பட்ட பிறமொழிச் சிறுகதைகளையும் நாம் அவ்வப்போது வெளியிட்டு வருகிறோம். அவற்றுள், வ.ஆ. தங்கவேலாயுதத்தினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு ஞானத்தில் வெளியான போர்க்காலச் சிங்கள மொழிச் சிறுகதைகளை “யுத்தத்தின் சாயம்” என்ற மகுடத்தில் வெளியிட்டுள்ளோம். ஞானம் 29ஆவது இதழில் வெளியான இ. இராஜேஸ்கண்ணன் எழுதிய ‘தொலையும் பொக்கிசங்கள்’ என்ற சிறுகதை பத்தாம் ஆண்டு தமிழ் கற்பித்தல் ஆசிரியர்களுக்கான வழிகாட்டி நூலில் இடம்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. சமீபத்தில் இடம்பெற்ற ‘தகவம்’ - பரிசளிப்பு 2007ல், ஞானம் சஞ்சிகையில் வெளியான சிறுகதைகளே அதிகமான பரிசில்களைத் தட்டிக் கொண்டன.

கவிதைகள்

கவிதைத் துறையைப் பொறுத்தவரையில் மூத்த படைப்பாளிகளும் இளந்தலைமுறையினரும் மிகவும் உற்சாகத்துடன் ஞானத்தில் கவிதைகள் எழுதிவருகின்றனர். மரபுக் கவிதைகளும் புதுக்கவிதைகளும் ஒவ்வொரு இழுகளையும் அலங்கரிக்கின்றன. பல இளந்தலைமுறைக் கவிஞர்கள் ஞானத்தில் உருவாகிவருகின்றனர். ஸ்ரீ பிரசாந்தன் தொகுத்து அளித்த ‘ஈழத்து நவீன கவிதைகள்’ நூலின் விமர்சனம் ஞானத்தில் வெளிவந்ததைத் தொடர்ந்து ‘மலையகக் கவிதைகள் தரங்குறைந்தவையா’ என்ற விவாதம் முன்னெடுக்கப்பட்டு பல ஆரோக்கியமான கருத்துக்கள் வெளிவந்தன. ஞானம் 13 ஆவது இதழில் வெளிவந்த கவிஞர் பெனி எழுதிய ‘காரணங்கள்’ என்ற கவிதை வீச்சும் வேகமும் நிறைந்தது. அதனைப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் அல்ஹாஜ் ஏ. எச். எம். அஸ்வர் அவர்கள் பாராளுமன்றத்தில் வாசித்துக்காட்டிப் பேசிய பேச்சு ஹன்சாட்டில் பதிவாகியுள்ளது. அக்கவிதை இந்த இதழில் இன்றைய வாசகர்களின் பார்வைக்காக மீள் பிரசுரம் செய்யப்பட்டுள்ளது. பேராசிரியர் நுஃமான் அவர்களும், பேராசிரியர் சிவசேகரமும் பிறமொழிக் கவிதைகள் சிலவற்றைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துத் தந்திருக்கிறார்கள்.

கட்டுரைகள்

கட்டுரைகளைப் பொறுத்தவரை இலக்கியத் தரமான கட்டுரைகளை ஞானத்தில் பிரசுரித்து வருகிறோம். அவற்றோடு ஈழத்தமிழரது வாழ்வியலையும் சிந்தனைகளையும் பிரதிபலிக்கும் கட்டுரைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. ஈழத்து இன்றைய அறிவுப்புலம் சார்ந்த

கட்டுரைகளும் கலைத்துறை சார்ந்த சிந்தனைக் கட்டுரைகளும், தமிழ் சினிமா இரசனைக் கட்டுரைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. தொடர் கட்டுரைகளாக, அந்தணி ஜீவா, மாவை வரோதயன், லெ. முருகபூபதி, கே. எஸ். சிவகுமாரன், அன்புமணி, கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன், எஸ். நடராஜன், செங்கை ஆழியான், தெணியான் ஆகியோரின் கட்டுரைகள் வெளியாகின. இவற்றுள் நா. சுப்பிரமணியனின் 'தமிழிலக்கியத்தின் சமகால இயங்குநிலை - அதன் திசைவழிகளைத் தேடி' என்ற கட்டுரையும், செங்கை ஆழியானின் 'புனைகதை இலக்கியம்: அறிவோம், கற்போம், படைப்போம்' என்ற கட்டுரையும் இலக்கிய ஆக்கம் சார்ந்தவை. இவை படைப்பாளிகளுக்குப் பயன்மிக்கவையாக அமைந்தன.

படைப்பாளிகள் கௌரவம்

நமது நாட்டின் மூத்த எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்களைக் கௌரவிப்பதிலும் அவர்களைப் பற்றி இன்றைய வாசகர்களுக்கு அறியத்தருவதிலும் நாம் அக்கறையுடன் செயற்பட்டு வந்திருக்கிறோம். ஆரம்ப காலத்தில் 'இலக்கியப் பணியில் இவர்' 'எனது எழுத்துலகம்' ஆகிய பகுதிகள் மூலம் இப்பணியினைச் செய்தோம். தற்போது 'அட்டைப்பட அதிதி' என்ற மகுடத்தில் இதனைச் செய்து வருகிறோம். ஈழத்தில் தமிழிலக்கியப் பணிபுரிந்து கொண்டிருக்கும் பெருமக்களது தமிழ்ப்பணிகள், இலக்கியச் செயற்பாடுகள், இலக்கியப் படைப்புகள், அவர்கள் பெற்ற கௌரவங்கள் போன்ற விடயங்கள் இப்பகுதியில் திரட்டித்தரப்படுகின்றன. 'அட்டைப்பட அதிதி'யாகக் கௌரவிக்கப்படும் படைப்பாளிகளது புகைப்படங்கள் அட்டையை அலங்கரிக்கின்றன.

பத்தி எழுத்துக்கள்

ஞானத்தில் வெளியாகும் பத்தி எழுத்துக்களையும் வாசகர்கள் விரும்பி வரவேற்றுப் படித்து வருகின்றனர். கலாநிதி துரை மனோகரன் அவர்களது பத்தி எழுத்துக்கள் ஞானத்தின் முதலாவது இதழிலிருந்து அனேகமான இதழ்களில் இடம்பிடித்திருக்கின்றன. நமது மொழி, கலை இலக்கியம், பண்பாடு, நாட்டு அரசியல், சினிமா, சமுதாயத்தின் அசைவுகள் பற்றியெல்லாம் சுவைபட இந்தப் பத்தி எழுத்துக்களில் தந்துவருகிறார், கலாநிதி துரை மனோகரன். சில அரசியல் விடயங்களைத் தேவைகருதி பூகமாக அவர் வெளியிடும் பாங்கு ரசிக்கத்தக்கது. இந்தப் பகுதி வாசகர் பலராலும் முதலில் விரும்பிப் படிக்கப்படும் பகுதியாகும். சமகாலக் கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள் தொடர்பாகச் சிலகாலம் விமர்சன ரீதியான பத்தி எழுத்துக்களை செ. சுதர்சன் எழுதியிருந்தார். 'மற்றவை நேரில்' இளைய அப்துல்லாஹ்வின் பத்தி. லண்டனிலிருந்து எழுதிய இவரது பத்திகளில் உள்நாட்டு வெளிநாட்டுச் செய்திகள், சுவை மிகுந்த பண்பாட்டு விடயங்கள், அரசியல் போன்றவை முக்கியம் பெற்றிருந்தன. எழுத்தாளர் விஜயன் 'படித்ததும் கேட்டதும்' என்ற தலைப்பில் பத்திகளை எழுதிவருகிறார். இவரது எழுத்துக்கள் பெரும்பாலும் சமகால சமூக கலை இலக்கிய விமர்சனங்களாக அமைகின்றன. அங்கதச் சுவையுடன் ஊசியேற்றுவதுபோல் எழுதுவது இவரது பாணி.

இவைதவிர சமகாலக் கலை இலக்கிய நிகழ்வுகளை மலையகத்தின் முக்கிய கவிஞர்களில் ஒருவராகிய புசல்லாவை குறிஞ்சிநாடன் எழுதுகின்றார். புலம் பெயர் கலை இலக்கிய நிகழ்வுகளை லண்டனிலிருந்து என். செல்வராஜா தருகின்றார். இந்தப் பகுதிகள் உள்நாட்டிலும் புலம்பெயர்ந்தோர் வாழும் இடங்களிலும் சமகாலத்தில் நடைபெறும் முக்கிய கலை இலக்கியச் செய்திகளை வாசகர்களுக்கு அறியத் தருகின்றன.

நூல் மதிப்புரை

'நூல் மதிப்புரை' கலை இலக்கியத் துறைகளில் முக்கியமான ஓர் அங்கம். இது படைப்பாளியையும் வாசகனையும் சந்திக்க வைக்கும் பாலம். படைத்த இலக்கியத்தை வெளியிடுவது மட்டுமன்றி அதன் தரத்தைக் கணித்துக் கூறிப் படைப்பாளியை நெறிப்படுத்த இந்தப் பகுதி உதவுகின்றது. 'நெற்றிக் கண்' என்ற மகுடத்தில் இதனைக் கலாநிதி துரை மனோகரன் சிலகாலம் 'நக்கீரன்' என்ற புனைபெயரில் திறம்படச் செய்துவந்தார். தற்போது இதனைக் கவிஞர் குறிஞ்சிநாடன் 'நூல் மதிப்புரை' என்ற மகுடத்தில் செய்து வருகிறார்.

வாசகர் பேசுகிறார்

'வாசகர் பேசுகிறார்' பகுதி ஞானத்தின் உயிர்த்துடிப்பைக் கணித்தறியும் பகுதியாக விளங்குகிறது. வாசகர்கள் ஞானம் இதழ் ஒவ்வொன்றையும் பற்றிய தங்களது கருத்தைத் தயங்காது மனந்திறந்து இங்கே வெளியிடுகிறார்கள். இது வாசகர்களுடைய கலை இலக்கிய அறிவையும் இரசனையையும் வளர்ப்பதாக அமைகிறது. அத்துடன் ஆசிரியருக்கும் வாசகர்களுக்குமிடையே இதமான, பலமான உறவையும் ஏற்படுத்துகிறது.

புலம்பெயர்
இலக்கியம்

புலம்பெயர் இலக்கியத்தையும் அதன் பரிமாணமான புகலிட இலக்கியத்தையும் அரவணைத்துத் தமிழிலக்கியத்திற்கு அவை அறிமுகம் செய்துள்ள புதிய புலங்கள், சிந்னைகள், புதிய பொருள்கள் ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்தும் சாதனமாகவும் ஞானம் செயற்படுகிறது.

சான்றோர்க்குச்
சிறப்பு மலர்கள்
கௌரவங்கள்

ஈழத்தின் நவீன தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் பெரும்பங்காற்றிய சான்றோர்க்கு ஞானம் சிறப்பு மலர்களை வெளியிட்டுப் பெருமை கொண்டிருக்கிறது. மலையகத்தின் மூத்த படைப்பாளியும் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் ஸ்தாபகருமான கே. கணேஷ், மறுமலர்ச்சி சஞ்சிகையை வெளியிட்டவரும் ஈழத்து இலக்கியத்திற்குப் பெரும் பணியாற்றிய வருமான வரதர், ஈழத்தின் பேரறிஞரும் விமர்சகருமான கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி, கலைச்செல்வி சஞ்சிகையின் மூலம் ஈழத்து நவீன இலக்கியத்துறைக்கு பெரும் பங்காற்றிய 'சிற்பி' சிவசரவணபவன் ஆகியோருக்குச் சிறப்பு மலர்கள் வெளியிட்டதோடு விழாவெடுத்தும் இவர்களைக் கௌரவித்து மகிழ்ந்திருக்கிறது, ஞானம்.

ஈழத்துத் தமிழ்த் துறை சார்ந்த படைப்பாளிகளுக்கும் சான்றோர்களுக்கும் பேரும் புகழும் கிட்டியபோதெல்லாம் ஞானம் மகிழ்ச்சிகொண்டு அவர்களைப் பாராட்டியிருக்கிறது. பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்களுக்கு தமிழக அரசு திரு. வி. க. நினைவுப் பரிசினை வழங்கி அவரைக் கௌரவித்தபோதும், இலங்கை அரசு அமைப்பான கலைக்கழகம் நாட்டின் சிறந்த படைப்பாளிகளுக்கு வழங்கும் அதியுயர் விருதான 'சாகித்திய இரத்தினா' விருது, வரதர், சொக்கன், டொமினிக் ஜீவா, பண்டிதர் சச்சிதானந்தன் ஆகியோருக்குக் கிடைத்தபோதும் அவர்களை வாழ்த்தி மகிழ்ந்திருக்கின்றது. அதேபோன்று பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் அவர்களுக்குத் 'தேசத்தின் கண்', விருது கிடைத்த போதும் கம்பவாரிதி இ. ஜெயராஜ் அவர்களுக்குத் தமிழகத்தில் இரு பெரும் விருதுகள் அவரது கலை இலக்கியப் பணிகளுக்காகக் கிடைத்த போதும், கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன், செங்கை ஆழியான் ஆகியோருக்குத் தமிழகத்தில் அவர்களது நூல்களுக்குப் பரிசுகளும் விருதுகளும் கிடைத்தபோதும், கே. கணேஷ், லண்டன் பத்மநாப ஜயர் ஆகியோருக்கு 'கனேடிய இயல் விருது' கிடைத்தபோதும் அவர்களைப் பாராட்டி எழுதி ஞானம் பெருமை கொண்டிருக்கிறது.

அஞ்சலி

ஈழத்து இலக்கியத்துக்குப் பேருமைசேர்த்த படைப்பாளிகள் அமரத்துவம் எய்திய வேளைகளில் ஞானம் அவர்களுக்குக் கண்ணீர் அஞ்சலி செலுத்தி அனுதாபம் தெரிவித்து வருகிறது. புலோலியூர் க. சதாசிவம், நா. சோமகாந்தன், வரதர், வ. இராசையா, செ. யோகநாதன் ஆகியோர் மறைந்தபோது அவர்களுக்கு அஞ்சலிக் சுவட்டங்கள் நடத்தி அனுதாபம் தெரிவித்தது.

புதிய படைப்பாளிகள்
அறிமுகம்

ஞானம் ஒவ்வொரு இதழிலும் ஒவ்வொரு புதிய எழுத்தாளருக்கு இடமளித்து வருகிறோம். இதுவரை 40க்கும் மேற்பட்ட புதிய படைப்பாளிகளை அறிமுகம் செய்து வளர்த்தெடுத்து வந்துள்ளோம். ஞானம் சஞ்சிகையில் அவ்வப்போது அட்டைப்படம், ஓவியங்கள் ஆகியவற்றை வரையும் ஆனந்தன் (யாழ்ப்பாணம்), புஸ்பா (மலையகம்), மும்தாஸ் ஹபீன் (வெலிகம்) ஆகியோரும் ஞானம் பண்ணையில் வளர்ந்துவரும் இளம் ஓவியர்களே.

ஞானத்தில்
மேற்கொள்ளப்பட்ட
ஆய்வுகள்

இதுவரை காலத்தில் நாம் மேற்கொண்ட பணிகள் எமக்கு மனநிறைவைத் தருகின்றன. தஞ்சைப் பல்கலைக்கழக மாணவி மா. ஷீலா ஞானம் 1 - 24 இதழ்களில் வெளிவந்த சிறுகதை களை ஆய்வு செய்து M. Litt பட்டம் பெற்றுள்ளார். திருகோணமலையைச் சேர்ந்த திரு. ஜ. குகநேசன் இலங்கை நூலக சங்கத்தின் நூலகத் தகவல் விஞ்ஞான டிப்ளோமா பாட நெறிக்காக ஞானம் முதல் ஈராண்டு வெளிவந்த இதழ்களைப் பயன்படுத்தித் தொகுக்கப்பட்ட சுட்டிக்காகத் திறமைச் சித்தி பெற்றுள்ளார். தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் விசேடதுறை மாணவன்

எச். எம். எம். மன்கூர் முதல் நான்கு ஆண்டுகால இதழ்களை “ஞானம் இலக்கிய சஞ்சிகை - ஒரு நோக்கு” என்ற தலைப்பில் ஆய்வுக் கட்டுரை சமர்ப்பித்து தனது பட்டப்படிப்பை நிறைவு செய்துள்ளார். வவுனியாவைச் சேர்ந்த தி. அனுஷியா, நூலக விஞ்ஞான டிப்ளோமா பரீட்சைக்கான சுட்டியாக்கத்திற்கு ஞானம் நான்காம் ஐந்தாம் வருட இதழ்களைத் தெரிவு செய்து சித்தியெய்தியுள்ளார். சப்ரகமுவ பல்கலைக்கழக மாணவி 2004, 2005 ஆம் வருட ஞானம் இதழ்களைத் தனது தமிழ்ப்பாட விசேட கற்கை நெறிக்காக ஆய்வு செய்து சித்தியடைந்துள்ளார். இவையெல்லாம் ஞானத்தின் இலக்கிய தரத்தின் சாட்சிகள்; அறிவுலக அங்கீகாரங்கள்.

ஞானத்தின் வளர்ச்சி

ஞானத்தின் முலாவது இதழ் 1/8 சைஸில் 32 பக்கங்களில் வெளியானது. படிப்படியாகப் பக்கங்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்து வந்து 84 ஆவது இதழிலிருந்து பெரிய சைஸில் அதிக பக்கங்களுடன் வெளியாகத் தொடங்கியது. அதேவேளை விஷய உள்ளடக்கத்திலும் அவற்றின் தரத்திலும் நாம் கவனஞ் செலுத்தி வந்துள்ளோம். காலத்துக்குக் காலம் புதிய புதிய தரமான விடயங்களை வாசகர்களுக்குத் தருவதில் முனைப்புடன் செயற்பட்டு வந்துள்ளோம். சைஸைப் பெரிதாக்கியதால் அட்டைப்பட ஓவியங்களைப் பிரசுரித்து ஓவியங்களை உலக்குவிக்கமுடிகிறது.

ஏனையவை

கலை இலக்கியம் வாழ்வியலின் ஓர் அங்கமாகப் பின்னிப் பிணைந்துள்ள இன்றைய காலகட்டத்தில் காலத்தின் தேவையை மனதில் இருத்தி ஓர் இலக்கியச் சஞ்சிகைக்குரிய தார்மீகக் கடமையை நன்குணர்ந்து ஈழத்து இலக்கியம் பற்றிய பிரக்ஞையுடன், இலக்கியத் தரம் பற்றிய சிரத்தையுடன் நமது பணியினைத் தொடருகிறோம். எம்முன் விரிந்துகிடக்கும் பணிகள் பல. அவற்றை நிறைவேற்றுவோமென்ற திடசங்கற்பமும், செயற்திட்டங்களும் அவற்றால் இதுவரை நாம் பெற்ற பெறுபேறுகளும் ஞானம் 100 இதழ்களிலும் பதிவாகியுள்ளன.

வெகுசன உடகச் சாதனங்களில் ஒன்றான தேசியப் பத்திரிகைகள் தமது கட்டமைப்பாலும் பூகோள மயம் ஏற்படுத்தும் தாக்கத்தாலும் வர்த்தக நோக்கும் ஜனரஞ்சகத் தன்மையும் கொண்டு இயங்குகின்றன. இவற்றுக்கெல்லாம் மாற்றீடுகளைக் காணும் வகையில் சிறுநேடுகள் செயற்பட வேண்டியுள்ளன. ஆரோக்கியமான இலக்கியச் சிந்தனைகளை வளர்த்தெடுக்க வேண்டிய கட்டாயமும், படைப்பாளிக்கும் சமுதாயத்திற்கும் உள்ள உறவைப் பேணவேண்டிய கடப்பாடும் சிறுநேடுகளைச் சார்ந்து நிற்கின்றன. இவற்றை நாம் மனங்கொண்டு செயலாற்றி வருகிறோம்.

இந்த நூறாவது இதழை ‘ஈழத்து நவீன இலக்கியச் சிறப்பிதழாக’ வெளியிடவேண்டும் எனத்திட்டமிட்டோம். 1930 களின் பின்னரே ஈழத்து நவீன இலக்கியம் முனைப்புற்றது எனக் கொண்டால் ஏறத்தாழ கடந்த எழுபத்தைந்து வருட கால ஈழத்து நவீன இலக்கிய வளர்ச்சியின் ஆரம்பம், வளர்ச்சிப்போக்கு, இன்றைய நிலை ஆகியவற்றை இந்த இதழ் பிரதிபலிக்க வேண்டும் என விரும்பினோம். அதற்கமைய துறைசார்ந்த அறிஞர்களிடம் ஈழத்து நவீன இலக்கியம் தொடர்பான பல்வேறு தலைப்புக்களைக் கொடுத்து எழுதும்படி வேண்டினோம். அறிஞர்களின் ஒத்துழைப்பு எம்மைப் பிரமிக்க வைத்தது. நாம் கேட்டுக் கொண்டபடி யாவருமே குறித்த காலத்தில் தமது கட்டுரைகளைத் தந்துதவினார்கள். அவர்கள் யாவருக்கும் இத்தருணத்தில் எமது மனப்பூர்வமான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். ஞானம் பண்ணையின் இளம் கவிஞர் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையைச் சேர்ந்த செ. சுதர்சன் அவர்கள் பலவழிகளிலும் இந்தச் சிறப்பிதழ் சிறந்தமுறையில் வெளிவருவதற்கு உதவியுள்ளார். அவருக்கும் எமது நன்றி உரியது. இந்த இதழ் இலக்கிய மாணவர்களுக்கும் ஆர்வலர்களுக்கும் பெரிதும் பயன்மிக்கதாக அமையும் என்பதில் நாம் பேருவகை கொள்கிறோம்.

ஈழத்து இலக்கியச் சூழலில், அதுவும் இன்றைய போர்ச்சூழலில் ஒரு சிற்றிதழ் நூறாவது இதழை எட்டுவதென்பது சாதாரணவிடயமல்ல. ஒழுங்காக வெளிவந்து எந்த இதழும் இதுவரை காலத்தில் இந்தச் சாதனையைப் புரியவில்லை. நிச்சயமாக இது ஒரு தனிமனித சாதனையல்ல என்பதை நாம் பணிவோடு பதிவு செய்யவிரும்புகிறோம். இது ஒரு கூட்டு முயற்சி - வாசகர்கள், எழுத்தாளர்கள், நலன்விரும்பிகள், விளம்பரதாரர்கள், விற்பனையாளர்கள் ஆகியோரது கூட்டு முயற்சி. - இவர்கள் எம்மேல் வைத்த நம்பிக்கை - ஞானம் தொடர்ந்து வெளிவரும் என்ற அசையாத நம்பிக்கை - அந்த நம்பிக்கையை நாம் தொடர்ந்தும் காப்பாற்றுவோம் என்பதனைக் கூறி, இந்த மலரினைத் தமிழன்னைப்பாதங்களில் பணிவுடன் சமர்ப்பித்து மகிழ்கிறோம்.

COLOMBO INTERNATIONAL BOOK FAIR - 2008 AT

B. M. I. C. H - COLOMBO - 07

VISIT OUR STALLS F 256-257-258-259-260-261

**IN HALL : F (BANQUET HALL) BARGAINS STALL NO : H 391
FROM 20th To 28th SEPTEMBER 2008**

FO R THE WIDEST RANG E

O F BO O KS FRO M THE PION EER BO O K SHO P

INTERNATIONAL SCHOOL TEXTS
NATIONAL SCHOOL TEXTS
DICTIONARIES / ENCYCLOPEDIAS
RELIGION
SCIENCE
HISTORY

MEDICINE
LITERATURE
CHILDREN BOOKS
MANAGEMENT
COMPUTER
STORY BOOKS
AND STATIONERY

WITH SPECIAL DISCOUNTS IN ALL THREE LANGUAGES
AND MANY MORE FROM

POOBALASINGHAM BOOK DEPOT

No. 202 Sea Street, Colombo 11.
Tel. : 2422321, 2435713 Fax : 2337313
E-mail : pbdho@sltnet.lk

புத்தகத்தின் பெயர்	எழுத்தாளர்	விலை
○ சூளவம்சம் கஹும் இலங்கை வரலாறு	கலாநிதி க. குணராசா	400/=
○ இலங்கைச் சுருக்க வரலாறு (கி. மு. 6ம் நூற்றாண்டு முதல் 2001 வரை)	கலாநிதி க. குணராசா	600/=
○ நோத் முதல் கோபெல்லா வரை இலங்கையின் அரசியல் வரலாறு	க. சி. குலரத்தினம்	400/=
○ பூபாளராகங்கள் சிறுகதைத் தொகுதி - 2001	மகாலிங்கம் சுதாகரன்	200/=
○ அரசியல் சீர்திருத்த தேர்தல் முறை மாற்ற சிந்தனைகளும் இந்திய வம்சாவளி தமிழ் மக்களும்	பி. பி. தேவராஜ்	300/=
○ ஒரு பெண்ணென்று எழுது	நி. பீ. அருளானந்தம்	350/=
○ வெள்ளிப் பாதரசம்	இலங்கையர் கோன்	375/=
○ கோபதி சிறுகதைகள்	ப. தெய்வேந்திரன்	150/=
○ தேடலே வாழ்க்கையாய்	பவானி சிவகுமாரன்	200/=
○ ஈழத்து முற்போக்குச் சிறுகதைகள்	பூபாலசிங்கம் பதிப்பகம்	375/=
○ பிரமிள் கவிதைகள்	அடையாளம் (பாலசுப்பிரமணியம்)	618.75
○ தெலுாள் - கத்தாரி	எம். ஜி. சுரேஷ்	93.75
○ லக்கான்	எம். ஜி. சுரேஷ்	93.75
○ தெரிதா	எம். ஜி. சுரேஷ்	93.75
○ பார்த்	எம். ஜி. சுரேஷ்	93.75
○ ஞானம் - 100 ஈழத்து நவீன இலக்கியச் சிறப்பிதழ்	தி. ஞானசேகரன் (ஆசிரியர்)	200/=

சனாதிபதி அலுவலகம்
PRESIDENTIAL SECRETARIAT

செ. எண். 100
25.08.08

25.08.08

ஞானம் வெளியாகி 100 மாதங்கள் இதழை விரிக்கின்றது. வாசகர்களின் அறிவு வளர, ஞானம் மேலும் பூத்துக் குலுங்கி கனி வளம் தரவேண்டும்! இது எனது உளப்பூர்வ ஆசி.

தமிழிலக்கியத்தின் மீது தணியாத தாகம் கொண்ட - அன்புவைத்த - திரு. தி. ஞானசேகரன் 100 இதழ்களைத் தம் பிரசுரப் பூங்காவில் மலரச் செய்து மங்காப் புகழ் ஈட்டிக் கொள்கிறார்.

நேற்றைய மழைக்கு முளைக்கும் காளான்கள் போன்றோ - ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் பிறந்து கண்சிமிட்டி மறையும் காதிதக் கூழங்களைப் போலவோ அன்றி - ஞானம் ஞாலத்தில் வலம் வரும் காட்சி மிகவும் இங்கிதமாக இருக்கின்றது.

என் அறிவுப் பெருக்கத்துக்கு வித்திடும் ஒரு கருவியான ஞானத்தின் வாசகர் வட்டத்தில் முதன்மை வாசகனாகப் பல்லாண்டு காலமாகத் தொடர்ந்து இருந்து வருகிறேன் என்பதும் எனக்கு மகழ்ச்சிதான்.

ஆன்றோர் - சான்றோர் - படைக்கும் அருமையான கட்டுரைகள், எழுத்தார்வம் மிக்கோரின் கைவண்ணத்தில் உருவாகும் கட்டுரைகள், சிறுகதைகள், அரசியல் ஈறாக சமகால கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள். ஒவ்வொரு துறைகளிலும் வெளியிடப்படும் நூல்களுக்கு பெருகூட்டும் மதிப்புரைகள், விமர்சனக் கண்ணோட்டம் என வாசகர்களுக்கு வஞ்சகமில்லாமல் களமமைத்துக் கொடுக்கும் ஞானம் உண்மையில் ஒரு ஞான சூரியனே.

ஞானம் வெளிவந்த கால சூழ்நிலையை விட சமகாலத்தில் தமிழிலக்கியப் பரப்பில் ஒரு பெரும் எழுச்சி ஏற்பட்டு வருவதை நாம் கண்ணாடாகக் காண்கின்றோம்.

கடந்த காலங்களில் பலவாறும் இம்சிக்கப்பட்ட தமிழினம் இன்று குறிப்பாக, கொழும்பு மாநகரில் எங்கு திரும்பினும் ஜாம் ஜாம் என தமிழ்ப் பெருவிழாக்கள் நடத்துவதைக் கண்டு நாம் பூரிப்படைகின்றோம்.

என்? தமிழ் நாட்டில் சென்னையில் கூட மேடையேறாத தமிழுக்கு இனிமை சேர்க்கும் - பற்பல நூல்கள் வெளியீடு செய்யும் களமாகக் கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கம் தன்னை அலங்கரித்துவருவதைக் கண்டு தமிழார்வம் உள்ள எவர்தான் இன்புறமாட்டார். இவற்றுக்கெல்லாம் வெளிச்சம் போட்டு, தம் இதழ்கள் மூலம் கருத்துக்களை வாசகர்கள் முன் கொணர்வதிலும் முன் நிற்கும் ஏடு ஞானம்!

தமிழ் வளர - எழுத்தாளர்களின் வண்ணப் படைப்புக்கள் தடம் பதிய - உயர ஒரு 'புரவல புத்தகப் பூங்காவையே' உருவாக்கி தலைநகரில் தன்னிகரற்ற முறையில் தமிழ் வளர்க்கும் பணியிலும் ஞானம் இதழாளர் தம்மை சங்கமமாக்கிக் கொண்டுள்ளார்.

ஞானத்துக்கு ஒரு சேகரன் என்றால், அந்த இலக்கிய மன்னனுக்கு மகுட மாணிக்கமாக இல்லாள் ஞானம் திகழ்வதும் மிகச் சிறப்பே!

ஞாலத்தில் ஞானம் சிறந்தோங்க - அறிவுக் கடல் பெருக்கிட்டு மேலும் பல்லாண்டு காலம் அலை அலையாய் பொங்கி எழ - உளமார வாழ்த்துகின்றேன். எனது ஆசிப் பூக்களைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

அன்புடன்,
ஞானம் வாசகன்,

அல்ஹாஜ் ஏ.எச். எம். அஸ்வார்
ஜனாதிபதியின் பாராளுமன்ற விவகார ஆலோசகர்
உடக ஆலாட்சி அதிகாரி.

A. H. M. AZWER
PRESIDENTIAL ADVISOR ON
PARLIAMENTARY AFFAIRS &
MEDIA OMBUDSMAN.
No. 4, BATHIYAMAWATHA
DEHIWELA.

ஈழத்து இலக்கியம் ஒரு முகவுரைக் குறிப்பு

பேராசிரியர் ஊர்த்திரேய சீரத்தம்பு

ஈழத்து இலக்கியம் எனும் தொடர் இலங்கையில் எழுதப்பெறும் தமிழ் எழுத்துக்களைக் குறிப்பதாகும். ஒரு நிலையில் படைப்பிலக்கியங்களை மாத்திரமே சுட்டும் இத்தொடர் இன்னொரு நிலையில் இலங்கையில் தமிழில் எழுதப்பட்ட எழுத்துக்களையும் குறித்து நிற்கின்றது. ஈழம் எனும் சொல் இலங்கையை குறிப்பதற்கான பண்டைய பெயராக விளங்கிற்று. சங்க இலக்கியங்களுள் ஒன்றான பட்டினப் பாலையில் தமிழகத்திற்கு “ஈழத்துணவு” வந்ததாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. “ஈழத்துப் பூதந்தேவனார்” என்ற பெயர் சங்க இலக்கிய புலவர்கள் வரிசையிலே இடம் பெறுகின்றது. ஆராய்ச்சியாளர்கள் இப்பெயரை ஈழத்துப் பூதந்தேவனார், ஈழத்துப் பூதந்தேவன், மதுரை ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் என வெவ்வேறாகவே குறிப்பிடுவர். அஃது எவ்வாறாயினும் பண்டைய காலங்களிலேயே ஈழத்துக்கும் தமிழகத்துக்கு மிடையே இலக்கியத் தொடர்பு நிலவிற்று என்பதனை இப்பெயர் வழக்குமூலம் அறியலாம்.

தமிழகத்தின் புராதன பிரஹ்மி கல்வெட்டு ஒன்றில் “ஈழக்குடும்பிகள்” என்ற பதப்பிரயோகம் காணப்படுகின்றது (பிற்காலச் சோழக் கல்வெட்டொன்றில் இலங்கையை ஈழ மண்டலம் எனக் குறிப்பிடும் ஒரு மரபு காணப்படுகின்றது. “முற்றடொழிற் சிங்கல ஈழமண்டலம்”)

ஈழத்து இலக்கியம் என பேணப்பட்டுள்ள இலக்கியங்களை நோக்கும்பொழுது வரன்முறையான ஆக்க இலக்கிய எழுத்துக்கள் யாழ்ப்பாண அரசுக் காலம் முதலே முதனிலைப் படுவதை இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். அந்நிலையில் இவற்றினை ஈழத்திலே தோன்றிய தமிழிலக்கியங்கள் என்றே பொதுப்படையாக கொள்ளல் வேண்டும்.

ஈழத்தின் இலக்கியம் பாரம்பரியம் பற்றிய பிரக்ஞையை இரண்டு முக்கிய வரலாற்றுக் காலகட்டங்களிலே காணக்கூடியதாக உள்ளது. முதலாவது ஆறுமுகநாவலர் காலத்திலாகும். ஈழத்து இலக்கியநிலைப் பாரம்பரியத்தையும் அதன் சைவ மதச் சார்பையும் வற்புறுத்த வேண்டிய தேவை ஆறுமுகநாவலருக்கு இருந்தது. வீராசாமி செட்டியார் என்பவர் ஈழத்தின் இலக்கியப் பாரம்பரியம் பற்றி மிகக் குறைவாக எழுதியதற்கெதிராக ஈழத்தின் இலக்கியத்தின் சிறப்பையும், முக்கியத்துவத்தையும் வற்புறுத்தி நாவலர் எழுதியுள்ள மறுப்பு ஆறுமுகநாவலர் பிரபந்தத்திரட்டில் இடம் பெற்றுள்ளது. அதன் பின்னர் 1950களின் பிற்கூற்றிலும் 60களிலும் ஈழத்து இலக்கியம் என்ற கோட்பாடு பிரக்ஞையின் முன்வைக்கப்பட்டது இவ்விடயத்தில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் மிக முக்கியமாக தொழிற்பட்டது. 1950களின் பிற்கூற்றில்

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் தன்னுடைய இலக்கிய இயக்க நடவடிக்கையின் முதற்கட்டமாக ‘ஈழத்து இலக்கியம்’ என்ற கோட்பாட்டை முன்வைத்து தென்னிந்தியாவிலிருந்து வருகின்ற வணிக நிலைப்பட்டனவான சஞ்சிகைகளின் போக்கிலிருந்தும் தாக்கத்திலிருந்தும் விடுபட்டு இலங்கையின் பிரச்சினைகள் பற்றி பேசுகின்ற ஓர் ஆக்க இலக்கியத் தொகுதி ஊக்குவிக்கப்பட வேண்டும் என்ற நிலைப்பாட்டினை முன்வைத்தது. இந்த பின்புலத்திலேயே ஈழத்து இலக்கியம் என்ற கோஷம் அக்காலத்தில் முன்வைக்கப்பட்டது. இதற்கு ஆதரவாக நாவலர் வழிவந்த இலக்கிய மரபினர் குறிப்பாக பண்டிதமணி C. கணபதிப்பிள்ளை போன்றோர் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க கோஷத்துக்கு ஆதரவு வழங்கினர். தமிழகத்தின் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களும் ஆதரவு வழங்கினர்

60களின் முற்கூற்றில் தமிழகத்திலுள்ள இலக்கிய சஞ்சிகைகள் ஈழத்து இலக்கியம் என்ற எண்ணக்கரு நன்கு ஸ்தாபிதம் ஆவதற்கும், தமிழகத்தில் அதுபற்றிய ஒரு பிரக்ஞை ஏற்படுவதற்கும் உதவின. ரகுநாதனின் “சாந்தி” இலங்கை எழுத்தாளர்களது ஆக்கங்களை வெளியிட்டதெனினும் விஜய பாஸ்கரன் நடத்திய “சரஸ்வதி” சஞ்சிகையை இத்துறையில் முதன்மையான பணியாற்றிற்று எனலாம். ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் புகைப்படங்களை முன்புற அட்டையில் பிரசுரித்து அவர்களது ஆக்கங்கள்பற்றி சஞ்சிகையினுள் எழுதியிருந்தார். காத்திரமான இலக்கிய ஆர்வலர்களிடத்து “சரஸ்வதி” அக்காலத்தைய ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றி வேண்டிய இக்கட்டுரைகள் தரவுகளை வழங்கிற்று. 1957 முதல் 1961 வரை கைலாசபதி தினகரன் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய பொழுது இலங்கையின் பல்வேறு பிரதேசங்களிலும் காணப்படுகின்ற பிரச்சினைகளைத் தளமாகக்கொண்டு கதைகள், கவிதைகள் வெளிவந்தன. இந்நடவடிக்கை மூலம் ஈழத்தின் நவீன தமிழ் எழுத்தாளர்களின் திறமை வெளிக்கொணரப் பட்டவுடன் அத்தகைய ஆக்கங்கள் சம்பந்தமாக வாசகர் ஈடுபாடும் வளர்ந்தது. இதனால் ஈழத்து இலக்கியம் எனும் கருதுகோள் இலங்கை முழுவதற்கும் பொதுவான அநுபவங்களை எடுத்துக் கூறும் இலக்கியம் எனும் கருத்து மேலோங்கத் தொடங்கிற்று.

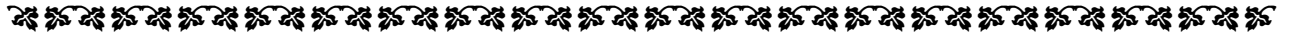
நா. பார்த்தசாரதி நடத்திய “தீபம்” சஞ்சிகையிலும் ஈழத்திலக்கியம் பற்றிய பிரக்ஞை காணப்பட்டது. 1960களில் ஈழத்து இலக்கியத்தின் வளர்ச்சி பற்றிய ஒரு மதிப்பீட்டைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு பகீரதன் என்பவர் கூறிய ஒரு கூற்றொன்று பெரிதும் உதவிற்று. “ஈழத்து இலக்கியம் தமிழகத்துக்கு 10 வருடங்கள் பின்தங்கியே உள்ளது என்ற கருத்துப்பட” அவர் ஒரு குறிப்பினை கொழும்பில் நடந்த கூட்டம்

ஒன்றில் குறிப்பிட்டிருந்தார். இது ஈழத்து எழுத்தாளர்களிடையேயும் வாசகர்கள் இடையேயும் பெரிய சலசலப்பை ஏற்படுத்திற்று. இவ்விவாதம் பற்றிய கட்டுரைகள் தினகரனிலே இடம் பெற்றன. அப்பொழுது பேராசிரியர் தில்லைநாதன் தினகரனிலே கடமையாற்றினார். அவர் இந்த விவாதத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்திருந்தார். 1960 களிலும் 1970 களிலும் தமிழகத்திலே ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்கள் வெளியாகின. செ. கணேசலிங்கன், டானியல், போன்றோரது எழுத்துக்களுக்கும், டொமினிக்ஜீவாவின் 'மல்லிகை'ச் சஞ்சிகைக்கும் தமிழகத்தில் நல்ல வரவேற்பிருந்தது. 80 களிலிருந்து ஈழத்து இலக்கியத்திலே இனக்கலவரம், தமிழர் எழுச்சி ஆகியன காரணமாக பலமாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இக்காலத்தில் ஈழத்தின் பல எழுத்தாளர்கள் மேற்குநாடுகள் பலவற்றிலே புகலிடம் தேடினர். புகலிட இலக்கியத் தொகுதியை ஈழத்திலக்கியத்தின் விஸ்தரிப்பாகவே கொள்ளல் வேண்டும். பிரான்ஸ், நோர்வே, கனடா போன்ற நாடுகளில் வாழ்ந்த ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் இத்துறையிலே பெரிதும் தொழிற்பட்டனர் எனலாம். இவர்களின் எழுத்துக்களும் தமிழகத்திலேயே பிரசுரமாகின.

20ம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் ஈழத்துத் தமிழிலக்கியம் முழுத்தமிழிலக்கியத்தினதும் செழுமைசார் தொகுதியாக ஏற்றுக்கொள்ளப் பெற்றதெனலாம்.

இதிலே காணப்பட்ட மிக முக்கிய அம்சம் யாதெனில் 1980 கள் முதல் ஈழத்திலே தமிழர்களுக்கு ஏற்பட்ட அநுபவங்கள் தமிழர் வரலாற்றிலே முன் உதாரணம் காட்டப்பட முடியாதனவாகும். இதனால் 1980களிலிருந்து ஈழத்திலே தோன்றும் ஆக்க இலக்கியங்கள் தமிழின் இலக்கிய அநுபவத்தை விஸ்தரித்தன எனலாம். இனக்கலவரம், புலப்பெயர்வுகள் போன்றவை தமிழிலக்கியத்திலே முன்னர் இடம்பெறாத அநுபவங்களாகும். 80களிலிருந்து வருகின்ற ஈழத்துத் தமிழிலக்கியம் இவைபற்றியே பேசலாயிற்று. இந்த அநுபவங்களை இலக்கியவலுவுடன் எடுத்துக்கூறும் எழுத்தாளர் களுக்குத் தமிழகத்திலே வரவேற்பிருந்தது. சேரன் இதற்கு நல்ல உதாரணமாவார். விமர்சனத்துறையிலும் ஈழத்தின் பங்களிப்பு முக்கியமானதாக கணிக்கப்பெற்றது. இன்று ஈழத்திலக்கியம் முற்றுமுழுதான தமிழிலக்கியத்தின் ஒரு பிரதான அலகாக உள்ளது.

(இக்கட்டுரை செல்வி. ரிக்காஸா சாஹூல் ஹமீதீனார் படியெடுக்கப் பெற்றது.)

தமிழ் மொழியை உய்த்துக் கொள்ளுங்கள்!

புருஷோத்தம சா. முத்திரைச்சா அயல்தேவியா

முத்தமிழின் சுவை மணக்கும் மூதறிஞர் பலர் வாழங்கும் எத்தனையோ துறைசார்ந்த எண்ணங்கள் நிறைந்திருக்கும் வித்தகர்கள் வீசுகின்ற விவாதங்கள் கனல்பறக்கும் தத்திநடை பயிலிளவல் சகலருக்கும் களம் அமைக்கும் யுத்தமெனும் பெருநெருப்பின் மத்தியிலும் இதழ் விரித்துப் புத்தம் புதுமலராய்ப் பொசுங்காது பூத்து நிற்கும் கத்தும் கடல்தாண்டிக் கண்டமெல்லாம் மணம் பரப்பும் வித்தையினை, 'ஞானத்தை' மெச்சிமிக உவக்கின்றேன்.

தமிழினத் திற்கறிவுய் டும் தக்கதொரு கூடராக தமிழ் மொழியின் சிறப்புணர்த்தும் தளராத விளக்காக அமுதெனவே தமிழ்ப்பருகும் ஆர்வலர்க்கு விருந்தாக தமதறிவை, அனுபவத்தைத் தரணிக்குப் பயனாக்கும் தமிழாப்ந்த பெரியோர்க்குத் தக்கதொரு வாடகாலாய் அமைவுற்று ஒன்பதுநல் ஆண்டினிலே நடைபயின்று எமதுகரம் வருகின்ற இதழ்நூறாம் ஒளிவாழ்க! நமதுமொழி போல் 'ஞானம்' நனிசிறந்து வாழியவே!!

ஆய்வும் புதியவரையும்

ஆன்னைவர்

திங்கள்வான் தோன்றத் தவறிட லாம் “ஞானம்”
திங்கள் தவறாதே தோன்றுமெலாத் - திங்களும்முன்
வாரத்தில் வந்தேநம் வாசற் கதவொலிக்கும்
சீராக வென்பேன் சரி.

மாதங்கள் நூறு மகத்தான சாதனையே
ஈதுபோ லொன்றிங் கிலையாகும் - ஒதினது
‘ஞானம் ஐரண்’ டொன்றி நோற்பாகக் கொள்வதுவே
“ஞானம்” பிரசவத்தின் நேர்.

புத்தம் புதிதாய்ப் படைப்போர்க்கும் செந்தமிழில்
வித்துவம் காட்ட வகைசெய்யும் - ஒத்தே
வளர்ந்தோர்க்கும் வாய்ப்பு வழங்குமே “ஞானம்”
அளந்தல்ல அள்ளியே தான்.

சிறுகதைப் போட்டி தமிழாண்டோர் பேரில்
முறையாக வேநடத்தித் தேர்ந்து - நிறைவாய்ப்பொன்
தந்தே படைப்பாற்றல் நின்று நிலைபெறவே
உந்துகின்ற “ஞானம்” ஒரு (ஞானமொரு) கா.

யாப்புக்குள் நின்றுகவி யாப்போர்தம் மோடுபுறப்
பூப்போல் புதுக்கவிதை பாடுவோர்க்கும் - வாய்ப்பு
உவந்தளித்துப் பாத்தமிழை உஊக்குவிக்கும் “ஞானம்”
கவர்ததுளக் காவிலொரு பு.

புதியவரைக் கைதூக்கிப் போ்கொள்ள வைக்கும்
அதியுயர்ந்த சேவைக் டில்லை - கதியவர்க்கு
“ஞானம்” தான் வேறில்லை நற்றமிழின் பிற்காலம்
காணாமவர் பொற்கரத்திற் றான்.

நோக்க அடிகு நிறைந்ததமிழ் ஆக்கங்கள்
தேக்கிநெஞ் சீர்க்கின்ற சீரடிகு - கோக்கும்
வடிவடிகு “ஞானம்”வருமளவும் எம்மைத்
தூடிக்கவைத்த லும்அடிகு தான்

நின்று நிலைக்க நிமலனருள் வேண்டுமென்றும்
இன்றுபோல் வேண்டும் இதிலுவப்பாய் - நன்றே
வருமாயின் “ஞானம்” பின் வாரமொன்றென் றாயின்
தருமம் தமிழுக்குத் தான்.

வான்பிறைக ளாயிரமாய் விடியட்டும் “ஞானம்” தன்
கோன்மை குறையா தொளிர்ட்டும் - வான்பிறையின்
வண்ணத் திருக்கோலம் விண்டு வளர்வதுபோல்
திண்ணம் வளரும் அது.

தமிழ்வாழ்த் தம்தோள் தருவேரைத் தாங்கி
அமையமுன் அட்டை அணியாகும் - எமை “ஞானம்”
ஏற்று வடித்த இசைவுக்கு நன்றியுளஞ்
சாற்றுகின்ற பாப்பு, இது.

தமிழில் வெளி வந்திருக்கும் இலக்கியத்தரமான யிகச் சிறந்த நாவல்களாகவும், நாவல்
இலக்கியத்தின் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஆக்கவுறுப்புக்களைச் சிறப்பாக் கொண்டமைந்
தளவாகவும், அமையாவிடத்தும் 18 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இன்று வரை பத்தாயிரத்துக்கும்
மேற்பட்ட நாவல்கள் வெளிவந்துள்ளன. சொரிந்து கிடக்கின்ற ஏராளமான சருகுகளிடையே
நாவல் மலர்களாக எஞ்சியிருப்பவை வ. ரா. வின் சுந்தரி, கல்கியின் அலையோசை, சுந்தர
ராமசாமியின் ஒரு புளிய மரத்தின் கதை, ஜெயகாந்தனின் சிலநேரங்களில் சில மனிதர்கள்,
சிதம்பர ரகுநாதனின் பஞ்சம் பசியும், நீலபத்ம நாதனின் பள்ளிகொண்டபுரம், சா. கந்தசாமியின்
சாயாவனம், ஹெப்சிபா ஜேகதாசனின் புத்தம் வீடு, கு. சின்னப்பாரதியின் தாகம்,
சு. சமுத்திரத்தின் சத்திய ஆவேசம், தி. ஜானகிராமனின் மோகமுன், பொன்னீலனின் கரிசல்,
அசோகமித்திரனின் பதினெட்டாவது அட்சக்கோடு போன்ற இலக்கியத் தரமான நாவல்களை
பெருமைப்படும் வகையில் நாம் பெற்றுள்ளோம். ஈழத்தில் டானியலின் கானல், செங்கை ஆழியானின் காட்டாறு,
தி. ஞானசேகரனின் குருதிமலை, செ. யோகநாதனின் கிட்டி என்பன குறிப்பிடத்தக்கவை.

- ஞானம் 94: தேர்காணலில் செங்கை ஆழியான்

ஈழத்து நவீன கவிதை வளர்ச்சி

30 மதுசூடு!

சுயந்தி செ.யெஹசா

ஈழத்து நவீன கவிதை வளர்ச்சிப் போக்குப் பற்றி பலகோணங்களில் பார்க்கமுடியும்; இங்கு இவ்வேளை வசதிகருதி ஒவ்வொரு பத்தாண்டுகளையும் கொண்ட காலகட்ட அடிப்படையில் பார்க்கின்ற முயற்சி இடம் பெறுகின்றது.

1. 1940 தொடக்கம் 1950 வரை :

1.1. ஈழத்து நவீன கவிதை பிரக்ஞை பூர்வமாக முகிழ்ப்பது ஏறத்தாழ நாற்பதுகளின் நடுப்பகுதியிலேயாகும். இவ்விதத்தில் 'மறுமலர்ச்சி', 'பாரதி' (கொழும்பு), "பாரதி" (மண்டூர்) சஞ்சிகைகளில் எழுதிய கவிஞர்கள் முக்கியம் பெறுகின்றனர். மஹாகவி, சாரதா, அ. ந. கந்தசாமி, நாவற்குழியூர் நடராசன், கே.கணேஸ் என இவர்கள் பலராயினும் இவர்களுள் முதன்மை இடம்பெறுபவர் மஹாகவியே!

2. 1950 தொடக்கம் 1960 வரை :

2.1 மஹாகவி மேற்கூறியவாறு முதன்மை இடம்பெறியும் ஈழத்து நவீன கவிதை முன்னோடிகளுள் முதன்மையானவர் என்ற விதத்திலே இவரது முழுமை 1950களிலேயே ஆரம்பிக்கின்றது. பாரதிதாசனுக்குப் பின்னர் தளர்ச்சிகண்ட நவீன தமிழ்க்கவிதை மீண்டும் எழுச்சியுறுவது இவருடாகவே என்பது மிகையன்று. இவ்விதத்தில் சமகால வாழ்வை நோக்கி, சிறு கதைக்குரிய பண்புகளோடு, யதார்த்தப்பாங்குடன் நவீன கவிதையைத் திசைதிருப்பினார் மஹாகவி. காட்சிப் படுத்தல், பேச்சோசைப் பாங்கு, உணர்வு அழுத்தத்திற் கேற்ற அடிஅளவு மாற்றம் முதலியன இவரால் அறிமுகமாகின்றன. இத்தியாதி பண்புகள் சிலவற்றைச் சிறந்த முறையில் 'தேரும் திங்களும்' வெளிப்படுத்துகின்றது. எனலாம்:

"ஊரெல்லாம் கூடி ஒரு தேர் இழுக்கிறதே
வாருங்கள் நாமும் பிடிப்போம் வடத்தை
என்று
வந்தான் ஒருவன்
வயிற்றில் உலகத்தாய்
நொந்து சுமந்திங்கு நூறாண்டு வாழ்வதற்காய்ப்
பெற்ற மகனே அவனும்.
பெருந்தோளும்
கைகளும் கண்ணில் ஒளியும், கவலையிடை
உய்யவிழையும் உளமும் உடையவன்தான்
வந்தான். அவன் ஓர் இளைஞன்,
மனிதன்தான்

சிந்தனையாம் ஆற்றற் சிறுகதைத்தே வானத்தே
முந்தநாள் ஏறி முழுநிலவைத் தொட்டுவிட்டு
மீண்டவனின் தம்பி
மிகுந்த உழைப்பாளி
'ஈண்டு நாம் யாரும் இசைந்தொன்றி
நின்றிடுதல்வேண்டும்' எனும் ஓர் இனிய விருப்போடு
வந்தான் குனிந்து வணங்கி வடம் பிடிக்க
'நில்' என்றான் ஓரான்
'நிறுத்து' என்றான் மற்றோரான்
'புல்' என்றான் ஓரான்
'புலை' என்றான் இன்னோரான்
'கொல்' என்றான் ஓரான்
கொளுத்து' என்றான் வேறோரான்
கல்லொன்று வீழ்ந்து
கழுத்தொன்று வெட்டுண்டு
பல்லோடு உதடு பறந்து சிதறுண்டு
சில்லென்று செந்நீர் தெறித்தது
நிலம் சிவந்து
மல்லொன்று நேர்ந்து
மனிசர் கொலையுண்டார்.
ஊரெல்லாம் கூடி இழுக்க உகந்த தேர்
வேர்கொண்டதுபோல் வெடுக்கென்று நின்றுவிடப்
பாரெல்லாம் அன்று படைத்தளித்த அன்னையோ
உட்கார்ந் திருந்து விட்டான் ஊமையாய்த் தான்பெற்ற
மக்களுடைய மதத்தினைக் கண்டபடி.
முந்தநாள் வான முழுநிலவைத் தொட்டுவிட்டு
வந்தவனின் சுற்றம்
அதோ மண்ணிற் புரள்கிறது.

மேலும், மஹாகவி 'குறும்பா' வடிவத்தை அறிமுகப்படுத்தியமை (சமூகப் பிரச்சனைகளை எடுத்துரைக்க அது சிறந்த வடிவமாக விருந்தமை இன்றுவரை பலராலும் உணரப்படவில்லை), நவீன காவிய வளர்ச்சிப்போக்கில் புதிய மாற்றங்கள் ஏற்படுத்தியமை, கவிதை நாடகமுயற்சிகள் என்பனவும் கவனத்திற்குரியன.

2.2 மஹாகவியைத் தொடர்ந்து ஈழத்து நவீன கவிதையின் ஆரம்பநிலையை அகலப்படுத்தியவர்கள் நால்வருளர்.

2.2.1 மேற்கூறியவருளொருவர், நீலாவாணன். மஹாகவி அறிமுகப்படுத்தியவற்றுள் பல நீலாவாணன் கவிதைகளுள்ளும் வெளிப்பட்டுள்ளன. அவற்றிற்குப்பால் இவருடன் ஆத்மார்த்தப் பண்பும் ஈழத்து நவீன கவிதையுலகிற்கு அறிமுகமாகின்றது.

இவ்விதத்தில் இவரது 'ஓ, ஓ, வண்டிக்காரா!' விதைந்துரைக்கப் பட வேண்டியது.

அக்கவிதையின் ஒரு பகுதி பின்வருமாறு:
காவில் பூவில் கழுகுகளெங்கும்
காதல் தோயும் பாட்டு
நாமும் நமது பயணந் தொலையக்
கலந்து கொள்வோம் கூட்டு! - ஓட்டு
ஓ...! என் அருமை வண்டிக்கார...
பனியின் விழிநீர் துயரத்திரையில்
பாதை மறையும் முன்னே
பிணியில் தேயும் பிறையின் நிழல்நம்
பின்னால் தொடரும் முன்னே - ஓட்டு”

2.2.1 மற்றொருவர், இ. முருகையன். சமூகச் சார்பானதும் முற்போக்கானதுமான விடயங்களுட்பட, (பாடாத விடய மெதுவு மில்லை என்று கூறுமளவு) பலவிடயங்களையும் பாடுபொருளாகக் கியமை, அவற்றைக் கதைப்பாங்கில் அல்லது நிகழ்ச்சி விவரிப்பாக எடுத்துரைத்தமை, முன்னிலைப்படுத்தியோ உள்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மையிலோ கூறுகின்றமை, நெருங்கி உறவாடும் தன்மை, அறிவியல் பார்வை, அங்கதச்சாயல், புலமைச் சார்பு முதலானவை இவரது கவிதைப் பண்புகளுள் கவனத்திற்குரியன.

2.2.1 பிறிதொருவர், சில்லையூர் செல்வராசன். நவீன தமிழ்க் கவிதையுலகின் அரசியல் அங்கதக்கவிதை முன்னோடி என்ற விதத்தில் மட்டுமே இவரது பங்களிப்பு முடிந்து விடுகின்றது. 'தலைவர்கள் வாழ்க மாதோ!' என்ற கவிதைத் தொடர் இவ்விதத்தில் முக்கியமானது. அன்றைய காலகட்ட கல்வி மந்திரி தஹாநாயக்கா பற்றிய இவரது கவிதையின் ஆரம்பப்பகுதி இதுவாகும்.

“ஐயோ, பணீஸ் மாமா
அஞ்சலித்தேன் இப்போது
பையன்கள் காலையிலே
பள்ளி செல்லக் காரணமே
மெய்யாகச் சொல்லுகிறேன்
மேதகையே நீ எங்கோ
கையேந்திப் பெற்றளிக்கும்
கடன்மா பணீஸ் இரண்டும்”

2.3. முஸ்லிம் கவிஞர்களின் நவீன கவிதை யுலகப் பிரவேச ஆரம்பமும் இக்கால கட்டமே. இவ்விதத்தில் கவிஞர் புரட்சிக் கமாலுக்குரிய இடம் குறிப்பிடத்தக்கது.

2.4. ஈழத்து நவீன கவிதை யுலகின் புதிய போக்கு ஒன்றும் - மொழி உணர்ச்சிக் கவிதைகளின் வரவு - இக்காலப்பகுதியில் இடம்பெறுகின்றது. ஈழத்தின் அனைத்துப் பிரதேசங்களும் நவீன கவிதையுலகினுள் நுழைவது இத்தகைய கவிதைப் போக்கினூடே எனலாம். உ-ம்: சச்சிதானந்தன் (யாழ்ப்பாணம்), இராஜபாரதி, ஆரையூர் அமரன், எருவில் மூர்த்தி, ஜீவா ஜீவரத்தினம், நீலாவணன், இவர்கள் மட்டக்களப்பு) சக்தீ பாலையா (மலையகம்), வன்னியூர்க் கவிராயர், (வன்னி), தாமரைத்தீவான், (திருகோணமலை), இத்தகைய கவிஞர் குழாத்தினருள் விதந்துரைக்கப்படுபவர் கவிஞர் காசி ஆனந்தனாவார்.

2.5 கவியரங்கக் கவிதைகள் முக்கியம் பெறத் தொடங்குவதும் இவ்விதத்தில் வானொலிக்கவியரங்குகள் செல்வாக்

குறுவதும், கவிதைச் சஞ்சிகையின் தோற்றமும் (தேனமுது) இக்கால கட்டத்துக்குரிய மாற்றங்களே.

3. 1960 தொடக்கம் 1970 வரை :

3.1. இக்கால கட்டப் புதியப்போக்குகள் சிலவற்றுள் முக்கியமானதொன்று, (மார்க்சிய சார்புடைய) முற்போக்குக் கவிதைகள் வெளிவரத் தொடங்கியமையாகும். (1940களில் வெளிவந்த கொழும்பு - பாரதியில் எழுதிய கவீந்திரன், கே. கணேஸ் முதலானோர் இத்தகைய கவிதைகளின் ஆரம்ப கர்த்தாக்களாயினும் இவர்களது முயற்சி பின்னர் தொடரவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது) இவ்விதத்தில் 1960களின் ஆரம்பத்தில் வெளிப்பட்ட பசுபதியும் சுபத்திரனும் முக்கியமானவர்கள்.

3.2 புதிய போக்குகளுள் பிறிதொன்று புதுக்கவிதை முயற்சிகளின் ஆரம்பமாகும்.

3.2.1 இவ்விதத்தில் விதந்துரைக்கப்பட வேண்டியவர்கள் மூவர். ஒருவர் தா. இராமலிங்கம். எழுத்து சஞ்சிகையின் தாக்கம் இத்தகைய முயற்சிக்கு உந்துதலளித்திருப்பினும் ஈழத்துப் புதுக் கவிதையின் தனித்துவப் பண்புகள் சிலவற்றை இவரது புதுக்கவிதைகள் வெளிப்படுத்தின. குறிப்பாக, சமூக நோக்குடைய இவரது புதுக்கவிதைகளுள் கணிசமானவையாழ்ப்பாண உயர் சமூகம் பற்றிய விமர்சனமாக வெளிப்பட்டன. (அந்நியமாகாத படிமங்களும் குறியீடுகளும் இவரது கவிதைகளின் பிறிதொரு சிறப்பு)

3.2.2 பிறிதொருவர், தருமு சிவராம். இவரது கவிதைகளின் படிமச்சிறப்புக் காரணமாக தமிழ்ப் புதுக்கவிதை வரலாற்றில் முக்கிய இடம்பெற்றவராயினும் இவரது வதிவிடம் தமிழ் நாடு ஆனமையின் ஆய்வாளர் சிலர் இவரை ஈழத்துக் கவிஞராக கருதாத நிலையும் காணப்படுகின்றது.

3.2.3 மற்றொரு கவிஞர் மு. பொன்னம்பலம். மனித விடுதலைக் கான இருப்பும், இருப்பு பற்றிய விடுதலையும் அது தொடர்பான தேடலும் ஆத்மார்த்தமும் கொண்டனவாயிருப்பது இவரது கவிதையின் தனித்துவமாகவிருக்கின்றன. (இத்தகைய பண்புகள் பின்னர் சு. வில்வரத்தினத்தின் கவிதைகளில் பெரு மளவு வெளிப்படுகின்றது, சற்று வெவ்வேறுபட்ட நிலையில் ஜபார், கல்லூரான் கவிதைகளிலும் இடம்பெறுகின்றன.)

3.3. மேற்குறிப்பிட்ட (3.1ல்) முற்போக்குக் கவிதைகள் பிரச்சாரப்பண்பு மிகுந்தனவாக அமைத்த சூழ்நிலையில் அத்தகைய விடயங்களைக் கலாபூர்வமான முறையிலே வெளிப்படுத்துவனவாக, ஏறத்தாழ 1960களின் பிற்பகுதி தொடக்கம் வெளிவந்த நுஃமானின் கவிதைகள் அமைகின்றன. எ.டு : 'அவர்களும் பூனைகளும் நாய்களும்.'

“காரர்கள் எல்லாம் போனபிறகு
ஹோட்டல் கதவுகள் மூடிய பிறகு
விளக்குகள் எல்லாம் அணைந்த பிறகு
அவர்கள் வருவர்....
தினமும் வருவர்....
சப்பி எஞ்சிய இறைச்சிச் சவ்வுகள்
கைதுடைத்த கடதாசித் துண்டுகள்
கோழி முட்டைகள்
நண்டுக்கோதுகள்

காய்கறி அரிந்த கழிவுகள்
நூடுல்ஸ்.....
குப்பைத் தொட்டியில் குவிந்து கிடக்கும்
அவர்கள் வருகையிலே
நின்று கவைத்த
பூனைகள் நாய்கள்
பொறாமையோடு விலகிச் செல்லும்
தொலைவில்
அவர்கள் முகத்தைப் பார்த்தவாறே
உட்காந்திருக்கும்.
ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு நாளும்.”

நாடகப் பாங்கு, நாட்டார்பாடல் செல்வாக்கு முதலான பண்புகளும் இவரது கவிதைகளில் இடம்பெற்று இவரது கவிதைகளை தனித்துவமிக்கனவாக்குகின்றன (பார்க்க தாத்தாவும் பேரர்களும்) காதல், பிரிவு என்பன சார்ந்த இவரது தன்னுணர்ச்சிக் கவிதைகளும் வித்தியாசமான பண்பு கொண்டனவே!

3.3.1. முற்போக்குக் கவிதைகள் கலாபூர்வமாக எழுதிய பிறிதொருவர் சண்முகம் சிவலிங்கம். தவிர, அசாதாரணமான எளிமையோடு ஆழமானதும் நுண்மையானதுமான உணர்வுகளை அலாதிமாக வெளிப்படுத்துகின்ற பண்பு ஈழத்தில் பெருமளவு இவரது கவிதைகளிலே வெளிப்படுகின்றது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

3.4.1 இக்காலப் பகுதியிலிருந்து மலையகப் பிரதேசக் கவிதை வளர்ச்சி முனைப்புறுவதும் கவனிக்கத்தக்கதே. இவ்விதத்தில் தமிழோவியன், குறிஞ்சிநாடன், குறிஞ்சித் தென்னவன் முதலானோர் முக்கியம் பெறுகின்றனர்.

4. 1970 தொடக்கம் 1980 வரை:

4.1 புதுக்கவிதை ஈழத்தில் பரவலாகக் கால்பதிக்கத் தொடங்குவது இக்காலப் பகுதியிலிருந்தே எனலாம். தமிழக 'வானம்பாடி'க் குழுவினரின் செல்வாக்கு இதற்கு ஒரு முக்கிய காரணமாகின்றது என்பதில் தவறில்லை. தமிழ் பேசும் மக்கள் வாழ்கின்ற ஈழத்தின் அனைத்துப் பகுதியிலிருந்தும் முதன் முதலாகவும் அதிக எண்ணிக்கையிலானதுமான இளந்தலை முறையினர் பலர் (புதுக்கவிதை வடிவமாற்றம் தந்த 'விடுதலை' உணர்வு காரணமாக) ஈழத்துக் கவிதை உலகில் படையெடுக்க முற்பட்டது இக்காலந் தொடக்கமே. (தென்னிலங்கை, அநுராத புரம், மன்னார், கொழும்பு பிரதேசங்களிலிருந்து கவிஞர்களின் வரவு இவ்விதத்தில் விதந்துரைக்கப்பட வேண்டியதாயினும் கால வெள்ளத்தில் இன்று பலர் அடித்துச் செல்லப்பட்டு விட்டனர் எனலாம்.)

ஆயினும், சிவசேகரம், சு. வில்வரத்தினம் வ. ஐ. ச. ஜெயபாலன், அ. யேசுராசா ஆகிய குறிப்பிடத்தக்க நான்கு கவிஞர்களின் வரவு இக்காலப்பகுதியிலேயே இடம்பெறுகின்ற தெனலாம். ஆயினும், இவர்களின் முதிர்ச்சி அடுத்த காலப் பகுதியிலேயே உருவாக்கம் பெறுகின்றது.

மேற்கூறியவர்களுள் சிவசேகரம் பெரும்பாலான விடயங்களை மார்க்சிய நோக்கிலும் கலாபூர்வமான முறையிலும் பல்வேறு உத்திகளுடனும் எழுதிவருபவர்.

வில்வரத்தினம் ஈழத்தின் கவனத்திற்குரிய தமிழ்த்

தேசியக் கவிஞராக பரிமாணங்கண்டவர். தமிழ்க் கவிதை பற்றிய தேடலும் தெளிவும் மிக்கவர். புதிய சொற்கள் பலவற்றைத் தமிழ்க் கவிதைபுலகிற்கு வழங்கியவர்.

வ.ஐ.ச ஜெயபாலனின் கவிதைகள் ஒரு விதத்தில் 'நவீன' சங்ககாலக் கவிதைகளாவும் இன்னொரு விதத்தில் நாட்டார் வழக்காறுகள், நாட்டார் பாடல்கள் முதலியவற்றைப் பயன்படுத்து வனவாகவும் விளங்குகின்றன. (இத்தகைய இயல்புகள் வில்வ ரத்தினம், சிவசேகரம் ஆகியோரது கவிதைகளிலும் இடம் பெற்றுள்ளன. ஆயினும் இம்மூவரதும் ஆளுமைக்கும் ஆற்ற லுக்கு மேற்ப அப்பண்புகள் வித்தியாசமான வெளிப்பாடுகளைப் பெற்றுள்ளன)

ஆழமான மனஉணர்வுகள் எளிமையான முறையிலும் செறிவான விதத்திலும் அ. யேசுராசாவின் கவிதைகளில் வெளிப்பட்டுள்ளன. எனினும், இத்தகைய தனித்துவப்பண்புகள் முதிர்ச்சி எய்துவதற்கிடையில் கவிதைத் துறையிலிருந்து இவர் ஒதுங்கி விட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

4.2 வானொலியை ஊடகமாகக் கொண்ட மெல்லிசைப் பாடல்கள் ஆரோக்கியமான விதத்தில் இக்காலப் பகுதியில் வளர்ச்சி காண்பதும் கவனத்திற்குரியது.

5. 1980 தொடக்கம் 1990 வரை :

ஈழத்து நவீன கவிதை வளர்ச்சிக் கட்டத்தில் மிக முக்கியமான போக்குகள் வெளிப்பட்ட காலம் இது என்பதில் தவறில்லை ஏனெனில் இப்போக்குகள் ஈழத்து நவீன கவிதை வளர்ச்சியில் பெரும் பாய்ச்சலை ஏற்படுத்தி, மூன்றாம் உலக நாட்டுக் கவிதைப் போக்குகளுடன் ஈழத்துக் கவிதைப் போக்குகளைச் சங்கமிக்கச் செய்கின்றன.

5.1 மேற்குறிப்பிட்ட புதிய போக்குகளுள் முதன்மையான தொன்று, இனஒடுக்குமுறைக்கெதிரான எதிர்ப்புக் குரலாகும். 1983ன் இனக்கலவரம் இதற்கான உடனடிக்காரணமெனினும், இத்தகைய போக்கு 1970களின் இறுதிப் பகுதியிலேயே முகிழ்க்க ஆரம்பித்து விட்டது. இவ்விதத்தில் புதுவை இரத்தினதுரையின் 'வாசலில் நெருப்பு மூளும்', என்ற கவிதை மிக முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகின்றது.

இலங்கை அரசாங்கத்தினது பேரினவாதக் கெடுபிடி களின் உச்சமான 1983 இனக்கலவரம் ஈழத்தின் , தமிழ்பேசும் மக்கள் வாழும் அனைத்தும் பிரதேசங்களிலிருந்தும் கவிஞர்கள் உருவாக வழிவகுத்தது. (சிங்களக் கவிஞர்களும் இவ்வாறு கவிதைகள் எழுதியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.) இத்தகைய கவிதைகள் கொண்ட சிறந்த தொகுப்பாக 'மரணத்துள் வாழ்வோம்' (1986) அமைகின்றது!

5.2 இனஒடுக்கு முறைக்கெதிராக மேற்கூறியவாறு எதிர்ப்புக் குரல் எழுப்பியோருள் ஒரு சாரார் மனிதாபிமான நோக்குடையவராக விளங்கினர். மற்றொரு சாரார், தமிழ்த் தேசிய நோக்குடையவராகக் காணப்பட்டனர். இவர்களுள் ஒரு சாரார் தமிழீழத்திற்கான விடுதலை இயக்கங்கள் சார்ந்து உருவாகினர். இவ்வாறான இயக்கங்கள் சார்ந்த இக்காலக் கவிஞர்களுள் புதுவை இரத்தினதுரை, தமயந்தி, செழியன், சூரியன், மு. பஷீர் முதலானோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

5.2.1 இக்காலகட்ட கவிதை முயற்சிகள் எழுத்து வடிவமாக மட்டுமன்றி, மெல்லிசைப்பாடல்கள், சுவரொட்டிகள், கண்ணீர்

அஞ்சலிகள், கவிதை நிகழ்வுகள் என்ற விதங்களிலும் வெளிப் பட்டன. இத்தகைய பரிமாணங்கள் காரணமாக ஈழத்து நவீன கவிதை ஜனாஞ்சக நிலையை எய்தியமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இக்கால மெல்லிசை பாடல்களிலொன்று பின்வருமாறு ஆரம்பிக்கின்றது.

“மரணித்த வீரனே
உன் சீருடைகளை எனக்குத்தா
உன் பாதணிகளை எனக்குத்தா
உன் வீட்டு முகவரியை எனக்குத்தா
உன் இரு கண்நீரை எனக்குத்தா”

பின்வருவது ‘சுவரொட்டிக் கவிதையொன்றின் ஒருபகுதி;(மண்டைதீவு படுகொலை ஒன்று பற்றிய கண்ணீர் அஞ்சலி):

“சூரியோதயமும் அஸ்தமனமும்
எங்கள் கடற் தொழிலாளரின்
சின்னப்படகும் கட்டுமரமும்
அந்த நீலக் கடலில் மோதித் திரிந்த
அழகை ரசித்த காலம்
நம்மிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டுவிட்டது”

5.3. ஆரம்பத்தில் ஒடுக்குமுறை காரணமாகவும் பின்னர், இயக்க முரண்பாடுகள் காரணமாகவும் இளந்தலைமுறையினர் பலர், ஐரோப்பாவின் பல நாடுகளுக்கும் கனடா, அவுஸ்திரேலியா ஆகியவற்றிற்கும் புலம்பெயர நேரிட்டது, ‘புகலிட இலக்கியங்கள்’ உருப்பெற்றன. இவ்வாறான ஆரம்பகாலக் கவிஞர்களுள் வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன், கி. ப. அரவிந்தன், இளவாலை விஜயேந்திரன் முதலானோரும் பிற்பட்ட கவிஞர்களுள் திருமாவளவன், சக்கரவர்த்தி, சுகன், பாலகணேசன் முதலாகப் பலரும் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர்கள். இவர்களது கவிதைகள் ஆரம்ப நிலையில் பிரிவுத்துயரங்கள், போராட்ட நடைமுறை பற்றிய விமர்சனங்களாகவும் அடுத்த நிலையில் புலம்பெயர் நாட்டு வாழ்வியல் அனுபவங்கள் பிரச்சனைகளை வெளிப்படுத்துவனவாகவும் வெளிப்பட்டன. இப்பின்புலத்தில் ஈழத்துக் கவிதையின் புதிய களம் நோக்கிய பாய்ச்சலினை காட்டுவது பின்வரும் கவிதை:

சோங்ஸ்வன் ஏரியும் இலையுதிர்காலமும்
வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன்
“இது கோடை நாட்களில் எனை மகிழ்வித்த
சோங்ஸ்வன் ஏரியா?
காணுமிடமெல்லாம் ஏன் குளிர்ந்த சோகம்?
பசுமையாய் சிரித்து வருக என்னும்
கலகலப்பான பேர்ச் மரங்களின்றி
மஞ்சள் கண்ணீர் மெளனமாய் உதிர்ப்பதேன்?
பாதை மருங்கெல்லாம் பள்ளிச் சிறுவர்போல்
வெண்பல் துலங்க முறுவலித்திருந்த
டெய்சிகள் எல்லாம் எங்கே மறைந்தன?
சொல்க சோங்ஸ்வன், நிகழ்ந்தது என்ன?
சொல்க பேர்ச் மரங்களே நிகழ்ந்தது என்ன?
மஞ்சள் கொண்டு மரம் செடிகொடிகளில்
காலம் எழுதிய சேதிதான் என்ன?
தீயதொன்றில்லை என்றன மரகதப் பைன்கள்
வைக்கிங் வீரர் கை ஈட்டிகள் போல

விறைப்பாய் நின்று பைன் மரக்காட்டை
வியப்புடன் பார்த்தேன்
உண்மைதான் ஆமோதித்தன் சோங்ஸ்வன் ஏரி
அதோபார் அந்த நோர்வேக் கிழவன்
அலை நாக்கசைய சோங்ஸ்வன் பேசும்
அவனை நன்கறிவேன்
அன்று தனது இளமை நாட்களில்
கண்ணுள் விழுந்த நிலக்கரித்துகள் போல்
ஹிட்லரின் படைக்குத் தொல்லைகள் தந்தான்
நாடு விடுதலை எய்திய பின்னர்
காதலாலும் கடும் உழைப்பாலும்
சமாதானத்தை மகிமைப் படுத்தினான்
இன்று அவனோர் தொண்டுக் கிழவன்
எனினும் இந்த இலையுதிர் நாட்களில்
புலம்புதல் இன்றி
கோடையில் இருந்த அதே குதூகலத்துடன்
தனது பேத்திக்காய்
வெண்பனி சறுக்கியை பழுது பார்க்கிறான்
உயிர்த் துடிப்போடு உலகம்
இன்றுமுள்ளது
நாளையும் இருக்கும்
இப்போது சொல்க தீதேதும் நிகழ்ந்ததா?
முகில் சீப்பெடுத்து தலை வாருகையில்
பைன் மரக்காடு முகம் பார்க்கின்ற
சோங்ஸ்வன் ஏரியை வியப்புடன் பார்த்தேன்
புரிந்தது என்று புன்னகை பூத்தேன்.”

5.4 உலகளாவியரீதியில் பெண்கள் மத்தியிலேற்பட்ட விழிப்புணர்ச்சியின் பாதிப்புக் காரணமாகவும் வேறுசில காரணங்களாலும் பெண் நிலைவாதச் சிந்தனைகள் ஈழத்தில் பரவிய சூழலில், பெண்நிலைவாத நோக்குடைய தமிழ்ப்பெண்களது முதற்கவிதைத் தொகுப்பு, ‘சொல்லாத சேதிகள்’ என்ற அர்த்த புஷ்டி கொண்ட தலைப்புடன் ஈழத்திலிருந்து முதன் முதலாக வெளிப்பட்டதும் இக்கால கட்டத்திலேயேயாகும். இவ் விதத்தில், பின்வரும் கவிதை, இலக்கிய ஆர்வலர் பலராலும் அறியப்பட்டதொன்று :

“எனக்கு
முகம் இல்லை
இதயம் இல்லை
ஆத்மாவும் இல்லை
அவர்களின் பார்வையில்
இரண்டு மார்புகள்
நீண்ட கூந்தல்
சிறிய இடை
பருத்த தொடை
இவைகளே உள்ளன
சமையல் செய்தல்
படுக்கையை விரித்தல்
குழந்தை பெறுதல்
பணிந்து நடத்தல்
இவையே எனது கடமைகள் ஆகும்.
கற்பு பற்றியும்

மழை பெய்யெனப் பெய்வது பற்றியும்
கதைக்கும்
அவர்கள்
எப்போதும் எனது உடலையே
நோக்குவர்
கணவன் தொடக்கம்
கடைக்காரன் வரைக்கும்
இதுவே வழக்கம்” –

அ. சங்கரி

இவ் ஆரம்பகாலத்து ஏனைய பெண் கவிஞர்களுள் ஓளவை, ஊர்வசி, சிவரமணி, மைத்ரேயி, சுல்பிகா முதலானோர் கவனத்திற் சூரியவர்களாகின்றனர்!

5.5. குறிப்பிடத்தக்க புதிய தலைமுறைக் கவிஞர்பலர் மலையகத்தில் உருவாகத் தொடங்கியதும், புதுக்கவிதை ஆரோக்கியமான முறையில் இங்கு காலூன்றத் தொடங்கியதும் இக்கால கட்டத்திலிருந்தேயாகும். இவ்விதத்தில் சு. முரளிதரனின் வரவு குறிப்பிடத்தக்கது.

“டன் டன் டனக்
டன் டன் டனக்
பழனியப்பா நீ
பூமியினின்று கவ்வாத்து
செய்யப்பட்டு விட்டாயோ
டன் டன் டனக்
டன் டன் டனக்”

என்று ஆரம்பிக்கும் முரளிதரனின் கவிதை எழுப்பிய ஒலிகள், மலையகமெங்கும் எதிரொலித்து. இளந்தலை முறையினர் மத்தியில் எழுச்சி அலைகள் எழுப்பியது என்றே கூறவேண்டும்!

மேலும், சு. முரளிதரனின் ‘கூடைக்குள் தேசம்’ என்ற ஈழத்தின் முதற் கைக்கூக் கவிதைத் தொகுப்பு ஈழத்தில் கைக்கூ கவிஞர் பலரது உருவாக்கத்திற்கும் வழிவகுத்தது.

5.5.1. முற்போக்குச் சிந்தனை கொண்ட புதிய தலைமுறைக் கவிஞர்கள் மலையகத்தில் வெளிப்படுவதும் இக்கால பகுதியிலேயே நிகழ்கின்றது. இவ்விதத்தில், எஸ். பன்னீர்ச் செல்வன், சிவ. ராஜேந்திரன், இ. தம்பையா முதலானோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாகின்றனர். இக்கால ஏனைய பிரதேசக் கவிஞர்கள் அரசியல் விமர்சனக் கவிதைகள் படைக்கும் போது, இவ்வாறான மலையக கவிஞர்கள் சமூகவிமர்சனக் கவிதைகள் படைப்பதும் கவனிக்கற்பாலது!

5.6. எழுபதுகளின் பிற்பகுதியில் முற்குறிப்பிட்டதுபோல் பல்வேறு விடுதலை இயக்கங்கள் சார்ந்த கவிஞர்கள் போராட்டஞ் சார்ந்த கவிதை எழுதிய நிலைமை எண்பதுகளின் பிற்பகுதியில் மாற்றமுறத்தொடங்கியது. தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கஞ் சார்ந்தோர் மட்டுமே போராளிக் கவிஞர் வரிசையில் முதன்மை பெற்றனர். இவர்களுள் புதுவை இரத்தினதுரை முக்கியமானவர். இவரது எழுச்சிக் கவிதைகளோடு (பூவரசம் வேலிகளும் புலுனிக் குஞ்சுகளும், பரிசோதனை முயற்சிசார்ந்த கவிதைகளும் (உலைக்களம்) தொகுப்பு), மெல்லிசைப் பாடல்களும் விதத்துரைக்கப்பட வேண்டியனவே. இனஒடுக்கு முறைக்கெதிராகக் குரல் கொடுத்த புதியதலைமுறைக் கவிஞர்களுள் சேரன், சோலைக் கிளி ஆகிய இருவரும் முக்கியமானவர்கள்.

இவர்களுள் சேரன் ஈழத்துக் கவிதையுலகிற்கு புதிய படிமங்கள், குறியீடுகள், புதிய மொழி அமைப்பு முறை, நுண்மையான உணர்வு வெளிப்பாடு என்பனவற்றை வழங்கியவராகத் திகழ்கின்றார்.

எ-டு இரண்டாவது சூரிய உதயம்
“அன்றைக்குக் காற்றே இல்லை
அலைகளும் எழாது செத்துப் போயிற்று,
கடல்
மணலில் கால் புதைத்தல் என
நடந்து வருகையில்
மறுபடியும் ஒரு சூரிய உதயம்
இம்முறை தெற்கிலே
என்ன நிகழ்ந்தது?
எனது நகரம் எரிக்கப்பட்டது
எனது மக்கள் முகங்களை இழந்தனர்
எனது நிலம் எனது காற்று
எல்லாவற்றிலும்
அந்நியப் பதிவு
கைகளைப் பின்பறும் இறுகக் கட்டி
யாருக்காகக் காத்திருந்தீர்கள்?
முகில்களின் மீது
நெருப்பு
தன் சேதியை எழுதியாயிற்று
இனியும் யார் காத்துள்ளனர்?
சாம்பல் பூத்த தெருக்களிலிருந்து
எழுந்து வருக!”

சோலைக்கிளி, நவீன தமிழ்க் கவிதையுலகிற்கே முற்றிலும் புதிய முறையில் புதுமையான முறையில் தமது அனுபவ உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தினார். இவ்விதத்தில் அஃறிணைப் பொருட்களுடனான பார்வை அவரது கவிதைகளில் முக்கியம் பெறுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

எ-டு :
“நிலவுக்கு வேலியிடு
சூரியனையும் பங்குப்போட்டுப் பகிர்ந்துகொள்
வெள்ளிகளை எண்ணு
இனவிகிதாசாரப்படி பிரி
நாகரீக யுகத்து மனிதர்கள் நாம்
கடலை அளந்து எடு
வானத்தைப் பிளந்து துண்டாடு
சமயம் வந்தால் காற்றைக்கடத்து
எறும்புக்கும்
இன முத்திரையிடு
சாதி சமயத்தைப் புகட்டு
புறா முக்கட்டும்,
இன்னொரு இனத்தை நகைத்தது”

சோலைக்கிளி கவிதைகளின் மேற்கூறிய ஆரம்பநிலை, பின்னர் பல்வேறு படிநிலை கொண்டதாகப் பரிணமித்தது; (அவரது அனைத்துக் கவிதைகளையும் ஒருசேரநோக்கும் போதே இது நன்குபலப்படும்.) இவ்விருவரும் பின்வந்த கவிஞர்களில் பெரும்பாதிப்பை ஏற்படுத்துகின்றனர்!

5.7. இளந்தலைமுறைக் கவிஞர் பலர் இனஒடுக்கு முறைக் கெதிரான - போராட்டுச் சார்ந்த - கவிதைகள் எழுதத் தூண்டிய தென்ற விதத்தில் ஈழத்தின் மொழி பெயர்ப்புக் கவிதைகளுக்கு முக்கிய இடமுண்டு. இவ்விதத்தில் இக்காலபகுதியில் வெளி வந்த (எம். ஏ. நுஃமானின்) பலஸ்தீனக் கவிதைகளில் தொகுப்பு குறிப்பிடத்தக்கது.

6. 1990 தொடக்கம் 2000 வரை :

6.1 போர்க்கால இலக்கியம் என்பது நன்கு வேருன்றத் தொடங்கிய இக்காலப் பகுதியில் வன்னிப் பிரதேசம் முக்கியம் பெறத் தொடங்கியது தவிர்க்கவியலாததாயிற்று; கருணாகரன், நிலாந்தன், அமரதாஸ், முல்லைக்கமல் முதலான கவிஞர்கள் பலரின் வரவு கவனிப்பிற்குரியதாயிற்று. புதிய பிரதேச மொன்றின் அறிமுகம் பின்வரும் கவிதைப் பகுதியில் நேரடியாக வெளிப்படுகின்றது.

“மண்ணிடை

வேர்க்கால்களைப் பின்னி

கிளைக்கரங்களை

காற்று வெளியிடை வலித்து வலித்து

விண்தொட விழையும்

விசால விருட்சங்களையும்

வண்ண வண்ணமாய்க் குலுங்கி மினுங்கும்

பூக்களையும்

பழங்களையும்

முகில் வழியும் மலைகளையும்

கரைகளில்

ஈரம்படியக் கொஞ்சிப் புணர்ந்து

தேக்கமின்றி தாளகதியில் தவழும் நதிகளையும்

பூத்த வர்ணச் சிறகுகளில் புகுந்துலாவி

மரக்கிளைகளில்

குளக்கரைகளில்

எங்கும் சோடித்து

இன்பமுறும் மலைகளையும்

இன்னும்

எக்கச்சக்க வனப்புக்களையும்

ஏற்றிக் கொண்டு

ஆனந்தமாய்ச் சுழல்கிறது வனம்”

- அமரதாஸ்

6.2 ‘போராளிக் கவிஞர்’ என்போர் தெளிவாக இனங் காணப்பட்டது இக்காலப் பகுதியிலேயாகும் இவ்விதத்தில் கப்டன் வானதி, மேஜர் பாரதி, கஸ்தூரி, அம்புலி ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

6.3 மாற்றமுற்ற அரசியல், சமூகச் சூழ்நிலையில் உருவாகிய புதிய தலைமுறையினருக்கு ஏற்ற விதத்தில் பன்முக வாசிப்பை நல்கி நல்ல பிரசுரமாக அமையக் கூடிய பத்திரிகைகள் இல்லாத சூழலில் அக்குறையைப் போக்கும் வண்ணம் வெளிவந்த மாற்றுப் பத்திரிகையான சரிநிகரின் வரவு, முன்னரைவிட கவனத்திற்குரிய அதிக எண்ணிக்கையான கவிஞர்கள் ஈழத்தின் பல பிரதேசங்களிலிருந்தும் உருவாக வாய்ப்பளிக்கின்றது. எ-டு: நட்சத்திரன் செவ்வந்தியன், அஷ்வகோஷ், (யாழ்ப்பாணம்), றஸ்மி மஜித் (அம்பாறை), ஆத்மா,

வாசுதேவன் மலர்ச்செல்வன் (மட்டக்களப்பு); ‘சரிநிகர்’ சாராத கவிஞர்களுள் நிலாந்தன், பா. அகிலன், ஜெயசங்கர் ஆகியோர் முக்கியம் பெறுகின்றனர்.

6.4 எண்பதுகளின் பிற்பகுதியளவில் (குறிப்பாக, அஷ்ரப் சிகாப்தீனின் சைத்தூன் கவிதையுடன்) முஸ்லீம் தேசிய நோக்குடைய கவிதை முகிழ்ப்புற்றாலும் அது முனைப்புற்றது இக்காலப் பகுதியிலேயாகும். (இவ்வாறான கவிதைகளின் தொகுப்பு ‘மீசான் கட்டையில் மீள் எழும் பாடல்கள்’ என்ற தலைப்பில் அடுத்த காலப்பகுதியில் தொகுக்கப்படுகின்றது).

6.5 யாழ்ப்பாணத்தில் இடம்பெற்ற தமிழ்மக்களது இடப் பெயர்வும் (1995), அதற்கு முன்னர் யாழ்ப்பாணத் திலிருந்தும் வன்னியிலிருந்தும் வெளியேற்றப்பட்ட முஸ்லீம் மக்களது இடப்பெயர்வும் (1990) இடப்பெயர்வு இலக்கியப் போக்கினை உருவாக்கின. இவ்விதத்தில் முறையே வில்வரத்தினத்தின் ‘காலத்துயர்’, ‘காற்றுவெளிக்கிராமம்’, முல்லை முஸ்லீபாவின் ‘இருத்தலுக்கான அழைப்பு’ என்பன கவனத்திற்குரிய கவிதைத் தொகுப்புகளாகின்றன.

7. 2000 தொடக்கம் அண்மைக்காலம் வரை :

7.1 இக்காலப் பகுதியில் கவிதை எழுதுகின்ற இளந்தலை முறையினரைப் பொறுத்தவரையில், பாடசாலைகள், அரசினர் பயிற்சிக் கல்லூரிகள், கல்வியியல் கல்லூரிகள், பல்கலைக் கழகங்கள் முதலானவற்றில் கல்விகற்கின்ற மாணவர்கள் பலர் அதிகளவில் கவிதையுலகிற்குள் வருவது நிகழ்கின்றது. தனித்தொகுப்புகளும் பல்லாக்கத் தொகுப்புகளும் முன்னரை விட அதிக எண்ணிக்கையில் வெளிவருகின்றன. ஆயினும், ஆளுமைமிக்க இளங்கவிஞர்கள் இவற்றுனுடாக இனங் காணப்பட்டமை குறைவாகும்.

7.2 சரிநிகர் பத்திரிகை வெளிவராது நின்றுவிட்டமை காத்திரமான இன்னொரு இளந்தலைமுறைக் கவிஞர் இக்காலப் பகுதியில் இனங் காணப்படும் வாய்ப்பினை இல்லாததாக்கியுள்ளது. ஆயினும், ஸ்ரீபிரசாந்தன், திருக்குமரன், சுதர்சன், இரா. சடகோபன், மேரா, இராஜேஸ் கண்ணன், சேரலாதன், குகன், அலறி, சுஜந்தன், அநாமிகன், சிவ. வரதராஜன், சசி. மகரிஷி, துறையூரான் அலாறுதீன், சம்பூர் வதனரூபன், ரியாஸ் குரானா, யாத்திரீகன், உனவல்கனி என நீண்ட பட்டியலொன்றிருப்பது கவனத்திற்குரியது. எனினும், இவர்களுள் பலர் முதிர்ச்சியடைவதற்கு நீண்ட தொலைவுண்டு.

7.3 புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலிருந்தும் புதியகவிஞர்கள் வெளிப்பட்டதாகக் கூறமுடியாதுள்ளது.

7.4 மாறாக, பரந்துபட்ட நிலையில், குறிப்பிடத்தக்க பெண் கவிஞர்களின் வரவு இவ்வேளை நிகழ்ந்துள்ளது. பஹ்மா ஜஹான், பெண்ணியா, அனார், விநோதினி, அகர்ஷியா, தமிழ் நதி, ரஞ்சினி, சுதாசினி, கலைமகள், விஜயலெட்சுமி, கெக்கி றாவை சஹானா, கோகில வாணி, புனிதகலா, சாரங்கா, வாசுகி குணரத்தினம் என இப்பட்டியல் நீண்டு செல்லக்கூடியது. (இவர்களுள் சிலர் முற்காலகட்டத்திலேயே எழுதத் தொடங்கியவர்கள்).

8. சில அவதானிப்புகள் :

8.1 நவீன தமிழ்க்கவிதை, (தமிழ்நட்டில்) பாரதி தாசனுக்குப் பின்னர் தளர்ச்சிகண்ட சூழலில் ஈழத்து நவீன

கவிதை முன்னோடிகள் - குறிப்பாக 'மஹாகவி' ஏற்படுத்திய மாற்றங்கள் பாரதிதாசனுக்குப் பிற்பட்ட கவிதைத் தளர்ச்சிப் போக்கிலே மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது.

ஆயினும், மஹாகவியின் முக்கியத்துவம் தமிழ்நாட்டில் அறியப்படவில்லை. ஒருபுறம், மஹாகவியின் சிறப்புகள் தமிழ்நாட்டிற்கு அறிமுகமாகா நிலையிலிருந்தமையும் மறுபுறம், தமிழ்நாட்டில் புதுக்கவிதை செல்வாக்குப் பெற்றமையும் இதற்குக் காரணங்களாகின.

8.2 ஈழத்திலும் புதுக்கவிதை செல்வாக்குப் பெற்றமையால், 'மஹாகவி'யின் மாற்றங்கள் தொடரப்படவில்லை.

8.3 எனினும், (மரபுக் கவிதை வடிவந்தழுவிய) நவீன கவிதைகளைத் திறம்பட எழுதுகின்ற கவிஞர்கள் அவ்வப் போது வெளிப்பட்டுள்ளனர். இவ்வாறான மூத்த தலைமுறை

யினருள் சோ. பத்மநாதனும் இளையதலை முறையினருள் த. ஜெயசீலனும் இதற்கு மாதிரி உதாரணங்களாகின்றனர்.

8.4 ஈழத்துப் புதுக்கவிதையின் இயல்புகள் ஒப்பு நோக்கில் தனித்துவப்பண்புகளுடையவை. அளவான - அந்நியப்படாத படிமங்கள், குறியீடுகள், உள்ளார்ந்த ஓசை, இருண்மையின்மை முதலியன அத்தகைய இயல்புகளுள் முதன்மை பெறுகின்றன.

8.5 உள்ளடக்கரீதியில் என்பதுகளுக்குப் பிற்பட ஈழத்து கவிதைகளின் வளர்ச்சிப் போக்கில் ஏற்றப்பட்ட மாற்றங்கள் - குறிப்பாக, இனஒடுக்குமுறைக் கெதிரான கவிதைகளும், போராட்டஞ் சார்ந்த கவிதைகளும் புகலிடக் கவிதைகளும் - ஈழத்துக் கவிதையை மூன்றாமுலக நாட்டுக் கவிதைப் போக்குகளுக்கு அண்மித்தனவாக மாற்றியுள்ளன.

என் பேனாவக்கும்
என்னைப் போல்
இப்போது
சுதந்திரம் இல்லை
எதை எழுதினாலும்
அதன் வரிகள்
மாற்று அர்த்தங்களில்
புலனாய்வு செய்யப்படுகின்றன.

இலக்கியங்களும்
இலக்கணங்களும்
குற்றவியல் சாசனங்களாய்
குறிக்கப்படுகின்றன.

அகராதிகள்
தங்கள் வலுவை
இழந்து விட
மண்டை ஓட்டுக்குள்
முளைகட்டும்
எண்ணங்களே
சுட்ட அகராதிகளாய்
அரியாசனத்தில்
கொலுவிருக்கின்றன.

எதை எழுதுவது
எப்படி எழுதுவது
இதற்கான பட்டமன்றம்
மனசுக்குள்
இன்னும் முடியவில்லை.

விழித்துக் கொண்டு
உறங்கும் மீன்களைப் போல்
என் பேனாவும்
என் கரத்தில்
தூங்கிக் கொள்கின்றது.

பேனாமுனையை
வாள் முனை என்பார்கள்
எப்போது அது
என் கழுத்தை நோக்கி
வீசப்படும் என்று
தினம் தினம்
கனவு காண்கின்றேன்....

ஏக்கப் பெருமூச்சில்
என் மனம் எரியும் போது
என் பேனாவடன்
நான் விவாகரத்துச்
செய்ய வேண்டுமென்று
சத்தியப் பிரமாணம்
எடுத்துக் கொள்வேன்.

என்ன அதிசயம்
என்ன துணிச்சல்
என் பேனா
மீண்டும் எழுந்துவந்து
என் விரல்களுடன்
நட்புக் கொள்கின்றதே...!

சிறுகதை

ஒரு வேலைகளை முடித்து விட்டு, கண்ணாடியையும் எடுத்து அணிந்து கொண்டு, கையிலே ஒரு சஞ்சிகையை எடுத்து வாசிக்கலாமென்று இருந்தபோதுதான் புவனமலருக்கு மதியம் வந்த கடிதத்தை சமையல் அவசரத்தில் பிரித்துப் பார்க்காமலேயே வைத்தது நினைவிற்கு வந்தது.

ஊர்க் கோவிலிலிருந்து வந்த கடிதம். அங்கு திருத்த வேலைகள் நடந்துகொண்டிருந்தன. மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பும் திருப்பணிகள் பற்றி கடிதம் வந்து, அவர் காசனுப்பினார்.

எல்லாப் பொருட்களும் விலையேறிவிட்டன. அதுவும் யாழ்ப்பாணத்தில் சீமெந்து, கல், மணல் எல்லாவற்றிற்குமே தட்டுப்பாடு மேலும் பணம் தேவைப்படுகிறதோ?

கடிதத்தைப் பிரித்தபோது, கோவில் கும்பாபிஷேக அறிவித்தல் மஞ்சளாய் மலர்ந்தது.

புவனமலரின் வீட்டிற்கு அருகிலுள்ள சிவன் கோவில்.

சிறுவயது முதல் நித்தம் வணங்கிய கோவில். வீட்டு முற்றத்தை விட்டு வெளியே வந்தால் கோவில் வீதி. அவள் ஓடி விளையாடி, புரண்டெழுந்து வளர்ந்ததெல்லாம் அந்த வீதியிலே தான் திருவிழாவென்றால் அவள் கோவிலே கதியென்றிருந்த காலமுமொன்றிருந்தது.

கோவிலுக்குப் போய் எத்தனை ஆண்டுகள்!

2005ஆம் ஆண்டு திருவிழாவின் போது போய் வந்தது, அப்போது சமாதான ஒப்பந்தங்காரணமாக A-9 வீதி போக்கு வரத்துச் செய்யக்கூடியதாக இருந்தது. அதனால் கொழும்பிலிருந்து போய்வந்தாள்.

இப்போது யாழ்ப்பாணத்திற்கு தரைவழிப் பாதை எதுவும் இல்லை. அங்கு போவதானால் திருகோணமலைக்குப் போய்

கொண்டிருந்தார். தொலைக் காட்சியில் செய்தி பார்க்கத் தொடங்கிவிட்டால் இடையே கதைக்கமுடியாது.

புவனமலர் கும்பாபிஷேக அழைப்பிதழுடன் கணவனின் முன்னே போய் அமர்ந்தாள். சந்திரசேகரனின் பார்வை பத்திரிகையிலிருந்து புவனமலரிடம் வந்தது.

“எங்கடை சிவன் கோவில் கும்பாபிஷேகமாம்” அவள் அழைப்பிதழை நீட்டினாள்.

“எந்தச் சிவன் கோவில்?” வினாவுடன் அதனை வாங்கியவர் “ஓ! உங்கடை வீட்டுக்குப் பக்கத்திலை இருக்கிற கோயில்” என முடித்தார்.

“போய்ப் பார்க்க ஆசையாயிருக்கப்பா”

“யாழ்ப்பாணத்திற்கோ?”

அந்தக் கேள்வியே மறுப்பைத் தெரிவித்தது.

“போய்க் கனகாலம் ஆக்கள் போய் வருகினம் தானே?...”

அவள் தயக்கத்துடன் இழுத்தாள்.

“அம்மாவுக்கு ஆசையாயிருக்கெண்டால் போய் வரட்டுமன் அப்பா. அவ வேலைக்குப் போறவ எண்டில்லைத் தானே. வாறதிலே ஏதும் பிரச்சினையெண்டால் போக்குவரத்து தொடங்குமட்டும் அங்கை நிண்டும் வரலாந்தானே.

கம்பியூற்றரிலிருந்து திரும்பாமலே உரையாடலின் உட்புகுந்தான் கவிதரன்.

“என்னை மட்டும் போகச் சொல்லுறியளோ?” புவனமலர் அதிர்ச்சியுடன் கேட்டாள்.

“யாழ்ப்பாணத்து போக்குவரத்து திடீரெண்டு நிக்கும்.

நாங்கள் வேலைக்குவரவேணுமெல்லோ? அதைவிட கப்பலிலை போறதெண்டால் திருகோணமலையிலை தங்கக்கூடிய ஒழுங்குகள் செய்யவேணும். கப்பல் எப்ப போகுமெண்டது சரியாகச் சொல்லேலாது. அங்கை போக கப்பல் ஓடாமலும் நிண்டிடும்.”

“நாங்கள் பிளேனிலை போவம்பா”

அங்கிருந்து கப்பல் மூலம் போகவேண்டும். அல்லது இரத்தமலானையிலிருந்து விமான மூலம் செல்லவேண்டும். இந்தப் போக்குவரத்துகள் இடையிடையே ஒவ்வொரு காரணத்துடன் நின்றுவிடும்போது மக்கள் படும் அவலம் சொல்லி விளங்கவைக்க முடியாது. இதனால் யாழ்ப்பாணம் போகும் எண்ணத்தையே அவளது குடும்பத்தினர் விட்டு விட்டார்கள்.

கும்பாபிஷேகத்திற்குப் போனால் கோவில் கும்பாபிஷேக தரிசனமுங்கிட்டும். அக்கா வீட்டினர், மச்சாள் வீட்டினர் என உறவினர்களையும் சந்தித்துக் கொண்டு வரலாம்.

கணவன் என்ன செய்யிறாரென எட்டிப்பார்த்தாள் புவனமலர். நல்லவேளை சந்திரசேகரன் பத்திரிகைதான் பார்த்துக்

சந்திரசேகரின் விளக்கத்தின் நடுவே குறுக்கிட்டாள் புவனமலர்.

“அதெண்டாப்போலை ஒழுங்காய் ஓடுதே? போக்கு வரத்து சீயெண்டுபோம். போகவர பிளேனுக்கு மட்டும் ஓராளுக்கு இருபதினாயிரம் வேணும். திரும்பிவரவெண்டு காசையும் கட்டிப்போட்டு ல்வுமுடிஞ்சும் வேலைக்கு வர முடியாமல் அவங்க எிட்டை கெஞ்சிக்கொண்டு தவங்கிடக்க வேண்டி வரும்.”

சந்திரசேகரன் உறுதியாகத் தனது மறுப்பை வெளியிட்டார்.

“நாங்கள் வரவேண்டுமெண்டில்லையம்மா. யாழ்ப்பாணத் தானே. நீங்கள் தனியப் போட்டுவாங்கோ”

கவிதரனும் தனது முடிவைக் கூறிவைத்தான், “உங்களின்றை சாப்பாடு...”

“அதைப் பற்றி யோசிக்காதையுங்கோ. அக்கா கிருலப்பனையிலை தானே இருக்கிறா, அங்கை சாப்பிடுவம்”

புவனமலர் பேசத்தொடங்கு முன்னரே கவிதரன் பதிலிறுத்துமுடித்துவிட்டான்.

“அவ படிப்பிக்கப் போறவ. எல்லோருக்கும் சமைக்கச் சொல்லுறது சரியில்லை.”

“சமைக்கிறதோடை கொஞ்சம் கூடச் சமைக்கிறது கஷ்டமே? சரி, அவவுக்கு கஷ்டமெண்டாலும் எத்தினை கடை களிருக்கு, எங்களைப் பற்றி யோசியாதையும் அங்கை போய் ஏதாவது காரணத்தாலை வரமுடியாமல் போனாலும், பதற்றப் பட்டு, அதுஇதெண்டு அங்கை இருக்கிறவையை கஷ்டப்படுத்தக் கூடாது. ஒருமாதிரி சமாளிச்சு போக்குவரத்து சரிவந்த பிறகு வாரும். எதுக்கும் ஆயத்தமாய்போம்.”

மகளைப் பற்றிய அக்கறை மறைந்து திரும்பி வருவது பற்றிய கலக்கம் கணவனின் அறிவுரையைக் கேட்டதும் தலை தூக்கியது.

“அம்மாதானே அக்காவை கெட்டிக்காரியாய் வளர்த்திருக்கிறா. அப்பிடி ஏதாவது பிரச்சினையெண்டாலும் அக்கா எங்களைக் கவனித்துக் கொள்ளுவா எண்ட நம்பிக்கையோடை அவ அங்கை நிண்டிட்டு வருவா.”

கவிதரன் கேலியாகக் கூறியது மகள் கவிப்பிரியாவைப் பற்றிய நினைவையும் இழுத்து வந்தது. திருமணமாகிக் கணவனுடன் வாழும் அவள் கருவுற்றிருக்கிறாள். இந்தநேரம் அவளுக்கு உதவியாக இருப்பதற்குப் பதிலாக உபத்திரவமாகி விடுவேனோ என சிந்தனை ஓடியது.

“அதெல்லாம் சரி, எப்ப போகவேணும்? பிளேன் எண்டாலும் உடனை இடம் கிடையாது.”

சந்திரசேகரன் நிகழ்ச்சி நிரலைப் பார்த்தார்.

“20ந் திகதி பின்னேரம் தொடங்கி நடக்குது. 23 கும்பாபிஷேகம் 19 போனாஸ் நல்லது. இரண்டு கிழமைக்கு மேலை கிடக்கு.” புவனமலர் தன் எண்ணத்தைக் கூறினாள்.

மறுநாள் கவிதரன் போய் விமான இடஒதுக்கீடு செய்வதென முடிவெடுத்தார்கள்.

தனியாகப் போவதென்பது அவளுக்கு ஏதோ மனச் சங்கடத்தைக் கொடுத்தது. போகாமலிருக்கவும் மனமில்லை.

அவளுடைய பெற்றோர்களும் இப்போது இல்லை. உடன் பிறந்தவர்களிலும் அக்காவும் அண்ணாவும் போய்ச் சேர்ந்து விட்டார்கள். சின்னக்காவும் தம்பியும் தங்கையும் தங்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுடன் ஒவ்வொரு தேசத்திலிருக்கிறார்கள். அவர்கள் பிறந்து வளர்ந்த வீட்டை தங்கைக்குத்தான் சீதனமாகக் கொடுத்தார்கள். அவள் தனது மூத்த மகளுக்குக் கொடுத்தாள். கனடா விலே வாழப்போகும் தனக்கு யாழ்ப்பாணத்திலே வீடெதற்கு என்று அவள் அதை விற்றுவிட்டாள். இப்போது புவன மலரின் பிறந்த ஊரில் கிட்டிய உறவினர்கள் கூட இல்லை. கும்பாபிஷேகத்திற்குக் கூட வேறெங்காவது நின்று தான் போகவேண்டும்.

அவளைப் பொறுத்தவரை அந்தக் கோவில்தான் தாய் வீடாக மனதிற்குத் தெரிகிறது. அங்கே போனால் சொந்த

வீட்டிற்குப் போன ஆதம் திருப்தி வரும். அங்கே போயிருந்து பழைய நினைவுகளுள் நீச்சலடிப்பது ஓர் அற்புத அனுபவம்.

சென்ற முறை போனபோது அக்காவும் அவுஸ்திரேலியா விலிருந்து வந்திருந்தாள். அதன் பின் அக்காவை புவனமலர் சந்திக்கவில்லை. வெளிநாட்டிலிருந்து வரும் மரணச் செய்திக்கு வீட்டிலிருந்து அழும் விதியாகிவிட்டது.

பழைய நினைவுகள்..... பழைய நினைவுகள்....

இரவு மணி இரண்டு உறக்கம் வரவேயில்லை. அதன் பின்பு வந்த உறக்கமும் ஏதேதோ கனவுகளுடன் கலந்து நிம்மதியற்ற தொன்றாய்ப் போனது.

“அம்மா 19ந் திகதி மட்டும் இடமில்லை. 20ந் திகதி மூன்றாவது பிளைற்றிலைதான் இடம் கிடைச்சிருக்கு.”

மதிய உணவிற்காக வந்த கவிதரன் கூறியதும் அவளுக்கு திக்கென்றது.

“மூன்றாவதா? யாழ்ப்பாணத்திலை இரவு ஊரடங்குச் சட்டம் தொடர்ந்திருக்கு. பின்னேரமானாலே வாகனங்கள் ஓடாதாம். சனநடமாட்டமே குறைஞ்சிடுமாம். அவள் யோசனையுடன் கூறினார்.

“பலாலி விமான நிலையம் அதியுயர் பாதுகாப்பு வலயத் திலை இருக்கு. அங்கையிருந்து கட்டுவன் மட்டும் படையினர் தான் கொண்டுபோய் விடுவினம். கட்டுவனிலை யிருந்து யாழ்ப்பாண நகரம் மட்டும் விமானசேவையினர் கொண்டு போய் விடுவினமாம். நந்தினி பெரியம்மா வீட்டிலையிருந்து யாரை யாவது அங்கை வரச் சொல்லுவம். மற்ற விமானசேவையும் ஓடேல்லையாம், நாங்கள் விரும்புற நாள், விரும்புற நேரம், இடம் எடுக்கேலாதம்மா, இதுக்கே தவமிருந்து நாய்படாப்பாடுபட்டு எடுக்கவேண்டியிருக்கு.”

‘அவன் மிகுந்த கஷ்டப்பட்டுத்தான் விமானப் பயணச் சீட்டு பெற்றிருக்கிறான்.’ என்பதை அவன் பேசிய தோரணையே கூறி, அவளை மேலே பேசவிடாது செய்து விட்டது.

அன்று 20ம் திகதி காலை 8.30 மணிக்குத்தான் வெள்ள வத்தையிலுள்ள விமானசேவை ஸ்தாபனத்திற்கு வருமாறு கூறியிருந்தனர். அங்கிருந்து அவர்கள் பேருந்து மூலம் இரத்தமலானை விமான நிலையத்திற்கு அழைத்துச் செல்வார்கள்.

அதிகாலையிலேயே உறக்கம் ஓடிவிட்டது. வீட்டை விட்டுச் செல்வதால் மனதிற்குள் ஓர் அந்தர நிலை கோவில் தரிசனங் கிட்டப் போவதில் ஒரு மகிழ்வு இரண்டும் கலந்து மனது தவித்தது. மூவுருளி ஒன்றில் வெள்ளவத்தைக்குப் போனாள்.

அங்கே அன்று விமானம் ஓடாது என்னும் அறிவித்தல் எதிர்கொண்டது. எதிர்பாராத தாக்குதல்.

மீண்டும் எப்போது போகலாம்?

மறுநாள் விமானம் ஓடுமாம், ஆனால் எல்லோருக்கும் இடமிருக்காது.

வசவுகள்... சண்டைகள்....

காவலிருந்து இடிபட்டு, தள்ளப்பட்டு ஒரு மாதிரி அந்த உத்தியோகத்தரை அணுகி கெஞ்சி, மன்றாடி, மறுநாள் மூன்றாவது விமானத்திலிடம் பெற்று, பயண அனுமதிச் சீட்டிலும் பதிந்து, வீடு திரும்பும்போது மதியம் கடந்திருந்தது.

“போகாமல் விடுவோமா?” என்றெண்ணவைத்த நிலை மனம் முழுவதும் ஏமாற்றம் வியாபித்து, கவலையாகக் கரைந்து கொண்டிருந்தது.

கணவனுக்கும் மகனுக்குமாக சில நாட்களுக்கென உணவு தயாரித்து குளிர்சாதனப்பெட்டியில் வைத்திருந்ததால்

அதை எடுத்து சூடாக்கிச் சாப்பிட்டுவிட்டு படுத்துவிட்டாள். உடலும் மனமும் களைத்திருந்தது.

இப்போது கோவிலிலே பந்தல்கள் போட்டு, யாக குண்டங்கள் அமைத்து, கும்பங்கள் வைத்து கும்பாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய சகல காரியங்களும் முடிந்து ஆரம்ப கிரியைகள் நடந்து கொண்டிருக்கும். நாளைக்கு நடக்கும் கிரியைகளைப் பார்க்கலாமென்றால் போகக் கிடைக்கவில்லை.

எதுவோ எண்ணெய் காப்புக்கு முன் போகக்கிடைத்திருக்கென்று திருப்பிட வேண்டியதுதான். மனதிற்குள் சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டாள்.

கோவில் திருத்த வேலைகளுக்காக சவாமி விக் கிரகங்களை எடுத்துவந்து ஓரிடத்தில் பாலஸ்தாபனம் செய்து, அவ் விடத்தில் பூசை செய்து வருவார்கள். கும்பாபிஷேகத்திற்கு முன் நடைபெறும் கிரியைகளில் இந்த விக் கிரகங்களை எடுத்துச் சென்று அந்தந்த மூலஸ்தானங்களில் பிரதிஷ்டை செய்வதும் ஒன்றாகும். அதன்பின்பு பக்தர்கள் அந்த விக் கிரகங்களுக்கு எண்ணெய் சாத்தும் நிகழ்வுதான் எண்ணெய் காப்பு.

எண்ணெய்யை அள்ளி இறைவனின் திருமேனி முழுவதும் சாத்தும் போது இறைவனைத் தீண்டுமின்பம் தோன்றும். அவள் நாடோறும் வணங்கிய இப்போதும் மனதிலெண்ணி வணங்கி வரும் இறைவனுக்கு எண்ணெய்க் காப்பு வைக்கக் கிட்டுவது பெரும் பேறாக அவளுக்குத் தோன்றியது.

இரவு படுத்தால் உறக்கம் வரமறுத்தது. மனம் கோவிலையே சுற்றிச் சுற்றி வந்தது.

ஏன் போக முடியவில்லை? என்ன பாவஞ் செய்தேனோ? பாவஞ் செய்தவர்கள்தான் இங்கே பிறந்திருக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது. எந்தப் பிரச்சினையுமில்லாம விருந்திருந்தால் எப்படியிருந்திருக்கும்! கோவிலுக்குப் பக்கத்து வீட்டிலிருந்தே கும்பிட்டிருக்கலாம். ஒன்றென்ன! எங்கள் பிள்ளைகளுக்கு மென்று வீடுகள் கட்டி ஐந்தாறு வீடுகளாவது இருந்திருக்கும்.

அந்தக் காலத்திலே பெரியப்பாவும் பெரியம்மாவும் ஹட்டனிலிருந்தார்கள். மாமாவும் மாமியும் நீர்கொழும்பிலிருந்தார்கள். கோவில் திருவிழாவென்றால் எல்லோரும் ஊருக்கு வந்துவிடுவார்கள். எல்லோருடைய பிள்ளைகளுமாக ஒரே கும்மாளந்தான்.

அநுராதபுரத்தில் வேலை செய்த ஆசைமாமா லீவெடுப்பது கஷ்டமென்று பெரும்பாலும் திருவிழாக்களுக்கு வர மாட்டார். ஆனால் தேருக்கு வந்துவிடுவார். ஒருநாள் மட்டும் லீவெடுப்பாராம். இரவு தபாற்சேவை தொடருந்தில் ஏறினால் காலையில் வந்து சேர்ந்து, தேர் பார்த்துவிட்டு, மாலையில் இங்கிருந்து புறப்படும் தபாற் சேவை தொடருந்தில் புறப்பட்டு, இரவே அநுராதபுரம் போய்விடுவார். ஒரு குட்டி உறக்கமும் போட்டு விட்டு காலையில் எழுந்து வேலைக்கும் போவாராம்

எல்லாம் பழங்கதையாய் மாறிவிட இந்தக் குட்டித் தீவிற்குள் இருக்கும் யாழ்ப்பாணம் போக இப்போது படுப்பாடு!

அதிகாலையிலேயே தொலைபேசி அழைத்தது. எடுத்தால், அந்த விமானப் போக்குவரத்து ஸ்தாபனத்திலிருந்துதான் அழைப்பு “உங்களுக்கு இன்றைக்குப் போக முடியாது. அது காண்சல் 22ந் திகதி செக்கன்ட் பிளைற போட்டிருக்கு” என்றார்கள்.

“நேற்றைக்கு ரிக்கற்றிலையே போட்டுத் தந்தீங்களே.” புவனமலர் பதற்றத்துடன் கேட்டாள்.

“மன்னிக்க வேணும், ஒருநாள் மூன்று பிளைறஸ் ஓடேல்லை. அதாலை தான் இந்தக் குழப்பம்.”

புவனமலருக்கு என்ன செய்வதென்று புரியவில்லை. “நானொரு கோயில் திருவிழாவுக்கு போகவேணும். தயவு செய்து இன்டைக்கு ஒரு இடம் தாங்கோ.”

“கோயிலுக்குத்தானே. நாளைக்கும் போகலாந்தானே மடம். எங்களாலை இன்றைக்கு ஒன்றும் செய்ய முடியாது.”

“கடவுளே, இது என்ன சோதனை?”
“சரி நாளையிண்டைக்குத்தானே கும்பாபிஷேகம். நாளைக்குப் போமன்.”

சந்திரசேகரன் ஆறுதல் கூறுவது போலச் சொன்னார். “இல்லை, நான் நேரை போய்க் கேட்டுப்பாக்கப் போறன்.

நேற்றைக் கெண்டு, பிறகு இன்டைக்கெண்டு ஏமாத்திறாங்கள். நாளைக் குப் போவெண்டது என்ன நிச்சயம்? ரிக்கற் காசைத் திருப்பிக் கேட்டாலும் கனக்கக் கழிச்சக் கொண்டு இழுத் தடிச்சத்தான் தருவினாம்.”

“அதுக்கென்ன, போய் முயற்சி செய்யுங்கோ அம்மா.”
கவிதரணும் ஆதரவாகக் கூறினான், அவர்கள் தனக் காக அனுதாப்படுவது அவளுக்குப் புரிந்தது.

அந்த விமானசேவை ஸ்தாபனத்திற்குச் சென்று பின்பு தான் தன்னைப் போன்று ஒன்றல்ல பத்தல்ல சுமார் அறுபது எழுபது பேர்வரை நின்று கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

எத்தனையோ பாடுபட்டும் என்ன செய்தும் உள்ளே போக முடியவில்லை.

திடீரென்று அந்த எண்ணம் பளீரிட்டது.

பயண அனுமதிச் சீட்டில் அன்றைய திகதி பதியப்பட்டிருக்கிறது. வாசலில் நின்றவரிடம் அதைக்காட்டி உள்ளே சென்றுவிட்டாள்.

அங்கே, காலையில் தொலைபேசியில் கூறப்பட்ட பதில் கூறப்பட்டு திகதி மாற்றப்பட்டது. அவளுடைய கெஞ்சதலுக்குப் பதிலாக மற்றொரு காரணத்தையும் இப்போழுது கூறினார்கள். அடுத்தநாள் திருமணம் நடைபெறவேண்டிய மாப்பிள்ளை ஒருவர் அவசியம் போகவேண்டுமென்பதால் அவளுடைய பயணம் தள்ளிப் போடப்பட்டுவிட்டது.

இயலாமை மேலெழுந்து மனத்தை அழுத்த வீடுவந்து சேர்ந்தாள். பல்வேறு உணர்ச்சிகளால் உள்ளம் கனத்துப் போயிருந்தது. கணவனும் மகனும் காட்டிய அனுதாபம் கண்ணீரைத் தான் வரவழைத்தது.

எண்ணெய் காப்பு சாத்துவதென்று எவ்வளவு கற்பனை செய்தேன். ஏன் ஆண்டவன் இப்படிச் செய்துவிட்டார்?

இவ்வளவு நாட்களும் போகாத நான் இப்போது ஏன் வரவேண்டுமென்று நினைக்கிறாரோ? அந்தக் கோவில் பக்கமே போகாமலிருக்க எப்படி என்னாலியன்றது?

வீட்டை விட்டு வந்த மாதிரி...

சகோதரர்களைப் பிரிந்த மாதிரி...

எங்கள் வாழ்க்கை ஏனிப்படி... ?

எண்ணெய்க்குப் பதிலாக கண்ணீரைக் காணிக்கை யாக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

புவனமலரின் வீட்டிலேயே அவள்தான் கோவிலுடன் அதிக ஈடுபாடு. மார்கழி பிறந்ததும் அதிகாலையிலேயே எழுந்து நீராடி பஜனைக் கோஷ்டியோடு பாடிக் கொண்டு ஊரைச் சுற்றி வந்து, கோவில் பூசை பார்த்து வணங்கி வீடு வந்த சிறுவயதுக் காலம் பெரியவளானதும் பஜனைக் கோஷ்டியுடன் சுற்ற வீட்டில் அனுமதியில்லை. பூசைக்கு மட்டும் போவாள். நடேசரபிஷேக நாட்களில் தவறாமல் விடிகாலையிலேயே போய்விடுவாள்.

இப்போது அதிகாலை, இரவு என்றெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்திலே திரியமுடியாதாம், அந்தி ஆறுமணியுடன் எல்லாத்திருவிழாவும் முடிந்துவிடுமாம்.

அந்தக் காலத்திலே இரவிரவாகத் திருவிழா நடக்கும் மேளச் சபா, கதாப்பிரசங்கம், வில்லுப்பாட்டென்று நடந்து விடியலிலேதான் சுவாமி வீதியுலா முடியும்.

புவனமலரின் அம்மா சின்னமேளம் என்ற நடன நிகழ்வு நடப்பதைப் பற்றி கூறுவாள். நாட்டுக் கூத்துகள் இரவிரவாக நடைபெறும்.

அந்தக் காலத்திலே மின்பிறப்பாக்கி போட்டு மின் விளக்குகளும் ஒலி பெருக்கிகளும் சில திருவிழாக்களிலே தான் உபயோகிக்கப்படும்.

யாருடைய திருவிழா திறம் என்று போட்டி. சில திருவிழாக்காரர் வீதியில் சிகரம் கட்டி அலங்காரம் செய்வார்கள். இந்த அலங்கார வளைவுகளை தயாரித்து வைத்திருந்து வாடகைக்கு விடுபவர்களிருந்தார்கள். எல்லாம் போரோடு போய்விட்டன.

அவை மட்டுமா போய்விட்டன?

மறுநாள் 'என்னவாகுமோ?' என்ற பயத்துடன் புறப்பட்டுச் சென்ற புவனமலர் இரத்தமலாளை செல்வதற்கென பேருந்தில் ஏற்றப்பட்டு பயணத்தை ஆரம்பித்தாள். இரத்தமலாளைப் பகுதியில் காலிவீதியோரத்தில் பேருந்து நிறுத்தப்பட்டது. பத்துப் பதினைந்து நிமிடங்களில் பஸ் புறப்படும். விருப்பமானவர்கள் அதற்கிடையில் தேநீர் அருந்தலாம் என்றார்கள். நேரம் ஓடிக்

கொண்டிருந்தது, அரைமணி நேரமாகி ஒரு மணிநேரம் சென்றும் பேருந்து புறப்படவில்லை.

கடவுளே, என்ன நடக்கப் போகிறதோ!

ஏதோ தகவல் கிடைத்தது போலும் புறப்பட்டார்கள், பொருட்கள் பரிசீலனை, ஆட்கள் பரிசோதனை என்றெல்லாக் கெடுபிடிகளுடன் விமானப் பயணம் முடிந்து பலாலி வந்து சேர்ந்து யாழ்ப்பாண நகரில் வந்திறங்க பயணக்களைப்பு என்றால் என்னவென்று உடலுக்குப் புரிந்தது, மாலை நான்கு மணிக்கு மேலாகியிருந்தது.

பிரயாணப் பொதிகளை இறக்கி வைத்திருந்தார்கள். புவனமலர் அவற்றினிடையே தனது பிரயாணப் பையைத் தேடினாள். ஓரிடமும் காணவில்லை.

விமானப் பயணச்சீட்டை அங்கே நின்ற உத்தியோகத் தரிடம் காட்டி பிரயாணப்பை பற்றி விசாரித்தாள்.

“உங்கள் பாக் வரவில்லை. நாளையிண்டைக்கு வரும்.”

சர்வசாதாரணமாக அவர் கூறினார்.

“ஓரேயொரு பாக்தானே கொண்டுவந்தனான். அதை நீங்கள் கொண்டுவராவிட்டால் நாங்கள் என்ன செய்கிறது? அதுக்குள்ளை தானே எல்லாப் பொருட்களும்”

புவனமலர் பதற்றமும் கோபமுமாகக் கூறிக்கொண்டிருக்க அவர் அடுத்த வேலை பார்க்க நகர்ந்துவிட்டார்.

“நான் நாளைக்கு செமினாரெண்டு வந்தனான். அதற்கு வேண்டிய பொருட்களெல்லாமிருக்கிற பாக் வரேல்லை. நான் செமினாருக்கு என்னெண்டு போறது? இதுகள் உடனே வராதெண்டு அங்கையே சொல்லியிருக்கவேணும்.”

புவனமலருக்கு அருகில் நின்றவரும் நியாயம் கேட்டுக் கொண்டு நின்றார். நியாயம் இங்கிருந்து பறந்துபோய் பலகால மாயிற்றே. நந்தினி அக்கா தூர நிற்பது தெரிந்தது. அக்காவிடம் போய் நடந்ததைச் சொன்னாள்.

“இது ஒரு பெரிய பிரச்சனை, எல்லாரும் சரியாய் கஷ்டப் படுகினம். என்ன செய்யிறது? ஏதோ சமாளிப்பம் வா.”

அக்கா கூறிக் கொண்டு முன்னே நடக்கவே அவள் தொடர வேண்டியதாயிற்று.

வீடு வந்ததும் மாற்றுடை கூட அவர்களிடம் வாங்கும் நிலை. நாளைக்குக் கோவிலுக்குப் போகவேண்டும்.

அதற்கென ஆயத்தமாகிய சேலை சட்டையெல்லாம் கொழும்பில் தங்கிவிட்டன. இப்போது...?

“சேலை பிரச்சனையில்லை, சட்டை எங்கொருத் தரின்றை சட்டையும் உனக்கு அளவுவராதது.... அ.... கமலாக்கா தந்த சேலைக்கு இன்னும் சட்டை தைக்கேல்லை. துணியை புனிதாவிட்டைக் குடுத்து இரவு தைச்சு காலமை சட்டையைத் தரச் சொல்லிக் கேட்பம்.”

நந்தினியக்கா சிந்தித்து ஒரு தீர்வு கண்டார்.

நந்தினியக்காவும் புவனமலரும் புனிதாவீட்டிற்குச் சென்ற போது மணி ஆறிற்கு மேல். இருள் கவியத் தொடங்கியிருந்தது.

“நாளைக் காலமைக்கு தாறுது கஷ்டமக்கா. இப்ப கொஞ்ச நேரத்திலை லைற் நிப்பாட்டுவாங்கள். ஒண்டரை மணித்தியாலத் தாலைதான் பிறகு வரும். வீட்டு வேலையுளும் பார்க்கவேணும். இப்ப இரவிலை தைக்கிறேல்லையக்கா.”

புனிதம் தனக்குள்ள பிரச்சனையை விளக்க, புவனமலரின் பரிதாப நிலையை அவளும் நந்தினியும் விளக்கி, விநயமாக ஒரு வேண்டுகோளை விட்டுவிட்டு திரும்பினார்.

“பத்தரை மணிக்கு கும்பாபிஷேகம். இங்கையிருந்து வெள்ளை வெளிக்கிடவேணும். வழியிலை கொள்வே வந்தால் போனபாடில்லை”

அத்தான் கூறியபோது புவனமலருக்கு எதுவும் புரியவில்லை. அது என்ன கொள்வே?

“படையினரின் வாகனத்தொடரணி வீதியால் போகும் போது வேறொருதரும் வாகனங்களிலையோ நடந்தோ அந்த வீதியால் போகமுடியாது,”

நந்தினி விளக்கமளித்தாள்.

“ஏன் போகமுடியாது?”

“வாகனங்களிலை கிளமோர் வைக்கினம். தற்கொலை தாக்குதல் நடத்துகினம். இந்தப் பிரச்சனைகளை தவிர்க்க எண்டு சொல்லுகினம்.”

பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு படுத்தார்கள். பின்னிரவு இரண்டு மணியிருக்கும் ஷெல் சத்தங்கள் புவனமலரை திடுக்கிட்டு எழுப்ப வைத்தன.

எல்லோரும் உறங்கிக்கொண்டிருந்தனர். பெரியம்மா நந்தினியக்காவின் அம்மா-மட்டும் எழுந்து உட்கார்ந்திருந்தார்.

இந்த வெடிகளெல்லாம் வீட்டிற்கு மேலால் போவது போன்று சத்தங்கள் கேட்கின்றனவே, எவ்வளவு பயங்கரம் அந்தச் சத்தங்கள் ஓயும்வரை அவளால் உறங்க முடிய வில்லை.

காலை ஐந்து மணிக்கே எழுந்து எல்லோரும் ஆரவாரம் பட்டு புறப்பட ஆயத்தமானார்கள், எல்லோரும் போகவேன வானொன்று ஒழுங்கு செய்தார்கள். அதுவும் வந்து விட்டது. புவனமலரின் சட்டைமட்டும் வந்து சேரவில்லை. அது வந்து அவள் புறப்பட எட்டுமணிக்கு மேலாகிவிட்டது.

வானை சாரதி விரைவாக ஓட்டினார், பத்து நிமிடங்களை கடந்திருக்கும். வானை வீதியிலிருந்து ஓர் ஒழுங்கைக்குள் திருப்பி நிறுத்தினார்.

“இரவு அடிபாடு நடந்ததுதானே. அதுதான் இப்பவே அவையின்றை வாகனங்கள் போகத் தொடங்கிவிட்டது.” சாரதி கூறினார்.

“எவ்வளவு நேரம் செல்லும்?”

“அதைச் சொல்லலாது”

புவனமலர் கவலையுடன் கேட்ட கேள்விக்கு வந்த பதில் அந்தக் கவலையை அதிகரித்தது.

“இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு வந்தும் கோவிலுக்கும் போக முடியாது போய்விடுமோ? இறங்கிச் சென்று ஆமியிடம் கதைத்து பார்த்தாலென்ன?”

அவளிறங்கி சில அடிகள் முன்செல்லவும் வீதியில் நின்ற படைவீரன் வரவேண்டாமென சைகை காட்டினான்.

“அவன் வரவேண்டாமெண்ண போகாதை, அவை ஒருதரையும் விடமாட்டினம் மேலிடத்து ஓடர் வருமட்டும் விட மாட்டாம் என்று சொல்லுவினம்”

நந்தினி அவளை மேலே செல்லவிடாது தடுத்தாள். நேரம் 9.30 இப்போது கும்பபூசைகள் ஹோமங்கள் என்று பல்வேறு கிரியைகள் கோவிலில் நடந்து கொண்டிருக்கும். நாங்கள் ரோட்டிலை நிற்கிறோம்.

மணி 10.00 ஒரு விசில் சத்தங்கேட்டது. வாகனங்கள் எதிர்த் திசையிருந்து வந்தன, அவை ஓரளவு வந்துமுடிய இங்கிருந்து வாகனங்கள் புறப்பட்டன. ஒரே நேரத்தில் புறப்பட்டதால் நெரிசல், ஊர்ந்த வாகனம் விரையத் தொடங்கியது.

கடவுளே போய்ச் சேர்ந்துவிடவேண்டும். வேண்டுதல் பலிக்கவில்லை. வாகனம் வேகங்குறைந்து நின்றது, முன்னே வரிசையாகச் சில வாகனங்கள்.

“இது சென்றி பொயின்ற எல்லாம் சோதிச்சுத்தான் விடுவாங்கள்.”

“கோயிலுக்கெண்டு சொன்னால் சிலவேளை விடுவினம்” ஒவ்வொரு வாகனமாக நகர இவர்களது வாகனம் பரிசோதிக்குமிடத்தில் நின்றது.

“கோயிலுக்கு போறம்.”

அத்தான் தலையை நீட்டி சொன்னார்.

“கோயில் போறது சரி எங்கை போறது சரி இறங்கி செக் பண்ணவேணும். எல்லாம் இறங்கு.”

“இறங்கக்கூடியவை இறங்குங்கோ.” வான் சாரதி தன் கடமையைச் செய்தார்.

இளம் வயதினார் இறங்கினார். மற்றவர்களையும் ஒவ்வொருவராகச் சுட்டிக்காட்டி அந்த வீரன் இறங்கச் சொன்னார். பெரியம்மாவை மட்டுந்தான் இறக்கவில்லை. அடையாள அட்டைகள் பார்த்து வாகனம் பரிசீலத்து, காப்பரண் பகுதி முடிவுவரை நடந்துசென்று, வாகனத்திலேறி புறப்பட்டோம்.

“அவசரப்பட்டதுதான் பிழை வானை நிறுத்தின உடனை ஓராள் இறங்கிக் கதைத்திருந்தால் அதுவும் சிங்களத்திலை கதைச்சிருந்தால் மேலாலை சும்மா பார்த்துப்போட்டு விட்டிருப்பன், எல்லாரும் உள்ளூக்கை அசையாமலிருந்தது பிடிக்கேல்லை”

புவனமலர், பெரியம்மா கூறியதைக் கவனிக்கவில்லை. மனம் கோவிலிலிருந்தது.

நேரம் 10.20 கும்பாபிஷேகத்திற்கான எல்லா ஆயுதங்களும் முடிந்திருக்கும். கும்பம் தூக்கும் ஐயாவுக்கு தலைப்பாகை கட்டி மாலைபோட்டு, மரியாதை செய்து, கும்பம் தூக்கி பஞ்சுஹாரத்தி காட்டி கும்பம் வீதிவலம் வந்துகொண்டிருக்கும், முதலிலே பிள்ளையார் ஸ்தூபி அபிஷேகம் நடக்கும். எல்லா ஸ்தூபி அபிஷேகங்களும் முடிய உள்ளே சுவாமிக்கு அபிஷேகம் நடக்கும்.

“நேரம் போட்டுது, மஹா அபிஷேகந்தான் எங்களுக்குப் பார்க்கக் கிடைக்கும் போலிருக்கு”

அத்தான் சொன்னார். புவனமலரின் கண்கள் கலங்கின. இயன்றவரை முயன்று தன்னைக் கட்டுப்படுத்தினார்.

“அது என்ன மஹா அபிஷேகம்?”

கும்பாபிஷேகம் முடிய மூலஸ்தானக் கதவை மூடிவிடு வார்கள். மூலஸ்தான மூர்த்தி தெரிகிற மாதிரி வாசலுக்கு வெளிப்பக்கம் பலிபீடத்திற்கிடையில் கண்ணாடி வைப்பார்கள்.”

“பலிபீடம் நந்திதேவருக்கு இந்தப்பக்கம் வைச்சால் மூலஸ்தானம் தெரியாதே”

அதுதான் மூலஸ்தான மூர்த்தி தெரியக்கூடியதாய் அந்தப் பக்கம் வைப்பார்கள். ஒரு பசுவைக் கொண்டு வந்து கதவு திறக்கும் போது தரிசனத்திற்காகக் கட்டுவார்கள். திருநாவுக்கரசர் திரு மறைக்காடு கோவில் கதவு திறப்பதற்காகப் பாடின “பண்ணின் நேர்மொழியானுமை பங்கரோ” என்று தொடங்குகிற திருப்பதி கத்தை ஒருவர் பாடுவார். பாடி முடிய திருக்கதவம் திறந்து தீபாராதனை நடக்கும். நேற்று சுவாமிக்கு எண்ணெய் காப்பு சாத்தின நாங்கள் இண்டைக்கு கண்ணாடியிலை தெரிகிற இறைவனுக்கு காணிக்கை போட்டு தொட்டுக் கும்பிடுவம், அதுக்குப் பிறகு ஒரு அபிஷேகம் நடக்கும் அதுதான் மஹா அபிஷேகம்.”

அத்தானின் விளக்கமெதுவும் புவனமலரின் காதுகளுட்
புகவில்லை மனம் அவதிப்படுகிறது.

வாகன நெரிசலைத் தவிர்ப்பதற்காக ஓடிடத்தில் வாகனம்
தடுக்கப்படுகிறது. மேலே வாகனமெதுவும் செல்லமுடியாது.
இறங்கி நடந்தார்கள் நெடுந்தூரம் பயணிக்கும் உணர்வு.

நிமிந்து பார்த்தாள். கோவிற் கோபுர கலசங்கள் நீராடிய
புனிதத்துடன் மிளிர்ந்தன. கையெடுத்துக் கும்பிடுவதையும்
தடுத்து உள்ளே ஓடச்செய்யும் அவசரமொன்று குடைந்தது.

ஏ 9 வீதி திறந்திருந்தால் கும்பாபிஷேகம் என்ன மாதிரிப்
பார்த்திருக்கலாம்.

உள்ளே அந்த பதிகத்தின் இறுதித் தேவாரம் ஓங்கி ஓலித்தது.
அரக்க னைவிர லால் அடர்த்திட்டநீர்
இரக்கம் ஒன்றிலீர் எம்பெரு மானிரே
சுரக்கும் புன்னைகள் சூழ்மறைக் காடனே
சரக்க இக்கத வம்திறப் பிம்மினே.

‘நூற்றாண்டு காலம் ;
நூறாண்டு வாழ்க !’
தேற்றித் தம்பதிகள் தம்மை - மாற்றிலா
துந்தமிழ் கொண்டு
தருவார் ஆசிகள்
இந்நாளும் நிலைக்கும் இஃது !

இடப்பட்டு ஞானசேகரன் ;
இல்லாளுந் இணைந்து
தொடர்கிறார் ‘ஞானம்’ தொண்டை - அடர்கின்ற
தமிழ்ச்சஞ் சிகையுலகே
தணியாதாம் வேட்கை
இமிழ்திரைப் புவெலாம் இனிது !

‘ஞானம்’ இலக்கிய
ஞானம் வளர்த்திடும்
மானம் போகா(து) மாதாந்தம் - தானமாய்
வெளியிட்டு நூறாவது
வெளியீடு காண்பதும்
களிகொள வைக்கும் கனிந்து !

மரபொடு நவீனமும்
மண்ணதில் நிலைத்திடும்
தரவதீர் சஞ்சிகைதான் ‘ஞானம்’ - கிரகிக்கும்
அத்தனை நுகர்வோர்
இதயத்துள் பூசிக்கும்
வித்தகச் சத்தது ‘ஞானம்!’

கதைகள், கவிதை, கட்டுரை
நோக்கான் விதைகளாய்
இலக்கிய விமர்சனம் - புதையலாய்
படைப்பாளி இதயத்துப்
பற்பல உருவகித்து
கடைவைத்தல் கண்டோம் காலம் !

நூறாவது ‘ஞானம்’
நூற்பதும் புரட்டாதி
ஆறாகப் பெருகிடும் ஆசைகள் - பேறாக
நூறோடு நூறாக
நூற்பதிகம் மேலோங்கும்
நூற்றாண்டும் மேலாய் நிமிர் !

நூறாண்டு ; நூறாண்டு ;
நூற்றாண்டு காலங்கள்
பேறாக தமிழுலகம் பெற்றாயர் - வீறாக
நடுநிலை இலக்கிய
நற்றமிழ் ‘ஞானமா’ய்
விடுவிடுமா தந்தோறும் விரிந்து !

ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் சில குறியீடுகள்

பேராசிரியர் க. அருணாசலம்

தமிழ்த்துறை, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

I
புனைக்கதை ஓர் அறிமுகம் :

உலக மொழிகளில் இன்று மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறும் இலக்கிய வடிவங்களுள் 'புனைக்கதை' இலக்கியமே முதன்மையிடத்தைப் பெற்றுத் திகழ்கின்றது. ஆரம்பத்தில் இத்தாலிய மொழியிலும் பிரெஞ்சு மொழியிலும் தோற்றம் பெற்ற இப்புனைக்கதை இலக்கியம், ஆங்கில மொழியில் அமெரிக்காவிலும் இங்கிலாந்திலும் வேரூன்றிக், காலப்போக்கில் உலகம் முழுவதும் பரவலாயிற்று.

ஆங்கில மொழியில் புனைக்கதை இலக்கிய வளர்ச்சி பெரிய பிரித்தானியாவில் மட்டுமன்றிக் கனடா, அமெரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா, தென் ஆபிரிக்கா, கீழைத்தேய நாடுகள் முதலியவற்றிலும் காணப்படுவது போன்று, இன்று தமிழ்ப் புனைக்கதை இலக்கியமும் தமிழகம், இலங்கை, மலேசியா, சிங்கப்பூர் முதலிய நாடுகளில் மட்டுமன்றி ஜேர்மனி, பிரான்சு, சுவீட்சலாந்து, நோர்வே, டென்மார்க், பெரியபிரித்தானியா, அமெரிக்கா, கனடா, அவுஸ்திரேலியா முதலிய நாடுகளிலும் வளர்ச்சி அடைந்து வருகின்றது. தமிழகத்தினைப் போன்றே ஈழத்திலும் புனைக்கதை இலக்கியத்தின் ஒரு பிரிவான சிறுகதை இலக்கியம் இன்று பூரணம் பெற்ற ஓர் இலக்கிய வடிவமாக வளர்ந்துள்ளது என்பதில் ஐயமில்லை.

II

தமிழ் புனைக்கதை இலக்கியத்தின் தோற்றத்திற்கும் வளர்ச்சிக்குமான காரணங்கள் :

இந்தியா, இலங்கை முதலான கீழை நாடுகளில் ஏறத்தாழ கி.பி. பதினாறாம் நூற்றாண்டிலிருந்தே போர்த்துக்கீசர், ஓல்லாந்தர், பிரான்சியர் முதலிய மேலை நாட்டவர்களது ஆதிக்கம் இடம்பெற்ற போதும் இவர்களது ஆட்சியைத் தொடர்ந்து இடம்பெற்ற பிரித்தானியரது ஆட்சியின் போதே கீழை நாடுகளில் பெரும் மாற்றங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. இதற்கு இந்தியாவோ அதன் ஒரு கூறான தமிழகமோ, ஈழமோ விதிவிலக்கல்ல.

பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில் தமிழகத்திலும் அதன் அயலே அமைந்துள்ள ஈழத்திலும் பாரிய மாற்றங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. இம்மாற்றங்கள் பாரம்பரியமாக நிலவி வந்த அரசியல், சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டுத் துறைகளிற்கு குறிப்பிடத்தக்க பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்தின.

பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட அரசியல் மாற்றங்கள், நிர்வாக சீர்திருத்தங்கள், ஆங்கில கல்வி விருத்தி, மத்திய தர வர்க்கத்தின் தோற்றம், மறுமலர்ச்சி கருத்துக்களின் பரம்பல், உரைநடை வளர்ச்சி, நவீனத்துவப் போக்கு, பாரம்பரியச் சமுதாய அமைப்பில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள், நிலப்பிரபுத்துவ வீழ்ச்சி,

தனிமனிதன் சகல துறைகளிலும் முக்கியம் பெறத்தொடங்கியமை, பத்திரிகைத்துறையின் வளர்ச்சி, முதலியவற்றால் 'மேலைநாட்டுச் சரக்கு' எனத் தமிழ்ச் சிறுகதை மன்னனால் கூறப்பட்ட 'புனைக்கதை' இலக்கியமும் முதலிலே தமிழகத்திலும் பின்னர் ஈழத்திலும் தோன்றி வளரலாயிற்று.

தமிழ்ச் சிறுகதையின் தந்தை எனப் போற்றப்படும் வ.வே.சு. ஐயர் (வரகனேரி வேங்கட சுப்பிரமணிய ஐயர்) காலத்திலும், அதற்குச் சற்று முன்னரும் பலர் சிறுகதை முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். காலம் காலமாக இடம்பெற்று வந்த மரபுக்கதைகள் பலவும் நவீன உருவ உத்தியுடன் கூடிய சிறுகதைகளுக்கும் மரபுக்கதைகளுக்கும் இடையில் பாலமாக அமைந்த சிறிய கதைகள் பலவும் அச்சவாகனமேறின. இதே நிலைமையினை நாம் ஈழத்திலும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

III

ஈழத்தின் ஆரம்பகாலச் சிறுகதை முயற்சிகள்

ஈழத்தின் ஆரம்பகாலச் சிறுகதை முதல்வர்களாக இலங்கையர்கோன், சிவைத்தியலிங்கம், சம்பந்தன் ஆகியோரைக் கொள்வது இன்று மரபாகிவிட்டது. அதிற் பெருமளவு உண்மையும் உண்டு என்பதை இலகுவில் மறுக்க முடியாது. ஆயின், இவர்களது சமகாலத்திலும் அதற்குச் சற்று முன்னரும் சிறுகதை முயற்சிகளில் ஈடுபட்ட ஈழத்தறிஞர்களையும் நாம் மனங்கொள்ளல் வேண்டும். இலங்கையர்கோனின் சிறுகதைகளில் கணிசமானவை 'வெள்ளிப்பாதரசம்' என்னும் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளன. சி.வைத்தியலிங்கத்தின் கதைகளில் கணிசமானவை 'கங்காகீதம்' என்னும் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளன. சம்பந்தனது சிறுகதைகளில் கணிசமானவை 'சம்பந்தன் சிறுகதைகள்' என்னும் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளன.

இதேபோன்று இவர்களுக்குச் சற்று முன்னரும் இவர்களது சமகாலத்திலும் இலங்கையில் பலர் கதை இலக்கியம் படைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்படிருந்தனர். சிலர் மரபு வழிக் கதைகளைத் தொகுத்து நூல்களாக வெளியிட முனைந்தனர். அத்தகையவர்களுள் ஆனல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை, சோ. சிவபாத சுந்தரம். கோ. நாடேசையர், நவாலியூர் சோ. நடராஜன், ஆனந்தன், பாணன், முதலியோர் விதந்துக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். மரபுக்கதைகள் பல கதாசிந்தாமணி, நற்பவளத்திரட்டு, ஹைதர்ஷா சரித்திரம் முதலிய தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளன. இவற்றுள் நன்னெறிக் கதாசங்கிரகம் முதலியன மரபுக்கதைகளாகவோ அன்றி நவீன உருவ உத்தியுடன் கூடிய சிறுகதைகளாகவோ அன்றி இரண்டு வகைக் கதைகளுக்கு மிடையில் பாலம் போல் அமைந்துள்ளமையையும் நாம் மிகுதியான கவனத்திற் கொள்ளல் வேண்டும்.

IV

ஈழத்தின் ஆரம்பகாலச் சிறுகதைகளின் முக்கிய பண்புகள்

ஈழத்தின் ஆரம்பகாலச் சிறுகதையாசிரியர்களுள் 'மும்மூர்த்திகள்' எனப்போற்றப்படும் இலங்கையர்கோன், வைத்தியலிங்கம், சம்பந்தன் ஆகியோரது கதைகளில் இடம்பெற்றுள்ள முக்கியப்பண்புகள் சிலவற்றை இங்கு நோக்கலாம்.

இலங்கையர்கோனும் வைத்தியலிங்கமும் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் மிகுந்த பரிச்சயம் பெற்றவர்கள், சம்பந்தன் வடமொழியிலும் தமிழிலும் மிகுந்த பரிச்சயம் பெற்றவர், மூவரும் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், நெருங்கிய அல்லது தூரத்து உறவினர்கள்.

பொதுவாக நோக்குகையில் இம்மூவரது கதைகளிலும் கிராமியப்பண்புகள், ஆண் பெண் உறவு, மனவுணர்வுப் போராட்டங்கள், மென்மையான காதல் உணர்வுகள், காதலுக்கு தடையாக அமையும் சமூக, பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள், புராண இதிகாச நிகழ்ச்சிகள், வரலாற்றுச் சம்பவங்கள், மண்வாசனை முதலியன முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளதை அவதானிக்கலாம். இவர்களது சிறுகதைகள் பல ஈழத்தின் பல்வேறு பாகங்களைக் களமாகக் கொண்டமைந்துள்ள பொழுதும் ஈழத்து மக்களுக்கே பிரத்தியேகமாகவரிய பிரச்சினைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை.

தமிழகத்தின் மணிக்கொடி எழுத்தாளர்களுள் மௌனி, கு.ப.ரா, பிச்சமூர்த்தி, சிதம்பரகப்பிரமணியன் ஆகியோரது சிறுகதைகளின் நேரடித்தாக்கமும், மேலைநாடுகளைச் சேர்ந்த சிறுகதை ஆசிரியர்கள் சிலரின் பாதிப்பும் இவர்களது கதைகளிற் காணப்படுகின்றன. இம்மூவரும் சமூக நோக்குக்கு முக்கியத்துவமளிக்காவிடினும் கலைத்துவமிக்க கதைகளைப் படைத்துள்ளமை விதந்துக் கூறக்கூடியதொன்றாகும். ஈழத்து மண்ணிலே தமிழ்ச் சிறுகதை இலக்கியம் வேரூன்றவும் வளர்ச்சியடையவும் பலமான அத்திவாரத்தை இம்மூவரும் இட்டனர் என்பதில் ஐயமில்லை.

V

மறுமலர்ச்சிக் காலச் சிறுகதைகள் :

ஈழத்து தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றில் ஏறத்தாழ 1940களின் ஆரம்பம் முதல் 1950களின் முற்பகுதிவரையிலான காலப் பகுதியை மறுமலர்ச்சிக் காலம் எனலாம். 1943 ஆம் ஆண்டு வரதர் முதலியோரது ஒத்துழைப்புடன் தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அதற்குப் பக்கப்பலமாக ஈழத்தின் மணிக்கொடிப் பத்திரிகை எனப் போற்றப்படும் மறுமலர்ச்சி என்னும் பத்திரிகை 1945 ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இக்காலப்பகுதிச் சிறுகதைகளில் மறுமலர்ச்சிக் கருத்துக்கள் முக்கியத்துவம் பெறுவதற்கு மேற்படிச் சங்கமும் பத்திரிகையும் முக்கிய பங்காற்றின என்பதில் ஐயமில்லை.

பாரதியார், புதுமைப்பித்தன் முதலியோரது படைப்புகளின் தாக்கமும், காந்தியத்தின் செல்வாக்கும், மணிக்கொடிப் பத்திரிகையிலும் அதனைத் தொடர்ந்து தமிழ் நாட்டில் வெளிவந்து கொண்டிருந்த பத்திரிகைகளிலும் இடம்பெற்ற இலக்கியப் பரிசீலனைகளும், 1930ஆம் ஆண்டு முதல் ஈழத்தில் வெளிவந்த ஈழகேசரிப் பத்திரிகையும் வீரகேசரிப் பத்திரிகையும் மறுமலர்ச்சிக் கருத்துகளுக்கு வரவேற்பளித்தமையும் இக்காலப் பகுதியில் எழுந்த சிறுகதைகளில் மறுமலர்ச்சிக் கருத்துக்கள்

முனைப்புப் பெறுவதற்கும் சமூகசீர்திருத்தக் கருத்துக்கள் அழுத்தம் பெறுவதற்கும் வழிசமைத்தன எனலாம்.

தொடக்க காலச் சிறுகதை ஆசிரியர்கள் சிலர் தொடர்ந்தும் எழுதலாயினர். அதேசமயம் மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனையிலும் சமூக சீர்திருத்தச் சிந்தனையிலும் தீவிர ஈடுபாடு கொண்ட இளந்தலைமுறையினர் பலரும் சிறுகதைகளைப் படைப்பதில் ஆர்வம் காட்டினர். அத்தகையவர்களுள் அ. செ. முருகானந்தம், தி. ச. வரதராசன், அ.ந. கந்தசாமி, வ. அ. இராசரத்தினம், பித்தன் (கே.எம்.ஷா), சு.வேலுப்பிள்ளை, கனக செந்திநாதன், தாமையடி சபாரத்தினம், இராஜநாயகன், சு.நல்லையா, ஆனந்தன் சோ. தியாகராஜன், இராஜ அரியரத்தினம், நாவற்குழியூர் நடராஜன், கு.பெரியதம்பி, கே.கணேஸ் முதலியார் முக்கியமாகக் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள். இவர்களிற் கணிசமானோர் ஆரம்ப முயற்சிகளுடன் தமது எழுத்துப் பணிகளை நிறுத்திவிட்டமை துர்பாக்கியமே.

மேற்குறிப்பிட்டவர்களுள் பலரது கதைகள் தொகுதி களாக வெளிவந்துள்ளன. வ.அ. இராசரத்தினத்தின் 'தோணி', 'ஒரு காவியம் நிறைவு பெறுகின்றது', தி.ச. வரதராசனின் "கயமை மயக்கம்", "வரதர் கதைகள்", பித்தனின் "பித்தன் கதைகள்" சொக்கனின் "கடல்", கனக செந்திநாதனின் "வெண்சங்கு", செங்கை ஆழியான் தொகுத்தளித்த "மறுமலர்ச்சிச் சிறுகதைகள்", க.சிவகுருநாதனின் "கசின் கதைகள்", செங்கை ஆழியான் தொகுத்தளித்த "ஈழகேசரி கதைகள்", எஸ். பொன்னுத்துரை தொகுத்தளித்த "காந்தியக் கதைகள்", சு. வே. யின் மண்வாசனை, "அ.செ. முருகானந்தத்தின் கதைகள்" முதலியன இவ்வகையில் மனங்கொள்ளத்தக்கவை.

VI

மறுமலர்ச்சிக் காலச் சிறுகதைகளின் முக்கிய பண்புகள் :

இக்காலகட்டப் பகுதியைச் சேர்ந்த சிறுகதை ஆசிரியர்கள் பலர் மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளாலும் சமூகசீர்திருத்தக் கருத்துக்களாலும் அதிகம் ஈர்க்கப்பட்டவர்கள்; முற்போக்குச் சிந்தனைகளை வரவேற்றவர்கள் என்பதனை அவர்களது சிறுகதைகள் மட்டுமன்றி அவர்களுட் சிலர் எழுதியுள்ள கட்டுரைகளும் நிரூபிக்கின்றன. இவையே இக்காலகட்டச் சிறுகதைகளில் முனைப்புப் பெற்று விளங்குவதையும் அவதானிக்கலாம்.

ஈழத்து தமிழ்ச் சிறுகதைகள் தமிழகத்துச் சிறுகதைகளின் பிரதிப்பலிப்பாகவன்றி ஈழத்தையே களமாகக் கொண்டு ஈழத்தின் பல்வேறு பாகங்களிலும் வாழ்கின்ற மக்களின் வாழ்வியலைப் பிரதிப்பலிப்பவனவாகவும் ஈழத்தின் மண்வாசனையைப் புலப்படுத்துவனவாகவும் அமைதல் வேண்டும். ஈழத்துத் தமிழ் பேசும் மக்களின் மத்தியில் காலங்காலமாக ஊறிப் போயிருக்கும் மூடநம்பிக்கைகளையும் அறியாமையையும் அகற்றுதல் வேண்டும்; அவர்கள் மத்தியில் மறுமலர்ச்சிக் கருத்துக்களும் முற்போக்குச் சிந்தனைகளும் சுவற வேண்டும் என்னும் துடிப்புடன் இக்காலகட்டத்துச் சிறுகதையாசிரியர்கள் பலரும் செயற்பட்டுள்ளமையை நாம் அவதானிக்க முடிகின்றது.

சமுதாயத்திலும் சமயத்திலும் காலங்காலமாக நிலவிவந்துள்ள குறைப்பாடுகள் பலவற்றை வன்மையாகக் கண்டித்தனர். கண்டித்ததோடு மட்டும் நில்லாது அவற்றுக்கான மாற்றுக்கருத்துக்களையும் புதிய சிந்தனைகளையும் துணிகர ஆண்மையுடன் முன்வைத்தனர். இதற்குச் சிறந்ததொரு

எடுத்துக்காட்டாக முதுபெரும் எழுத்தாளரான வரதரின் “கயமை மயக்கம்” என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியில் அமைந்துள்ள பல கதைகளும் பித்தனின் ‘பாதிக்குழந்தை’யும் அ. ந. கந்தசாமியின் கதைகள் சிலவும் விளங்குகின்றன.

தமிழகத்தின் இலக்கிய மரபினை அழுங்குப் பிடியாகப் பின்பற்றும் போக்கினை விடுத்து, ஈழத்துக்கென தனித்துவமான இலக்கியப் பாரம்பரியம் வளர்வதற்கு இவர்களே முதலில் வழி சமைத்தனர் என்பதில் ஐயமில்லை. இவர்களது சிறுகதைகளி லேயே முதன் முதல் ‘சமுதாய நோக்கு’ அல்லது சமுதாய அக்கறை முனைப்புப் பெறத் தொடங்குவதனையும் அவதானிக்கலாம்.

பொதுவாக இக்காலக்கட்டத்து எழுத்தாளர்கள் பலர் தமது சிறுகதைகளின் மூலமாக, காலத்திற்கொவ்வாத பழைய மரபு களை நீக்கவும் புதிய சிந்தனைகளை மக்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்தவும் சமூகச் சீர்திருத்தக்கருத்துக்களை பரப்பும் தமது இலட்சிய வேகத்தையும் இலக்கிய வேட்கையையும், முற்போக்குச் சிந்தனைகளையும் பரப்பவும் முயன்றுள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

இவர்களது முயற்சிகள் மூலமே ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை புதிய பாதையில் வீறுநடை போடத்தொடங்கிற்று; உருவத்திலும் உள்ளடக்கத்திலும் சிறப்புப் பெறலாயிற்று; ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதையின் ஆழமான வளர்ச்சிக்கும் அகலமான விகசிப்புக்கும் அடிக்கோலாயிற்று; அடுத்துவரும் காலகட்ட வளர்ச்சிகளுக்கு முன்மாதிரியாக அமையலாயிற்று.

VII

தேசிய விழிப்புணர்ச்சிக்காலம் அல்லது சமுதாய விழிப்புணர்ச்சிக்காலம்

இக்காலகட்டத்தை இரண்டு பெரும் பிரிவுகளாக வகுத்து நோக்கலாம் அவையாவன.

1. 1950களின் நடுப்பகுதியிலிருந்து 1960களின் நடுப்பகுதி வரை.
2. 1960களின் பிற்பகுதியிலிருந்து 1980களின் ஆரம்பம் வரை. இக்காலப்பகுதிச் சிறுகதைவளர்ச்சிப் போக்கை நிர்ணயித்த காரணிகளை இருவகையாக நோக்கலாம். அவையாவன (01) அகக்காரணிகள் (02) புறக்காரணிகள்.

இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்ததும் உடனடியாகப் பெரும் மாற்றங்கள் எவையும் ஏற்படவில்லை. 1956 ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றமும், அரசினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட ‘சிங்களம் மட்டும்’ சட்டமும், 1958 ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற இனரீதியான வன்செயல்களும் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் பெரும் விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தின.

எடுத்ததற்கெல்லாம் தமிழகத்தை எதிர் நோக்கியிருந்த இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் மனநிலையில் மாற்றம் ஏற்பட லாயிற்று. பிரதேச ரீதியான வேறுபாடுகள் ஓரளவு மழுங்கி இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்கள் என்னும் தேசிய ரீதியான விழிப்புணர்ச்சி ஏற்படலாயிற்று. இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்களுக்கென தனித்துவமானதோர் பாரம்பரியம் உண்டு. இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் வாழ்வியலைப் பிரதிப்பலிக்கும் தேசிய இலக்கியமாக அமைதல் வேண்டும் என்னும் எண்ணக்கரு வளர்ச்சியடையலாயிற்று.

இலவசக் கல்வி திட்டத்தினாலும் 1960களின் தொடக்கத் திலிருந்து பல்கலைக்கழகம் வரை மேற்கொள்ளப்பட்ட தாய் மொழிக் கல்வி விருத்தியினாலும் கல்வி வளர்ச்சி சகல மட்டங் களிலும் பரவலாயிற்று. பின்தங்கிய பிரதேசங்கள், பின்தங்கிய

கிராமப்புறங்கள், பின்தங்கிய குடும்பங்கள் எனப் பல மட்டங்களி லிருந்தும் மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகம் நுழைந்து உயர் கல்வியைப் பெறலாயினர். இவர்களுட் கணிசமானோர் ஆக்க இலக்கியத்துறையில் தீவிர ஆர்வம் காட்டினர்.

சமூகத்திற் பெரும் விழிப்புணர்ச்சி ஏற்படலாயிற்று. ஆண்டாண்டு காலமாகச் சமூகரீதியாகவும், பொருளாதார ரீதியாகவும், அறியாமை மூலமாகவும் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டிருந்த மக்கள் விழிப்புற்றெழுந்து தமது உரிமைகளுக்காகவும் விடுதலைக்காகவும் போராடத் தலைப்பட்டனர். ஆரம்பக் கல்வியை மட்டும் கற்ற பலர் இப்போராட்டத்தில் ஈடுபட்டதோடு இலக்கியத்தையும் போராட்டச் சாதனமாகப் பயன்படுத்தினர்.

இவர்களது போராட்டங்களுக்கும் விழிப்புணர்வுக்கும் எழுச்சிக்கும் மேலும் உந்து சக்தி அளிக்கும் வகையில் இடதுசாரிக் கருத்துக்கள் வலுவூட்டின. இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் வீறுடன் செயற்பட்டு இவற்றை மென் மேலும் முன்னெடுத்துச் சென்றது.

சிறுகதை, நாவல் இலக்கியங்கள் ‘இழிசனர் இலக்கியங்கள்’ எனப் பழமைவாதிகளால் எள்ளிநகையாடப்பட்ட போது முற்போக்குவாதிகள் அதற்கெதிராகப் பெரும் போராட்டத் தையே நடத்தி வெற்றியீட்டினர்.

தொழிற்சங்கங்களின் வளர்ச்சியினால் சமூகத்தின் அடித்தள மக்கள் மத்தியிலும் இலங்கையில் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியிலும் விழிப்புணர்வும் எழுச்சியும் ஏற்பட்டமை.

தமிழகத்தில் மிகத் தீவிரமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்த திராவிட முன்னேற்றக்கழகத்தின் செல்வாக்கு இலங்கையின் பல துறைகளிலும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது.

பொதுவுடைமை நாடுகளினின்றும் பரவிய பொதுவுடைமைத் தத்துவமும், சோசலிசச் சிந்தனைகளும், அவைசார்பான நூல்களும் இலக்கியங்களும் தமிழ்மொழியிலும் மக்கள் மத்தியிலும் செல்வாக்கு பெறலாயின; இலக்கிய கர்த்தாக்கள் பலரை ஈர்க்கலாயின.

இக்காலப் பகுதியில் தமிழ்நாட்டிலிருந்து இலங்கைக்கு வருகைதந்திருந்த பகீரதன், கி.வா. ஜகந்நாதன் முதலியோர் ஈழத்து இலக்கியம் பற்றி தெரிவித்த அலட்சியமான கருத்துக் களும் செய்த உபதேசங்களும் ஈழத்து இலக்கிய கர்த்தாக்களை விழிப்புற்றெழுச் செய்தன.

தினகரன், சுதந்திரன், தேசாபிமானி, பாட்டாளி, பாரதி, மல்லிகை முதலிய பத்திரிகைகளும், சஞ்சிகைகளும், இக்காலப் பகுதியில் இடம்பெற்ற இலக்கிய கருத்தரங்குகளும் எழுத்தாளர் மாநாடுகளும் இலக்கிய நெறிப்பாடு பற்றிய கருத்து மோதல் களும் திறனாய்வு முயற்சிகளும் ஈழத்து தமிழ் இலக்கியம் தகுந்த முறையில் வளர்ச்சியடைய உதவலாயின.

இலங்கையில் யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு ஆகிய பிரதேசங் களுக்கு அப்பால் வன்னி, மலையகம் முதலிய பிரதேசங்களிலும், பெரும்பான்மை மக்களால் சூழப்பட்ட பிரதேசங்களிலும், தென் னிலங்கையிலும் தென்மேற்கு வடமேற்கு பிரதேசங் களிலும் ஏறத்தாழ 1960களின் பிற்பகுதியிலிருந்து நவீன இலக்கிய முயற்சிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டமையும், முஸ்லிம் இளந்தலை முறையினரும் பெண்களும், நவீன இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டமையும், சிறுகதைத் தொகுதிகள் பல வெளிவரத் தொடங்கியமையும், தேசிய இலக்கியம், மண் வாசனை இலக்கியம், யதார்த்த இலக்கியம் ஆகியன பற்றிய கருத்துக்கள் வலுவடைந்தமையும் மனங்கொள்ளத்தக்கவை.

ஏறத்தாழ 1950களின் ஆரம்பப்பகுதியிலிருந்து சிறுகதை எழுத்தத் தொடங்கியவர்களுள் டானியல், டொமினிக் ஜீவா, எஸ். அகத்தியர், செ.கணேசலிங்கன், என்.கே. ரகுநாதன், சிற்பி, என்.எஸ்.எம். இராமையா, காவலூர் இராசதுரை, நீர்வை பொன்னையன், முத்துலிங்கம், நா.க. தங்கரத்தினம் முதலியோர் முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

1960களில் சிறுகதை எழுத்தத் தொடங்கியவர்களுள் மு.தளையசிங்கம், செ. கதிர்காமநாதன், செ. யோகநாதன், பெண்டிக் பாலன், செங்கைய்யியன், செம்பியன் செல்வன், கே.வி. நடராசன், தொணியான், க. சதாசிவம், நெல்லை க. பேரன். சாந்தன், மருதூர்க் கொத்தன், புதுமைப்பிரியை, குந்தவை, பவானி, நந்தி முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

1960களின் இறுதியிலும் 1970களிலும் சிறுகதை எழுத்தத் தொடங்கியவர்களுள் வன்னியூர் கவிராயர், திக்குவல்லை கமால், அ. யேசுராசா, லெ. முருகபூபதி, சி.சண்முகநாதன், பொ. பத்மநாதன், எஸ். எம். இக்பால், என். கே. மகாலிங்கம், மருதூர் வாணன், எஸ். பாக்கியசாமி, காவலூர் எஸ். ஜெகந்நாதன், ப. ஆப்டன், செந்தாரகை, செ. கந்தசாமி, அ. பாலமனேகரன், அ.ஸ அப்துல்லாமது, சட்டநாதன், அமுதன், வை.மு.திருநாவுக்கரசு, சுதாராஜ், மு.கனகராசா, மு.பென்னம் பலம், குப்பினான் ஐ. சண்முகம், சசி. கிருஷ்ணமூர்த்தி, யாதவன், நீள்கரை நம்பி, செளமினி, தி. ஞானசேகரன், எம். எம். நூர்ஊன், துரை, சுப்பிரமணியன், க. நவம், எம். எச். எம். ஷம்ஸ் முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

VIII

இக்காலப் பகுதியில் எழுந்த சிறுகதைகளில் சமகாலப் பிரச்சினைகள் முக்கியத்துவம் பெறுவதையும் சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் பலர் பிரச்சினைகளை அலசுவதுடன் மட்டும் நில்லாது அவற்றுக்கான அடிப்படைக் காரணங்களையும் தீர்வு மார்க்கங்களையும் தமது கதைகளில் விண்டு காட்டத் தவறவில்லை. முற்பட்டக் காலத்திலும் பார்க்க இக்காலப்பகுதிக் கதைகளில் பொருள் விரிவையும் அடிப்படையான கருத்து மாற்றங்களையும் காணலாம்.

முற்போக்கு சிந்தனைகள் முக்கியத்துவம் பெற்றுக் காணப்படும் இக்காலப்பகுதிச் சிறுகதைகள் காலத்தின் குரலாகவும், காலத்தின் தேவைக்கேற்றனவாகவும், ஈழத்தின் சமூக பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளைப் பிரதிப்பலிப்பனவாகவும், சமூகத்தை முன்னேற்றப் பாதையை நோக்கிச் செலுத்துவனவாகவும், யதார்த்தப்பண்பு மிக்கனவாகவும், சமுதாய ஆவணங்களாகவும் அமைந்துள்ளன நோக்கத்தக்கது.

மறுமலர்ச்சிக் காலப்பகுதியில் அங்குமிங்குமாகத் தொட்டுக் காட்டப்பட்ட சமூக பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள் பல இக்காலப் பகுதிகளில் விரிவாகவும் ஆழமாகவும் நோக்கப்பட்டுள்ளன. சாதிப்பிரச்சினை, தொழிலாளர் பிரச்சினை, சீதனப்பிரச்சினை, சுரண்டற் கொடுமை, வேலையில்லாத் திண்டாட்டம், இன ரீதியான வன்செயல்கள், இனமுரண்பாடு முதலியன இக்காலப் பகுதி கதைகளில் முக்கியம் பெற்றுள்ளன.

இக்காலப்பகுதியைச் சேர்ந்த சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் பலர் சமூகத்தின் தாழ்த்தப்பட்ட பகுதியினரிடையேயிருந்தும், தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள், மீனவர்கள் முதலியோர் மத்தியிலிருந்தும் தோன்றியமையினால்போலும், அதுகால வரை எழுத்தாளர்கள் அதிகக் கவனம் செலுத்தாத, சமூகத்தின் தாழ்ந்த

நிலையிலுள்ளவர்களதும் தொழிலாளர், மீனவர்கள், விவசாயிகள் முதலியோரதும் பலவகைப்பட்ட பிரச்சினைகளையும் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் எண்ணங்கள் அபிலாசைகளையும் மனிதாபிமானத்துடனும் யாதார்த்தத்துடனும் தமது கதைகளிற் பிரதிப்பலித்துள்ளமை விண்டுரைக்கத்தக்கதாகும்.

இக்காலப்பகுதி எழுத்தாளர்கள் பலர் கதைகளின் உள்ளடக்கத்திலும் உருவத்திலும் பரவலான பரிசோதனை முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர். முற்காலப்பகுதி எழுத்தாளர்கள் தொடுவதற்கு அஞ்சிய விடயங்கள் பல இக்காலப்பகுதிக் கதைகளில் விரிவாகவும் ஆழமாகவும் நோக்கப்பட்டுள்ளன. சமகால சமூக, பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்கும் அவற்றால் ஏற்படும் பிரச்சினைகளுக்கும் பொதுவுடைமை மலர்ச்சியின் மூலமே விடிவு காண முடியும் என்னும் கருத்துப் பலரது கதைகளின் அடிநாதமாக ஒலிக்கின்றது. ஈழத்துத் தமிழர் சமூகத்தில் விசுவரூபம் பெற்றுள்ள இன, மொழிப் பிரச்சினைகள் இக்காலப் பகுதிச் சிறுகதையாசிரியர்களின் அதிகவனத்திற்கு உள்ளாகாமை ஆய்வுக்குரியதாகும்.

IX

1960களின் பிற்பகுதியிலிருந்து ஏற்பட்ட மாற்றங்கள்.

ஏறத்தாழ 1960களின் பிற்பகுதியிலிருந்து ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சிப் போக்கில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் சில ஏற்படலாயின. அதுகாலவரை பிரசித்திப் பெற்ற சிறுகதை எழுத்தாளர்களாக விளங்கிய பலர் நாவல், நாடகம் முதலிய துறைகளிற் கவனம் செலுத்த முற்பட்டனர். ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் களம் விரிவடையலாயிற்று. 1960களின் பிற்பகுதி வரை பாரம்பரியமாகத் தமிழ் பேசும் மக்கள் செறிந்து வாழும் பிரதேசங்களும் கொழும்பு நகரப் பிரதேசமும் சிறுகதைகளின் களங்களாக முக்கிய இடம்பெற்றிருந்தன. 1960களின் பிற்பகுதியிலிருந்து நீர்கொழும்பு, திக்குவல்லை, அநுராதபுரம், குருநாகல், கெக்கிராவை, மினுவாங்கொடை, இரத்தினபுரி, பேருவலை முதலிய சிங்கள மக்கள் செறிந்து வாழும் பிரதேசங்களிலும் இளைஞர்கள் குறிப்பாக முஸ்லிம் இளைஞர்கள் பலர் தோன்றி புதிய கருத்து வீச்சுடன் சிறுகதைகள் எழுதி வருதல் குறிப்பிட்டுக் கூறக் கூடியதொன்றாகும்.

திக்குவல்லை எழுத்தாளர் சங்கம், மாத்தளை மக்கள் இலக்கிய வட்டம் முதலியனவும், சஞ்சிகைகள் சிலவும் இவர்களது முயற்சிகளுக்கு ஊக்கமளிக்கும் வகையில் பணியாற்றி வருதல் போற்றத்தக்கதாகும். குறிப்பாக பல தசாப்தங்களாக ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அயராது உழைத்து வரும் மல்லிகையின் பெரும் பணி விதந்துக்கூறக்கூடியதாகும். மேலும் 1960களின் பிற்பகுதியிலிருந்தே வன்னிப் பிரதேசத்தின் முக்கிய பகுதிகளான வவுனியா, முல்லைத்தீவு, மன்னார், கிளிநொச்சி, மாவட்டங்களிலும், உடப்பு, புத்தளம், முதலிய பகுதிகளிலும், அம்பாறை மாவட்டத்திலும் சிறுகதை உள்ளிட்ட நவீன இலக்கிய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படலாயின.

1960களின் பிற்பகுதியிலிருந்து மலையகத் தொழிலாளர் மத்தியிலேயே பிறந்து வளர்ந்து அவர்களது துயரம் தோய்ந்த வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் பிரச்சினைகளையும் இன்னல்களையும், அனுபவபூர்வமாக உணர்ந்த இளைஞர்கள் பலர் சிறுகதை எழுதும் முயற்சியில் ஈடுபடலாயினர். இவர்களுக்கு முன்னே மலையகத் தொழிலாளர்கள் பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்டு கணிசமான அளவு சிறுகதைகள்

வெளிவந்த போதும் அக்கதைகளிற் காணமுடியாத சில சிறப்பம்சங்களை இவ்வினாளுக்களது சிறுகதைகளிற் காணலாம்.

மலையகத்தைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களுள் என்.எஸ்.எம் இராமையா, தெளிவத்தை ஜோசப், மாத்தளை சோமு, மாத்தளை வடிவேலன், பூரணி, மலரன்பன், சாரல்நாடன், மலைச்செல்வன், பன்னீர்ச்செல்வன், திருச்செந்தூரன், பொ. கிருஷ்ணசாமி, நூரளை சண்முகநாதன், கேகாலை கைலைநாதன் முதலியோரும் தொழில் நிமிர்த்தமாக மலையகத்தில் நீண்ட காலம் வாழ்ந்தவர்களும் வாழ்ந்து வருபவர்களுமான பெண்டிப்பாலன், நந்தி, டேவிட், தி. ஞானசேகரன், சதாசிவம் முதலியோரும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

“தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களைவிட இலங்கை எழுத்தாளர்களின் பொருளாதார கண்ணோட்டத்தின் எதார்த்தநிலை மிக ஆழமானது. நுணுக்கமானது என்று செல்லலாம். இலங்கை எழுத்தாளர்களின் தனித்தன்மையே சமுதாயப் பார்வைதான்” எனத்தமிழ் நாட்டுத் திறனாய்வாளர் ஒருவர் ஈழத்துச் சிறுகதைப் பற்றி கூறியுள்ளமை மனங் கொள்ளத்தக்கது.

X

தமிழ்த்தேசிய எழுச்சிக் காலம்

(1983 ஆம் ஆண்டிலிருந்து இற்றைவரை)

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்தே, இந்நாட்டில் வாழும் தமிழர்களின் எதிர்காலம் பற்றிய கவலையும் பிரச்சினைகளும் ஆரம்பமாயிற்றெனலாம். இந்த நாட்டின் தேசிய தலைவர்களுள் மிக முக்கியமானவர்கள் எனப் போற்றப்பட்ட சகோதரர்களான, சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதனும் சேர். பொன்னம்பலம் அருணாசலமும் நாடு போற்ற வாழ்ந்தாலும் பெரும்பான்மை அதிகாரவர்க்கத்தினர் தமிழர்களைப் புறக் கணிப்பதையும், சட்டசபையில் தமிழருக்குரிய ஸ்தானத்தைக் கொடுக்கத் தயாரில்லை என்பதையும் கண்டு இருவரும் தம் வாழ்நாளின் பிற்பகுதியில் மனமுடைந்து போனார்கள். அவர்களைத் தொடர்ந்து, தமிழ்த்தலைவர்கள் பலர் பல தசாப்தங்களாகச் சாத்வீக போராட்டங்களை நடத்தினர். பலவழிகளிலும் பலதுறைகளிலும் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட தமிழ் மக்கள் தமது உரிமைகளின் பொருட்டும் விடுதலைக்காகவும் பல தசாப்தங்களாக நடத்திவந்த சாத்வீக போராட்டம் 1970களின் நடுப்பகுதியிலிருந்து இளைஞர்களின் ஆயுதப்போராட்டமாக பரிணமிக்கலாயிற்று. 1980களின் ஆரம்பத்திலிருந்து போராட்டம் மிக உக்கிரம் பெறத் தொடங்கியதுடன் அனைத்துலகின் கவனத்தையும் ஈர்க்கலாயிற்று.

போராட்டச் சூழ்நிலைகளினாலும் பொருளாதார நெருக்கடிகளினாலும் பிறகாரணங்களாலும் உயர்கல்வி அறிவைப் பெற்றவர்கள் மட்டுமன்றி ஆரம்பக்கல்வி பெற்றவர்களுமான இளந்தலைமுறையினர் பல்லாயிரக் கணக்கில் அதிகளிகளாகவும், தொழில் தேடுபவர்களாகவும் கடல் கடந்து மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்கும் மேற்கத்தைய நாடுகள் பலவற்றுக்கும் செல்லலாயினர். இவை காரணமாக நாட்டின் சகல சமூகங்களிலும் சமூக அமைப்புகளிலும் சமுதாய மதிப்பீடுகள், நியதிகள், நம்பிக்கைகள், ஆசாரங்கள் முதலியவற்றிலும் மாற்றங்கள் பல ஏற்படலாயின.

ஏறத்தாழ இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து உலகின் பலபாகங்களிலும் குறிப்பாக மூன்றாம் உலக நாடுகள் பலவற்றிலும் வேகமான மாற்றங்கள் பல ஏற்படத்தொடங்கின.

அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட நாடுகளும் இனங்களும் சமூகங்களும் பிரதேசங்களும் விழிப்புணர்ச்சி கொண்டு தமது விடுதலைக் காகவும், உரிமைகளின் பொருட்டும் அநீதிகளுக்கும் கொடுமைகளுக்கும் ஈவிரக்கமற்ற சுரண்டற் கொடூரங்களுக்கும் எதிராகக் கிளர்ந்தெழுந்து தமது உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் தியாகம் செய்து போராடிச் சுதந்திரம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. சுதந்திரத்தின் பொருட்டுத் தொடர்ந்து போராடுகின்றன.

இத்தகைய போராட்டங்கள் பல சாத்வீக அடிப்படையில் ஆரம்பித்துக் காலகதியில் ஆயுதப் போராட்டங்களாக பரிணமிப்பது இயல்பாகும். இந்நிலையில் மக்களது நிலைப் பாடுகளை மென்மேலும் முன்னெடுத்துச் செல்வது கலை இலக்கியங்களின் தவிர்க்க முடியாத பணியாகிறது. உலகம் முழுவதிலும், குறிப்பாக மூன்றாம் உலக நாடுகளில் (பாலஸ்தீனம், வியட்நாம், நிக்கரகுவா, எல்சல்வடோர், சில முதலிய நாடுகளின் அண்மைக் கால இலக்கியங்கள் இவ்வகையில் கூர்ந்து நோக்கத்தக்கவை) நாம் இன்று நிதர்சனமாக காணும் உண்மை இதுவாகும்.

கடந்த இருபதாண்டு காலப்பகுதியில் முன்னர் எப்போதையும் விட பெண் விடுதலை தொடர்பான சிந்தனைகளும் செயற்பாடுகளும் வேகமாக அதிகரித்து வருகின்றன. தமிழ் இலக்கிய உலகில், ‘பெண்ணியம்’ என்னும் சொல்லாட்சி இன்று பெரு வழக்குப் பெற்ற ஒன்றாக விளங்குகின்றது. இன்று சகல துறைகளிலும் பெண்கள் முன்னேறி வருகின்றனர். பெண் விடுதலைக்காகப் பெண்ணிய அமைப்புகள் பல தீவிரமாகச் செயற்பட்டு வருகின்றன. ‘அடுப்பூதும் பெண்களுக்குப் படிப்பெதற்கு?’ என்ற நிலை மாறிக் கல்வித்துறையிற் பெண்கள் பெருஞ்சாதனைகளை நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கின்றனர். உலகமே வியக்கும் வண்ணம், பூங்கொடிகளாக விளங்கிய பெண்கள் இன்று போர்க்கொடிகளாக மாறிப் போர்க்களம் இறங்கிப் போராடிக் கொண்டிருக்கின்றனர், போராடிக் கொண்டே இலக்கியகர்த்தாக்களாகவும் செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். அதிக அளவிலான பெண்கள் இன்று இலக்கியம் படைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

கடந்த இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பெரும்பாலான இலங்கைத் தமிழ் பேசும் மக்கள் கேள்விப்பட்டிராத கணனி, இணையம், மின்னஞ்சல், தொலைமடல் முதலியன இன்று மக்கள் மத்தியில் பெரும் செல்வாக்குப் பெற்றுள்ளன. இன்றைய யுகம் கணனியுகம் எனப் போற்றப்படுகின்றது. கணனியின் செல்வாக்கும் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதையின் வளர்ச்சியிற் குறிப்பிடத்தக்க தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியுள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

கடந்த இருபது ஆண்டுகாலச் சிறுகதை வளர்ச்சியிற் காணத்தக்க சில அம்சங்களாவன: யுத்தச் சூழ்நிலை காரணமாக இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் பலர் நாட்டை விட்டு புகலிட நாடுகளுக்குச் சென்றுவிட்டபோதும் பல நூற்றுக் கணக்கான இளம் எழுத்தாளர்கள் தோன்றிச் சிறுகதைகளைப் படைத்து வருகின்றனர். அதிக அளவிலான பெண்கள் எழுத்துத் துறையிற் காலடி எடுத்து வைத்துள்ளனர். ஈழத்துச் சிறுகதைகளுக்கான களங்கள் நாடு முழுவதும் வியாபித்துள்ள துடன் கடல் கடந்த நாடுகளையும் களங்களாகக் கொண்டு அகில உலகச் சிறுகதைகளாகப் பரிணமித்துள்ளன.

பல்லவர்காலப் பக்தியியக்கத்தின் போதும், இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தின் போதும், திராவிட இயக்க

எழுச்சியின் போதும், பொதுவுடைமை இயக்கச் செயற்பாடுகளின் போதும், அவ்வவ் இயக்க கர்த்தாக்கள் பலர் இலக்கிய கர்த்தாக்களாக விளங்கியது போலவே கடந்த இருபதாண்டு காலப்பகுதியில் விடுதலைப் போராளிகள் பலர் இலக்கிய கர்த்தாக்களாகவும் விளங்கி வருதல் மனங்கொள்ளத்தக்கது. மேலும் யுத்தகாலச் சூழ்நிலையிலேயே அதிக எண்ணிக்கையான சிறுகதைத் தொகுதிகள் வெளிவந்துக் கொண்டிருப்பதும் மனங்கொள்ளத்தக்கது.

இக்காலப்பகுதியில் பல நூற்றுக்கணக்கானோர் சிறுகதைகளைப் படைத்து வருகின்றனர். அவர்கள் எல்லோரையும் இச்சிறு கட்டுரையில் கூறமுடியாது.

பொதுவாக நோக்குகையில், 1980களுக்கு முன்னரே எழுத்துத் துறையில் கால் பதித்திருந்த பலர், யுத்தகாலச் சூழ்நிலையிலும் தொடர்ந்து எழுதி வந்துள்ளதை அவதானிக்கலாம். 1980களிலும் 1990களிலும் எழுதத் தொடங்கிய இளந்தலைமுறையினர் பலரும் கணிசமானோர் இன்றும் நாடறிந்த சிறுகதை ஆசிரியர்களாக விளங்குவதையும் சிறுகதைத் தொகுதிகள் பலவற்றை வெளியிடுவதையும் காணலாம்.

தெனியான், செங்கைஆழியான், செம்பியன் செல்வன், செ.யோகநாதன், லெ.முருகபூபதி, பத்மா சோமகாந்தன், அமுத்துலிங்கம், நந்தி, எஸ். அகத்தியர், (சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அமரத்துவம் அடைந்துவிட்டார்), எஸ்.பொன்னுதுரை, மு. பொன்னம்பலம், புலோலியூர் சதாசிவம், தி. ஞானசேகரன், கோகிலா மகேந்திரன், சுதாராஜ், தாமரைசெல்வி, மண்டுர் அசோகா, அராலியூர் ந.சுந்தரம்பிள்ளை, இணுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன், திக்குவல்லை கமால், க. தணிகாசலம், மு.பஷீர் முதலிய மூத்த எழுத்தாளர் பலரும் தொடர்ந்தும் எழுதி வருகின்றனர். இவர்களுள் அதிகமானோர் யுத்தகாலச் சூழ்நிலை யையும் யுத்தம் ஏற்படுத்திய பாதிப்புக்களையும் மையமாகக் கொண்டு பல சிறுகதைகளைப் படைத்துள்ளனர். இவர்களுள்ளும், செங்கை ஆழியானும், செ. யோகநாதனும் யுத்தத்தின் பாதிப்புக்களை மையமாகக் கொண்டு அதிக எண்ணிக்கையிலான கதைகளைப் படைத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

◇

மேகலா வன் கம்பியுடம்

ச. முருகானந்தன்

கிறறும் வெப்பமும் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைக்கப்பட்டிருந்த அந்தக் கண்ணாடி அறையுள் வகைவகையான கணனிகள் கண்சமிட்டிக் கொண்டிருந்தன. அதிவேக மிகப் பிந்திய கணனிகளே அங்கு அணிவகுத்திருந்தன. அவற்றுடன் தலையை உடைத்துக்கொண்டு அழகும் இளமையும், அதிநாகரீக உடைகளுமாய் சில பெண்களும் ஆண்களும் வாசனைத் திரவியங்கள் வகை வகையாய் நறுமணக்க அமர்ந்திருந்து கணப்பில் மூழ்கியிருந்தனர்.

தலைநகரிலேயே பிரசித்தி பெற்ற கணனி நிலையம் அது. எத்தனையோ வர்த்தக நிறுவனங்களுக்கு வகைவகையான கணப்பொறிகள் அடங்கிய கணனி மென் தட்டுக்களை வடிமைத்துக் கொடுத்ததுடன், சில மேற்கத்திய நாட்டு கணனி நிறுவனங்களோடு இணைந்து அவர்களுக்கான சிக்கலான பல மென் தட்டுகளை நுணுக்கமாக வடிவமைத்து வன் தட்டுகளில் பதித்து இலாபரகரமான விலைக்கு விற்பனை செய்து கொண்டிருந்தது.

இந்த நிறுவனத்தின் இயக்குனர் தான் முரளி. இந்நிறுவனத்தின் நிர்வாகப்பணிப்பாளராக இருந்து குறுகிய காலத்தில் உலகப் புகழ்பெற்ற ஒரு நிறுவனமாக இதை உயர்த்தியபடி பணிபுரிந்து கொண்டிருக்கும் கார்த்திக் வேறுயாரும்ல்ல, முரளியின் உயிர்ச் சினைகிதன். பல்கலைக் கழகத்தில் கணனிப் பட்டப் படிப்பில் ஒன்றாக இணைந்தவர்கள், பேராசிரியர்களையே விழுங்குமளவுக்கு கணனித்துறையில் அகாய சூரர்களாகப் பரிணமித்தார்கள். இருவருமே முதலாம் வகுப்பில் சித்தியடைந்த போதிலும், பேராசிரியர்களின் பொறாமைப் பழிவாங்கல்களினால் விரிவுரையாளர் பதவி கிடைக்காமல் ஓரம் கட்டப்பட்டார்கள்.

வாழ்வின் இழப்புக்கள் சிலவே உயர்வுக்கும் அத்திவார மிடுகின்றன என்றால் அது மிகையாகாது. முரளியிடமிருந்த சிறு பணமும், கார்த்திக்கிடமிருந்த நிர்வாகத் திறனும், இருவருடைய கணனி அறிவும் சேர்ந்து மடுவை மலையாக்கியது. பல்கலைக்கழகப் பாடநெறிக்குச் சவாலாக பயிற்சி நெறியையும் உள்ளடக்கிய ஒரு கணனி கல்வி நிறுவனத்தையும், கணனித் தொழில் நுட்ப நிறுவனத்தையும் ஏக காலத்தில் ஒரு குடையின் கீழமைத்து, துரித கதியில் முன்னேற்றம் கண்டனர். இங்கு கற்கும் மாணவர்கள் எல்லாம் மேற்கத்தைய பட்ட பட்டய சான்றிதழ் கணனிக் கல்வியில் சிறப்புற்று, பரீட்சைகளில் முன்னணிச் சித்தியடைந்தனர். அத்துடன் அவர்களது தொழில் நிறுவனம், சர்வதேச மட்டத்திலான கணனிய தொழில் சார்கேள்விப் பத்திரங்களில் குறைந்தவிலைக் கோரிக்கைக்கு,

சிறந்த சேவைகளைப் புரிந்து உலகப் புகழை ஈட்டியதுடன், பெருமளவு சம்பாத்தியத்தையும் பெற்றுக்கொண்டது.

இந்நிறுவனத்தின் பெரு வெற்றிக்கு பின்னாலிருந்த இன்னொரு அறிவு தேவதை அழகு தேவதை, இவர்களது கல்வி நிறுவனத்தின் முதலாவது அறுவடையில் வந்த முதல் மாணவி மேகலா. வகுப்பில் முதல் மாணவியாக இருந்த போதிலேயே, ஒரு சிக்கலான வடிவமைப்புப் பின்னலில் கார்த்திக், முரளி இருவரும் சில மணித்தியாலங்கள் தலையைப் போட்டு உடைத்துக் கொண்டிருந்த வேளை, அதை இலகுவாக சிக்கலின்றி துரிதமாக வடிவமைத்து, தன் திறனை வெளிக்காட்டி அவர்களைப் பிரமிப்பில் ஆழ்த்தியவள் மேகலா. அன்றிலிருந்தே கட்டைப் பிரமச்சாரிகளான இவர்களுக்கு அவள் மீது பெருமதிப்பு ஏற்பட்டது. பின்நாளில், சர்வதேச இறுதிப்பரீட்சையில் தலைசிறந்த இந்திய, ஐரோப்பிய மற்றும் அமெரிக்க மாணவர்களைப் பின்தள்ளி முதல் மாணவியாகத் தேறி தங்கப் பதக்கங்களையும் மேகலா தட்டிக் கொண்டபோது முரளியினதும், கார்த்திக்கினதும் பிரமச்சாரி உள்ளத்தில் உயரமாகக் குடி கொண்டாள் மேகலா.

எந்நேரமும் பணம் பணம் என்று அலைந்து கொண்டிருக்கும் முரளியும், கணனியுடனேயே சடப்பொருள் போல் இயந்திரமாகிவிட்டிருந்த கார்த்திக்கும் அகவுலகையும் புறவுலகையும் பற்றிச் சிந்திக்க ஆரம்பித்தது இதன் பின்னர் தான் எனலாம். பல்கலைக்கழக வாழ்வில் எத்தனையோ ரம்பை ஊர்வசிகளால் விழுத்தி எழுப்ப முடியாதிருந்த விசுவாமித்திரர் களான இருவரும் மேனகையான மேகலாவிடம் தோற்றுப் போனார்கள். எனினும் அவளிடம் தம் மனதை வெளிக்காட்டத் தெரியாத உணர்ச்சியற்ற கணனிச் சடங்கள் போலவே தயங்கி நின்றனர்.

படிப்பு படிப்பானாலும், தொழில் தொழிலானாலும் மனித உணர்வுகளுக்கு மதிப்புக் கொடுத்திருக்கும் மேகலா, அவர்கள் இருவரினதும் உள்ளக் கிடக்கையை தனது நுண்ணிய உணர்வறிவால் புரிந்து கொண்டாள். அவளுக்கு இருவர் மீதுமே மதிப்பும் மரியாதையும் நட்பும் அன்பும் இருக்கிறது. எனினும் காதல் என்ற திசையில் நகர்ந்து செல்வதற்கு உணர்வு பூர்வமற்ற அவர்களது போக்கே தடைக்கல்லாக இருந்தது. எனினும் தானும் தனக்கேற்ற ஒருவனுடன் இல்வாழ்வில் இணைய வேண்டும் என்ற ஈர்ப்பு அவளிடமிருந்து. அந்தக் கோணத்தில் சிந்திக்கும் போது இருவரில் ஒருவர் பரவாயில்லை என அவளது உள் மனம் சொன்னது. எனினும் யார் என்பதைத் தெரிவு செய்ய அவளாலும் முடியவில்லை. இருவருமே கெட்டிக்காரர்கள்.

ஆண்மைத்தோற்றமும், நாகரீகமும், பண்பும் சிறப்பாகவே இருந்தன. யாரைத் தேர்ந்து எடுப்பது என்பதில் குழப்பம்.

இந்தநேரத்தில்தான் கலியாணத்தரகு நிறுவனம் ஒன்றை நடாத்திக் கொண்டிருந்த வேல் முகுந்தன், இவர்களது நிறுவனத்திற்கு தனது கணனி வடிவமைப்பு பிரச்சினை ஒன்றிற்குத் தீர்வு காண்பதற்காக வந்தார். வேறு ஒரு நிறுவனத்தில் வடிவமைக்கப்பட்டிருந்த மென்சாட்டு மூலம் தனது கணனியில் சோடிப் பொருத்தம் பார்த்து பலரைக் கலியாண பந்தத்தில் இணைத்து வைத்த பெருமைக்குரிய வேல் முகுந்தனுக்கு, தொழிலையே ஈடாட்டம் காண வைப்பது போல், அவரால் இணைத்து வைக்கப்பட்ட சில சோடிகள் விவாகரத்திற்காக நீதிமன்றப் படியேறும் நிலை ஏற்பட்டிருந்தது. இருபகுதியினரும் வேல் முகுந்தனின் தெரிவையே குறை கண்டு ஏசினார்கள். இதனால் குழப்ப மடைந்தவர் இன்று மிகவும் பிரசித்தி பெற்ற நிறுவனமான முரளி கார்த்திக் நிறுவனத்தை நாடினார்.

வேலையைப் பொறுப்பேற்றுக்கொண்ட இவர்களும், அவரது முன்னைய பதிவுகள் யாவற்றையும் பரீட்சித்தனர். எல்லாம் கச்சிதமாகவே இருப்பதாக முரளிக்கும் கார்த்திக்குக்கும் புலப்பட்டது. எதுவித தவறையும் கண்டு பிடிக்க முடியாத தனால், பதிவுத் தட்டை மேகலாவிடம் கொடுத்து என்ன தவறு என்று கண்டுபிடிக்கும் படி கோரினார்கள்.

மேகலாவும் பரீட்சித்தாள். விஞ்ஞானரீதியில் வெகு சிறப்பாக அமைக்கப்பட்டிருந்த வடிவமைப்பில், மெய்ஞான, சோதிட பாரம்பரிய, பண்பாட்டு கலாசார அம்சங்கள் உட்பட யாவும் சிறப்பாக வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தன. இரத்தப் பிரிவு, எயிட்ஸ் சோதனை, பரம்பரை நோய்கள் என எல்லாப் பொருத்தங்களையும் பார்ப்பதற்கு ஏதுவாக சிறப்பாக வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தது. அப்படியிருந்தும் இந்தக் கணனி தெரிவு செய்த சோடிகள் சில ஏன் சந்தோசமாக வாழவில்லை? எல்லாப் பொருத்தங்களும் அற்புதமாக இருந்த ஒரு சோடியில், கணவனை திருமணமான மூன்று மாதங்களிலேயே இராணுவம் சுட்டுக்கொன்று விட்டதாக வேல் முகுந்தன் கூறினார்.

இன்னொரு சிறப்பான பொருத்தமுள்ள தம்பதியினர், திருமணமாகி மூன்று மாதத்திலிருந்து எலியும் பூனையுமாக, கீரியும் பாம்புமாக இருக்கிறார்கள். இன்னொரு சோடி விவாகரத்திற்கு நீதிமன்றப் படி ஏறிவிட்டது. ஏன் இப்படி கணிப்புக்கு விரோதமான முடிவுகள் ஏற்படுகின்றன. என மேகலாவும் குழப்பத்தில் ஆழ்ந்தாள். அன்று முழுவதும் பரீட்சித்துப் பார்த்தும் முன்னைய பதிவில் எதுவித தவறையும் அவளால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

இரவு முழுவதும் இதே நினைவு. சாப்பிடக் கூட மனம் வரவில்லை. படுத்தும் தூக்கம் வரவில்லை. மனதில் கணனி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. கணனியின் தெரிவுகள் ஏன் பிழையாகிப் போனது மேகலாவின் மூளைக் கணனி உன்னதமாக உறங்கலின்றி யோசித்துக் கொண்டிருந்தது. இடையிடையே பருவ உந்தலாய முரளியின் நினைவும், கார்த்திக்கின் நினைவும் இடம் பிடித்தன.

இன்று காலையில் அவள் ஒரு புதிய ஆடையை அணிந்து சென்றிருந்தாள். முரளியின் அறைக்குச் சென்று அவன் முன்னே அமர்ந்து அன்றைய வேலைகள் பற்றி உரையாடினார். அவன் தனது

உடையைப் பற்றி ஏதாவது பாராட்டிச் செல்ல வேண்டும் என அவள் பெண் மனம் விரும்பியது. ஆனால் அவனோ அவளது உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ளாத ஐடமாக இருந்தபோது ஏமாற்ற உணர்ச்சி அவளது மனதில் எழுந்தது. பின்னர் கார்த்திக்கினுடைய அறைக்குச் சென்றபோது, அவன் புதிய சேட் அணிந்திருந்தான். ரொம்ப அழகாக இருக்கிறது உங்கள் சேர்ட் என்றார். அவன் சிரித்தபடி 'தாங்ஸ்' என்று சொன்னானே தவிர, அவளது ஆடை பற்றி ஒரு வார்த்தை தானும் உதித்திடவில்லை. இங்கும் இவளுக்கு ஏமாற்ற உணர்ச்சியே ஏற்பட்டது. எனினும் அவன் தயங்கியபடி அவளிடம் 'உங்களோடு தனித்துப் பேச வேண்டும்' என்று மட்டும் தயங்கித் தயங்கிக் கூறினான். அவள் காத்திருந்தாள் அவன் மௌனமாய் இருந்தான். அவன் கதைக்க நினைத்தது அவளுக்குப் புரிந்தாலும், அவளது மௌனம் சலிப்பை ஏற்படுத்தியது. கடந்தவாரம் முரளியும் இப்படித்தான். 'காதல் உணர்வைக் கூட சொல்லத் தெரியாத மண்டுகள்' என நினைத்துக் கொண்டாள்.

எழுந்து தண்ணீர் குடித்துவிட்டு மீண்டும் வந்து படுத்துக் கொண்டாள் மேகலா. இப்போது மறுபடி கணனிச் சிக்கல் மனத்திரையில் ஓடியது. தூக்கம் வரவில்லை திடீரென்று மனதில் ஒரு பொறி. 'கண்டு பிடித்து விட்டேன், கண்டு பிடித்து விட்டேன்' என்று ஆக்கிமிடில் நிர்வாணமாக ஓடியது போல, நைற்றியுடன் எழுந்து அலுவலகத்திற்கு ஓடவேண்டும் போலிருந்தது. தனது எண்ணத்தை எண்ணி சிரித்தபடி சிலிர்த்துக் கொண்டாள்.

இப்போது மகிழ்ச்சியில் தூக்கம் வரவில்லை. மீண்டும் எழுந்தாள். லைற்றைப்போட்டு விட்டு கண்ணாடியில் தன் முழு உருவத்தைப் பார்த்தாள். 'எவ்வளவு அழகாக இருக்கின்றேன்.' தனக்குள் தானே நினைத்துக்கொண்டாள். இருந்துமென்ன? இருபத்தியெட்டு வயதாகிறது. இன்னும் காதல் இல்லை. பெண்ணாகப் போய் காதலிப்பதில் அவளுக்கு உடன்பாடில்லை, முரளியும், கார்த்திக்கும் தான் போகட்டும், வேறு ஒருவரும் கூட இன்னமும் அவளிடம் 'ஐ லவ் யூ' சொன்னதில்லையே! இவள் கெட்டிக்காரி என்று நெருங்கி வரப்பயம்! சீ! ஒரு

சாதாரண ஏழைப்பெண்ணாக, அதிகம் படிக்காத பத்தாம் பசுவியாக இருந்தாலாவது யாராவது காதலித்திருப்பார்கள்.

தூக்கம் வரவில்லை. மீண்டும் ஆக்கிமிடீசின் நினைவு நிர்வாணமாக வீதியில் ஓடினாரே!... எப்படி இருந்திருக்கும்? திடீரென்று அவள் மனதில் ஒரு நினைவுப் பொறி. 'போய்ஸ்' படத்தைப் பார்த்து விட்டு யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு இரவு பந்தயம் கட்டி ஒருவன் வீதியில் நிர்வாணமாக ஓடியதும், பின்னால் மோட்டார் சைக்கிளில் லைற்றுடன் நண்பர்கள் தொடர்ந்ததும்...? சீய்க்..... எப்படி இருந்திருக்கும்...?

'நானும் இப்போது இந்த அறைக்குள் எவ்வளவு ஓடிப்பார்போமா? ...சீ... என்ன அசிங்கமான அருவருப்பான நினைவுகள்!... தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டாள் மேகலா.'

உணர்வுகள் மேலெழும் போது எல்லாரும் உணர்ச்சிக்கு அடிமைதான். எனது கண்டுபிடிப்பு கணனித்துறையில் வெற்றியைக் கொண்டு வரும்.... மீண்டும் வந்து படுத்தவள் எப்போது உறங்கினாள் என்று தெரியாது.

காலையில் எழுந்தபோது நன்றாக விடிந்து விட்டிருந்தது. அவசரம் அவசரமாக அலுவலகமே சென்றாள். முரளி, கார்த்திக் இருவருடனும் தொடர்பு கொண்டு தனது கண்டுபிடிப்பைப் பற்றி கூறினாள்.

"மேகலா, நீ சொல்வது சரியாக இருந்தாலும், கணனித் தட்டில் உணர்வுகளை எப்படிப் பதிப்பது?."

"சிக்கல் தான்... முயன்று பார்க்க வேண்டும். கடந்த நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிவரை கணனியைப் பற்றி யாராவது கற்பனை பண்ணியிருப்பார்களா?.... எல்லாம் முயற்சியில் தான் வந்தது..."

"அது மேலத் தேயத்தவரால் முடிந்தது... நம்மால்...?" "ஏன் எதையும் எதிர்மறையாக யோசிக்கிறீர்கள்? யப்பானியரும், சீனரும், கொறிய நாட்டவரும் கீழ்த் தேசத்தவர்கள் தானே? ... எமது இதிகாசத்தில் புட்பக விமானம் இருக்கவில்லையா? நாகாஸ்திர ஏவு கணை இருக்கவில்லையா?.... மேற்கத்தியவர்கள் இரு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் தானே கண்டு பிடித்தார்கள். எமக்குத் தன்னம்பிக்கை தான் முக்கியம்.. உங்களுக்குத்தான் தாராளமாக இருக்கிறதே.... முயற்சியுங்கள்... நானும் முயற்சிக்கிறேன்..."

"மேகலா நீ சொல்லுவது போல வேல் முகுந்தனின் கணனியில் சடப்பொருளான தரவுகள் யாவும் உள்வாங்கப் பட்டுள்ளன. சோதிட சாஸ்திர தரவுகளும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கப் படுகின்றன. மனித உணர்வுகள் பற்றிய தரவுகள் பார்க்கப் படாமை தான் பலகுடும்பங்களில் சிக்கலாயிருக்கிறது. உணர்வுகளின் பரிமாற்றத்தின் போது ஏற்படும் உணர்ச்சிச் சிக்கல் தான் முரண்பாட்டிற்குக் காரணம். இது அவசர உலகம்... உலகமயமாதல் எல்லாவற்றையும் உள்ளங்கைக்குள் கொண்டு வந்துவிட்டது. இலத்திரனியல் சாதனங்கள் எம்மையும் சடப் பொருளாக்கிவிட்டன. உணர்வுப் பரிமாற்றமின்மைக்கும், உணர்ச்சி வெடிப்புக்களுக்கும் இதுவே காரணம் என்பதை நானும் ஏற்றுக்கொள்கிறேன்...."

மேகலாவின் உதட்டில் புன்சிரிப்பு, மரமண்டைகள் கொஞ்சமாவது உணர்வு பற்றி சிந்திக்கத் தொடங்கியிருக்கிறார்களே!

அடுத்தது சில நாட்களில் மனித உணர்வுகளைக் கணனியில் எவ்வாறு பதிவாக்கலாம் என்று அந்த நிறுவனமே தலையைப் பிய்த்துக்கொண்டது. யாராலும் முடியவில்லை. வழக்கம் போல மேகலா தான் கிட்ட நெருங்கி விட்டாள்.

தனது கண்டு பிடிப்பு சரியானதா என்பதைப் பரீட்சிப்ப தற்காக முதலில் தனது உணர்வுகளைப் பதிவாக்கினாள். தரவுகளை பதிவு செய்தபின் அதன் வகிதிறனைப் பரீட்சிப்ப தற்காக இயக்கிப் பார்த்தாள். அற்புதமான வெற்றி. மீண்டும் ஆக்கிமிடீசின் நினைவும் கூடவே சிரிப்பும் வந்தது. முரளியையும், கார்த்திக்கையும் ஆக்கிமிடீசாக்கிப் பார்த்தாள். சிரிப்பும் கூடவே வெட்கமும் வந்தது. கணனியும் துல்லியமாக அவளது உணர்வைக் காட்டியது. பெருமகிழ்ச்சி. இனி கலியாணப் பொருத்தங்களை உணர்வு ஒப்பீட்டோடு சேர்த்துப் பார்க்க வேண்டும்.

தனக்குக் கிடைத்த அடுத்த சந்தர்ப்பங்ளைப் பயன்படுத்தி முரளி, கார்த்திக் ஆகியோருடைய உணர்வுகளை தரவு அடிப்படையில் மென் தட்டில் பதிவு செய்தாள். இப்போது அவளுக்கு ஒரு வித்தியாசமான ஆசை வந்தது. உணர்வுகளோடு சேர்ந்து ஏனைய தரவுகளையும் பதிவாக்கி பின்னர் தன்னுடன், முரளி கார்த்திக் ஆகியோரின் தரவுகளை ஒப்பிட்டுப் பார்த்து தனக்கு மிகவும் பொருத்தமான சோடி முரளியா? கார்த்திக்கா? என்று பார்க்க வேண்டும் என்பதே அவ் ஆசை. நினைக்கும் போதே உடல் எங்கும் பரபரப்பு! யார் பொருத்தம் என்று வரும்? யாருடைய உணர்வுகள் எனது உணர்வுகளுக்குப் பொருந்தும்?

தேடல் பகுதிக்குள் நுழைந்து, ஒப்பீட்டுக்கு மவுசை அசைத்து கிளிக் பண்ணினாள். இருவரில் யாருடைய பெயரை கணனி காட்டப் போகிறது? மனதிலே ஒரு வித சிலிர்ப்பும் பரபரப்புமாக இருந்தது. அதிவேக 'லப் டப்' கணனி மௌனம் சாதித்தது. ஏதாவது வைரஸ் தடையாக இருக்குமோ? சோதித்துப் பார்த்தாள். வைரசும் இல்லை.

இப்போது அவளுக்கு இன்னொரு யோசனை ஏற்பட்டது. தேடலை விட்டு தனித்தனியாக இருவருடனான பொருத்தத்தை பார்க்கலாம். என எண்ணி செயலில் இறங்கினாள். முதலில் யாருடன் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது? பட்டென்று கார்த்திக்கினுடைய எண்ணம் அவளது தலையிலுள்ள 'சுப்பர் கம்பியூட்டரில்' உதித்தது. ஏன் கார்த்திக்கின் பெயர் உதித்தது. அவன் மீது தான் அதிகமாய் மனம் நாடுகிறதோ? அல்லது அவனைத் தட்டிக் கழிக்க எண்ணத்தினாலோ?

எது எப்படியோ ஒப்பீடு செய்தாள். திரையிலே 'பொருத்த மில்லை' என்று வந்தது. மகிழ்வா? ஏமாற்றமா? அவளுக்கு புரியவில்லை. எனினும் ஒரு பிரச்சினை தீர்ந்தது. முரளியின் பெயர் 'ஓகே' ஆனால் சரிதான், இப்போது முரளியின் தரவு களோடு தனது தரவுகளை ஒப்பீட்டுக்கு 'கிளிக்' பண்ணினாள். திரையில் பதில் பட்டென்று தோன்றியது. - பொருத்தமில்லை.

இப்போது அவளுக்கு குழப்பமும், ஒரு வித ஏமாற்றமும் ஏற்பட்டது. தான் வடிவமைத்து உள்ளீட்டிய உணர்வுகளை ரத்துச் செய்துவிடலாமா என்று தோன்றியது. இதற்கிடையில் கணனியில் ஏதோ அறிவுறுத்தல் 'மீண்டும் பொருத்தமான வரைத் தேடவும் திரையில் தோன்றியமையால் மறுபடி தேடல் பகுதிக்குச் சென்று தனது தரவுகளுக்கு யார் பொருத்தமானவர் என்று தேடினாள், திரையிலே தோன்றுவதில் சற்று தாமதம், பின்னர் வந்தது 'நான் தான் உனக்கு மிகவும் பொருத்தமானவன்...'

"நான் என்றால்.... நீயார்?" மீண்டும் கிளிக் செய்தாள் "நான் தான்.... உன்னால் உணர்வூட்டப்பட்ட கணனி."

இலங்கைத் தமிழ் நாவல்களின் போக்கு: கருக்கல் பார்வை! தமிழ்நாவல்களின் ஆழ்ந்த இனப்பார்வை

2005 ஆம் ஆண்டு காலத்தினுள் ஈழத்தில் 479 நாவல்கள் நூலுருவில் வெளிவந்திருப்பதாகப் பட்டியலிட முடிகின்றது. எனினும் தோராயமாக 500 நாவல்கள் ஈழத்தில் இதுவரை வெளிவந்திருப்பதாகக் கொள்ள முடியும். எனினும் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்க ஒரு சோக அம்சமாகக் கருதக் கூடியது யாதெனில் இந்த 500 படைப்புகளில் நாவல்கள் எனக் கருதக்கூடியதாக எத்தனை தேறும் என்பதுதான். ஒரு இருபத்தைந்து கூடினால் ஐம்பது நூல்கள் தேறும் என்ற உண்மை நமக்குக் கசக்கத்தான் செய்யும். பெரும்பாலானவை குறுநாவல்களாகத் தான் தேறுகின்றன. தேறுபவை எவையென பின்னால் பார்ப்போம்.

குறுநாவல், நாவல் என்ற துறைகளுக்கான வரைவிலக்கணம் என்ன? சம்பவங்களின் எண்ணிக்கை, பகைப்புலம், பாத்திரங்களின் எண்ணிக்கை, காலநீட்சி, உருவ அளவு, உள்ளடக்கவிரிவு, (கதையின் விரிவு,) நூலின் கனதி என்பனவற்றை அளவு கோலாகக் கொண்டு குறுநாவலையும் நாவலையும் வகுக்கமுடியும். சிறந்த நாவல்களையும் குறுநாவல்களையும் எடுத்து இவ்வாறுதான் அவை அமையும் எனவும் கூறிவிட முடியும். ஈழத்தின் நாவல்கள் என்பன பெரும்பாலும் 120 - 150 பக்கங்களுள் அமைந்துவிடுகின்றனவாக அமைந்திருக்கின்றன. உலக நாவல்களும் தமிழக நாவல்களும் அவற்றின் கனதியில் பிரமிப்பைத் தருகின்றன. சலியாது தமது நாவல்களைப் பரந்த களத்தில் பக்கம் பக்கமாக எழுதித் தள்ளி விடுகின்றார்கள். ஜெயகாந்தன் (பாரிசுக்குப் போ,) ஜானகிராமன் (மோகமுன்,) நா. பார்த்தசாரதி, (குறிஞ்சி மலர்) ஆகிலன் (வேங்கையின் மைந்தன்) கல்கி, (அலை ஓசை), ராஜ் கிருஷ்ணன், (குறிஞ்சித்தேன்), நீலபத்மநாதன், (தலை முறைகள்), ஜெயமோகன் (கொற்றவை) முதலானோரின் நாவல்களுக்கு நிகராக (கனதியில்) ஒரு நாவலை எங்களால் தூக்கிப்போட முடியாது. நூற்றுக்கணக்கான பாத்திரங்களை முரண்படாது வளர்த்து பல சம்பவங்களைப் பெய்து, நீண்டகால நீட்சியோடு, சிலவிடத்துப் பல தலைமுறைகளை விபரித்து, அவர்கள் தமது நாவல்களை எழுதியுள்ளனர். அவற்றின் தரம் தரமின்மை வேறு விடயம்.

500 பக்கங்களுக்கு மேல் கொண்ட ஒரு பாரிய படைப்பு ஈழத்தில் நாவலாக வெளிவராதா என்பது நமது எழுத்தாளர் நந்தியின் கனவாக இருந்தது. இரு குடும்பங்களிடையே நடக்கின்ற இரண்டு வார நிகழ்வுகளை விபரிக்கின்ற சொக்கனின் சீதா நாவலா? குறுநாவலா? கடலில் இறங்கி

இறுமாப்போடு தனது தள்ளாத வயதிலும் கடைசிவரை போராடிச் சுறாமீனைப் பிடித்து வருகின்ற கிழவனை விபரிக்கும் நோபல் பரிசு பெற்ற ஹெமிங்வேயின் கடலும் கிழவனும் என்ற 150 பக்கங்கள் கொண்ட படைப்பு நாவலாகாது? எனவே படைப்புகள் பக்க அளவில் குறைவான வையாக அமைந்தாலும் அவை விபரிக்கும் களம், பாத்திர வார்ப்பு, காலநீட்சி, உள்ளடக்கம் சம்பவங்களின் தொகை என்பனவற்றைக் கொண்டு அவை நாவலாகக் கருதப்படலாம். இக்கருத்துக் களின் அடிப்படையில் ஈழத்தின் நாவல்களைப் பார்ப்போம்.

தொடக்க நாவல்கள் :

ஈழத்துத் தமிழ்நாவலிலக்கியத்தின் முதல் முகிழ்ப்பு 1856 இல் காவலப்பன் கதை என்ற மொழி பெயர்ப்பு நாவலாகும். அதன் பின்னர் 1885 ஆம் ஆண்டு அசன்பே யுடைய கதை என்ற புனைகதையைச் சித்திலெப்பை எழுதியதன் மூலம் ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியத்துக்கு அத்திவாரமிட்டார். இந்த அத்திவாரத்தின் முதல்கட்டுமான வேலைகளை சி. வை

சின்னப்பிள்ளை, மங்களநாயகி தம்பையா, எஸ். தம்பிப்பிள்ளை, ம. வே. சிவஞானசம்பந்தம்பிள்ளை, இடைக்காடர் ஆகியோர் முறையே வீரசிங்கன் கதை, நொறுங்குண்ட இருதயம், அழகவல்லி, கோபால நேசரெத்தினம், நீலகண்டன் ஆகிய நாவல்களை எழுதித் தந்ததன் மூலம் ஆற்றினார். இந்த மனைக்குக் கூரையிட்ட பெருமை சம்பந்தன் (பாசம்) க. சச்சிதானந்தன் (அன்னபூரணி), கசின் (குமாரி ரஞ்சிதம்) ஆகியோரைச் சாரும்.

அந்த மனைக்குச் சாந்திட்ட பெருமை வ. அ. இராசரெத்தினம் (கொழு கொம்பு), தேவன் - யாழ்ப்பாணம் (கேட்டதும் நடந்ததும்) சி. வி. வேலுப்பிள்ளை (வீடற்றவன்) ஆகியோருக்கு உரியதாகும். இந்த நாவல்களில் அத்திவாரமிட்ட அனைத்தும் சமூக அறநெறிகளைப் போதிப்பனவாகவும், (ஒழுக்க நெறி நடத்தை, மது, மாது, தீயவர்களின்

சகவாசமற்ற இலட்சிய மானிட வாழ்க்கை) ஏனைய நாவல்கள் சமூகத்தின் பல்வேறு பிரச்சனைகளைச் சித்திரிப்பனவாகவும், அந்த நாவல்களில் உலாவிய மாந்தர்கள் யதார்த்தப் பண்பு மிக்கவர்களாகவும், நாவல்களின் பகைப்புலக்காட்சிகள் கற்பனா சஞ்சாரமில்லாது இந்த மண்ணின் காட்சியாகவும் அமைந்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்க அம்சங்களாகும். இந்தத் தொடக்க நாவல்களில் மங்கள நாயகி தம்பையாவின் நொறுங்குண்ட இதயம், இடைக்காடரின் நீலகண்டன் அல்லது ஒரு சாதி வேளாளன், வ. அ. இராசரத் தினத்தின் கொழு கொம்பு தேவன் யாழ்ப்பாணத்தின் கேட்டதும் நடந்ததும் என்பனவே நாவல் புனைகதைக்குரிய இயல்புகளைக் கொண்டுள்ளன. ஏனையவை குறுநாவல்களாகக் காணப்படுகின்றன.

நெறிப்படுத்தப்பட்ட நாவல்கள் :

1850 தொட்டு 1973 வரை வெளிவந்த நாவல்களில் பெரும் பாலானவை சமூகப் பிரச்சனைகளைத் தம் கருத்தியல்பாகக் கொண்டன. பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி சொல்வது போல இவை தத்துவார்த்தநிலையில் நெறிப்படுத்தப் பட்ட இலக்கியமாக அமைந்தன. சாதிய ஏற்றத் தாழ்வு, வர்க்கவேறுபாடு, சீதனக் கொடுமை, வறுமை என்பன நாவல் களின் கருப்பொருளாகின. இவை கதைவளம் மிக்கனவாகவும் கலையழகு குன்றியனவாகவும் பொதுவாக அமைந்தன. தத்துவார்த்த ரீதியில் நெறிப்படுத்தப் பட்ட நாவல்களின் வருகையை இளங்கீரன் தொடக்கி வைத்தார். இளங்கீரனின் வருகையோடு ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் மனை கலையழகு பெறத் தொடங்கியது. 1950களில் இளங்கீரன் நாவலிலக்கியத்தில் காலடி வைத்தார். அவரால் இந்த மண்ணையும் மக்களையும் களமாகக் கொண்டு நாவல்களை ஆக்க முடிந்தது. அவர் பதினைந்துக்கு மேற்பட்ட நாவல்களை எழுதியுள்ள போதிலும் அவரது தென்றலும் புயலும், நீதியே நீ கேள் ஆகிய இரண்டும் அவருக்கு மட்டுமன்றி, ஈழத்து நாவல் துறைக்கும் வலுச்சேர்த்தன. முதல் குறித்த நாவலில் சாதியத்தையும் இரண்டாவதில் வர்க்கியத்தையும் இடம் பெறவைத்தார். பிற்காலத்தில் செ. கணேசலிங்கன், கே. டானியல் ஆகியோரின் நாவல்களில் வர்க்கியமும் சாதியமும் வீறுடன் அவர்களது நாவல் இலக்கியக் கருப்பொருளாக அமைந்தமைக்கு இளங்கீரனின் நாவல்கள் முன்னோடிகளாகின. இளங்கீரனின் நாவல்களை மிகைப்படுத்தி பேராசிரியர் கைலாசபதி இலக்கிய உலகில் உயர்த்தி வைத்தார்.

சாதியத்தின் அடக்கு முறைகளையும் அதற்கெதிரான போராட்டங்களையும் நாவல்களில் பொருளாகக் கொண்டவர்களில் சொக்கன் (1963), செ. கணேசலிங்கன் (1965), செங்கை ஆழியான் (1971), கே. டானியல் (1972), தெணியான் (1973), செ. யோகநாதன் (1976), தி. ஞானசேகரன் (1977), சோம

காந்தன் (1989), ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். காலவரன் முறையில் நாவலிலக்கியத்தின் நவீன வடிவத்தில் சாதியப் பிரச்சினையை கருவாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட முதல் நாவல் விவேகியில் தொடராக வெளிவந்த 'சீதா' வாகும். உயர்சாதியாளரான செல்வரெத்தினம் தனது சாதியிலும் தாழ்வாகக் கருதப்படும் பெண் ஒருத்தியை புரட்சிமனப்பான்மையோடு திருமணம் செய்து கொள்கிறார். அவளோடு சகஜமாக வாழ முடியவில்லை. இவருடைய மகள் சீதாவைப் பிராணப்பையன் ஆதம்நாதன் நேசிக்கிறான். சமூகத்தை எதிர்த்து அவனால் அவளைக் கரம் பற்ற முடியவில்லை. பிரம்மச்சாரிணியாக இருந்து விடுவது மேல் என சீதா முடிவு செய்கிறார். இந்த நாவல் மூலம் சொக்கனால் பெரிதாக எதையும் சாதிக்க முடியவில்லை. பாரம்பரியமாகச் சமூகத்தினைக் கட்டிவைத்திருக்கிற சாதியத் தளைகளை அறுக்கின்ற அல்லது குறைந்தது தளர்த்துகின்ற முயற்சியைக் கூட அவரால் செய்யமுடியவில்லை. அவரையடுத்து செ. கணேசலிங்கன் சாதியத்தின் எரியும் பிரச்சனைகளை நீண்டபயணம், போர்க்கோலம், செவ்வானம் முதலான நாவல்களில் காட்டி உள்ளார். சாதியத்துக்குமிக்க அழுத்தம் கொடுத்து பல நாவல்களைப் படைத்துத் தந்தவர் டானியலாவார். கணேசலிங்கனும் டானியலும் மார்க்சியக் கருத்துக்களுக்கு தம் நாவல்களில் முக்கியத்துவம் கொடுத்திருப்பதோடு சாதியத்தின் அழிவுக்கும் அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்களினது விடிவுக்கும் சமூகப்புரட்சியொன்றின் மூலமே விடைகாணலாமென நம்பினார். இவர்களது நாவல்களில் யாழ்ப்பாண சமூகத்தின் சாதிப் பிரச்சனைக் களங்கள் பொதுவாக ஒத்த பண்பினடியாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. கோயில்கள், பொதுக் கிணறுகள், பொதுவிடயங்கள், பாடசாலைகள், தொழில் தாபனங்கள், என்பன வற்றில் பஞ்சமர்கள் அனுபவிக்கின்ற ஏற்றத்தாழ்வுகளையும், அவமானங்களையும், மனக்காயங்களையும், சமூக அநீதிகளையும் இருவரும் தமது நாவல்களில் காட்டியுள்ளனர். கணேசலிங்கன் தனது நாவல்களில் யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் பல்திற மக்களை ஆக்கவிலக்கிய கர்த்தாவின் சமநிலை தளும்பா நிலையில் சித்திரிக்க, டானியல் பஞ்சமர்களுக்கெதிராகத் தொழிற்பாடாத்திரங்களை மட்டுமன்றி, அப்பாத்திரங்கள் மூலம் சம்பந்தப்பட்ட சமூகம் முழுவதையும் காறி உமிழ்கிறார். இங்கு ஆக்கவிலக்கிய கர்த்தாவுக்கு இருக்க வேண்டிய சமநிலைப்பார்வை அற்றுப்போய், அந்தச் சமூகத்தையே அழித்துவிட வேண்டும் என்ற போராட்டக் குணம் காணப்படுகின்றது. தலித் இலக்கியத்தின் பிதாமகர் என்று டானியல் கொள்ளப்படுவதற்கு அவர் தலித் சமூகத்தைச் சார்ந்தவர் என்பது மட்டுமன்றி தலித் பக்க நியாயங்களுக்கு அவர் கொடுத்திருக்கும் அழுத்தங்களும் காரணமாகின்றன. சாதியத்தினால் பஞ்சமர்கள் மட்டுமன்றிப் பிராமணர்களும்

லிங்கனும் டானியலும் மார்க்சியக் கருத்துக்களுக்கு தம் நாவல்களில் முக்கியத்துவம் கொடுத்திருப்பதோடு சாதியத்தின் அழிவுக்கும் அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்களினது விடிவுக்கும் சமூகப்புரட்சியொன்றின் மூலமே விடைகாணலாமென நம்பினார். இவர்களது நாவல்களில் யாழ்ப்பாண சமூகத்தின் சாதிப் பிரச்சனைக் களங்கள் பொதுவாக ஒத்த பண்பினடியாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. கோயில்கள், பொதுக் கிணறுகள், பொதுவிடயங்கள், பாடசாலைகள், தொழில் தாபனங்கள், என்பன வற்றில் பஞ்சமர்கள் அனுபவிக்கின்ற ஏற்றத்தாழ்வுகளையும், அவமானங்களையும், மனக்காயங்களையும், சமூக அநீதிகளையும் இருவரும் தமது நாவல்களில் காட்டியுள்ளனர். கணேசலிங்கன் தனது நாவல்களில் யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் பல்திற மக்களை ஆக்கவிலக்கிய கர்த்தாவின் சமநிலை தளும்பா நிலையில் சித்திரிக்க, டானியல் பஞ்சமர்களுக்கெதிராகத் தொழிற்பாடாத்திரங்களை மட்டுமன்றி, அப்பாத்திரங்கள் மூலம் சம்பந்தப்பட்ட சமூகம் முழுவதையும் காறி உமிழ்கிறார். இங்கு ஆக்கவிலக்கிய கர்த்தாவுக்கு இருக்க வேண்டிய சமநிலைப்பார்வை அற்றுப்போய், அந்தச் சமூகத்தையே அழித்துவிட வேண்டும் என்ற போராட்டக் குணம் காணப்படுகின்றது. தலித் இலக்கியத்தின் பிதாமகர் என்று டானியல் கொள்ளப்படுவதற்கு அவர் தலித் சமூகத்தைச் சார்ந்தவர் என்பது மட்டுமன்றி தலித் பக்க நியாயங்களுக்கு அவர் கொடுத்திருக்கும் அழுத்தங்களும் காரணமாகின்றன. சாதியத்தினால் பஞ்சமர்கள் மட்டுமன்றிப் பிராமணர்களும்

பாதிப்படைந்துள்ளமையை சோமகாந்தனின் விடிவெள்ளி பூத்தது, என்ற நாவலும் தெனியானின் பொற்சிறையில் வாடும் புனிதர்கள் என்ற நாவலும் நன்கு சித்தரித்துள்ளன.

கணேசலிங்கன், டானியல் சார்ந்தோர் சாதியத்தின் அழிவுக்கு அல்லது சமூக மாற்றத்துக்குத் தமது நாவல்களில் சுட்டிக்காட்டிய வழிமுறை ஒரு சமூகப்புரட்சியாகும். செங்கை ஆழியானின் சாதிய நாவல்களான பிரளயம், அக்கினி முதலிய யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் பல்வேறு கொடுமைகளின் பல்வேறு வடிவங்களைத் தனது நாவல்களில் சித்திரிக்கின்ற அதே வேளை சமூகமாற்றமானது கல்வி, தொழில் மாற்றம், செல்வந்தேடல் என்பன மூலம் ஏற்படுமெனச் சித்திரித்துள்ளார். நடைமுறையில் இன்றைய யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் சாதிய மாற்றம் என்பது சுட்டியது போல கல்வி உயர்வாலும் தொழில் மாற்றத்தாலும் ஏற்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். ஆங்காங்கே சாதியத்தின் அடக்கியொடுக்கப்பட்ட முறைகள் இருக்கத்தான் செய்கின்ற போதிலும் தங்கியிருக்கா நிலைமெல்லென உருவாகிவருகின்ற நிலையில் இந்தச் சமூகக்கட்டு உடைந்து விடும். ஈழப்போராட்டத்தின் விளைவாக இது துரிதப்பட்டுள்ளது. அவ்வகையில் செங்கை ஆழியானின் பிரளய சிறிய தாயினும் நாவலுக்கான கதைப் பரப்பைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளதுடன் சாதிய நாவல்களில் வித்தியாசமான செல்நெறியையும் கொண்டுள்ளது.

தி. ஞானசேகரனின் புதிய சுவடுகள் நாவலும் குறிப்பிடத் தக்க சாதியத்துக்கு எதிரான நாவலாகும். தமிழர் சமுதாயத்தில் புரையோடியிருக்கும் சாதியமைப்பு சமூக முன்னேற்றத்துக்குத் தடையாகவும் பலதரப்பட்ட விபீதங்களை ஏற்படுத்துவதாகவும் இருப்பதனை சமூகவியல் நோக்கில் இந்நாவல் விளக்குகின்றது. இறுக்கமான சாதிக் கட்டுப்பாடுகள் காலப்போக்கில் சமூகமாந்தர்களின் மணவிகசிப்புக் காரணமாகத் தளரத் தொடங்கிவிடும் என்பதனை சுட்டிக் காட்டும் இந்நாவல் கிராமிய மணம் கமழ எழுதப்பட்டுள்ளது.

சமூகத்தின் முதலாளித்துவ அடக்கு முறைகளுக்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழுந்த மக்களின் எழுச்சியை போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர். (கே. டானியல்), மழைக்குறி (சி. சுதந்திர ராஜா), காட்டாறு (செங்கை ஆழியான்), மலைக்கொழுந்து (நந்தி) வரலாறு அவளைத் தோற்றுவிட்டது (கே. ஆர். டேவிட்), குருதிமலை (தி. ஞானசேகரன்) என்பனவற்றைக் குறிப்பிடலாம். போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர் என்ற நாவலில் மீனவத் தொழிலாளர்கள் அணி திரள்வது இச் சமூகத்தில் எப்படியிருக்க வேண்டுமென்பதான யதார்த்தமற்ற இயக்கமாகும். மழைக் குறியில் பாதிக்கப்பட்ட தொழிலாளர்கள் முதலாளிக்கு எதிராகத் திரண்டெழுவது கதைப்போக்கில் வலிந்து கொண்டு வரப்பட்ட கற்பனா நிகழ்வாகிறது. காட்டாறு நாவலில் பல்வேறு விதங்களில் சுரண்டலிற்கும் பாதிப்புக்கும் உள்ளான மக்கள் தமக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளுக்கு எதிராகப் போர்க்குணம் கொள்வது சமுதாய இயல்பான விழிப்புணர்வுடன் கலையழுதன் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. காட்டாறு நாவல் வன்னிப்பிரதேச நாவல்

என்ற வரையறைக்குள் விமர்சகர்கள் அடக்கி விடுகின்றபோதிலும் அதில் விபரிக்கப்படும் கதா மாந்தர்கள் அப்பிரதேசத்தில் ஆதிக்கமும் அதிகாரமும் செல்வமும் கொண்டவர்களால் எவ்வாறு அடக்கியொடுக்கப்படுகின்றார்கள், என்பதையும், ஒரு கட்டத்தில் அந்த அடக்கு முறைச் சங்கிலி

எவ்வாறு உடைக்கப்படுகின்றதென்பதையும் விபரிக்கும் நாவலாகவுள்ளது.

கடந்த ஐந்து தசாப்த ஈழத்தமிழ் நாவல் வரலாற்றில் தோட்டத் தொழிலாளரின் பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்டு கனதியான நாவல்கள் சில வெளிவந்துள்ளன. 1962 இல் வெளிவந்த நந்தியின் மலைக்கொழுந்து மலையக நாவல் கதவுகளைத் திறந்து விட்ட தெனலாம். தோட்டத் தொழிலாளரின் அவல

வாழ்வைப் புரிந்து கொள்ள மலைக்கொழுந்து வழி வகுத்துத் தந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து கோகிலம் சுப்பையாவின் தூரத்துப் பச்சை, தெளிவத்தை ஜோசெப்பின் காலங்கள் சாவதில்லை என்பன மலையகத் தொழிலாளரின் துன்புயரங்களைச் சித்த

ரிக்க டேவிட்டின் வரலாறு அவளைத் தோற்று விட்டது நாவலும், தி. ஞானசேகரனின் குருதி மலை நாவலும் தொழிலாளரின் எழுச்சியைச் சித்திரிப்பனவாகவும் அமைந்தன. மானிட விடுதலைக்கான கருத்துக்களை அவை சுட்டி நிற்கின்றன. மலைக் கொழுந்து, தூரத்துப்பச்சை, காலங்கள் சாவதில்லை, குருதி மலை

என்பன தனித்து நோக்கத் தக்க சிறப்பான நாவல்கள். மலைக்கொழுந்து மலையகத் தொழிலாளரின் பிரச்சினை களை சுவையான ஒரு காதலுடன் விபரிக்கின்றது. தோட்டங்களில் தொழிற்சங்கங்களுக்கிடையிலான போட்டிகளை விபரிக்கின்றது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தென்னிந்தியக் கிராமம் ஒன்றி லிருந்து மலையகத் தேயிலைத் தோட்டத்தைத் தேடி அடைக்கலம் புகுந்த ஒரு குடும்பத்தின் வரலாறு தூரத்துப் பச்சை நாவல். இது ஒரு நீண்ட காலத்தை விபரிக்கும் பரம்பரைக் கதையாகும். துரைமார், கங்காணிமார் ஆகியோரின் அடக்கு முறையைக்

கொடுமைகளையும் பெண்களையான முயலும் துரோகத் தனங்களையும் தூரத்துப்பச்சை சிறப்பாகச் சித்திரிக் கின்றது. தெளிவத்தை ஜோசெப்பின் காலங்கள் சாவதில்லை நாவலில் வருகின்ற பாத்திரங்கள் அனைத்தும் நுணுக்கமான அவதானிப்போடு மலையகத் தோட்டங்களில் வாழ்கின்ற மக்களைச் சுற்றி வருகின்றது. உழைப்பையே நம்பிவாழும் ஒரு

மக்கள் கூட்டத்தின் அபிலாஷைகளையும் விருப்பு வெறுப்புகள், நலிவு நம்பிக்கைகள் பற்றியும், அவர்களுக்கு இழைக்கப்படுகும் கொடுமைகள் பற்றியும் இந்த நாவல் கூறுவதாக அமையும் ஆசிரியரின் கூற்று மிகப் பொருத்தமாக அமைகின்றது. தி. ஞானசேகரனின் குருதிமலை மலையக நாவல்களில் தனித்துவமான பின்னணியைக் கொண்டது. தேயிலைத் தோட்டங்கள் அந்நியரிடமிருந்து தேசியமயமாகிய காலத்தில்

தொழிலாளரின் நம்பிக்கையான எதிர் பார்ப்புகளையும் அரசியல் வாதிகள் சிலரின் சந்தர்ப்பவாதங்களையும் அதன் காரணமாக இரு இனங்களுக்கிடையிலான உறவு விரிசல் களையும் அதனால் ஏற்படுகின்ற இழப்புகளையும் யதார்த்தமாக மிகச் குருதிமலை சிறப்பாகச் சித்திரிக்கின்றது.

ஈழத்தில் வெளிவந்திருக்கும் நாவல் ஒவ்வொன்றும் முனைப்பான பண்பினைக்

கொண்டிருக்கின்றன. வர்க்கியம், சாதியம், சமூகப்பிரச்சினைகளான சீதனக்கொடுமை, பெண்ணியம் போன்ற பல்வேறு கருக்களையும் களங்களையும் அவை கொண்டமைந்துள்ளன. யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் சீதனக் கொடுமைகளை முதன்மைப்படுத்தி செங்கை ஆழியான் கிடுகு வேலி, மழைக்காலம், காற்றில் கலக்கும் பெருமூச்சுக்கள் முதலான நாவல்களும், சுதாராஜின் இளமைக் கோலங்கள் நாவலும் குறிப்பிடத்தக்கன. பெண்ணிய வாதத்தை வலியுறுத்தி எழுதப்பட்ட நாவல்களில் கோகிலா மகேந்திரனின் 'துயிலும் ஒருநாள் கலையும்' குறிப்பிடத்தக்கது. யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் பெண்கள் அடக்கியொடுக்கப்பட்டிருக்கும் தன்மைகளையும் ஆண்ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபட முயலும் சுதந்திரப் பெண்ணையும் துயிலும் ஒரு நாள் கலையும் நாவலில் காணலாம். பாலியல் அம்சத்திற்கு முதன்மை கொடுத்து எழுதப்பட்ட தீ, சடங்கு ஆகிய இரண்டு நாவல்களை எஸ். பொன்னுத்துரை படைத்துள்ளார். வேலை வாய்ப்புத் தேடி புலம் பெயர்கின்ற துறைமுகத் தொழிலாளி ஒருவனின் நிலைமைகளை அக்கரைகள் பச்சையில்லை என்ற நாவலில் அருள் சுப்பிரமணியம் சிறப்பாகக் காட்டுகிறார். இலங்கையில் பலம் பெற்று இராச்சத்தப் பேருருவமாகி வரும் இனப்பிரச்சினையின் வடிவங்களை ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியத்தின் ஒரு கோடை விடுமுறை நாவலில் தரிசிக்கலாம், இலங்கை வரலாற்றின் இறுக்கமான பக்கங்களைத் தெளிவுபடுத்தும் வரலாற்று நாவல்களாக செங்கை ஆழியானின் குவேனி, ஈழராஜா எல்லாளன் என்பன அமைகின்றன. அழிந்துவிட்ட இனிய வாழ்வின் கிராமியச் சொர்க்கத்தை தாமரைச் செவ்வியின் பச்சைவயல் பசுமை சித்திரிக்கிறது. கிழக்கு மாகாணத்தின் விவசாயக்கிராமத்தின் சமூகத்தை ஜோன் ராஜனின் போடியார் மாப்பிள்ளை அழகாகக் காட்டுகிறது. வன்னிப் பிரதேசத்தின் அழகையும் அவலத்தையும் அ. பாலமனோகரனின் நிலக்கிளி முதன் முதல் சித்திரித்தது. கே. டானியலின் கலைத்துவ சமூக நாவலாக 'கானல்' விளங்குகிறது. இவை அனைத்தும் நெறிப்படுத்தப்பட்ட நாவல்கள்.

சமூகவியக்க நாவல்கள்:

இலங்கைச் சமூகத்தில் படிப்படியாகச் சிங்கள மக்களும் தமிழ் மக்களும் உள்ளங்களில் ஊட்டப்பட்டிருந்த வகுப்பு வாதக்கருத்துக்களும், அரசியல் ரீதியாகவும் பொருளாதார ரீதியாகவும் தமிழ் மக்களுக்கு ஆட்சியாளர்களால் காலத்துக்குக் காலம் காட்டப்பட்ட பாரபட்சங்களும், பேரினவாதத்தின்

உச்ச வெறியாட்டமும் 1956 காலகட்டத்தின் பின்னர் இந்த மண்ணை இரத்தக் களரியாக்கியது. ஆயுதப்போராட்டம் தவிர்க்க முடியாத நிர்ப்பந்தமாகத் தமிழ் மக்கள் மீது திணிக்கப்பட்டது. இவ்வாறான சூழ்நிலையில் தோன்றிய நாவல்படைப்புகள் இனவொற்றுமை பற்றியும் இனவிடுதலை பற்றியும் பேசத் தொடங்கின.

செ. க. நே சலிங்களின் தரையும் தாரையும் என்ற நாவல் 1958 இனக் கலவரப் பின்னணியைக் கருவாகக் கொண்டமைந்தது. பௌத்த சிங்களப் பேரினவாதத் திலிருந்து தமிழர் தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள அவர்களுக்கு ஒரு தனிநாடு வேண்டும் என்ற கருத்தை மு. தளையசிங்கம் தனது 'ஒரு தனி வீடு' என்ற நாவலில் எடுத்துரைத்தார். 1971 ஆண்டு நிகழ்ந்த பயங்கரவாத நிகழ்வுகளின் பகைப்புலத்தில் கே. விஜயன் விடிவுகால நட்சத்திரம் என்ற நாவலைத் தந்துள்ளார். 1977 இனப்படுகொலை நிகழ்வுகளை வைத்து லங்காராணி (அருளர்), 1956 இனக்கலவரத்தின் பின்னணியில் தீம்தரிகிட தித்தோம் (செங்கை ஆழியான்) என்பன வெளிவந்துள்ளன. போராளிகளிடையே நிகழ்ந்த முறுகல்களை புதிய உலகம் (கோவிந்தன்), கொரில்லா (ஷோபா சக்தி) முதலான நாவல்கள் காட்டுகின்றன. சிங்கள தமிழர் உறவுநிலைகளைச் சித்திரிக்கும் நாவலாக அவர்களுக்கு வயது வந்துவிட்டது (அருள் சுப்பிரமணியம்), ஒரு மைய வட்டங்கள் (செங்கை ஆழியான்) என்பன வெளிவந்தன. சமகால எரியும் போராட்டப் பிரச்சினைகளைக் கருவாகக் கொண்டு செங்கை ஆழியானின் போரே நீ போ, வானும் கனல் சொரியும், மரணங்கள் மலிந்த பூமி முதலான நாவல்கள் வெளிவந்துள்ளன. 1995 இல் நிகழ்ந்த வலிகாம்ப பாரிய இடப்பெயர்வைப் பின்னணியாகக் கொண்டு மரணங்கள் மலிந்த பூமி நாவல் எழுதப்பட்டுள்ளது. செ. யோகநாதனின் நேற்றிருந்தோம் அந்த வீட்டினிலே என்ற நாவல் ஈழமக்களது நூற்றி யம்பது வருட வரலாற்றைச் சித்திரிக்கும் ஒன்பது பாக நாவலாகத் திட்டமிடப்பட்டவற்றில் ஒன்று சிறப்பாகத் தொடங்குகிறது. இவ்விடத்தில் இன்னுமொரு நாவலைக் குறிப்பிட்டே ஆக வேண்டும். அது மலரவன் என்பவரின் போர் உலா, மணலாற்றிலிருந்து புறப்பட்டு மாங்குளம் இராணுவ முகாம் தகர்ப்பை இந்த நாவல் விபரிக்

கின்றது. ஹேமிங்வேயின் கடலும் கிழவனும் நாவலைப் படிக்கின்ற உணர்வு ஏற்படுகின்றது.

நிறைவாக நாவல்கள் என்ற வரையறைக்குள் அடங்கக் கூடிய புனைகதைகள் எவை என அடையாளம் காண்பது இலகுவாயினும் சங்கடங்களைத் தரக்கூடியது. நாவலாக்க இலக்கணங்களை உள்ளடக்கிய உருவ, உள்ளடக்க, காலவிரிவு, கலையழகு, கனதி முதலான அம்சங்களைக் கொண்டு பார்க்கும்போது மேற்குறிப்பிட்ட நாவல்கள் அடங்குகின்றன. ஆனால் நாவல் இலக்கியத்துறையில் பல படைப்பாளிகள் ஈடுபட்டுள்ளனர். அவர்களின் பல படைப்புகள் வெளி வந்துள்ளன. அவற்றைப் பட்டியலிட்டுக் காட்டலாம். ரஜனி கே. வி. எஸ். வாஸ் (குந்தளப்பிரேமா, மலைக்கன்னி), கசின் சிவகுருநாதின் (இராமணியும் சகோதரிகளும், ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர்), சிற்பி (உனக்காகக் கண்ணீர்) சி. வி.

வேலுப்பிள்ளை (வாழ்வற்ற வாழ்வு, வீடற்றவன்), யோ. பெனடிப்பாலன் (குட்டி, சொந்தக்காரன்), பா. பாலலேஸ்வரி (சுடர் விளக்கு, பூசைக்கு வந்த மலர்), தெனியான் (விடிவை நோக்கி, கழுகு, மரக் கொக்கு), ஞானரதரன் (ஊமை உள்ளங்கள், புதிய பூமிகள்), பூலோலியூர் சதாசிவம் (நாணயம், மூட்டத்தினுள்ளே), செம்பியன் செல்வன் (நெருப்பு மல்லிகை), சோ. ராமேஸ்வரன் (மௌன ஓலங்கள், சிவபுரத்துச் சைவர்கள்), முல்லைமணி (வன்னியர் திலகம், மழைக்கோலம்) கதிர் பாலசுந்தரம் (பூமி பொறுக்காது, மறைவில் ஐந்து முகங்கள்), தமிழ்க்கவி (இனி வானம் வெளிச்சிடும்), ஆ. மு. சி. வேலழகன் (சில்லி ஆற்றங் கரை) என்பன சிறப்பான நாவல்களாகவுள்ளன. இன்னும் சில சிறப்பான நாவல்கள் என் கண்களில் படாதிருக்கலாம்.

பொங்கும் பொலவோடு புகுந்து நானும் மலரே! இஸ்லாம் கலாச்சாரம்

பொங்கும் பொலவோடு புகும் நூறாம்மலரே
 எங்கள் தோட்டத்து எம்மவரின் எழில்மலரே
 எங்கும் புகழ்பரப்பி ஏற்றமுறு ஞானமலரே
 மங்கலமாய் மலர்கவென மனதார வாழ்த்துகின்றோம்

மாதாந்தம் மணம்பரப்பி முழுநிலவாய் தெரிகின்றாய்
 ஆதரவாய் அனைவர்க்கும் அறிவொளியை அளிக்கின்றாய்
 காதுக்கிணிய கவிதைகள் கருத்தான கட்டுரைகள்
 சாதகமாய் தருகின்ற சாதனமாய் திகழ்கின்றாய்

துன்பங்கள் சோகங்கள் துயரங்கள் சங்கடங்கள்
 இன்றைய இவ்வாழ்வில் இணைந்தவை இவைதானே
 என்றாலும் எவற்றாலும் இடையூறு அடையாது
 நன்றாக ஞானமலர் நலமே மலர்கின்றாய்

கல்வி, கௌரவ, கலாநிதிப் பட்டங்கள்
 இல்லாரை இல்லாராய் இருத்தாது அவர்களுக்கும்
 நல்லவழி காட்டுதற்கு நல்லவற்றைக் கண்டாய்
 உள்ளவற்றில் உயர்ந்தவற்றை உஈறிய உரைக்கின்றாய்

தெரிந்த திருமுகங்கள் தெரிந்திடும் தினந்தோறும்
 தெரியாத மறுமுகங்கள் துயரிருளில் மறைந்துவிடும்
 அறியாத புதுமுகத்தை அறிவிக்கும் பெருமலரே
 உரிமையுடன் உயர்த்தவேண்டும் உன்புகழை உஈரெங்கும்

எட்டாண்டு காலமாய் அமைதியாய் மலர்ந்துநீ
 நடமோ நயமோ நேரிடனும் நோகாது
 தொட்ட தமிழ்ப்பணியை தடையின்றித் தொடரவைத்து
 கட்டிடாய் ஞானம் நாட்டில் நற்பேரிணையே

இறக்குமதிச் சஞ்சிகைக்கு விருப்பிங்கு இருக்கையிலே
 பறந்துவந்த பதிப்புக்கள் பக்கத்தில் பார்த்திருக்க
 சிறப்பிற்று அவற்றோடு சமமாக இருக்கின்றாய்
 திறமாக ஞானமலர் திகழ்கவென வாழ்த்துகின்றோம்

இலங்கையில் தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வின் வளர்ச்சி

- கலாநிதி துரை மனோகரன்

தமிழ் நாட்டிணைப் போன்றே இலங்கையிலும் நவீன இலக்கியத் திறனாய்வு, நவீன இலக்கிய வளர்ச்சியுடன் இணைந்ததொன்றாகவே வளர்ச்சியடைந்து வந்துள்ளது. தமிழ் நாட்டிலும், இலங்கையிலும் ஆரம்பத்தில் உரைப் பாரம்பரியமே காணப்பட்டது. உரைப்பாரம்பரியத்தினூடாகவே உரையாசிரியர்கள் தமது இலக்கிய ரசனையுணர்வையும் புலப்படுத்தி வந்தனர். இரசனை முறையில் அமைந்த இலக்கிய விளக்க வரைகர்கள் இவ்வகையில் தம் பங்களிப்பைச் செலுத்தி வந்தனர். அதேவேளை, கோயில்களில் இடம் பெற்று வந்த புராணபடனமும் உரைப்பாரம்பரியத்தின் இன்னொரு பங்களிப்பாக அமைந்தது. புராணபடனத்தின், மூலமாக இலக்கிய ரசனையாளர்கள் தமது ரசனையுணர்வைப் பொதுமக்கள் மத்தியில் வெளிப்படுத்தி, அவர்களிடத்தும் ஓரளவு இலக்கிய நயத்தலை ஏற்படுத்தி வந்தனர். இலங்கையில், இத்தகைய உரைப்பாரம்பரியத்தின் வழிவந்தவரான வித்துவரசிரோமணி ந. ச. பொன்னம்பல பிள்ளையின் (1837-1897) பணிகள் குறிப்பிடத்தக்கன.

பொன்னம்பலபிள்ளையின் இரசனைப் பாரம்பரியத்தின் வழிவந்தவர்கள் கணிசமானவர்கள் உளர். உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவர், வல்வை வயித்தியலிங்கம் பிள்ளை, வித்துவரசிரோமணி சி. கணேசையர், நவந்திகிருஷ்ண பாரதியார், பண்டிதர் சு. அருணம்பலனார் முதலியோர் இப்பாரம்பரியத்தின் வழிவந்தவர்களே எனத் தயக்கமின்றிக் கூறலாம்.

பொன்னம்பலபிள்ளைப் பாரம்பரியத்தில் வந்த இன்னொரு மைல்கல்லாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர், பண்டிதமணி சி. கணபதிப் பிள்ளை. வித்துவரசிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளை மீது மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவராகக் கணபதிப்பிள்ளை விளங்கினார். பழந்தமிழ்க் கவிஞர்களின் சொல்நயம், பொருள்நயம் போன்ற வற்றைத் தாம் நுகர்ந்தவாறே பிறருக்கும் சுவையாக எடுத்துக் காட்டும் ஆர்வமும், திறனும் கொண்டவராக அவர் திகழ்ந்தார். திருநெல்வேலி ஆசிரியப் பயிற்சிக்கலா சாலையில் தமிழ் விரிவுரையாளராகப் பண்டிதமணி பணிபுரிந்த மையால், அவரிடத்துப் பாடங்கேட்ட மாணவர் பரம்பரையும் அவரைப் போன்றே இலக்கிய ரசனை முறையைப் பரப்புவதில் ஈடுபாடு காட்டினார். இலக்கிய ரசனை உணர்வோடு, ஈழத்து இலக்கிய வழியின் செல்நெறியை உணர்த்தும் பணியிலும் அவர் ஈடுபாடு காட்டினார்.

பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளையைப் போலவே ஆசிரியர் பயிற்சிக்கலாசாலைகளில் விரிவுரையாளர்களாக விளங்கிய சிலரும் இத்தகைய இரசனை முறைத் திறனாய்வை வளர்த்தெடுப்பதிலேயே ஆர்வம் கொண்டவர்களாக விளங்கினர். குறிப்பாகக் குருகவி மகாலிங்கசுவாமி, பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை போன்றோரைக் குறிப்பிடலாம். இவர்களது இரசனை முறையிலான இலக்கிய நயப்புப் போக்கினை, அவர்களது

மாணவர்கள் ஆசிரியர் பயிற்சிக்கலாசாலைகளிலும் பாடசாலைகளிலும் பரப்பினர். இவர்கள் மட்டுமன்றி, க. ச. அருள்நந்தி, கா. பொ. இரத்தினம், அ. வி. மயில்வாகனம், சதாசிவ ஐயர் வித்துவான் வேந்தனார் போன்றோரும் இத்தகைய இரசனை முறையை வளர்த்தெடுப்பதிலேயே பெரும் ஈடுபாடு கொண்டவர்களாக விளங்கினர். பெரும்பாலும் 1960கள் வரையில் இத்தகைய இரசனை முறைத் திறனாய்வை ஆசிரியர் பயிற்சிக்கலாசாலைகளிலும், பாடசாலைகளிலும் பெரும் செல்வாக்குப் பெற்றுத் திகழ்ந்தது.

பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளையின் மரபுவழியில் உருவானவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவராக இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன் விளங்குகின்றார். பண்டிதமணியின் மாணவரான கனக செந்திநாதன், தாம் இரசித்தவற்றை இரசனை முறையில் வெளிப்படுத்தும் ஆர்வம் கொண்டவராகத் திகழ்ந்தார். ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளம், வளர்ச்சி பற்றி ஆர்வத்தோடு இரசனை முறையில் எடுத்துரைத்துவந்துள்ளார். ஈழத்துப் பேனாமன்னர்கள், ஈழத்து ஒளி விளக்குகள் முதலான கட்டுரைத் தொடர்களைக் கனக செந்திநாதன் எழுதியுள்ளார். பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை, நவாலியூர்ச் சோமசுந்தரப் புலவர், அல்வாயூர் மு. செல்லையா ஆகியோரைப் பற்றித் தனித்தனி நூல்களையும் அவர் எழுதியுள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கது. ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியவாதிகள் பற்றிய தனித்தனி விமர்சன நூல்கள் வெளிவருவதற்கு அவர் முன்னோடியாக விளங்கினார் எனலாம். இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதைகளை அறிமுகப்படுத்தும் முயற்சியாக இளம் வயதிற் காலமான தமது மகளின் நினைவாக அவர் வெளியிட்ட ஈழத்துக் கவிமலர் விளங்குகிறது. அவரது பிரபந்தப் பூங்கா என்னும் நூல், அவரின் இலக்கிய ரசனை உணர்வைப் புலப்படுத்துகின்றது. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களை இரசனை பூர்வமாக அணுகிய கனக செந்திநாதன், நவீன இலக்கியங்களிலும் ஈடுபாடு கொண்டவராக விளங்கினார். நாவலாசிரியராகவும், சிறுகதை எழுத்தாளராகவும் அவர் விளங்கியமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. இலக்கிய ரசனையாளர்கள் பெரும்பாலானோரிடத்துக் காணப்படும் நவீன இலக்கியங்கள் மீதான ஒருவகை ஒவ்வாமை உணர்வு செந்திநாதனிடத்து ஒருபோதும் காணப்படவில்லை. அவரது ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி என்னும் நூல், ஓரளவு திறனாய்வுப் பாங்குடன் அமைந்தது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

கனக. செந்திநாதனை மையமாகக் கொண்டு இலங்கைத் திறனாய்வு வளர்ச்சியை நோக்கும் போது, பழமைக்கும், புதுமைக்கும் இடையிலான ஒரு பாலமாக அவர் செயற்பட்டிருப்பதை உணர முடிகின்றது. பழைய ரசனை உணர்வில் அவர் ஊறிவந்தவரேனும் புதுமைக்கு எதிராக அவர் ஒரு போதும்

செயற்பட்டார் அல்லர். பழையவற்றையும் ஏற்றுக்கொண்டு, நவீனத்துவத்துக்கு ஆதரவாளராகவும் அவர் செயற்பட்டார். அதனால் கனக செந்திநாதனை, ஈழத்துத் தமிழ் விமர்சன வளர்ச்சியில் ஒரு மைல் கல்லாகக் கொள்ளமுடியும் என்று கருதுகிறேன்.

இலங்கையில் நவீன இலக்கியங்களின் வளர்ச்சியுடன் இணைந்தே நவீன இலக்கியத் திறனாய்வும் வளர்ச்சிபெற்று வந்துள்ளது. இலங்கையில் நவீன இலக்கிய முயற்சிகள் 1940களிலேயே பெருமளவு வேர்விடத் தொடங்கின. அதே காலகட்டத்திலேயே இலங்கையில் இலக்கியத் திறனாய்வும் வளர்ச்சி பெற ஆரம்பித்தது. நவீன இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டோரே இலக்கியத் திறனாய்விலும் ஆர்வம் காட்டினர். நவீன இலக்கியங்கள் பற்றிய கருத்துக்களை வாசகர் முன் கொண்டு செல்வதற்குத் திறனாய்வு ஈடுபாடும் அவர்களுக்கு அவசியமாக இருந்தது. சி. வைத்தியலிங்கம், சோ. சிவபாத சுந்தரம், இலங்கையர்கோன் போன்றோர் இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்கோராக விளங்குகின்றனர். ஈழகேசரி அவர்களின் திறனாய்வுக் கருத்துகளை வெளிப்படுத்தும் முக்கிய களமாக விளங்கியது.

இந்நாட்டில் இலக்கியத்திறனாய்வு வளர்ச்சியுறுவதற்கு 1940களில் யாழ்ப்பாணத்தில் இயங்கிய மறுமலர்ச்சிக்குழுவினரின் பங்களிப்பும் முக்கியமானதாகும். இக்குழுவினரின் மறுமலர்ச்சி என்ற இதழ், நவீன இலக்கிய வளர்ச்சிக்குக் களமாக அமைந்ததோடு, இலக்கியத் திறனாய்வு செழிப்புறுவதற்கும் சிறந்த தளமாக விளங்கியது. மறுமலர்ச்சிக்குழுவினருள் திறனாய்வுத்துறையில் அதிக அக்கறை செலுத்தியவர்களாக அ.செ. முருகானந்தமும், அ.ந. கந்தசாமியும் விளங்கினர்.

இலங்கை இலக்கியத் திறனாய்வின் ஆரம்ப கால கட்டத்தில் இலக்கியத்தின் உள்ளடக்கம், உருவம் பற்றிய கருத்துகளே அதிகம் வெளிப்படுத்தப்பட்டன. இலக்கியத்தின் நோக்கம், அதன் சமூகப்பணிபற்றிய கருத்துக்களும் முன்வைக்கப்பட்டன. இதனைத் தொடர்ந்து தேசிய இலக்கியக் கோட்பாடு முன்வைக்கப்பட்டது. இலங்கைக்கே தனித்துவமாக உரிய மண் வாசனை, சமூகப் பிரச்சினைகள், பாத்திரங்கள் இடம்பெற வேண்டும் என்ற ரீதியில் தேசிய இலக்கியக் கோட்பாடு தொடர் பான கருத்துக்களுக்கு அழுத்தம் கொடுக்கப்பட்டது. தேசிய இலக்கியம் பற்றிய நோக்குநிலை விமர்சன ரீதியாக நாற்பதுகளிலிருந்து வளர்ச்சி பெறத்தொடங்கி, ஐம்பதுகளில் முதன்மை இடத்தை அடைந்தது. தேசிய இலக்கிய கோட்பாட்டோடு முற்போக்கு இலக்கிய நோக்கும் இலக்கியத் திறனாய்வில் மேலோங்கத் தொடங்கியது.

இலங்கையின் இலக்கியத் திறனாய்வு பற்றி நோக்கும் எவரும் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களின் பங்களிப்பினைத் தவிர்த்து நோக்க முடியாத நிலை இருந்துவருகிறது. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களின் திறனாய்வு முயற்சிகளின் முன்னோடியாகக் கொள்ளத்தக்கவர் சுவாமி விபுலாநந்தர். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியரான அவரின் திறனாய்வுப் பணிகளில் முதன்மையானது, பயனுள்ளவற்றை அறிமுகப்படுத்தல் என்பதாக அமைந்திருந்தது. மகாகவி பாரதியைச் சரியாக இனங்கண்டு மக்கள் முன் அறிமுகப்படுத்தியவர், விபுலாநந்தர். கலை - இலக்கியங்களின் உயிர்த்துவமான

அம்சங்களை இனங்கண்டு வெளிப்படுத்தும் திறன் கொண்டவராகவும் அவர் விளங்கினார். உலகளாவிய ஒப்பியல் நோக்கு விபுலாநந்தரின் திறனாய்வுப் பணிகளுக்கு அடிப்படையாக அமைந்தது. நான் பிறிதோரிடத்தில் எழுதியது போல, மேற்றிசைக் கலை இலக்கியங்களை, பண்பாட்டம்சங்களை அறிமுகப்படுத்தும் போதெல்லாம் இயன்றவரை அவற்றைத் தமிழ்க் கலை இலக்கியங்களோடும் பண்பாட்டம்சங்களோடும் தொடர்புபடுத்தி ஒப்புநோக்க முயல்வது அடிகளாரின் இயல்பாகும்.

விபுலாநந்தரின் பின்னர் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியராக விளங்கிய க. கணபதிப்பிள்ளை, திறனாய்வுத்துறையில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் வளர்ச்சி பெறுவதற்கான அடித்தளத்தை இட்டார். பல்கலைக்கழகப் பாடத்திட்டத்தில் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, இலக்கியத் திறனாய்வு ஆகியவற்றைச் சேர்த்ததோடு, நவீன இலக்கியங்களையும் புகுத்தினார். கணபதிப்பிள்ளையின் இத்தகைய செயற்பாடுகள், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களில் திறனாய்வுத்துறையில் ஆர்வம் கொண்ட சில கல்விமாண்களின் உருவாக்கத்துக்குக் காரணமாகின எனலாம்.

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகங்களில் இலக்கியத் திறனாய்வு வளர்ச்சி பெறுவதற்கான பாரிய அடித்தளத்தைப் பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் இட்டார். எதனையும் நுணுக்கமாக நோக்கும் போக்கினைக் கொண்டவர், அவர். திறனாய்வு பற்றிய அறிமுகத்தையும் பயிற்சியையும், பல்கலைக்கழக மாணவர் மத்தியில் சிறப்புறச் செய்தவர். செல்வநாயகத்தை மிகவும் கவர்ந்த திறனாய்வாளராக ஐ. ஏ. றிச்சர்ட்ஸ் விளங்கினார். அவரது பல கட்டுரைகளிலும் அவரின் திறனாய்வு நோக்கினைக் காணலாம். செல்வநாயகத்தின் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, தமிழ் உரைநடை வரலாறு ஆகிய நூல்களும் அவரது திறனாய்வுப் பார்வையை ஓரளவு புலப்படுத்துகின்றன.

இலங்கையின் திறனாய்வு வரலாற்றில் 1950கள் முக்கிய கால கட்டமெனக் கொள்ளலாம். இலக்கிய வரலாறு, நவீன இலக்கிய அறிமுகம், இலக்கியத் திறனாய்வு முதலானவை பேராதனைப் பல்கலைக்கழகப் பாடத்திட்டத்தில் அக்கால கட்டத்தில் இடம்பெறத் தொடங்கின. தமிழ்நாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்கள் நவீன இலக்கியங்கள் பற்றியும், நவீன இலக்கிய வாதிகள் தொடர்பாகவும் சிந்திப்பதற்குத் தயங்கிய அக்கால கட்டத்தில் பாரதியும் புதுமைப்பித்தனும் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகப் பாடத்திட்டத்தில் இடம்பிடித்துக் கொண்டு விட்டனர். பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளையை இன்னும் கூட ஏற்றுக் கொள்ளத் தயங்குகின்ற தமிழ் நாட்டுத் தமிழ் அறிஞர்கள் மத்தியில், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் ஐம்பதுகளிலேயே அவரது ஆய்வறிவுப் போக்கை இனங்கண்டு, ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய அவரது கருத்துகளுக்கு வரவேற்பு அளிக்கத் தொடங்கி விட்டது.

இத்தகைய பின்னணியிலேயே இலக்கியத்திறனாய்வு, ஆய்வறிவுத் துறை ஆகியவற்றில் புதிய ஒளி பாய்ச்சிய க. கைலாசபதியின் வரவு பல்கலைக்கழகத்தில் இடம் பெற்றமையை நோக்கவேண்டும். நான் பிறிதோரிடத்தில் குறிப்பிட்டமை போன்று, “சுவாமி விபுலாநந்தரின் ஒப்பியல் நோக்கும், பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளையின் ஆய்வறிவுப் பார்வையும், பேராசிரியர், செல்வநாயகத்தின் கூர்த்த விமர்சனக் கண்ணோட்டமும் பேராசிரியர் கைலாசபதி

யிடம் முழுமை பெறுகின்றன.” அவரது ஆய்வுகளிலும், திறனாய்வுகளிலும் ஒப்பியல் நோக்கும் மார்க்சியம் சார்ந்த சமூகவியற் பார்வையும் முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளமையைக் காணலாம். சங்க இலக்கியம் முதல் நவீன இலக்கியம் வரை அவரது பார்வையின் வீச்சுப் பரந்திருந்தமை நோக்கத்தக்கது. பாரதி பற்றிய ஆய்விலும் அவர் அதிக நாட்டத்தைச் செலுத்தினார். இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் ஊற்றுக்கண்களைக் கண்டுணர்ந்து வெளிப்படுத்துவதிலும் அவர் ஆர்வம் காட்டினார். மஹாகவி போன்றோர் தொடர்பாகக் கைலாசபதியின் பார்வையில் சில குறைகள் இருந்தபோதிலும், அவரது வரவு தமிழ் ஆய்வுத்துறையிலும், திறனாய்வுத் துறையிலும் புதிய பாதையை ஏற்படுத்தியது. அவரது நூல்களும், பல்வேறு கட்டுரைகளும், பிறரது நூல்களுக்கு அவர் வழங்கிய முன்னுரைகளும். தமிழ்த் திறனாய்வுத்துறையில் பாரிய தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தின.

கைலாசபதியைப் போன்று இலக்கியத் திறனாய்வுத் துறையில் தமது ஆளுமையையும், ஆற்றலையும் வெளிப்படுத்திய இன்னொருவர், பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி. அவரும் மார்க்சிய அடிப்படையில் சமூகவியல் பார்வையுடன் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியை அணுகுவதாகத் திகழ்கிறார். பழந்தமிழ் இலக்கியம் முதல் நவீன நாடகம் வரை தமது பார்வையின் வீச்சை அவர் ஆழமும் அகலமும் படுத்தி வந்துள்ளார். தமது பயன்மிக்க ஆய்வு, திறனாய்வுப் பங்களிப்புகளினால் தமக்கெனத் தனியான ஓரிடத்தைச் சிவத்தம்பி தக்கவைத்துக் கொண்டுள்ளார். அவரது நூல்களும், கட்டுரைகளும், நூல் முன்னுரைகளும் தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வுத் துறையின் தரமான வளர்ச்சி நிலைக்குப் பெரும் பங்களிப்பு வழங்கி வந்துள்ளன.

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகங்களின் குறிப்பிடத்தக்க பிற திறனாய்வாளர்களாக சி. தில்லைநாதன், சபா. ஜெயராசா, சி. சிவசேகரம், எம். ஏ. நுஃமான், சி. மௌனகுரு, நா. சுப்பிரமணியம், ஏ. ஜே. கனகரட்னா, சோ. கிருஷ்ணராஜா, துரை மனோகரன், செ. யோகராசா முதலியோர் விளங்குகின்றனர். இன்றைய தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்களுள் செ. சுதர்சன், பா. அகிலன், த. சனாதனன், அருந்தாசுரன் முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். பல்கலைக்கழகத் திறனாய்வாளர்களைப் பொறுத்தவரையில் பொதுவாகச் சமூகவியல் அணுகு முறையையே அவர்கள் அடிப்படையாகக் கொள்கின்றனர். அதேவேளை, அவர்களது ஆளுமைத் தனித்துவங்களுக்கு ஏற்ப அவரவரின் திறனாய்வுகளும் தம்மளவில் தனித்துவம் கொண்டவையாக விளங்குகின்றன.

பல்கலைக் கழகங்களுக்கு வெளியிலும் பலர் இலக்கியத் திறனாய்வு முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு வந்துள்ளனர். முருகையன், கே. எஸ். சிவகுமாரன், சண்முகம் சிவலிங்கம், எம். எம். மஹாபதி, கலா பரமேஸ்வரன், க. சண்முகலிங்கம், எஸ். எம். ஜே. பைஸ்தீன், செம்பியன் செல்வன், சு. முரளிதரன் முதலியோர் தமிழ்த் திறனாய்வு வளர்ச்சிக்குக் கணிசமான பங்களிப்பினைச் செய்துவந்துள்ளனர். இவர்களுள் சண்முகம் சிவலிங்கம் மஹாகவியையும் அவரது படைப்புகளையும் தமது ஆக்கபூர்வமான திறனாய்வுகள் மூலம் இலக்கிய உலகுக்குச் சிறப்பாகக் காட்டியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கையின் இலக்கியத் திறனாய்வு பற்றிச் சிந்திக்கும் போது, மறந்துவிடவோ, மறைத்துவிடவோ முடியாத ஒருவராக கே. எஸ். சிவகுமாரன் விளங்குகிறார். தமது மதிப்புரைகள், திறனாய்வுக் குறிப்புகள் மூலமும், தமது நூல்கள் மூலமும் இலக்கியத் திறனாய்வு உலகில் அவர் தம் பதித்துள்ளார். இவர் தம்மை ஒரு பத்தி எழுத்தாளராகவே கருதிக் கொள்ளும்போதிலும், அவரது கலை இலக்கியத்துறைப் பங்களிப்புகளும் விதந்து குறிப்பிடத்தக்கவை. தமிழ் இலக்கியப் போக்கினை ஆங்கிலம் வாயிலாகப் பிறமொழி வாசகர்களுக்கும் அறியத் தரும் சிறந்த பணியினையும் அவர் ஆற்றிவருகின்றார். தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் அச்சு, மின்னியக்க உட்கருவிகளின் வாயிலாகச் சிவகுமாரன் ஆற்றிவரும் திறனாய்வுப் பணிகள் அளப்பரியன.

இலங்கையின் இலக்கியத் திறனாய்வுத்துறையில் பெண்களின் பங்களிப்பு என்பது மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகிறது. ஆக்க இலக்கியத்துறையில் ஆர்வம் காட்டும் பெண்கள் இலக்கியத் திறனாய்வில் ஏனோ போதிய அக்கறை செலுத்துவதில்லை. விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய ஒரு சிலர் மாத்திரமே திறனாய்வுத் துறையில் ஈடுபட்டு உழைத்து வருகின்றனர். மனோன்மணி சண்முகதாஸ், சித்திரலேகா மௌனகுரு, ம. தேவகௌரி போன்றோர் இயன்றளவு இலக்கியத் திறனாய்வில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர்.

இலங்கைத் திறனாய்வுத்துறையில் முற்போக்கு இலக்கிய நோக்கு பொதுவாக முதன்மை பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். இதன் காரணமாக, இலங்கை எழுத்தாளர்கள் பொதுவாகச் சமூகநோக்கோடு படைப்புத்துறையில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். ஆயினும், ஆரம்ப காலகட்டங்களில் முற்போக்குத் திறனாய்வாளர்கள் படைப்பின் உள்ளடக்கம் குறித்துக் கொண்டிருந்த அக்கறையை, அதன் கலைப்பெறுமானம் பற்றிய அம்சங்களில் செலுத்தத் தவறிவிட்டனர். எழுபதுகளிலிருந்து இலக்கியத்திற்கு கலைப் பெறுமானத்தை வற்புறுத்தும் குரல்கள் முற்போக்குத் திறனாய்வாளர் மத்தியிலிருந்து ஒலிக்கத் தொடங்கின. எம். ஏ. நுஃமான், சண்முகம் சிவலிங்கம், ஏ. ஜே. கனகரட்னா போன்றோர் இவர்களுட் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

1960களில் இருந்து இலங்கையில் பல்வேறு இலக்கிய சர்ச்சைகள் இடம்பெற்று வந்துள்ளமையைக் காணலாம். இத்தகைய இலக்கிய சர்ச்சைகள் திறனாய்வுத் துறை வளர்ச்சிக்கு உரம் சேர்ப்பவையாக அமைந்தன. அறுபதுகளில் மரபுவாதிகளுக்கும், முற்போக்குவாதிகளுக்கும் இடையில் புனைகதை இலக்கியம் தொடர்பான சர்ச்சைகள் இடம் பெற்றன. எழுபது, எண்பதுகளில் இலக்கியத்தின் அழகியல் பற்றிய சர்ச்சைகள் முதன்மை பெற்றன. இலங்கையின் இலக்கியத் திறனாய்வு மேலும் கூர்மை பெற இவ்வாறான இலக்கிய சர்ச்சைகள் பங்களிப்புச் செலுத்தின எனலாம். இப்போதைய நிலையில் விமர்சன யதார்த்தவாதம் (Critical Realism) பற்றிய அழுத்தமான குரல்கள் இலங்கையின் இலக்கியத் திறனாய்வு உலகில் மேலோங்கத் தொடங்கியுள்ளன.

அறுபது, எழுபதுகளில் இலங்கையின் இரு ஆக்க இலக்கியகாரர்களால் தனித்தனியாக இரு வேறு இலக்கியக் கொள்கைகள் முன்வைக்கப்பட்டன. எஸ். பொன்னுத்துரையினால் 1960களில் திறனாய்வுத்துறையில் நற்போக்கு இலக்கியம் என்னும் கொள்கை முன்வைக்கப்பட்டது. ஆயினும்,

இது இலக்கியத்துறையில் எத்தகைய தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. தனிநபர் ஒருவரின் இலக்கியப் பிரகடனமாகவே அமைந்துவிட்டது. இன்னொன்று, எழுபதுகளில் மு. தளைய சிங்கத்தினால் பிரபஞ்ச யதார்த்தவாதம் என்னும் இலக்கியக் கொள்கை அறிமுகமானது. மார்க்சியத்தை ஏற்று, அதற்கும் அப்பால் விஞ்ஞானமும், ஆன்மீக ஞானமும் கலந்த பேரறிவினை உள்ளடக்கியதாக அவரது இலக்கியக் கொள்கை அமைந்தது. தளையசிங்கத்தின் இலக்கியக் கோட்பாடு ஈழத்து இலக்கிய வலகில் பெரும் தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தாது விடினும், அவரது போர்ப்பறை, மெய்யுள், ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி ஆகிய நூல்கள் அவரின் இலக்கிய நோக்கைப் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன.

இலங்கையின் இலக்கியத் திறனாய்வு வளர்ச்சியில் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளின் பங்களிப்புகளும் குறிப்பிடத்தக்கவை. ஈழகேசரி, வீரகேசரி, தினகரன், தினக்குரல், சுடரொளி முதலான தேசியத் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளும், பல்வேறு பிரதேச ரீதியான பத்திரிகைகளும், மறுமலர்ச்சி, மல்லிகை ஞானம், சமர், தாயகம், ஜீவநதி, தீர்த்தக்கரை, நந்தலாலா முதலான சஞ்சிகைகளும் இலக்கியத் திறனாய்வு வளர்ச்சியில் போதிய பங்களிப்புச் செய்து வந்துள்ளன. பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் வாயிலாக இலக்கியத் திறனாய்வு தொடர்பான ஆரோக்கியமான சர்ச்சைகளும் இடம் பெற்றுவந்துள்ளன.

இலக்கியவாதிகளுக்கும், திறனாய்வாளர்களுக்கும் இடையே இலங்கையில் சுமுகமான உறவுநிலை காணப்படுகிறது எனலாம். இலக்கியவாதிகளும், முன்னர் இலக்கிய வாதிகளாக இருந்தவர்களும் கூடத் திறனாய்வாளர்களாக விளங்கும் போக்கினைக் காணமுடிகிறது. இத்தகைய நிலை

இலக்கியத் திறனாய்வு வளர்ச்சிக்கு உதவும் என்றே கருதலாம். கைலாசபதி, சிவத்தம்பி போன்ற விமர்சகர்கள், தங்களைப் பற்றி எத்தகைய கருத்துநிலையினைக் கொண்டுள்ளனர் என அறிவதில் ஆவலாக இருந்த இலக்கியவாதிகளையும் நான் அறிவேன். கருத்துநிலை மோதல்கள் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும், திறனாய்வு வளர்ச்சிக்கும், எந்த வகையிலும் பாதகமாக அமையவில்லை என்பது இலங்கையின் இலக்கியவலகில் ஓர் ஆரோக்கியமான அம்சம் எனலாம்.

இலங்கையின் திறனாய்வுத்துறை வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக ஆய்வறிவாளர்களின் பங்களிப்புகளும் அமைந்துள்ளன. இலக்கிய வரலாறு, சமூக பண்பாட்டு வரலாறு, மொழியியல், சாசனவியல், நாட்டார் இலக்கியம், தொடர்பு சாதனத்துறை போன்ற பல்வேறு துறைகளில் பங்களிப்புச் செலுத்தியோரும் இலக்கியத் திறனாய்வு வளர்வதற்கான சிறந்த அடிப்படையை ஏற்படுத்தியுள்ளனர். ஆய்வறிவுத்துறை வளர்ச்சியடையும்போது இலக்கியத் திறனாய்வுத் துறையிலும் இயல்பான வளர்ச்சிநிலை ஏற்படும். இவ்வகையில் நோக்கும் போது, தனிநாயகம் அடிகளார், தென்புலோலியூர் மு. கணபதிப் பிள்ளை, எப். எக்ஸ். ஸி. நடராசா, க. கணபதிப்பிள்ளை, சு. வித்தியானந்தன், ஆ. சதாசிவம், ச. தனஞ்செயராசசிங்கம், எம். எம். உவைஸ், ஆ. வேலுப்பிள்ளை, பொ. பூலோகசிங்கம், எஸ். பத்மநாதன், அ. சண்முதாஸ், இ. பாலசுந்தரம், க. அருணாசலம், எம். எஸ். எம். அனஸ், க. சொக்கலிங்கம், ஆ. சிவநேசச் செல்வன், சாரல் நாடன், ஏ. ஏ. எம் புலாஜி, ந. இரவீந்திரன், எஸ். ஜெபநேசன், செங்கை ஆழியான், தெளிவத்தை ஜோசப் முதலியோரின் பங்களிப்புகளும் நோக்கத்தக்கன. ◇

‘ஞானம்’ சந்தா விபரம்

உள்நாடு

- தனிப் பிரதி : ரூபா 50/=
- ஆண்டுச் சந்தா : ரூபா 600/=
- ஆறு ஆண்டுச்சந்தா : ரூபா 3000/=
- ஆயுள் சந்தா : ரூபா 20000/=

சந்தா காசோலை மூலமாகவோ, மணியோடர் மூலமாகவோ அனுப்பலாம். மணியோடர் *வெளிநாட்டிலிருந்து* நிலையத்தில் மாற்றக் கூடியதாக அனுப்பப்படல் வேண்டும்.

இலகுவாக மேலதிகச் செலவின்றி சந்தா அனுப்பும் வழி :-

உங்கள் பகுதியில் உள்ள ஹட்டன் நஷனல் வங்கியில்
T. Gnanasekaran, Hatton National Bank - Wellawatte
 நடைமுறைக் கணக்கு இலக்கம் - 0090672606 என்ற கணக்கில் வைப்பு செய்து வங்கி ரசீதை எமக்கு அனுப்புதல் வேண்டும்.

வெளிநாட்டிலிருந்து பணம் அனுப்ப : Swift Code : HBLILK LX

அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/ முகவரி :

T. Gnanasekaran
Gnanam Branch Office
 3-B, 46th Lane, Wellawatte.

ஞானம் விளம்பர விகிதம்

- பின் அட்டை : ரூபா 10000/=
- முன் உள் அட்டை : ரூபா 8000/=
- பின் உள் அட்டை : ரூபா 8000/=
- உள் முழுப்பக்கம் : ரூபா 5000/=
- உள் அரைப்பக்கம் : ரூபா 3000/=

வெளிநாடு	ஓராண்டு	இரண்டு ஆண்டு	மூன்று ஆண்டு
Australia (AU\$)	35	70	100
Europe (•)	25	50	70
India (Indian Rs.)	500	950	1400
Malaysia (RM)	50	95	140
Canada (\$)	35	70	100
UK (£)	15	30	40
Other (US \$)	25	50	70

மூன்று சந்தாதாரர்களைச் சேர்த்துத் தருபவர்களுக்கு ஒரு வருடம் ‘ஞானம்’ இனாமாக அனுப்பப்படும்.

ஈழத்தில் தமநிலக்கியத் திறனாய்வில் தோட்பாடுகளை மையப் படுத்திய ஒரு வரலாற்றுக் குறிப்பு!

தோற்றுவாய்

‘இலக்கியத் திறனாய்வியல்’ என்ற தொடர் மூலம் நாம் இன்று சுட்டும் ஆய்வுத்துறையானது தமிழில் கடந்த ஏறத்தாழ ஒரு நூற்றாண்டு காலப் பகுதியில் வளர்ச்சியெய்தியதாகும். இதன் வளர்ச்சியில் ஈழம் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்புச் செய்து வந்துள்ளது; செய்துவருகின்றது. இவ்வாறான பங்களிப்பானது தனி நூலாக எழுதப்படுவதற்கான பொருட் பரப்புடையதாகும். இப்பொருட்பரப்பில் ‘கோட்பாட்டுநிலைகள்’ என்ற அம்சத்தை மட்டும் மையப்படுத்திச் சில முக்கிய குறிப்புகள் இங்கு முன்வைக்கப்படுகின்றன. ஈழத்தின் இலக்கியத் திறனாய்வியற் செயற்பாடுகள் தமிழகத்துடன் நெருக்கமான தொடர்புடையன என்ற வகையில் அம்மண்ணின் திறனாய்வியல் சூழலும் இணைத்து நோக்கப்படுகிறது.

இக்கட்டுரையின் முதற்பகுதி திறனாய்வியலின் இயல்பு மற்றும் தமிழிலக்கியச் சூழலில் அது அறிமுகமாகி வளர்ந்த முறைமை என்பன குறித்த சுருக்க அறிமுகமாக அமைகிறது. இரண்டாவது பகுதியில் கோட்பாடு நிலைகள் பற்றிய பார்வை முன்வைக்கப்படுகிறது.

பகுதி 1

தமிழில் இலக்கியத் திறனாய்வியலும் ஈழத்தில் அது உருவாகி வளர்ந்த முறைமையும்

‘திறனாய்வு’ என்பது பொதுவாக ஒரு ஆக்கத்தை அல்லது நிகழ்வை விளக்கியுரைத்தல், பகுப்பாய்வு செய்தல், பிற ஆக்கங்களுடன் ஒப்பிடுதல் மற்றும் மதிப்பிடுதல் ஆகிய பலநிலைச் செயற்பாடுகளைச் சுட்டிநிற்கும் ஆய்வுச் செயற்பாடாகும். இவ்வாறான செயற்பாடுகளுக்கான கருத்தியல் அடிப்படைகளை, ‘திறனாய்வுக் கோட்பாடுகள்’ மற்றும் ‘இலக்கியக் கோட்பாடுகள்’ என்பனவாக வழங்குகிறோம். இவ்வாறான கோட்பாடுகள் மற்றும் மேற்படி விளக்கியுரைத்தல் முதலான செயற்பாடுகள் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய ஆய்வுத்துறையே ‘திறனாய்வியல்’ என வழங்கப்படுகின்றது.

தமிழில் இலக்கியக் கோட்பாடுகள், திறனாய்வுக் கோட்பாடுகள் என்பன சார்ந்த சிந்தனைக் கூறுகள் பண்டுதொட்டே நிலவிவந்துள்ளன என்பதற்குத் தொல்காப்பியத்தின் ‘பொருள்திகாரம்’ மற்றும் ‘அணியியல்’, ‘பாட்டியல்’ ஆக்கங்கள் முதலியன சான்று பகர்கின்றன. எனினும் ‘திறனாய்வியல்’ என்ற ஆய்வு நெறிக்குரிய முறைமையில் அது உருப்பெற்றிருக்கவில்லை என்பதும் ‘இலக்கணம்’ என்ற பொது வரையறைக்குள்ளேயே அவை அமைந்திருந்தன என்பதுமே வரலாறு தரும் செய்தியாகும்.

தமிழ் மரபின் திறனாய்வுச் செயன்முறைகள் தொடர்பான செய்திகளாக, பண்டைய ‘சங்கப்பலகை’, ‘நக்கீரர் பார்வை’,

இறையனார்களவியலுக்கு எழுதப்பட்ட உரைகளை உருத்திரசன்மன் தகுதிகண்டமை, இலக்கிய அரங்கேற்றச் செயற்பாடுகள் என்பன தொடர்பான தகவல்கள் கிடைக்கின்றன. மேலும், திருவள்ளுவமாவை மற்றும் இலக்கிய - இலக்கண உரைமுயற்சிகள் ஆகியன முதல் 19 ஆம் நூற்றாண்டில் ஸ்ரீலங்கை ஆறுமுக நாவலர் முதலியவர்கள் வெளிப்படுத்திய கண்டனங்கள் வரை செயன்முறைத் திறனாய்வு தொடர்பான பல பதிவு பெற்ற சான்றுகளும் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. ஆனாலும் இச்செயற்பாடுகளுக்குப் பின்புலமாக திறனாய்வியல் என்ற தனி நிலையிலான ஆய்வுமுறைமையொன்று தமிழ் மரபில் உருவாக்கம் பெற்றிருந்தமைக்குச் சான்றுகள் இல்.

இந்நிலையில், இன்று திறனாய்வியல் எனநாம் சுட்டும் ஆய்வுத்துறையானது ஆங்கிலம் முதலிய பிற மொழிகளின் தொடர்பின் பின்புலத்தில் ஏறத்தாழ கடந்த ஒரு நூற்றாண்டு காலப்பகுதியில் தமிழில் முளைகொண்டு வளர்ச்சி பெற்று வந்துள்ள ஒரு புதிய ஆய்வுத்துறையாகக் கொள்ளப்படவேண்டியதாகிறது. இவ்வகையில் தமிழில் இலக்கியத் திறனாய்வியல் ஒரு தனி ஆய்வுத்துறையாக உருப்பெறுவதற்கு வித்திட்டோர் என்ற சிறப்பு தமிழகத்தவர்களான ‘திருமணம்’ செல்வக் கேசவராயமுதலியார் (1864 - 1921) மற்றும் வ. வே. சு. ஐயர் (1881 - 1925) ஆகியோருக்கு உரியதாகிறது.

செல்வக்கேசவராயரின் “வசனம்”, “செய்யுள்”, “கம்பநாடர்” முதலிய கட்டுரைகளும் வ. வே. சு. ஐயர் எழுதிய “கம்பராமாயண ரசனை” (ஆங்கிலத்தில் *Study of Kamban* என அவர் எழுதியதை அவரே தமிழாக்கியது.) என்ற கட்டுரைத் தொடரும் இவ்வகையில் முக்கியத்துவமுடைய முன் முயற்சிகள் எனக் கொள்ளப்படுவன.

மேலே நோக்கியவாறு தமிழகத்தில் செல்வக்கேசவராய முதலியார் மற்றும் வ. வே. சு. ஐயர் முதலியவர்களின் எழுத்துக்களில் உருப்பெறத் தொடங்கிய தமிழிலக்கியத் திறனாய்வியலானது ஏறத்தாழச் சமகாலத்தில் ஈழத்திலும் முளை கொள்ளத் தொடங்குவதை வரலாறு உணர்த்துகிறது.

ஈழத்தின் தமிழிலக்கிய வரலாறு சங்கப்புலவர்களில் ஒருவரான ஈழத்துப் பூதந்தேவனாரிலிருந்து தொடங்குவ தென்பதும் பலநூறு ஆண்டுகள் இடைவெளியின் பின்னர் 14 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்தே அவ்வரலாறு தொடர்கின்ற தென்பதும் மரபாகிவிட்ட செய்திகள். இவ்வரலாற்றில் 19 ஆம் நூற்றாண்டு வரையான காலப்பகுதியிலே உரைமுயற்சிகள், செய்யுள் ஆக்கங்களை வசனவடிவில் தருதல் மற்றும் பதிப்புச் செயற்பாடுகள் முதலியன நடைபெற்றுவந்துள்ளன. திருநெல் வேலி ஞானப்பிரகாசமுனிவர், கூழங்கைத்தம்பிரான்,

ஸ்ரீலக்ஷ்மி, ஆறுமுகநாவலர், மற்றும் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை முதலானவர்கள் மேற்கட்டியவற்றில் காத்திரமான பங்களிப்புச் செய்துள்ளனர். சைவக் கோயில்களில் புராணபடனம் என்ற விரிவுரைச் செயற்பாடுகளும் நிகழ்ந்துவந்துள்ளன; இன்று வரை நிகழ்ந்துவருகின்றன.

நாவலரின் மருகரான 'வித்துவசிரோமணி' ந. ச. பொன்னம்பலபிள்ளை அவர்கள் (1836 - 1902) உரைமுயற்சிகளில் ஈடுபட்டதோடு இலக்கியங்களைச் சுவைபட எடுத்துரைப்பவராகவும் திகழ்ந்துள்ளார் என்பதும் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் ஏலவே பதியப்பட்டுள்ள செய்தியாகும்.

இவ்வாறான, இலக்கியம் தொடர்பான பல நிலைச் செயற்பாடுகள் ஈழத்தில் 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரையான காலப்பகுதியில் நடைபெற்றுள்ளபோதும் நாம் மேலே நோக்கிய திறனாய்வு என்ற நோக்குடையதான செயற்பாட்டுப் பண்பானது 20ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி சார்ந்தவரான விபுலாநந்த அடிகளாரின் (1892 - 1947) எழுத்துகளிலிருந்தே தொடங்குவதை நோக்கியுணர முடிகின்றது.

முத்தமிழறிஞரும் ஆங்கிலப் புலமையுடன் திகழ்ந்த வருமான அடிகளார் இலக்கியத்தின் அழகியல் பற்றிச் சிந்தித்தவர். "இலக்கியச் சுவை" "ஐயமும் அழகும்", "வண்ணமும் வடிவும்" "கவியும் சால்பும்" முதலிய தலைப்புகளில் இவர் எழுதியுள்ள கட்டுரைகளில் அவரின் அழகியல் நோக்குத் தெளிவாகவே புலப்படும். 'உண்மை', 'செம்மை', 'அழகு' (சத்தியம், சிவம், சுந்தரம்) என்பனவாகப் பேசப்படும் இந்தியக் கலைக் கோட்பாடுகளைக் கிரேக்கம் முதலான மேலைத்தேய மொழிகளின் இலக்கியங்களின் பண்புகளுடன் பொருத்திக் காட்டியவர் இவர்.

திறனாய்வு செயன்முறையிலும் இவர் ஈடுபட்டு நின்றமைக்கு முக்கிய சான்றாக அமைவது மகாகவி பாரதியாரின் பாடல்களை முழுமையாகத் தொகுத்து நோக்கிய இவரது திறனாய்வுப் பார்வையாகும். 1926ஆம் ஆண்டில் இவர் கொழும்பு விவேகானந்தன் இதழில் வெளிப்படுத்திய இப்பார்வையே பாரதி பாடல்களை முழுநிலையில் நோக்கும் முதலாவதான திறனாய்வுப் பார்வையாகும். தமிழகத்தில் 1930 - 40 களில் பாரதியின் இலக்கிய பீடம் தொடர்பாக மேற்கொள்ளப்பட்ட திறனாய்வுகளுக்கு முந்திய செயற்பாடு இது என்பது இங்கு சுட்டப்பட வேண்டிய வரலாற்று முக்கியத்துவமுடைய செய்தியாகும்.

இவ்வாறு விபுலாநந்தரை முதல்வராகக் கொண்டு தொடரும் ஈழத்துத் திறனாய்வியல் கடந்த ஏறத்தாழ ஒரு நூற்றாண்டுக்குட்பட்ட காலப்பகுதியில் பல படிநிலைகளில் வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. இலக்கியவாதிகள் மத்தியில் திறனாய்வு தொடர்பான பல நிலைப் பார்வைகள் கிளைவிட்டுள்ளன. இவை தொடர்பான பல நிலை விவாதங்களும் நடைபெற்று வந்துள்ளன.

1950களில் கல்விசார் சூழல்களில் - குறிப்பாகப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்க் கல்வியில் ஒரு பாடநெறியாக திறனாய்வியல் இடம்பெறத் தொடங்கியது. இதன் மூலம் செயன்முறைத் திறனாய்வுக்கான பயிற்சிகள் மாணவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டன. இதன் விளைபொருள்களான பல ஆய்வேடுகள் எழுதப்பட்டுள்ளன; ஆய்வுநூல்களும் கட்டுரைகளும் வெளிவந்துள்ளன.

1960 களில் ஈழத்தில் நிகழ்ந்த 'மரபுப் போராட்டம்' முக்கியமான ஒன்றாகும். மரபுசார்ந்த கோட்பாட்டு நிலைகளிலிருந்து நவீனகால இலக்கியப் போக்கானது எவ்வெவ்வகைகளில்

விலகியும் மாறுபட்டும் செல்கிறது என்பதைப் புரிந்துகொள்வதற்கான தளத்தை இவ்விவாதச் சூழல் உருவாக்கியது.

படைப்புகளுக்கு 'அணிந்துரைகள்' மற்றும் 'மதிப்புரைகள்' முதலியனவாக எழுதப்பட்டுள்ளனவும் எழுதப்பட்டு வருகின்றனவுமான பெருந்தொகையான எழுத்துகள் திறனாய்வியலை ஆழப்படுத்திவருகின்றன.

சமகால ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தின் திசைவழியைத் தீர்மானிப்பதில் மேற்படி திறனாய்வியற்கூழல் முக்கிய பங்கு வகித்துள்ளது; வகித்துவருகிறது. தமிழகத்தின் இலக்கியத் திறனாய்வுச் செல்நெறியில் ஈழத்துத் திறனாய்வாளர்கள் முக்கிய பங்களிப்பு செய்துள்ளனர் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்க முக்கிய செய்தியாகும்.

ஈழத்துத் திறனாய்வியலின் இவ்வாறான இயங்கு நிலைகள் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி நிலைகளில் விரித்துப் பேசப்பட வேண்டியவையாகும். இவற்றுள் திறனாய்வுப் பார்வைகளுக்கு அடிப்படையான 'கோட்பாட்டுநிலை' என்ற அம்சம் மட்டுமே இங்கு கவனத்துட் கொள்ளப்படுகிறது.

பகுதி 2

கோட்பாட்டு நிலைகள்

2.1 திறனாய்வியலில் கோட்பாட்டு நிலைகள்.

- தமிழ்ச் சூழலை மையப்படுத்திய பொதுக் குறிப்பு

இலக்கியத் திறனாய்வியலிலே திறனாய்வுப் பார்வைகளுக்கு அடிப்படையான கோட்பாட்டுத் தளங்கள் பலவுள. தமிழ்ச் சூழலில் இன்று பெருவழக்காகப் பேசப்பட்டு நிற்கும் இலக்கியக் கோட்பாடுகளை அவற்றின் தொனிப் பொருண்மைகளைக் கருத்துட் கொண்டு,

(அ) அழகியலை முதன்மைப் படுத்தியவை,

(ஆ) உள்ளடக்க அம்சத்தை முதன்மைப்படுத்துபவை - (குறிப்பாக மார்க்சிநோக்கு),

(இ) இலக்கியத்தின் உருவாக்கத்தாளங்களான மொழி மற்றும் மனம் முதலியன சார்ந்த தேடல்களாகவும் அவற்றின் சமூக உறவுநிலை பற்றிய ஆய்வுகளாகவும் அமைபவை என மூலகைப் படுத்தலாம்.

இவற்றுள் முதலாவதான அழகியல் நோக்கானது மிகப் பொதுவானது. இலக்கியத்தை, அதன் 'கற்பனை அம்சம்', 'மொழிசார் கட்டமைப்பு', அது சுவைகளுக்குத் தரும் அருபவம் என்பவற்றை முதன்மைப்படுத்தி நோக்குவதான முறைமையே இது. தமிழ்மரபிலும் அதனை உள்ளடக்கிய இந்திய மரபிலும் இவ்வாறான பார்வைகளுக்கு நீண்ட வரலாறு உளது.

மேலைப்புலத்தில் பாரம்பரியமாகவே நிலவிவந்துள்ள இவ்வகைப் பார்வைகள் கடந்த நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் 'புதுமைத் திறனாய்வு' என்ற பெயரிற் சுட்டப்படும் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளாகவும், 'நவீனத்துவம்' என்ற பொதுப்பெயர்களிற் சுட்டப்படும் இலக்கியக் கோட்பாடுகளாகவும் வடிவங் கொண்டன.

படைப்பொன்றை அதன் பின்புலமாகத் திகழ்ந்திருக்கக் கூடிய அரசியல், சமயம் மற்றும் அறம் என்பனசார் தளநிலைகளிலிருந்து வேறுபடுத்தி, அதன் கட்டமைப்பை மட்டுமே குவிமையப் படுத்திப் பார்க்கும் முறைமைகளே 'புதுமைத் திறனாய்வு' எனப்பட்டன. இவை படைப்பொன்றைத் தன்னளவில் முழுமையான

ஒரு வெளிப்பாடாகக் கருதுவன. 'நவீனத்துவம்' என்ற பெயரிடலான சிந்தனைகள் படைப்பாளி, கலைஞன் ஆகியோரின் அநுபவநிலைகளுக்கு முதன்மையளிக்கும் நோக்கில் உருவானவையாகும்.

இலக்கியம் என்பது ஒரு அழகியற் கட்டமைப்பாயினும் அது தரும் அநுபவம் சமூகத்துக்குப் பயன்படவேண்டிய தொன்றாகும். அவ்வகையில் அக்கட்டமைப்பில் உணர்த்தப்படும் உள்ளக்க அம்சமானது அது பிரதிபலிக்கும் சமூகத்தினரின் உண்மையான அநுபவங்களுடன் தொடர்புடையதாகவும் அவற்றைப் பிரதிபலிப்பதாகவும் அமையவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துவதே உள்ளடக்கம் பற்றியதான பார்வையின் குறிக்கோளாகும்.

இக்குறிக்கோளைப் பாரம்பரியமான அறம்சார் கூறுகளின் அடிப்படைகளில் வலியுறுத்தும் முறைமை மனித நேயம் எனப்படும். சமூகவிஞ்ஞானமான மார்க்சியத்தின் தளத்தில் நின்று இதனை வலியுறுத்துவதே மார்க்சியநோக்கு ஆகும். சமூகம் என்பது வர்க்கங்களாகப் பிளவுண்டநிலையில் உள்ளதென்பதும் சமூகமாந்தரறி பெரும்பகுதியான உழைக்கும் வர்க்கம் சிறுபகுதியான ஆதிக்கவர்க்கத்தால் சுரண்டப்படும் நிலையில் எய்தும் அவலங்களே சமூகப் பிரச்சினைகளுக்கான ஊற்றுக் கண்கள் என்பதுமே மார்க்சியநோக்கின் அடிப்படைகளாகும்.

இவ்வகையில், படைப்புக்கான பின்புலமாகவும் அடித்தளமாகவும் சூழல்சார் காரணிகள் உள்ளன என்பதும் இக்காரணிகளே, 'படைப்புக்கான உள்ளடக்க அம்சங்களைத் தோற்றுவிப்பன' என்பதுமே மார்க்சிய நோக்கின் 'பொதுநிலை அடிப்படை' ஆகும். இந்த அடிப்படையில் படைப்பாளிக்கு ஒரு சமூகப் பொறுப்பு உளது என்பதையும் படைப்புக்கு ஒரு பயன்பாடு (சமூகக்கடமை) உளது என்பதையும் மார்க்சியம் வலியுறுத்தி நிற்கிறது. பிரச்சினைகளின் ஊற்றுக்கண்களை வர்க்க உணர்வுடன் தெளிவாக இனங்கண்டு அவற்றைப் பிரதிபலிக்கும் வகையில் இலக்கியங்கள் படைக்கப்படல் வேண்டும் என்பதும், அப்பிரச்சினைகளுக்குக் களமான சமுதாயநிலையை மாற்றியமைத்தல் என்ற குறிக்கோளைச் சார்ந்து நின்று படைப்பாளி இயங்கவேண்டும் என்பதும் மார்க்சிய சார்பான உள்ளடக்கப் பார்வையின் தொனிப்பொருள்களாகும்.

இலக்கியத்தின் ஊற்றுக்கண்களைப் பற்றிய மொழியியல் மற்றும் உளவியல் முதலியன சார்ந்த தேடல்களாகவும் அவற்றின் சமூக உறவுநிலை பற்றிய ஆய்வுகளாகவும் அமைவை என்ற வகையில் இங்கு குறிப்பிடப்படுபவை அமைப்பியலும், பின் அமைப்பியலும் ஆகும்.

அமைப்பியல் பார்வையானது இலக்கிய ஆக்கத்தின் கட்டமைப்புக்கான மூலக்கூறுகளைச் சமூகத்தின் கூட்டுப் பண்பாட்டு வடிவங்களாகக் காண்பது. இலக்கியத்தின் உளவியல் மற்றும் மொழியியல் கூறுகள் பற்றிய தேடலாக வெளிப்பட்ட பார்வை இது.

அமைப்பியல் தொடர்பான விமர்சனமாக உருவாகி, படைப்புக்கும் சமூகத்துக்கும் - உலகுக்கும் - உள்ள இடை வெளியை எடுத்துப்பேசும் வகையில் வெளிப்பட்டனவே பின் அமைப்பியல் சிந்தனைகளாகும். உளப் பகுப்பாய்வு, அறிவமைப்பு, தத்துவம் ஆகிய பல்வேறு துறைகளுடாக வெளிப்பட்ட இச்சிந்தனைகள் சமூக நிலைப்பட்ட முழுநிலைப் பகுப்பாய்வுக்கு உட்படுத்தின.

பின் அமைப்பியற் சிந்தனைகளின் தளத்தில் முளை விட்டுள்ள ஒரு மனோபாவமான பின் நவீனத்துவம் எனப்படும் பார்வையும் சமகாலத் தமிழிலக்கியத் திறனாய்வியற் சூழலிற்

பயில்கிறது. தனக்கு முன்னாலுள்ள வரலாற்றையும் அது சுட்டி நிற்கும் உண்மைகள் எனப்படுவனவற்றையும் ஒப்புக் கொள்ள மறுக்கும் - புனிதங்கள் எனக் கருதப்பட்டவற்றை உடைக்கும் - நோக்கிலான மனோபாவங்களின் தொகுதி இது.

2.2 ஈழத்துத் திறனாய்வியலின் முக்கிய கோட்பாட்டு நிலைகள்

மேற்கட்டியவற்றுள் முதலிரு கோட்பாட்டுத் தளங்களே ஈழத்து இலக்கியச் சூழலுடன் தொடர்புடையன. இவை தவிர, 'மெய்யுள்' (பிரபஞ்சயதார்த்தம்) எனப்படும் ஒரு கோட்பாடு ஈழத்தில் ஒருசார் இலக்கியவாதிகளால் பேசப்பட்டு வருகிறது.

விபுலாநந்தரை முதல்வராகக் கொண்டு நடைபயிலத் தொடங்கிய ஈழத்துத் திறனாய்வியலானது இலக்கியத்தை ஒரு அழகியற் கட்டமைப்பாகத் தரிசிக்கும் பார்வையாகவே வெளிப்பட்டதாகும். அவரது "இலக்கியச் சுவை" முதலான கட்டுரைகள் இதனைத் தெளிவுறுத்துவன. சமகாலத் தமிழகத்தில் திறனாய்வியலை முன்னெடுத்த செல்வக்கேசவராயர், வ. வே. சு. ஐயர் மற்றும் அவர்களைத் தொடர்ந்து வந்த மணிக்கொடிக்குழுவினர் முதலியோரும் பொதுவாக அழகியல் நோக்கினரேயாவர் என்பது இங்கு தொடர்புறுத்தி நோக்குதற்குரியது.

மேற்படி மணிக்கொடிக்காலத் தமிழக எழுத்துகளால் அருட்டுணர்வு பெற்றவர்களாக 1930-40 களில் ஈழத்தில் நவீன இலக்கியப் படைப்பிலும் திறனாய்விலும் ஈடுபட்டவர்களான ஈழகேசரி மற்றும் மறுமலர்ச்சிச் சூழல்களின் இலக்கியவாதிகளும் அழகியல் நோக்கினர் என்ற பொதுவகைமைக்குள் அமைபவரேயாவர். ஈழத்தில் பிறந்து தமிழகத்தில் தன் இலக்கிய வாழ்வை மேற்கொண்டவரான (காலஞ்சென்ற) திரு. தருமு சிவராமு (பிரமின்) அவர்கள் அங்கு திறனாய்வுத் துறையில் அழகியல் நோக்கை முன்னெடுத்தவரே என்பதும் இங்கு குறிப்பிடப்பட வேண்டியதாகிறது.

மேற்படி அழகியல் நோக்கை ஈழத்தில் 1950 - 60களில் பல்கலைக்கழகச் சூழலில் காலூன்றச் செய்தவர் பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் அவர்களாவர். (1907-73) இவர் தமது மாணவர்களுக்கு Practical Criticism (செயன்முறைத் திறனாய்வு) என்ற ஒரு தலைப்பிலே 'இலக்கியநயம்' காண்பதான பயிற்சியைத் தந்தவர் என்பது வரலாற்று முக்கியத்துவ முடைய செய்தியாகும். இலக்கியத்தை, குறிப்பாக ஒரு பாடலை (அதற்குப்பிறம்பான தளங்களில் நின்று அணுகாமல் அந்தப் பாடத்தை Textஐ மட்டுமே) குவிமையப்படுத்தி நோக்கி அதன்நயம் மற்றும் தகுதி என்பவற்றைக் காண்பதான ஒரு திறனாய்வு முறைமையாக இது திகழ்ந்தது. 1930 - 40களில் கேம்பிரிட்சு பல்கலைக் கழகச் சூழலில் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட திறனாய்வு முறைமை இது.

இவ்வாறான, அழகியலை முதன்மைப்படுத்திய பார்வைகள் நிலவிவந்த அமைந்த போக்கைத் தொடர்ந்து உள்ளடக்கம் என்ற அம்சம் தனிக்கவனம் பெறத்தொடங்கியது. இதனை வலியுறுத்தும் மார்க்சிய அடிப்படையிலான சிந்தனைகள் 1940களிலிருந்தே தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் அறிமுகமாகி வளரத் தொடங்கின; 60களில் தனிக்கவனத்துக்குரியனவாக முன்னிலைக்கு வந்தன. இக்கோட்பாட்டை தமிழகத்தில் ப. ஜீவானந்தம், தோ. மு. சி. ரகுநாதன், நா. வானமாமலை முதலியோரும் ஈழத்தில் கே. கணேஷ், கே. ராமநாதன், அ. ந. கந்தசாமி, கலாநிதிகள் க.

கைலாசபதி. கா. சிவத்தம்பி முதலியவர்களும் முன்னெடுத்தனர் என்பது வரலாறாகிவிட்டது.

இவ்வாறு இவர்களால் முன்னெடுக்கப்பட்ட மார்க்சிய நோக்கு தமிழகம் மற்றும் ஈழம் சார்ந்த இலக்கியச் சூழல்களில் இரண்டுமுறைமுறைகளைக் கடந்த நிலையிலும் இன்று வரை உயிர்த்துடிப்புடன் தொடர்கிறது. சமகாலத்தில் அழகியல் சார்ந்த கோட்பாடுகளும் சமாந்தர நிலையில் தொடர்கின்றன. இவற்றினிடையே பலநிலை விவாதங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன; இப்பொழுதும் நிகழ்ந்து வருகின்றன.

இவ்வாறான வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியில் மார்க்சிய நோக்கு எய்திய கருத்தியல் வளர்ச்சி மற்றும் அக்கோட்பாட்டை விமர்சிக்கும் முறைமையிலமைந்த சிந்தனை வெளிப்பாடுகள் என்பன குறிப்பிடத்தக்க முக்கியத்துவமுடையவையாகும். 'கருத்தியல் வளர்ச்சி' என்ற முதலாவது அம்சம் மார்க்சியம் சார்ந்தோர் தம்முள் தாமே நிகழ்த்திக்கொண்ட விவாதங்களில் வெளிப்பட்டதாகும். மார்க்சியத்தை விமர்சிக்கும் முறைமையில் அமைந்தவற்றுள் ஒன்றாகவே மெய்யுள் திகழ்கிறது. இவ்விரு நிலைகளையும் தனித்தனியாக நோக்கலாம்.

2.2.1. மார்க்சிய நோக்கில் - கருத்தியல் வளர்ச்சி அழகியல் தொடர்பான சிந்தனைகள்.

ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தில் மார்க்சியநோக்கு அறிமுகமாகத் தொடங்கி ஏறத்தாழ ஒருதலைமுறைக் காலம்வரை - 1970கள் வரை - அது ஒரு அரசியல் என்ற அளவிலேயே - அதாவது உள்ளடக்கத்தைப் பற்றிப்பேசும் கோட்பாடு என்ற அளவிலேயே - அறியப்பட்டிருந்தது. மார்க்சியத்துக்கு ஓர் அழகியல் உண்டு என்ற கருத்து 60கள் வரையான காலப்பகுதியின் மார்க்சியச் சொல்லாடல்களில் இடம்பெற்றதாகத் தெரியவில்லை. சமூகப் பிரச்சினைகளை வர்க்க உணர்வுடன் சித்திரித்தல் என்ற அளவிலேயே மார்க்சிய இலக்கியம் பற்றிய கருத்துநிலை ஈழத்தில் அக்காலப்பகுதியில் நிலவியது. அக்காலத் தமிழகத்திலும் ஏறத்தாழ இதேநிலைதான்.

இலக்கியத்தின் அழகியல் பற்றி யாராவது பேசமுற்பட்டால் அது சமுதாய மாற்றத்தை விரும்பும் மார்க்சியத்துக்கு எதிரான நிலைப்பாடே என அக்கால மார்க்சியர் சிலர் கருதியமை அக்கால எழுத்துகளில் புலனாகிறது, முடிகிறது. இதற்குச் சான்றாக,

“ஆழமாக நோக்கினால் கலைவாதிகள் அறிந்தோ அறியாமலோ சமுதாய மாற்றத்துக்காகப் பாடுபடும் எழுத்தாளனின் ஆக்கங்களையே அழகியலின் பெயரில் நிராகரிக்கின்றனர். இது தற்செயல் நிகழ்ச்சியல்ல வர்க்கமுரண்பாட்டின் பிரதி பலிப்பாகவே உள்ளது.”

என்ற கலாநிதி க. கைலாசபதியவர்களின் கருத்து (சமர்-2, 1979 ஜூலை) நமதுகவனத்துக்கு வருகிறது. இக்கூற்று அழகியல்வாதிகள் சிலரின் அக்காலச்செயற்பாடுகளை விமர்சிப்பதேயன்றி, அழகியலை முற்றாக நிராகரிப்பதன்று என வாதிட இடமுண்டு. ஆயினும், கலை (அழகியல்) வாதிகள் மட்டும் தான் அழகியல்பற்றிப் பேசுகிறார்கள் என்பதான ஒரு எண்ணப் பாங்கை இது புலப்படுத்திநிற்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

இவ்வாறான எண்ணப்பாங்கு அக்காலப்பகுதியில் பொதுவாக நிலவியதென்பதை மேற்படி சமர்-2 இதழில் சித்திரலேகா மெளனகுரு அவர்கள் “ஈழத்து இலக்கியமும் இடதுசாரி

அழகியலும் - சில குறிப்புகள்” என்ற தலைப்பில் எழுதியுள்ள கட்டுரையில் தந்துள்ள,

“சுத்த கலைவாதிகளே அழகியல் பற்றிப் பேசுவார்கள் என்ற வகையில் நிலவிவரும் கருத்தால் இளம் எழுத்தாளர்களும் இலக்கிய மாணவர்களும் தெளிவான பின்னணியில் காலூன்ற முடியாத நிலை உளது.”

என்ற குறிப்பும் உறுதிசெய்கிறது.

அதேவேளை, 70களின் பிற்பகுதிவரையான காலப்பகுதியில், சமூகப்பிரச்சினைகளை அழகியல் தகுதியுடன் வெளிப்படுத்தி நின்ற பலரது இலக்கியங்கள் 'அவை மார்க்சிய சார்பான உணர்வோட்டங்களைப் பிரதிபலிப்பன அல்ல' என்ற நோக்கில் புறக்கணிக்கப்பட்டன. குறிப்பாக மஹாகவி, எஸ். பொன்னுத்துரை மற்றும் மு. தளையசிங்கம் முதலிய பலருடைய ஆக்கங்கள் ஈழத்து மார்க்சியரால் உரிய திறனாய்வுக்கு உட்படுத்தப்படாமற் புறக்கணிக்கப்பட்டன என்பது பலராலும் பலமுறை சுட்டப்பட்டு வந்த செய்தியாகும்.

மார்க்சியம் சார்ந்த இவ்வாறான பார்வை அணுகுமுறை என்பன 70களின் பிற்பகுதியிலிருந்து மாற்றமடைவதை நோக்க முடிகிறது. ஈழத்து மார்க்சியத்தின் முதல்தலைமுறை சார்ந்தவர்களில் கலாநிதி கா. சிவத்தம்பி மற்றும் ஏ. ஜே. கனகரத்னா ஆகியோரும் இரண்டாவது தலைமுறையினர் எனக் கொள்ளத்தக்க கலாநிதி சி. மெளனகுரு, திருமதி சித்திரலேகா, கலாநிதி எம். ஏ. நூஃமான் மேற்குறித்தவாறான சிந்தனைப் போக்கில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்த முயன்றமை தெரிகிறது.

இவ்வகையில், கலாநிதி கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் இலக்கியமும் கருத்துநிலையும் என்ற நூலில்,

“இலக்கியம் என்பதுவெறும் கருத்துக் கோவையன்று. அது அழகுணர்ச்சியுடன் சம்பந்தப் பட்டது. கருத்தாழமற்ற, ஆனால் கலையழகுள்ள ஒரு ஆக்கம் இலக்கியமாகக் கருதப்படலாம். ஆனால் கலையழகற்ற கருத்தாழமற்ற ஆக்கம் இலக்கியமாகாது.”

என முன்வைத்துள்ள குறிப்பு (ப.19) முக்கியமானது. ஏ.ஜே. கனகரத்னா அவர்கள் மொழிபெயர்த்தளித்த சில கட்டுரைகள் (நூல்: மார்க்சியமும் இலக்கியமும் - சிலநோக்குகள் - 1981) ரஷ்யாவில் மார்க்சிய அதிகாரவர்க்கத்தால் அழகியல் புறக்கணிக்கப்பட்டிருந்த நிலை தொடர்பான சில வரலாற்றுத்தகவல்களை முன்வைப்பதாக அமைந்தது. சி. மெளனகுரு, திருமதி சித்திரலேகா, எம். ஏ. நூஃமான் ஆகியோர் தமது, இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழிலக்கியம் (1979) நூலில் மஹாகவி சமூகப்பார்வையுடைய தகைமைவாய்ந்த ஒரு கவிஞர் என்ற தமது கணிப்பைப் பதிவுசெய்தனர்.

மேலும், நூஃமான் அவர்கள், தமது மார்க்சியமும் இலக்கியத்திறனாய்வும் (1987) என்ற நூலில் தமிழகத்தவரான கோ. கேசவன் அவர்களின் இலக்கிய விமர்சனம் - ஒரு மார்க்சியப் பார்வை (1984) என்ற நூலுக்கு முன்வைத்த விமர்சனத்தில், 'இலக்கியத்தின் அழகியல்' அம்சத்துக்கு அழுத்தம் தந்துள்ளமையும். இங்கு சுட்டப்படவேண்டிய முக்கியத்துவமுடையதாகும். இலக்கியம் வாழ்க்கையைப் புரிந்துகொள்வதற்கான ஒரு கலைச்சாதனம் என்பதும் அது தனக்கெனத் தனியான விதிமுறைகளைக் கொண்டது என்பதும் நூஃமான் அவர்களால் அந்நூலில் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளன.

மார்க்சிய நோக்கு தொடர்பாக ஈழத்து மார்க்சியர் சிலரிடம் இவ்வாறான மாற்றம் ஏற்பட்ட சமகாலத்தில் தமிழகத்தில் 'ஞானி' (கி. பழனிச்சாமி) முதலியவர்களும் இவ்வாறான கருத்துகளை முன்வைத்தனர் என்பது தொடர்புறுத்தி நோக்கப்படக்கூடிய பொதுநிலையாகும். மார்க்சிய நோக்கு தொடர்பான இவ்வாறான கருத்தியல்வளர்ச்சியானது அக்கோட்பாடு ஐரோப்பியச் சூழலில் எய்தி வந்த கருத்தியல் பரிமாணங்களைப் பிரதிபலிப்பதான ஒருவரலாற்று நிகழ்வேயாகும் என்பது இங்கு சுட்டப்படவேண்டியதாகும். இதுபற்றிய ஒரு சிறு விளக்கம் இங்கு அவசியமாகிறது.

மார்க்சிய மூலவர்களான கார்ல் மார்க்ஸ் மற்றும் பிரடெரிக் ஏங்கல்ஸ் ஆகியோர் கலை இலக்கியம் என்பன தொடர்பாகத் திட்டப்பாங்கான கோட்பாடுகளை உருவாக்கியவர்களல்லர். அவை தொடர்பான சில கருத்துகளை மட்டுமே அவர்கள் அவ்வப்போது முன்வைத்து வந்துள்ளனர். அக் கருத்துகள் கடிதங்கள், விமர்சனங்கள் முதலான வகைகளில் பதிவுசெய்யப் பட்டிருந்தன. அக்கருத்துக்களின் தொடர்ச்சியாக அவர்களின் வழிவந்த சிந்தனையாளர் பலர் முன்வைத்த கருத்தாக்கங்களாக நமக்குக் கிடைத்துள்ள சிந்தனைப் பரப்பே இங்கு இலக்கியம் சார்ந்த நிலையில் 'மார்க்சியநோக்கு' எனப்படுகிறது.

இவ்வகைக் கருத்தாக்கங்களாக மார்க்சியரிடையில் இருவேறுபட்ட பார்வைகள் உருவாகியுள்ளன. ஒருவகைப் பார்வையானது, படைப்பாளியின் அனுபவ அம்சத்துக்கும் அது படைப்பாக உருவம் எய்திய நிலைக்கும் உரிய மதிப்பளித்து விமர்சிப்பதானநோக்கில் அமைவது.

இலக்கிய ஆக்கத்துக்கு ஒரு நோக்கம் (பயன்பாடு) இருக்க வேண்டும் என்பதோடு அப்பயன்பாட்டுக்கான கூறுகள் அதன் கலைத் தன்மைக்கு ஊறு விளைவிக்காதனவாகவும் திகழவேண்டும் என்ற கருத்தினடிப்படையிலான அணுகுமுறை இது. "எழுத்தாளன் தீர்வுகளைத் தட்டில்வைத்துத் தரவேண்டிய தில்லை", என்ற ஏங்கல்ஸின் கூற்றும், "ஒரு கலைப்படைப் பானது தனது சொந்தக் கலையாக்க விதிகளால் தீர்மானிக்கப் படவேண்டியது" என்ற லியோ ட்ரான்ஸ்கியின் கருத்தும் இத்தொடர்பில் பிரபலமானவை.

இவ்வாறான - அழகியலுக்கு மதிப்பளிக்கும் - சிந்தனைகள் பின்னாளில் ஜோர்ஜ் லூகாக்கஸ், அந்தோனியோ கிராம்சி, ரோபர்ட் மார்க்யூஸ், பியர்மெளரி முதலிய பலரால் பலநிலைகளில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. "இலக்கியத்தின் உண்மையான சமூகக் கூற்று அதன் உள்ளடக்கமன்று; உருவமே", என்ற லூகாக்கஸின் கூற்று அழகியலின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்துவதாகும்.

இவ்வாறான பார்வை மற்றும் அணுகுமுறை என்பவற்றிலே, படைப்பாளி எந்த வர்க்கச்சார்பில் நின்று எந்த நோக்கில் படைப்பை மேற்கொள்கிறார் என்பதைவிட அவருடைய படைப்பினூடாகச் சமூகயதார்த்தம் சரியாகப் பதிவு பெற்றுள்ளதா என்பதே இங்கு முக்கியம். இப்பார்வைகள் பொதுவாக பார்வை விமர்சன யதார்த்தவாதம் எனப்படுவன.

மார்க்சியரிடம் உருவான மற்றொரு பார்வையானது மேற்கூட்டியதின் குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு வேறுபட்டதாகும். படைப்பாளியினதும் படைப்பின் உள்ளடக்கத்தினதும் வர்க்கச்சார்புக்கு முதன்மை தரும் நோக்குடனான அணுகுமுறை இது. 1930களில் உருப்பெற்ற சோசலிச யதார்த்தவாதம் என்ற கோட்பாடு இவ்வணுகுமுறையின் தீவிர நிலைக்குச் சான்றாகச்

சுட்டத்தக்கது. 'உழைக்கும் மக்களுக்கு நட்பிக்கையூட்டிச் சோசலிச கட்டமைப்பை முன்னெடுக்கும்' வகையிலான கலை, இலக்கிய ஆக்க முயற்சிகளைக் கோரிநிற்கும் கோட்பாடு இது.

ரஷ்யாவில் மார்க்சிய அரசியல் முன்னெடுக்கப்பட்ட சூழலில் ஸ்டாலினுடைய ஆட்சியிலே அவருடைய ஆசியுடன், 1934 இல் உருவாக்கப்பட்ட கருத்தாக்கமான இது (சோசலிச யதார்த்தவாதம்) படைப்பாளியின் மனவுலகம், சுயதேர்வுச் சுதந்திரம் முதலானவற்றை பொருள்ற்றவையாக்குவது.

ரஷ்யாவில் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிய மார்க்சியர் அவ்வதிகாரத்தைப் பலப்படுத்துவதற்காகவும் பிற நாடுகளிலிருந்து வரக்கூடிய அச்சுறுத்தல்களிலிருந்து தற்காத்துக்கொள்வதற்காகவும் கலை, இலக்கியம் உட்பட அனைத்தையும் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டிய நிலையில் இருந்தனர். சமூக மாந்தரின் மனதை வென்றெடுக்கவேண்டிய தேவை இருந்தது. இச் சூழலின் விளைபொருள் இக்கோட்பாடு.

மேலே முதலிற்சூட்டிய, (விமர்சன யதார்த்தவாதம் சார்ந்த) பார்வைகள், மார்க்சியம் அதிகாரத்தில் இல்லாத, ஆனால் அதிகாரத்தைப் பெறுவதற்கு முயன்றுகொண்டிருந்த - முயன்று கொண்டிருக்கும் - சூழல்களின் குறிப்பாக, ஜெர்மனி, இத்தாலி, பிரான்ஸ் ஆகியநாடுகளின் மார்க்சியச் சிந்தனையாளர்களின் வெளிப்பாடுகளாக அமைந்தவையாகும். ரஷ்யச் சூழல் மக்களுக்கு மார்க்சியச் சார்பான அறிவுபெறுவதை முதன்மைப்படுத்தியது. அங்கு அழகியல் சார்பான ஆழமான விவாத நிலையிலான சிந்தனைகளுக்கு வாய்ப்பிருந்ததா என்பது தெரியவில்லை. மேற்கூட்டிய ஐரோப்பிய நாடுகளின் சூழல்கள் மார்க்சிய அழகியல் பற்றிய தேடலுக்கும் விவாதங்களுக்கும் விரிவான இடமளித்தன. மேற்கூட்டிய இருவகைப் பார்வை, அணுகுமுறை என்பவற்றுக்கான அடிப்படைகள் பற்றிய கருக்கக் குறிப்பு இதுதான்.

தமிழ்ச் சூழலைப் பொறுத்தவரை மார்க்சிய இலக்கியப் பார்வையானது முதலில் (1940 - 60களில்) சோவியத் ரஷ்யச் சூழல் சார் அநுபவங்களின் ஊடாகவே அறிமுகமானது. என்பதே நாம் இங்கு கருத்துக் கொள்ளவேண்டிய அம்சமாகும். இவ்வாறு அறிமுகமான சந்தர்ப்பத்தில் அப்பார்வை, அணுகுமுறை என்பன மார்க்சிய அரசியலின் - சமுதாய மாற்றத்துக்கான புரட்சி என்ற கருத்தியலின் - பிரசாரம் என்ற முகத்தையே காட்டி நின்றது. அதே காலப் பகுதியில்தான் சோவியத் ரஷ்யாவுக்கு அப்பாலான ஐரோப்பிய சூழலில் மார்க்சிய அழகியல் சார்ந்த எண்ணக்கருக்கள் கோட்பாட்டு நிலையில் விரிவுபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. இவை 1970 களின் பிற்பகுதியிலேயே தமிழ்ச் சூழலுக்கு அறிமுகமாகின்றன.

ஈழத்தில் மார்க்சியநோக்கானது 'அழகியல்' நிலையில் எய்தி வந்துள்ள தெளிவைநோக்கிய மாற்றத்தின் சுருக்க வரலாறு இதுதான்.

2.2.2. ஈழத்தில் மார்க்சியத்தை விமர்சிக்கும் முயற்சிகள் - மு. தளையசிங்கத்தின் 'மெய்யுள்'

மேலே நோக்கியவாறு மார்க்சிய சிந்தனைகளில் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துவரும் சூழலில் அதனை மறுக்கும் நிலையிலான கருத்துக்களும் முன்வைக்கப்பட்டன. இம்மறுப்பாளர்களில் ஒருசாரார் அழகியல் வாதிகள் என்ற பொதுத் தளத்தினர். இவர்கள் மார்க்சிய நோக்கானது இலக்கியத்தைப்

பிரசாரமாக்குகிறது என்று குரலெழுப்பியவர்கள். எஸ். பொன்னுத்துரை அவர்கள் மார்க்சிய சார்பினர் முன்வைத்த 'முற்போக்கு இலக்கியம்' என்ற இலக்கிய இயக்கத்தை மறுதலிக்கும் வகையில் 'நற்போக்கு இலக்கியம்' என்ற சிந்தனையை 1960களில் முன்வைத்தார். இதேகாலப்பகுதியில் உருவான இன்னொரு சிந்தனையாகவே மு. தளையசிங்கம் அவர்களின் மெய்யுள் என்ற கோட்பாடு அமைந்தது.

“வர்க்க வேறுபாடுகளைத் தாண்டியபொது வுடைமைச் சோஸலிசத்தை மட்டும் அடைந்தால் போதாது. அதைத் தனியாகக் கொண்டுவருவதும் முடியாது. பொதுவுடைமைப் போராட்டத்தோடு அகத்தே காணப்படும் குணவேறுபாடுகளையும், அதேசமயம் முழுச் சமூகமும் தாண்டினால்தான் உண்மையான சோஸலிசமும் உண்மையான ஞான எழுச்சியும் – சர்வோதயமும் – அடுத்தகட்ட மனிதப் பரிணாமமும் வரமுடியும் என்பதே எனது கருத்தின் முக்கிய அம்சமாகும்.” (மெய்யுள் – 1974 ப.8)

இது திரு. மு. தளையசிங்கம் அவர்கள் முன்வைத்துள்ள தத்துவநிலைப்பாடாகும். சமகால சமூகத்தில் நிலவும் புறநிலை முரண்பாடுகள் மற்றும் அகநிலை (மனம்சார்ந்த) முரண்பாடுகள் ஆகிய இரண்டும் களையப்படவேண்டும் என்பதும் அதன் மூலம் புதியஒரு கட்டத்தை மாணுசமுதாயம் அடையவேண்டும் என்பதுமே மேற்படி அவருடைய கூற்றின் சாராம்சமாகத் தெரிகிறது. மனித விடுதலைக்கு வர்க்க வேறுபாடு பற்றிப்பேசும் மார்க்சிய அணுகுமுறைமட்டும் போதாது என்பதும் அதனைத் தாண்டிச் செல்லவேண்டிய நிலை உளது என்பதும் மேற்படி உரையில் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. முழுமையற்ற (சமகால) நிலையிலிருந்து முழுமையைக் கற்பனை செய்வதான உணர்வுநுதலின் வெளிப்பாடாக இது அமைவது தெரிகிறது. இத்தத்துவநிலை இந்தியமரபின் அத்வைத வேதாந்தம் சார்ந்ததாகும். அறிவுக்கும் அநுபவத்துக்கும் எட்டாத பிரம்ம நிலை பற்றிப் பேசுவது அத்வைத வேதாந்தம். இத்தகுநிலை பற்றியே 'மெய்யுள்' பேசுகின்றமை தெரிகிறது.

இது சமகாலம்வரையான கலை மற்றும் இலக்கியம் என்பவற்றின் உள்ளடக்கம் மற்றும் உருவநிலை ஆகியவற்றைக் கேள்விக்குட்படுத்த முனைவது தெரிகிறது. புதுயுக வளர்ச்சிக்கான புதுக்கலைவடிவங்கள் பற்றியும் இது பேசுகிறது. ஆயினும் ஒரு இலக்கியக் கோட்பாடு என்றவகையில் இது தெளிவான காட்சியைத் தரவில்லை என்பதே இன்றுவரையான எனது புரிதல் ஆகும்.

1960களில் முன்வைக்கப்பட்ட இச்சிந்தனையானது அண்மைக்கால பின்நவீனத்துவக் கலைஇலக்கியச் சிந்தனைகளோடு சமாந்தரமாகச் செல்வது இன்று பலரால் சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது. சமகாலம்வரையான வரலாறு, கலை மற்றும் இலக்கியம் என்பவற்றின் உள்ளடக்கம் மற்றும் உருவநிலை ஆகியவற்றைக் கேள்விக்குட்படுத்தும் அம்சத்தில் இவ்விருண்டுக்கும் பொதுமை உளது. ஆனால் மாற்றுத்திட்டம் என்றவகையில் இது (மெய்யுள்) இந்தியமரபின் ஆன்மிகம் நோக்கிய அழைப்பாக அமைவது. பின்நவீனத்துவம் அப்படி ஒரு இலக்கை முன்னிறுத்தவில்லை என்பது முக்கிய வேறுபாடாகும்.

நிறைவாக....

ஈழத்தின் தமிழிலக்கியத் திறனாய்வியல்பற்றிய பார்வையில் கோட்பாட்டுநிலை என்ற அம்சம் தொடர்பான ஒருவரலாற்றுப் பார்வை இங்கு முன்வைக்கப்பட்டது. இக்கோட்பாடுகள் தொடர்பான விவாதிக்கப்படவேண்டிய அம்சங்கள் பல உள. மேலும், ஈழத்தின் இலக்கிய வரலாற்றை இக்கோட்பாடுகள் வழிநடத்திய முறைமையும் விரிவாக நோக்கப்படவேண்டியதாகும். இவைதவிர, தமிழகத்தின் திறனாய்வியலில் ஈழத்தவர் நிகழ்த்திவந்துள்ள – நிகழ்த்தி வருகின்ற – சிந்தனைத்தாக்கமும் தனிக்கவனத்துக்குரியதாகிறது. இக்கட்டுரையின் பக்க அளவுகருதி இவை இங்கு தவிர்க்கப்பட்டுள்ளன. இனி வரும் சந்தர்ப்பங்களில் இவை பற்றிச் சிந்திக்கலாம்.

பஞ்சாட்சர சர்மா

பத்திரிகைகளில் எழுதுபவர்களெல்லாம் நன்கு படித்தறிந்த அறிஞர்களாயிருப்பார்களென்று நான் நினைத்திருந்ததால் நானும் எழுதலாம் எழுத வேண்டும் என்று நினைக்கவேயில்லை. ஏனெனில் கன்னாகத்தில் படிக்கும் போது வித்துவான் கணேசையருக்கு மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்திலிருந்து அவருக்கு அனுப்பப்பட்டுவந்த "செந்தமிழ்" என்ற மாத இதழில் வித்துவானும் அவரைப் போன்ற அறிஞர்களுமே எழுதிக் கொண்டிருந்தார்கள். சென்னையிலிருந்து வெளிவந்த 'ஆனந்த போதினி' 'லோகோபகாரி' என்னும் பத்திரிகைகளிலும் சாதாரணமான கட்டுரைகளும் கதைகளும் வெளிவந்தனவாயினும் அவற்றை எழுதியவர்களின் பெயர்களுக்கு முன்னே பின்னே ஏதாவது பட்டங்கள் காணப்படும். அப்போது கன்னாகத்தில் வெளிவந்த "ஈழகேசரி" யில் எங்களோடு பிராச்சீன பாடசாலையில் பாலபண்டித வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்த சிவலிங்கமென்பவரும் கதைகள் கட்டுரைகள் எழுதுகிறார் என்று அறிந்தபோது எனக்கு வியப்பாயிருந்தது. நானும் எழுதலாமென்று துணிவு வந்த போதிலும் எதை எழுதுவதென்று தெரியாமலே காலம் போய்க் கொண்டிருக்கையில் யாழ்ப்பாணத்தில் அப்போது தொடங்கிச் சில காலத்தில் நின்றுவிட்ட 'இலங்கை விகடன்' பத்திரிகைக்கு கதையனுப்பினேன். அது அச்சேறி வெளிவந்தது 1939ம் ஆண்டில். இதன் பின்பு நான் பல பரிட்சைகளுக்குத் தொடர்ந்து படித்துக் கொண்டிருந்ததால் எதுவும் எழுதவில்லை. 1943ம் ஆண்டில் பின்பு பிரபல எழுத்தாளராய் வளர்ந்த அ. ந. கந்தசாமி, அ. செ. முருகானந்தன், தி. ச. வாதராசன், நாவற் குழியூர் நடராஜன் என்னும் மறுமலர்ச்சி நண்பர்களின் கூட்டுறவே என்னை எழுதத் தூண்டியது. தொடர்ந்து இலங்கைப் பத்திரிகைகளிலும் இந்தியப் பத்திரிகைகளிலும் எழுதினேன்.

- குரனம் 83: நேர்காணலில் ச. பஞ்சாட்சர சர்மா

யாவாவ
இலக்கியக் குழு

நான்குகை வாழ்க்கைவோம்

இலக்கிய உள்ளத்தை ஈர்த்தெடுக்கும் ஞானத்தை
இன்சுவை திரட்டிவரும் எழிலான அமுதத்தை
கலங்கிய நெஞ்சுக்கு களிப்பூட்டும் ஞானத்தை
கற்கண்டின் சுவையோடு கலந்துவரும் ஞானத்தை
நலந்தரும் நாட்டமுடன் நாடிவரும் ஞானத்தை
நயப்புடையார் எல்லோர்க்கும் நலமளிக்கும் ஞானத்தை
இலங்கைத் திருநாட்டில் இதுழிவிரிக்கும் ஞானத்தை
இதயத்தால் வாழ்த்தியே இன்புற்று மகிழ்கின்றேன்.

எழுதியவை எல்லாமே கிடப்பினிலே கிடக்கையிலே
எவர்வருவார் உதவிக்கு என்றேங்கி நின்றவர்க்கு
எழுதாங்கள் நண்பர்களே என்றவரை வரவேற்று
களம் அமைத்துத் தந்திட்ட கலைஞான பொக்கிசத்தை
பொழுதெல்லாம் புகழ்ந்திடலாம் பொன்னான கலைஞான்களின்
புகைப்படத்தைப் போட்டிங்கு புகழ்பார்ப்பும் தீபத்தை
எழுத்தாளர் இதயங்கள் இனிமையுடன் வாழ்த்துவதால்
எல்லோரும் கைகொடுத்து ஏத்திடுவோம் ஞாலத்தில்

கலைஞான்களைக் கண்டெடுத்து கருத்துடனே செவிசாய்த்து
செவ்விகண்ட செம்பொருளை தெவிட்டாத அமுதாக்கி
கலையமுதப் படையலினை கவினூறவே தருவதனால்
கற்றோரும் வாழ்த்திடுவர் காழுற்று மகிழ்ந்திடுவர்
நிலைநின்று இலக்கியத்தில் நெடும்பணிகள் செய்தவராம்
கணைசுக்கும் வரதருக்கும் சிவத்தம்பி செல்வாக்கும்
கலைச்செல்வி ஆசிரியர் கவிவாணர் சிற்பிக்கும்
கனிவுடனே பவளவிழா மலர்போட்டுச் சிறப்பித்தாய்

நவமான கருத்தினையும் நாடறியத் தந்திட்டாய்
நானிலத்து மாந்தரவர் நலமொன்றே குறியாக
தவமுடனே ஆற்றிவரும் உன்பணியை மறுப்பார் யார்?
கலைஞான்களின் நாமத்தால் சிறுகதையாம் போட்டிகளை
புவனத்தில் முன்நடத்தி பற்பலவாம் பண்ப்பரிசை
பலர்பெறவே களிப்புற்றாய் வாசகர் கருத்தோடு
நவரசம் ததும்புகின்ற சமகால நிகழ்வினையும்
தந்தெம்மை மகிழ்விக்கும் ஞானத்தை வாழ்த்துகிறேன்.

‘செஞ்சரி’ இதழாக சுவையூட்ட வருமிந்த
தெய்வீக மணங்கமழும் தேனமுதம் ஞானத்தின்
மஞ்சரி இதுழிவிரித்தால் மணியான கட்டுரையும்
மாசற்ற கவிவாணர் மணிமுத்துக் கவிதைகளும்
நெஞ்சை விட்டகலாத நெறிப்படுத்தும் சிறுகதையும்
நேசமுள்ள வாசகரின் நெஞ்சார்ந்த மடல்களும்
பஞ்சா மிர்தமாக பறைசாற்ற வருவதனை
வரவேற்று மகிழ்ந்திடுவோம் வாயார வாழ்த்திடுவோம்.

தமிழில் இலக்கிய விமர்சனம் பற்றிப் பேச முற்படும் நாங்கள், அதன் தோற்றம் மிக அண்மைக் காலத்துக்குரிய தென்பதை நினைவில் கொள்ளல் வேண்டும். தமிழில் ஒழுங்கான இலக்கிய விமர்சனம் என்பது, (Literary criticism proper) நாற்பது அல்லது ஐம்பது வருடங்களுக்குமேல் செல்லாது என்றே சொல்லலாம். தமிழ் ஆதிமொழிகளில் ஒன்றென்றும் அது பல மொழிகளின் தாயாக இருந்திருக்கிறதென்றும் அதன் பழமை பற்றிப் பேசப்படுவதில் உள்ள கணிசமான உண்மை,

அதன் விமர்சனத்துறைக்குப் பொருந்தாது என்பதை நாம் அறுதியிட்டுக் கூறலாம். எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்கள் தமிழின் இலக்கியத் தொன்மைக்கு எதிராக முன்வைத்த பிழையான தீவிர அழுத்தத்தை நாம் அதன் விமர்சனத்துறையின் தொன்மைக்கு எதிராகவே அழுத்தவேண்டும். நச்சினார்க்கினியார், பரிமேலழகர் போன்றோர் வரிசையில் வரும் உரைகளையும் நக்கீரரின் “குற்றமே குற்றம்” போன்ற கதைகளையும் நாம் தமிழ் இலக்கிய விமர்சனத்துறையிலிருந்து ஒதுக்கி விட்டால் நமக்கு எஞ்சுவது எதுவுமில்லையென்றே சொல்லி விடலாம். இந்நிலையில் வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்கள் தமிழ் இலக்கியத் தொன்மைக்கு எதிராக முன்வைக்கும் அழுத்தங்கள் சரியோ, பிழையோ, அந்த அழுத்தங்களில் தொனிக்கும் பற்றின்மை, விஞ்ஞான நோக்கிற் குரிய புறநிலை ஆய்வு, (Objective) போன்றவற்றை தமிழ் இலக்கிய விமர்சனத்துறையின் ஆரம்பக் கருக்கூட்டல்களாகக் கொள்ளலாம். வெறும் ஆரம்பக் கருக்கூட்டல் மாதிரிமே. பலதளப்பார்வை கொண்ட பெரும் விமர்சனப் பாச்சல் தமிழில் ஏற்பட இன்னும் பல வருடங்கள் இருந்தன.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் நாம் ஒன்றைத் தெளிவுப்படுத்த வேண்டும். அதாவது நான் மேலே குறிப்பிட்ட பல தளப் பார்வை கொண்ட கலை இலக்கிய விமர்சனப்பார்வை தமிழ் நாட்டில் ஏற்படவில்லை. முதன்முதலில் ஈழத்தில்தான் ஏற்பட்டது என்பதே அது. இது பற்றி மு. தளையசிங்கம் குறிப்பிடுகையில் “அல்பிரட் காஸின் என்ற அமெரிக்க விமர்சகர் ஃபோக்னர், எமிங்வே கால இலக்கியங்களைப் பற்றிக் கூறும்போது, ஆண்மையையும், வீரத்தையும் எதிர்பார்க்கும் ஒரு விரகதா பமுள்ள பெண்ணைப்போல் ஐரோப்பாவும் இனி அமெரிக்காவை நோக்கித்தான் புதிய வீரமும் ஆண்மையுமுள்ள இலக்கியத்துக் காக ஏங்கிக்கிடக்கும் என்று உவமித்தார்” என்று கூறுகிறார். இக்கூற்று இக்கால ஈழத்து ஆக்க இலக்கியத்துக்குப் பொருந்துவது சந்தேகத்துக் குரியதாக இருந்தாலும் விமர்சன ரீதியாக முற்றும் பொருத்தமான கூற்றாகவே நிற்கிறது எனலாம். 1960ல் இருந்து 1970 வரையிலான பத்தாண்டு காலப்பகுதியே இத்தகைய வேகத்தையும் பார்வை வீச்சையும் விமர்சனத் துறையில் ஏற்படுத்தியதாக நிற்கிறது.

இது ஒரு சொற்பகாலப் பகுதியெனினும் இக்கால இலக்கிய விமர்சனம் காட்டிய வீச்சும் பார்வை விரிப்பும் பிரம்மிக்கத் தக்கதாக இருந்தது மட்டுமல்ல, ஒரு பெரும் சுற்று வட்டமொன்றையே போட்டு உலக இலக்கியப் போக்குகள் பலவற்றை ஆய்வு செய்தும் அவற்றைக் கேள்விக்குள்ளாக்கியும் அவற்றுக்கும் அப்பால் போகும் ஆற்றல் களைக் காட்டுவதாகவும் அமைந்தது. மிகுந்த சொற்பகாலப் பகுதி. ஆனால் சாதனை அளப்பரியது. தொழிற்புரட்சி மூலம் நீண்ட 250 வருடகாலப் பகுதியில் மேற்காலகு ஏற்படுத்திய அபிவிருத்தியை, ஸ்ரலின் கால

**ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய விமர்சனம் :
மு. தவும் இன்றைய போக்குகளும்
மு. வான்னம்பலம்**

ரஷ்ஷியா திட்டமிடல் பொருளாதாரத்தின் மூலம் 50 வருடங்களில் நிறைவேற்றி நிமிர்ந்ததை ஒத்த செயல் இது. ஆனால் இதே காலத்தில் ஸ்ரலின் கால ரஷ்யாவில் மனிதத்தின் விடுதலை முகங்கள் வெளிப்படும் சாதனங்களான பேச்சும் எழுத்தும் அதனோடு சம்பந்தப்பட்ட கலை இலக்கிய சாதனங்கள் அனைத்தும் அடக்கி ஒடுக்கி நலமெடுக்கப்பட்டன. சர்வாதிகாரத்தின் உச்ச வெளிக்காட்டல் அங்கு நிலவிற்று. மனிதம் மூச்சுவிட முடியாது திணறிற்று. ஆனால் இங்கே ஈழத்தில், அதே ஸ்ரலின் கால ரஷ்ஷியாவின் அனுதாபிகளாய் இருந்த நமது “முற்போக்கு எழுத்தாளர்” என்போரால் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்த ஒரு பாரிய இலக்கியச் சர்வாதிகாரம் அறுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் முறியடிக்கப்படத் தொடங்கிற்று. இலக்கிய விடுதலை முகங்காட்டலின் கீற்றுக்கள் தெரிய ஆரம்பித்தன.

அறுபதுகளில் இருந்து பாயத் தொடங்கிய இவ்விவலக்கிய விமர்சன வீச்சுக்கு முகம் கொடுக்க முடியாமல் முற்போக்கு இலக்கியச் சர்வாதிகாரம் வீழ்ந்ததென்பதும் பின்னர் சிதைந்த தென்பதும் இக்காலத்தில் நிகழ்ந்த விமர்சனப் போக்கின் ஒரு சிறு அம்சமே. ஒரு சிறு விளைவே. ஆனால் அறுபதுகளில் ஆரம்பத்து, எழுபதுவரை பிரவகித்த இவ்விவலக்கிய விமர்சனப் போக்கின் நோக்கம் பரந்த இலக்கிய நோக்குடையதாக இருந்தது. பலபக்கத்தள விரிவுடையதாக இருந்தது. அத்தோடு எல்லாப் பக்கங்களும் விடுதலை முகமுடையவையாய் இருந்தன. ஆனால் இவையனைத்தும் ஈற்றில் ஒன்றிணைந்து ஒரு பரந்த கோட்பாட்டின் வரவை கோடி காட்டுவையாய் இருந்தன என்பதே இதன் முக்கியமான அம்சமாகும். இப்பின்னணியில் இவ்விமர்சனப் போக்கு முன் வைத்த முக்கிய கேள்வி இதுதான்:

இன்றைய கலை இலக்கியம் மனிதனுக்குத் தடையா? விடுதலையா?

இக்கேள்வி ஈழத்து இலக்கிய உலகில்தான் ஒலித்தது.

ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய உலகில் இது ஒலித்தபோதும் எல்லாத் தேசத்தவர்க்கும் உரியதாகவும் அவர்களின் புரட்சிக்குரலாகவுமே ஒலித்தது. இதற்குக் காரணமாய் இருந்தவர் யார் என்பதே எமது அடுத்த கேள்வியாகும்.

(2)

இக்கேள்விக்குரிய பதில்காணல், தவிர்க்க முடியாத வகையில் இக்காலத்தில் விமர்சகர்களாக விளங்கிய க.நா.சு., சி.சு.செ., க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி, மு. தளையசிங்கம் போன்றவர்கள் மேல் எமது பார்வையைச் செலுத்த வைக்கிறது. மேலும், ஏ.ஜே. கணகரத்தினா, எஸ். பொன்னுத்துரை, வானமாமலை, வெங்கட் சாமிநாதன், தர்முசிவராமு, கனக. செந்திநாதன், கே.எஸ்.

சிவகுமாரன் போன்றவர்களும் இக்காலத்து தமிழ் இலக்கிய விமர்சனத்திற்கு பங்களிப்புச் செய்திருக்கிறார்கள் என்பது மறுப்பதற்கில்லை. ஆனால் எனது விமர்சன நோக்கு வெளிக்கொணரவிருக்கும் கோட்பாடு ரீதியான கருத்துரு வாக்கத்துக்கு நான் மேலே குறிப்பிட்ட விமர்சகர்களே போதுமானவர்களாக இருப்பதோடு இவர்கள் பற்றிய ஆய்வில், என்னால் விடுபட்டு நிற்பவர்களும் தமக்குரிய இடங்களைக் காணக் கூடிய வாய்ப்பேற்படும் என்றும் நம்புகிறேன்.

கா.நா.சு.,சி.சு.செ போன்றவர்களை ஓர் அணியாகவும் கைலாசபதி, கா.சிவத்தம்பி போன்றவர்களை இன்னோர் அணியாகவும் கொண்டால் மிஞ்சுபவர் மு. தளையசிங்கம் மூன்றாம் அணியாக நிற்கிறார். இன்றைய நவீன இயங்கியல் பாஷையில் சொல்வதானால் முதலாம் அணி Thesis ஆகவும் இரண்டாம் அணி Antithesis ஆகவும் நின்றால் மு. தளையசிங்கம் இவ்விரு போக்குகளின் Synthesis (இணைப்பாக) ஆகவும் அதைக்கடப்பவராகவும் நிற்கிறார்!

மூன்றாம் பக்கத்துக்குரியவரான மு. தளையசிங்கத் திடமிருந்துதான் நான் ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட கேள்வி எழுந்தது. அதாவது நமது கலை இலக்கியங்கள் மனிதனுக்குத் தடையா விடுதலையா என்னும் கேள்வி. இக்கேள்வியை நோக்கிய அவரது விமர்சன ஆய்வுகள் அவரை இட்டுச் சென்று, இறுதியில் இவற்றுக்கு விடை காணும் கோட்பாடுகளாகவே நிறைவெய்துகின்றன. அறுபதுகளிலிருந்து எழுபதுவரை பிரவசித்த மு.த.வின் இலக்கிய விமர்சனம் இதன் சாதனையாகவே நிற்கின்றது. அவரின் ஆய்வின் முடிவு இன்றைய கலை இலக்கியங்கள் என்பவை மனிதனை அகரீதியான பண்படுத்தலுக்கும் பரவசத்துக்கும் இட்டுச்செல்லும் ஆற்றல் அற்றவையாகவும் இருக்கின்ற அதே நேரத்தில் அப்படி ஒரு ஆற்றல் உள்ளவை போன்ற போலித் தோற்றத்தைத் தரும் பெரும் மாயையாகவும் இருப்பதால் அவை அவன் வளர்ச்சியைத் தடுத்து விடுதலையைக் கடத்திப் போடுகின்றன என்பதே. இதற்குப் பரிசாரமாக அவர் தன்னைத்தான் வழிப்படுத்திய கோட்பாட்டு ரீதியாக முன் வைக்கும் கருத்துக்களே கலையை அழிக்கும் கலை! இலக்கியத்தை அழிக்கும் இலக்கியம்!”

அதாவது இன்று மனிதனால் கலை என்றும் இலக்கியம் என்றும் கொண்டாடப்படுவதை, இன்றைய அவன் தேவைகளின் அடிப்படையில் வைத்துப் பார்க்கும் போது, அவன் அகத்தை பண்படுத்தி அவனை உயர்நிலைக்கு இட்டுச் செல்லும் ஆற்றல் கொண்டவையல்ல. மாறாக அவனை அப்படி உயர் நிலைப்படுத்துபவையாக நினைக்க வைக்கும் மாயைக்குள் வீழ்த்துகின்றன. இதுதான் மு.தவின் கருத்து. ஆகவே அவை அழிக்கப்பட வேண்டும். ஆனால் இவற்றை எப்படி அழிப்பது? இவற்றை அழிக்கவேண்டுமானால் மனிதனை அவன் அவாவி நிற்கும் இலட்சியத்துக்கேற்ப, விடுதலைக்கேற்ப வாழப் பணிக்கும் புதுக்கலை இலக்கியவகை உருவாக்கப்பட வேண்டும். அத்தகைய மனிதன், தான் சொல்வது போலவும், எழுதுவது போலவும் வாழவும் தூண்டும் புதுக்கலை, இலக்கிய வகையே இன்றுள்ள தாம் சொல்வதுபோல் வாழப்பணிக்காத, உண்மை போன்ற போலி நிழல் விழுத்தும் – போலி கலை இலக்கியங்களை அழிக்கும் கலையாகவும் இலக்கியமாகவும் இனிவரப் போகின்றன. இவையே கலையை அழிக்கும் கலை! இலக்கியத்தை அழிக்கும் இலக்கியம்! இதுதான் மு.தவின் கருத்து. இதை நவீன கலாசாரப் புரட்சியாகக் காணும் அவர், அவற்றை நோக்கி ஆற்றுப்படுத்தும் கலைஞர்களையும் எழுத தாளர்களையும் நவீன சத்தியச் செங்காவலர் என்றழைக்கின்றார்.

இக்கருத்தையும் அதற்குப் பக்கபலமாகத்தான் வைத்த கோட்பாட்டையும் மு.த. 25 வருடங்களுக்கு முன்னர் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் முன்வைத்தபோது, அதை யாரும் விளங்கிக் கொள்ளவோ நேர்மையான ஆய்வுக்குட்படுத்தவோ முயன்ற தில்லை. மாறாக “இவை பிற்போக்கு முதலாளித்துவக் கருத்துக்கள்! அமெரிக்க C.I.A. சிந்தனை” என கைலாசபதி, சிவசேகரம் போன்றவர்களால் ஓரேயடியாக நிராகரிக்கப்பட்டன. ஆனால் காலந்தான் பொய்யையும் மெய்யையும் உரசிப்பார்க்கும் நேர்மையின் உரைகல். அதனால் இன்று மு.த. முன்வைத்த கருத்துக்கள் பரவலான விழிப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளதோடு, இன்றைய நவீன கலை, இலக்கிய, தத்துவ கோட்பாடுகளோடு ஒத்தும், அவற்றின் போதாத்தன்மைகளை பூரணப்படுத்தியும் அவற்றுக்குமப்பால் போக விழைவனவாகவும் உள்ளன.

அப்படியானால் மு.த.வை இத்தகைய ஒரு கோட்பாட்டை நோக்கி தனது இலக்கிய விமர்சனத்தை வளர்த்துச் செல்லக் காரணமாய் இருந்த காரணிகள் என்ன? அவர் எப்படி இந்த முடிவுகளுக்கு வருகிறார் என்பவையே எமது அடுத்த கட்டப்பார்வையாகும். இதற்கு முக்கியமாகப் பின்வருவனவற்றை சுருக்கமாக காட்டலாம்.

- 1) இன்று நடைமுறையிலுள்ள மரபுரீதியான மாக்கசீயப் பார்வை.
 - 2) இன்றுள்ள கருத்தமுதல் கோட்பாடுகள்
 - 3) இவை முன்வைக்கும் நடைமுறையிலுள்ள யதார்த்த சமூகயதார்த்த இலக்கியக் கோட்பாடுகள்.
 - 4) இவற்றால் இவற்றை எழுதுவோரிடத்தும் அவற்றைப் படிப்போரிடத்தும் மாற்றங்கள், ஏற்பட்டுள்ளனவா என்ற கேள்விகள்.
இக்கேள்விகள் மூலம் அவர் வந்தடையும் கருத்துக்கள் பின்வருமாறு அமைகின்றன.
- 1) மார்க்சீயம் அடிப்படையான மாற்றத்தைக் கொண்டுவரும் தத்துவமாக இருந்திருந்தால் அது அடிப்படையான உருவ உள்ளடக்க மாற்றத்தை கலை இலக்கியத்திலும் கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அது அப்படி எதையும் செய்யவில்லை. மாறாக அது கலை இலக்கியத்தில் கடைப்பிடித்த “சமூக யதார்த்தக்” கோட்பாடு ஏற்கனவே ஐரோப்பிய அறிவுவாதம் முன்வைத்த யதார்த்த வாதத்தின் ஒரு திரிபும் எச்சமுமே.
 - 2) இன்று நடைமுறையிலுள்ள கருத்து முதல் கோட்பாடுகள் மரபு வழிவந்த காலங்கடந்த ஆசாரங்களையும் சடங்குகளையும் தூக்கிப்பிடிக்கின்றன. இவற்றின் போர்வையில், அழிக்கப்பட வேண்டிய முதலாளித்துவப் போக்குக்குச் சேவகம் செய்கின்றன. இத்தகைய கூட்டுமொத்த கயநலத்தைப் பேணி வளர்க்கும் கருவிகளாகவே இன்று கலை இலக்கியங்கள் உள்ளன.
 - 3) இன்றுள்ள கருத்து முதல் கோட்பாடுகளின் சிறந்த கண்டுபிடிப்பாக இருப்பது, மேற்குலகின் “இருத்தலியல்” கோட்பாடே. “புலன் உணர்வுக் கொள்கை” பொலிற்றிவலம் போன்ற மேற்குலக விஞ்ஞான தத்துவ மரபிலிருந்து, அவற்றை மீறியெழுந்த மேற்குலகின் சிறந்த தத்துவக் கோட்பாடாய் இதைக் கொள்ளலாம். ஆனால் மனித இருப்பின்

ஆழத்தை அறியாது, இடைத்தரிப்பை இருப்பெனக் கொள்வதால் இது பூரணமடையாத ஒன்று.

4) இவற்றுக்கெல்லாம் பதிலாக மு.த. முன்வைப்பது மெய் முதல்வாதம் என்னும் கோட்பாடாகும். இது இன்றைய உலகில் அடிப்படை மாற்றத்தைக் கொண்டுவரக் கூடிய தாகவும் அதனால் இருத்தலியல் போக்கின் பூரண வளர்ச்சி யாகவும் நிற்கிறது என்கிறார் மு.த. அதனால் கலை இலக்கிய உலகிலும் இது அடிப்படையான உருவ உள்ளடக்கமாற்றங் களைக் கொண்டுவரக் கூடியதாகவும் அந்த மாற்றங்கள் அதைச் சிருஷ்டிப்போரிலும் அதை நுகர்வோரிலும் ஏற்படுத்தக் கூடியனவாகவும் இருக்குமென அவர் நம்புகிறார். அத்தகைய கலை இலக்கியம் படைப்புக்களை “மெய்யுள் என்று புதுப்பெயரிட்டழைக்கிறார். இந்த “மெய்யுள்” வார்ப்பு களையே அவர் கலையை அழிக்கும் கலையாகவும் இலக்கி யத்தை அழிக்கும் இலக்கியமாகவும் பிரகடனப்படுத்துகிறார். இதற்கு உதாரணமாக அவரது “மெய்யுள்” நூலில் இடம்பெறும் “கலைஞனின் தாகம்”, “அண்டை வீடுகள்” போர்ப்பறையில் இடம்பெறும் பல “கட்டுரை” “கதை” “கவிதை” களையும் நாம் கொள்ளலாம். இவற்றைப் படிக்கும்போது, விமர்சனமாகவும், உளவியல் ஆய்வாகவும், தத்துவமாகவும், கலையாகவும் பன்முக அர்த்தமுடையவையாய் இருப்பது தெரிய வரும்.

இத்தகைய முடிவுகளுக்கு அவரைப் படிப்படியாக கொண்டு வருவதற்கு உந்து சக்தியாக இருந்த போக்குகள் நமது கலை இலக்கிய உலகில் பரவலாகச் செறிந்து கிடந்தன. இவை பற்றிய ஆய்வுக்கு நாம் மீண்டும் மு.த.வின் சமகால இலக்கிய விமர்சகர்கள், சிருஷ்டியாளர்கள் பக்கம் திரும்ப வேண்டும்.

(3)

நான் இக்கட்டுரையின் ஆரம்பத்தில் க.நா.சு., சி.சு.செ. போன்றவர்களைக் கருத்து முதல்வாதக் கோட்பாட்டுக் குரியவர்கள் என்றும் க.கைலாசபதி, சிவத்தம்பி போன்றவர்களை மார்க்சீயக் கோட்பாட்டுக்குரியவர்கள் என்றும் சுட்டியிருந்தேன். ஆனால் க. கைலாசபதி, சிவத்தம்பி போன்றவர்கள் விமர்சகர்களாய் தோற்றங் காட்டிய ஆரம்பத்தில் எப்படி க.நா.சு., சி.சு.செ. போன்றவர்கள் மேற்குலகின் உதிரி உதிரியான கருத்து முதல்வாத விமர்சனக் கோட்பாடுகளோடு பரிச்சயம் பெற்றவர்களாய் அதன் வழி இலக்கிய விமர்சனங்களில் ஈடுபட்டார்களோ, அவ்வாறே க.கையும் சிவத்தம்பியும் ஈடுபட்டனர். அதனால்தான் ஆரம்பத்தில் இவர்களது விமர்சனத்துக்கும் முன்னவர்களது விமர்சனத்துக்கும் பேதம் இருக்கவில்லை. அத்தோடு விமர்சனத்துறையில் மு.த. உக்கிர வேகங்கொண்டு பிரவேசித்த அறுபதுகளில் இவர்கள் தங்களை விமர்சகர்கள் என்று கூறிக்கொள்வதற்கான எதையும் பெரியளவில் எழுத்துலகில் செய்ததில்லை என்பது குறிப்பிடப்பட வேண்டும். அதனால்தான் மு.த. தனது “ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சியில்” க.கை, பற்றிக் கூறுகையில் “எதிர்காலத்தில் தமிழ் இலக்கிய மாணவன் ஒருவன் கைலாசபதியின் பெயருக்கும் பிரபலயத்துக்கும் ஏற்ற வகையில் அவரின் விஷய தானங்கள் இல்லையே என்று ஆச்சரியப்பட்டால் தவறு அவனுடையதல்ல; கைலாசபதியினுடையது தான். அவர் எழுதிய விமர்சனம், கட்டுரைகள் மிகமிகச் சொற்பமானவை மட்டுமல்ல மிகமிக ஆழமற்றவையுங்கூட. திட்டவாட்டமாகத் தர்க்கரீதியாகவும் நேர்மையாகவும் கட்டுரை எழுதி தன்னை விளக்கிக்

கொள்ள கைலாசபதி அவ்வளவு தூரம் முயன்றதில்லை” என்று கூறியுள்ளார்.

இது உண்மையே. அறுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் – மு.த. மிக உக்கிரமாக இலக்கிய விமர்சனங்களில் ஈடுபட்டிருந்த காலத்தில் இவர்கள் எழுதிய விமர்சனங்கள் குழந்தைப் பிள்ளைத் தனமானவையாகவும் மேற்குலக விமர்சகர்களால் முன்வைக்கப்பட்ட சில கோட்பாடுகளை இடம் சூழல் பற்றிய கவலையின்றி கிளிப்பிள்ளை போல் ஒப்புவித்தவையாகவுமே இருந்தன. “இன்று நாவலுக்குரிய காலம் அருகிவிட்டது. நாவல் படிப்பதற்குரிய அவகாசம் இப்போ மக்களுக்கில்லை. ஆகவே இது சிறுகதைகளுக்குரிய காலம்” என்பது பின்னர் யாராவது இக்காலத்தில் மினி சிறுகதைகள் எழுதிவிட்டால் “இது மினி சிறுகதைகள் காலம். இன்றுள்ள அவசர யுகத்தில் மக்களுக்கேற்ற இலக்கிய வகை மினிசிறுகதைகளே” என்று மீண்டும் எந்தவித ஆதாரமும் அற்ற ஒப்புவிப்பு. அப்படியானால் இன்று மீண்டும் நாவல்களும் சிறுகதைகளும் பெருகுவதற்குக் காரணம் என்ன என்று யாராவது கேட்டுவிட்டால் அதற்கு பதில் இவர்களிடமிருந்து கிடைக்காது. இந்தப் போக்கே அன்று நிலவியது. இதனால்தான் க.கை அவர்களின் “பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்” பற்றி அன்று பேராதனைப் பல்கலைக்கழக சமூகவியல் விரிவுரையாளரான மஃறூஃ, “மேற்குலக மதஸ்தாபனங்களுக்கு எதிராக முன்வைக்கப்பட்ட மார்க்சீயப் பார்வையை எந்தவித ஆய்வுமின்றி கிழக்குநாட்டு இந்தியக் கோவில்கள் மேல் செலுத்துவது எவ்வளவு தூரம் சரியானது?” என்ற முறையில் கேள்வி எழுப்பியிருந்தார்.

எது எப்படியிருந்த போதும் தமிழ்நாட்டில் இந்தளவு கூட “முற்போக்கு” முகங்காட்டிய மார்க்சீய விமர்சகர்கள் அறுபதுகளில் இருக்கவில்லை என்றே கூறலாம். “தாமரையில்” அந்த விமர்சனப்போக்கு வளர்க்கப்படவில்லை. “சரஸ்வதி” யில் க.நா.சு.தான் எழுதினார். க.நா.சு.உலக இலக்கியப் பரப்பில் நன்கு காலூன்றியவராக இருந்தாலும் ஆழமான விமர்சனம் எதையும் செய்யவில்லை. கோட்பாட்டு ரீதியாக தனது விமர்சனக் கண்ணோட்டத்தைப் பாய்ச்சும் ஆற்றல் அவரிடம் இல்லாததே அவரது குறையாகும். ஒரு விதத்தில் டி.கே.சி.பழந் தமிழ்ப்பரப்பில் செய்த “ரசிக விமர்சனத்” தையே இவர் நவீன இலக்கியத்துறையில் செய்தார் எனலாம். (இந்த ‘ரசிக விமர்சனம்’ என்ற வார்த்தைப் பிரயோகம் க.கை.யால் டி.கே.சியின் விமர்சனம் குறித்து முன்வைக்கப்பட்டதாகும்.)

“சி.சு.செல்லப்பாவின் விமர்சனம் க.நா.சுவின் விமர்சனத்திலிருந்த குழப்பங்களைக் கொண்டிருக்கவில்லை. நேரத்துக்கு நேரம் ஒரு எழுத்தாளன் பற்றிய தனது விமர்சன அளவுகளை எந்தவித ஆதாரமும் இன்றி அடிக்கடி மாற்றிச் சொல்லும் க.நா.சுவின் போக்குகள் சி.சு.செ.யிடம் இல்லை. அவருடைய எழுத்தில் இருக்கும் ஒரு நிதானக் கடைப்பிடிப்பே அவரது முத்திரையாகும். ஆனால் அந்த நிதானம் எப்பவும் ஒரு பிற்போக்குத் தனத்தின் விளிம்பிலேயே – உண்மையான முற்போக்குப் பாய்ச்சல்களைப் புரிந்து கொள்ளாது நத்தைபோல் சுருங்கிக் கொள்ளும் – கடைப்பிடிக்கப்படும் ஆபத்தையும் கொண்டிருந்ததென்றே கூறவேண்டும். அப்படித்தான் மு.த.அவரைக் கண்டார். எஸ்.பொன்னுத்துரையின் “தீ” பற்றிய ஓர் அறிமுகமாக “எழுத்து” வில் மு.த. எழுதியதைக் கண்டு ஆத்திரமுற்று, ஒருவித மனநோய்க் கீற்றுத் தெரிய தர்மு சிவராமு “விமர்சனம்” என முன்வைத்தவைக்கு எதிராக மு.த.பதிலளித்ததை சி.சு.செ. பிரசுரிக்கவில்லை. பிரசுரித்திருந்தால் அது இலக்கிய மாணவர்களுக்கு ஒரு சுவையான விருந்தாக

இருந்திருக்கும் என (ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி) மு.த.வே. சொல்கிறார். இங்குதான் மு.த.வுக்கு சி.சு.செ.யின் நேர்மையில் சந்தேகம் ஏற்பட்டது. பிரசுரிக்காமையே காரணங்கள் காட்டலாம் என வைத்துக் கொண்டாலும் யார் விவாதத்தை ஆரம்பித்தார் களோ அவர்களுக்கே அவ்விவாதத்தை முடிவுக்குக் கொண்டு வருகிற சந்தர்ப்பம் கொடுக்கப்படுவது பத்திரிகா தர்மம். ஆனால் இதைச் சி.சு.செ.செய்யவில்லை.

சி.சு.செ.யின் நடத்தை, நேர்மையின் என்னும் தமிழ் இலக்கிய விமர்சன உலகின் பொதுப்பின்னணியில் ஓர் சிறு அம்சமே. பொதுவாக தமிழ் இலக்கிய உலகில் நடுநிலை விமர்சனம் என்பது ஒத்துவராத ஒன்றாகவே, “அலோஜிக்” காகவே இருந்து வந்திருக்கிறது என்பதை நாம் மனதில் கொள்ள வேண்டும். இதற்கு உதாரணமாக ஈழத்து முற்போக் கெழுத்தாளர்களையும் அவர்களுக்கு வழிகாட்டித் தலைமை தாங்கிய க.கையையும் கொள்ளலாம். இவ்விடத்தில் நாம். கா.சிவத்தம்பி அவர்களை மார்க்சீய விமர்சக அணியைச் சேர்ந்தவராக எடுத்துக் கொண்டாலும் அவரை வேறாகவே இனம் பிரித்துக் காணவேண்டும். மார்க்சீய விமர்சக வட்டத்துள் ஒரு நடுநிலைப்பார்வைக்குரிய ஒருவராகத் தன்னைப் பேணிக் கொண்ட சிறப்பு கா. சிவத்தம்பி அவர் களுக்கே உரியது. அதனால்தான் அவர் மு.த.வின் “போர்ப்பறை” பற்றிக் கூறுகையில், க.கைவைத்த விமர்சனத் திற்கு மாறாக, “1990களில் தமிழ் இலக்கிய உலகில் ஏற்பட்ட தேக்கத்தை உடைத்த நூல்” என்று எந்தவித மனத்தடையுமற்று, தனக்கே உரிய Intellectual Honesty யோடு மு.த.வைப் பாராட்டுகிறார். இந்தப்பண்பை இவர்களது இதே சிந்தனைப் பள்ளியில் வளர்த்த இளைய பரம்பரையினரான எம். ஏ. நுஃமான் அவர்களே தக்க வைத்துள்ளார் என்று கூறலாம். இதனால்தான் எம். ஏ. நுஃமான், சித்திரலேகா, மொனகுரு போன்றவர்களின் கூட்டில் உருவான 20ம் நூற்றாண்டு ஈழத்தமிழ் இலக்கியம் என்னும் நூலில் மு.தவுக்கு உரிய இடம் கிடைத்ததென்பதும் அதைக்கண்டு க.கை அவர்கள் கொதிப்படைந்தது என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. (பார்க்கவும், “அலை” சஞ்சிகை)

க.கை அவர்கள் தமிழ் இலக்கிய உலகில் தன்னைப் புகுத்திக் கொண்டதன் மூலம் ஈழத்தமிழ் இலக்கிய உலகில் பல பிறழ்வுகளும் முரண்பாடுகளும் ஏற்படக் காரணமானார். அவை பின்வருமாறு:

- 1) க.கை.தினகரன் ஆசிரியராக வந்ததிலிருந்து அவர் சார்ந்திருந்த “முற்போக்கு” எழுத்தாளர்களுக்கு மட்டுமே ஆதரவு காட்டியதால், அவர்கள் எழுத்துக்கள் மட்டுமே இக்காலத்தில் பிரபலம் பெறத் தொடங்கின.
- 2) இதனால் “முற்போக்கு” அணியைச் சாராத ஏனைய தரமான எழுத்தாளர்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டனர்.
- 3) இதனால் அரசியலில் ஈழத்தமிழ் மக்கள் அவாவி நின்ற சமஷ்டி ஆட்சிக் கோரிக்கை இலக்கியத்தில் இருட்டடிப்புச் செய்யப்பட்டு, இதற்குப்பதிலாக “முற்போக்காளர்” என்னும் ஒரு சிறு குழுவினர் பிரதிபலித்த ஒற்றையாட்சி முறையும் அதற்குரிய தேசியவாதமும், நடைமுறையில் காணப்படாத தொழிலாளர் - முதலாளிச் சண்டையும் செயற்கையாக முன்னுக்குத் தள்ளப்பட்டன.
- 4) இதேவேளை தமிழ் இலக்கிய உலகில் யதார்த்தவாதம், சோஷலிஸ யதார்த்தம், மேற்குலகின் உதிரி உதிரியான

விமர்சனக் கருத்துக்கள், மரபு வழிவந்த தமிழ்ப்பண்பாட்டுச் சமயக்கோட்பாடுகள் என்று பல்வகைக்கூட்டுக் கலவையில் விமர்சனங்கள் கைலாசபதியால் முன் வைக்கப்படத் தொடங்கின. இத்தெளிவற்ற விமர்சனப் போக்கையே அன்று க.கையைச் சார்ந்து நின்ற முற்போக்கெழுத்தாளர் மார்க்சீய இலக்கிய விமர்சனமெனக் கருதினர்.

கைலாசபதியின் இலக்கிய விமர்சனம் பற்றி ஆய்வு செய்த தமிழ்நாட்டு விமர்சனரான தமிழவன், “படிப்பு ரீதியாகத் தான் பெற்ற கோட்பாட்டுப் புரிதலில் பொஸிடீவிஸமும் விமர்சன முடிவுகளில் லூக்காக்ஸ் வழிவந்த சில பார்வைகளும் கைலாசபதியின் மார்க்சீயப்பார்வையால் உருவாகியிருக்கின்றன. இவற்றிடையே நிறைய முரண்பாடுகள், இசைவின்மை போன்ற இவரது பலத்தைத் தாண்டிய காரியங்களாய், இவரால் தீர்வுக்கு வரமுடியாத காரியங்களாய் இவர் எழுத்துக்களில் நீக்கமற நிறைந்துள்ளன.” (கைலாசபதியின் மார்க்சீயமும் பாஸிடீவிஸமும் பட்டுக்குஞ்சும்) என்ற கூறுகிறார். மேலும் அவர் வேறோர் இடத்தில் மு.த.கைலாசபதியிடம் காணும் “அணிசாரும்” பெருந்தவறை பின்வருமாறு கூறுகிறார். “மார்க்சீயக் கருத்தென இவர் (க.கை) கருதுகின்ற கருத்துக் களைச் சொல்லும் இலக்கியங்களை ரசிக்கவும் புகழவும் ஆரம்பித்து விடுகிறார். இவரது மதிப்பீடுகளை நடுநிலையான, பக்கஞ்சாராத விஞ்ஞானப் பார்வையுட்கூட தானாக ஒதுங்கிக் கொள்கிறது.

இதனால்தான் மு.த. “ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சியில்” பின்வருமாறு கூறுகிறார். “இப்படிப் பல்வேறு சிதைவுகளுக்கும் திருகலுக்கும் இடம் கொடுத்தது கைலாசபதியோடு வந்த இலக்கிய விமர்சனமுறை. வரதராசனாரையும் ஜனரஞ்சக எழுத்தாளர்களையும் எடைபோட்டு ஒதுக்கிய இலக்கிய விமர்சனம், “முற்போக்கு” இலக்கிய விமர்சனமாக மாறிய போது தன் கட்சிக்கு அப்பால் வேறு தரமான இலக்கிய விமர்சகர்களும் இலக்கியப் பார்வையும் இல்லை என்று வாதாடத் தொடங்கி விட்டது. அப்படி ஒரு மூட நம்பிக்கை அந்தக் கட்சி எழுத்தாளர் களிடம் பிழையாக வளர்க்கப்பட்டது. அதனால் அவர்களும் மற்றவர்களைப் பார்க்க மறுத்தனர். அந்த மாற்றமும் மறப்புமே இலக்கிய வளர்ச்சிக்குத் தடையாவதற்குப் போதுமானவை. ஆனால் அதோடு அந்த “முற்போக்கு” விமர்சனமே, முற்போக்கையும் சரி மற்றவர்களையுஞ் சரி செவ்வையாகத் தெரிந்து கொள்ளாமல் ஒரு Improvised பாணியில் செய்யப்படும் போது, அதோடு அப்படி ஒரு விமர்சனம் வேண்டுமென்றே மற்றவர்களின் கருத்துகளையும் எழுத்துக்களையும் கயிறிழுப்புகளாலும் குறுக்கு வழிகளாலும் அமுக்கி விட்டு நடைபெறும் போது, அதில் இலக்கியச் சேவையே இல்லாமல் போய்விடுகிறது. இந்த வீழ்ச்சிக்கு கைலாசபதி பெரிதும் உதவியிருக்கிறார்.”

(4)

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் நிலவிய இப்போக்குத்தான் மு.த.வை. இலக்கிய விமர்சன உலகில் பிரவேசிக்க வைத்தது. இந்தப் பிரவேசத்தோடு தமிழ் இலக்கிய விமர்சன உலகில் ஒரு தனித்தன்மை பாய்ச்சப்படுகிறது எனலாம். இத்தனித்தன்மை என்பது சமூக, பொருளாதார, அரசியல், வரலாற்றுப் பார்வை எனும் அகலித்த தர்க்க ரீதியான ஆய்வும் நேர்மையும் சேர்ந்த நடுநிலை விமர்சனமாகும்.

இந்தநடுநிலை விமர்சனமே நமது இலக்கிய உலகுக்கு மிகமிக அபசரமாகத் தேவைப்பட்ட ஒன்றாக இருந்தது. இன்றும் இருக்கிறது. மு.த.அறுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் “தினகரனி”ல் எழுதிய முதல்விமர்சனக் கட்டுரையின் பெயரே இந்த

நடுநிலையைச் சுட்டும் பெயராகவே இருந்தது. “மூன்றாம் பக்கம்” என்னும் அக்கட்டுரை, க.கையின் “முற்போக்கு” எழுத்தாளர் என்பார் ஒரு கோணத்திலும் அதற்கெதிரான எந்த அண்மையும் சேராத எழுத்தாளர்கள், பண்டிதர்கள் என்பார் இன்னோர் கோணத்திலும் நின்று அடிபட்ட போது, அவர்கள் இருசாராரும் பேண வேண்டிய நடுநிலைத் தன்மையைச் சுட்டும் ஒன்றாகவும், இருசாராரும் அழுத்திய கோணங்களில் இருந்து வெளிவழிந்து போன உண்மையின் குரலாகவும் அக்கட்டுரை அமைந்தது. அக்கட்டுரையோடு ஆரம்பித்த மு.த.வின் விமர்சன நோக்கு, இலக்கிய உலகின் குழறுபடிகளுக்கெல்லாம் காரணமாக விமர்சகர்கள் பக்கம் திரும்புகிறது. அதன் விளைவு விமர்சகர்களையே விமர்சிக்கும் “விமர்சக விக்கிரகங்கள்” என்னும் கட்டுரை வெளிவருகிறது. அதில் நடுநிலை தவறிய சகலரும் கண்டனத்துக்குள்ளாகினர். ஏ.ஜே.கனகரத்னா, காவலூர் ராசதுரை போன்றோர் ஆழக்கடலில் சென்று மீன்பிடிப்பவர்களாகவும் கனக செந்திநாதன் போன்றோர் கரையில் நின்று மீன்பிடிப்பவர்களாகவும் அவர்களின் விமர்சன ஆழம் ஆழமின்மைக்கு அவர் உதாரணம் காட்டியபோது, இதைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டு கனகசெந்திநாதன், தளையசிங்கம் என்னைக் கரையான் என்று சொல்லிவிட்டான் என்று பெருங் கோபங் கொண்டு மு.த.வோடு கதைப்பதையே நிறுத்திக் கொண்டார்! இது முற்போக்கு எழுத்தாளர் பலரின் கோணல் பார்வைக்கொப்பான, எதிராளியினரிடமிருந்த குறுக்கங்களையே மு.தவுக்குக் காட்டிற்று. இதற்கடுத்து மு.தவின் பார்வை “முற்போக்” கெழுத்தாளர்களால் பிரபலப்படுத்தப்பட்ட “முற்போக்கு இலக்கியம்” பற்றிய ஆய்வுக்கு இட்டுச் சென்றது. இச்சந்தர்ப்பத்தில் தான் “கலைச்செல்வி” என்னும் சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் “முற்போக்கு இலக்கியம்” என்னும் கருத்தரங்கை ஆரம்பித்தார். அதில் சோ. நடராசா, கா.சிவத்தம்பியின், க.கைலாசபதி மு.தளையசிங்கம் ஆகியோர் பங்கு பற்றுவதாக ஒப்புக் கொண்டனர். சிவத்தம்பியின் கட்டுரைக்குப் பின்னர் மு.தளையசிங்கம் எழுதினார். ஆனால் கைலாசபதி தான் ஒப்புக் கொண்ட தற்கமைய எழுதாமல், ஒரு நொண்டிச் சாட்டு சொல்லிக் கொண்டு பின்வாங்கிவிட்டார். எது எப்படியிருந்த போதும் மு.த. இதுபற்றிக் குறிப்பிடிகையில், “க.கையின் இலக்கியக் கொள்கைக்கும் அவரின் கட்சிக்கும் முதன்முதலாக ஒருதரமான எதிர்ப்புக் கிளம்பியபோது அதைச் சமாளிக்க அவர்கையாண்ட இந்த முறை பரிதாபகரமானது” (ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி) என்கிறார்.

மு.த.வின் முற்போக்கு இலக்கியக் கட்டுரைத் தொடர் கலைச்செல்வியில், வெளிவந்து கொண்டிருந்தபோது, அதைப்படித்து விட்டுப் பாராட்டிக் கடிதம் எழுதிய சாமிநாதன் “உங்களால் தனித்து நீச்சல் போட முடியுமா?” என்றும் முதவைக் கேட்டிருந்தார். பலம் என்பது ஆட்பலமல்ல கருத்துப் பலமே என்பதை நிரூபித்த அக்கட்டுரை, “முற்போக்கு” எழுத்தாளர் கூட்டின் சர்வாதிகாரத்தை உடைத்த முதல் இலக்கியத்தாக்குதலாகவும் நிற்கிறது. இதன் பின்னரே பலர் துணிச்சல் பெற்று எதிர் முற்போக்கு கட்டுரைகள் எழுதத் தொடங்கினர் என்று மு.த. குறிப்பிடுகிறார்.

இக்கட்டுரை முற்போக்குக் கூட்டின் சர்வாதிகாரப் போக்கை உடைத்து, ஒரு சமத்தன்மையைப் பேண வழிவகுத்தது என்பது உண்மையே. ஆனால் அதே நேரத்தில் “முற்போக்கின்” இவ்வீழ்ச்சியைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு எதிர் முற்போக்காளர் சிலர் முற்போக்கணியினர் செய்த அதே தவறைச் செய்யவும் இது வழிவகுத்தது எனலாம். ஆம், “நற்போக்கு இலக்கியம்” என்னும் கோஷம் இதன் பின்னரே எஸ். பொன்னுத்துரை குழுவினரால் முன்வைக்கப்பட்டது.

இவற்றின் பின்னணியில்தான் “ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சியை” மு.த.எழுதத் தொடங்கினார். 1960களின் ஆரம்பத்தில் “மூன்றாம் பக்கம்”, “விமர்சன விக்கிரகங்கள்” வெளிவந்தன. 1962ல் “முற்போக்கு இலக்கியம்” வெளிவந்தது. 1963ல் “ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி” வெளிவரத் தொடங்கிற்று. இதன் நிறைவோடு மு.த.வின் இலக்கிய விமர்சனப் பாய்ச்சல், பல தளங்களைத் தொட்டு, ஒரு இலக்கிய விமர்சனம் என்பது எவ்வளவு ஆழமாக இருக்கலாம் என்பதையும் எப்படி ஒரு ஆக்க இலக்கிய வடிவெடுக்கலாம் என்பதையும் காட்டி நிற்கிறது. இக்கட்டுரை நிறைவுறும் போது மு.த. ஈழத்து இலக்கிய உலகில் நிலவிய முற்போக்கு, நற்போக்கு பிளவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு உலகப் போக்கை எடைபோடும் தரிசன வீச்சையும் எதிர்காலத்தில் எத்தகைய ஒரு தரிசனப் பார்வை தேவையென்பதையும் பின்வருமாறு கோடிட்டு காட்டிச் சொல்கிறார்!

“இன்று “முற்போக்கு”, “நற்போக்கு” என்று இரண்டு கூட்டுகளாக நம் இலக்கியச் சூழல் பிளவுப்பட்டுக்கிடக்கிறது. கடைசியில் நம் இலக்கிய விவகாரங்களின் நிலை நம் அரசியல் நிலையைத் தான் ஒத்திருக்கிறது. இக்கட்டுரைத் தொடரில் ஆரம்பத்தில் பொதுப் பின்னணியைப் பற்றிக் கூறும்போது குறிப்பிட்டவற்றைத் திரும்பவும் நினைவுப்படுத்திக் கொள்வது நல்லது. பிளவுபட்ட மனோநிலையை உடைய ஒருவனைப்போல் ஈழத்துத் தமிழினம் அரசியல், சமூகத்துறைகளில் இடதுசாரி களுக்கிடையேயும் சமஷ்டி வாதிகளுக்கிடையேயும் பிளவுபட்டுக் கிடக்கிறது என்று கூறினேன். இப்போ இலக்கியத்துறையிலும் அதே நிலைதான். முற்போக்கு, நற்போக்கு, அதனால் இரண்டும் தனித்தனியே நம் தமிழினத்தின் உண்மையான தேவைகளையும் நிலையையும் பிரதிபலிக்க முடியாதவையாக நிற்கின்றன. உண்மையான தேவையும் வளர்ச்சியும் இரண்டிலுமுள்ள தரமானவற்றை இணைத்துக் கொண்டு இரண்டுக்கும் அப்பால் போவதுதான். எப்படி பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் ஏற்படும் ஒரு சமஷ்டி ஆட்சியாலும் இடதுசாரிகள் காட்டும் பொருளாதார வளர்ச்சியாலும் சமத்துவத்தாலும் தான் நம் அரசியல் பொருளாதாரத்தேவைகளைத் தீர்க்க முடியுமோ அப்படியேதான் “முற்போக்கு” “நற்போக்கு” என்பனவற்றிலுள்ள தரமானவற்றை எடுத்துக் கொண்டு, இணைத்துக்கொண்டு அவற்றுக்கு அப்பாலும் போகும் ஓர் இலக்கியப் போக்கு ஒன்றால்தான் நம் இலக்கியத் தேவைகளைத் தீர்க்க முடியும். அந்தப் போக்கை நான் தற்காலிகமாக “மூன்றாம் பக்கம்” என்று குறிப்பிட்டிருந்தேன். “மூன்றாம் பக்கம்” என்பது முதல் இரண்டையும் ஒதுக்கிய மூன்றாம் பக்கம் என்றில்லாமல் முதல் இரண்டையும் இணைத்து அவற்றுக்கு அப்பாலும் போகும் மூன்று பக்கங்களும் என்பதையே குறிக்கும்.”

மேலும் 1962ல் சீன - இந்திய யுத்தம் நடந்து கொண்டிருந்தபோது அவர் “முற்போக்கு இலக்கியம்” என்னும் கட்டுரைத் தொடரை எழுதிக் கொண்டிருந்தார். அப்போது அவர் அக்கட்டுரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுவதை இச்சந்தர்ப்பத்தில் இத்தோடு ஒப்பிட்டுப்பார்ப்பது மேலும் அவர் நோக்கையும் புதுத் தரிசன தேவைக்கான அடிக்கல் இடுதலையும் நன்கு விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

“இந்தியா பொருளாதார வளர்ச்சியோடு ஆன்மீக வளர்ச்சிக்கும் ஓர் உதாரணமான நிற்கிறது. சீனா வெறும் லோகாயத வளர்ச்சியை மட்டுந்தான் குறிக்கிறது. லோகாயத வளர்ச்சி மனிதனை எந்தவகையிலும் வளர்க்காமல் பழைய கொலனித்துவவாதியாக்கி (பிறநாடுகளை ஆக்கிரமிக்கும் -

இப்போ சீனா இந்தியாவை ஆக்கிரமிப்பது போல் விட்டிருக்கிறது. இது ஒரு புதிய Ideology தேவையைக் குறிக்கிறது. ஸ்பானிய உள்நாட்டு யுத்தத்தின் போது பொதுவுடைமை வாதிகளுக்காக நின்ற உலக அறிவாளிவர்க்கம் இந்த இந்திய - சீன யுத்தத்தின் போது அவர்களுக்கு (சீனாவுக்கு) எதிராக நிற்கிறதென்றால் அது ஒரு புதிய சகாப்தத்தின் பிறப்பைத்தான் குறிக்கிறது.”

(5)

ஈழத்து இலக்கிய உலகம் முற்போக்கென்றும் நற்போக்கென்றும் இருகூறுபட்டு நின்றது. அவ்வாறே தமிழர் அரசியலும் சிறு குழுவினரான முற்போக்கு வாதிகள் பிரதிபலித்த ஒற்றையாட்சி தேசியம் என்று ஏனைய பெரும்பான்மையினர் இதற்கெதிராக முன்வைத்த சமஷ்டி என்றும் பிளவுபட்டு நின்றது. இப்போக்குகளை இயக்கவியல் பார்வையில் ஆய்வு செய்த மு.த. நடைமுறையிலுள்ள இவ்விருபோக்குகளின் முறைகளைக் களையும் பட்சத்தில் அவற்றின் இணைவானது தவிர்க்க முடியாதென்றும் அப்படி இருதுருவங்களாய் நின்றவை இணையும் போது அவ்விணைப்பானது ஒரு புதுப்பரிமாணங் கொண்டு பெருந்தத்துவமாக விரியும் என்று மு.த.நம்பினார்.

அவரின் பார்வையில் கருத்துமுதல்வாதம் என்பது கடவுளையோ அல்லது அதனோடு சம்பந்தப்பட்டவற்றின் நம்பிக்கைகளையோ அடிப்படையாகக் கொண்டதாக அல்லது சில தனிநபர்களின் உதிரி உதிரிக் கோட்பாடுகளோடு சம்பந்த முடையதாக இருந்து வந்துள்ளது. ஆனால் இன்று அது விரும்பத் தகாததாகவும் ஒதுக்கப்பட வேண்டியதாகவும் மாறியதற்குரிய காரணம், அது தன் பெயருக்கேற்ற வகையில் மனிதனின் இருப்பைக் கண்டறியும் ஆத்மீகப் பண்பை இழந்ததோடு, இன்று முதலாளித்துவத்துக்கு முண்டு கொடுக்கும் சமய ஆசாரங்களுக்கும் சடங்குகளுக்கும் மரபு வழிவந்த பிற்போக்குத்தளங்களுக்கும் உரிய ஸ்தாபனமாக்கப்பட்டதே.

அதேவேளை மார்க்சீயப் பொருள் முதல்வாதமோ, பொருளாதாரப் பொதுவுடைமையும் சமத்துவத்தையும் விஞ்ஞான இயங்கியல் பார்வையாக முன்வைத்தபோதும் மனிதனின் இருப்பின் மையமான ஆத்மீகப் பண்பை ஒறுப்பாக்கிக் கொண்டிருப்பதன் மூலம், தான் அவாவிநிற்கும் பொதுமைக்கு மக்களை ஆற்றுப்படுத்தும் - மனமாற்றத்தைத் துரிதப்படுத்தும் - சக்தியை இழந்ததாக அதற்குரிய ஒழுக்கக் கோட்பாட்டை (ethics) இழந்ததாக அதனால் இயங்கியல் பார்வையையே நிராகரிப்பதாக நிற்கிறது. அதனால் இதுவும் இன்றும் கருத்து முதல்வாதம் போல் சுயநல முதலாளித்துவப் பண்புகள் உடையதாகவே மாறியுள்ளது. இதையே ராஜ் கௌதமன் என்பவர், “என்பது களில் தமிழகக் கலாசாரம்” என்னும் நூலில் “மார்க்சீய அடையாளம்” இன்றைய கலாசாரச் சீரழிவின் அங்கமாகவே கருதப்படத்தக்கதாகும்” என்று கூறும்போது அழுத்துகிறார்.

ஆகவே பொருள் முதல்வாதப் பொதுவுடைமையை ஒறுப்பாக்கிய கருத்து முதல்வாதமோ, மனித ஆத்மீகப் பண்பை நிராகரித்த பொருள் முதல்வாதமோ இனி மனித வளர்ச்சிக்கு உதவப் போவதில்லை. ஆகவே இவ்விரண்டு பண்புகளின் இணைப்பைக் கோரும் போக்கே இனிவரும் தத்துவப் பார்வையாக இருக்க வேண்டும். இதையே மு.த.மெய்முதல்வாதம் என முன்வைத்தார். இதையே அவர் புதுயுகத்துக்குரிய தத்துவப் போக்காகக் கொள்கிறார். இப்பெருந்தத்துவம் ஆத்மீகப் போர்வையில் முதலாளித்துவத்துக்கும், மனித வளர்ச்சியைத் தடுத்து வைக்கும் அர்த்தமற்ற சமய ஆசாரங்களுக்கும் மூட

நம்பிக்கைகளுக்கும் முண்டு கொடுத்த கருத்து முதல் வாதத்தின் பிற்போக்குத் தளங்களை உதறிக்கொண்டும், மனித சாரம்சமான ஆத்மீகப் பண்பை ஒதுக்கிவிட்டு, மனிதனை வெறும் பொருளாதார மனிதனாகக் காணும் பொருள் முதல் வாதத்தின் பிற்போக்குத் தளத்தை உதறிக் கொண்டும் எழுவதாகும்.

அதே நேரம் இது பெருந்தத்துவமாக, இயக்கமாக நடைமுறைப்படுத்தப்படும் போது, முன்னைய தத்துவங்கள் போல் தனிமனித இருப்பை விழுங்கிய, தனிமனிதனை வெறும் யந்திரமாக, நீர்த்திரளாகப் பார்க்கும் பார்வைக்கு எதிராகவே இருக்கும். அத்தகைய இயங்கியல் நோக்கையே இது முதன்மைப்படுத்தும். காரணம், இது ஒவ்வொரு தனி மனிதனது, இருப்போடும் சம்பந்தப்பட்டதாகவும் அவனது ஆய்வைத்தூண்டுவிதாகவும் இருப்பதால் இத்தத்துவம் இயக்க வேகம் கொள்ளும் போதும் ஒவ்வொரு தனிமனிதனின் தனித்துவத்தில் தங்கியிருப்பதாகவும் ஒவ்வொரு தனிமனிதனது தனித்தன்மையே அதன் இயக்கக் கூட்டுத் தன்மையை கட்டியெழுப்புவதாகவும் இருக்கும். இதனால் இயல்பாகவே இதில் இருத்தலியல் பண்பு கலந்தி ருக்கும். இந்த இருத்தலியல் உள்ளோட்டமே மெய் முதல் வாதத்தை ஏனைய தத்துவங்கள் போல் யந்திரமயமாக்காமல், வரண்டு போகாமல் வைக்கவும் தனிமனித உயர்ப்பை பேணவும் உதவுவது.

இந்த ரீதியில் இது மேற்கத்தைய இருப்புவாதிகளின் நோக்கோடு அனுதாபம் கொண்டிருந்தாலும், அது முன் வைக்கும் பார்வையின் போதாத்தன்மையை இது சுட்டிக் காட்டுகிறது. பிரக்யை எல்லா அறிவுக்கும் அடிப்படை யாக இருப்பதாக (Get at the consciousness that underlies all knowledge) எட்மன்ட் ஹர்ஸல் (Edmund Husserl) போன்றவர்கள் கூறினாலும் அவரின் சீடர்களான Martin Heidegger, Satre போன்றவர்கள் அதன் ஆழம் வரை செல்ல வில்லை. சாத்தர் (Satre) மனிதப் பிரக்யையாய் இருப்பதென்பது (Being for itself) வெறும் சூன்யம் (Nothingness) என்றே ஒதுக்குகின்றார். இவ்விடத்தில்தான் மு.த.இவர் களிமமிருந்து மாறுபடுகிறார். “நான் அதன் பரிமாணங்கள்” என்னும் (போர்ப்பறை) கட்டுரையில் மேற்கத்தைய இருப்புவாதிகளான Satre போன்றவர்கள் மனித இருப்பின் ஆழம்வரை செல்லாத இடைத்தரிப்பாளர்கள் என்றும் உண்மையில் மனித இருப்பென்பது ஆனந்தமயமான தென்றும் சகல ஜீவராசிகளின் அடிப்படையே அதுதான் என்றும் கூறுகிறார். அந்த இருப்பை அறிதலின் மூலமே சகலதின் இருப்பின் ஒருமையும் சமத்துவமும் பேணப்படலாம் என்றும் அவர் கூறுகிறார். இந்த மனித இருப்பின் ஆத்மீகப் பண்பு, எந்தவித சமய ஆசாரங்களோடும் சம்பந்தப்படாத அறிவலசல் மூலமே செயல்படுகிறது. ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் இருப்பை அறிய கேட்கவேண்டிய கேள்வி “நான் யார்?” என்பதே. இதன் பதில் ஈற்றில் நான், நாங்களாக, உலகமாக, பிரபஞ்சமாக அதற்கும் அப்பாலாக நிற்கும் அறிவில், ஆனந்தத்தில், இருப்பில் முடிவுறும், பேருண்மையில் நிற்கும். இங்குதான் மெய்முதல்வாதம், கருத்துமுதல்வாதம் பொருள் முதல்வாதம் ஆகிய இரண்டையுந் தாண்டி அதற்கும் பாலும் செல்கிறது என்னும் அர்த்தத்தின் பொருளாகலாம்.

மெய் முதல்வாதம் முன்வைக்கும் மனம்பற்றிய ஆழமான அகநோக்கு, மார்க்சீயம் முன்வைக்கும் வர்க்கப் பார்வையின் போதாத்தன்மையைச் சுட்டுவதோடு, அதற்குப் பதிலாக மனிதனை உள்நின்று இயக்கும் “குணவியலை முதன்மைப் படுத்துகிறது. மனிதன் வர்க்க ரீதியாக இயங்குவதைவிடக் குண ரீதியாகவே (தாமத, ரஜத, சாத்வீக, சத்திய) அதிகம் இயக்கப் படுகிறான் என்பதே மு.த.வின் கருத்தாக “போர்ப்பறை”

(வர்க்கவியலும் குணவியலும்) கட்டுரை மூலம் அறியலாம். அதனால்தான் இன்றும் தொழிலாள வர்க்கத்துள் இருந்து பல முதலாளிகளையும் முதலாளி வர்க்கத்திலிருந்து பல தொழிலாளிகளையும் நாம் காணலாம். அதுமட்டுமல்லாமல் புரட்சியை முன்னின்று நடத்தும் Elite Group என்பது அனேகமாக முதலாளித்துவ, பிரபுத்துவ நடுத்தர வர்க்கங்களிலிருந்து வந்த புத்திஜீவிகளையே கொண்டிருந்தது என்பது குணவியலுக்கே முக்கியத்துவம் அளிக்கிறது. அவர்கள் தமது வர்க்கஞ்சாராமல் முற்போக்குப் பாதையைச் சாரவைத்தது எது? அறிவால் (சாத்வீக) இயக்கப்படும் அவர்கள் குணமே. இப்பார்வை மெய் முதல்வாதத்தின் முக்கிய பங்களிப்பாகும்.

(6)

இதன் பின்னணியில்தான் மு.த.வின் கலை இலக்கிய விமர்சனம் முன்வைக்கப்படுகிறது. ஆதிகால புராண இதிகாசங்களோடு வந்த காவிய, கவிதை கலை இலக்கிய மரபு, மறுமலர்ச்சிக்காலத்துக்குப் பின்னர் (Renaissance), அல்லது அதன் எழுச்சியோடு புதிய உருவ உள்ளடக்க மாற்றங்களைத் தரிசிக்கத் தொடங்குகிறது. மறுமலர்ச்சிக் காலத்துக்குப் பின்னர், அறிவு வாதத்தோடு ஏற்பட்ட அடிப்படைச் சிந்தனை மாற்றம், கற்பனைப் பாங்கும் புலன்களைக் கடந்த ஆத்மீக அனுபவச் செறிவோடும் காவியம், கவிதை, புராணம், இதிகாசம் என்று வெளிக் காட்டப்பட்டு வந்த கலை இலக்கியப் போக்கை யதார்த்தப்பண்பும், விஞ்ஞான பார்வையும் கொண்ட சிறுகதை, நாவல், வசன கவிதை என்னும் அடிப்படை கலை இலக்கிய உருவ உள்ளடக்க மாற்றங்களால் தனித்துவம் அடையச் செய்கிறது.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் மு.த.எழுப்பும் கேள்வி, மார்க்சீயம் ஒரு அடிப்படைச் சிந்தனை மாற்றத்தைக் கொண்டு வந்த தத்துவமா என்பதே. இல்லை என்பதே அவர் பதில்.

மார்க்சீயம் என்பது மறுமலர்ச்சிக் காலத்திலிருந்து விரியத் தொடங்கிய, அறிவுவாதத்தின் எச்சமே ஒழிய, ஒரு அடிப்படைச் சிந்தனை மாற்றத்தைக் கொண்டுவந்த தத்துவமல்ல. அதனால் அது கொண்டுவந்த யதார்த்த, சோஷலிச யதார்த்தக் கலை இலக்கியம் என்பது ஏற்கனவே அறிவுவாதத்தால் கொண்டு வரப்பட்ட யதார்த்தப் புனைவுகளின் எச்சமே என்பதே அவரது பார்வை.

ஆகவே அடிப்படைச் சிந்தனை மாற்றம் இனிமேல்தான் வரவிருக்கிறது என்பதே அவரின் கருத்தாகும். இந்த வரப்போகும் அடிப்படைச் சிந்தனை மாற்றம், இனிவரும் கலை இலக்கியங்களிலும் அடிப்படை உருவ உள்ளடக்க மாற்றங்களைக் கொண்டுவந்தே தீரும், இன்றுள்ள யதார்த்த, சமூக யதார்த்த பண்புகளாலோ அல்லது இன்று நடைமுறையிலுள்ள கலை இலக்கிய “உத்தி” களாலோ இவை கட்டுப்பட்டுப் போவ தில்லை. புறவிஞ்ஞான விரிவையும், அகஞ்ஞான விரிவையும் உள்ளடக்கிய புதுயுகப் பெருந்தத்துவம், கலை இலக்கியங்களில் அதற்குரிய “ஆத்மயதார்த்த” “பிரபஞ்ச யதார்த்த” பண்புகளைப் புகுத்தும் போது, மீண்டும் ஆதிகாலக் காவியங்களில் இருந்த ஆத்மீக அனுபவங்களோடு இன்றைய விஞ்ஞானப் பார்வையேறிய புதுக்கலை இலக்கிய வடிவங்கள் உண்டாகும் என மு.த. (போர்ப்பறை) “புதியவார்ப்புகள்” கட்டுரையில் குறிப்பிடுகிறார்.

இதுகாலவரை, எழுதப்பட்ட சிறுகதைகளும், நாவல்களும் கவிதைகளும் வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிப்பனவாகக் கூறப்பட்டாலும் அவை உண்மைபோல் பாவனை பண்ணும் போலிகள் என்பதே மு.த.வின் கருத்தாகும். இவற்றைப் படிக்கும் ஒவ்வொரு மனிதனது அடிமனதிலும் “இது கற்பனையே” என்ற எண்ணம் ஓடிக்கொண்டுதான் இருக்கும். அந்த எண்ணமே அவனது மன

மாற்றத்திற்கு தடையாக இருக்கப் போதுமானது. (போர்ப்பறை – உள்ளும் புறமும் மெய்) யதார்த்தம், சமூக யதார்த்தம் என்று கலை இலக்கியங்களில் பேசப்பட்டாலும் இவை உண்மையில் யதார்த்தப் போலிகளே. இதை இன்றைய அமைப்பியல் நவீனத்துவப் பார்வைகளும் ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றன. இத்தகைய போலித் தன்மை பற்றி “முற்போக்கு இலக்கியம்” என்னும் கட்டுரையில் மு.த. குறிப்பிடும் போது, “ஐயோ வாழ்க்கைக்கும், இலக்கியத் துக்கும் இடையே ஏன் இவ்வளவு பெரிய இடைவெளி இருக்க வேண்டும்?” என்று கேட்டு அங்கலாய்க்கிறார். அதனால் இத்தகைய கலை இலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்தும் அழகியலும் போலியானவையாகவும் மனிதனை ஊக்குவிக்கும் சக்தி யற்றவையாகவும் வீழ்ந்து விடும் என்கிறார், மு.த. புதிய சிந்தனை ஒளியால் உண்மை பாய்ச்சப்படும் போது அந்நிகழ்வே புதிய கலையாகவும் இலக்கியமாகவும் மாறும் தன்மை அடைகிறது என்று கூறும் மு.த. பிளக்க முடியாது என்று நம்பிய அணுவை ரூதர்போட் (Rutherford) இலக்ரோனிக் கதிர்கள் பாய்ச்சிபிளந்த போது “அது முட்டைக் கோதுபோல் தெரிகிறது” என்று கூறியபோதும் இன்னொரு விஞ்ஞானி நமது ஞாயிற்றுக் குடும்பம் போல் அணுவின் மையத்தைச் சுற்றி கோள்கள் போல் அதன் கருக்கள் “சும்மி” அடிக்கின்றன என்று கூறியபோதும் ஏற்பட்ட கலைப்பரவசம் வேறில்லை என்கிறார்.

ஆகவே இதிலிருந்து மு.த.வின் கலைக் கண்ணோட்டம் எதுவெனத் தெளிந்து கொள்ளலாம்.

இப்படித்தான் கலை இலக்கியம் இருக்க வேண்டும் என்று கூறுவது ஸ்ரலின் கால சடனோவ் “கலை இலக்கியத்” துக்குத் தான் வழிவகுக்கும். ஆகவே கொமிஸார் ஒருவரின் கட்டளையின் கீழ் கலை இலக்கியம் உருவாகுவதில்லை என்பதை மு.த. அறிவார். அதனால்தான் அவர் முற்போக்கு இலக்கியக்காரரின் போக்கை அப்படித் தீவிரமாக எதிர்த்தார். ஆனால் புதிய “தரிசன ஒளியில், நடைமுறையில் இருக்கும் அழகியல் பெறுமதிகளும் தேவைகளும் சக்தியற்றது வீழ்வது என்பது வேறுநிலை. அதை விளக்கவே அவர் அணுவைப் பிளந்த விஞ்ஞான நிகழ்வு காட்டிய கலை பரவசத்தைக் கூறினார்.

புதிய தரிசன ஒளி, மொழியிலும் பல மாற்றங்களை கொண்டுவரும் என்பது மு.த.வின் குறிக்கோள், அதுவே இனிவரும் கலை இலக்கியத்தின் உயிர்ப்பாகவும் இருக்கும். இன்று நாம் கதை, நாவல்கள் வாசிக்கும்போது, “எனது விழிகள் அவளையே சுற்றி வட்டமிட்டன” “அவள் வந்து போனது ஒரு கனவாகவே இருந்தது” என்று வரும் வசனங்கள் எல்லாம் வெறும் யந்திர கதியில் அர்த்தமற்று கையாளப்படுபவையாகவே உள்ளன. “நீ என் உறவை அறுத்துக் கொண்டு தூரப்போக நான் உன்னோடு நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்தேன்” என்று இன்று கவிதைகளில் எழுதப்படுபவை எல்லாம் அர்த்தமற்றுக் கொண்டப்படும் உயிரற்ற வார்த்தைக் குவியல்களாகவே உள்ளன. கேட்டுக்கேட்டு அலுத்துப் போன வார்த்தைகள்! இவை அனைத்தும் எல்லாவித அழகியல் ஆற்றல்களையும் இழந்தவை. அதனால் எமது ஆழ இருப்போடு தொடர்பு கொண்டு எமக்குள் எந்தவிதமாற்றத் தையும் ஏற்படுத்தும் சக்தியற்றவை! இதனால் இச்சக்தியற்ற வார்த்தைக்கூட்டங்கள் அனைத்தும் மறுபரிசீலனைக்குள்ளாக் கப்பட்டு புதுச்சக்தியாய்ச்சப்படும் மொழி அலசலைக் கோரி நிற்கின்றன. இப்படி மொழியாக்கங்கள் நம்புதல் சிந்தனையை தமக்குள் எடுத்துச் சென்று புதுமாற்றங் களை ஏற்படுத்தவல்ல வாகனமாக மாறவேண்டும்.

இந்நிலையில் நமது கலை இலக்கிய உருவ உள்ளடக்கங்கள் பாரிய மாற்றம் அடைவது தவிர்க்க முடியாததாகிறது. கற்பனை பண்ணி கதை எழுதுவதென்பது கடந்த காலத்துக்குரிதாகிவிடும். ஒருவன் தன் வாழ்க்கையில் உண்மையை நோக்கி வாழ - தன் இருப்போடு தொடர்பு கொள்ள எடுக்கும் முயற்சிகளே போராட்டங்களே இனிவரும் இலக்கியங்களாக மாறும். காந்தியின் சத்தியசோதனை மாதிரி மனித வளர்ச்சிக்குத் தடையாக உள்ள தனிநலம், தனிச்சொத்து, காம, குரோத லோபங்கள் என்பவை தனி மனிதனில் இருந்து, சமூகமாக, உலகமாக விரியும் வேர்கள் கொண்டவை. இவற்றுக்கெதிராக ஒவ்வொருவரும் தனித்து அகரீதியாகவும் புறவயப்பட்டு சமூகரீதியாகவும் நடத்தும் போராட்டங்கள் முன்னைய கருத்து முதல்வாதப் போராட்டங்களிலிருந்தும் மார்க்சீய பொருள்முதல்வாதப் போராட்டங்களிலிருந்தும் குண ரீதியாக வேறுபடும். இவை - இந்தக் குண ரீதியான வேறுபாடு கலை இலக்கியப்படுத்தப்படும் போது இப்புதிய குணரீதியான உள்ளடக்கங்களுக்கும் ஏற்ற உருவங்களை தேடி நிற்கும்.

இக்கலை இலக்கிய முயற்சிகள் ஆரம்பத்தில் பழைய கலை இலக்கிய உருவங்களின் சிதைப்பாகவும் கலப்பாகவும் அமையலாம். இது புதுக்கலை இலக்கியத்துக்குரிய கலப்புலயமாக மாறலாம். மு.த.வின் “போர்ப்பறை” நூலில் வரும் “நான் அதன் பரிமாணங்கள்” என்னும் ஆக்கம் ஈற்றில் கவிதையாக முடிவுறுவது இதற்கொரு நல்ல உதாரணம். இன்றைய உலக எழுத்தாளர்களிடையே காணப்படும் கட்டுரைக் (Essay) கதைகள், அன்ரி (Anti) சிறுகதைகள், வில்லியம்ஸ் பறோலின் சிதைப்பு நாவல்கள் போன்றவைகள், இன்னும் Concrete Poetry, Sound Poetry, Found Poetry என்னும் கவிதை வகைகள், ஒலி, ஒளி அபிநயம் என்பவற்றோடு நடாத்தப்படும் கவிதா நிகழ்வுகள் அதனால் கலைகளிடையே இருந்து வந்த பிரிவின் அழிவு, அந்த அழிவே ஒருவித கலைப்பரவசமென்றும், கலைவடிவம் என்றும் (destruction itself is a form of enjoyment - even a form of art!) இன்று மேற்குலகக் கவிஞர்கள் எழுப்பும் கோஷம், (Britain - Bobbling, German - Ernt Jandl, America - Robert Iax) எல்லாம் மு.த.கூறும் புதிய கலை இலக்கியப் பிறப்புக்கு கட்டியங் கூறுபவையாகவே கொள்ள வேண்டும். (பார்க்கவும் “யதார்த்தமும், ஆத்மார்த்தமும் - மு.பொ”) இது ஒரு கலப்புருவ உள்ளடக்க காலகட்டம். இக்கால கட்டத்தில்தான் மு.த.கூறும் கலையை அழிக்கும் கலையும் இலக்கியத்தை அழிக்கும் இலக்கியமும் முதன்மை பெறும்.

ஓர் உண்மைப் பொருளே இப்பிரபஞ்சமாக எண்ணிறந்த தோற்றங்கொண்டு விரியும்போது, உண்மையைத் தேடும் எம் கலை யாத்திரை எண்ணிறந்த கலாமுகங்கொண்டு ஏன் விரிய மாட்டாது? இதன் பின்னணியில் நூறு மலர்களும் ஆயிரம் மலர்களும் எம் கலை வேட்கையையும், தேவையையும் தீர்க்கப் போவதில்லை.

(7)

இக்கருத்தை மு.த. 38 வருடங்களுக்கு முன்னர் அதாவது 1970களில் வைத்தபோது, ஈழத்து இலக்கிய உலகில் அது எந்தவித சலனத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. சிவத்தம்பி, சிவகுமாரன், ஏ.ஜே.கனகரத்தனா போன்ற ஒரு சிலரைத் தவிர இதுபற்றி வேறுயாரும் வாய் திறக்கவில்லை. இதற்குக் காரணம் அவர்களுக்கு இதைப் புரிந்து கொள்வதற்கான, தேவையோ பார்வையோ இருக்கவில்லை. இதற்கும் அவர்களைப் பிழை சொல்ல முடியாது. ஏனெனில் அவர்களில் ஒரு சாரார் மரபு வழிவந்த சமய ஆசாரக் கோட்பாடுகளால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தனர். மறுசாரார் மரபு வழிவந்த மார்க்சீயக் கோட்பாடுகளால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தனர்.

இக்காலத்தில் மு.த.வின் கருத்துக்கள் எழுத்துக்கள் சுந்தரராமசாமி அவர்கள் மூலம் தமிழ் நாட்டில் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டன. அதனால் ஈழத்து இலக்கிய உலகக் குறுக்கத்திலிருந்து அதற்கு விடுதலை கிடைத்தது. தமிழ்நாட்டில் இதன் தனித்துவம் கவனிப்புக்குள்ளாயிற்று. அதனால் திடீரென இங்கு அண்ட வெளிப்பயணம், Arthur C Clarke, ஐன்ஸ்டீன், Huxly, Transhumansism, Tehar de Charden போன்ற பெயர்களும் சொற்களும் அடிபடத் தொடங்குகின்றன. தர்மு சிவராம், வெ. சாமிநாதன் போன்றவர்களின் எழுத்துக்களில் இவற்றின் சிதறல் தெரிகின்றன. பின்னர் மனிதனின் சாரம் எது என்ற கேள்வியோடு மரபு ரீதியான மார்க்சீயப் பார்வை கேள்விக்குள்ளாக்கப்பட்டு, “பொருளாதார மனித”ப் பிடியிலிருந்து மக்கள் மீட்டெடுக்கப்படும் புதிய மார்க்சீயப் பார்வை 80களில் தமிழ்நாட்டில் முன்னுக்கு வருகிறது. இது இன்று மு.த.வின் கருத்துக்களுக்கே பலமூட்டுவதாய் உள்ளது. “கருத்து” என்னும் தமிழ் நாட்டுச் சஞ்சிகை, மு.த.வின் கருத்துக்களையே மேற்கோள் காட்டி, “பிரபஞ்சப் பார்வை,” கருத்து - பொருள் முதல் ஆய்வுகளை முன்னெடுத்துச் செல்கிறது. மேலும் எல்லா வித கலை இலக்கியக் கட்டுக்களையும், சமூகபொருளாதார அரசியல் பார்வைக் கட்டுக்களையும், பழைய மொழியியல் கட்டுக்களையும் தனது பார்வைக்குட்படுத்தி “விடுதலை” காண விழையும் இன்றைய அமைப்பியல், நவீனத்துவப் பார்வைகூட “விடுதலை கலை இலக்கியம்” பற்றிப் பேசிய மு.த.வின் பார்வைக்கு அதிக அந்நியமானது என்று சொல்லவதற்கில்லை. இன்னும் தமிழ்நாட்டில் இன்று நிலவும் பிராமணிய அழுத்தங்களுக்கும் அதிதீவிர தமிழ் திராவிட அழுத்தங்களுக்கும் எதிராக குரல்கொடுக்கும் தர்மு சிவராம் போன்றவர்கள், தமது நிலையை பண்டைய இந்திய வேதநிகழ்ச்சிகளின் பார்வைக் கொப்பிடும் போது மு.த. ஏற்கனவே முன்வைத்த பார்வையின் நிழலிலேயே செல்கின்றனர் என்பது தெளிவு.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் நாம் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டியது “தலி” த்துகள் சம்பந்தமாக மு.த.முன்வைத்த பார்வையே. இது இன்று அவரது சிந்தனை பற்றி ஆய்வு செய்வோர் கவனத்திற்கெடுக்காமல் விடுபடும் பகுதியாகும். ஒரு தலித்தாகவே வாழ்ந்த மு.த. இனிவரும் காலம் தலித்துக்களின் காலம் என்றே குறிப்பிடுகிறார். அவரது “வர்க்கவியலும் குணவியலும்” என்னும் (மெய்யுள்) கட்டுரையில், பிராமண, சைத்திரி வைஷ்ணவ எழுச்சிகளை வரலாற்று ரீதியாகவும் பாணாம - இயங்கியல் பார்வையோடும் விபரிக்கும் அவர், இனிவரும் காலம் சூத்திரரின் (தலித்) எழுச்சிக்குரிய காலம் என விளக்குகிறார். (அகக்கட்டுரை தொடர்பாக மேலும் விளக்கங்கள் தேவைப்படுவதால் அவை பற்றிய அவரின் சிந்தனைகள் விரைவில் வெளியிடப்படவுள்ளன)

எது எவ்வாறாயினும் மு.த.வின் சிந்தனைகள் ஈழத்தில் கிணற்றில் போடப்பட்ட கல்லாகவே இன்றுவரை இருந்து கொண்டிருக்க, தமிழ்நாட்டில் அது தொடர்பாக ஏற்பட்ட விழிப்பு வரவேற்பும் விமர்சனங்களும் கண்டனங்களும் - மு.த. ஒரு மனோவியாதி மண்டலம்” என மனோவியாதியால் பீடிக்கப்பட்ட தர்மசிவராமுமால் எழுதப்பட்ட கட்டுரை உட்பட - தமிழ் நாட்டில் சிந்தனை ஆற்றல்மிக்க ஓர் புதுப் பரம்பரை எழுந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதையே காட்டுகிறது. சிறுகதை எழுத்தாளர் ஜெயமோகன் ஈழத்துச் சிறுகதை தொடர்பாக முன்வைத்த

விமர்சனக் குரலை இத்தகைய போக்கோடுதான் ஒட்டிப்பார்க்க வேண்டும். அந்தவகையில் தமிழ்நாட்டின் கலை இலக்கியச் சூழல் ஆரோக்கியத்துக்குரிய தொன்றாகவே கருதப்பட வேண்டும்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் உலக சிந்தனைச் சூழலில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும் கவனத்துக்குரியன. 20ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் முதலாம் உலக யுத்தத்தின் முடிவோடு கலை, இலக்கியம், தத்துவம், உளவியல், விஞ்ஞானம் போன்ற சகல துறைகளிலும் ஏற்பட்ட சாதனைகள் மேற்கால அறிவு வாதத்துக்கு ஓர் எல்லைக் கோடு போடுவதாகவே அமைந்தன. இலக்கியத் துறையில் ஜேம்ஸ் ஜோய்ஸ் முழு உலகப் போக்கையும் தன் மொழிப்பரிசோதனை மூலம் (Finnegans Wake) உள்ளடக்க முயன்றமை, தத்துவத்துறையில் சாத்தர் மனித இருப்பை பிரக்கூயில் கரைக்க முயன்று அதைச் சூன்யமாய் கண்டமை, விக்ஸ்னர் முழுத்தத்துவப் போக்கும் தன் பார்வையோடு முடிவுறுவதாக நினைத்தமை, ஐடம் கருத்து என்று நிலவிய விஞ்ஞானத்தின் இரட்டைப்போக்கு ஐன்ஸ்டீனின் வருகையோடு கரைக்கப்பட்டு ஒருவித அத்துவைதநிலை அடைந்தமை, உளவியல் துறையில் அடிமனம் பற்றிய ஆய்வு பிராய்டினால் பரவலாக்கப்பட்ட, யங் போன்ற உளவியலாளர் தமது ஆய்வை மறுபிறப்பு பற்றிய ஆய்வுவரை எடுத்து ஆழமாகச் சென்றமை ஆகிய இவையனைத்தும் முதலாம் உலகப் போரின் முடிவோடு எழுச்சிகொண்டு இன்றுவரை மனித சிந்தனைத்துறையில் செல்வாக்குச் செலுத்துவையாகவே உள்ளன. இவற்றின் “முக்கிய பண்பு” புறவயப்பட்டதாய் ஆரம்பித்த சகல பார்வைகளும் முடிவில் அகவயப்பட்ட நமது இருப்பின் ஆழங்களைப் போய் தொட வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்துக் குள்ளாயிருப்பதே. இத்தகைய போக்குகளைக் கணக்கில் எடுக்காமல் இனிவரும் தத்துவமும் அது அபிலாஷிக்கும் இலட்சியமும் இருக்கப் போவதில்லை. ஒருவிதத்தில் மேற்கண்ட சிந்தனைப் போக்குகளை எல்லாம், நாம் இதுகால வரை உண்மையென இறுக்கிப் பிடித்தவற்றின் அழிவின் மொழியாகக் கூடக் கருதப்படலாம். அதனால்தான் இச்சிந்தனைப் போக்குகளின் சமகாலத் தவறான கவிஞன் W.B. Yeats “எங்களுக்குப் பின் அழிவதான்” (after us the savage God) என்று கூறுகிறார் என Makers of Modern Culture என்ற நூலின் ஆசிரியரான Roland N. Stramberg கூறுகிறார்.

இக்கூற்றில் நிரம்பிய உண்மை உண்டு என்பதை எவரும் மறக்க முடியாது.

இன்ற இத்தகைய போக்கின் உச்சமாகவே Structuralism, Deconstruction, நவீனத்துவம் பின் நவீனத்துவம் போன்ற விமர்சன, தத்துவக் கோட்பாடுகள் நிற்கின்றன. “எழுதியவளே இறந்து போனான்” “ஆழமைக் குவிப்பு என்பதை இல்லாமல் செய்தல்” போன்ற இவற்றின் கோஷங்கள் யேற்ஸ் கூறிய “அழிப்புத் தேவதையின்” பாஷையில்லாமல் வேறு என்னவாக இருக்க முடியும்? இதையும் விட பெருஞ்சுவாலையும் மோசமான நிலையையும் எமக்கு ஏற்படுத்துபவை இன்றைய தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியின் காரணமாக எமக்குள் நுழைத்த கொப்பியூற்றர் கலாசாரமும் கொப்பியூற்றரால் ஆக்கப்படும் கவிதை, கதைகள் போன்றவையாகும். நாம் கண்டுபிடித்த நம் சாதனங்களே நம்மை விழுங்கி நம் மனித இருப்பையே உறிஞ்சிவிடும், இல்லாமல் செய்து விடும் பெரும் போக்கு! இந்த இக்கட்டான பிடிக்குள், அழிவுக்குள் வீழ்ந்துள்ள நம்மை நாம் காப்பாற்ற வேண்டாமா? அதற்குரிய வழி என்ன?

இங்குதான் மு.த.வின் மெய்முதல் வாதப்பார்வை ஆறுதல் தருவதாய் உள்ளது. இன்று ஏற்படும் புறவளர்ச்சிக்கேற்ப தமது அகவளர்ச்சி ஆழப்படுத்தப்பட வேண்டும். இன்றைய யந்திர வளர்ச்சியின் மத்தியில் மனித இருப்பைத்தக்க வைக்க வேண்டுமானால், தன்னை மீறிவளரும் யந்திரத்தன்மையை கட்டுப்படுத்தி மனிதம் மேலோங்க வேண்டுமானால் நமது அகவளர்ச்சியும் ஆழமாகச் செல்ல வேண்டும்.

இன்றைய சிந்தனை உலகில் மேலோங்கி வரும் “அழிப்பு தேவதையும்” இதன் குறியீடாகவே நிற்கிறது எனலாம். இன்றைய உலகில் பரவலாக எங்கும் காணப்படும் அராஜகப் போக்குகள், அழிவுகள் எல்லாம் உண்மையில் அழிவுக்குரியவை தானா? இல்லை என்பதே இதற்குரிய மு.தவின் பதிலாகும். இதற்குரிய காரணத்தை அவர் அன்னை நிவேதித்தாவை மேற்கோள்காட்டி, “எவையெவையெல்லாம் மிக அசிங்கமான, அருவருக்கத்தக்கதான அழிவுகளாகவும் அனர்த்தங்களாகவும் எம்மால் கருதப்படுகின்றனவோ, அக்கால சமூக சரித்திர அரசியல் ஓட்டப் பின்னணியில் வைத்துப் பார்க்கப்படும் போது, அவையெல்லாம் பிறக்கவிருக்கும் ஒரு புது யுகத்தின் – அடிப்படை மாற்றத்தின் – அவ்வச்சமூகங்களின் நினைவிலி மனதின் வெளிக்காட்டல்களாகவே கொள்ள வேண்டும்” என்று கூறுகிறார். மு.த.கூறும் “கலையை அழிக்கும் கலை” இலக்கியத்தை அழிக்கும் இலக்கியம் என்பதும் இவற்றோடு சம்பந்தப்பட்டதாக இருந்தபோதும் அதுபூரண அறிவோடு, எதிர்வரும் ஆக்க ரீதியான மாற்றத்தை முன்வைப்பதாய் உள்ளது.

(8)

அறுபதுகளில் மு.த.மிகத்தீவிரமாக இலக்கிய விமர்சனத்தில் ஈடுபட்டார். “மூன்றாம் பக்கம்”, “விமர்சக விக்ரகங்கள்”, “முற்போக்கு இலக்கியம்”, “ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி” என்று ஆரம்பித்து, எஸ்.பொவையும் அவரது நற்போக்கையும் ஆய்வு செய்ததோடு (சத்தியம் பத்திரிகையில்) இவற்றுக்கெல்லாம் பதிலாக “பூரண இலக்கியமும் அதன் தேவைகளும்” “விடுதலையும் புதிய எல்லைகளும் (மல்லிகை) என்னும் கட்டுரைகளோடு தனது விமர்சனச் சுற்றோட்டத்தை நிறைவு செய்கிறார். இறுதியான கட்டுரைகளின் கருத்துக்கள் பரவலாக அவரது “போர்ப்பறை” நூலில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. இவற்றுக்கிடையில் அவர் எழுதிய “ஜெயகாந்தனின் இந்தியா”, “மஹாகவியின் அகலிகை”, “தீ” பற்றி தான் எழுதிய கட்டுரைக்கு மறுப்புத் தெரிவித்த தர்மசிவராமுலின் கட்டுரைக்கான பதில் கட்டுரை போன்றவை பத்திரிகாசிரியர்களால் பிரசுரிக்கப்படாமல் அமுக்கப்பட்டவையாகும். “ஜெயகாந்தனின் இந்தியா” “தீயம்” பத்திரிகையால் ஒதுக்கப்பட்டது “தீ” பற்றிய பதில் கட்டுரை “எழுத்து” வால் அமுக்கப்பட்டதும் மரபு வழி வந்த கருத்து முதல்வாதப் போக்குடையோரின் பிற்போக்குத் தனத்தைக் காட்டுகிறதென்றால் “மஹாகவி” யின் அகலியை “தினகரன்” ஒதுக்கியது முற்போக்குக்காரர்களின் பிற்போக்குத் தனத்தைக் காட்டுவதாய் நிற்கின்றன.

மு.த. மிக உக்கிரங்கொண்டு விமர்சனத்துறையில் இறங்கிய அறுபதுகளில் நவீன தமிழ் விமர்சனங்கள் ஈழத்தில் எழுதப்படவில்லை என்று கூறினேன். ஆனால் மு.த.வின் விமர்சனங்கள் ஏற்படுத்திய நிர்ப்பந்தத்தாலும் பாதிப்பினாலும் துரித்தப்படுத்தப்பட்டு அறுபதுகளின் பிற்பகுதியில் முற்போக்குப் பார்வை கொண்ட விமர்சன நூல்கள் வெளிவரத் தொடங்கின. இவைகளில் முக்கியமானவை க.கைலாசபதியின் நூல்களே எனலாம். இந்நூல்கள் (எழுபதுக்குப் பின்னர்) ஒரு வித தூக்க

நிலையில் அமைதியாக ஓடிக்கொண்டிருந்த நமது மரபுவழிவந்த இலக்கிய பரப்பில் பலவித குழப்பங்களையும் முரண்பாடுகளையும் தோற்றுவித்த போதும் ஒருவித புதுப் பார்வையையும் போக்கையும் காட்டின என்பது உண்மையே. க.கையின் எழுத்துக்களில் மேற்கத்தைய ஆய்வுமுறை, மார்க்சீய ஆய்வுமுறை, தமிழ் சைவ மரபுவழிவந்த கருத்துநிலைகள் என்று பல குழம்பல் நிலைகள் காணப்பட்டபோதும், ஏற்கனவே இருந்த தேக்க நிலையோடு ஒப்பிடும் போது இது ஒரு புதுப்போக்கையும் அதிர்ச்சியையும் ஏற்படுத்தின என்பது உண்மையே. இதை நினைக்கும் போது எனக்கு பழைய வரலாற்று நிகழ்வொன்று நினைவுக்கு வருவதுண்டு. அதாவது அற்றிலா என்னும் ஹன் (Atilla the Hun) இனத்தவன் தலைமையில் கிழக்கிலிருந்து குதிரை வீரர்களின் படையெடுப்பொன்று மேற்கை நோக்கிப் பாய்ந்த போது, இப்படையெடுப்பால் பீதியுற்று, காட்டுமிராண்டிகளாய் கிடந்த ஐரோப்பிய ஆரிய இனம் அமைதியாய் பரந்து கிடந்த ரோமராஜ்ஜியத்திற்குள் நுழைந்தபோது, அது தன் கட்டுக்கோப்பை இழந்து அழிந்தது. அவ்வாறே மு.த.வின் எழுத்துக்கள் ஏற்படுத்திய அதிர்ச்சிக்குப் பின்னர் அதன் நிர்ப்பந்தத்தால் வெளிவந்தவைபோல் ஒழுங்கு முறையற்ற முரண்பாடுகளோடு எழுதப்பட்ட க.கை போன்றவர்களின் எழுத்துக்கள் அமைதியாய் தேங்கிக்கிடந்த நமது இலக்கிய மரபை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கிப் புதுப் போக்கைக் காட்டின. ரோமராஜ்ஜியத்தின் வீழ்ச்சி புதிய கலப்புக்கும் நாகரிக எழுச்சிக்கும் வழிவகுத்தன.

இன்று அத்தகைய தெளிவை நோக்கி நமது இலக்கியப் பார்வைகள் செல்கின்றன என்றே சொல்லலாம். ஆயினும் அதுதான் எதிர்காலத்துக்குரிய இலட்சியத் தடத்தைப் பூரணமாக கண்டுவிட்டதாகச் சொல்வதற்கில்லை. மு.த.ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சியில் தன்னைப் பற்றிக் கூறும்போது, “எல்லா மதங்களையும் படித்து, எல்லாவற்றுக்கும் அப்பால் செல்ல வேண்டும் என்பதே இவருடைய அபிப்பிராயம். அத்தகைய தேவையையும் பார்வையையும் மற்றத் தத்துவங்களை விட வேதாந்தமே அதிகமாக வலியுறுத்துகிறது என்பதையும் அவர்

மறுப்பது இல்லை. இலக்கியத்தில் இவருடைய நேர்மையையும் தனித்தன்மைக் கொள்கையையும் இந்த ஆத்ம விசாரணையின் அடிப்படையிலேயே பார்க்க வேண்டும்” என்று கூறுகிறார்.

ஆகவே இன்றைய இலக்கிய விமர்சனப் போக்கோ அல்லது அது அடியொற்றும் தத்துவப் போக்கோ நிலையியல் பார்வையென்னும் தளையிலிருந்து விடுபட்டு, இயங்கியல் என்னும் விடுதலை சிருஷ்டி உருவத்தை எடுக்க வேண்டும். மு.த.வின் மெய்முதல்வாதமும் அதன் இலக்கியப்பார்வையும் இதன் வழிப்பட்டவையே.

இப்பார்வையால் கருத்து - பொருள் ஆகிய இரண்டையும் பிரித்து வைத்த தடைகள் அகற்றப்படும்போது அவற்றின் இணைவால் புதிய மெய்யெழுச்சி உண்டாகிறது.

இதனால் கருத்தினதும் பொருளினதும் எதிர்காலம் என்ன என்பன அடுத்த கட்ட கேள்வியாகும்.

காலம் - இடம் என்ன என்று ஐன்ஸ்டீனிடம் கேட்கப்பட்ட போது அவை பொருட்களதும் நிகழ்வுகளதும் உற்பத்தி என்றார். அவ்வாறே கருத்தும் பொருளும் நமது நிலையியல் பார்வையின் உற்பத்திதானே? இருத்தலியல் பார்வையில் “நான்” பிறருக்குப் பொருள், பிறர் நானுக்குப் பொருள்.

இவற்றின் ஆழ ஊடுருவலில் தான் எமது ஒழுக்கவியல் (ethics) தங்கியிருக்கிறது.

இறப்பு பிறப்பு என்பவற்றின் அர்த்தம் என்ன?

எனது சீடர்கள் யேசுவின் சீடர்களாயும் இருந்தனர் என்று ஸ்ரீ இராம கிருஷ்ணர் கூறுவதன் அர்த்தம் என்ன?

ஒவ்வொரு கலைச் சிருஷ்டியும் தத்துவமும் தனது வீர்யத்தை இழக்கும் போது புதிய உருவ உள்ளடக்கத்தை தேடுவது என்பது இறப்பு பிறப்பு என்னும் மனித இயங்கியல் நிலையில் வெளிக்காட்டலா?

அமரத்துவம் பேர்மனிதம் என்னும் இலட்சியத்தை நோக்கிய நமது யாத்திரை, நன்மை தீமை என்னும் இயங்கியல் பாதையின் வழிப்பட்டதுதானே? நன்மைதீமை என்பவைபற்றிய ஒழுக்கவியல் தீர்வே எல்லாவகை விமர்சனத்தின் மையமாகும்.

ஆ. ஜீவகுமாரன், டென்மார்க்

மெயில்லோஞ்சு

அனலைதீவு என்ற நினைப்பு வரும் பொழுது எவ்வாறு அதிகமானோருக்கு ஐயனார் கோயில் ஞாபகத் துக்கு வருமோ ... அதேயளவு என்னினைவில் என்னை வந்து தாலாட்டிச் செல்வது அனலைதீவுவை வெளியுலகத்தோடு இணைக்கும் அந்த மெயில்லோஞ்சு அதில் பயணிக்கும் சுகமான அனுபவமும் தான்... கடற்காற்றை அனுபவித்தபடி அதன் தாலாட்டில் மிதந்து செல்வது ஒரு தனிச்சுகம்.

யாழ்ப்பாணப் பக்கத்தால் பஸ்சில் வந்து இறங்கும் பயணிகள், அதில் வரும் தபால் பொதிகள், காலைத் தினசரிகள், மேலாக கொழும்பு பயணக்காரர்கள், காரைநகர்ப் பக்கத்தால் வருகிறதா இல்லை கடலில் நிற்கிறதா எனத் தெரியாமல் நத்தைவேகத்தில் ஊர்ந்து வரும் “ஹெற்றிப்பாதை”, அதில் சங்கானை, பண்டத்தரிப்பு சந்தைகளில் இருந்து வரும் மரக்கறி வியாபாரிகள்... இவை அனைத்தும் மெயில்லோஞ்சு புறப்படும் வரை ஊர்காவற்துறையை களைகட்ட வைத்து விடும்.

“என்ன செல்லரம்மான்... டாக்குத்தர் என்ன சொன்னவர்... கிழவி திருவிழா முடியும்படி தாங்குமோ...”

“பார்த்தியே உவர் கனகத்தின்ரை பெட்டை... ஒன்பது வயதுதான். மூலையிலை போய்க் குந்திட்டாளாம்... நான் சாமத்தியப்படைக்கை எனக்கு பதினைஞ்சு வயது”

“தனித்தமிழ்நாடு வேண்டிக் கொண்டு வாறம் எண்டுதான் எங்கடை எம். பி. மார் போகினம்... கிடைச்சிடுமோ”

இவ்வாறு எனக்கு சம்மந்தமில்லாத எத்தனையோ சம்பாஷணைகள் என்னைச் சுற்றி போய்க் கொண்டிருந்தாலும் அனலைதீவின் அன்றைய லேற்றல் நியூஸ்களைத் தாங்கிய இலவச காலைப்பதிவாக அந்த சம்பாஷணைகள் அமையும்.

அனலைதீவுக்கும் ஊர்காவற்துறைக்கும் இடையில் பாலம் கட்டுவது என்ற ஓர் திட்டம் உருவாகி கைவிடப்பட்டதில் எத்தனை பேருக்கு வருத்தமோ இல்லையோ தெரியாது. எனக்கு அதில் மிக்க சந்தோஷம். இந்த லோஞ்சுப் படகுப் பயணமும் சேர்ந்தது தான் அனலைதீவின் அழகு என்ற நம்பிக்கை எனக்கு என்றைக்குமே உண்டு.

இந்த மெயில்லோஞ்சைத் தவிர இன்னும் இரண்டு லோஞ்சுகள் இருந்தாலும் கூட இந்த மெயில்லோஞ்சுக்கு என்று சிறப்பு உண்டு. வெளியுலகத்தின் முழுத் தொடர்புகளையும் காலைவேளைகளில் அனலைதீவுக்கு அள்ளி வருவது நாகலிங்கத்தாரின் இந்த மெயில்லோஞ்சு தான்.

கொழும்பு உத்தியோகத்தர்கள், அல்லது அவர்கள் தம்பிள்ளைகள் - மனைவிமாருக்கு போடும் கடிதங்கள், மணியோடர்கள், காலைத் தினசரிகளான ஈழநாடு, வீரகேசரி அத்தனையையும் சுமந்து வந்து ஊருக்கு ஓர் புதுத்தென்பைக்

கொடுப்பது இந்த மெயில்லோஞ்சுகள் தான். அவ்வாறே அன்று மாலையே ஊரின் இதயங்களை வெளியே எடுத்துச் செல்லுவதும் இந்த மெயில்லோஞ்சு தான்.

ஒரு நாளைக்கு மெயில் வண்டி வரப்பிந்தி விட்டால் போதும்... மெயில் பொதிகள் இல்லாமல் வரும் மெயில் லோஞ்சு ஊரை நடைப் பிணமாக்கி விடும். அனலைக் கடற்கரைகளில் நிறைந்திருக்கும் தொடர்ச்சிணங்கி போல ஊரே சுருங்கி விடும். அடுத்து வரும் பத்து மணி லோஞ்சுக்குத் தான் அன்று ஹீரோப்பட்டம்.

இந்த ஒரு மணித்தியாலப் பயணமும் பருத்திதீவையும் எழுவைதீவையும் தாண்டிச் செல்லும் போது அந்த தீவுகளின் அழகும் என அனைத்தும் சேர்ந்து ஓர் குட்டிச் சாம்ராஜ்யத்துள் பயணிப்பது போலத் தோன்றும்.

பருத்திதீவில் எந்தக் குடிமனைகள் இல்லாவிட்டாலும் அந்த தீவைப்பற்றி இந்தப் படகுப் பயணத்தில் கேட்ட சின்னச் சின்ன கிசுகிசுப்புகள் ரொம்பச் சுவாரஸ்யமாக இருக்கும்.

மூலைவீட்டு கணவதியாற்ற ஆட்டை பருத்திதீவுக்கு களவாய்ப் பொடியள் கொண்டுபோய் தண்ணியும் அடிச்சு ஆட்டையும் வாட்டி சாப்பிட்டது தொடக்கம்...

ஐயனார் கோயிலுக்கு என்று கூட்டி வந்த சின்ன மேளக் காரிகளை இராவோடு இராவாக நாலுபேராக பருத்திதீவுக்குள் கொண்டு சென்று அடித்த கூத்துகள் உட்பட அந்தக் கிசுகிசுப்புகளும் அடங்கும்.

இலங்கையிலேயே பெரியதேர் என்ற பெருமையோடு கட்டி முடிக்கப்பட்ட ஐயனார் கோவில் தேர் இழுக்க முடியாமல் வழக்கு அது இது என்று இழுபறிப்பட்டு பின்பு இணக்கம் கண்ட பின்பு நடைபெற்ற அந்த முதல் ஐயனார் கோயில் திருவிழாக்குத்தான் நான் முதல் முதல் அனலைதீவுக்குப் போயிருந்தேன்.

அப்போது நான் அட்வான்ஸ் லெவல் படித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அன்று ஊர்காவற்துறையை பார்க்க வேண்டுமே... களை கட்டியிருந்தது. வள்ளம், வள்ளத்தில் ஏறும் படித்துறை அனைத்தும் தோரணங்களாலும் கலர் கலரான கொடிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன.

அன்று அனலைதீவுக்கு அடியார்களை ஏற்றிச் செல்வதற்காக மெயில் லோஞ்சுடன் கூடவே இன்னும் இரண்டு லோஞ்சுகள்... அனைத்தும் தோரணங்களாலும் இளம்வாழைக் கண்டுகளாலும் சோடிக்கப்பட்டு லோஞ்சின் முகப்பில் செவ்விளனியும் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தது.

ஆண்களும் பெண்களும் குழந்தைகளும் பட்டு வேட்டி களிலும் சரிகைச் சேலைகளிலும் மினுமினுக்க அனலை தீவு ஐயனாரின் மண்வாசனை ஊர்காவற்துறையிலேயே வீசத் தொடங்கியிருந்தது.

நாங்கள் நாலு பொடியள். மேல் தட்டில்... சோளக்கக் காற்றில் எம் வாரிவிட்டிருந்த தலைமுடிகள் கலைந்து கொண்டிருக்க புதுக்க கட்டிய வேட்டி காற்றில் படபடத்துக் கொண்டு இருந்தது.

ரிக்கற் குடுப்பவர் கீழே நின்று ஐயனாருக்கு அரோகரா என்ற குரல் குடுக்க அனைத்துப் பயணிகளும் அவருடன் சேர்ந்து கொள்ள, கரையை இணைத்து கட்டியிருந்த கயிற்றை ஒருவர் எடுத்து விட லோஞ்சு மெதுவாக அசையத் தொடங்கியது.

கீழே எவ்வளவு சனம் என பார்க்கும் ஆவலில் மேற் தளத்தில் குப்பறப் படுத்தபடி கீழே குனிந்து பார்த்தேன். முழு இருக்கைகளும் நிரம்பியிருந்தன.

என் கண்கள் சிவமணியின் கண்களில் குற்றி நின்றது.

அவளுக்கு பதினைந்து வயதிருக்கும் என்று நினைக்கின்றேன்.

கிறுக்குத் தனமான காதலாக அது எனக்குப்படவில்லை. நானும் என் எதிர்காலமும் இன்னும் எத்தனையோ மெயில் லோஞ்சு பயணங்களில் இணைக்கப்படப் போகின்றோம் என முற்றாக நம்பினேன்.

இரண்டு கிழமை கழிந்திருக்கும். விக்னா ரியூட்டரிக்குள் போவதற்காக காத்திருந்தேன். அவள் வெளியே வந்து கொண்டிருந்தாள். இப்போதும் அதே சின்ன விபூதிப் பூச்சு.

என்னைப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் புத்தகங்களை கட்டியணைத்தபடி போய் விட்டாள்.

இது போதுமே... நதிமூலம் ரிஷிமூலங்களை அறிய...

பெயர் சிவமணி. பிறந்தது அனைலதீவு. தற்போது இருப்பது கன்னாதிட்டி. தகப்பன் இந்துக்

தகப்பனுக்கும் தாய்க்கும் நடுவில் பாவாடைத் தாவணியுடன் அமர்ந்திருந்தாள்.

நெற்றியில் இடப்பட்டிருந்த சின்ன விபூதிப்பூச்சும் சாந்துப் பொட்டும் அவளை மீண்டும் ஒரு தரம் பார்க்கச் சொன்னது.

அவளின் அந்த அழகு தினசரி யாழ்ப்பாண பஸ்களில் காணும் பள்ளிக்கூட பெண்பிள்ளைகளிடம் இருந்து முற்றாக மாறுபட்டு இருந்ததாலோ என்னவோ எனக்கு ரொம்ப பிடித்திருந்தது.

அன்று முழுக்க கோயிலடியில் சந்தர்ப்ப வசமாகவோ அல்லது சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டோ குறைந்தது பத்து தடவையாவது அவளைப் பார்த்திருப்பேன்.

அவளும் என்னை அடிக்கடி பார்த்தது போலவே உணர்ந்தேன்.

வள்ளத்தில் இருந்து இறங்கிய பொழுது... கோயிலுக்குப் போகும் பொழுது... கோயிலின் உள்வீதியைச் சுற்றி வந்த பொழுது... தேரின் வடக்கயிற்றைப் பிடித்திருந்த பொழுது... கோயில் பின் வீதியில் மரநிழலில் கடலை சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த பொழுது... கடைசியாக அவள் தனது வீட்டுக்கு திரும்பிய பொழுது... நான் தனியே வள்ளத்துக்கு தனியே வந்த பொழுது... அதிகமாக வாலிப வயதில் எல்லோருக்கும் தோன்றும்

கல் லூரி

ஆசிரியர். தாய் வேம்படி ஆசிரியை. குடும்பத்துக்கு ஒரேயொரு பெண் பிள்ளை.

“பிடிச்சாலும் புளியங்கொம்பாய் பிடிச்சாயடா”, அவள் காது பட என் நண்பர்கள் சொன்னபோது முதல் முதலாக அவள் சிரித்ததைக் கண்டேன்.

அடுத்த நாள் சைக்கிளில் விக்னா ரியூட்டரி வாசலில் அவளுக்காக காத்திருந்தேன்.

அன்று அவள் வரவில்லை.

அது மட்டுமில்லை விக்னா ரியூட்டரியில் அடுத்தடுத்த சில நாட்களாக சிவமணியைக் காணவில்லை.

ஏதும் காய்ச்சல் வந்திருக்கும் இனி வந்திடுவாள், வந்திடுவாள் எனத்தான் நினைத்திருந்தேன். ஆனால் ஒரு கிழமைக்கும் மேலாக வரவேயில்லை.

கால்கள் சைக்கிளை கன்னாதிட்டிக்கு உழக்கி சென்றது.

சிவமணி வீடு பூட்டியிருந்தது.

பக்கத்தில் இருந்த பெட்டிக்கடைக்காரனிடம் விசாரித்ததில் தகப்பனுக்கும் கல்விக் கந்தோர் பெரியவனுக்கும் ஏதோ பிரச்சனையாம். கட்டாய இடமாற்றத்தின் பெயரில் வன்னிக்கு மாற்றிப் போட்டார்கள் என்று அறிந்து கொண்டேன்.

அதுக்கு பிறகு அடுத்தடுத்த இரண்டு ஐயனார் கோயில்

தேர்த் திருவிழாக்களில் சிவமணியைக் காணலாம் என்று நான் போயிருந்தாலும் அவளைக் காணவில்லை.

கம்பசுக்கு போன முதல் வருஷம் ஐயனாரைத் தேரால் இறக்கும் நேரத்தில் சிவமணியின் தகப்பனையும் தாயையும் கோயில் பின் வீதியில் கண்டேன். ஏதோ துணிவை வரவழைத்துக் கொண்டு கிட்டவாய் போய்க் கேட்டேன்.

சிவமணியும் நாங்களும் விக்னா ரியூட்டரியிலை ஒண்டாய் படிச்சனாங்கள். பேந்து வன்னிக்கு போயிட்டா எண்டு கேள்விப்பட்டம். கம்பசுக்கு என்றர் பண்ணீட்டாவோ?

அவர்கள் என்னை மேலும் கீழுமாய் பார்த்தார்கள்.
“இல்லைத் தம்பி... அவள் இயக்கத்துக்கு போட்டாள்...”

ஏழாத்துப்பிரிவின் படகாக என் மனம் ஆடியது.

“நான் யாழ்ப்பாண கம்பசிலை தான் படிக்கிறேன். அவா எப்பவாவது வந்தால் நான் விசாரித்ததாய் சொல்லுங்கோ...”

அதன் பிறகு சிவமணியைப் பற்றிய எந்த தகவலும் எனக்கு கிடைக்கவில்லை.

ஆனால் எந்த இயக்கத்தின் எந்தப் பெண்பிள்ளைகளைக் கண்டாலும் ஓர் தடவை உற்றுப் பார்ப்பேன்.

அதேபோல் கம்பஸ்ஸில் படித்த அடுத்த 4 வருஷமும் ஐயனாரின் தேர்த் திருவிழாவுக்கு அந்த மெயில் லோஞ்சியில் போய்க் கொண்டதான் இருந்தேன்.

ஓர் நாளாவது லோஞ்சின் மேல் தட்டில் இருந்து இருவரும் கடலையும் சாப்பிட்டு இலக்கியமும் கதைத்துக் கொண்டு வரமாட்டோமா என மனமிருந்து படபடக்கும்.

கம்பஸ் முடிய நானும் கனடாக்கு வந்து விட்டேன்.

அப்பப்போது சிவமணியின் அந்த விபூதிக்குறியிடான சிரித்த முகமும் வந்து வந்து போகும்.

ஊரிலை இருந்தும் கனடாவில் இருந்தும் அடிக்கடி சம்மந்தங்கள் வந்து வந்து போனது. நானும் அதுகளைத் தட்டிக் கழிக்க கழிக்க எனக்கும் வயது ஆக ஆக சம்மந்தங்கள் வருவதும் குறைந்து போக எனக்கும் வயது 45ஐ தாண்டி விட்டது.

ஆனாலும் இப்பவும் அந்த சிரித்த முகமும்... விபூதிக்குறியும்...

இப்ப முப்பது வருடத்துக்கு பிறகு இந்த ஊர்காவல் துறையில் வந்து நிக்கிறேன்.

ஊர்காவல்துறையின் கைகளுக்குள் போய்விட்டதாலோ என்னவோ அந்தப் படித்துறையில் எந்தக் கலகலப்பும் இல்லை என் மனம் போலை.

மனங்களையும் மகிழ்ச்சிகளையும் எங்கேயோ தொலைத்த படி மனிதர்கள் உயிர்களை மட்டும் சுமந்தபடி மெது மெதுவாய் வந்து லோஞ்சில் ஏறுகிறார்கள்.

மெயில் லோஞ்சிற்கு அடிக்கப்பட்ட பெயின்றர் பல இடங்களில் பெயர்ந்திருந்தது— கவனிப்பாரின்றி இப்பவும் இதற்கு பெயர் மெயில் லோஞ்சு தான். ஆனால் தபால் பொதிகள் மட்டும் தனக்கு வசதியான நேரத்தில் வசதியான லோஞ்சில் வந்து கொள்ளும். சில வேளைகளில் நேவிக்காரன் கொண்டுவந்து கொடுத்துச் செல்வானாம்.

போன கிழமை கனடாவில் ஓர் புத்தக வெளியீட்டுக்குப் போயிருந்த மொழுது கிழக்காலை முருகேசரின் பேரன் ராசன் தான் சொன்னவன், சிவமணியை இயக்கத்திலை இருந்து வீட்டை அனுப்பி போட்டாங்களாம் என்று.

எனக்குள் நயகரா வீழ்ச்சியில் நடுவே நின்று குளிப்பது போலிருந்தது.

“கான்சர் முத்திட்டுதாம். இனி அங்கை வைச்சு என்ன செய்யுறது. அவள் எங்கடை மண்ணிலை ஐயனாற்றை காலடியிலை தன்ரை உயிர் போக வேணும் எண்டு ஆசைப்பட்டவளாம்”

அதே நயகரா என்னை இழுத்துப் போய் ஓர் பாறையில் அடித்தது போலிருந்தது.

ராசன் தொடர்தும் சொல்லிக் கொண்டு இருந்தான்.

என்னால் எதையும் கிரகிக்க முடியவில்லை.

அடுத்த நாள்... அடுத்த பிளைற்... மீண்டும் அந்த மெயில் லோஞ்சியை நோக்கி மீண்டும் என் சிவமணியைத் தேடி...

இப்போ லோஞ்சு கடற்கோட்டையைத் தாண்டி விட்டது. ரிக்கற் போடுபவர் அருகில் வந்தார்.

“தம்பியை அடையாளம் காணலாமல் கிடக்கு”.

“நான் அனலைதீவில்லை... என்னோடை படிச்ச ஒரு ஆளை பார்க்க வந்திருக்கிறேன்”.

“தாராக்கும்”

“பேரம்பல மாஸ்டரின்ரை மகள் சிவணி”

“அந்த இயக்கத்து பிள்ளையோ... தம்பிக்கு விசயம் தெரியாதோ...”

“இல்லை” எனத் தலையாட்டினன். மனம் படபடத்தது.

“முந்தநாள் எல்லாம் முடிஞ்சுது. கான்சர் எண்டு கை விட்டதுதானே... கெதியாய்பரவீட்டுதாம்... இண்டைக்கு காடாத்து வைச்சிருக்கினம்... வந்ததும் வந்தனர் தேப்பன் தாயைப் பார்த்து விட்டுப் போமன்”

நான் கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டேன்.

நான் அவர்கள் வீட்டை போன பொழுது வாசற்படியில் நாலைந்து பேர் கதைத்துக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

கிரியை செய்வதற்காக போடப்பட்ட பந்தல் பிரிக்கப்படாமல் இருந்தது.

கிரியை செய்த வாங்கு பிரட்டிப் போடப்பட்டிருந்தது. மஞ்சள் தண்ணி முற்றாகக் காய்ந்திருக்கவில்லை.

தகப்பன் சரியாய் தள்ளாடிப் போயிருந்தார்.

என்னை நானே அறிமுகம் செய்து கொண்டேன் விக்னாவில் சிவமணியுடன் படித்ததாக.

தாய் அழுது அழுது சிவமணி இயக்கத்துக்கு போனது... கான்சர் வந்தது. எல்லாத்தையும் எனக்கு சொல்லி தன் கவலையை ஆற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

அமைதியாக இருந்த நான் சிவமணியின்ரை படம் ஏதும் இருக்கோ எனக் கேட்டேன்.

“வாரும் தம்பி” எனக் கூட்டிச் சென்று ஹோலில் பிறப்பக்க மாக மாட்டியிருந்த சிவமணியின் படத்தை திருப்பிக் காட்டினார்.

சிவமணி இயக்க உடுப்புடன் பெரிதாக்கப்பட்ட படத் தினுள் சிரித்திருந்தார். முதன் முதல் மெயில் லோஞ்சியினுள் சிரித்திருந்த அதே சிரிப்பு.

தலையில் சில சில வெள்ளை முடிகள்.

ஆனால் அவளின் முகத்தில் ஏதோ ஒன்று குறைந்திருந்தது.

மூலையில் எரிந்து கொண்டிருந்த குத்துவிளக்கு பக்கத்தில் கற்பூரம் கொளுத்தி அணைக்கப்பட்ட வீபூதி தட்டு இருந்தது.

அதிலிருந்த விபூதியை கொஞ்சமாய் எடுத்து அவள் நெற்றியில் சின்னதாய் பூசிவிட்டேன்.

இப்போதுதான் அவள் என் சிவமணி.

தாய் என்னை விளங்கிய மாதிரியும் விளங்காத மாதிரியும் பார்த்துக் கொண்டு நின்றா.

வெளியில் இறங்கி நடக்கின்றேன்.

பின்நேரக் கடைசி மெயில் லோஞ்சி தூரத்தில் வருகிறது.

இனியொரு மெயில் லோஞ்சிப் பயணம் எனக்கில்லை.

இலங்கையில் தமிழியல் தொடர்பான ஆய்வுகளுக்கு முன்னோடிகளாக அமைபவர்கள் சுவாமி விபுலாநந்தர், பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை, அருட்தந்தை பேராசிரியர் தனிநாயகம் அடிகள் ஆகியோராவர். இம்மூவரும் மரபுவழிக் கல்வி, ஆங்கில மொழிப் பயிற்சி, மேலைத்தேய ஆய்வு நெறியறிவு ஆகியவற்றை உடையவர்களாக அமைந்தனர். இவர்களுடைய வழிகாட்டலிலே இருமரபும் தழுவிவிய ஓர் ஆய்வு நெறிப் போக்கு இலங்கையிலே உருவாகியது.

இலங்கையில் தமிழாய்வு பற்றிய வரலாறு 1968 இல் வண. தனிநாயகம் அடிகளாராலே பதிப்பித்த Tamil Studies Abroad (I. A. T. R., Malaysia) என்னும் நூலில் "Tamil Studies in Ceylon" என்னும் தலைப்பில் பண்டிதர் கா. பொ. இரத்தினமும் சு. வித்தியானந்தனும் எழுதிய இரண்டு கட்டுரைகளிலே கூறப்படுகிறது. இவ்விரு கட்டுரைகளிலும் 1964 வரை ஈழத்தில் நடைபெற்ற ஆய்வுகளை வகைப்படுத்தித் தந்துள்ளனர். இங்கு நடைபெற்ற இலக்கிய ஆய்வுகள் பற்றிய தரவுகளை அவர்களுடைய கட்டுரைகளிலே தரப்பட்டுள்ளன.

1964க்குப் பின்னர் இலங்கையிலே நடைபெற்ற தமிழ் இலக்கிய ஆய்வுகள் பற்றி விவரிப்பதாக இக்கட்டுரை அமைய வுள்ளது. பெருந்தொகையான தரவுகள் இருக்கின்றன. இவை யாவற்றையும் இச்சிறிய கட்டுரையிலே தரமுடியாது. எனவே ஆய்வு நடைபெற்ற இலக்கியப் புலங்களை இனங்கண்டு அவற்றுக்கு வகை மாதிரியாகச் சில எடுத்துக்காட்டுகள் தருவ தாகவே இக்கட்டுரைப்போக்கு அமையவுள்ளது. இலக்கிய ஆய்வு களிளையே, தனித்தனி இலக்கியங்கள் பற்றியும், இலக்கிய வரலாறு பற்றியும், இலக்கியத் திறனாய்வு பற்றியும், ஒப்பிய லக்கியம் பற்றியும் குழந்தை இலக்கியம் பற்றியும், புலம்பெயர் இலக்கியம் பற்றியும் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அவற்றை இனித் தனித்தனியே நோக்கலாம். 2001 இல் சென்னை உலகத் தமிழா ராய்ச்சி நிறுவனத்தினால் வெளியிடப்பட்ட அயலகத் தமிழ்க்கலை இலக்கியம் - சமகாலச் செல்நெறிகள் என்னும் நூலில் "இலங்கையில் ஆய்வியல்" (பக். 161-212) பற்றி எழுதியுள்ளேன். அதை ஒட்டியே இக்கட்டுரை அமைகின்றது. இலக்கிய வரலாறு, இலக்கியத் திறனாய்வு பற்றிய ஆய்வுகள் வெளிவந்துள்ளன. ஆனால் அவை இக்கட்டுரையிலே அடக்கப்படவில்லை.

சங்க இலக்கியங்கள் தமிழ்மொழியிலே எழுந்த பண்டைய இலக்கியங்களாகையால், அவற்றைத் தனியாகவும், திருக்குறள்,

சிலப்பதிகாரம் போன்றவற்றைத் தனித்தனியாகவும், வேறு சில இலக்கியங்களைக் கூட்டாகவும் பாகுபடுத்தி நோக்கப்படுகின்றது. இலக்கியங்களை இஸ்லாமிய இலக்கியம், கிறிஸ்தவ இலக்கியம், சைவ இலக்கியம் என்று பாகுபடுத்திக் காட்டுவதில் எனக்கு உடன்பாடில்லை. ஒரு தமிழிலக்கிய மாணவனுக்கு இவையாவுமே ஒரு தொகுதிப்பட்ட இலக்கியங்களே. ஆனால் இன்று பல்கலைக் கழகங்களிலே இஸ்லாமிய நாகரிகம், கிறிஸ்தவ நாகரிகம் என்று தனித்தனி துறைகள் அமைக்கப் பட்டுள்ளன. எனவே, இத்துறை

சார்ந்தவற்றைத் தனித்தனியாக நிரைப்படுத்துவதினூடாக ஆய்வு மாணவர் பயன் பெறுவர். ஆனால் அவை இக்கட்டுரையிலே விவரிக்கப்படவில்லை.

சங்க இலக்கியம்

சங்க இலக்கியங்களுக்கு ஈழத்தவர் ஆராய்ச்சியுரை எழுதியுள்ளனர். ஆறுமுகநாவலர், சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள், வித்துவான் சி. கணேசையர், பண்டிதர் சு. அருளம்பலவனார் போன்றோரை இவ்வகையிலே குறிப்பிடலாம். சங்க இலக்கிய ஆய்வு மாணவர்களுக்குப் பயன்படுத்தக்க வகையிலே இவ்வரைகள் அமைந்துள்ளன. இவர்களுடைய உரைகள் யாவும் 1974க்கு முன்னரே வந்து விட்டன. இவர்கள் யாவரும் இலக்கிய நயம், இலக்கணக் குறிப்பு, சொற்பொருள், மேற்கோள் காட்டல், சில பண்பாட்டுச் செய்திகள் ஆகியவற்றிலேயே கவனஞ் செலுத்தினர். இத்தகைய உரை மரபிலிருந்து விலகி சங்க இலக்கியங்களை வரலாறு, சமூகம், அரசியல், பண்பாடு, இலக்கிய நயம் என்னும் அடிப்படையிலே நோக்கும் புதிய போக்குத்தலையெடுக்கத் தொடங்கியது. பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகத்தினுடைய தமிழ் இலக்கிய வரலாறு (1951) நூலிலே சங்க இலக்கியங்களை இவ்வாறு நோக்கும் போக்கு ஓரளவு தொடங்கியதெனலாம். பின்னர் பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தனின் தமிழர் சால்பு (1954) இவ்வகைப்பட்ட ஆய்வுக்கு முன்னோடியாக அமைந்தது. வண. சேவியர் தனிநாயகம் அடிகள் சங்க இலக்கியங்களிலே இயற்கை பற்றியும், அகத் திணைப் பண்பு பற்றியும் ஆங்கில மொழியிலே எழுதியுள்ளார். க. கைலாசபதியும், கா. சிவத்தம்பியும் சங்க இலக்கியங்களிலுள்ள வீரப்பாடல் பற்றியும், திணைக்கோட்பாடு பற்றியும் ஆய்வு செய்துள்ளனர். பின்வரும் வெளியீடுகள் வகை மாதிரிக்காகக் கொடுக்கப்படுகின்றன.

சிவத்தம்பி, கா., (1964) "An Analysis of the Anthropological Significance of the Economic Activities and Conduct Code Ascribed to Mullai", 1st IATR Conference, Malaysia.

தனிநாயகம், வண. சேவியர் எஸ். (1966), **Landscape and Poetry: A Study of Nature in Classical Poetry**, Asia Publishing House, Bombay.

கைலாசபதி, க., (1968) "Tamil Heroic Poetry", Proceedings of 2nd IATR Conference, Vol. II, Madras.

சங்கப் பாடல்களைத் தரவுகளாகக் கொண்டு பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும் பற்றிக் கைலாசபதி எழுதியுள்ளார். சிவத்தம்பி சங்க இலக்கியக் கவிதை பற்றி பல ஆய்வு வெளியீடுகளைத் தந்துள்ளார். 1998 இல் உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் சங்க இலக்கியம் பற்றி ஒரு கருத்தரங்கு நடாத்தி அதில் படிக்கப்பட்ட ஆய்வுக்கட்டுரைகள் சங்க இலக்கியம் என்னும் நூலாக அதே ஆண்டு வெளியிட்டது. இலங்கையிலிருந்து அம்மண்கிளி முருகதாஸ் “எடுத்துரைப்பு முறைகள்”, கா. சிவத்தம்பி “பத்துப்பாட்டின் கவிதையியல்”, அ. சண்முகதாஸ் “சங்கப் பாடல் மரபு”, சி. க. சிற்றம்பலம் “தமிழகமும் ஈழமும் ஒரு தொல்லியல் நோக்கு”, நா. சுப்பிரமணியன் “சங்க இலக்கியமும் காவிய மரபும்”, எஸ். சிவலிங்கராஜா “ஈழத்தில் சங்க இலக்கியம்”, மனோன்மணி சண்முகதாஸ் “ஐங்குறு நூறும் ஹைக்கூவும்” (படிக்கப்பட்ட இக்கட்டுரை தவிர்க்க முடியாத காரணத்தால் தொகுதியில் இடம் பெறவில்லை). உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் சங்க இலக்கிய ஆய்வுக் கருத்தரங்கு நடத்துவதற்கு 5 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர் க. கைலாசபதியின் 11ஆவது ஆண்டு நினைவாக சங்க இலக்கியம் என்னும் கருப்பொருளில் நடத்தப்பட்ட ஆய்வரங்கில் எட்டுக்கட்டுரைகள் படிக்கப்பட்டு பின்னர் அது நூலாகத் தொகுக்கப்பட்டது. இலங்கையில் சங்க இலக்கிய ஆய்வுக்கு வழிகாட்டியவர் வண. தனிநாயக அடிகளாரேயாவார். பின்வரும் வெளியீடு அதனை தெளிவுறுத்தும்: அ. சண்முகதாஸ், (1998), **Rev. Fr. Thani Nayagam and Chankam Literary Studies**, Fr. Thani Nayagam Memorial Lecture, St. Xavier's Seminary, Jaffna. மனோன்மணி சண்முகதாஸின் கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வேடு குறுந்தொகை நுண்ணாய்வு, என்னும் நூலாக உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தினால் வெளியிடப் பட்டது. வாசகி சொக்க லிங்கத்தின் முதுதத்துவமாணி ஆய்வு மருதத்தினை என்னும் நூலாக வெளிவந்தது. அம்மண்கிளி முருகதாஸ் சங்கக் கவிதையாக்கம் மரபும் மாற்றமும் என்னும் நூலை 2006 இல் வெளியிட்டார். இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம் சங்க இலக்கியமும் சமூகமும் (2006) என்னும் கருத்தரங்குக் கட்டுரைத் தொகுதியை வெளியிட்டது.

திருக்குறள்

திருக்குறள் பள்ளிகளிலும் பல்கலைக் கழகங்களிலும் பாடநூலாக இருந்து வருகின்றது. பண்டிதர் கா. பொ. இரத்தினம் அவர்களுடைய முயற்சியினாலே ஒவ்வொரு நூலும் திருக்குறள் மாநாடு நடைபெறுவது வழக்கம். அம்மாநாட்டுச் சிறப்பு மலர்களிலே பல கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றுட் சில ஆய்வுக் கட்டுரைகளாக அமைந்துள்ளன. திருக்குறள் ஆய்வினும் வண. தனிநாயக அடிகளாரே வழிகாட்டுகிறார். 1967 இல் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக சொர்ணாம்பாள் நினைவுச் சொற்பொழிவினை அடிகளார் ஆற்றினார். “வள்ளுவரும் கிரேக்க உரோமிய புத்த ஒழுக்க இயலும்” என்னும் பொருளிலே அவருடைய சொற்பொழிவு நடைபெற்றது. 1976இல் கொழும்பில் நடைபெற்ற ஒரு கருத்தரங்கில் பேசப்பட்டவை திருக்குறளில் சமயக் கருத்துக்கள் என்னும் நூலாக வெளிவந்தது. இஸ்லாமிய, கிறிஸ்தவ, இந்து, புத்த, சமண சமயக் கருத்துக்கள் எவ்வாறு திருக்குறளிலே செறிந்துள்ளன என்பதுபற்றி அந்நூல் விளக்கத் தருகின்றது.

சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை

இந்நூல்கள் பற்றிக் குறைந்த அளவிலேயே ஆய்வுகள் வெளிவந்துள்ளன. சிலப்பதிகாரக் கதையுடன் தொடர்புற்ற நாட்டாரிலக்கியம் பற்றிய ஆய்வுகளே ஈழத்தில் பெருமளவு நடைபெற்றுள்ளன. பண்டிதர் வீ. சீ. கந்தையாவின் கண்ணகி வழக்குரை ஆய்வுப் பதிப்பு 1966 இல் வெளிவந்தது. வி. செல்வநாயகமும் (**University of Ceylon Review**, 1948) கா. சிவத்தம்பியும் (Vidyodaya Journal of Arts, 1976) சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை நூல்களின் காலம்பற்றி ஆராய்ந்துள்ளனர். மனோன்மணி சண்முகதாஸ் “இளங்கோவின் பார்வையில் பெண்கள்” என்னும் கட்டுரையினை 5ஆவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு ஆய்வுத் தொகுதியில் வெளியிட்டுள்ளார் (மதுரை, 1981). சிலம்பு கூறல் என்னும் கோவலனார் கதை என்னும் முதுதத்துவமாணி ஆய்வு ம. இரகுநாதனாலே மேற்கொள்ளப்பட்டது. இது பின்னர் நூலாக வெளிவந்தது. ஆ. வேலுப்பிள்ளை “A Comparison of Some of the Tamil versions of the ‘Anklet Story’ in Sri Lanka” (JISAS, 1989), “The Manimekalai Historical Background and Indigenization of Buddhism” (JISAS, 1991) என்னும் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். அ. சண்முகதாஸ், **A Buddhist Woman's Path to Enlightenment** என்னும் நூலுக்கு எழுதிய விமர்சனம் Almquist & Wiksell International, Sweden நிறுவனத்தினால் வெளியிடப்பட்டது (1997). இந்து கலாசார அமைச்சு சிலப்பதிகார ஆய்வுக்கருத்தரங்கு ஒன்றை 2002 இல் நடத்தியது. அதில் ப. ஸ்ரீபரணம், அ. சண்முகதாஸ், வி. சிவசாமி, க. அன்ரன் டயஸ், சி. க. சிற்றம்பலம், நா. ஞானகுமரன், சோ. கிருஷ்ணராஜா, வை. கா. சிவப்பிரகாசம், ஏ. என். கிருஷ்ணவேணி, கே. சிவபாலன், செ. யோகராசா, மனோன்மணி சண்முகதாஸ், “சிலப்பதிகாரப் பண்பாட்டுக் கோலங்கள்” என்னும் கருப்பொருளில் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளனர்.

பக்தி இலக்கியங்கள்

பக்தி இலக்கிய ஆய்வில் க. கைலாசபதியின் “நாடும் நாயன்மாரும்” குறிப்பிடத்தக்கது. பக்திப்பாடல்களையும் நாயன்மார் வரலாற்றினையும் பொருள் முதல்வாதக் கண்ணோட்டத்திலே நோக்குவதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது. பக்தி இலக்கியங்களில் பாஷ்டவங்கள் பற்றிக் கலாநிதிப் பட்டத்துக்காக அ. சண்முகதாஸ் எழுதிய ஆய்வேடு 1998 இல் உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தால் தமிழின் பா ஷ்டவங்கள் என்னும் நூலாக வெளியிடப்பட்டது. பல்லவர்காலப் பக்தி இலக்கியங்களின் அடிப்படை இலக்கிய வடிவமாகிய பதிக்கதை நுண்ணாய்வுக்குட்படுத்தி “பதிக்கம்: தோற்றமும் வளர்ச்சியும்” என்னும் கட்டுரையினை (தமிழியல், 1986) அ. சண்முகதாஸ் எழுதியுள்ளார். பக்தி இலக்கிய காலத்தை இரண்டாகப் பாகுபடுத்தி பல்லவர் காலம் முதலாவது காலமாகவும் பின்னர் எழுந்த நூல்களின் காலம் இரண்டாவது பக்திக் காலமெனக் கொண்டு கா. சிவத்தம்பி “தமிழில் இரண்டாவது பக்தியுகம்” (பண்டிதமணி நினைவுப் பேருரை, யாழ்ப்பாணம் 1994) என ஆய்வு செய்துள்ளார். சம்பந்தர் தேவாரம் ஓர் இலக்கிய நோக்கு எனும் முதுதத்துவமாணி ஆய்வு க. இரகுநாதனாலே மேற்கொள்ளப் பட்டது. 1985 இல் சிவத்தமிழ் ஆராய்ச்சி கட்டுரைகள் (தூர்க்காபுரம் தெல்லிப்பழை) என்னும் தொகுதி வெளிவந்தது. இதில் அ. சண்முகதாஸ் எழுதிய “தமிழிற் பக்தி இயக்கம்:

தோற்றம் வளர்ச்சியும்” நா. சுப்பிரமணியனின் “நாமார்க்கும் குடியல்லோம்” என்னும் கட்டுரைகள் வெளிவந்தன.

காவியங்கள்

காவியங்களுடன் கந்தபுராணத்துக்கு ஈழத்து அறிஞர்கள் பலர் ஆராய்ச்சியுரைகள் எழுதியுள்ளனர். பெரியபுராணம் பற்றியும் பல வெளியீடுகள் வந்துள்ளன. கம்பராமாயணம் பற்றிய பல ஆய்வுகளை இலங்கைக் கம்பன் கழகம் பல தொகுதிகளுடாக வெளிக்கொணர் கிறது. ம. மு. உவைஸ் அவர்கள் தமிழ் இலக்கியத்தில் முஸ்லிம் காப்பியங்கள் என்னும் தலைப்பில் கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வேட்டினை 1976 எழுதியுள்ளார். ச. அம்பிகைபாகனின் கச்சியப்பர் கந்தபுராணம் ஒரு தமிழ்நாட்டுக் காப்பியம் (ஸ்ரீ சண்முகநாத அச்சகம், யாழ்ப்பாணம், 1968) செல்வி அ. முத்துக்குமாருவின் “Characters in Civakacintamani” என்னும் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக்கட்டுரை, சி. வன்னியகுலத்தின் “இந்தியக் காவிய மரபும் ஆரம்பகால ஈழத்துத் தமிழ்க் காவியங்களும்” (1981), ம.மு உவைஸ் அவர்களின் “Putucucam: Epic Grandeur of the Tamil Speaking Muslims” (1981) என்னும் 5ஆம் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக் கட்டுரைகளும் மனோன்மணி சண்முகதாஸின் “உமறு படைக்கும் கதீஜா” (1979) என்னும் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய மாநாட்டுக் கட்டுரையும், மு. கந்தையாவின் அரியவும் பெரியவும் (பெரியபுராணச் சிந்தனைகள் 1984, 1986) என்னும் நூலும் க. நாகேஸ்வரனின் “யசோதர காவியம்” (1994) என்னும் கட்டுரையும் குறிப்பிடத்தக்கன.

நவீன கவிதை

கவிதை பற்றிப் பெருந்தொகையான கட்டுரைகளும் நூல்களும் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றுள் பாரதி பற்றிய ஆய்வுகளை எண்ணிக்கையில் அதிகமாயுள்ளன. தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை 1984 இல் வெளியிட்ட பாரதி பன்முகப் பார்வை என்னும் தொகுதியில் பல அறிஞர்கள் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளனர். ஈழத்துக் கவிஞர்களுடன் பாரதியை ஒப்பிடும் முயற்சியில் நா. சுப்பிரமணியனின் “பாவலரும் பாரதியும்” என்னும் (1982) பாவலர் துரையப்பாப்பிள்ளை நினைவுப் பேருரையும் அண்மையில் சிறீ பிரசாந்தன் எழுதிய பாரதியும் மஹாகவியும் என்னும் முதுதத்துவமாணி ஆய்வேடும் குறிப்பிடத்தக்கன. யாழ்ப்பாணத்தில் 1974 இல் நடைபெற்ற உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் செ. யோகராசா “புதுக்கவிதையின் தொடக்ககாலம்” சு. கலா பரமேஸ்வரனின் “புதிய ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை”, சாலை இளந்திரையனின் “எளிய நடைக் கவிதையும் ஈழத்து மஹாகவியும்”, சி. தில்லைநாதனின் “ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சி” என்னும் கட்டுரைகளைப் படித்தனர். க. அருணாசலம் பாரதியார் சிந்தனைகள் (சோமு அச்சகம், சென்னை 1984), சிவத்தம்பி கா., மார்க்ஸ் அ. பாரதிமறைவு முதல் மஹாகவி வரை (நியுசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் சென்னை 1984), சி. மொளனகுரு காவலூட்டத்தினூடே ஒருகவிஞன்: நீலாவணன் வாழ்வும் இலக்கியப் பணியும் (தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை, கொழும்பு, 1994) என்னும் நூல்களை எழுதியுள்ளனர். செ. சுதர்சனின் மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகள் (2006) வெளியீடு மிகவும் பயனுடையது. அதற்கு எழுதப்பட்டுள்ள ஆய்வுரை குறிப்பிடப்படவேண்டிய தொன்றாகும். ம.

இரகுநாதனின் ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைகளில் சாதியம். பெண்ணியம், தேசியம் என்னும் நூல் சென்ற ஆண்டில் வெளியாகியது.

சிறுகதை

சிறுகதை பற்றி சஞ்சிகைகளிலும் மலர்களிலும் ஆய்விதழ்களிலும் வெளிவந்த கட்டுரைகள் மிகக் குறைவாகவே உள்ளன. இலங்கையில் சிறுகதை பற்றி க. அருணாசலம் பெருந்தொகையான ஆய்வுகளை வெளியிட்டார். கா. சிவத்தம்பியின் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை தோற்றமும் வளர்ச்சியும் (சென்னை 1967) என்னும் நூல், க. அருணாசலத்தின் ஈழத்திலே தமிழ்ச் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் (1974) என்னும் முதுமாணிப்பட்ட ஆய்வேடு ஆகியன தமிழ்ச் சிறுகதை பற்றிய ஆய்வு நூல்களாக அமைகின்றன. “ஈழத்துச் சிறுகதையிலே புலப்படுத்தப்படும் சமூக விழுமியங்கள்” என்னும் பொருள்பற்றி விமலராணி வேலுதாசன் முதுதத்துவமாணிப் பட்டத்துக்கு ஆய்வேடு சமர்ப்பித்தார். (1997) க. குணராசாவின் ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறு (வரதர் வெளியீடு யாழ்ப்பாணம் 2001) அண்மையில் வெளிவந்த நூலாகும். சென்ற ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் புதிய உயர்கல்வி நிறுவனத்தின் ஆதரவில் ஒரு சிறுகதைக் கருத்தரங்கு நடைபெற்றது. இதில் வ. வெ. சு. ஐயரின் “குளத்தங்கரை அரசமரம்” பற்றி மனோன்மணி சண்முகதாஸ், புதுமைப்பித்தனின் “சாபவிமோசனம்” பற்றி அ. சண்முகதாஸ், கு. பா. ராவின் “சிறிது வெளிச்சம்” பற்றி க. குணராசா, லா. சா. ராவின் “பாற்கடல்” பற்றி ஈ. குமரன், இலங்கையர் கோனின் “முதற் சம்பளம்” பற்றி செ. திருநாவுக்கரசு கட்டுரைகள் படித்தனர். இவை யாவும் சாளரம் (லங்கா புத்தகசாலை, கொழும்பு 2007) என்னும் தலைப்பில் இடம்பெற்றுள்ளன. கா. சிவத்தம்பி ரஞ்சகமாரின் கோசலை பற்றி எழுதிய ஒரு குறிப்பும் இத்தொகுப்பிலே இடம்பெற்றுள்ளது.

நாவல்

நாவல் பற்றிய ஆய்வு வெளியீடுகள் பல இலங்கையிலே வெளிவந்துள்ளன. நாவலின் பொருள், வடிவம், வரலாறு ஆகியன பற்றி ஆராய்வனவாக இவை அமைகின்றன. சில்லையூர் செல்வராசனின் ஈழத்தில் தமிழ் நாவல் வளர்ச்சி (அருவி நிலையம் சென்னை 1967) என்னும் நூலுடன் தமிழ் நாவல் ஆய்வு தொடங்குகின்றது. 1968 இல் க. கைலாசபதியின் தமிழ் நாவல் இலக்கியம் நூல் வெளிவந்தது. 1974 இல் நா. சுப்பிரமணியனின் ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம் (முத்தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம், யாழ்ப்பாணம் 1974) வெளிவந்தது. 1977 இல் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை தமிழ் நாவல் நூற்றாண்டுக் கருதரங்கினை நடத்தியது. அசோகமித்திரன் எஸ். தோதாத்திரி உட்பட்ட பலருடைய கட்டுரைகள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. ஆனால் அவை நூலுருப்பெறவில்லை. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகக் கலைப்பீட ஆய்விதழாகிய சிந்தனையில் தமிழ்நாவல் பற்றிய பின்வரும் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் இடம்பெற்றன.

சித்திரலேகா மொள., “ஈழத்து நாவல்களில் சமூக உணர்வின் தோற்றம்” 1976.

மனோகரன் துரை., “பிரதேச நாவல்கள்: யாழ்ப்பாணப் பிரதேச நாவல்கள்”, தொகுதி 1:2 1976

மனோன்மணி சண்முகதாஸ், “பெண்களும் தமிழ்

நாவலும்” தொகுதி 1:3 1976

1978இல் துரை மனோகரன் ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்களிற் கதைத் தலைவன் பாத்திரப் பண்பு என்னும் முதுமாணி ஆய்வினைச் செய்து முடித்தார். ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்களில் தலைமைப் பாத்திரம் இல்லாமை பற்றிய கருத்தினை இவ்வாய்வேட்டிலே வெளிக்கொணர்கிறார். 1979இல் தமிழில் வரலாற்று நாவலின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் என்னும் பொருளில் கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வேட்டினை க. அருணாசலம் எழுதி முடித்தார். கா. சிவத்தம்பியின் நாவலும் வாழ்க்கையும் (தமிழ்ப் புத்தகாலயம் சென்னை) 1987 இலும், எஸ் அகஸ்தியருடைய ஒரு நூற்றாண்டின் இரு தமிழ் நாவல்கள் (NCBH சென்னை) 1988 இலும் வெளிவந்தன. நீண்ட காலமாக மலையகத் தமிழ் நாவல்கள் பற்றி ஆராய்ந்த க. அருணாசலம் மலையகத் தமிழ் நாவல்கள் ஓர் அறிமுகம் என்னும் நூலை 1999இல் வெளியிட்டார். ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்களில் சமூகநோக்கு என்னும் தலைப்பில் தனது கலாநிதிப் பட்டத்துக்காக ம. இரகுநாதன் ஆய்வுசெய்தார். பெளநந்தி நாடறிந்த மிகச் சிறந்த நாவலாசிரியர் செ. கணேசலிங்கனின் நாவல்களை முதுதத்துவமாணிப் பட்டத்துக்கு ஆராய்ந்துள்ளார். மனோன்மணி சண்முகதாஸ் எழுதிய “கே. டானியலின் அடிமைகள் - ஆய்வுரை” என்னும் கட்டுரை அடிமைகள் நாவலுடன் பிரசுரமாகியது (தோழமை வெளியீடு, குடந்தை, தமிழ்நாடு 1984).

ஒப்பியலிலக்கியம்

இலங்கையில் சுவாமி விபுலாநந்தருடன் தொடங்கிய ஒப்பியலாய்வு கைலாசபதியுடன் சிறப்பு நிலை அடைகிறது. கிரேக்க வீரயுகப் பாடல்களின் பின்னணியில் தமிழ் வீரயுகப் பாடல்களை ஆழமாக ஆராய்ந்தார். கிரேக்க மொழி தெரியாத ஒருகுறை இருப்பினும் சிறப்பான ஆங்கில மொழிப்பெயர்ப்புகள் இருப்பதால் அவற்றைப் பயன்படுத்தி ஒப்பியல் ஆய்வினை மேற்கொண்டார். அவருடைய ஒப்பியல் இலக்கியம் (பாரி நிலையம் சென்னை 1969) பல ஒப்பியல் ஆய்வாளர்களுக்கு வழிகாட்டி யாக அமைந்தது. சமஸ்கிருத தமிழ் இலக்கிய ஒப்பீட்டாய்வு பெரிதாக மெற்கொள்ளப்படவில்லை. க. சோமசுந்தரம் இத்துறையிலே ஈடுபாடு கொண்டவர். “கம்பனும் காளிதாசனும் ஓர் ஒப்பியல் நோக்கு” என்னும் கட்டுரை கம்பமலரில் (1995) வெளியாகியது.

தமிழ் சிங்கள இலக்கிய ஒப்பீட்டாய்வில் த. கனகரத்தினமும் திலகவதி கனகரத்தினமும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்களுக்கு முன்னோடியாக அமைபவர் என். சுப்பிரமணியம். சிங்கள தமிழ் ஆங்கில மொழிகளிலே பாண்டித்தியம் பெற்றவர். அவர் சென்னையில் நடைபெற்ற உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் “சிலம்புச் செல்வியும் சிங்கள இலக்கியமும்” (1968) என்னும் கட்டுரை படித்தார். த. கனகரத்தினம் “பாலி சிங்கள இலக்கியங்களுடன் தமிழ் இலக்கிய உறவு” (1974) என்னும் கட்டுரையினை யாழ்ப்பாண உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் படித்தார். மலேசியாவில் நடைபெற்ற 6ஆவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் திலகவதி கனகரத்தினம் “தமிழ் சிங்கள தூது காவியம்” என்னும் கட்டுரையைச் சமர்ப்பித்தார்.

தமிழ் ஜப்பானிய இலக்கிய ஒப்பீட்டாய்வு இருபது வருடங்களுக்கு மேலாக நடைபெறுகின்றது. ஜப்பானிய மொழியிலே தேர்ச்சி பெற்ற மனோன்மணி சண்முகதாஸ்

பின்வரும் ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார்.

“நேமியனைத்தும் அவள் ஆட்சி - சங்க ஜப்பானியப் பாடல்களைக் கொண்ட ஆய்வு,” சிவத்தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள், 1985.

“பண்டைய தமிழ் - ஜப்பானிய காதற்பாடல்களில் அகப்பொருள் மரபு”

6 ஆவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு, மலேசியா 1986 மன்யோசுக் காதற்காட்சிகள் - சங்க மன்யோசுப் பாடல் ஒப்பீடு, தமிழ்ச் சங்கம், கொழும்பு, 1992.

“சங்க அகத்திணைப் பாடல்களிலும் மன்யோசுப் பாடல்களிலும் மலர்கள்”

8 ஆவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக்கு வழங்கிய கட்டுரை 1995

“ஐங்குறுநூறும் ஹைக்கூவும்” உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவன ஆய்வரங்கில் படித்த கட்டுரை 1998

ஜப்பானிய மொழியைக் கற்றுத் தேர்ச்சி பெற்ற செல்வ அம்பிகை நடராஜா “தமிழ் - ஜப்பானிய காதற் பாடல்கள் ஓர் ஒப்பீட்டாய்வு” என்னும் முதுதத்துவமாணி ஆய்வேட்டினை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்துக்குச் சமர்ப்பித்துள்ளார்.

குழந்தை இலக்கியம்

குழந்தை இலக்கிய ஆய்வு மிகக் குறைவாகவே நடைபெற்றுள்ளது. அது தொடர்பாக வெளிவந்த ஆய்வுக் கட்டுரைகள் வருமாறு: கைலாசபதி “தமிழில் குழந்தைக் கவிதைகள்” (கலாமதி, அருத்தாமம் ஆசிரிய கலாசாலை 1971) “தமிழில் குழந்தை இலக்கியம் சில குறிப்புகள்” (மல்லிகை 1980) க. நவசோதி “சிறுவர் இலக்கியம்” (4ஆவது தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் படிக்கப்பட்டது. 1974) கனக செந்திநாதன் சிறுவர் கவிநயம் (சன்மார்க்க சபை, குரும்பசிட்டி 1993) எஸ். சிவலிங்கராஜா “ஈழகேசரியும் குழந்தை இலக்கியமும்” (ஈழகேசரிப் பொன்னையா நினைவுப்பேருரை, குரும்பசிட்டி, 1993), “ஈழத்தில் குழந்தை இலக்கியம்” (பார்த்தீதன், வடக்கு கிழக்கு மாகாணக் கல்வித் திணைக்களம், திருகோணமலை 1995). சிறுவர் இலக்கிய வளர்ச்சி தொடர்பாக செ. யோகராசாவின் “இலங்கையில் சிறுவர் இலக்கிய வளர்ச்சி ஒரு கண்ணோட்டம்” (பண்பாடு 1998) “மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தில் குழந்தைக் கவிதை வளர்ச்சி” (மாஸ்டர் சிவலிங்கம் மணிவிழா மலர், மட்டக்களப்பு, 1994) என்னும் கட்டுரைகள் குறிப்பிடவேண்டியன. வடக்குகிழக்குப் பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம் தமிழில் சிறுவர் இலக்கியம் (2002) என்னும் கட்டுரைத் தொகுதியினை வெளியிட்டது. எட்டுக்கட்டுரைகள் இத்தொகுதியிலே இடம்பெற்றுள்ளன.

புலம்பெயர் இலக்கியம்

புலம்பெயர் இலக்கியம் தொடர்பாக பல இலங்கையர்கள் ஆய்வுக்கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளனர். சித்திரலேகா மௌனகுரு இலங்கைத் தமிழர்களிடையே புலம்பெயர் இலக்கியம் பற்றி ஆய்வு செய்து நுகேகொடையில் 1995 இல் நடைபெற்ற சுதந்திர இலக்கியவிழா தொடர்பாக ஒருகட்டுரையை சிறுநூலாக வெளியிட்டார். இதற்கு முன்னர் செ. யோகராசா “புலம்பெயர் கலாசாரமும் புகலிட இலக்கியங்களும்” என்னும் கட்டுரையினை (பண்பாடு 1993) எழுதினார். “ஈழத்தமிழரது புலம்பெயர்

கவிதைகள் ஓர் ஆய்வு” என்பது பற்றி சு. குணேஸ்வரனும் (1999) “புலம்பெயர் சிறுகதைகள் ஓர் ஆய்வு” என்பது பற்றி வ. வசந்தகுமாரும் இளங்கலைமாணிப் பட்டத்துக்கு ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எழுதினார்கள். சு. குணேஸ்வரன் புலம்பெயர் இலக்கியம் பற்றி இலங்கையிலே தொடர்ந்து ஆய்வு செய்து வருபவர். சித்திரலேகாவுக்குப் பின்னர் இந்த ஆய்விலே குணேஸ்வரன் தீவிரமாக ஈடுபட்டு வருகிறார். பெருந்தொகையான தகவல்களைத் தேடிச் சேர்த்துள்ளார். இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஈழத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்தவர்களின் கவிதை புனைகதை பற்றிய ஆய்வு என்னும் முதுதத்துவமாணிப்பட்ட ஆய்வேட்டினை (2006) எழுதியுள்ளார். கி. விசாகரூபன் புலம்பெயர் கவிதை உருவம் உள்ளடக்கம் உணர்த்துமுறை என்னும் நூலை 2004 இல் வெளியிட்டார். புலம்பெயர் இலக்கிய ஆய்விலே தொடர்ந்து ஈடுபட்டு வரும் செ. யோகராசா “ஈழத்துப் புகலிட இலக்கிய வளர்ச்சி ஒரு நோக்கு” (ஞானம் 2004) “இலங்கைப் புகலிட நாவல்கள்” (சிந்தனை 2004) ஆகிய கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். சுரேஷ் கனகராஜாவின்

“ஈழத்துத்தமிழ்க் கவிதையின் அடுத்தகட்ட வளர்ச்சி” (இன்னுமொரு காலடி 1998) “ஈழத்தமிழர் புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் கவிதை வடிவம் பற்றிய சில சிந்தனைகள்” (பண்பாடு கொழும்பு 1999) என்னும் கட்டுரைகள் குறிப்பிடத்தக்கன.

நிறைவுரை

இலங்கைத் தமிழிலக்கியங்கள் பற்றிய ஆய்வுகளை நோக்கும்போது இலக்கியங்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் மாத்திரமன்றி இலக்கிய வரலாறு இலக்கியத் திறனாய்வு நாட்டார் இலக்கியம், இலக்கணத்துடன் தொடர்புறுத்திய இலக்கிய ஆய்வு பற்றி வெளிவந்துள்ள நூல்கள் கட்டுரைகள் நோக்கப்படவேண்டும். இச்சிறு கட்டுரையில் அவற்றையெல்லாம் நோக்கமுடியாத காரணத்தால் அவை விடப்பட்டுள்ளன. இக்கட்டுரை ஆய்வுகளை விமர்சனம் செய்வதொன்றல்ல. ஆய்வுகளை இனங்கண்டு தொகுத்துத் தருவதாகும்.

ஆறாவது ஓயாத அலைபோல மாதாந்தம்
பேறாகி வருகின்ற பொக்கிஷமாய்! இடர்களிலும்
வீறாகி நடைபோடும் வெற்றிப் பெருக்கான
நூறாவது சஞ்சிகையே நூறாண்டுகள் காண்பாயே!

திட்டமுற நிர்வகித்து தமிழ்சுவையும் நல்லுலகமே
தகைமையுடன் ஏற்றிட்ட தூர்நிறை சஞ்சிகையே!
பட்டங்கள் பெறுவோரின் கல்விக்கு ஆக்கமுறும்
பெறுபேறாய் உசாத்துணை ஆகிடும் நூலகமே!

வானளாவி வையமெங்கும் விரிந்திலங்கு கலையுற்றாய்
ஞானமெனும் பெயரேற்று ஞானக் கண்களினால்
தேனான ஆக்கங்களை தெவிட்டாது தருகின்ற
பேனாக்களின் சங்கமமே! பேறுயர வாழியவே!

நாட்டமுடன் அனுசரணை வழங்கியே ஞாபகாந்த
நிலையினிலே எழுத்தாளர் பெயரென்றும் விளங்கிடவே
போட்டிகள் நடாத்தியே பரிசில்களும் வழங்கி
பொற்பான செய்கையினால் உயர்ந்திட்ட சஞ்சிகையே!

கட்டுரைகள் சிறுகதைகள் ஆய்வுவழி குறிப்புகள்
கவிதைகள் கருத்தான பத்திகள் இவற்றுடனே
அட்டிசை நடப்பவை மாதாந்த தொகுப்புகளாய்
அறிந்திடவே வழியமைத்து தருகின்ற ஞானமே!

பேட்டிகளை செவ்வனே பிரசுரித்து உண்குவித்து
புலம்பெயர் வாசகரும் வியக்கின்ற வித்தகமே!
வீட்டிலுள்ளோர் ஆவலுடன் ஒன்றுசுவடி நிறைவுடனே
வாசிக்கின்ற மாதாந்தத் தமிழமுதே! நீவாழி!

ஆற்றங்கரைக்கும், காட்டுக்கரைக்கும் இடைப்பட்ட அந்த நிலத்தில் தறிக்கப்பட்ட மரத்தின் அடிக்குற்றியில் பரமாத்மா அமர்ந்திருக்கிறார். அவரது கால்களில் ஆற்றங்கரைச் சேறு ஒட்டிக் காய்ந்து போய்க் கிடக்கின்றது. ஆண்டாண்டு காலமாக வயற்புளுவாக வாழ்ந்த அவருக்கு இந்த ஆற்றங்கரைச் சேறு தனது காலில் ஒட்டிக் கொண்டிருப்பது ஒரு அசிங்கமாகத் தென்படவில்லை.

இடம் பெயருவதும், சொத்துக்களை இழப்பதும் பிணங்களை எண்ணுவதும் பரமாத்மாவுக்கு ஒன்றும் புதிய அனுபவமல்ல... ஆனால், நாட்டை விட்டு காட்டுக்குள் தஞ்சம் புகுந்தது அவருக்கு இதுதான் முதல் அனுபவமாகும்.

சிறீ பரமாத்மா-இதுதான் அவரது பிறப்புச்சாட்சிப் பத்திரத்தில் பதியப்பட்டிருக்கும் உண்மைப் பெயர். அவரை எல்லோரும் 'பரமண்ணை' என்று கௌரவமாக அழைப்பார்கள்.

மரக்குற்றியில் அமர்ந்திருந்த பரமாத்மா, மரங்களுக்கடியில் அமர்ந்திருக்கும் மக்கள்மீது தனது பார்வையைச் செலுத்துகிறார்... அவரது பார்வை ஒரு தேடுதல் பார்வையாகவே ஊர்ந்து வருகின்றது...

“பைக்குள்ளை பிஸ்கற்றும் சோடாவும் கிடக்கு... எடுத்து புள்ளையளுக்குக் குடுங்கோ... கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் குடுங்கோ... எப்ப வீட்டை போகமுடியுமோ தெரியாது...” பரமாத்மா மகளிடம் கூறுகிறார்.

பரமாத்மாவுக்கு மூன்று பிள்ளைகள். மூத்தவர் இருவரும் ஆண்கள் அவர்களைப் படிப்பித்து உத்தியோகமாக்கி திருமணம் முடித்துவிட்டார். கடைக்குட்டிப் பொட்டைதான் ரதி. அவளையும் ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியருக்குத் திருமணம் முடித்துக் கொடுத்து அவர்களுடன் தங்கிக் கொண்டார். இரண்டு பெரப்பிள்ளைகள். மூத்தவனுக்கு ஆறு வயது அடுத்தவனுக்கு நாலுவயது.

“...ரதி... வந்திட்டிப்போங்கோ...” சில விநாடிகள் எதையோ சிந்தித்தவர் மகளைக் கூப்பிடுகின்றார். ரதி வருகின்றாள்.

“... ரதி... இஞ்சை நூற்றுக்கணக்கான பிள்ளையள் நிக்கிதுகள்... எல்லாப்பிள்ளையளுக்கும் பசிதான்... இதுக்குள்ள எங்கடை புள்ளையளுக்கு பிஸ்கற் குடுக்கிறது... முறையிலலை... மறைச்சக்குடு... புழையெண்டு தெரியிது... அந்தப் புழையைச் செய்ய வேண்டியும் கிடக்கு...” பரமாத்மா வேதனையோடு கூறுகின்றார்...

அந்தக் கூட்டத்தில் சிங்களமக்களோ, முஸ்லீம்மக்களோ இல்லை என்பதை அவர் திட்டவட்டமாகத் தீர்மானித்துக் கொள்கிறார்.

இன்று அதிகாலை... நித்திரை வடுக்களுடன், கையில் அகப் பட்டவற்றை எடுத்துக் கொண்டு குழந்தை குட்டிகளைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடிவந்தவர்கள்... இப்போது மதியம் தாண்டி... ஏறத்தாழ மூன்று மணியாகிவிட்டது.. இன்னமும் அப்படியே இருக்கின்றனர்...

அவர்களது கண்ணுக்கு முன்னால் ஆற்றநீர் உண்டு. மனத்தை அருவருக்கச் செய்யும் காட்டுக்குப்பைகள் கலந்த கறுப்பு நீர்... காட்டெருமைகள் கிடந்து புரள்கின்ற அந்த நீரைக் குடிக்க முடியுமா?... இரவு சாப்பிட்டுவிட்டுக் குடித்த நீருக்குப் பிறகு... இதுவரை எதுவும் இல்லை... மனப்பை மட்டுமல்ல, இரைப்பையும் வெறுமையாகி... இலேசான கொதிநிலை...!

கிளைவிட்டுக் கிளைதாவிய குரங்குகள்... இப்போது குந்தி யிருந்து இந்த மக்களைப் பார்க்கின்றன... அவைகளின் சிவந்த தடித்த உதடுகள் அவர்களைப் பரிகசிப்பது போல் தெரிகின்றது...

“... நாங்கள் பரிதாபத்துக்குரியவர்கள் மட்டுமல்ல... பரிகசிப்புக்கும் உரியவர்கள்தான்... குரங்குகளின் பரிணாம வளர்ச்சிதான் மனிதன் என்று கூறுகிறார்கள்... மனிதனின் பரிணாமவளர்ச்சி... குரங்கா...” பரமாத்மாவின் சிந்தனை வாலறுந்த பட்டமாகி குத்தி முறுகின்றது!

“... அப்பா... இண்டைக்கு வீட்டுக்குப் போக முடியாது போலை கிடக்கு... புள்ளையளுக்குப் பசிக்கப்போகிது...” அங்குவந்த பரமாத்மாவின் மகள் ரதி கூறுகின்றாள்.

“... அப்பா... முருகன் கோயிலுக்குப் பின்னாலை இருக்கிற பரமேஸ்... அவளுக்குப் புள்ளை பிறந்து இரண்டு நாள் தானே... புண்ணுடம்போடை இவளவு தூரம் ஓடினவள்... இரத்தம் போகிது... முருகானந்தன் ஐயா பாத்தவர்...” தகப்பன் கூறியதைக் கேட்டுக் கொண்ட ரதி, புதியதொரு செய்தியைக் கூறுகின்றாள்.

பரமாத்மா பெருமூச்சுவிடுகின்றார்.

முருகானந்தன் நகரத்து வைத்தியசாலையில் கடமையாற்றும் ஒரு வைத்திய அதிகாரி... இக் கிராமத்தில்தான் குடியிருக்கின்றார். அவரால் இப்போது பார்ப்பதைவிட வேறென்ன செய்ய முடியும்...?

கல்லெறி தூரத்தைவிட, குறைந்த தூரத்தில் பரமாத்மாவின் மருமகனான விமல், நகரப்புறப்பாடசாலைகளில் கடமையாற்றுகின்ற இரண்டு பட்டதாரி ஆசிரியர்கள், ஓய்வு பெற்ற பூபாலசிங்கம் அதிபர், தொழில் நுட்ப உத்தியோகத்தர், வைத்திய அதிகாரி முருகானந்தன்... இப்படிப்பவர் அமர்ந்திருக்கின்றனர். அங்கு அமர்ந்திருப்பவர்களில் அநேகமானவர்கள் படித்தவர்கள்... அதிலும் பெரும்பாலானவர்கள் பல்கலைக்கழகக் கல்வியை முடித்தவர்கள்.

இவர்கள் அனைவருமே இன்று உடுத்த உடுப்புக்களுடன் வாழ்விடங்களை விட்டு காட்டுக்குள் தஞ்சம்புகுந்திருக்கின்றனர்...

“...ஒருவனைப் பூரணமனிதனாக்குவதுதான், கற்றல், கற்பித்தல் கருமத்தொடரின் இறுதியடிப்படையாகும்...” யாரோ ஒரு கல்வியியலாளனால் என்றோ கூறப்பட்டு, பரமாத்மாவினால் என்றோ புரியப்பட்ட இந்தக் கருத்து, இப்போது அவருக்கு நினைவுக்கு வருகின்றது.

‘மனிததேவைகளுக்கு அப்பால், ... ‘மனிதத்தின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதாகக் கல்வி அமைய வேண்டும்’ அவரது இதயத்தின் ஓசையற்ற குரல்... பூரணமாக நரைத்து போய்விட்ட அவரது தலையமிருக்குள் தசை வடிந்து எலும்பாகிவிட்ட அவரது கைவிரல்கள் குப்பை விறாண்டியாகி புதைகின்றது...

மர்க்குற்றியில் அமாந்திருந்த பரமாத்மா முதுகெலும்பை நிமிர்த்தி... முதுகுவலியைச் சமநிலைப்படுத்திக் கொண்டு... தனது பேரப்பிள்ளைகளைத் தேடுகிறார்... ஆற்றங்கரைச் சேற்றுக்குள் படுத்திருக்கும் எருமைக்கூட்டத்தை, வேடிக்கை பார்க்கும் சிறுவர்களோடு அவரது பேரப்பிள்ளைகளும் நிற்கின்றனர்.

ஆற்றுக்குள் மூவர் வருவது தெரிகின்றது... உடுத்திருந்த சாறங்களை உரிந்து தலையில் தலைப்பாகைபோல் கட்டி... தலையில் ஒவ்வொரு உரைப்பைகளுடன் அவர்கள் வருகின்றனர்.

“பொடியள் வாறாங்கள்...” யாரோ ஒருவரின் குரல் சகலரையும் திசைதிருப்ப... தீர்த்தக்கரைபோல் மக்களெல்லோரும் ஆற்றங்கரையில் கூடுகின்றனர்.

கரைக்கு வந்த அவர்கள் சாறங்களை உடுத்துக் கொள்கின்றனர்.

“தம்பியவை கிராமத்திலையிருந்து வாறீங்களா...”

“ஓம் சேர்...” அவர்களில் ஒருவன் - பூபாலசிங்கத்தாரைப் புரிந்து கொண்டவன் மதிப்புடன் பதில் கூறுகிறான்.

“கிராமநிலவரம் எப்படியிருக்கு...”

“என்னத்தைச் சொல்றது சேர்... யுத்தகளம் மாதிரிக்கிடக்கு... உங்கடை பள்ளிக்குடத்திலை ஒரு குறூப் நிக்ருது. முருகன் கோயிலிலை இன்னொரு குறூப் நிக்ருது... நல்லலிங்கம் கடைச் சந்தியிலை இன்னொரு குறூப் நிக்ருது...”

“கிளைமோரிலை எத்திணைபேர் அம்பிட்டவங்களாம்...”

“பன்றெண்டு பேர் அந்த இடத்திலை சரி... மிச்சம் பத்துப்பேரும் தப்பிந்து சந்தேகமாம்”

“வீடுவாசலுகள் ஒண்டுக்கும் சேதமில்லையே...”

“அப்படியாய் தெரியவில்லை...”

“ஏன் தம்பியவை... இண்டைக்கு போகிடுவன்களே” ... பெண்களுக்குள் நின்ற ஒருத்தி கேட்கின்றாள்.

“போறதாய் தெரியவில்லை”

“... ஏன் தம்பியவை... கிராமத்துக்கை ஆரேன் நிக்கினமே...”

“... முஸ்லீம் குடும்பங்களும், சிங்களக்குடும்பங்களும் இருக்கினம். அவையளுக்கு ஒரு பாதிப்பும் இல்லை... முனசிங்கா வீட்டுக்காறர் ‘ரீ’ போட்டுக்குத்திருக்கினம்...”

“ஏன் ஐயா... இஞ்சையும் வந்திடுவன்களே...” பொக்கைவாய் கிழவி ஒருத்தி பயந்து போய் கேட்கிறாள்.

வந்தவர்கள் தங்கள் பேச்சை முடித்துக் கொண்டு, காட்டுக்குள் இறங்கி நடந்து மறைகின்றனர். அங்கு நின்றவர்கள் திரும்பவும் தங்கள் இடங்களை நோக்கிச் செல்கின்றனர்.

கோபாலபுரம்.

இதுதான் இக்கிராமத்தின் பெயர். நிலாவெளிக்கும், இறக்கக் கண்டிக்கும் இடையிலுள்ள ஒரு விவசாயக் கிராமம். நகரத்திலிருந்து சரியாக பத்தாவது மைலில் இக்கிராமம் அமைந்துள்ளது. ‘பத்தாம் கட்டை’ என்றொரு காரணப் பெயரும் இக்கிராமத்திற்குண்டு.

இது ஒரு குடியேற்றக் கிராமம். கோபாலரத்தினம் என்பவர் இப்பிரிவின் காரியாதிகாரியாக இருந்தபோது, அவராலேயே இக்கிராமம் மக்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. அவரது பெயரை முன்னிலைப்படுத்தி ‘கோபாலபுரம்’ என இக்கிராமம் வழங்கப்பட்டு வருவதாக இக்கிராமத்திலுள்ள மூத்தவர்கள் கூறுகின்றனர்.

இக்கிராமத்தை ஊடறுத்துச் செல்லும் பிரதான வீதியிலிருந்து இக்கிராமத்துள் செல்லும் ஒரு கல்லுறோட்டு, ‘நேவிறோட்’ என வழங்கப்படுகின்றது.

பிரித்தானியர் இலங்கையை ஆண்டபோது இக்கிராமத்திலேயே அவர்களது கடற்படையினரின் தொலைத் தொடர்பு நிலையங்கள் அமைந்திருந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. அதற்கான ஆதாரங்களும் இக்கிராமத்திலுண்டு.

இந்த நேவி றோட் சந்தியிலிருந்து - நிலாவெளிப் பக்கமாக கூப்பிடு தொலைவில் சிறியதொரு வளைவு... இந்த வளைவில் மூன்றோ, நான்கு மருதமரங்கள் ஓங்கி வளர்ந்து வீதியை மூடி நிற்கின்றன... வீதியின் இரண்டு பக்கங்களும் ஈச்சமரங்களும், நசுசுண்ணிரங்களும், எருக்கலைமரங்களும் நிறைந்து நிற்கின்றன.

இயற்கைக் குளிர்மிக்க இந்த மருதமரத்தடியில்தான் ஈரல் குலையை உலுப்பிய அந்தச் சம்பவம் நடந்தது...

நேற்று அதிகாலை ஐந்து மணியளவில்... கிளைமோர் குண்டொன்று வெடித்து... கிராமமே அதிர்ந்து... வீட்டு யன்னல்கள் உடைந்து...

... சப்பாத்துக்காலுக்குள் மிதிப்பட்டு... நசிந்துபோன நெருப்புப் பெட்டிபோல் வாகனம் நசிந்து... தூக்கி வீசப்பட்டு... நெருப்புப் பெட்டிக்குள் கிடந்த நெருப்புக் குச்சிகள் நசிந்து சிதறுவதுபோல் படையினரின் உடல்கள் சிதறி... பொறுக்கி எடுக்கவும் முடியாமல் கூட்டி அள்ளப்பட்டனர்...

மனிதமரணத்துக்கு முன்பு... புலன்கள் அடங்கி... ‘அடக்க’ நிலை ஒன்று ஏற்படுமென்று கூறுவார்களே... அந்த அடக்க நிலையில் நமது கிராமம் இருந்து...

வாகனம் வாகனமாக மட்டுமல்ல, கெலிகள் மூலமும் காக்கிச் சட்டைகள் குவிக்கப்பட்டு...

பிற்பகல் மூன்றுமணியளவில்தான் இக்கிராமம் முதல் மூச்சை விட்டது. புதினம் பொறுக்குவதற்காக கிராமமக்கள் சம்பவ இடத்தில் குவிந்தனர்... பரமாத்மா மட்டும் அந்த இடத்திற்குச் செல்லவில்லை...

நடந்த சம்பவத்தை... ஒரு தனிச்சம்பவமாக நோக்கினால் தொழில் தேடி வந்த கிராமப்புறவாலிபர்களின் மரணம் என்ற வகையில் கண்ணீர்வரும்...

“... நடந்த சம்பவத்தை வரலாற்றுடன் தொடர்புபடுத்திப் பார்த்தால்... அழிந்து கொண்டிருப்பவர்கள் அப்பாவிப் பொது மக்கள் என்ற வகையில்... இரத்தக் கண்ணீர் வரும்...” பரமாத்மா இப்படித்தான் கூறிக் கொண்டார்.

ரதியும், விமலும் சம்பவம் நடந்த இடத்திற்குச் சென்றுவிட்டனர். பரமாத்மாவின் பேரப்பிள்ளைகள் இரண்டும் முன்னாலுள்ள வேப்பமரத்தில் வழிந்திருந்த வேப்பங் கண்ணீரான பிசினை தடிக்க குச்சிகளால் தட்டியெடுத்து சிரட்டையில் சேகரித்துக் கொண்டு நின்றனர்.

“... அம்மப்பா... நாங்கள் ‘பட்டம்’ ஓட்டப்போறம்... ஒருபட்டங்கட்டித் தாறீங்களா...” மூத்தவன் கேட்கிறான்.

‘பட்டம்’... உலகமறியாத குழந்தைகளுக்கு அது விளையாட்டுப் பொருள்... உலகமறிந்தவர்களுக்கு... அதே ‘பட்டம்’ வாழ்க்கையின் குறியீடு’ பட்டத்தின் தளம்பாத பறப்பிற்கு... அளவான வால் வேண்டும்... முறையான முற்சை வேண்டும்... கிழியாத பேப்பர் வேண்டும்... முறியாத ஈக்கில் வேண்டும்.

சமூகத்தின் அச்சாணியான ‘மனிதத்தின் நகர்வுக்கும்... வால்வேண்டும்; முற்சை வேண்டும்; பேப்பரையும் ஈக்கிலையும் போல் எதிர் நீச்சல் போடுகின்ற பலமும் புலமும் வேண்டும்...

ஒரு இனத்தவரின் நகர்வும் இப்படித்தான்...

“அம்மப்பா... பட்டங்கட்டித்தாறிங்களா...” திரும்பத் திரும்ப அவரின் பேரன் கேட்கின்றான். அவனது கேள்வி ஒலி அவரது செவிப்பறையில் பட்டுத் தெறிக்கின்றனவே தவிர, உணர்வுகளுக்குள் இறங்கவில்லை...

பரமாத்மாவின் இதயம் பொக்கணைக்குள்... ஏதோவொரு தீர்க்கதரிசன உணர்வு கருவாகிக் கொண்டிருந்தது... அந்த மசக்க நிலையில் அவர் இருந்தார்...

நடந்து முடிந்தது சம்பவம் சாதாரணமானதல்ல... இதன் எதிர் விளைவு... வரலாற்றனுபவங்களின் கோரத்தாண்டவம்... அவரது மனத்திரிகை வேகமாகச் சுழல... அனுபவத்தின் கூர்மை... தீர்க்கதரிசனத்தை நோக்கி நீள்கின்றது...

‘...ஏதாவது நடக்கத்தான் செய்யும்...’ அவரது மனம் தீர்மானிக்கின்றது. அனுபவத்தை அடியொற்றிய யதார்த்த சிந்தனைகளும், முடிவுகளும் பெருமளவு தோற்பதில்லை...

இரவு 7 மணியிருக்கும்.

விமல் ஏதோ படித்துக்கொண்டிருக்கின்றான். ரதி குசனிக்குள் இரவுச் சாப்பாடு தயார் செய்து கொண்டிருந்தார். பேரப்பிள்ளைகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். வீட்டின் முன்னால் சீமெந்து கலப்பதற்காகப் போடப்பட்ட சற்சதுரமான அந்தச் சீமெந்து நிலத்தில் பரமாத்மா அமர்ந்திருக்கின்றார்.

இந்த வீட்டில் ரீ.வி உண்டு. ஆனால் இரவின் எட்டுமணிக்குப் பிறகுதான் ரீ.வி போடப்படவேண்டுமென்பது விமலின் கட்டளை. சில ஓளிபரப்பு நிலையங்கள் மனிதத்தின், ஆளுமைகளை வரட்டிக்கொண்டிருக்கின்றன’ என்பது விமலின் கருத்து. எல்லோருக்கும் வேலைகள் முடிந்து இரவுச் சாப்பாட்டின் பின் தூக்கம் வரும் வரை ரீ.வியைப் பார்ப்பார்கள்.

இன்றைய சமூகத்தை ரீ.வி யைத் தவிர்த்து பார்க்க முடியாதென்ற கருத்திலும் விமலுக்கு முரண்பாடில்லை.

விமல் - ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியன். மிகவும் நல்லவன்... எதையுமே நேரடியாக நோக்குவது... இதுதான் அவனிடமுள்ள பலமும் அதேநேரம் இதுதான் அவனிடமுள்ள பலவீனமுகும்...

“... தம்பி...” பரமாத்மா எப்பொழுதும் தனது மருமகனை தம்பி என்று உடன்பிறப்பு உணர்வோடுதான் அழைப்பார்.

“என்ன... மாமா...”

“... நடந்தது சாதாரண சம்பவமல்ல... என்றை மனம் ஏதோ பயப்பிடுகிறது... இரண்டு குழந்தைகள்... ஏதாவது நடந்தால் அதைத் தாங்கிக் கொள்ளலாது... நீங்கள் ரதியையும் கூட்டிக் கொண்டு புள்ளையோடே இரண்டு நாளைக்கு ரவுனில் உள்ள உங்கடை தம்பி வீட்டிலே போய் இருந்தாலென்ன...” பரமாத்மா தனது தீர்க்கதரிசன உணர்வை வெளிப்படுத்துகிறார்.

“...அப்பா சும்மா கதைக்கமாட்டார்... அப்பா சொல்றபடி செய்யிறதுதான் சரி...” ரதி தகப்பனுக்கு வக்காலத்து வாங்குகிறாள்.

“... நிலவுக்கொளிச்சுப் பரதேசம் போறதே... எல்லாச் சனங்களும் இருக்க நாங்கள் மட்டும் ரவனுக்கு ஓடிப்போட்டு... நாளைக்கு இஞ்சை வாறதில்லையே... அப்பக்கோப்பைகள் எண்டு நக்கலடிப்பாங்கள்...” விமல் சமூக நிலபரத்தைக் கூறுகின்றான். விமல் எதையும் தனக்குச் சரியென்று படும்வரை செய்யமாட்டான்.

தீர்க்கதரிசன சிந்தனை முடிவுகளுக்கு காரணங்கள் கூறமுடியுமேதவிர, ஆதாரங்கள் காட்டமுடியுமா?...

“...இரண்டு நாள்தானே... ரவனுக்குப் போட்டுவருவம்...” ரதி கெஞ்சுகிறாள்.

“... சம்பவம் நடந்து முடிஞ்சுபோச்சு... வந்தவங்களெல்லாம் போட்டாங்கள்... ஏதாவது நடக்கிறதெண்டால் அப்பவே

நடந்திருக்கும்... இந்தக் கிராமத்துச் சனங்கள் அப்பாவிச் சனங்களெண்டது அவங்களுக்குத் தெரியும்... இந்தக் கிராமத்துச் சனங்களுக்கும் நடந்த சம்பவத்துக்கும் தொடர்பிருக்காதென்றதும் அவங்களுக்குத் தெரியும். அதாவது ஒண்டும் நடக்காது... குழம்பாதையுங்கோ...” விமல் தனது வழமையான போக்கில் பதில் கூறுகின்றான்.

“... எங்கடை கிராமத்துக்குள்ளை சம்பவம் நடந்திருக்கு... இந்தக் கிராமத்தவையின்ரை உதவியில்லாமல் இதைச் செய்திருக்கேலாது என்று அவங்கள் நினைக்கலாம்... அவங்களும் மனிசர்தான்...”

அதுமட்டுமில்லை... ஏற்கனவே... நாலைஞ்சு பொடியள் காணாமல் போட்டாங்கள்... அவங்கள் எங்கை போனாங்கள் எண்டது எல்லாருக்குந் தெரியும். நடந்தவைகள் எல்லாம் அதர்மங்களாக இருக்கும்போது ... நடக்கிறது மட்டும் தர்மமாய் இருக்குமெண்டு எப்படி எதிர் பார்க்கலாம்... காலம், கலிகாலம்...

... பாம்பு ஏன் கடிக்கிறது... பயத்திலைதான் கடிக்கிறது...

... எங்களுக்கும் இந்தச் சம்பவத்திற்கும் தொடர்பிருக்காதெண்டு அவங்கள் நம்பலாம்... ஆனால் அயல்கிராமத்துக்கு ஒரு படிப்பினைக்காக வெண்டாலும்... ஏதாலும் செய்யலாம்... ரோட்டும் அவங்கடை... வண்டிலும் அவங்கடை... அவங்கள் சுட்டால் “பாதுகாப்பு... நாங்கள் சுட்டால் கொலை...” பரமாத்மா விரிவாகக் கூறுகிறார்.

விமல்... ஆணி இறுக்கியதுபோல் தனது முடிவிலேயே நிற்கின்றான். இதற்குமேல் கதைத்தால் - அது வாய்த் தர்க்கமாகி... குடும்பத்துக்குள் பிரச்சினை ஏற்படும் என்பதை உணர்ந்த பரமாத்மா அந்தப் பிரச்சினையை அதோடு முடித்துக் கொள்கிறார்.

சில நிமிடங்கள் முற்றத்தில் நின்ற பரமாத்மா... வீதியில் இறங்கி நல்லலிங்கம் கடையை நோக்கி நடக்கிறார்.

ஒவ்வொரு வீட்டையும் அவதானிக்கின்றார்.

நடராஜா ஓவசியர்வீடு, பாலசிங்கம்வீடு, அம்பிகைவீடு... அடுத்துள்ள, முஸ்லீம் குடும்பங்கள் மரியம்பீர் வீடு, முத்தார் வீடு அடுத்துள்ள சிங்களவீடு... குணசேகராவீடு, லக்மாலி வீடு... சகலவீடுகளிலும் வீட்டுக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள்.

அவரது மனம் மட்டும் ஏதாவது அசம்பாவிதம் நடக்கலாம் என அவலப்படுகின்றது... கடந்தகால அனுபவத்திரையில் முளைவிட்டிருக்கும் அந்த உணர்வையும் அவரால் மறுதலிக்க முடியவில்லை.

நல்லலிங்கம் கடையில் இரண்டு பிஸ்கட் பைக்கற்றுக்களையும் ஒண்டரைலீற்றர் 'நெக்ரோ' சோடாப் போத்தி லொன்றையும் வாங்கிக்கொண்டு திரும்பவும் வீட்டை நோக்கி நடக்கிறார்.

நவரட்ணமாஸ்ரர் வீட்டுச் சந்தியிலுள்ள அரசமரத்தின் கீழ் சில வாலிபர்கள் நடந்த சம்பவத்தின் கொடூரம்பற்றி நேர்முக வர்ணனை செய்கின்றனர். நடந்த சம்பவத்தோடு மானசீகமாகத் தொடர்புபட்டநிலை...

வீட்டுக்கு வந்த பரமாத்மா ஒரு பையை எடுத்து அதற்குள் இந்த பிஸ்கட் பைக்கற்றுக்களையும், சோடாவையும் அவற்றோடு இரண்டு பெட்சீட்டுக்களையும் எடுத்துவைத்துக்கொண்டார்.

“ரதி... நகை நட்பையும் ஏதாவது காசிநூந்தால் அதையும் ஐடென்ரீக்காட்டுகளையும் எடுத்து உன்ரை 'கான்பாக்கில்' வைச்ச... தலை மாட்டில் வெச்சுக்கொள்...” இப்படி மகளிடம் காதோடு காது வைத்தாற் போல் எச்சரித்துக்கொண்டார்.

இரவு எட்டுமணி சக்தி ரீவியின் தமிழ் செய்தியில் நடந்த சம்பவம் பற்றி வழமை போல் 'தாளிக்கப்படுகின்றது'... பரமாத்மா தனக்குள் சிரித்துக் கொள்கிறார்!

சாத்வீகத்தொட்டியில் கிடந்த இனப்பிரச்சினை.... இன்று இரும்புக் குழாய்களுக்குள் தஞ்சமடைந்ததற்கு... பல்வேறு காரணங்களுண்டு. அவற்றில்... ஊடகங்களும் முக்கியமான தொரு காரணம் என்பது பரமாத்மாவின் வாதமாகும்.

“ஊடகம் என்பது மருத்துவச்சியாக இருக்கவேண்டுமே தவிர, மரணவிசாரணையாக இருக்கக்கூடாது” இப்படி அடிக்கடி அவர் கூறிக் கொள்வார்.

இரவு ஒன்பது மணியளவில் இரவுச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு படுக்கின்றனர்.

பரமாத்மா—

எழுபத்தைந்தைத் தாண்டிய வயது. தசைப்பிடிப்பு வழிந்து — சலாகை வைரம் போன்ற கறுத்த உடல், உயரமான தோற்றம், முழுமையாக நரைத்துவிட்ட தலைமயிர்...

அவருடைய காலத்தில் எட்டாம் வகுப்புச் சித்தியடைந்தவர். அதன் பின்பு தகப்பன் நல்லதம்பியோடு வயல் சேற்றுக்குள் காலைவைத்தவர்... இன்றுவரையும் தொடர்கிறது.

பலாலி— இக்கிராமத்து செம்மண்ணில்தான் பரமாத்மா பிறந்தார். பலாலி உயர்பாதுகாப்பு வலயமாக மாற்றப்பட்டபின் சகலதையும் இழந்து... உயிர்ப்பூச்சியை மட்டும் சுமந்து கொண்டு அலைந்து திரிந்து... இறுதியில் இங்குவந்து, குடியேறி இக்கிராமத்துப் பிரசையாகி... இக்கிராமத்தவர்களால் 'பரமண்ணை' என்று மதிப்பாக அழைக்கும் அளவுக்குக் கௌரவமாக வாழ்கின்றார்.

இக்கிராமத்திலுள்ள முருகன் கோவிலும், முருகன் சனசமூக நிலையமும் இவரது முயற்சியால் தோற்றம் பெற்றவைகள்...

இக்கிராமத்தை ஊடறுத்துச் செல்லும் பிரதான வீதியும் இக்கிராமத்துக்குள் செல்லும் நேவிறோட்டும் சந்திக்கின்ற அந்தச் சிறிய முற்சந்தியில் நெற்றிப்பொட்டுப்போல் நல்லலிங்கம் கடையும், சந்தியின் இடதுபக்கமாக சமதுவின் ரொட்டிக்கடையும், அதையும் அடுத்து அகிலா கிறைண்டிங் மில்' என்ற பெயரில் ஒரு மில்லும் அமைந்திருக்கின்றன... மில்லுக்கும், ரொட்டிக் கடைக்கும் இடையில் ஒரு தண்ணீர் தொட்டி.... இதையும் பரமாத்மா தனது சொந்தச் செலவிலேயே கட்டுவித்தார்.

ஆடுமாடுகள் நிறைந்து காணப்படும் இக்கிராமத்தில் அந்த ஆடுமாடுகள் மேய்ச்சல் முடிந்து வீடு திரும்பும்போது... தண்ணீர் கேட்கமுடியாத வாயில்லா மிருகங்கள் தங்கள் தண்ணீர் தாகத்தை தீர்த்துக் கொள்வதற்காகவே அவர் இந்தத் தண்ணீர் தொட்டியைக் கட்டிவித்தார்.

தினசரி அந்தத் தண்ணீர்தொட்டியை பக்கத்து வீட்டிலிருந்து தண்ணீர் எடுத்துவந்து நிரப்பிவிடுவார். பிற்பகலில் பேரபிள்ளைகளுடன் இங்குவரும் பரமாத்மா நீர்தொட்டியில் ஆடுமாடுகள் தண்ணீர் குடிப்பதைப்பார்த்து மகிழ்வார்.....

மனிதத்தனத்தில் ஏற்பட்ட பகுத்தறிவின் விருத்தி... உயிர்களை நேசிக்கும் உன்னத நிலை...! இக்கிராம வாழ்க்கையின் அனுபவங்கள்தான் தன்னை வளப்படுத்தியதாக அவரே பல தடவைகள் வாய்விட்டுக்கூறியுள்ளார்!

இக்கிராமத்தின் இடதுபக்கம் தோட்டநிலங்கள் அதை யடுத்து தென்னந்தோப்புக்கள்.... அதையடுத்து பாக்கு நீரிணைக் கடல்... வலதுபக்கமாக... பிரதானவீதியை அடுத்து வயல் நிலங்கள் வயலைத் தாண்டினால் சிறியதொரு ஆறு, ஆற்றுக்கப்பால்... காடுகள்.... இப்போது இக்கிராமத்து மக்கள் தஞ்சம் புகுந்துள்ள அதே காடு...!

நகரப்புறத்தில் சாமியறையில்... சாமிப்படத்துக்குக்கீழ் இரும்பு பெட்டியிருக்கும்... இக்கிராமத்தில் சாமி அறை மூலைக்குள் நெல்லுச்சாக்கும் செத்தல் மிளகாய் சாக்கும் இருக்கும்... முகட்டில் வெண்காயப்பிடி தொங்கிக் கொண்டிருக்கும்....

நகரப்புறத்தில் வீட்டின் பின்புறத்தில்... ஒரு அறையில் வயது முதிர்ந்தவர்கள் இருந்து மௌனமொழி பேசுவார்கள்... இக்கிராமத்தில் வீட்டின் பின்புறத்துக் கொட்டில்களில் ஆடுமாடுகள் நிற்கும்...

பசுமாடுகளின் மடியிலிருந்து சிந்தும் பாலினால் நிலம் குளிர்ந்து போயிருக்கும் கிடுகுகளாலான வேலிகளில் பயற்றங்கொடியும், பாவற்காய் கொடியும் படர்ந்திருக்கும்...

நகரத்தில் 'சொப்பிங்பேக்குகளுடன்' மனிதர்கள் உணவுப் பண்டங்களைச்சுற்றி நிற்பார்கள்...! இக்கிராமத்தில் மக்களைச் சுற்றி உணவுப்பண்டங்கள் உயிருடன் தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன...

'மரணவிசாரணை' முடித்து குளிர்சாதனப் பெட்டிகளில் நாகரீகமாக வைக்கப்பட்டிருக்கும் மீன் துண்டங்களுக்குப் பதிலாக ... குண்டுச் சட்டிக்குள் உயிர்பீன்கள் தூடிக்கும்... காட்சி...!

இக்கிராமத்தில் பரமாத்மா எதிர்பார்த்த மனிதம் விளைந்திருந்தது... பலதைக் கற்றுக் கொண்டார்... பலதைக் கற்பித்தார்.... இனப்பிரச்சினை... சாத்வீகத்தொட்டிலுக்குள் கிடந்தபோது... அந்தத் தொட்டிலை ஆட்டியவர்களோடு ... அக்குழந்தைக்கு 'கிலுக்கட்டி' ஆட்டிக்காட்டிய அனுபவம் மிக்கவர் பரமாத்மா....!

பாராளுமன்ற முன்றலில் குண்டர்களால் மிதிபட்ட அனுபவங்கள் அவரது இதயத்துள் இன்னமும் வடுக்களாய் கிடக்கின்றன! எத்தனையோ 'சென்றிப் பொயின்றுகளை' தாண்டிவந்த கனிந்த பழமான ஒரு மனிதர்தான் இந்தப் பரமாத்மா..!

இன்றுகாலை நடந்த சம்பவத்தால் மனநிலையில் பெருந்தாக்குதலுக்குட்பட்டிருந்தார்.

அதிகாரம் மிக்கவர்களுக்கும் அடக்கப்பட்டவர்களுக்கு மிடையில் நேரடியாக நடக்கின்ற 'கயிறிழுத்தல்' போட்டியின் விளைவுகள்தான் இந்தச் சம்பவங்கள் என்பதையும்... போராட்டவரலாற்றின் 'நியதிகள்' தான் இவைகள் என்பதையும்

பரமாத்மா நன்குணர்கிறார்.... ஆனால்... இந்த நியதிக்குள் ஒரு 'நியமத்தை' அவர்மனம் எதிர்பார்க்கின்றது...!

அன்றிரவு சிறுகச் சிறுக நகர்ந்து....

அதிகாலை ஐந்துமணியிருக்கும்...

வானத்தில் இராட்சதப் பறவைகளின் இரைச்சல், கடற்பரப்பில் கடற்கலங்களின் உறுமல்... கோழி உறக்கத்திலிருந்து பரமாத்மா தன்னை நிதானப்படுத்திக் கொண்டு செவிப்பறையைக் கூர்மையாக்குகின்றார்.

இராட்சதப் பறவைகள் தரையிறங்கி மேற்கிழம்புகின்ற வீரியமான இரைச்சல். பலாலியில் அவர் வாழ்ந்த போது பலாலி விமானத்தளத்தில் அவர் அடிக்கடி கேட்ட அதே இரைச்சல்...

சில விநாடிகளில்... பொங்கல் பாணையைச் சரிக்கின்ற போது... கொழுத்தப்படுகின்ற நீள்பெட்டிமான்மார்க்கு வெடிகள் வெடிப்பது போன்ற... துப்பாக்கி வேட்டுக்கள்...

நேற்றைய அவரது அனுமான்மம்...

வீதியில் மனிதச்சனாமி... ஆண்கள், பெண்கள், சிறியோர், பெரியோர், நோயாளர், வயோதிபர்.... அவலக்குரல்கள்..

பிரதான வீதிக்கு வந்து வயல்வரம்புகளில் ஓடி... ஆற்றைக் கடந்து... காட்டுக்குள் வந்து விட்டனர்....

உடலிலும், உடைகளிலும் ஆற்றங்கரைச் சேறு வடிகின்றது. மழைக்குள் நனைந்த செத்தல்கோழிபோல்... மக்கள் குறாவிட்போய் நிற்கின்றனர். உறவுகளை இடாப்புக் கூப்பிடும் படலம்

காலை ஆறுமணியளவில் வந்தவர்கள்... சூரியன் உச்சிக்குவந்து மேற்குத்திசையில் இறங்கிவிட்டான். பாவப்பட்ட சீவனுகள் காட்டுக்குள்ளேயே கிடக்கின்றனர். நீண்டநேரம் ஒரே இடத்தில் இருந்ததால் ஏற்பட்ட நாரிவலிப்பை நீக்குவதற்காக பரமாத்மா எழும்பி ஆற்றங்கரையில் நடக்கின்றார்... துணிவாக நடக்கமுடியாது... குப்பைகள், குப்பைகளுக்குள் விஷப்பூச்சிகள், முட்கள்... காலில் செருப்புக் கூட இல்லை... சில நிமிடங்கள் நடந்தவர் திரும்பவும் வந்தமர்கின்றார்.

“.... அப்பா.... பரமேசைப்பாக்கப் பாவமாயிருக்கு... இப்பவும் இரத்தம் போகிது... புள்ளை பாவம்... அவளாலை பால்குடுக்க முடியவில்லை” அங்கு வந்த ரதி கூறுகின்றாள்.

“... ஆராவது புள்ளையருக்குப்

பால்குடுக்கிறவை இருந்தால்.. இந்தப் புள்ளைக்கும் பால்குடுக்கலாம்... தாய்பால்தானே வித்தியாசப்படுத்தாது... பரமேஸ் புள்ளைப் பெத்த காலத்திலை... புள்ளைப் பெத்தவை ஆரேன் இருப்பினம்... விசாரித்துப் பாருங்கோ..” பரமாத்மா மகளிடம் ஒரு மாற்று வழியைக் கூறுகின்றார்.

பரமாத்மா இருந்த இடத்திற்கு அண்மையாக ஒரு மஞ்சவுண்ணா மரமொன்று.. அதில் ஒரு ஓணான் அமர்ந்திருந்து வாலை ஆட்டுகின்றது. அந்த ஓணான் நீண்ட நேரமாக அதே இடத்தில் இருந்திருக்கின்றது. அந்த ஓணானின் நிறமும்.. மரத்தின் நிறமும் ஒன்றாக இருந்ததால் ஓணானையும் மரப்பட்டையாகவே பரமாத்மா கருதியிருந்தார்...

ஓணான் எந்தச் சூழலில் இருக்கின்றதோ.. அந்தச் சூழலுக்கேற்ப தனது உடலின் நிறத்தை மாற்றிக்கொண்டு... சூழலுக்குள் தன்னை மறைத்துக் கொள்கின்ற தனித்துவமான தொரு தன்மை ஓணான்களுக்கு உண்டென்று என்றோ ஒருநாள் யாரோ சொல்லக் கேட்ட கேள்வி ஞானம்... அதை இப்போது நினைத்துக் கொள்கின்றார்.

“... என்ன பரமண்ணை நீண்டயோசினை...” அங்கு வந்த பூபாலசிங்கம் அதிபர் பரமாத்மாவின் சிந்தனையில் குறிக்கிடுகின்றார். ஓணான் பற்றி நீண்ட அவரது சிந்தனை அறுகின்றது.

பூபாலசிங்கத்தார் கால்களால் நிலத்தைத் துப்பரவு செய்துக்கொண்டு நிலத்தில் சப்பாணி கொட்டி அமர்கின்றார். பூபாலசிங்கத்தாரைக் கௌரவப்படுத்தும் வகையில் பரமாத்மாவும் எழுந்து அவருக்குப் பக்கத்தில் சப்பாணி கொட்டி அமர்கின்றார்.

“பூபால்சேர்... இந்த, இடப்பெயர்விலை ஒரு முக்கிய அம்சத்தைக் கவனிச்சீங்களா...” பரமாத்மா ஆரம்பிக்கின்றார்.

“எண்ணண்ணை...” “எங்கடை கிராமத்தில் உள்ள சிங்களக் குடும்பங்களும், முஸ்லீம் குடும்பங்களும் இடம் பெயரவில்லை...”

“... நானும் உதை அவதானிச்சனான்... கிராமத்துக்கை இருந்துவந்த பொடியளும் உதைச் சொன்னவங்கள்...” பூபாலசிங்கத்தார் முப்பத்தைந்து வருடங்கள் பாடசாலையே தஞ்சம் என்று வாழ்ந்தவர்... அரசியலோட்டத்தில் பெருமளவு அக்கறை குறைந்தவர். அவர் ஒரு சம்பவத்தை தனித்த ஒரு சம்பவமாகப் பார்ப்பாரே தவிர, வரலாற்றோடு தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கின்ற அனுபவம் அவருக்குக் குறைவு...

பரமாத்மா எப்போதும் முக்கிய சம்பவங்களை வரலாற்றோடும், யதார்த்தத்தோடும் ஒப்பிட்டுத்தான் விளங்கிக் கொள்வார்.

“ஒரு இனத்தின் வாழ்வியல் பிரச்சனையாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்தப் போராட்டம்... இப்போது... இரண்டு இனங்களுக்கிடையிலான ஒரு பிரச்சனையாக மாற்றப்பட்டுள்ளது. பேரினவாத அரசியல்வாதிகளின் அரசியல் சாணக்கியம் என்று அவர்களை மட்டும் குற்றவாளிகளாக்கி விடக்கூடாது. போராட்டத்தை 'மனிதப்பிரச்சினையாக' இல்லாமல் இனப்பிரச்சினையாக்கியதில் நமது தமிழ்த் தலைவர்களும் பெரும் பங்குண்டு... என்பதை மறுக்க முடியாது...” பரமாத்மா எந்தப்பதட்டமோ குழப்பமோ இன்றி நிதானமாகக் கூறுகின்றார்.

பூபாலசிங்கத்தார்... நிலத்தைப் பார்த்தபடி அமர்ந்திருக்கின்றார்.

சிங்களமக்களையும், முஸ்லீம் மக்களையும், மலையகத் தமிழ் மக்களையும் இப்போராட்டத்தில் இணைத்திருக்க வேண்டும்..

...ஒரு குழந்தை நடக்க ஆரம்பிக்கும்போது.... தட்டுத்தொழி... விழுந்து மூக்குடைபடுமே, அதுபோல்.. போரட்டத்தின் ஆரம்பத்தில் உணரப்படாத நிலையில் பலதவறுகள் நடந்து.. தமிழினம் பிரிப்பட்டு கூறுகளாகிவிட்டன... அந்நிலை இன்றும் தொடர்கிறது...

“பிராந்திய வல்லரசுதான் இந்தப் பிளவுகளை ஏற்படுத்தியது என்பதற்கும் சான்றுகள் உண்டு...” பரமாத்மா தொடர்ந்து கூறுகிறார்.

மஞ்சவுண்ணா மரத்திலிருந்த ஓணான்... இப்போது மஞ்சவுண்ணா மரத்தின் கிளையொன்றில் இருக்கின்றது... இப்போது அதன் நிறம் பச்சையாக இருக்கின்றது. பரமாத்மா பேச்சோடு பேச்சாக ஓணானின் நடமாட்டத்தையும் அவதானிக்கின்றார்.

“மரத்திலிருக்கும்போது மரப்பட்டையின் நிறம்... இளம் சொக்லேட் நிறம். மரக்கொப்பிலிருக்கும் போது மரக்கொப்பின் நிறம்... பச்சை நிறம்...!”

“அப்பா... சரசு மயங்கிப்போனாள்... முருகானந்தன் ஐயா வந்து பார்த்தவர்...” அங்குவந்த ரதி தகப்பனிடம் கூறுகிறாள்.

“முருகானந்தன் ஐயா என்ன சொன்னவர்...” பரமாத்மா கேட்கிறார்... ரதி மௌனமாகவே நிற்கிறாள். அவளால் பேசமுடியவில்லை...

“...முருகானந்தன் ஐயா என்ன சொன்னவர். அவரது வார்த்தைகள் தளதளக்கின்றன...”

“அவர் அழுதவர்...” ரதியின் அடிவயிற்றிலிருந்து சொற்கள் பிரசவிக்கின்றன... வார்த்தைகளிலிருந்து துயரம் கசிகின்றது...

“மனச்சாட்சியுள்ள ஒரு வைத்தியனால் இந்தச் சூழலிலை இதைவிட வேறே என்ன செய்யமுடியும்... குழந்தைக்கு ஆரேன் பால் குடுத்தவையே...” குரல் தளதளக்க பரமாத்மா கேட்கிறார்.

“பொன்னம்மக்கா... குடுத்தவ...”

ரதிக்கும், பரமாத்மா வக்கும் இடையில் நடந்த சம்பாஷணையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பூபாலசிங்கத்தார் திகைத்துப் போயிருக்கிறார்..

அபசகுணம் போல் காட்டுக்குள் ஓநாய்கள் ஊழையிடுகின்றன...!

“பரமண்ணை... இந்தக் கொடுமைகளுக்கு முடிவில்லையா” பூபாலசிங்கத்தார் உணர்ச்சிவசப்பட்டக் கேட்கின்றார்.

பரமாத்மா அர்த்த புஷ்பாயாகச் சிரிக்கின்றார்.

பூபாலசிங்கத்தார்... அவசரப்படுகின்றார்

“பூபாலசிங்கம் சேர்... அவசரப்படாதையுங்கோ... இது காண்சர் போன்றதொரு அரசியற்பிரச்சினை... அதிலையும் எங்கட பிரச்சினை வித்தியாசமானது...”

“அதிகாரமுள்ளவர்களும் அடக்கப்பட்டவர்களும்... பிணங்களை எண்ணுகிறார்கள்... ஆனால்... இந்தப் பிரச்சினைக்குரிய தீர்வு இவர்கள் இரண்டு பகுதியினரது கைகளிலும் இல்லை என்பது மட்டும் தெளிவானது. இவர்கள் இருபகுதியினருக்கும் மேலாலை ஒரு சட்டம்பியர் இருக்கிறார்”

அவர்தான் பாக்குநீரிணைக்கு அப்பாலுள்ள... பிராந்திய வல்லரசு... இந்தப் பொடியாளுக்கு பயிற்சி குடுத்ததும், ஆயுதங்கள் குடுத்ததும் இவர்தான்... சட்டம்பியார்...

...இவரும் தன்னை எண்ணத்துக்கு இதுகளைச் செய்யவில்லை... இவருக்கும் மேலாலை “உலகச் சட்டம்பியார்” ஒருநர் இருக்கிறார்... அவர்தான் இதுக்கு ஆலோசனை வழங்கினவர்..

... உலகச் சட்டம்பியார் மிகவும் பொல்லாதவர்... அவர் கோழிக்கு மூண்டுகாலெண்டு சொன்னால்... அவரைச் சூழவுள்ளவர்களும் அதைத்தான் சொல்லவேண்டும்... இப்பவும் சொல்லிக்கொண்டுதான் இருக்கினம்...

“...என்ன பூபாலசிங்கம் சேர்... நான் சொல்றது விளங்குதோ...”

“ஓம் பரமண்ணை விளங்கீது... ஏன் பரமண்ணை பாக்கு நீரிணைக்கு அப்பாலுள்ள ‘சட்டம்பியார்தான்’ பிரச்சினையைத் தீர்க்கலாமெண்டால்... தீர்க்க வேண்டியது தானே...” பூபாலசிங்கத்தார் புரியாமல் கேட்கிறார்.

“சட்டம்பியாருக்கு உள்வீட்டுப்பிரச்சினை நிறையக் கிடக்கு... அவர் தண்ரை புள்ளையாளுக்கே... சரியான சீர்வரிசை செய்ய மனமில்லாதவர்... எங்கடை பொடியன் கேட்கிற சீர்வரிசையை அவர் செய்தாரெண்டால்... அவற்றை புள்ளையாளாலை அவற்றை வீட்டுக்கை பெரும் பிரச்சினை வெடிக்கும்.....

....இதை அந்தச் ‘சட்டம்பியார்’ விரும்புவரோ... விரும்பமாட்டார்... ஆப்பிழுத்த குரங்கின் நிலை....”

இதுகளுக்கு மேலாலை... உலகச் சட்டம்பியாற்றை அனுமதி இல்லாமல் இவர் எதையும் செய்யேலாது... உலகச் சட்டம்பியாரை மீறுகிற பலம் பிராந்தியச் சட்டம்பியாருக்கு இல்லை...” இதுதான் எங்கடை நிலபரம் பரமாத்மா கூறிவிட்டு பூபாலசிங்கத்தாரின் முகத்தைப் பார்க்கிறார்.

“சரி பரமண்ணை.. அப்படியெண்டால் எங்களுக்கொரு முடிவில்லையா... வாழ்க்கை முழுக்க அலைச்சல்தானா... பூபாலசிங்கத்தார் பிரச்சினையின் எல்லைக்கு வந்துவிட்டார்.

“பூபாலசிங்கத்தார்... பிரச்சினைகளுக்கான முடிவுகள்... இரண்டுவிதமானவை..

...ஒன்று, பிரச்சினையின் சூழலிலிருந்து... பிரச்சினைக்கான முடிவுகள் தோன்றுவது ...

இரண்டாவது பிரச்சினைகளுக்குள்ளிருந்தே அதற்கான முடிவுகள் வெளிவருவது...

...பூபாலசிங்கத்தார்... நீங்கள் படிச்சனீங்கள். பொறுப்பான பதவியிலை இருந்தனீங்கள்... நான் என்ன சொல்றன் எண்டது உங்களுக்கு விளங்கியிருக்கும்...” பரமாத்மா கூறுகிறார். அவர்களின் புருவங்கள் கம்பளி மயிர்க்கொட்டிகள் போல் நெளிகின்றன...

பூபாலசிங்கத்தார் கண்ணிமைக்காமல் பரமாத்மாவின் முகத்தையே பார்க்கின்றார்.

“பூபாலசிங்கத்தார் உந்த மஞ்சவுண்ணமரத்தடியில் ஒரு ஓணான் இருக்குப்பாருங்கே....

அந்த ஓணான் தான் இருக்கிற இடத்திற்கு ஏற்றபடி தன்னை உடல் நிறத்தை மாற்றிக்கொள்ளும் தன்மையுள்ளது... சூழலுக்கேற்ப தன்னை உருமாற்றிக்கொள்கின்ற தன்மை... அதுபோலத்தான்....

நமது நாடும் பிராந்தியநாடும் ‘சட்டம்பியார்...’ சர்வதேசமும் ‘உலகச் சட்டம்பியார்...’

அனைத்துமே பச்சிலை ஓணானைப் போன்றே இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன...

இதற்குள்ள்தான் நமது பிரச்சினையும் அமிழ்ந்து கிடக்கின்றது... பரமாத்மா தனது பேச்சை முடிக்கின்றார்.

பூபாலசிங்கத்தார் மௌனமாக இருக்கின்றார்.

- செல்லத்துரை சுதர்சன்

“வரலாற்றாசிரியர்கள் தவிர்க்க முடியாமல் எவற்றைச் சொல்ல முடியும் அல்லது சொல்ல வேண்டும் என்பதைத் தீர்மானிக்கிறார்கள். எனவே வரலாறு என்பது நவீன மனத்திற்குத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்ல வேண்டும் என்று நாம் ஏற்கனவே தீர்மானித்துக்கொண்ட நம்முடைய கவனத்திற்குக் கிடைத்தவைகளை மட்டும் கொண்டு ஆக்கப்பட்டதாகும்” - John H. Arnold -

ஈழத்து நவீன இலக்கிய வரலாறுசார் எழுத்துக்களை நம் நாட்டவர் பலர் எழுதியுள்ளனர். எழுதிக்கொண்டு இருக்கின்றனர். தமிழ்நாட்டு ஆய்வாளர்கள், எழுத்தாளர்கள் சிலரும் ஈழத்து நவீன தமிழ் இலக்கியம் என்றவகையில் ஏதோ எழுதி வைத்துள்ளனர். ஈழத்தவரின் எழுத்துக்களில் ஈழத்தின் சமூக பொருளாதாரக் காரணிகளின் அடிப்படையில் ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியை நோக்கும் முறை காணப்படுகிறது. தமிழகத்தைச் சேர்ந்த பலர் தமிழக எழுத்துக்களிற்குக் கிரீடம் சுமத்துவதற்காகவே ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றி எழுதுகின்றனர். இன்னும் ஈழத்து அரசியல், சமூகப் பிரச்சினைகள் தமிழக அரசியல் வாதிகளைப் போலவே தமிழக எழுத்தாளர், ஆய்வாளர் பலருக்கும் சுவாரசியமாகிவிட்ட நிலையிலும், தமிழக ஊடகங்களுக்குக் கவர்ச்சிகரமான செய்தியாகிவிட்ட நிலையிலும் தகவல்கள் உரியமுறையில் கிடைக்காவிட்டாலும் தமிழக வாசிப்புச் சூழலில் கவன ஈர்ப்பைப் பெறுவதற்காக எழுதப்படும் பல எழுத்துக்களும் வெளிவந்தவண்ணம் உள்ளன. இந்நிலையில் நாம் நம்மைப்பற்றி - நமது இலக்கிய வளர்ச்சியை - நமது சமூக அரசியல் வரலாற்று அடிப்படையில் எழுதியவை முக்கியமானவை. இவ்வெழுத்துக்களில் சரியான - மிகையான - தவறான எழுத்துக்கள் எவையென அடையாளம் காணலும் தெளிதலும் அவசியமானது. ஏனெனில் இவையாவுமே சரியும், மிகையும், தவறும் கலந்த வரலாற்று எழுத்துக்களாகவே நம்மிடம் பேணப்பட்டு வருகின்றன. சில எழுத்துக்களைப் பேணப்பட்டு வருகின்றன என்பதைவிடப் போற்றப்பட்டு வருகின்றன என்பதே அதிகபொருத்தம். இவ் எழுத்துக்களைப் பொது நிலையில் மதிப்பிடுதலையும், புதிய நகர்வுக்கான புள்ளிகளை இனங்காண்பதையும், பிரச்சினைகளை அடையாளம் காண்பதையும் இக்கட்டுரை தனது நோக்கங்களாக வரித்துக் கொள்கிறது. இதுவரை ஈழத்து நவீன இலக்கிய வரலாறு தொடர்பாக வெளிவந்த எழுத்துக்களைத் தொகுத்துப் பார்த்த வாசகன் ஒருவரின் பதில்நிலைக் குறியாக இக் கட்டுரை அமையும். இக்கட்டுரையில் ஈழத்து நவீன இலக்கிய வரலாற்று எழுத்துக்களில் உள்ள பிரச்சினைகளை அதிக அழுத்தம் பெறுகின்றன. கட்டுரையின் விரிவஞ்சி உதாரணங்கள் பெருமளவு தவிர்க்கப்படுகின்றன.

நவீன இலக்கியம் எனும்போது பொதுவாகக் கவிதை, சிறுகதை, நாவல், இலக்கிய விமர்சனம், நாடகம் ஆகியனவே அதிக கவனிப்புப் பெறுகின்றன. நவீன நாடக இலக்கியத்தையும், சிறுவர் இலக்கியத்தையும் நாம் கவனத்திற் கொள்ளல் வேண்டும். இன்னும் முற்போக்கு, பெண்ணியம் முதலான கருத்தியல் அடிப்படையிலான எழுத்துக்களையும் கவனத்திற் கொள்ளவேண்டும். ஈழத்து நவீன இலக்கிய வரலாறு என்ற அடிப்படையில் அதிகமான கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன. ஒரு சில நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. இன்னும் பல்கலைக் கழக ஆய்வேடுகள் பல வெளிவராத நிலையிலும் உள்ளன. இவற்றையெல்லாம் தொகுத்துப் பார்க்கும்போது பெருந் தொகையான வரலாற்று எழுத்துக்கள் எம்மிடம் உள்ளன. இவ் எழுத்துக்கள் எல்லாமே 'நவீன இலக்கிய வரலாறு' என்ற அடிப்படை சார்ந்த பிரக்ஞை பூர்வமான எழுத்துக்களா என்பதே எம் முன் உள்ள கேள்வியாகும்.

நவீனத்துவம், நவீனவாதம், நவீனமயமாக்கல் என்பன பற்றிய தெளிவுடன் எழுதப்பட்ட அரசியல் சமூக வரலாற்று எழுத்துக்களும், இலக்கிய எழுத்துக்களும் எம்மிடம் அரிதாகவே உள்ளன. நவீனம் என்பதை “வழிவழிவந்த மரபில் இருந்து மாறுபட்டு புதுமையைச் சார்ந்து நின்றல், அல்லது புதுமையை நாடிச் செல்லல்” (எம். ஏ. நுஃமான் - 1984) என்ற பொது அர்த்தத்தில் ஏற்றுக்கொண்டு எமது சூழலில் வெளிவந்த எழுத்துக்கள் மிகக் குறைவே. இன்னும் ஈழத்தில் தமிழகத்தைப் போன்றே காலனித்துவம், மறுமலர்ச்சி, நவீனத்துவம் ஆகிய கருத்தியல்கள் ஏறத்தாழ ஒரே காலகட்டங்களில் அறிமுகமாகி, ஒன்றுள் ஒன்று ஒன்றித்தும், ஒன்றை ஒன்று இடைவெட்டியும் வளர்ந்து வந்துள்ளன. எனவே இவற்றைக் கோடு பிரித்துப் பார்ப்பது என்பதும், ஒவ்வொரு கருத்தியலின் அடிப்படையில் வெளிவந்த இலக்கியங்களின் வளர்ச்சிப் போக்குப்பற்றிப் பதிவு செய்வதென்பதும் அவசியமானவையாகும். இது மிகவும் சிக்கலுடன் கூடிய கருத்தியல் ரீதியான நுண்ணாய்வு சார்ந்த விடயமாகும். இத்தெளிவின்மைகளே காலகட்ட வகுப்புப் பிரச்சினைகளாக வடிவம் எடுக்கின்றன.

ஈழத்து நவீன தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று எழுத்துக்களில் பெரும்பாலும் முதன்மை பெறுவது காலவகுப்புச் சம்பந்தமான பிரச்சினைகளே. சில எழுத்துக்களில் ஐரோப்பியர் காலம், இருபதாம் நூற்றாண்டு என்ற இரண்டையும் அடுத்தடுத்துப் பயன்படுத்துகின்றனர். இருபதாம் நூற்றாண்டு என்று குறிக்கும்போது அதன் முன் அரைப்பகுதிவரை ஐரோப்பியர் காலம் என்பதை அவ் எழுத்துக்கள் கவனத்திற் கொள்வதில்லை. 'நவீன காலம்' என்று இருபதாம் நூற்றாண்டு முழுமையையும் குறிக்கின்றனர் சிலர்.

இது 18, 19 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் நடைபெற்ற நவீனத்தன்மை சார் முயற்சிகளை விலக்குவதாக அமைந்துள்ளது. ஐரோப்பியர் கால இலக்கிய வளர்ச்சி என்று நாம் சுட்டும்போது அதற்குள் நவீன இலக்கியங்கள் மட்டுமல்லாது மரபு இலக்கியங்களும் அடங்குகின்றன என்பதைக் கவனத்திற் கொள்வதில்லை. நமது சூழலில் ஐரோப்பியர் காலத்தில் வெளிவந்த பெரும்பான்மையான எழுத்துக்கள் நவீன தன்மையைப் பெற்றிருப்பதால் நாம் 'ஐரோப்பியர் காலத்தை' நவீன காலம் என்ற பிரக்கூபுடன் பயன்படுத்துகின்றோம். ஐரோப்பியர் காலத்தை இருவேறு வகையாகப் பிரித்து இலக்கிய வளர்ச்சியினைக் காண வேண்டும் என்று சிலர் கூறுவர். போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர் ஆகியோரின் காலத்தை ஒன்றாகவும் ஆங்கிலேயரின் காலத்தைத் தனித்தும் நோக்க வேண்டும் என்பது அவர்தம் கருத்து. அதற்கு அவர்கள் முன் வைக்கும் காரணம் போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர் ஆகியோரின்

பகுப்புக்களைச் செய்யலாம். இவை ஈழத்து நவீன இலக்கிய வரலாறு என்ற பொதுத் தளத்தில் ஏற்படும் காலவகுப்புப் பிரச்சினைகள் பற்றியவை.

உள்முகமாக நோக்கும்போது இன்னும் சில பிரச்சினைகள் தென்படுகின்றன. கவிதை, சிறுகதை, நாவல் என்ற தனித்தனி இலக்கிய வடிவங்களை எடுத்துக் கொண்டு அவை ஈழத்தில் காலந்தோறும் மாறிப்பயின்று வந்த முறையை வரலாற்று ரீதியில் எழுதும் போது பல சிக்கல்கள் ஏற்படுகின்றன. சிறுகதை, நாவல் என்ற இரு இலக்கிய வடிவங்களைவிட நவீன கவிதை பற்றி நம்மிடம் அதிக வாதப் பிரதிவாதங்கள் உள்ளன. சிறுகதை, நாவல் என்பன தமிழ்ச் சூழலுக்கு முற்றிலும் புதிதான இலக்கிய வடிவங்கள். அவை தமிழுக்கு அறிமுகமாகிய இலக்கிய வடிவங்கள். கவிதை தமிழின் பாரம்பரிய வடிவம். எனவே நவீன உரைநடை, உள்ளடக்கச் சாத்தியங்களோடு கவிதை எப்போது நவீன கவிதையாகியது என்பது பற்றி ஆய்வாளர்கள் பலரும் ஒருவருக்கொருவர் வேறுபட்ட கருத்துக்களையே முன்வைத்துள்ளனர். உள்ளடக்கம், வடிவம், ஓசை, சொல்லொழுங்கு, எளிமை, வெளிப்பாட்டு முறையில் புதுமை முதலிய விடயங்களில் மரபுக் கவிதையில் இருந்து வேறுபட்டு இருப்பதையே நாம் நவீன கவிதை எனச் சுட்டுகிறோம்.

ஈழத்து நவீன இலக்கிய வரலாற்று எழுத்துக்களின் மீது முன்வைக்கப்படும் குற்றச்சாட்டுகளிற்கு இலக்கிய ஆய்வாளர் களை மட்டும் பொறுப்பாளிகளாகக் கூறிவிட முடியாது. இலக்கிய வரலாறு என்பது அரசியல், சமூக, பண்பாட்டு வரலாறுகளின் துணைக்கொண்டு, அவற்றின் வரலாற்றுப் போக்குகளுக்குச் சமர்த்தையாக எழுதப்படும் முயற்சியாகும். ஈழத்தில் தமிழரின் அரசியல், சமூக, பண்பாட்டு வரலாறுகள் செம்மையான முறையில் எழுதப்படாமல் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்களுக்குப் பெரும் சிரமத்தை ஏற்படுத்துகிறது. குறிப்பாக மொழி, இலக்கியம் தவிர்ந்த ஏனைய பெரும்பாலான கல்வியியலாளர்கள் தாம் சார்ந்த தாம். ஆழக்காலூன்றிய துறைகளை விடுத்து எதோ பிரபலம் பெறுவதற்காக ஏனைய துறைகளில் சாதாரண முயற்சிகளைச் செய்து காலம் கழிக்கின்றனர். இவர்களின் இந்த அசிரத்தை கண்டிக்கத்தக்கதே.

காலங்களை விட, ஆங்கிலேயர் காலத்திலேயே ஈழத்தில் அரசியல், சமூக, பண்பாட்டுத் துறைகளில் அதிகளவிலான மாற்றங்களும் தமிழின் பன்முகப்பட்ட வளர்ச்சியும் ஏற்பட்டன என்பதாகும். இந்நிலையில் காலனித்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு மூன்று பெரும் பிரிவாகக் காலகட்டங்களை வகுப்பது பொருத்தமானது.

- (அ) காலனியம் வரையான காலம்
- (ஆ) காலனியக் காலம்
- (இ) நவகாலனியக் காலம்

ஈழத்துப் பூதந்தேவனாரில் இருந்து யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மன்னர் காலத்தின் இறுதிப் பகுதி வரை உள்ள காலப்பகுதியை காலனியம் வரையான காலம் எனலாம். போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் ஆகியோரின் காலத்தினைக் காலனியக் காலம் எனக் குறிக்கலாம். இதில் ஆங்கிலேயரின் காலத்தினைத் தனித்து நோக்குவது தகும். நேரடியான காலனிய ஆட்சி போனதன் பின்னர் முதலாளிய நாடுகள் வணிகம், அரசியல், முதலியவற்றால் மறைமுகமாக ஈழத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் காலத்தை நவகாலனியக் காலம் எனலாம். காலனித்துவம் செயற்படும் விதத்தில் மாற்றம் ஏற்பட்ட காலம் என இதனைக் கருதலாம். நவகாலனியக் காலத்தினை அரசியல், சமூக இயக்கங்களின் இயங்கு நிலை அடிப்படையிலும், முக்கியமான அரசியல் திருப்பங்கள் ஏற்பட்ட ஆண்டுகள் என்ற அடிப்படையிலும், பல்வேறுவிதமான உள்முகமான

ஈழத்து நவீன கவிதையின் தொடக்கப்புவியாக 1940களையே ஆய்வாளர்கள் சுட்டுகின்றனர். குறிப்பாக மறுமலர்ச்சிக் காலத்துடன் கவிதை நவீன கவிதையாக அதிக மாற்றம் பெறுகிறது என்பது அவர்தம் கருத்து. சிலர் 19 ஆம் நூற்றாண்டில் கவிதை நவீனத்தன்மை பெறத் தொடங்குகிறது என்கின்றனர். கனகிபுராணம் முதலாய இலக்கியங்களை அடிப்படையாக வைத்தே அவர்கள் அவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றனர். ஆனால் அவ்வாறு வந்த இலக்கியங்களைத் தொகுத்து நோக்கும் போது நவீன கவிதையின் தொடக்கங்களாக அவற்றைக் கருதமுடியுமா? என்ற வினா எழுகிறது. பொதுவாகப் புராணம், தூது முதலிய இலக்கிய வடிவங்கள் காலந்தோறும் அவை பயின்று வந்த அர்த்தத்தில் நின்றுமாறிப் புதிய உள்ளடக்கங்களைக் கொண்டமைந்திருந்தாலும் அவற்றின் மொழி அமைப்பும், எடுத்துரைப்பும் அவற்றை நவீன இலக்கியம் என்று சொல்வதில் தயக்க உணர்வை ஏற்படுத்துகின்றன. இன்னும் உள்ளடக்க முறை உடைக்கப்பட்டு புதிய உள்ளடக்கம் வந்தாலும் அடிப்படையிலான சமூகக் கண்ணோட்டம் அவ்வி லக்கியங்களில் இல்லை. இன்னொரு விதத்தில் சொல்வ தானால் மரபார்ந்த சமூக உடைவுக்கு எதிரான எழுத்துக்களாக அவற்றை அடையாளம் காணலாம். பாவலர் துரையப்பாப் பிள்ளையுடன் நவீனகவிதை தொடங்குகிறது என்று கருதும் நிலையை மறுக்கும் கருத்துக்களும் உள்ளன. பாவலரை,

பாரதியை நவீன கவிதையின் முன்னோடியாகக் கருதும் அதே வேகத்தோடு ஈழத்து நவீன கவிதை மூலவராகச் சுட்டமுடியுமா என்பதும் ஆராயப்படவேண்டிய விடயம்.

பாவலர் கவிதை உள்ளடக்கம் புதியதாகவும், மொழிக்கையாட்சியில் எளிமையுடையதாகவும் இருந்தது எனவும் கூறும் கூற்றுக்களை நாம் ஒத்துக்கொள்ளும் அதேவேளையில் கவித்துவம் முதலாய அழகியற் பெறுமானங்களில் குறைவுற்றும் அவர்தம் கவிதைகள் இருந்தன என்பதையும் ஒத்துக்கொள்ளல்வேண்டும். மறுமலர்ச்சிக் கவிதைக் காலகட்டத்தின் பின்னர் வந்த காலகட்டங்களை எவ்வாறு வகைப்படுத்துவது, பெயரிடுவது என்பது தொடர்பான பிரச்சினைகளும் உள்ளன. கருத்துநிலை அடிப்படையில் ஒவ்வொரு காலகட்டத்தின் முக்கியமான போக்குகளை மனங்கொண்டு வகுப்புச் செய்வதே மிகவும் பொருத்தமானது.

சிறுகதை வளர்ச்சி என்று வருகின்றபோது அதன் ஆரம்பகாலம் நவீன கவிதையின் ஆரம்பகாலத்திலிருந்தும் வித்தியாசப்பட்டது. சிறுகதையின் ஆரம்பகாலமாக 1930களின் பிற்பகுதியை ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். இலங்கையர் கோன், சி. வைத்தியலிங்கம், சம்பந்தர், ஆகியோரின் முயற்சிகளைப் பிரக்கூ பூர்வமாக ஆரம்ப முயற்சிகள் எனக் குறிப்பிடலாம். நாவல் வளர்ச்சி பற்றிப் பேசும் போது அதன் ஆரம்பகாலமாக 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியை ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். 1885ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த சித்திலெப்பையின் அசன்பேயுடை சரித்திரத்தை ஈழத்தின் முதல் நாவல் என ஆய்வாளர்கள் சிலர் குறிப்பிடுகின்றனர். ஆனால் 'இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் இலங்கையைக் களமாகக் கொண்டு எழுதப்படவேண்டும்' என்ற கருத்துநிலையுடன் நோக்குவோர் சி. வை. சின்னப்ப பிள்ளை எழுதிய வீரசிங்கன் கதை அல்லது சன்மார்க்க ஜெயம் என்பதையே ஈழத்தின் முதலாவது நாவல் எனச் சுட்டுவர். சிறுகதை, நாவல் ஆகியவற்றின் பிற்பட்டகால வளர்ச்சி நிலைகளை ஆராய்வோர் புனைகதைகளின் பண்பு அடிப்படையிலும், இலக்கிய இயக்கங்களின் கருத்துநிலை அடிப்படையிலும், தசாப்தங்கள் என்ற அடிப்படையிலும் பல்வேறு வகையில் காலப்பகுப்புக்களைச் செய்து, நோக்கும் முறை காணப்படுகிறது. இத்தகைய அம்சங்கள் "ஈழத்து நவீன இலக்கிய வரலாறு" என்ற பொதுநிலை வரலாறு எழுதுகையில் பல சிக்கல்களை ஏற்படுத்துகின்றன.

சிலரது வரலாற்று எழுத்துக்களில் தமிழ் நாட்டு நவீன தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று அம்சங்களை ஈழத்துக்குப் பொருத்திப் பார்த்துக் காலகட்டங்களை வகுக்கும் முறை காணப்படுகிறது. அதாவது தமிழக நவீன இலக்கிய வரலாற்று முறையை ஈழத்துச் சூழலுக்கு நடைமுறைப்படுத்தும் வகையிலும் சில எழுத்துக்கள் முனைந்துள்ளன.

ஈழத்து நவீன இலக்கிய வரலாற்று எழுத்துக்களில் நவீனம் -மரபு என்பன பற்றி அடிக்கடி பேசப்படுகின்றன. நவீனம்-மரபு என்ற பிரிப்பு முறையை உருவம் சார்ந்தும், உள்ளடக்கம் சார்ந்தும் கட்சிநிலை சார்ந்தும் அவ் எழுத்துக்கள் விளக்கம் செய்கின்றன. நவீனம் என்பதை அடையாளம் காண்பதிலும், நவீனம் என்பதன் அர்த்தத்தை ஈழத்துச் சூழலில் புரிந்து கொள்

வதிலுமான பிரச்சினைகள் தொடர்ந்த வண்ணம் உள்ளன. நவீன இலக்கியம் பற்றிப் பேசும்போது 'நவீனமாகிய இலக்கியம்', என்றும் 'நவீன இலக்கியங்களின் அறிமுகம்' என்றும் பகுத்து நோக்குவதே பொருத்தமானது. இதன் போதே நவீன கதை பற்றியும், நாவல், சிறுகதை, நாடகம் பற்றியும் அவை மரபிலிருந்து வேறுபட்ட முறைமை பற்றியும் நாம் அவதானிக்க முடியும்.

ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்று எழுத்துக்கள் மீது அதிகமாக முன்வைக்கப்படும் விமர்சனம் 'முழுமை இன்மை' என்பதாகும். ஈழத்து வாசகர்களால் முழுமை என்பது பலவிதமாக நோக்கப் படுகிறது. நோக்கம் சார்ந்த முழுமை, சமநிலை அற்றது, பிரதேச அடையாளம் சார்ந்தது, இலக்கியக் கொள்கைச் சார்புடையது எனச் சிலவற்றை இங்கே குறிப்பிடலாம். குறிப்பிட்ட எழுத்தை எழுதுபவர் தனது எழுத்தின் ஆரம்பத்திலேயே எழுத்தின் நோக்கம் எல்லை என்பவற்றைக் குறிப்பிட்டுவிட்டால் அது பிரச்சினையை ஏற்படுத்தாது. முழுமை அற்ற எழுத்துக் களாயின் அவற்றில் சமநிலைத் தன்மையாவது பேணப்படுவது அவசியமானதாகும். குழு மனப்பான்மை இலக்கிய இயங்கியலில் தவிர்க்க முடியாது எனினும் எழுத்துக்களைப் புறநிலை நின்று விமர்சிக்கும் மனப்பாங்கினை ஆய்வாளர் கொண்டிருத்தல் வரவேற்கத்தக்கதாகும்.

ஈழத்து நவீன இலக்கிய வரலாற்று எழுத்துக்களின் மீது முன்வைக்கப்படும் குற்றச்சாட்டுகளிற்கு இலக்கிய ஆய்வாளர்கள் மட்டும் பொறுப்பாளிகளாகக் கூறிவிட முடியாது. இலக்கிய வரலாறு என்பது அரசியல், சமூக, பண்பாட்டு வரலாறுகளின் துணைக்கொண்டு, அவற்றின் வரலாற்றுப் போக்குகளுக்குச் சமரிதையாக எழுதப்படும் முயற்சியாகும். ஈழத்தில் தமிழரின் அரசியல், சமூக, பண்பாட்டு வரலாறுகள் செம்மையான முறையில் எழுதப்படாமை ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்களுக்குப் பெரும் சிரமத்தை ஏற்படுத்துகிறது. குறிப்பாக மொழி, இலக்கியம் தவிர்ந்த ஏனைய பெரும்பாலான கல்வியியலாளர்கள் தாம் சார்ந்த தாம். ஆழக்காலூன்றிய துறைகளை விடுத்து எதோ பிரபலம் பெறுவதற்காக ஏனைய துறைகளில் சாதாரண முயற்சிகளைச் செய்து காலம் கழிக்கின்றனர். இவர்களின் இந்த அசிரத்தை கண்டிக்கத்தக்கதே. இவர்களால்தான் ஈழத்து இலக்கிய ஆய்வாளர்கள் தாமே, ஈழத்தின் அரசியல், சமூக, பண்பாட்டு நிலைமைகள் பற்றிக் கற்கவும், ஆயவும், எழுதவும் நேர்கிறது. இவற்றையும் செய்து இவற்றின்மீது தமது இலக்கிய வரலாற்றை வைத்து நோக்கும் பணியும் ஈழத்து இலக்கிய ஆய்வாளருக்கு உண்டு என்பதை மனங்கொள்ளல் தரும். எனவே ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்று எழுத்துக்களில் செம்மையின்மை என்ற குற்றச்சாட்டுக்கு பிறகுரைக் கல்வியாளர்களின் அசிரத்தையும் முக்கிய காரணம் ஆகும்.

இன்று ஈழத்தைப் பொறத்தவரையில் நவீன இலக்கிய ஆய்வு என்பது வணிகச் சனாமியில் அடிப்பட்டுப் போவதாகக் காணப்படுகிறது. அதாவது; ஓரூகாவத்தில் ஈழத்துப் புனைகதைத் துறைக்கும் வாசிப்புத்துறைக்கும் வித்திட்ட பொதுவுடைமை வாதிக்கள் பலர் இன்று வணிக நாயகர்களாக வடிவம் எடுத்துள்ளனர். காத்திரமான முயற்சிகளைவிடத் தமது வணிகத் தேவை கருதியே வெளியீட்டு நிறுவனங்களும், நூல் விற்பனை நிலையங்களும் ஈழத்தில் இன்று செயற்பட்டு வருகின்றன.

இவை நவீன இலக்கியம், நவீன இலக்கிய ஆய்வுகளைத் துரிதகதியில் உற்பத்தி செய்து குவிக்கும் தொழிற்சாலைகளாக மாறிவிட்டன. இலக்கியப் பண்பாட்டை இவை வணிகப் பண்பாடாக(?) மாற்றி வைத்துள்ளன. ஈழத்தில் நவீன இலக்கிய ஆய்வுகள் ஆரோக்கி யமாக வளர்வதற்குப் பணிசெய்ய வேண்டும் என்ற நோக்கில், இவை தமது வணிகமேலாண்மைக் குணத்தை நீக்கிச் செயற்படுத்தல் நன்று.

ஈழத்து இலக்கியம் தொடர்பாக வெளிவந்த ஆய்வுகளை விட, வெளிவராமல் பல்கலைக் கழகங்களில் இருப்பவை ஏராளம். இவற்றில் தரமானவை நூல்வடிவம் பெறவேண்டும். அதுவரை ஈழத்து நவீன இலக்கிய வரலாற்று எழுத்துக்களின் முழுமை அசாத்தியமாகவே அமையும். இன்னும் இலக்கிய ஆய்வாளர் களிடையே இருக்கும் தேடல் இன்மையும் எழுத்துக்கள் பூரணத் தன்மை பெறாமல்கான காரணங்களில் ஒன்று எனலாம். ஒரு சில இலக்கிய ஆய்வாளரைத்தவிரப் பிறரிடம் தீவிரமான தேடல் என்பதே கிடையாது. பொதுவாக உழைப்புச் சுவருக்குள் ஊறி விட்ட ஆய்வாளர் சிலருக்கு பணம் சுரக்கும் வழியைத் தேடிச் கண்டடைவதைவிட ஆய்வினை ஆய்வுக்காகச் செய்யும் மனோபாவம் அறவே இல்லாமற் போய்விட்டது. இந்நிலை தேடல் செய்வதற்கான அவர்களது நேரத்தை விழுங்கிவிடுகிறது.

ஈழத்து நவீன இலக்கிய வரலாறு எழுதுகைக்குக் கால உணர்வின் அடிப்படையிலான தொகுப்பு, பதிப்பு முயற்சிகள் மிக அவசியமானவை. பலகாலத்திற்கு முன்னர் வந்த நூல்கள் கிடைத்தற்கரியனவாகிவிட்ட நிலையில் அவற்றை மீள்பதிப்புச் செய்வது மிகவும் அவசியமானது. தேவை கருதிய அவசர அவசரபதிப்புக் களை விட ஆய்வுத் தேவைகருதி ஆழமான, காத்திரம் மிக்க, வரலாற்று அடிப்படையிலான பதிப்புக்கள், தொகுப்புக்கள் வெளிவருதல் மிகவும் விரும்பத்தக்கது. இன்னும் அண்மைக்காலத்தில் வந்த பதிப்பு, தொகுப்பு முயற்சிகளும் வரலாறு எழுதுகைக்கு இணைத்துக் கொள்ளப்படல்வேண்டும்.

ஈழத்து நவீன இலக்கிய வரலாறு எழுதுவதில் நேரும் பிரச்சினைகளில் பிதேச ரீதியான இலக்கிய முயற்சிகளை இணைத்துப் பார்க்காமையும் ஒன்று எனக் குறிப்பிடலாம். பிராந்திய ரீதியான இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றி நோக்கி, அதன் பின்னர் ஒட்டுமொத்த அளவில் ஈழத்து இலக்கியம் என்ற அளவில் நோக்கி எழுதப்படும் வரலாறுகள் எம்மிடம் இல்லை என்றே கூறிவிடலாம்.

புகலிட இலக்கியங்களை அணுகும்போதும் எமக்கு இதே பிரச்சினையே ஏற்படுகிறது. அதாவது புகலிட இலக்கியம் என்ற அடிப்படையில் பொதுவான பண்புகளைக் கூறி எழுதி முடித்து விடும் நிலை காணப்படுகிறது. ஆனால் புகலிட நாடுகள் அனைத்திலும் தோன்றிய தமிழிலக்கியங்கள் அவ்வவ் நாடு களுக்குரிய பிரதேச புலியியல், பண்பாட்டு வழக்கு களையும் பிரச்சினைகளையும் கொண்டுள்ளன. எனவே புகலிடப் பிராந்திய வேறுபாடுகளை நாம் இலக்கியத்தில் அவதானிக்க வேண்டும். இன்னும் வெளிநாட்டில் வேறுமொழி

களில் உள்ள இலக்கிய வடிவங்களும், உத்திகளும் உடனுக் குடன் எவ்வாறு புகலிட இலக்கியங்களைப் பாதிக்கின்றன. என்பதையும் கவனத்திற் கொள்ளவேண்டும். மூலநூல்களைத் தேடாமல் கட்டுரைகளில் இருந்து குறிப்புகள் எடுத்து நூல் எழுதும் ஈழத்துச் சூழல் மாறுபட்டு புலம்பெயர் இலக்கியங்களை ஆராயும் முறை வளரவேண்டும்.

ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்று எழுத்துக்கள் பலவற்றில் பெயர்ப்பட்டியல் தரும் முறையைக் காணமுடிகிறது. 'திருப்பு முனையாக அமைந்த காலகட்டம்' என்று பொதுப்படப் பேசப்படும். ஆனால் எந்த இலக்கியம், யார் எழுதியது, ஏன் அது திருப்பு முனையாக அமைந்தது என்பன போன்ற வினாக்களிற்கான விடைகளை அவ் எழுத்துக்களில் காண முடியாது. இவ்வாறு எந்த அடிப்படையும் இல்லாது பொதுவாகப் பேசிவிடுகின்ற முறை எழுத்துக்களிற்கு வரலாற்றுப் பண்பைப் பெற்றுக் கொடுக்காது. குறிப்பிட்ட ஒரு காலகட்டத்தில் ஒருசில எழுத் தாளர்கள் முக்கியமான ஒரு புதிய போக்கை குறிப்பிட்ட ஒரு இலக்கியத் துறையில் ஏற்படுத்தி இருந்தால் அவர்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டு, புதியபோக்குப் பற்றியே சிந்திக்காத அக்காலத்தில் வாழ்ந்த எழுத்தாளர்களையும் முன்னவர் பெயர்களோடு சேர்த்து ஒரே பட்டியலாக்கிவிடுகின்ற நிலைமையையும் பல எழுத்துக் களில் காணமுடிகிறது. எனவே பொதுவாக நோக்கும் போது ஈழத்து நவீன இலக்கிய வரலாறு தொடர்பான எழுத்துக்களில் நாம் பல பிரச்சினைகளை அடையாளம் காண்கிறோம்.

ஈழத்து நவீன இலக்கியம் என்றவுடன் கவிதை, சிறுகதை, நாவல், விமர்சனம் என்பன மட்டுமே அடங்கும் என்பது பலருக்கு வாய்ப்பாடாகிவிட்ட விடயம் ஆகும். வாய்பாட்டு நிலையை விடுத்து ஈழத்து நவீன தமிழ் இலக்கியத்தைப் பல்வேறு அடிப்படையில் வரலாற்று ரீதியாக எழுதும் முறை அவசியமாகும். ஈழத்து நவீன இலக்கிய வரலாற்றை நவீன கவிதை, புதுக் கவிதை, சிறுகதை, நாவல், விமர்சனம், நவீன நாடகம், இலக்கிய இதழியல், நவீன இலக்கிய ஆய்வு, சிறுவர் இலக்கியம், பிரதேச இலக்கியம் என்ற அடிப்படையில் எழுதுதல் வேண்டும்.

இவை மட்டுமல்லாது மார்க்சியம், தேசியம், பெண்ணியம், முதலான கருத்து நிலைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டும் அவற்றின் தனித்தனியான வளர்ச்சிநிலைகளையும் எழுதுதல் வேண்டும்.

இவ்வகையான முன்னோடி முயற்சிகளையும் முக்கியமான முயற்சிகளையும் செய்த ஆய்வாளர்களாகப் பேராசிரியர்களான க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி, சி. தில்லைநாதன், நா. சுப்பிரமணியன், அ. சண்முகதாஸ், க. அருணாசலம், எம்.ஏ.நுஃமான், மெள. சித்திரலேகா, சி. மெளனகுரு, மனோன்மணி சண்முகதாஸ் முதலியோரையும் கலாநிதிகளான துரை. மனோகரன், ம. இரகுநாதன், செ. யோகராசா, இ. குணராசா முதலியோரையும் க. சொக்கலிங்கம், தெளிவத்தை ஜோசப் முதலியோரையும் குறிப்பிடலாம்.

நன்றி நவிலல்

ஞானம் 43ஆவது இதழிலிருந்து யுனி ஆர்ட்ஸ் நிறுவனத்தில் அச்சாகிறது. அதன் உரிமையாளர் திரு. பொன். விமலேந்திரன் அவர்களும் அச்சக ஊழியர்களும் தமது நிறுவனத்திலிருந்து வெளிவரும் ஞானம் சிறப்பாகவும் உரியகாலத்திலும் வெளிவரவேண்டும் என்பதில் அக்கறைபுடனும் பற்றுணர்வுடனும் செயலாற்றி வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு எமது நன்றி என்றும் உரியது.

ஆசிரியர்

சிறுகதை

தோட்டங்களில் திருவிழா தொடங்கி விட்டால் பஞ்சவர்ணத்திற்கு இருப்புக் கொள்ளாது. தன்னுடைய கலைப் பயணத்தில் இந்தச் சுற்று வட்டாரத்தில் உள்ள தோட்டங்களில் அவளின் கால் படாத இடங்களே இல்லை என்று சொல்லலாம்.

தோட்டத் திருவிழா பல்வேறு பரிமாணங்களை உள்வாங்கி மாற்றங்களைக் கண்டிருந்தாலும் இன்னும் உயிர்ப்புடன் சற்றும் மிடுக்கு குறையாமல் இருக்கும் கலையென்றால் அது கரகம் தான்.

அதுவும் “பஞ்சா” என்று அழைக்கப்படும் பஞ்சவர்ணத்தின் கரகக்கோஷ்டி என்றால் சொல்லவே வேண்டாம். பெரிசு தொடங்கி சிறிசு வரைக்குமாய் பஞ்சாவின் கரகாட்ட நளினங்களில் ஆட்டம் காணாதவர்களே இல்லை எனலாம்.

பங்குனி உத்திரத்தோடு தோட்டக்காடுகளில் திருவிழா களைகட்டிவிடும். பஞ்சாவும் கரகத்தோடு பணிக்குத் தயாராகி விடுவாள். கரகத்தின் மீதான பக்தி, காதல், தொழிலின் மீது இழையோடியிருக்கும் பற்று என்று பஞ்சாவின் ஒவ்வொரு அசைவும் அதிர்வை ஏற்படுத்தும்.

பிழைக்கப் போன இடத்தில் சில உறவுகளையும் தேடிப் பெற்றாள் போலும்.

ஆங்காங்கே கட்டப்பட்டிருந்த கலர்க் கடதாசிகளும் தோரணங்களும் திருவிழாச் சூழலை ஏற்படுத்தி இருந்தன. மண்பாதையில் புழுதியைக் கிளப்பி ஊர்ந்து வந்த ரூட்வேன் கோயிலின் முன்பெரியதொரு சத்தத்துடன் நின்றது.

முழங்காலுக்கு மேல் கோணலும் மாணலுமாய்க் கட்டியிருந்த வேட்டியைச் சரிசெய்தபடியே ஓடிவந்து பல் இழித்த கோயில் கமிட்டித் தலைவர் ஏதோ சம்பிரதாயத்திற்காய் மொழிந்த வார்த்தை களை ஒலிபெருக்கி விழுங்கி ஏப்பமிட்டிருந்தது.

த ந க ரு க் க க
ஒ து க் க ப் ப ட் ட த க க
கூ று ம்
அ றை க் கு ள்

வ ந த து ம்
இதுவரை கனத்த
பையைத் தரையில்
கிடத்திவிட்டு அங்கிருந்த
ஒற்றை ராக்கையில் கரகத்தைப்
பத்திரப்படுத்திய கையுடன் எட்டி நின்று
கரகத்தின் அழகையும், மிடுக்கையும் கண்களை
அகல விரித்து மீண்டுமொரு முறை தரிசித்து மகிழ்ந்தாள்,
பஞ்சா.

முழுமையாய் காலி செய்யப்பட்டிருந்த அறை ஒருவிதமான வெறுமை உணர்வைத் தந்தாலும் சுவரில் தொங்கவிடப் பட்டிருந்த கண்ணாடி ஆறுதல் அளிப்பதாய் இருந்தது.

இரவுச் சாப்பாடு முடிந்த கையோடு ஒப்பனைப் பொருட்களைப் பரப்பி வேறொருமாய உலகிற்கு தயாரானாள், பஞ்சா. அசலைக் காட்டிலும் நகல் மேலானது என்று தொலையும் மனித வக்கிரங்களின் உளம் தெரிந்தவள், பஞ்சா.

அன்றும் பஞ்சவாணக்கினியாய் ஜொலித்தாள். ஒப்பனை தீர்ந்த கையோடு மறுமுறை விம்பத்தில் பட்டுத் தெறித்த உருவம் சக்தியின் ஆயிரம் வடிவங்களாய் விரிந்தன. சொன்னதைத் திருப்பிச் சொல்லும் கிளிப்பிள்ளையாய் ஒலிபெருக்கி “இன்னும் சற்று நேரத்தில் அம்மா ஆலயத்தில் இருந்து புறப்பட்டு விடுவாள். பக்த அடியார்கள் அனைவரையும் ஆலயத்திற்கு அழைக்கிறோம்” என செந்தமிழைப் புணர்த்துடிக்கும் கொச்சைத் தமிழ் கலந்து அலறிக் கொண்டிருந்தது.

சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கும் கற்பூர வாசனை அந்த அறையை நிறைத்திருந்தது. மேலிருந்து கீழ் நோக்கிக் கற்பூரம் ஏற்றி இறக்கப்பட்டதும் கச்சிதமாய் பஞ்சவாணத்தின் தலையில்

அன்றொரு
சனிக்கிழமை
கொரங்குமல கோயில்
கமிட்டியும் நான்கைந்து
எடுபிடிகளும் பஞ்சா வீட்டை நோக்கிப்
படையெடுத்திருந்தனர்.

“என்னாப்புள்ள இப்பிடி சொல்லிப்பட்ட, நீயில்லாட்டி திருவழா களகட்டாது புள்ள, ஊருல உள்ள வாண்டு பயலுக வாய அடைக்கணும்னா நீ வந்து ஆடணும் புள்ள!” என்று காவி படிந்த பற்களைக் காட்டி இழிக்கும் கோயில் கமிட்டி தலைவரின் வார்த்தைகளில் ஏதோ இரட்டை அர்த்தம் இருப்பதாய் உணர்ந்தாள், பஞ்சா.

“சரி ஒங்களுக்கும் வேணா எனக்கும் வேணா, ரெண்டு நாளு ஓடறு போட்டுக்கங்க. ஆனா ரேடல மாத்தமில்ல என்று அதிகாரமிடும் தோரணை அவளை சக்தியின் ரூபமாய்க் காட்டியது. வழமையாகவே கொரங்குமல திருவிழாவிற்கு பஞ்சாவின் கரகக் கோஷ்டிதான் ஆட்டம் போடும். அதனால்தானோ என்னவோ வெறுமனே ஆட்டம் போட்டு வயிறு

ஏறி அமர்ந்து ஒரு விதமான இறுமாப்பில் திகழ்ந்தது கரகம். தவில் ஒரு புறமும் நாதஸ்வரம் இன்னொரு புறமும் திருவிழாச் சூழல் களைகட்டிக் கொண்டிருந்தது. அப்போதுதான் முழு அலங்காரத்தோடு பொட்டலில் இறங்கி ஆட்டத்தை தொடங்கினாள், பஞ்சா.

அனல் தெறிக்கும் விசில்கள் காதுகளைப் பதம் பார்க்க, பேண்டு வாத்தியங்களின் அசைவுகளுக்கு இசைந்து அவள் காட்டிய நளினங்கள் எல்லோரையும் மோனத்தில் ஆழ்த்தியது. அதுவரையும் கோயில் சூழலில் இருந்த சலசலப்புகள் தீர்ந்து ஒரு விதமான அமைதிச் சூழல் ஏற்பட்டிருந்தது.

கலை நுகர்வில் எம் சனங்களுக்கு இருந்த ஈடுபாட்டையும் ஆர்வத்தையும் அங்கு நிலவிய அமைதி படம் பிடித்தும் காட்டியது.

இப்போது தேர் பணிய

ல ய த் தை த அண் மி த் திரு ந்த து . வழமையாகவே பணிய லயத்து பூசைகள் கொஞ்சம் விமரிசை யாகத்தான் இருக்கும்.

பணிய லயத்துச் சனங்கள் ஆட்டம், கூத்து கொண்டாட்டங்களில் எல்லாம் தீவிரம் காட்டுவது போலவே, திருவிழாவில் கலவரத்தை ஏற்படுத்துவதிலும் அவர்களின் பங்கு கணிசமானதாக இருக்கும்.

ஒவ்வொரு வீட்டிலும் நேரத்தை உள்வாங்கி நின்று பிடித்து கூத்தாட வேண்டும். இல்லையென்றால் அதைக் காரணம் காட்டியே திருவிழாவில் கலகத்தை ஏற்படுத்துவதற்கும் அங்கொரு கூட்டமிருந்தது.

இளவட்டங்களின் மிடுக்கும் திமிரும் கலந்த கூக்குரல் ஆங்காங்கே எழுந்து மறைந்தாலும் எதையுமே பொருட் படுத்தாமல் ஆட்டத்தைத் தொடர்ந்தாள் பஞ்சவரணம்.

கிண்டலும் கேலியும் கலந்த ஏளனப் பேச்சுக்களுக்கு கெல்லாம் இசைவாக்கம் அடைந்து விட்டன பஞ்சாவின் செவிகள். அங்கு உதிரும் பச்சை வார்த்தைகளைத் தணிக்கை செய்தபடியே ஆட்டத்தைத் தொடர்ந்தன கால்கள்.

வார்த்தைகள் வரம்பு மீறி எறியப்பட்டன. ஒவ்வொன்றும் இதயம் தைத்து உள் இறங்கினாலும் நாய் வேஷம் போட்டால் குரைத்தாக வேண்டும் என்ற பிடிமானத்தில் ஓய்வின்றி ஆடித் தொலைத்தன கால்கள்.

கொழும்பு இரத்தம் உள் இறக்கிய கொழும்புகள்தான், இப்படி வார்த்தைகளாய் படம் எடுத்து ஆடுகின்றன என்ற உண்மை புரிந்து இலேசாய் பஞ்சாவின் இதழ்கள் புன்னகை

அரும்பின. அது மேலும் அவளின் மோகனத்திற்கு கிரீடம் வைத்தாற் போல் அமைந்தது.

கலையின் மீதிருந்த பற்றுதல், தொடரும் இத்தொல்லை களால் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அவளில் இருந்து அந்நியப்பட்டு வெறுப்பை பதியமிட்டிருந்தது.

ஆயிரம் கழுக்குகள் தன்னை கொத்தி மேய்வதற்கு காத்திருப்பதால் அவளுக்குள் எழுந்த பிரமையும் அங்கிருந்த நடைமுறையும் பஞ்சவரணத்தின் ஆட்டத்தில் இலேசாய் சோர்வு தட்டிப் போவதற்கு வழிவகுத்தது.

நளினத்திற்காக ஆங்காங்கே செய்யப்பட்டிருந்த ஒப்பனைகள் மனிதக் கழுக்குகளின் விரசப் பார்வைகளால் வலிந்து விகாரப்பட்டுப் போயிருப்பதாய் உணர்ந்தாள் அவள்.

உள்ளத்தில் ஆயிரமாயிரம் கேள்விகள், கலையின் அடையாளத்தோடு சில ஈனர்களுக்கு தீனி போடும் பணியில் தான் ஈடுபடுகிறோமோ என்ற குற்ற உணர்வு ஆட்டம் தொடங்கிய போதிருந்த மனத் தெளிவையும் சந்தோஷத்தையும் முழுமையாய் காலு கொண்டிருந்தது.

நள்ளிரவைக் கடந்து பயணித்திருந்தது நேரம். சன நெரிசலும் அங்கெழுந்த கூக்குரல்களும் பேண்ட் வாத்தியகாரர் களின் உற்சாகமும் மேலிட மீண்டும் ஆட்டம் குடு பிடிக்கத் தொடங்கியது.

உண்மையில் கலை என்பது ஆத்மத்தைத் தொடுவதாக

அமைய வேண்டும் என்ற கொள்கைப் பிடிமானத்தால் கரகத்தோடு பல்வேறு சாகசங்களை செய்யத் தொடங்கினாள் பஞ்சா.

அப்போதெல்லாம் ஆடை விலகும் தருணங்களில் கழுக்குக் கூட்டங்களின் கண்களில் ஆயிரம் ஒளிக்கீற்றுக்கள். ஆனால் உடல் கூசி நாணப்பட்டுக் கொள்வதற்கு அவள் தயாரில்லை. அவள்தான் சக்தியின் சொரூபமாயிற்றே.

ஒவ்வொரு வருடத் திருவிழாவும் ஒரு புது அனுபவத்தைப் பெற்றுத் தரும். ஆனால் இம்முறை அதிகமான வலிகளைத் தான் தந்து விட்டிருந்தது.

இப்போது தேர் தோட்ட நிர்வாகிகளின் இருப்பிடங்களை நோக்கி நகர்கிறது.

அவசர அவசரமாக ஓடிவந்த கோயில் கமிட்டி தலைவர் மிக நெருக்கமாய் நின்று பஞ்சாவின் காதுகளில் “இனித்தான் புள்ள ஆட்டத்தப் போட்டு அசத்தணும். ஐயாமாருகள ஆடி அசத்திப்பட்டா இனி வருசா வருசம் ஒனக்குத்தான் ஓடறு”

என்று சாராய நெடி கிளம்பும் வாயை அகல விரித்துச் சொல்லிய ஏவல் அவளுக்கு நகைப்பாய் இருந்தது.

பனி இறங்கி குளிர்ந்த மேனியைச் சூடாய் உள் இறங்கிய கோப்பி கொஞ்சம் ஆசுவாசப்படுத்தியது. வழமைக்கு மாறாக கரகம் தன் திருப்தியை இழந்திருப்பதாய் பஞ்சாவுக்குள் ஒரு மெல்லிய உணர்வு, இலேசாய்ப் பயம் தட்டிப் போனது. மீண்டும் ஆட்டம் தொடங்கப்பட்டது. வழமையாகவே ஐயாமார் வீடுகளில் “அம்மா” பூசை எடுக்கும் போது பேண்ட் வாத்தியமும் தப்படியும் தூக்கலாய்த் தான் இருக்கும். பஞ்சாவும் இசைக்கு இசையும் நளினம் காட்டி எல்லோரையும் பரவசத்தில் ஆழ்த்திக் கொண்டிருந்தாள்.

அங்கேயும் விரியும் கழுகுப் பார்வைகளின் நிலை கண்டு நொந்து மனசு வருத்தத்தில் உறைந்தது. தலையில் கரகம் ஏறி விட்டால் ஆட்டம் முடியும் வரை மிடுக்குடன் இருக்கும் நம்பிக்கை இன்று தளர்ந்திருந்தது. கூர்ப்படையாத குழுமங்களின் பார்வை களில் இருந்து மாறுபட்டு, ஆத்மார்த்தமாய்க் கரகாட்டம் உள்ளெடுக்கப்படும் என்ற எதிர்பார்ப்பை அங்கிருந்த தோட்ட நிர்வாகிகளின் விரசப் பார்வைகள் வீணடித்திருந்தன. இவை எல்லா வற்றையும் கரகத்தின் உச்சியில் ஓய்ந்தாரமாய் உட்கார்ந்திருந்த பச்சைக்கிளி உள்வாங்கிப் புழுங்கிக் கொண்டிருந்தது. திடீரென யாரும் எதிர்பாராத நேரத்தில் மின்சாரம் காலை வாரியது.

இதுவரையும் களைகட்டியிருந்த திருவிழா ஒருவிதமான பரபரப்பில் உறைந்தது.

அப்போதுதான் கம்பளிப் பூச்சி கணக்காய் உடலை மேயும் சில வலிய கரங்களின் அத்து மீறல்கள் அவளை அதிர்ச்சியில்

ஆழ்த்தின. ஒரு கணம் ஆடிப் போனாலும் சுதாகரித்துக் கொண்டு அத்தருணத்தைத் தவிர்க்க முயன்றாலும் காம வெறியூட்டப்பட்ட கரங்கள் எல்லை மீறிப் பயணித்தன. தருணம் புரியாமல் கழுத்தறுப்புச் செய்த மின்சாரத்தை நொந்து கொள்வதைத் தவிர பஞ்சாவால் அத்தருணத்தில் வேறு எந்த தீர்மானத்திற்கும் வரமுடியவில்லை.

மிக நெருக்கமாய் மூச்சு முட்டும் வரை அவளைச் சூழ்ந்து நிற்கும் நாலைந்து தலைகளும் இருள் அடர்ந்த அக்கணமும் அவளைப் பீதியில் ஆழ்த்தி இருந்தன.

ஆங்காங்கே எழுந்து அடங்கிய சலசலப்புகளை மேலி ஒலித்தது பஞ்சாவின் அவலம். முடியுமான பலம் கொண்டு கத்தி ஆர்ப்பரித்தவாறு இருளைக் கிழித்து பித்துப் பிடித்தாற் போல ஓடத் தொடங்கினாள் அவள். மின்சாரம் மீண்டும் ஒளி படர்த்தியது. இருளின் பின்னரான ஒளி அங்கொரு இறுக்கத்தைத் படர்த்தி இருந்தது.

பக்தர்கள் குழப்பத்தில் உறைந்தனர். அலங்கோலப்பட்டு சிதறிக் கிடக்கிறது, சக்திக் கரகம். அலங்காரம் கலைந்து ஆங்காங்கே சிதறிக் கிடக்கும் கரகத்தின் எச்சசொச்சங்களில் இருந்து பஞ்சவர்ணக்கிளி மட்டும் தவறி இருந்தது.

ஒளியூட்டப்பட்ட தேரில் ஓய்ந்தாரமாய் ஊர் சுற்றி வரும் அம்மன் மட்டும், தன் ஒப்பனை கலையாமல் உட்கார்ந்திருக்கின்றாள், பராசக்தியின் சக்தியைப் பக்தர்களுக்கு காவு கொடுத்த இறுமாய்பில்...

◇

‘ஞானம்’ கலை இலக்கிய சஞ்சிகையின் 100 ஆவது இதழ் மலர்வதையிட்டு நாம் பெரு மகிழ்வு அடைகின்றோம்.

யுனி ஆர்டஸ் (பிறைவேட) லிமிடெட் (அச்சுக்கலையின் ஆலயம்)

தமிழ், சிங்கள, ஆங்கில கணனி வடிவமைப்பு மற்றும் அச்சவேலைகள்

- ◆ அழைப்பீழ்க்கள்
- ◆ ன்ளம்புர பதாகைகள்
- ◆ கண்கவரும் வண்ணங்களில் விதம் விதமான அழைப்பீழ்க்கள்
- ◆ ஞாபகார்த்த மலர்கள்
- ◆ அரங்கேற்ற மலர்கள்
- ◆ நூல்கள்
- ◆ கலண்டர்கள், டையர்கள்

நீருமன அழைப்பீழ்க்கை உங்கள் ரசனைக்கேற்றவாறு வடிவமைக்கலாம்

விற்பனைக்கு எம்பிடம் : (Natural pulp chemical free paper) இரசாயனக் கலவையற்ற

இயற்கை மூலப்பொருளில் தயாரித்த கடதாசிகள் விற்பனைக்கு உண்டு

48B, புளுமெண்டால் வீதி, கொழும்பு 13.

தொலைபேசி : 011 2330195, 011 2478133

தொலைநகல் : 2330195. மின்னஞ்சல் : unieart@sltnet.lk

கிளை :

இல. 4, வவசற் பிளேஸ், கொழும்பு 6. தொலைபேசி : 2582827

எழுத்தில் பெண்கள்

இலக்கியம்

சமூக முனைப்புகள்

சமூக அறிவு

சீர்திருமுகம் மெய்யகம்

“உலகம் என்னைப் பற்றி நன்மையாகப் பேசிக் கொள்ளுமென்பது ஐயமான காரியம். சிலருக்கு எனது செய்கை மிகவும் கூடாததாகத் தோன்றக் கூடும். ஆனால் நான் என்னுடைய மனதிற்கு நீதியென்று பட்டதைச் செய்தேன்”

1914 ஆம் ஆண்டு வெளியாகிய ‘நொறுங்குண்ட இதயம்’ என்ற நாவலில் பொன்மணி எனும் பெண் பாத்திரம் பேசும் வசனங்கள் இவை. யாழ்ப்பாணம் மானிப்பாயைச் சேர்ந்த மங்களநாயகம் தம்பையா என்ற பெண் இந்த நாவலின் ஆசிரியை. இவ்வகையில் ஈழத்தில் எழுத்தில் வெளிப்பட்ட முதலாவது பெண் குரலாக இது எமக்குத் தென்படுகிறது.

“பெண் ஒரு போதும் சுவாதீனமானவளல்லள்” என ஆறுமுகநாவலர் போன்றோர் கூறிய கருத்துக்கள் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒரு சமூக நிலையில் தனக்குச் சரி எனப் பட்டதைச் செய்யும் தன்னாற்றலும் தீர்மானம் எடுக்கும் வலுவும் கொண்ட ஒரு பெண்ணின் குரலாக இந்த வசனம் அமைகின்றது. கண்மணி என்ற பெண்ணின் துன்பக் கதையாக, அவளது நொறுங்குண்ட இதயத்தின் கதையாக அமையும் இந்நாவலில் அவளது கதைக்குச் சமாதானமாக பொன்மணி என்ற பெண்ணின் கதையும் ஒடுகிறது.

சமூகத்தில் பெண்களின் தாழ்த்தப்பட்ட நிலை, திருமணம், குடும்பம் முதலிய நிறுவனங்கள் அவர்களுக்கு ஏற்படுத்தும் பிரச்சனைகள் கட்டுப்பாடுகள் ஆகியவற்றைக் கண்மணியின் கதையினூடாக எடுத்துக் காட்டுகிறார் மங்களநாயகம் தம்பையா. அதே சமயம் தன்னுடைய தேர்வின்படி தனது வாழ்க்கையை அமைக்கும் பொன்மணி இத்தகைய துயரங்களுக்கு உட்படாததையும் பிரச்சனைகளால் அல்லல்படும் தனது சினேகிதியாகிய கண்மணியை அவற்றிலிருந்து மீட்பதற்குச் செய்யும் முயற்சியையும் நாவலில் காட்டுகிறார். இவ்வகையில் பெண்களின் மீதான சமூகப் பாரபட்சம் பற்றிய விமர்சனத்தை முன்னிறுத்தி அவர்களின் தன்னாற்றலை வற்புறுத்தி வெளிவந்த பெண்நிலைப் பார்வை இழையோடும் முதலாவது ஆக்கம் ‘நொறுங்குண்ட இதயம்’ எனலாம்.

இதனைத் தொடர்ந்து இருபதாம் நூற்றாண்டின் முன்னரைப் பகுதியில் எழுத்துலகில் ஆங்காங்கு சில பெண்கள் தமது குரல்களை உறுதியாகப் பதிவு செய்தனர். “நாமார்க்கும் குடியல்லோம்” என்ற திறவு வாசகத்துடன் ‘தமிழ் மகள்’ எனும் சஞ்சிகையை வெளியிட்ட மங்களம்மாள் மாசிலாமணி பெண்களின் அரசியல் சமூக உரிமைகளை வற்புறுத்தி எழுதிய

முதல் பெண் சஞ்சிகையாளர் ஆவார். மீனாட்சியம்மாள் நடேசையர் மலையகத்துத் தோட்டத் தொழிலாளரினதும், பொதுவாக இலங்கைப் பெண்களதும் நலன்கள் குறித்து தமது பாடல்கள் மூலமும் பத்திரிகைக் கட்டுரைகள் மூலமும் குரல் கொடுத்து வந்தார். இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் ஐம்பதாண்டுகளில் இலங்கையில் நிகழ்ந்த சமூக ஜனநாயக இயக்கங்களில் பங்கெடுத்தோராகவும் பெண்கள் நலன்களையும் உரிமைகளையும் பற்றி அறிவித்த எழுத்தாளிகள் எனவும் இவர்களைக் கூறலாம்.

◆ ◆ ◆

மேற்கூறியவாறு பெண்களது இலக்கியத் தடங்கள் ஆங்காங்கே காணப்பட்டனும் 1980 ஆம் ஆண்டுகளில்தான் “பெண்கள் இலக்கியம்” எனும் ஒரு கருத்தாக்கம் ஈழத்து எழுத்துலகில் முன்வைக்கப்பட்டது. தமிழ் பேசும் மக்களிடையே பெண்கள் அமைப்புகளும் பெண்களது கலாசாரச் செயல்வாதம் பற்றிய கருத்துகளும் விவாதங்களும் இக்காலகட்டத்தில் தோன்றத் தொடங்கியிருந்தன. பெண்களது சுய இயல்பு, சுயாதீனம், தனித்துவம், அடையாளம் பற்றிய சிந்தனைகள் மேலோங்கின. பெண்கள் தமது அனுபவங்களுக்கும் உணர்வுகளுக்கும் சிந்தனைகளுக்கும் கலைவடிவமும் மொழி வடிவமும் தருவதும் அவை பொதுத் தளத்திற்கு வருவதன் அவசியத்தையும் பெண்கள் அமைப்புகள் ஒரு நிகழ்ச்சித் திட்டமாகவே முன்னெடுத்தன. இதனால் பெண்களின் எழுத்தாக்கங்களுக்கு நிறுவன ரீதியான ஆதரவும் கிடைத்தது. இத்தகைய ஒரு சூழலிந்தான் “பெண்கள் இலக்கியம்” என்ற கருத்தாக்கம் வலுப் பெற்றது.

“..... பெண்கள் தமது உணர்வுகளையும் எண்ணங்களையும் கருத்துகளையும் ஆற்றல்களையும் இயல்பாக வெளியிடுவதற்கும் தமது திறன்களை வளர்த்தெடுப்பதற்கும் தமது ஆக்கங்களைத் தனிப்படப் பிரித்து நோக்குவது அவசியம் என உணரத் தலைப்பட்டுள்ளனர். பெண்களிடையே “பெண்” என்ற இந்த நிலைப்பாடு தோன்றியுள்ள இக்காலகட்டத்தில் நாம் பெண்களுக்கான ஒரு கலை இலக்கிய நெறியை உருவாக்குவது முக்கிய தேவையாகும். பெண்களது படைப்புகளை ஒரு சேரத் தொகுத்துப் பார்க்கும் போதுதான் அவற்றின் பண்புகளும் இயல்புகளும் தெரியவரும்” என 1986 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த பெண்களது முதலாவது கவிதைத் தொகுதியான ‘சொல்லாத சேதிகளின் முன்னுரை குறிப்பிடுகின்றது. இந்த ஓர் உணர்வின் வெளிப்பாடாகவே பெண்கள் அமைப்புகள் சில பெண்களின் ஆக்கங்களை வெளியிட்டும் அச்சொழிந்து போன நூல்களை

மீள் பதிப்புச் செய்தும் “பெண்கள் இலக்கியப் பாரம்பரியம்” எனும் கருத்தாக்கத்தை நிலைநிறுத்த முயற்சித்தன. பெண்கள் ஆய்வு வட்டம், பெண்கள் கல்வி ஆய்வு நிறுவனம், முஸ்லிம் பெண்கள் ஆராய்ச்சிசெயல் முன்னணி போன்ற அமைப்புகளின் முயற்சிகளை இவ்வகையில் எடுத்துக் கூறலாம். பெண்கள் ஆய்வு வட்டத்தின் வெளியீடுகளாக ‘சொல்லாத சேதிகள்’, ‘சிவரமணி கவிதைகள்’ வெளிவந்தன. பெண்கள் கல்வி ஆய்வு நிறுவனம் மங்களநாயகம் தம்பையாவின் ‘நொறுங்குண்ட இதயம்’ நாவலையும் மீனாட்சியம்மாள் நடேசையரின் ‘இந்தியர்களின் இலங்கை வாழ்க்கையின் நிலைமை’ என்ற பாடல் தொகுப்பையும் மீள்பதிப்புச் செய்தது. முஸ்லிம் பெண்களின் ‘சுமைகள்’ எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பை முஸ்லிம் பெண்கள் ஆராய்ச்சி செயல் முன்னணி 1991 இல் வெளியிட்டது. இத்தகைய வெளியீடுகளும் பெண்கள் அமைப்புகள் தொடர்ந்து நடத்திய கருத்தரங்குகளும் விவாதங்களும் ஈழத்து இலக்கியத்தில் பெண்கள் இலக்கியம் என்ற கருத்தாக்கத்தை நிலை நிறுத்த உதவின.

இத்தகைய ஒரு பின்னணியிலேயே பெண்கள் இலக்கியம் என்பது தனியே பிரித்துப் பேசப்படும் பொருளாக நிலைபெற்று விட்டது. பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரு பாடநெறியாகவும் இடம் பெற்றுள்ளது.

1914 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த நொறுங்குண்ட இதயத்திலிருந்து தற்காலம் வரை தொடரும் ஈழத்துப் பெண்கள் இலக்கிய நெறியின் தற்காலப் போக்குகளைச் சுருக்கமாக இச்சிறு குறிப்பில் அடையாளம் காட்ட முனைகிறேன். நாவல், சிறுகதை, கவிதை என வெவ்வேறு வடிவங்களில் பெண் எழுத்து வெளிவருகின்றது. எனினும் ஒட்டுமொத்தமாக நோக்கும் போது கவிதையில் பெண்களின் காலடி உறுதியாகப் பதிந்துள்ளதைக் காணலாம். 2007 ஆம் ஆண்டு வெளியான கவிதைத் தொகுதிகளை இதற்கு உதாரணங்காட்டலாம். 1980 ஆம் ஆண்டுகளிலிருந்து வெளியான ஈழத்துப் பெண்கவிஞர்களின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கவிதைகளை ‘பெயல் மணக்கும் பொழுது’ என்ற தலைப்பில் தமிழ் நாட்டில் அ. மங்கை ஒரு தொகுதியாக வெளிக்கொணர்ந்தார். இது தவிர அனாரது ‘எனக்குக் கவிதை முகம்’ வினோதியின் ‘முகமூடி செய்பவன்’, தமிழ் நதியின் ‘சூரியன் தனித்தலையும் பகல்’, ஆகர்ஷியாவின் ‘நம்மைப் பற்றிய கவிதை’, பஹீமாஜெகானின் ‘ஒரு கடல் நீருற்றி’ ஆகிய தொகுதிகளும் கடந்த வருடத்திலேயே வெளியாகின.

பெண்கள் இலக்கியத்தின் தற்காலப் போக்குகள் எனும் போது அவற்றுள் முக்கியமாகத் தென்படுவது தன்னடையாளத்தையும் உரிமையையும் உரத்துச் சொல்லும் குரலாகும்.

“உங்களுடைய வரையறைகளின்
சாளரத்துக்குப் பின்னால்
நீங்கள் என்னைத் தள்ள முடியாது.
இதுவரை காலமும்
நிரந்தரமாக்கப்பட்ட சகதிக்குள் கிடந்து
வெளியே எடுத்து வரப்பட்ட
ஒரு சிறிய கல்லைப் போன்று
நான்
என்னைக் கண்டெடுத்துள்ளேன்

ஒரு குட்டி நட்சத்திரம் போன்று
எனது இருத்தல்
உறுதி பெற்றது.
நிராகரிக்கப்பட முடியாதவள் நான்”

– அவமானப்படுத்தப்பட்டவள்
என்ற சிவரமணியின் கவிதையில் தன்னையே தான் கண்டு கொண்ட தன்னடையாளமும் பெருமிதமும் ஒலிக்கிறது. பெண்ணியா தனது கவிதையில் பின்வருமாறு தன்னாற்றலை வெளிப்படுத்துகிறார்.

“என் திருப்தி என்பதும்
விடுதலை என்பதும்
உங்களுள் அடக்கப்பட முடியாதவை
உங்களுள் உணர்த்தப்பட முடியாதவை
நிச்சயமாய் அவை
உங்கள் பாதங்களின் கீழே
புதைக்கப்பட வேண்டியதென
ஒரு கற்பனையைத் தானும்
உருவாக்க வேண்டாம் நீங்கள்
நான்
வாழ்தலையும் மரணித்தலையும்
எனக் காய்ப் புரிய இசைகிறேன்”

– முட்களின் கதைகள்

“....
ஆயினும் ஆயினும் வாழ்வேன்
ஆச்சரியமேயாயினும்
எனையழுத்தும் இவ்
இறுகிய பாறைகளினூடிருந்து
வீறு கொண்ட தொரு புல்லாய் நிமிர்வேன்
கூவத்தான் முடியாதாயினும்
ஈனஸ்வரத்திலேனும் என் பாடல்களை முனிகியபடி
யார் முன்னும் பணிதலன்றி
எனது உணர்வுகளோடும் அவாக்களோடும்
எவ்வகை வாழ்வெனப் புரியாத இது
குழப்பமிகு வாழ்வெதானாயினும்
வாழ்வேன்
வாழ்வேன்
வாழ்வேன் நான்”

– புத்துயிர்த்தல்

தமது உணர்வுகள், கனவுகள், நம்பிக்கைகள், தேடுதல்கள் பற்றிய பிரகடனங்களாகவே வெவ்வேறு தொனியில் பெண்களது தன்னடையாளம் வெளிப்படுகிறது. இந்தத் தன்னடையாளமே பெண்களது இலக்கியத்தின் மையப் பொருளாகும் என்பதை ஏனைய மொழிகளிலும் பெண்களது இலக்கியங்களை ஆய்வு செய்தோர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். இந்தத் தன்னடையாளம்/ தன்னாற்றல் என்பன ஈழத்தில் பெண்களின் கவிதைகளில் மாத்திரமல்லாமல் இன்னோர் வடிவில் சிறுகதைகளிலும் இடம் பெறுகின்றன. தாமரைச் செல்வி, சுமதி ரூபன் போன்றோர் கதைகள் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகள். எனினும் கவிதைகளில் மிக வெளிப்

படையாக இலகுவில் இனம் காணக் கூடியதாக இடம் பெறுகின்றன.

“எனக்கு வேண்டியவை
உரத்த சுவாசங்கள்
காற்றையும் உலுக்கும்
வார்த்தைகள்
கனவுகளைச் சமக்காத
கண்கள்
சூரியனை எட்டிப் பிடிக்க ஓடும்
என் கால்கள்
என் நம்பிக்கை வானிற்கு
இவைபோதும்

என்னை நானாகப் பார்க்கப்
பிரியப்படுகிறேன்
அப்போது
காற்றும் என் குரலில் கிறங்கிப்போகும்
சூரியனும் எனக்கு முன் இறங்கி வரும்”

- நான் ஒரு பெண்

ஆகர்ஷியாவின் இந்தக் கவிதையிலும் நான் மேலே எடுத்துக் காட்டிய பொருளே இன்னொரு வடிவில் இடம் பெறுகிறது. பெண்ணைச் சுற்றிய மாயத் திரைகளையும் காலாதிகாலமான புனைவுகளையும் அகற்றிவிட்டு, தன்னுடைய சக்தியை, ஆற்றலை அடையாளம் காணும் ஆவலை அவர் சொல்கிறார். தன்னாற்றலை அடையாளம் காணுதல் புதிய மாற்றம் ஒன்றையே ஏற்படுத்தும் என்பதையே காற்றும் சூரியனும் ‘கிறங்கியும்’ ‘இறங்கியும்’ போகும் என்கிறார்.

இத்தகை உறுதி மிக்க பார்வையும் குரலும் புதியவையும் வித்தியாசமானவையுமாகும். 1970களில் வெளிவந்த ‘கனவுப் பூக்கள்’ என்ற தொகுதியில் இடம் பெற்ற சௌமினியின் கவிதை ஒன்றுடன் ஒப்பிடும் போது இப்புதுமையும் வித்தியாசமும் மிகத் தெளிவாகப் புலப்படுகிறது.

“நாம் பாட நினைத்து
வாய் திறந்தால்
எம்மைச் சூழ உள்ள
கூண்டின் கம்பிகள்
எம்மை ஊமையாக்குகின்றன
நாம் ஆடவென்று
உடலசைத்தால்

அச்சுறுத்தும் பல விழிகள் எம்மைப் பிடுங்குகின்றன.”

என்பது சௌமினியின் கவிதை. தமது தாழ்த்தப்பட்ட, ஒடுக்கப்பட்ட நிலையைக் கண்டு தாமே இரங்குகின்ற வேதனைப்படுகின்ற ஒரு நிலையை இக்கவிதை காட்டுகிறது. ஆனால் இதில் பாரிய மாற்றம் ஒன்று நிகழ்ந்ததையே மேலே எடுத்துக் காட்டிய கவிதைகள் எதிரொலிக்கின்றன. உருக்கமான குரலில் விடுத்த வேண்டு கோள் தொனிமாறி உரத்த பிரகடனத் தொனி ஒன்று உருவாகியது.

இரண்டாவது முக்கிய போக்கு பெண்கள் இலக்கியத்தில் இன்று காணப்படும் விமர்சன நோக்காகும். குறிப்பாக பெண்கள்

பற்றிய சமூகப் பார்வை, பெண்களைக் கட்டுப்படுத்தும் நிறுவனங்கள் பற்றிய கடுமீ விமர்சனம் இடம் பெறுகிறது. அத்துடன் இதுவரை காலம் ‘பண்பாடு’ என்ற பெயரில் நிலவிய வழக்கங்களும் கருத்துகளும் அவை பெண்ணை ஒடுக்குவதும் சமூக அநீதிக்குத் துணை போவதும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டது.

“பெண்களுக்கு அழகு எதிர் பேசாதிருத்தல்” என வினா எழுப்புகின்ற, விமர்சனத்தை முன்வைக்கின்ற நிலை மறுக்கப்பட்டிருந்தமையை இது மாற்றியது. பெண்கள் பேசக்கூடாது எனத் தடை விதிக்கப்பட்டிருந்த விடயங்களை பேசப் பெண்கள் துணிந்தனர். பெண்களின் முதலாவது கவிதைத் தொகுதியின் தலைப்பே ‘சொல்லாத சேதிகள்’ என்பது இதுவரைகாலம் பேசப்படாமலும், மறைக்கப்பட்டும் மறுக்கப்பட்டும் கிடந்த விடயங்களைப் பேசத் தலைப்பட்டதைக் காட்டுகிறது. தொடர்ந்து வந்த கவிதைத் தொகுதிகள் சிலவற்றுடன் தலைப்புகள் திரண்ட வடிவில் இதே கருத்தைக் கூறுகின்றன. ஆழியாளின் ‘உரத்துப் பேச’, ஓளவையின் ‘எல்லை கடத்தல்’, சுல்பிகாபின் ‘உரத்துப் பேசும் உள்மனம்’, பெண்ணியாவின் ‘எனது கவிதைக்கு எதிர்த்தல்’ என்று தலைப்பு வை’ போன்ற கவிதைத் தொகுதிகளின் தலைப்புகளைச் சுட்டலாம்.

ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் சமூகம் கற்பிக்கின்ற இரட்டை நியாயம், பண்பாடு என்பதன் போலித் தன்மை, குடும்பம் பெண்ணுக்கு விதிக்கும் தடைகள் எனப் பெண்கள் முன்பு பேசியிராத விடயங்கள் விமர்சனப் பார்வையுடன் முன்வைக்கப்பட்டன. சமூகத்தில் நிலவும் பால் அசமத்துவம், ஆணாதிக்கம் ஆகியவற்றின் ஒரு வெளிப்பாடே சீதன முறையாகும். இதனை “சமூகத் தீமை” என்று நோக்கி சீதனக் கொடுமை பற்றித் தமிழில் பேசிய கவிதைகளும், சிறுகதைகளும் நாவல்களும் ஏராளம். மீண்டும் மீண்டும் பேசப்பட்டதால் அலுப்பை ஏற்படுத்திய இந்த விடயம் பெண்களின் விமர்சனத்திற்குள்ளாகும் போது சீதனத்தை மாத்திரமல்ல அதனுடன் இணைந்த திருமண முறையையும் விமர்சிக்கின்றன. சீதனமுறை எப்போது ஒழியும் என்று வேதனைப்படுவதல்ல, அதனைத் தூக்கி எறிந்து நிராகரித்து விடுதல் இந்த விமர்சனம் மூலம் நிகழ்கிறது. மாப்பிள்ளைக்கு வந்தனங்கள் என்ற கவிதையில் நிருபா மாப்பிள்ளையைத் தன்னுடன் வாதாட அழைத்து தனது கருத்தைக் கூறிய பின்னர் அவரை நிராகரித்து விடுகிறார்.

“வாருங்கள் மாப்பிள்ளையே

நம் வருங்கால வாழ்வு பற்றி

வாதிடுவோம்

மனங்கள் இணையும்

திருமணம் இல்லை இது நிச்சயம்

உமது

பந்தங்களெல்லாம் பணங்களோடு தானே!

விலைப்பட்டவரே விலகிச்சென்று விடும்”

இன்னுமொரு கவிஞர் பின் வருமாறு கூறுகிறார்.

“சீதனம் கேட்டவரை
சீ..... என்று விரட்டிடுங்கள்
மணம் இல்லாவிட்டாலென்ன
மாய்ந்து விட மாட்டோம் நாம்”

பெண்களுக்கு எதிரான வன்முறை குறிப்பாகப் பாலியல் வன்முறை பற்றிய எதிர்ப்புணர்வு, விமர்சனம் ஆகியவையும் மிகவும் வெளிப்படையாகப் பெண்களின் ஆக்கங்களில் முன்வைக்கப் பட்டன. நீண்ட காலமாக இந்த வன்முறை சமூகத்தில் நிலவி வந்துள்ள போதிலும் அது பற்றி மௌனமே நிலவி வந்துள்ளது; அது மாத்திரமல்ல; பெண்களது வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியாகவும் ஆண்களின் உரிமையாகவும் கொள்ளப்பட்டது. இந்த வன்முறை பற்றி நாட்டார் இலக்கியங்களுக்கு கூடாகப் பெண்களின் குரல் ஒலித்தபோதும் எழுத்து இலக்கியங்களில் இதன் அடையாளமே இல்லை.

சமகாலப் பெண் எழுத்தாளிகள் இவ்விடயத்தை மிக ஆழமாக நோக்கினர். இராணுவ ஒடுக்குமுறையால் ஏற்படும் பாலியல் வன்முறையிலிருந்து சமூகத்திலும் குடும்பத்திலும் காணப்படும் வன்முறை, சிறுமியரைப் பாலியல் துஷ்பிரயோகம் செய்தல் என இதன் பல்வேறு வடிவங்களை எடுத்துக் காட்டினர். ஓளவை, ஆழியாள், சுமதி, ரூபன், ராஜேஸ்வரி பால சுப்பிரமணியம் முதலியோரது ஆக்கங்களில் இவ்விடயம் ஆழமான பரிசீலனைக்கு உட்படுகிறது. ஆழியாளின் மன்னம்பேரிகள் என்ற தலைப்பிலான கவிதை இராணுவ வன்முறை யையும் ஆணாதிக்கத்தால் ஏற்படும் பாலியல் வன்முறையையும் ஒரே தளத்தில் வைத்து விமர்சிக்கின்றது. சுமதி ரூபனின் வடு, யாதுமாகி நின்றாள், பவர்கட் போன்ற சிறுகதைகள் பாலியல் வன்முறை பற்றியே பேசுகின்றன.

திருமணம், குடும்பம் ஆகிய நிறுவனங்களுக்குள் பொதிந்திருக்கும் அதிகாரம் அடக்குமுறை ஆகியவற்றை விமர்சித்தல். பெண்கள் இலக்கியங்களில் காணப்படும் இன்னோர் போக்காகும். கட்டுரையின் ஆரம்பத்தில் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட ‘நொறுங் குண்ட இதயம்’ நாவலில் ஆரம்பமான இப்போக்கு பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளையின் சிறுகதைகள் கோகிலா மகேந்திரனின் துயிலும் ஒருநாள் கலையும் – நாவல் போன்ற வற்றுக் கூடாகத் தொடர்ந்தது. தற்காலத்தில் இது மிகத் தெளிவாக கவிதைகளிலும் சிறுகதைகளிலும் வெளிப்படுகிறது.

காதல், ஆண்-பெண் உறவுச் சிக்கல்கள் மீதான பரிசீலனையும் பெண்களின் தற்கால ஆக்கங்களிற் காணப்படும் இன்னோர் போக்காகும். 1999ஆம் ஆண்டு வெளியாகிய ‘உயிர்வெளி’ – பெண்களின் காதல் கவிதைகள் என்ற சிறு தொகுப்பும், சமீபத்தில் வெளியாகிய றஞ்சி, அனார், தமிழ்நதி, பஹிமாஜெகான் போன்றோருடைய கவிதைத் தொகுதிகளும் மேற்கூறிய போக்கினைக் காட்டும் சில உதாரணங்களாகும். காதல் அனுபவத்தின் முரண்பாடுகள், ஒவ்வாமைகள் பற்றிய ஆழ்ந்த கருத்துகள், காதல் பற்றிய விவாதம் ஆகியவை இவற்றில் இடம் பெற்றுள்ளன. காதலுறவின் பல்வேறு சாயைகள், நெருக்கம், அன்பு, கோபம், மனத்தாங்கல், வேடிக்கை எனப் பலவாறாக இவை அமைகின்றன. இவ்வகையில் விரிந்த பொருட்பரப்பைக் கொண்டனவாக அமைந்துள்ளன.

தற்காலப் பெண்கள் எழுத்துகளில் காணப்படும் விமர்சனம், பரிசீலனை போன்றவை வாழ்நிலைகளின் அடிப்படையில் அமைந்தனவாக உள்ளன. ஈழத்து சமூக அரசியற் சூழலின் பின்னணியிலேயே இவர்களது பார்வைகளும் பரிசீலனைகளும் அமைகின்றன. இக் கருத்தை விரித்தெழுதாமல் ஒரு பதிவாகவே இங்கு விடுகிறேன்.

ஈழத்துப் பெண்கள் இலக்கியத்தின் பரப்புக்குள் வன்னியிலிருந்து வெளிவருகின்ற குறிப்பாகப் பெண்பேராளிகளின் கவிதை, சிறுகதைகள் ஆகிய ஆக்கங்களும் அடங்குகின்றன. இவை மேலே எடுத்துக்காட்டிய போக்குகளைப் பிரதிபலிக்கும் அதேவேளை சில வித்தியாசங்களையும் கொண்டுள்ளன. இதுவும் தனியாக ஆராயப்பட வேண்டிய ஒரு விடயமாகும்.

பெண்களது ஆக்கங்களில் தற்காலத்தில் புதிய வடிவங்களும் மொழிப் பிரயோகங்களும் புதிதாக உருவாகி வருவதை அவதானிக்கலாம். குறிப்பாகக் கவிதைகளில் இது கூர்மையாக வெளிப்படுகிறது. கவிதையாக்கமுறை, நடை, மொழிக்கையாளுகை ஆகியவை மிக வித்தியாசமானவை; புதியவை; உவமைகளும் படிமங்களும் அவற்றினூடாக விரியும் அர்த்தத்தளங்களும் ஆழமானவை. பெரும்பாலான கவிதைகள் தன்மை ஒருமையில் ஆக்கப்பட்டுள்ளன. இதற்கு முக்கியமான காரணம் கவிஞர்கள் தமது சொந்த உணர்வுகளையும் அனுபவங்களையும் கவிதையாக்கியமையாகும். அவை அவர்களது வாழ்நிலையூடாக வடிவம் கொண்டுள்ளன. இவ்வகையில் கவிதைகள் தான் கலந்து பாடும் தன்னுணர்ச்சிக் கவிதைகளாகின்றன. இது மாத்திரமன்றி புதிய சொல்லாடல்கள், படிமங்கள் விபரிப்பு முறைகளையும் அவதானிக்கலாம்.

இவை யாவற்றையும் தொகுத்து நோக்கும்போது இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலிருந்து இன்றுவரை தொடரும் பெண்கள் இலக்கியப் பாரம்பரியம் ஒன்று ஈழத்தில் நிலை கொண்டுள்ளமை புலனாகின்றது. அதன் தற்கால முனைப்புகளாகவும் போக்குகளாகவும் தன்னடையாளம், விமர்சன நோக்கு, வாழ்நிலை சார்ந்து எழுதல், மொழியிலும் வடிவிலும் உருவாகின்ற புதிய பண்புகள் ஆகியவற்றை இனம் காணலாம். இவ்வகையில் ஈழத்தின் நவீன இலக்கியத்துக்குப் புதிய முகங்களைப் பெண்களது ஆக்கங்கள் தந்துள்ளன.

புரவலர் புத்தகப் பூங்கா

மாதாந்தம் ஒரு நூல் இலவச வெளியீட்டுத் திட்டம்

தொடர்பு முகவரி:
தேர்வுக் குழு,
புரவலர் புத்தகப் பூங்கா
இல 25, அவ்வல் சாவிடா ரோட், கொழும்பு - 14.
தொ.பே. 0774161616 ; 0785318503

பேச்சொலியின் வ(வ)சனங்கள்

மேன்மை

வெளியெங்கும் செவிகளின் கிழிந்த தோல்கள்
பேச்சொலியால்;

பேச்சொலியின் வசனங்கள் ஒவ்வொன்றும்
ஒவ்வொரு பிணங்கள்
செவிடான பிரஜைகளின் வெளியில் அது -
விடுதலைக்கு வழிகாட்டி.

வெறுமைக்கு மேல் பதிவுகளின் குவியல்.
வெறுமையான வெளி சுவட்டத்தால்
நிறைந்து வழிவகு போல் :
இப்பொழுது
பேச்சொலியால் நிறைந்து வழியும்.

அபாயங்கள் ஒளிந்திருக்கும் பேச்சொலியில்
கண்களுக்கு புலப்படா அணுவை போல்!

இயந்திரம் புணர்ந்து பிறந்த ஜடங்களின்
சிதறல்கள் சிதறிக்கிடக்கும்
ஒரு களஞ்சிய அறையை போல;
அத்தனை செவிகளிலும்
வார்த்தைகளின் குப்பை;

தப்பித்தோம் எனும் சந்தோஷம்.
செவிடானவர்களுக்கு;

சுவட்டுக்குள் மாட்டிக் கொண்ட
ஜீவனின் பரிதவிப்பில்தான் சுவரான செவிகள்.
சிலவேளை வர்ணாங்களில்
சிலவேளை அறிக்கைகளில்
சிலவேளை சட்டங்களில்

அதிக அளவில் துப்பாக்கி முனைகளில்:
பேச்சொலி வித விதமாய்...

எனது எனத் தொடங்கி உனது என நகர்ந்து
நமது என முடியும் அதிகாரத்தின்
ஏமாற்று கருவி பேச்சொலி:

பேச்சொலியின் இரசாயன மாற்றம்
போர்கருவிகளுக்கு
வேலை வைத்து விடுகிறது.

மௌனம் என்பது
பேச்சொலி யுகத்தில்
சுப்தமாய் வாசிக்கப்படுகிறது.
சமிக்ளைகள் சுவட
இப்பொழுது சுப்தமிடுகின்றன
பேச்சொலியின் விளைவாலும்
அதிக அளவான அழுத்தங்களாலும்;

பேச்சொலியில் இல்லாத
சகிப்புத் தன்மையால்;
வெவ்வேறு மொழிகளின்
சுப்த துகள்கள் உள்நுழைந்துமென்ன
மிஞ்சும் வெறுமை வெற்று அதுவென
உறுதி ஆக்கும்.

நிறுத்த முடியாத ஒன்று பேச்சொலி மட்டுமே!

போகிறப் போக்கில் பேச்சொலி மட்டுமே
சாகுவதம்!
நீண்டு நிற்கிறது
இழுக்கப்படும் உயிர்களின் வரிசை
எல்லா பேச்சொலிகளில் ஒளிந்திருக்கும்
அதிகாரத்தின் அராஜகத்தால்!

இலங்கையின் முற்போக்கு இலக்கிய வளர்ச்சி - சில அறிமுகக் குறிப்புகள்

கலாநிதி துரை மனோகரன்

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு பற்றிச் சிந்திக்கும் போது, முற்போக்கு இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றி நோக்காமல் இருக்கமுடியாது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியச் செல்நெறியில் முற்போக்கு இலக்கிய முயற்சிகள் ஆழமாகத் தடம் பதித்துள்ளமையை ஒருபோதும் மறுப்பதற்கோ, மறைப்பதற்கோ இயலாது. அந்த வகையில், காத்திரமான பங்களிப்பை முற்போக்கு இலக்கியம் நல்கியுள்ளது.

இயல்பாகவே இலங்கை இலக்கியவாதிகள் சமூக உணர்வோடு செயற்படுவதற்கு முற்போக்கு இலக்கிய முயற்சிகளே காரணமாக அமைந்தன. மக்கள் பிரச்சினைகள் முதன்மை பெறுவதற்கும், ஆழமான புதிய ஆய்வுகளும், நோக்குகளும், இடம்பெறுவதற்கும் மார்க்சிய அடிப்படையிலான முற்போக்கு நோக்குகள் வழி சமைத்தன. இம்முயற்சிகளில் பல்கலைக் கழகம் சார்ந்த முற்போக்காளரின் பங்களிப்புகளும் கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கவை.

இலங்கையில் முற்போக்கு இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றிய சில அறிமுகக் குறிப்புகளாக இக்கட்டுரை அமைகிறது. இவ்விடயம் பற்றி விரிவாக நோக்குவதற்கு இடம் உண்டு. இக் கட்டுரையைக் காலப் போக்கில் விரிவாக எழுதவேண்டும் என்ற நோக்கு எனக்குண்டு.

இலங்கையில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் ஒன்று உருவாவதற்கு முன்னோடியாக விளங்கியவர், கே. கணேஷ் ஆவர். சென்னையில் முற்போக்குச் சங்கம் உருவாக்கப்பட்ட போது, அதன் பின்னணியிலும் கணேஷ் செயற்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. பின்னர், அச்சங்கம் செயற்படாமல் போகவே, ப. ஜீவானந்தம், சிதம்பர ரகுநாதன், ஆர். கே. கண்ணன், எஸ். ஆர். இராமகிருஷ்ணன் ஆகியோர் இணைந்து, இந்திய முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தோற்றத்துக்கு வித்திட்டனர். இலங்கைக்கு இந்திய எழுத்தாளரான முல்ராஜ் ஆனந்த வந்திருந்தபோது, சுவாமி விபுலாநந்தரைத் தலைவராகவும், மாட்டின் விக்கிரமசிங்கவை உபதலைவராகவும், கலாநிதி சரத் சந்திராவையும், கே. கணேஷையும் இணைச் செயலாளர்களாகவும், பி. கந்தையாவைப் பொருளாளராகவும் கொண்டு இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கம் உருவாக்கப்பட்டது. காலப்போக்கில் அது இயங்கமுடியாமற் போகவே, 1954 இல் கொழும்பில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நிறுவப்பட்டது. இதன் ஆரம்பக்கட்டத்தில் கே. கணேஷ், கே. இராமநாதன் உட்பட அ. ந. கந்தசாமி, செ. கணேசலிங்கன், சில்லையூர் செல்வராசன் முதலியோர் இணைந்திருந்தனர்.

காலப்போக்கில் பிரேமஜி, இளங்கீரன், என். கே. ரகுநாதன், க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி, டொமினிக் ஜீவா, டானியல், எஸ். பொன்னுத்துரை, நீர்வை பொன்னையன், எஸ். அகஸ்தியர், காவலூர் இராசதுரை, அ. சமீம், ந. சோமகாந்தன் முதலியோர், சேர்ந்து செயற்பட்டனர். பின்னர், மேலும் முற்போக்குச் சிந்தனை கொண்ட பலரும் அச்சங்கத்தில் இணையத் தொடங்கினர்.

முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் மார்க்சிய அடிப்படையிலான சமூக, அரசியல் நோக்குக் கொண்டவர்களாகத் திகழத் தொடங்கினர். க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி ஆகியோர் மார்க்சிய இலக்கியத் திறனாய்வு மூலம் இவர்களை நெறிப்படுத்தி வந்தனர். அதே வேளை, கே. டானியல், டொமினிக் ஜீவா, நீர்வை பொன்னையன், எஸ். அகஸ்தியர் முதலானோர் யாழ்ப்பாணத்துச் சாதி ஒடுக்குமுறைகளுக்கு எதிரான போராட்டங்களிலும் தமது பங்களிப்பினை நல்கினர்.

மகாகவி பாரதியை முதன்முதலில் தமிழ் உலகுக்குச் சரியான முறையில் அறிமுகப்படுத்தியவர், சுவாமி விபுலாநந்தர். அவரைத் தொடர்ந்து, இந்தியாவிலும், இலங்கையிலும் அவரின் முற்போக்கான அம்சங்களையெல்லாம் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களே முன்கொணர்ந்தனர். கைலாசபதி பாரதி மீதான ஆய்வுகளில் அதிக அக்கறை கொண்டிருந்தார்.

இலங்கையில் பாரதியோடு நாவலர், சோமசுந்தரப்புவவர் முதலானோர் பற்றிய விழிப்புணர்வையும் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தினர் பல்வேறு விழாக்கள் மூலம் ஏற்படுத்தினர். சோமசுந்தரப் புவவரின் தேசிய உணர்வினையும், ஆறுமுக நாவலரின் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புணர்வையும் இவர்களே மக்கள் முன் கொணர்ந்தனர்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஐம்பதுகள் வரை இலங்கைப் பத்திரிகைகள் இந்திய எழுத்தாளர்களுக்கே முதன்மையிடம் வழங்கி வந்தன. இலங்கையின் படைப்பாளர்களது படைப்புகள் முக்கியத்துவம் பெறவில்லை. இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் இத்தகைய நிலைக்கு எதிராகக் குரல் கொடுத்து, நமது நாட்டுப் படைப்புகள் இவற்றில் இடம்பெற வழிவகுத்தனர். ஐம்பதுகளின் பிற்பகுதியில் கைலாசபதி தினகரன் ஆசிரியராகத் திகழ்ந்த போது, அப்பத்திரிகையில் இலங்கை எழுத்தாளர்களது படைப்புகள் முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்கின.

‘கங்கையின் ஆசிரியர் பகீதரன் இலங்கை வந்தபோது பத்திரிகையொன்றுக்கு வழங்கிய நேர்காணலில், தமிழ் நாட்டுச் சிறுகதை எழுத்தாளர்களைவிட இலங்கை எழுத்தாளர்கள் பத்து ஆண்டுகள் பின்தங்கியுள்ளனர் என்ற கருத்தும், கலைமகள் ஆசிரியர் கி. வா. ஜகந்நாதன் இந்நாட்டுக்கு வருகை தந்திருந்த போது, இலங்கை எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளைப் புரிந்து கொள்வதற்கு அடிக்குறிப்புகள் தேவை எனத் தெரிவித்த கருத்தும் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் பலத்த சர்ச்சையை ஏற்படுத்தின. இவர்களது தான்தோன்றித்தனமான கருத்து களுக்கு எதிராக இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தினர் பலத்த கண்டனங்களை முன்வைத்து, ஈழத்து இலக்கியம் தொடர்பான விழிப்புணர்வினை ஏற்படுத்தினர்.

1962 இல் கொழும்பில் நடைபெற்ற இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கப் பொது மாநாடு நடைபெற்ற போது, சில குழப்பகரமான நிலைமைகள் தோன்றின. எப். எக்ஸ். எஸ். நடராசா இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் பெயரை

‘இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம்’ என மாற்றவேண்டும் என்னும் பிரேரணையைக் கொண்டு வந்தார். அவருடன் எஸ். பொன்னுத்துரை, வ. அ. இராசரத்தினம் முதலியோரும் இணைந்து கொண்டனர். ஆயினும், அவர்களது முயற்சி ஈடேறவில்லை.

அறுபதுகளில் இலங்கையில் முற்போக்குவாதிகளுக்கும், பழமைவாதிகளுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட சர்ச்சைகள் மிகப் பிரபலமானவை. இலக்கியம் என்பது படித்தோருக்கும், பண்டிதர்களுக்குமான சொத்தே தவிர, பாமரர்களுக்கு உரியதல்ல என்ற கருத்தை ஒருசாரார் வலிந்து வலியுறுத்தி வந்தனர். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தைச் சார்ந்த, சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கு உள்ளான சில எழுத்தாளர்கள் இலக்கியம் படைக்க முனைந்தது, படித்தோருக்கும், பண்டிதர்களுக்கும் ஜீரணிக்க முடியாததாக இருந்தது. பழமைவாதிகளின் உத்தியோகப் பற்றற்ற தலைமைப் பதவியைப் பேராசிரியர் ஆ. சதாசிவம் கைக்கொண்டிருந்தார். அவரின் விருப்பத்துக்குரிய தளபதிகளாக இளமுருகனார், எப். எக்ஸ். லி. நடராசா முதலானோர் செயற்பட்டனர். பழமைவாதிகளின் சீற்றப்பார்வை முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் மீது மட்டுமன்றி, அவர்களால் படைக்கப்பட்ட நவீன இலக்கியங்கள் மீதும் சென்றது. அவர்கள், படைத்தவற்றை ‘இழிசினர் வழக்கு இலக்கியம்’ எனக் குறிப்பிட்டுக் கிண்டல் செய்வதில் ஒருவித ஆத்மநிரூபணம் பழமைவாதிகள் அனுபவித்தனர். இத்தகைய சர்ச்சைகளின் விளைவாக இலங்கையில் முற்போக்குப் பார்வை கொண்ட இலக்கிய முயற்சிகள் மேன்மேலும் வளர்ச்சிபெறத் தொடங்கின.

1963இல் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற சாகித்திய விழா பழமைவாதிகளுக்கும், முற்போக்காளர்களுக்கும் இடையிலான சர்ச்சைகளின் உச்சக்கட்டமாக இருந்தது. மேடையிலிருந்த சிலரை முட்டைகள் தாக்கின. “பிற்போக்குச் சக்திகளுக்கு அவர்களுக்குள்ள பாசையில் தான் பதில் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதுதான் நியாயமும்” என்று அச்செயலை நியாயப்படுத்துகிறார், ஒரு முற்போக்கு எழுத்தாளர். ஆனால், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தலைமைக் குழுவில் முக்கிய உறுப்பினர்களாக இருந்த கா. சிவத்தம்பியும், என். சோமகாந்தனும் அச்செயல் தவறு என்று பின்னாளில் தமது வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டனர். உண்மையில், அச்செயல் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் ‘இமேஜை’க் குறைக்கவே செய்தது.

அறுபதுகளில் சர்வதேசீ தியாக சோஷலிஸ்ட் இயக்கத்தில் பிளவு ஏற்பட்டமை, இலங்கையிலும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது. இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலும் இத்தகைய பிளவுநிலை காணப்பட்டது. ரஷ்யச் சார்பு கொண்டோர் ஒருபுறமாகவும், சீனச் சார்பு கொண்டோர் இன்னொரு புறமாகவும் செயற்படத் தொடங்கினர். ஆனால், அது இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தைப் பாதிக்கவில்லை. கொள்கையளவில் பிரேமஜி ஞானசுந்தரம், டொமினிக் ஜீவா, கா. சிவத்தம்பி முதலானோர் ரஷ்யச் சார்பு கொண்டவர்களாகவும், கைலாசபதி, டானியல், நீர்வை பொன்னையன், இளங்கீரன், என். கே. ரகுநாதன், முகமது சமீம், பெனடிக்ற் பாலன், ஏ. இக்பால், செ. யோகநாதன், சுபத்திரன் போன்றோர் சீனச்சார்பு கொண்டவர்களாகவும் விளங்கினர். ஆயினும், பொதுவான முற்போக்குத் தளத்திலிருந்து இவர்கள் விலகவில்லை.

எழுபதுகளில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் முக்கிய கோரிக்கையொன்றை முன்வைத்தனர். தமிழ் நாட்டிலிருந்து இறக்குமதியாகும் வணிக நோக்குக் கொண்ட நூல்கள்,

சஞ்சிகைகளை இறக்குமதி செய்வதைத் தடைசெய்ய வேண்டும் என்பது அவர்களது கோரிக்கையாக இருந்தது. இதனையொட்டி, “அறிவுக்குத் தடையா?” எனத் தமிழ்த் தேசியப் பத்திரிகைகளில் ஆசிரியத் தலையங்கங்களும் தீட்டப்பட்டன. ஆயினும், இவ்இறக்குமதித் தடையால் இலங்கையில் குறிப்பிடத் தக்களவு நூல்களும், சஞ்சிகைகளும், வெளிவரும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. வீரகேசரி நிறுவனம் இலங்கை எழுத்தாளர்கள் பலரின் நூல்களை வெளியிட்டது. 1977 இன் ஆட்சி மாற்றத்தின்பின் இத்தகைய இறக்குமதித் தடை நீக்கப்பட்டது.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஐம்பதுகள் முதல் எழுபதுகள் வரை வீரியநடைபோட இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், எண்பதுகளில் தளர்ச்சி பெறத் தொடங்கியது. இதற்கு, நீர்வை பொன்னையன் சில காரணங்களை முன்வைக்கிறார். இடதுசாரி அரசியலில் ஏற்பட்ட பின்னடைவு இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத் தலைமையின் நெகிழ்ச்சித்தன்மை, அதன் தலைமை அதன் உறுப்பினர்களை முற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாட்டு ரீதியில் வளர்க்கத் தவறியமை, முற்போக்கு எழுத்தாளர்களையும், அவர்களது படைப்புகளையும் கூர்மையான விமர்சனத்துக்குள்ளாக்கி நெறிப்படுத்தத் தவறியமை முதலானவற்றை அவர் காரணங்களாகத் தெரிவிக்கிறார். அதேவேளை, எண்பதுகளிலிருந்து இலங்கையின் பேரினவாத அரசியல்நிலை காரணமாகத் தமிழ்த் தேசிய உணர்வு முக்கியத்துவம் பெற்றுவந்தமையும் இதற்கொரு காரணமெனக் கூறலாம்.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை மீண்டும் புத்துயிர் பெறச் செய்வதற்குச் சில மூத்த எழுத்தாளர்கள் முயன்ற போதிலும், அது பெரும்பாலும் சாத்தியப்படவில்லை. அதனால், முற்போக்கு இலக்கியச் சிந்தனைகளை முன்வைப்பதற்கென இலங்கை முற்போக்குக் கலை இலக்கியப் பேரவை என்ற அமைப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டது. இந்த அமைப்பு கலை இலக்கிய ஆய்வரங்குகள், நூல் வெளியீடுகள் போன்றவற்றை நிகழ்த்திவருகின்றமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கையின் இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் முற்போக்கு இலக்கியவாதிகளின் பங்களிப்புப் புறந்தள்ளக்கூடியதன்று. இலங்கையின் தேசியம் சார்ந்த உணர்வு யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மன்னர் காலத்திலிருந்து உதயமாகி, ஆறுமுகநாவலரிடத்துப் புதிய உத்வேகம் பெற்று, இருபதாம் நூற்றாண்டில் பிரக்கூய பூர்வமான வளர்ச்சியை அடைந்தது. தேசிய உணர்வு வெளியிடப்பட்டால் பொதுவாகப் பல இலக்கிய வாதிகளும் பங்களிப்புச் செலுத்தியுள்ளனர். எனினும், தேசிய இலக்கியக் கோட்பாட்டை முன்னிறுத்துவதில் முனைந்து நின்றவர்கள் முற்போக்குவாதிகளே.

இதே போலவே மண்வாசனை தொடர்பாகவும் நாற்பதுகளிலிருந்து இலங்கை எழுத்தாளர் மத்தியில் ஈடுபாடு காணப்பட்டதெனினும், முற்போக்காளர் தமது படைப்புகளில் அதனை முதன்மைப்படுத்தினர். பேச்சு மொழிப் பிரயோகத்தைப் பாத்திர உரையாடல்களில் பிரக்ஞையூர்வமாக அவர்கள் பயன்படுத்தினர். அதனாலேயே பண்டிதப் போக்கினரால் ‘இழிசினர் இலக்கியம்’ என அவர்களது படைப்புகள் கிண்டல் செய்யப்பட்டன. மண்வாசனை கொண்ட படைப்புகள் முற்போக்காளராலும், முற்போக்கை விரித்துக் கொள்ளாதவர்களாலும் ஆக்கப்பட்டாலும், இதனை முக்கியத்துவப்படுத்துவதில் முன்னின்றோராக முற்போக்காளரைக் குறிப்பிடலாம்.

சமகாலப் பிரச்சினைகளைத் தமது படைப்புகள் வாயிலாக வெளிக்கொணர்வதிலும் முற்போக்குவாதிகள் முன்னின்று உழைத்தனர். மார்க்சிய அடிப்படையிலான சமூக நோக்கு,

அவர்களிடம் இயல்பாகவே சமுதாய உணர்வோடு படைப்பாக்கம் செய்ய உதவியது.

இலங்கைத் திறனாய்வுத்துறையைப் பொறுத்தவரை, மார்க்சிய அணுகுமுறையைக் கோட்பாட்டு ரீதியாக வகுத்துக் கொண்ட க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி ஆகியோர் முதன்மை பெற்று விளங்கினர். இவர்களது ஆய்வுகளும், விமர்சனங்களும் புதிய பாதைகளைத் தமிழ் இலக்கிய உலகிற்குத் திறந்துவிட்டன. மனசார முற்போக்குக் கொள்கையினை ஏற்காதவர்கள் கூட, கைலாசபதி, சிவத்தம்பி ஆகியோர் தமது படைப்புகள் பற்றி எத்தகைய கருத்துகளைக் கொண்டுள்ளனர் என்பதை அறிவதில் ஆவலாக இருந்தனர். அந்த அளவுக்கு அவர்களது விமர்சனத் தாக்கம் இலக்கியவாதிகள் மத்தியில் இருந்துள்ளது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

இலங்கையின் தமது இலக்கியத் துறையில் முற்போக்கு இலக்கியவாதிகளின் பங்களிப்பினை மறுதலிக்கமுடியாத அதே வேளையில், அவர்கள் மீதான சில விமர்சனங்களும் உள்ளன. ஆரம்பத்தில் முற்போக்கு வட்டத்துக்கு வெளியில் இருந்தே அவர்களுக்கு எதிரான விமர்சனங்கள் முன்வைக்கப்பட்டன. ஆனால், எழுபதுகளிலிருந்து முற்போக்கு வட்டத்துக்குள்ளே இருந்தும் காத்திரமான விமர்சனங்கள் முன்வைக்கப்படத் தொடங்கின. முற்போக்குவாதிகள் உள்ளடக்கத்துக்குக் கொடுக்கும் முக்கியத்துவத்தினைக் கலையம்சத்துக்கு வழங்குவதில்லை என்ற குற்றச்சாட்டு இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது. இத்தகைய குரல்களை எழுப்பியோருள் குறிப்பிடத் தக்கவர்களாக எம். ஏ. நுஃமான், சண்முகம் சிவலிங்கம், ஏ. ஜே. கனகரட்னா முதலியோரைக் கூறலாம்.

முற்போக்கு இலக்கியவாதிகள் கோட்பாட்டு ரீதியான அம்சங்களுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுப்பர் என்ற கருத்தும் அவர்கள் மீதான விமர்சனமாக முன்வைக்கப்படுவதுண்டு. முற்போக்கு அணியைச் சார்ந்த ந. இரவீந்திரனின் கருத்து இங்கு கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கது. “வாழ்க்கை அனுபவத்தை விடவும் தாம் வெளிப்படுத்த முனையும் கோட்பாட்டுக்கு ஏற்ப யதார்த்தத்தை வடிவமைக்கவே இவர்கள் முயல்வர்” என்று அவர் குறிப்பிடும் கருத்து நியாயமானது.

முற்போக்கு விமர்சகர்கள் மார்க்சிய வட்டத்துக்குள் வருபவர்களை அளவுக்கு அதிகமாகத் தட்டிக்கொடுத்தும், அந்த வட்டத்துக்கு வெளியே நிற்பவர்களைக் கண்டு கொள்ளாத நிலை இருந்ததையும் சிலர் சுட்டிக்காட்டுவர். குறிப்பாக, முருகையனை அடிக்கடி சிலாகித்துக் கூறிய கைலாசபதி,

மஹாகவியைக் கண்டு கொள்ளாமலே விட்டு விட்டார் என்ற விமர்சனத்தை, நான் உட்படச் சிலர் தெரிவித்துவந்துள்ளனர். இவை அனைத்துக்கும் பதில் கூறுவதுபோலப் பிரேம்ஜி பின் வருமாறு தெரிவிக்கின்றார்.

“புதிய இலக்கியக் கோட்பாடுகள் இலக்கியப் பரப்பில் நிலவவேண்டிய தேவையிருந்த காலத்தில் இலக்கிய விமர்சனம் செயற்பட்ட பாங்கிலிருந்து விலகி முழு இலக்கியத்தையும் வளப்படுத்தும் பண்பினைப் பெறுவது அவசியம். விமர்சனம் கூர்மையாக, வீச்சாக, சமுதாய கடப்பாட்டுக்கும் கவைத்துவ தரத்திற்கும் ஏக காலத்தில் அழுத்தம் கொடுப்பதாக இருக்கும் அதேவேளையில் நல்ல இலக்கியப் படைப்புகள் முழுவதையும் மதிப்பதாகவும், நல்ல எழுத்தாளர்கள் அனவரையும் குறுகிய எல்லைகளைக் கடந்து நேசிப்பதாகவும் பக்குவப்பட வேண்டும். அதேபோல வாசகர்கள் மத்தியில் இலக்கியத்தை விமர்சன ரீதியாகப் பார்க்கும், ரசிக்கும், அனுபவிக்கும் விமர்சனப் பண்பு வியாபிக்கப்படவும் வேண்டும்” காலம் கடந்தாவது இக் கருத்து வெளிவருவது வரவேற்புக்குரியதே.

முற்போக்குக் கலை இலக்கியம் தொடர்பாகச் செயற்படும் இன்னொரு அமைப்பு தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையாகும். கடந்த 35 ஆண்டுகளாக அது முற்போக்கான பணிகளை ஆற்றி வந்துள்ளது. சமுதாயத்தை வியாக்கியானம் செய்வதுடன் அதனை மாற்றி அமைப்பதும் தமது குறிக்கோள் என்னும் மார்க்சியக் கோட்பாட்டு அடிப்படையில் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் கலை இலக்கியக் கொள்கை அமைந்துள்ளது. சமூக மாற்றத்துக்கான கலை இலக்கியத்தை மக்களுடன் இணைக்கும் மக்கள் கலை இலக்கியக் கோட்பாட்டை இப்பேரவை தனது இலட்சியமாகக் கொண்டுள்ளது. தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் வெளியீடாக ‘தாயகம்’ என்னும் சஞ்சிகை வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. க. கைலாசபதியின் ஆதரவுடன் தொடங்கப்பட்ட இப்பேரவையில் இ. முருகையன், சோ. தேவராஜா, க. தணிகாசலம், சி. தில்லைநாதன், சி. சிவசேகரம், குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம், ந. இரவீந்திரன், மாலை வரோதயன் உட்படப் பலர் இணைந்து பணியாற்றுகின்றனர்.

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்துக்குப் புதிய பாதையையும் புதிய பார்வையையும், புதிய வளத்தையும் ஏற்படுத்துவதில் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களதும், முற்போக்கு விமர்சகர்களதும் பங்களிப்பு அளப்பரியது. பொதுவாகவே இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வாதிகளிடம் முற்போக்குக் குணாம்சம் காணப்படுவதற்கு, முற்போக்கு இலக்கியத்தளமே அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது.

அகில இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கம், டாக்டர் சரத் சந்திர மேற்படிப்புக்காக லண்டன் சென்றதால் செயற்படாமல் போயிற்று. சிறிதுகாலத்தின் பின்னர் நானும் கே.ராமநாதனும் இணைந்து நடத்திய - பாரதி பத்திரிகை எழுத்தாளர்கள், தேசாபிமானி எழுத்தாளர்கள், நவசக்தி எழுத்தாளர்கள் ஆகியோரை ஒன்று திரட்டி முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை ஆரம்பித்தோம். இதில் செ.கணேசலிங்கன், சில்லையூர் செல்வராசன், அ.ந.கந்தசாமி முதலியோரும் ஆரம்ப முயற்சிக்குப் பக்கபலமாக நின்றனர். பிற்காலத்தே பிரேம்ஜி, இளங்கீரன், என்.கே.ரகுநாதன், எச்.எம்.பி.முனைசீன், எஸ்.பொ., கைலாசபதி, சிவத்தம்பி, டொமினிக் ஜீவா, டானியல், பி.,ராமநாதன், நீர்வைப் பொன்னையன், முருகபூபதி, சோமகாந்தன் போன்றோர் இணைந்து கொண்டனர். பின்னர் இதிலிருந்து கொள்கை முரண்பாடுகள் காரணமாக சிலர் பிரிந்து சென்றது வருந்தத்தக்கது.

- குரனம் 31: நேர்காணலில் கே. கணேஷ்

ஈழத்தில் தலித்

இலக்கியம் மார்க்கண்டன் ரூபவதனன் ஊவா வெல்லஸ்ஸப் பல்கலைக்கழகம்

இங்கு தரப்பட்டுள்ள விடயத்தில் ஆய்வுக் கட்டுரை எழுதுவது என்பது பிரச்சினைக்குரிய ஒன்று. இங்கு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள சொற்களே அதற்குக் காரணம். இத் தலைப்பு, சிலருக்குச் சிந்தனையில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும். சிலருக்கு உள்ளத்தில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தும். ஆயினும், இவ் விடயம் தொடர்பாகப் பல்வேறு ஆய்வுக்கட்டுரைகள் எழுதப்படவேண்டிய காலகட்டத்தில் நாம் இருக்கிறோம்.

ஆய்வுக்குள் புகழன், கொடுக்கப்பட்ட விடயத்தலைப்பில் இடம்பெற்றுள்ள சொற்கள் குறித்தான தெளிவை ஏற்படுத்திக் கொள்வது இங்கு அவசியமாகிறது. இங்கு ஈழம், தலித், தலித் இலக்கியம் ஆகிய சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

ஈழம்:

இது இலங்கையைக் குறிக்கிறது. தமிழ் மொழியுடன் தொடர்புபட்ட இச்சொல், இலக்கிய வரலாற்று எழுதுகையில் இங்கு வாழும் தமிழ் பேசும் சமூகத்தவர்களையும், இலங்கையைப் பிறப்படமாகவும் பிறநாடுகளை வசிப்பிடமாகவும் கொண்ட தமிழ் பேசுவோரையும் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துவதாகவும் உள்ளது.

தலித்:

இது மாராட்டிய மொழிச் சொல். இந்தியச் சூழலில் நன்கறியப்பட்ட இச் சொல், இந்தியச் சாதிக்கட்டமைப்பில் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகம் எனக் கருதப்படும் மக்களைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

தலித் இலக்கியம்:

‘தலித்’ என்ற கருத்தியலைப் பின்புலமாகக் கொண்ட, கொள்ளக்கூடிய இலக்கியங்கள் இவ்வாறு அழைக்கப் படுகின்றன.

மேற்கூறிய சொற்பதங்களை ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் பண்பாட்டுப் பின்புலத்தில் பயன்படுத்தும்போது பல்வேறு கோணங்களிலிருந்தும் கிளம்பக்கூடிய எதிர்ப்புக்களைக் கருத்தில் கொள்ளவேண்டியது இங்கு முக்கியமாகும்.

ஈழத்தில் தலித் இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வுகள் இதுவரை நடத்தப் படவில்லை. மாறாக இவ்வாறான ஆய்வுகள் நடத் தலாமா, வேண்டாமா என்ற கருத் தால்களை நடந்துள்ளன. அந்த வகையில் “தலித்” “தலித் இலக்கியம் என்ற வகைப்பாடு இலங்கைக்குப் பொருந்துமா?” என்ற பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியின் அபிப்பிராயக் கட்டுரையும் டொமினிக்

ஜீவா, தெனியான் முதலிய இலக்கியவாதிகளின் செவ் விகள், எழுத்துக்களும் மனங்கொள்ளத்தக்கவை.

அவ்வகைக் கருத்தால்களில் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி தெரிவித்திருக்கும் கருத்து இவ் ஆய்விற்கான முக்கிய பிரச்சினையாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

“வெறும் வாய்ப்பாட்டு ரீதியாக தமிழ் நாட்டில் ஒரு தலித் இயக்கம், தலித் இலக்கியம் வளர்ந்தால் இங்கும் ஒரு தலித் இயக்கம் வளரவேண்டும் என்பது வெறும் கோஷமே. ஒருவேளை தலித் போராட்டத்திற்கான சூழல் மலையகத்தில் தோன்றக்கூடும்” (ஈழத்துத் தமிழிலக் கியத் தடம் (2000) ப.125)

இக் கருத்து அவரது கட்டுரையின் முடிவில் (தொகுப்புரையில்) வரும் முதற்பகுதி.

பேராசிரியர் இப்படி கூற, மறுபக்கத்தில், ஈழத்தில் தலித் இலக்கியங்கள் உள்ளன, தலித் எழுத்தாளர்கள் உள்ளனர். சாதியம் பற்றி எழுதிய எழுத்தாளர்களது படைப்புகள் உள்ளன. அவை பற்றிக் காய்தல் உவத்தலற்ற முறையில் ஆய்வுகள் செய்யப்படவேண்டும் என்று பேசியும் எழுதியும் வருகின்றனர். ஆனால், யாரும் ஆய்வு செய்தமாதிரித் தெரியவில்லை.

பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி தெரிவித்திருக்கும் பகுதியிலிருந்து பின்வரும் விடயங்கள் மேற்கிளம்புகின்றன.

- 1) ஈழத்தில் ஒரு தலித் இயக்கம் வளரவேண்டும் என்பது வெறும் வாய்ப்பாட்டு ரீதியான வெறும் கோஷம்.
- 2) ‘இங்கு’ என்பது இலங்கையில் மலையகத்தைத் தவிர்ந்த தமிழ் பேசும் பகுதி.
- 3) தலித் போராட்டத்திற்கான சூழல் மலையகத்தில் மட்டும்தான் உண்டு.

மேற்குறித்த விடயங்களை கேள்விக்குட்படுத்தியும் ஈழத்தில் ‘தலித் இலக்கியம்’ பற்றிப் பார்க்கப்படவேண்டிய தேவைகளை முன்னிறுத்தியும் இவ் ஆய்வு எழுதப்படுவது இதன் முக்கியத்துவம் எனலாம்.

ஈழத்தில் ‘தலித் இலக்கியம்’ பற்றிப் பேச வேண்டும் ஆய்வு செய்ய வேண்டும் என்ற ‘கோஷத்துக்கு’ வலுச்சேர்க்கும் வகையில் எம். பெளசர் பொதுப்படையாகக் கூறிய கருத்தினை இங்கு தருவது பொருத்தமுடையதாகும்.

“ஈழத்து தமிழ் இலக்கியம் என்கிற பெருங்கதையாடல் உடைக்கப்பட்டு ஈழத்து தமிழ் இலக்கியத்தின் பகுதிபகுதியான இலக்கியங்கள் பேசப்பட வேண்டியுள்ளன. பகுதிகளைச் சரியாகப் பகுத்தாய்வு செய்வதும்,

அவற்றை மதிப்பிடுவதன் ஊடாகவம்தான், முழு ஈழத்து தமிழ் இலக்கியத்தையும் பார்க்க முடியும்! அது இன்று எங்கே நிற்கிறது என்கிற மறுவாசிப்பை உணரமுடியும்” (மூன்றாவது மனிதன், மார்க்-ஏப்ரல் 2006)

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் என்ற முழுமைக்குள் பல்வேறு பகுதிசார் இலக்கியங்கள் உள்ளடக்கப்படலாம். பெண்ணிய இலக்கியங்கள், மலையக இலக்கியங்கள், முஸ்லிம்களின் தமிழ் இலக்கியங்கள், முற்போக்கு இலக்கியங்கள், நற்போக்கு இலக்கியங்கள் என அவை பிரதேச, இன, வர்க்க, கருத்தியல் நிலைகள் சார்ந்து அமையலாம் என்றால், ‘தலித் இலக்கியங்கள்’ என்ற ஒரு வகைப்பாடும் அமையலாம்.

ஆனால், ‘புறநிலையில் நின்று ஆய்வுசெய்தல்’ என்ற ஆய்வு முறையியலைப் பிரயோகித்து ஈழத்துத் தலித் இலக்கியம் பற்றிப் பேசுவதற்கோ, எழுதுவதற்கோ தடையாக இருப்பது, ‘தலித்’ என்ற சொற் பயன்படுத்தலில் உள்ள அகநெருடலே.

இதன் விளைவு என்னவென்றால், ஈழத்துச் சாதிய ஒடுக்கு முறைகள் பற்றிய புலமைசார் கருத்தாடல்கள் எந்தளவு குறைவாக உள்ளனவோ, அந்தளவுக்குக்கூடத் தலித் இலக்கியங்கள் பற்றிய கருத்தாடல்கள் இடம்பெறாமல் போய்விடுகின்றன.

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் தலித் இலக்கியம் பற்றிப் பேசப்பட வேண்டும் என்றால், தலித் பற்றிய விளக்கமும் ஈழத்தில் தலித் என்ற கருத்தியலை எவ்வாறு பயன்படுத்தலாம் என்ற தெளிவும் இன்றியமையாதனவாகும்.

★ ★ ★

‘தலித்’ என்ற மராட்டியமொழிப் பதம் இந்துத்துவச் சமூக அடுக்கமைவில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களைக் குறித்து நிற்பது. தம் இனத்துக்காகப் போராடிய அம்பேத்கர் அவர்களே, 1950 களில் இந்தியச் சூழலில் இச்சொல்லைப் பயன்படுத்தினார். ஆயினும், இன்று அச்சொல் ஒரு கருத்தியலின் அடையாளமாக மாறிவிட்டது. பெண்ணியம், மாக்ஸியம் போல் தலித்தியம் இன்று பயில்நிலையில் உள்ளது. தலித் மக்கள், தலித் இயக்கம், தலித் அரசியல், தலித் விடுதலை, தலித் போராட்டம் என்ற சொல்லாடல்களின் பின்னணியில் அவை சார்ந்து வரும் எழுத்துக்கள் ‘தலித் இலக்கியம்’ என்றும் பயன்படலாயிற்று.

இந்தியப் பண்பாட்டுப் பின்புலத்தில் 1990 களின் ஆரம்பத்தில்தான் - அம்பேத்கரின் நூற்றாண்டு நினைவலைகளின் வேகத்துடன் - ‘தலித்’ கருத்தியல் இன, மத, பிரதேச பேதங்களின்றி இந்தியாவின் சகல மானிலங்களிலும், இனங்கள் மத்தியிலும், மொழிகளிலும் “வெறும் வாய்ப்பாட்டுக் கோஷமாக” இல்லாமல் உணர்வு பூர்வமாக வலம்வரத் தொடங்கியது. தமிழ் நாட்டிலும் நிலைபெற்றது. சமய வேறுபாடுகளின்றி ‘தலித்துக்கள்’ என்ற கருத்தியலில் பெரும்பான்மையானோர் ஒன்று திரண்டனர்.

தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் ‘ஆல்’ இந்திய (All India) அரசியலில் கைவிடப்பட்டவர்கள், ஆரிய எதிர்ப்புக் கோஷத்தில் வளர்த்தெடுத்த திமுக அரசியலில் கவனிப்பாரற்று விடப்பட்டவர்கள், இடதுசாரிச் சிந்தனையுடன் வர்க்கச் சிந்தனையை வளர்த்து மாக்ஸிலி சித்தாந்தத்துள் வாழ்ந்தவர்களால் உதவ முடியாமல் போனவர்கள் “தலித்” கருத்தியலில் ஒன்று திரண்டனர். தலித்துக்களின் பெயரில் அரசியல்

நடத்தக்கூடிய அளவில் ‘தலித்’ சிந்தனையைத் தமிழகத்தில் வேரூன்றச் செய்துவிட்டனர்.

இந்துத்துவச் சாதிய ஒடுக்குமுறையால் மாற்றீட்டுச் சமயங்களை நாடிச் சென்ற தாழ்த்தப்பட்டவர்கள், அச்சமயங்களிலும் உயர்த்தப்பட்டவர்களின் கெடுபிடிகளால் மனமுடைந்தவர்களாக இருந்த வேளையில், தாம் வாழும் சமயச் சமூகங்களில் இருந்தபடியே “தலித்” என்ற கருத்தியலில் ஒன்றுபட்டனர்.

ஆயினும், இந்தியாவில் ‘தலித்’ என்ற கருத்துநிலை மாகாணத்துக்கு மாகாணம், சமயத்துக்குச் சமயம் என வேறுபட்டே உள்ளது என்பதையும் இங்கு கட்டிக்காட்ட வேண்டும். எடுத்துக்காட்டாக, மஹாராஷ்டிரத் தலித்துக்களுக்கும், தமிழகத் தலித்துக்களுக்கும் சிந்தனையில், போராட்டங்களில் வேறுபாடுகள் உண்டு. அதேபோல் தமிழகத்தில் கிறிஸ்தவத் தலித்துக்களுக்கும், சைவவணவ மேலாதிக்கத்துள்ளான தலித்துக்களுக்கும் சில வேறுபாடுகள் உண்டு.

இவை இந்திய, தமிழ் நாட்டுத் ‘தலித்’ பண்பாட்டுப் பின்புலங்கள்.

★ ★ ★

‘தலித்’ என்ற கருத்தியல் சாதியத்துடன் முற்றிலும் தொடர்புடையமையால், ஈழத்துத் தமிழர் மத்தியில் நிலவும் சாதிய நடைமுறைகளின் பின்புலத்திலேயே ஈழத்துத் தலித்தியம் பற்றிய கருத்துரையாடல்களில் ஈடுபடவேண்டியது தவிர்க்க முடியாததாகிறது.

தமிழ்ப் பண்பாட்டு வரலாற்றில் ‘தமிழர்’ எந்தவொரு காலகட்டத்திலும் ஒன்றுபட்ட பொதுப்பண்பாட்டில் வாழ்ந்ததில்லை. அதற்கான பின்புலமும் அவர்களுக்கு இருந்ததில்லை இருக்கவும் வாய்ப்புகள் இல்லை. ஈழத்திலும் அவ்வாறான ஒரு நிலைமையே இருந்து வருகிறது.

தமிழர் மத்தியில் நிலவும் சாதியம், பிரதேசவாதம் என்பன இதற்குச் சிறந்த அடித்தளமிட்டுள்ளன.

தமிழ்நாட்டுச் சூழலைப்போலவே ஈழத்திலும் தீண்டத் தகாதோர், ஒடுக்கப்பட்டோர், தாழ்த்தப்பட்டோர், அடிமைகள், குடிமைகள், ஹரிசனர், சிறுபான்மைத்தமிழர் என்னும் பதங்களின் வழி அறியப்பட்டவர்கள் சிற்சில வேறுபாடுகளுக்கு உட்பட்டவர்களே. ஆயினும், இப்பதங்கள் ஈழத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளன. தலித்துக்கள் எனும் பதம் அண்மைக் காலமாகவே பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது.

ஈழத்தவரைப் பொறுத்தவரையில், பொதுவழக்கில், சாதியக் கொள்கையில் சாதி கூடியவர், சாதி குறைந்தவர் என்ற இருமைநிலையே உள்ளது. அதாவது, ஈழத்தவரால் உருவாக்கப்பட்ட சாதிய அடுக்கமைவில், ஒரு சாதியானது இன்னொரு சாதியினின்றும் உயர்த்தப் பட்டிருக்கும் அல்லது தாழ்த்தப்பட்டிருக்கும். அவ்வாறாயின், இவ் அடுக்கமைவில் முதலாவதாக நிற்கும் சாதியே எச்சாதியாலும் ஒடுக்கப்படாத நிலையில் இருக்க வாய்ப்புண்டு. இதன்படி பார்த்தால், அடுக்கமைவின் முதலாவது சாதியைத் தவிர ஏனையவை ஒரு, சில சாதிகளால் தாழ்த்தப்பட்டன வாகவே உள்ளன.

ஒரு சாதிக்குள்ளேயே பிரதேசம், பொருளாதாரம், பழக்கவழக்கம் முதலிய நிலைமைகளால் உயர்வு தாழ்வு பார்த்தப்பட்டு வருகின்றன. இவை பல சமூகவியல் பிரச்சினை

களைத் தோற்றுவித்துமுள்ளன. இவை வரலாற்று ரீதியிலான உண்மைகள். சாதிமாறித் திருமணஞ் செய்தவர்கள் இன்றும் கூட சமபந்திக்கு அழைக்கப்படாத நிலையும் ஈழத்தில் இல்லாமல் இல்லை.

ஈழத்தில் தலித் இலக்கியம் பற்றிப் பேசும்போது 'தலித்' என்ற சொல்லாடலைத் தமிழகம், இந்தியச் சூழலில் வைத்துப் பார்த்து, 'அவ்வாறான ஒரு சூழல் ஈழத்தில் இல்லை. எனவே, தலித் இலக்கியம் என்ற வகைப்பாடு தேவையில்லை' என்ற கருத்துப்படவே சிலர் வாதிடுகின்றனர். அவ்வாறு வாதிடுபவர்கள், ஈழத்தில் சாதி ஒடுக்குமுறை இல்லை என்பதையும் ஒத்துக்கொள்கிறார்களா? இல்லை. அவ்வாறாயின், சாதிய ஒடுக்கு முறையைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டு வெளிவரும் ஆக்க இலக்கியங்கள் குறித்த அவர்களது நிலைப்பாடு என்ன? இது காரசாரமான வாதப் பிரதிவாதங்களுக்கும், கலந்துரையாடல் களுக்கும் உரியது அல்லவா!

எனவே, ஈழத்துப் பின்புலத்தில் 'தலித் இலக்கியங்கள்' என்பதை, பொதுப்படையாக, சாதியின் பெயரால் நடைபெறும் ஒடுக்குமுறைகள், அவற்றால் ஏற்படும் உடல், உள்ப் பாதிப்புக்கள், ஒடுக்குமுறைகளால் உருவாகும் போராட்டங்கள் என்பவற்றைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டு வெளிவரும் எழுத்துக்கள் என வரையறுத்துக் கொள்ளலாம்.

ஈழத்தில் தலித் இலக்கியம் பற்றிப் பின்வரும் தளங்களில் நின்று ஆய்வுகள் நடத்த முடியும்.

- 1) கால வரையறைக்குள் நின்று தலித் இலக்கியங்களை நோக்குவது
- 2) இலக்கியவாதிகளைத் தனிநபர் ஆய்வின் அடிப்படையில் நோக்குவது
- 3) இலக்கிய வகைகளில் வைத்து நோக்குவது
- 4) பிரதேசத் தனித்துவங்களைக் கருத்தில் கொண்டு நோக்குவது

ஆயினும், ஈழத்தில் தலித் இலக்கியம் என்று பொதுப்படையாக ஆய்வு செய்யும்போது மேற்கூறிய தளங்களை உள்வாங்கி ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படும்போது, தலித் இலக்கியத் திற்குப் பங்களிப்புச் செய்தோர், அவர்களது ஆக்கங்கள் என்பவற்றைப் பட்டியல் படுத்துவது கட்டுரைக்கு அழகில்லாத செயல் என்பதால் அவை இங்கு இயன்றளவு தவிர்க்கப் படுகின்றன.

'ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம்' என்ற தொனிப்பட எழுதப்படும் முதல் கட்டுரை இதுவாக இருக்கும் என்பதால் ஓரளவு வரலாற்றுடிப்படையிலான கருத்தியல்களின் பின்புலத்திலேயே இக்கட்டுரை அமைகிறது. இதுபோன்ற கட்டுரைகள் அவ்வாறாகத்தான் அமையவும் முடியும். அதற்காக, வரலாற்றில் நிகழ்ந்த முக்கிய மாற்றங்கள், முக்கிய இலக்கிய முகிழ்ச்சிகள், இலக்கியவாதிகளின் முயற்சிகள் என்பவை ஆங்காங்கு எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன.

50, 60, 70களில் ஈழத்தில் தலித் இலக்கியத்திற்கான ஆரம்ப முயற்சிகள் நடந்தேறிவிட்டன எனக் கூறலாம். இடதுசாரிச் சிந்தனைகள், சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபைச்

செயற்பாடுகள், முற்போக்கு இலக்கியச் சிந்தனைகள் என்பன இவற்றிற்கு வழிகோலின. அவற்றுடன் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தில் பிறந்தவர்கள் அனுபவித்த இன்னல்களும் முக்கிய தூண்டுதல் களாக அமைந்தன. தாம் சாதியம் பற்றி எழுத முன்வந்தமைக் கான காரணங்களை தெனியான் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“கலாசாலைத் தமிழ்ப்பண்டிதர் என்னை இனங்கண்டு சந்தர்ப்பம் வாய்த்த போதில் எல்லாம் நெஞ்சைக் காயப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார். நான் கலாசாலையில் படித்துக்கொண்டிருந்த காலத்தில் டொமினிக் ஜீவா அவர்களுக்கு 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்' சிறுகதைத் தொகுதிக்கான சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத்தது. அதனைக் கண்டுமனம் பொறுக்க இயலாத அந்தப்பண்டிதர் இராசையா என்பவர் “இந்த ஆண்டு ஒரு நாவிதனுக்குச் சாகித்திய மண்டலப்பரிசு கிடைத்திருக்கிறது” என வகுப்பிலே சொல்லி ஏளனமாகச் சிரித்தார். சாதியின் பெயரால் அவர் செய்த ஏளனம் என்னை மிகவும் பாதித்தது. இவைகள் யாவும் 'எழுது எழுது' என என்னைத் தூண்டிக் கொண்டிருந்தன.” (ஞானம் - ஆகஸ்ட் 2002)

இக் காலகட்டங்களில் காந்திய, தி. மு. க செல்வாக்கினால் ஈழத்தில் நடைபெற்ற சாதியச் சண்டைகள், பிரச்சினைகள், அடக்குமுறைகள், அவற்றிற்கு எதிரான போராட்டங்கள் - ஆலயப் பிரவேசம், தேனீர்க்கடைப் பிரவேசம், சமபந்தி போசனம் - என்பன இலக்கியவாதிகளின் பாடுபொருள்களாக அமைந்தன. சிலர் உணர்வு பூர்வமாக எழுதினர். சிலர் ஆவேசத்துடன் எழுதினர். சிலர் எழுத வேண்டும், இதற்கும் பங்களிக்க வேண்டும் என்றும் எழுதினர்.

ஆலயப்பிரவேசப்போராட்டம் தொடர்பாக இ. முருகையன் “எந்த உலகிலே இருக்கிறீர் ஐயரே!” (1968) என்ற தலைப்பில் எழுதிய கவிதை - தமிழ்நாட்டுப் பின்புலத்தில் எழுதப்பட்ட கவிதை - அந்தவகையில் இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது.

“பஞ்சமர் என்று நீர் பகுத்துக் காட்டுவோர்

நித்தியாசவுசிகள் என்றும்

அதனால்

பிறப்புத் தொடங்கி இறப்பு வரைக்கும்

துடக்குப் பிடித்த தூர்ச்சனர் என்றும்

கோபுர வாசலைத் தாண்டி

அப்பாலே நுழைந்தால்

புனிதம் தூர்ந்துபோம் என்றும்

ஆகமச் சான்றுகள் காட்டுவீர், ஐயரே”

ஈழத்தில் ஆலயப்பிரவேசத்திற்குத் தடையாக யார் இருந்தவர்கள் என்பதை முருகையன் அறியாதவரல்லர். இப்படித்தான் சிலர் சாதியப் போராட்டத்திற்குத் துணை நின்றிருக்கிறார்கள். இலக்கியம் படைத்திருக்கிறார்கள். இத்தகைய 'போலி' இலக்கியங்கள் தலித் இலக்கியப் பார்வைக்குள் விமர்சிக்கப்படவேண்டியுள்ளன.

இக் காலகட்டங்களில் மாக்ஸியர்கள், முற்போக்கு வாதிகள் தமது சிந்தனைகளுடன் ஒத்துப்போகக்கூடிய பலரைத் திரட்டி சாதி ஒழிப்புக்காகப் புற நிலையில் நின்று போராடினார்களே அன்றி, அக் நிலையில் போராடவில்லை. இந்நிலை அக்கால மக்களால் மட்டுன்றி, இலக்கியவாதிகளாலும் நன்கு அவதானிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அதனால்தான் மு. பொ. வால்

“அகத்திலே வர்க்கம் ஆயிரம் இருக்க

புறத்திலே தெரிவதைக் கண்டோ பொருமினோம்

புறத்தில் தெரிவது அகத்தின் புண்ணன்றோ?
 புரட்சியை முதலில் அகத்திலே புரிவோம்
 புறத்தின் புரட்சி காரணமாகவே.” (காலிலை ப. 34)
 என்று 'புரட்சி' என்ற தலைப்பில் எழுத முடிந்தது.

இதனால், ஈழத்தில் முற்போக்கு, மாக்ஸிஸ குழுக்களுடன் தொட்டுத் தொடாமலும் நின்று தாழ்த்தப்பட்டோர் இலக்கியம் படைக்கவேண்டி ஏற்பட்டது.

ஈழத்தில் நவீனத்துவ வருகையுடன் நடைபெற்ற சமூக மாற்றங்கள், அதனால் மக்கள் மத்தியில் நடைபெற்ற சாதியச் சண்டைகள், போராட்டங்கள் யாவரும் அறிந்தவையே. இத்தகைய தொடர்மாற்றங்களால் சாதிய அடுக்கமைப்பில் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன என்று யாரும் நினைத்தால் அது அறியாமையின் வெளிப்பாடு என்றும் தாழ்த்தப்பட்டோர் உட்படச் சில மனிதநேயவாதிகளும் தமக்குள் தெளிவு கொண்டனர், இலக்கியம் படைத்தனர்.

★ ★ ★

80கள் ஈழத்து வரலாற்றில் முரண்பாடுகளின் காலகட்டம். முரண், மோதல், போராட்டம், யுத்தம், மரணம், அவலம் என்பன ஆரம்பித்து உச்சம் பெற்ற காலம். இலங்கையில் தமிழர் சின்னாபின்னப்படுத்தப்பட்ட காலம். சமூகத்தில் சாதிவெறியாட்டம் ஆயுத முனையில் அடக்கப்பட்டது. சாதியப் பிரச்சினைகள் ஒப்பீட்டளவில் குறைந்தன. இக் காலகட்டத்தில் இலக்கியத்தின் பாடுபொருள் வேறுவடிவெடுத்தது.

இக் காலம் தமிழகத்தில் 'தலித் இலக்கியம்' என்ற தொனியில் இலக்கியம் எழுதப்படாத காலம். இக் காலத்தில்தான் ஈழத்து எழுத்தாளர் டானியலின் பஞ்சமர்

(1982), கோவிந்தன் (1982), அடிமைகள் (1984), கானல் (1986) ஆகிய நாவல்கள் தமிழகத்தில் வெளிவந்தன. டானியல் தமிழகத்தவரால் வாசிக்கப்படலானார். தொண்ணூறுகளில் அங்கு வீறுகொண்ட "தலித் இலக்கியத்தின்" "முன்னோடி" யாகத் தமிழகத்தவரால் டானியல் பிரகடனப்படுத்தப்பட இவை - நாவல்கள் - மூலமாகின.

இங்கு ஒரு விடயம் முக்கியமாகிறது. அது என்னவெனில் 80களின் பிற்பகுதி, 90களில் டானியல் தமிழ்நாட்டவரால் வாசிக்கப்படும்போது டானியல் காட்டிய சாதியச் சூழல் ஈழத்தில் விரைவில் இல்லாமல் போய்விட்டது. இன்னொருவகையில் சொன்னால் ஈழத்தின் வாழ்க்கைப் பாணியே மாறிவிட்டது என்பதாகும்.

ஜே. ஆர். ஜயவர்தன இலங்கையின் ஆட்சிபீடம் ஏறியமை ஈழத்துத் தமிழரில் பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. தாராளமயமாக்கல் கோட்பாடு, இனவெறியாட்டு என்பன தமிழ் ஏழைகள், தாழ்த்தப்பட்டோர் பொருளாதாரத்தில் உயர்ச்சி அடையச் செய்தன. அத்துடன், இன விடுதலைப் போராட்டம், தமிழ் இன விடுதலை இயக்கங்களின் உள்முரண்பாடுகள் என்பன தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் பலரையும் மேலை நாடுகளுக்குப் புலம் பெயரச் செய்தன. அவர்கள் அங்கு சென்று தொழிலாளிகளாயினர். ஆயினும் அவர்களது உழைப்பு ஈழத்தில் அவர்தம் இனங்கள் பொருளாதார நிலையில் உயர் வழிவகுத்தன.

இந்த நிலைப்பாடு மாக்கிசுச் சிந்தனையாளர்களுக்கு எதிரான ஒரு செயற்பாடு. ஆனால் மாக்கிசுத் தமிழர்கள் இதை எதிர்க்கமுடியாத நிலைக்குச் சென்றார்கள்.

★ ★ ★

தொண்ணூறுகளில் ஈழத்தவர் மத்தியில் பெருகிய புலப் பெயர்வுகளினால் தாழ்த்தப்பட்டோர் பொருளாதாரம், கல்வி,

வாழ்வியல் முறை என்பவற்றில் தாங்களாக உயர்ந்தாலும்கூட, சாதிய அடுக்கமைப்பில் அவர்களால் மேல்நிலையாக்கம் அடைய முடியவில்லை.

வெளிநாட்டு, உள்நாட்டு உழைப்பால், உயர்த்தப்பட்ட சாதியினர் குடியிருப்புகளை நல்ல விலைகொடுத்து வாங்கிக் குடிபுகுந்தபோதும் தாழ்த்தப்பட்டோரின் சமூகப்பெறுமானம் உயர்த்தப்படவில்லை.

இதனால் சாதியத் தளத்தில் வாழும் ஈழத்தமிழர் மத்தியில் என்ன நடைபெறுகிறதென்றால், வழமைபோல் எலவே சாதிகளை அடையாளங் கண்டுகொண்டவர்கள் பரல் பரத்துடன் பழுகிறார்கள். கல்வி, தொழில், பொதுவேலைத் திட்டங்களில் ஊடாடும் போது தம்மை அடையாளம் காணாதபடி வாழத் தாழ்த்தப்பட்டோர் நினைக்கிறார்கள். சிலர் அப்படி வாழ்பவர்களை மோந்துப் பிடித்துப் பின் அதற்கேற்றபடி பழுகிறார்கள். சிலர் 'தெரிந்தும் தெரியாமலும்' வாழ்கிறார்கள். சிலர் தெரிந்தும் 'மனித' நேயத்துடன் வாழ்கிறார்கள்.

ஈழத்தைப் பொறுத்தவரையில், தற்காலத்தில் முன்பு (80களின் முன்) நடைபெற்றவைபோல் சாதியின் பெயரால் பட்டவர்த்தன அடக்குமுறைகள் குறைவு என்றாலும் ஆழ்மனத்தில் அவை இருந்தபடியே உள்ளன. அதிலும், திருமண விடயம் எனின் அது பீறிட்டு எழுந்துவிடுகின்றது. டொமினிக் ஜீவாவின் ஆதங்க வார்த்தைகளில் கூறுவதென்றால் "சாதி இருக்கிறதே, அது ஒரு சர்வதேசத் தொற்று நோய், தமிழனுக்கு! உதாரணத்திற்கு வார்ப்பத்திரிகையின் திருமணத் தகவல்களைப் பாருங்கள்" (மல்லிகை - ஆகஸ்ட் 2008)

அடுத்தது, இங்கு நிலவி வருகின்ற 'தமிழ்த்தேசியம்' என்ற ஈழத்தவரது அரசியற் கோட்பாட்டின் பின்னணியில் நடைபெற்றுவரும் போருக்குள் மக்கள் மத்தியில் நிலவிவந்த அகமுரண்பாடுகள் மறைந்துவிட்டன என்பது போன்ற மாயைகளைப் பல எழுத்தாளர்கள் அவ்வப்போது தகர்த்த வண்ணமும் உள்ளனர்.

தெனியான் அவர்கள், "தேசிய இனப்பிரச்சினையினுள்ளே சாதியம் மறைந்து போய்விட்டதாகச் சாதியத்தை வளர்க்க விரும்புகிறவர்களே சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்" என்றும் (மூன்றாவது மனிதன் - மார்ச் 2003) டொமினிக் ஜீவா அவர்கள், மல்லிகைத் தூண்டலில் 'தமிழ்த் தேசியகோஷ மெழுப்பிகள் பற்றி உங்களது நிலைப்பாடு என்ன?' என்ற கேள்விக்கு,

"இந்தக் கோஷத்திற்குப் பின்னால் ஆரோக்கியமான அம்சமும்முண்டு. பல நாசமான எண்ணமும் உண்டு. ஆண்ட பரம்பரை மீண்டும் ஆள நினைக்கிறது! என்ற கோஷத்திற்குப் பின்னால் உயர் குலத்தினரின் ஆணவ நினைப்பு. மீண்டும் தலித்துக்களை அடிமை குடிமைகளாக வைத்து அடக்கி ஆள அரசியல் அதிகாரம் வேண்டும் என்ற உயர்சாதி அகம்பாவக் கருத்தோட்டம்" (மல்லிகை - நவம்பர் 2003)

என்றும் தெரிவித்திருக்கும் கருத்துக்கள் ஈழத்துச் சாதிப் பேதம் பலவானால் சாடிக்குள் அடைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது வெளிவருது இந்தா அந்தா என்று இருக்கிறது. என்பவற்றையே கோடிட்டுக் காட்டுகின்றன.

இத்தகைய மனநிலை பலருக்கும் உண்டு பல எழுத்தாளருக்கும் உண்டு. அவ்வெழுத்தாளர் ஈழத்திலும் புலம் பெயர் நாடுகளிலும் வசிப்பவர்களில் அடங்குபவர். அவ்வாறான கருத்துடையவர்கள் தமது எழுத்துக்களில் இந்தக் கருத்துக்

களை வடிவமைப்பதனையும் நாம் அவதானிக்க முடியும். அண்மையில் ஷோபாசக்தி வெளியிட்ட கொரில்லா, 'ம்' நாவல்கள் இத்தகைய பின்புலத்தையும் கொண்டவையே.

★ ★ ★

சாதியின் பெயரால் தாழ்த்தப்படும், ஒடுக்கப்படும் சமூகங்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் குறித்துப் பேசும் இலக்கியங்களைத் தலித் இலக்கியங்கள் எனலாம் என்பது மேலே கூறப்பட்டது. அந்த வகையில், ஒடுக்கப்படும் சமூகங்களின் விடுதலைப் போராட்டம், வாழ்வியல் கோலங்கள், உடலுளப் பிரச்சினைகள், அரசியல் எதிர்ப்பார்க்கைகள், கல்வி, பொருளாதார நிலை உயர்ச்சிகள், சாதனைகள், அல்லது அவ் உயர்ச்சிகளை எட்ட அவர்கள் கொண்ட ஓர்மங்கள் எனத் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் எனப்படுவோரைச் சுற்றி நிகழும் விடயங்களைப்பாடுபொருளாகக் கொண்ட இலக்கியங்களை ஈழத்துத் தலித் இலக்கியங்கள் என்ற விடயப்பரப்புக்குள் பார்க்கலாம்.

அவ்விலக்கியங்கள் கவிதை, சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கட்டுரை என உரிய வடிவங்களை உள்வாங்கி வெளிவந்துள்ளன இனியும் வெளிவரலாம்.

ஈழத்துக் கவிஞர்களில் பலர் தலித்தியக் கவிதைகளை யாத்திருக்கிறார்கள். அல்வாயூர் மு. செல்லையா தொடக்கம் பலர் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் பிரச்சினைகளை எழுதியுள்ளனர். சிறுகதை யாசிரியர்களில் டொமினிக் ஜீவா, டானியல், தெனியான், மு. சிவலிங்கம் எனப் பலரது சிறுகதைகள் தலித்தியப் பின்புலத்தில் மறுவாசிப்புக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டும்.

தலித் இலக்கியத்தில் இயன்றவரைக்கும் தாழ்த்தப்படும் மக்களின் பல்வேறு அம்சங்களையும் பதிவு செய்யக்கூடிய இலக்கியமாக நாவல் அமைந்துவிடுகிறது. அந்த வகையில் செ. கணேசலிங்கன், டானியல், செங்கை ஆழியான், தெனியான், பெனடிக்ற் பாலன், எஸ். பொ., முதலியோர் தொடங்கி விமல் குமுந்தைவேல், ஷோபாசக்தி உள்ளிட்ட பலரது நாவல்கள் தலித்திய நோக்கில் பார்க்கப்பட வேண்டியுள்ளன.

இலகுவாக மக்கள் மத்தியில் கருத்துக்களைக் காவிச் செல்லக்கூடிய கலை வடிவமான நாடகங்கள் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் பிரச்சினைகளைப் பேசியுள்ளன. அவற்றில் சில நாடகங்கள் எழுத்துருவில் வந்துள்ளன. எழுத்துருவில் உள்ளவற்றையும், ஆற்றுகை செய்யப் பட்டனவற்றையும் தலித்தியக் கோட்பாடுகளை முன்னிறுத்தி ஆய்வு செய்ய வேண்டும். 'கந்தன் கருணை', 'சங்காரம்', 'ஏகலைவன்' முதலிய நவீன நாடகங்களும் இசைநாடகங்கள், பாரம்பரியக் கூத்துக்கள் என்பனவும் ஈழத்துத் தலித் இலக்கியங்களுக்குள் பார்க்கப்படவேண்டும். அத்துடன் ஈழத்துத் தலித் அரங்கியல் என்ற அரங்கியல் வகை குறித்தும் பார்க்கவேண்டியுள்ளது.

அத்துடன், அண்மைக்காலங்களில் ஈழத்திலும் புலம்பெயர் தேசங்களிலும் ஒருவகைக் கருத்துவெளிப்பாட்டு வீச்சோடு வெளிவந்துகொண்டிருக்கும் 'குறும்படங்கள்' சிலவும் தலித்திய நோக்கில் பார்க்கப்படவேண்டியுள்ளன. அந்த வகையில் இராகவனின் 'மூக்குப்பேணி', கோகுலரூபனின் 'வடலி' முதலிய குறும்படங்கள் ஆராயப்படவேண்டும்.

அத்துடன் ஈழத்துத் தலித் இலக்கியங்கள் பற்றிப் பேசும் போது - இலக்கிய வடிவம் இல்லை என்றாலும் கூட - சுயசரிதை முக்கியமாகப் பேசப்பட வேண்டியுள்ளது. தலித் இலக்கியங்களுள் பேசப்படாத, பேசமுடியாத விடயங்களைப் பலர்

சுயசரிதைகளாக வடித்துள்ளனர். இந்தியாவின் மஹாராஷ்டிரம், கன்னடம் முதலிய இடங்களில் தலித்தியச் சுயசரிதைகள் முக்கிய இலக்கியப்படைப்புகளாகவே பார்க்கப்பட்டுள்ளன. ஈழத்திலும் அத்தகைய சுயசரிதைகள் பல இப்போது வெளிவந்த வண்ணமுள்ளன. டொமினிக் ஜீவாவின் 'எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்' (1999) ராஜமுகாந்தன் பதிப்பித்த 'சூரன் சுயசரிதை' (2004) முதலியவை தலித் இலக்கியத்தில் வரலாற்று ஆவணமாக எடுத்து ஆராயப்படவேண்டும்.

★ ★ ★

ஈழத்துச் சாதிய முறைமை இந்திய, தமிழகச் சாதிய முறைமையினின்றும் வேறுபட்டது எனத் தெரிந்தும், ஈழத்துப் பின்புலத்தினைக் கருத்தில் கொண்டு தலித் இலக்கியங்கள் பற்றி ஆய்வு செய்யப் பலரும் தயங்குகின்றனர். இவற்றுக்குப் பல காரணங்களும் கற்பிக்கப்படுகின்றன. அக்காரணங்களுக்கும் சில அடிப்படைகள் இல்லாமல் இல்லை.

இந்தியாவில் - தமிழ் நாட்டில் பிறப்பு அத்தாட்சிப் பத்திரத் தால் ஒருவரின் சாதி அடையாளம் உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது. எனவே, சாதி விடயத்தில் அங்குள்ளவர்கள் மத்தியில் ஒளிவு மறைவுக்குச் சாத்தியங்கள் குறைவு. ஈழத்தில் அவ்வாறு இல்லை. அதனால், 'தெரியாமல்' வாழவே பலரும் - எழுத்தாளர்களும் (சிலர் விதிவிலக்காகத் தமது சாதிகளைப் பகிரங்கப்படுத்துகின்றனர்) விரும்புகின்றனர் அல்லது வாழவேண்டிய சூழலில் இருக்கின்றனர்.

ஈழத்துச் சாதியம் பற்றி எழுத்தாளர்கள் அனைவருமே ஒரே கருத்தியல்களைக் கொண்டவர்களாக இல்லை. அப்படி இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கவும் முடியாது. ஆனால் சாதியம் பற்றிப் பேச வேண்டியவர்கள் பேசாது விடுகின்றபோது ஒருவர் மற்றவர்களால் அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றமையை நாம் அவர்கள் எழுத்துக்களில், உரையாடல்களில் அவதானிக்க முடிகின்றது.

இவை எழுத்தாளர் மத்தியில் மட்டும் நடைபெறுவன அல்ல. சாதாரணமாகத் தமிழர் மத்தியில் நடைபெறும் ஒரு பழக்கவழக்கமே!

இந்த நிலைப்பாடு சாதியம் பற்றி எழுதுபவர்களையும் அந்த நோக்குடன் பார்க்கவும் செய்கிறது. சாதியம் பற்றி எழுதுவோர், தலித் இலக்கியம் பற்றி ஆய்வுகளை மேற்கொள்வோர் உட்படத் தாழ்த்தப்பட்டோர் பற்றி எழுதுபவர்கள் தாழ்த்தப்பட்டவர்களே என்றும் கணிக்கப்பட்டு விடுகின்றனர். உதாரணமாக,

அண்மையில் 'வெள்ளாவி' நாவலை எழுதிய விமல், அந்நாவலில் பேசப்படும் சாதியைச் சேர்ந்தவராகவே தான் அடையாளப்படுத்தப்பட்டதாகவும் அவ்வாறு அடையாளப்படுத்தப்பட்டால் அதற்குத் தான் கவலைப்படப்போவதில்லை என்பது போலவும் தமது முன்னுரையில் எழுதியிருப்பதை இங்கு குறிப்பிடலாம்.

அடுத்து இன்னொரு விடயமும் இங்கு முக்கியமானதாகும். அதாவது, தலித் எழுத்தாளர்கள் என்று பிறரால் கணிக்கப்பட்டுக்கொண்டு வரும் தருவாயில் அவ்வெழுத்தாளர்கள் தாமாகவே அக்கணிப்புகளில் இருந்து விடுபடுமுகமாகவும், பிறவிடயங்கள் பற்றிய தமது எழுத்துக்களையும் நிலைநிறுத்தும்படியாகவும் அறிக்கைகள் விடுவதையும் அவதானிக்க முடிகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக, தெனியான் அவர்கள் 'மூன்றாவது மனிதன்'க்கு (மார்ச் 2003) வழங்கிய பேட்டியில் "நான் சாதியம் பற்றியும் எழுதுகின்ற எழுத்தாளனேயன்றி சாதியம் பற்றி மாத்திரம் எழுதுகின்ற ஒரு எழுத்தாளனல்ல" என்று கூறியிருப்பதும் இங்கு நோக்கத்தக்கது. இப்படிப் பலர் உள்ளனர்.

இதனால் ஏற்படப்போவது என்னவென்றால், ஈழத்து இலக்கியச் செல்நெறியில் செழுமையற்ற இலக்கியங்களை தோன்ற வாய்ப்பளிக்கப்படுகின்றன. அத்துடன் சிறந்த உயிரோட்டம் மிக்க தலித் இலக்கியங்களும் வெளிவராமல் தடைபட்டுவிடுகின்றன.

எனவே எச்சாதியைச் சேர்ந்தவர்களாயினும் தம்சாதிசார் பண்பாட்டம்சங்களைத் தாங்கிவரக்கூடிய இலக்கியங்களைப் படைக்க முன்வரவேண்டும். ஆக்கம் மிகு இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அனைவரும் துணைபுரியவேண்டும்.

இதன் அர்த்தம் 'எழுத்தாளர்களே! சாதியம் பற்றி எழுதுங்கள்! அது பற்றி மட்டுமே எழுத்துக்கள்!' என்பதல்ல.

ஒன்றைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்! தமிழர் மத்தியில் தொழிலால் பகுக்கப்பட்ட சாதியடுக்கமைப்பில் பிறந்தவர்கள், தற்போது பிறப்பால் சாதி முத்திரை குத்தப்படுவதால் சாதிமுறையை எந்தக்காலத்திலும் ஒழிக்க முடியாது என்பதே நடைமுறை உண்மை.

முத்திரை குத்தப்பட்டபின் போலி முத்திரையில் வாழ்வது என்பது வேண்டுமானால் சாதாரண மனிதனுக்குச் சரிவரு மாயினும் கொள்கை கொண்ட எழுத்தாளருக்குச் சரிவராது. இந்த உண்மையை எழுத்தாளர்கள் உணர்ந்து விட்டால் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் போக்கு பாரிய திருப்பங்களைக் கண்டு வீறுநடைபோடும். தலித் இலக்கியம் உருவ, உள்ளடக்க அழகியலிலும் சிறப்புற்று வளர்ச்சி பெறும். ◆

இந்த நாட்டிலுள்ள மார்க்சிஸ்ட்டுகளுடைய அரசியல் செயற்பாடுகளின் தோல்வி காரணமாக இந்த நாட்டில் சிங்கள அரசாங்கம்-தமிழ் எதிர்ப்பு என்று வந்துவிட்டது. முன்பெல்லாம் அரசாங்கத்திற்கு எதிர்க்கட்சிகளில் இருப்பவர்கள் மார்க்சிஸ்ட்டுகள்தான். முன்பு எதிர்க்கட்சியில் முக்கியமானவர்களாக இருந்தவர்கள் கெளமன், என். எம். பெரேரா, கொல்வின் போன்றவர்கள்தான். நாங்கள் அரசாங்கத்தோடு சேர்ந்து மொழிக்கொள்கையை மாற்றியதால் ஏற்பட விளைவு என்னவென்னில், அதன்பிறகு பாராளுமன்றம் சிங்களம், தமிழ் என்று பிரிந்துதான். 77ல் J. R பிரதமராக, ஆயிர்தலிங்கம் எதிர்க்கட்சி முதல்வரானார், மார்க்சிய அரசியல் செயற்பாடுகளில் தமிழ் எதிர்ப்பு என்று வந்துவிட்டது. அதன்பிறகு நான் தொடர்ந்து கட்சியிலிருக்கவில்லை.

மொசியர் கருத்தினை சிவத்தம்பி

ஞானம் நேர்காணலில் கா. சிவத்தம்பி

1950-ம் ஆண்டுகளில் இருந்தே ஈழத்தில் பாநாடகங்கள் கணிசமான அளவிலும் பிரக்கூ பூர்வமாகவும் எழுதப்படத் தொடங்கின. ஆயினும் அதற்கு முன்னரும் சில பாநாடக முயற்சிகளை இங்கு காண்கின்றோம். கதிர்காமர் கனகசபையின் 'நற்குணன்' என்ற நாடகம் 1927ம் ஆண்டில் வெளிவந்தது. அகவல்பாவில் அமைந்த இந்நாடகமே ஈழத்தில் அச்சுவடிவில் வெளிவந்த முதலாவது பாநாடகம் எனக் கருதப்படுகின்றது. அதற்கு முன்பு பாநாடகங்கள் எழுதப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. ஆயினும் வசன நாடகத்திலே செய்யுளையும் பாடல்களையும் இடையிடையே பயன்படுத்தும் நாடகத்துறை ஒன்றும் இங்கு காணப்படுகின்றது. அந்த வகையிலே 1905-ல் வெளிவந்த பாவலர் துரையப்பாபிள்ளையின் 'சகலகுண சம்பன்னன்' நாடகம் குறிப்பிடத்தக்கது. எனினும் பாநாடகம் என்ற பிரிவுள் நாம் இவற்றைச் சேர்க்கத் தேவையில்லை. 1936-ம் ஆண்டிலே சோமசுந்தரப் புலவர் இயற்றிய 'உயிர் இளங்குமரன்' நாடகம் வெளிவந்தது. இடையிடையே வசன நடையில் உரையாடல்கள் இடம்பெற்றிருப்பினும் பிரதானமாக இது ஒரு பாநாடகமே. சைவசமயக் கருத்தை விளக்குவதற்காக எழுந்த

'மணல் வீடு' என்ற கவிதை நாடகத்தைக் கேட்ட சூட்டோடு சூடாக 1953-ல் தான் எழுதிய 'நித்திலக் கோபுரம்' என்பதே இலங்கையில் முதல் முதலில் எழுந்த பாநாடகம் என முருகையன் கூறுவதற்கும் இதுவே காரணம் ஆகலாம். இவ்வகையில் பார்த்தால் முருகையனே ஈழத்துப் பாநாடகத் துறையின் முன்னோடி எனலாம். மஹாகவிக்கு ஆரம்பத்தில் பாநாடகத் துறையில் நம்பிக்கை இருக்கவில்லை என்றும், தனது 'நித்திலக் கோபுரம்', 'அந்தகனையானாலும்' ஆகிய நாடகங்களுக்குப் பிறகே அவருக்குப் பாநாடகத்துறையில் நம்பிக்கை ஏற்பட்டதாகவும் அதைத் தொடர்ந்தே மஹாகவி 'அடிக்கரும்பு' என்ற தனது முதலாவது பாநாடகத்தை எழுதியதாகவும் முருகையன் குறிப்பிடுகின்றார்.

முருகையனின் நித்திலக்கோபுரம் வானொலியில் ஒலிபரப்பாகியது. இதைத் தொடர்ந்து அவரது அந்தகனையானாலும், வைகைப் பெருக்கு, தரிசனம், பில்கணியம், கலைக்கடல், துளிர், கூடல், மாமூல், செழியன் செங்கோல், கொண்டுவா தீயை கொளுத்து விறகை எல்லாம் முதலிய நாடகங்கள் வானொலியில் ஒலிபரப்பாகின. அவரது 'வந்து சேர்ந்தன்' வானொலிக்கென்றே எழுதப்பட்ட போதிலும் அது ஒலிபரப்பாகவில்லை. பின்னர் நூல் உருவில் வெளிவந்துள்ளது. மஹாகவியின் 'அடிக்கரும்பு' வானொலியில் ஒலிபரப்பப் பட்டது. அதைத் தொடர்ந்து அவர் வானொலிக்காகச் சிற்பியீன்ற முத்து, பொய்மை, சேனாபதி, வாணியும் வறுமையும், திருவிழா, கோலம் முதலிய நாடகங்களை

ஈழத்துப் பாநாடகங்கள்

இந் நாடகமே ஈழத்தில் மேடையேற்றப்பட்ட முதலாவது பாநாடகம் ஆகும். பாடசாலை விழா ஒன்றில் நடப்பதற்காகவே இந் நாடகம் முதலில் எழுதப்பட்டதாக சோமசுந்தரப் புலவர் குறிப்பிடுகின்றார். புலவர் படிப்பித்த வட்டுக்கோட்டை ஆங்கிலப் பாடசாலையிலும், பின்னர் கொழும்பு ஜிந்துப்பிட்டி நாடகசாலையிலும், நவாலியிலும் இந்நாடகம் நடக்கப்பட்டதாகத் தெரிய வருகின்றது. ஆயினும் இப்போது புத்தக வடிவில் கிடைப்பது நடக்கப்பட்ட அதே நாடகப் பிரதியல்ல. நூலுக்காக அதைத்தான் விரிவுபடுத்தி எழுதியதாக சோமசுந்தரப் புலவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

நற்குணனும் உயிரிளங்குமரனும் பெளராணிகப் பாங்கான கதை அமைப்பைக் கொண்ட நாடகங்கள். நாடக அமைப்பைப் பொறுத்தவரை பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளையின் 'மனோன் மணீயம்' போல் பழமைப்பாங்கானது. நாடகப் பண்பு என்று விதந்து கூறத்தக்க அம்சங்கள் இவற்றில் பெரிதும் காணப்படவில்லை. செய்யுள் நடையைப் பொறுத்தவரை அவை நெகிழ்ச்சியற்ற, செந்நெறிப் பாங்கானவை. அவ்வகையில் நவீன நாடகச் சுவைஞர்களுக்கு அவை இன்பம் பயப்பன அல்ல.

1950-ம் ஆண்டுகளில் ஈழத்து நவீன கவிஞர்கள் நாடகத்துறையில் ஈடுபடத் தொடங்கிய பின்னரே இங்கு பாநாடகம் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக் கூடிய ஒரு நாடக வகையாக வளர்ச்சியடைந்தது. ஆகவே ஈழத்துப் பாநாடக வளர்ச்சியை 50-ம் ஆண்டுகளில் இருந்து தொடங்குவதே பொருத்தமாகத் தோன்றுகின்றது. திருச்சிக் கவிஞர் கலைவாணனின்

எழுதினார். முருகையன், மஹாகவி ஆகிய இருவருமே பெருமளவு நாடகங்கள் வானொலிக்காக எழுதினர். இவர்களது அளவுக்கு இல்லாவிட்டாலும், நீலாவணன், சொக்கன், இ. நாகராசன், சில்லையூர் செல்வராசன், பா. சத்தியசீலன், எம். சி. எம். சுபைர், கலைவாதி கலீல், யுவன், ஜீவா ஜீவரத்தினம் முதலிய கவிஞர்களும் வானொலிக்காகச் சில பாநாடகங்களை எழுதியுள்ளனர். ஆக-1950களில் 60களிலும் கூட இங்கு பாநாடகங்கள் வானொலிக்காகவே எழுதப்பட்டன; இது முக்கிய கவனத்துக்குரிய ஒரு அம்சமாகும்.

மேடையைவிட, பாநாடகங்களுக்கு வானொலி மிக வாய்ப்பான ஒரு சாதனம் எனலாம். மேலை நாடுகளிலும் பாநாடகங்களைப் பற்றி எழுதியவர்கள் இந்த அம்சத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். 'பாநாடகத்தை நடத்துக் காட்டுவதில் உள்ள பிரச்சினைகளில் இருந்து லாவகமாகப் புறம் ஒதுங்கிச் செல்வதற்கும் எல்லாவற்றையும் ஒலியிலே, குறிப்பாகச் சொற்களிலே செலுத்துவதற்கும் வானொலி ஒரு மிகப் பொருத்தமான ஊடகமாக அமைந்தது' என அர்னால்ட் பி. ஹின்ஸ்லிப் என்பவர் தனது மொடேன் வேர்ஸ்டிராமா Modern Verse drama என்னும் நூலிலே குறிப்பிடுகின்றார்.

வானொலி நாடகத்துக்கு மேடைக்குரிய காட்சிப் படிமங்கள் அவசியமில்லை. ஒலிப்படிமங்களையே அது

பேராசிரியர், எம். ஏ. நுஃமான்
கருத்துக்களும், பேராசிரியர் பங்குபெற்றதும்

அடிப்படையாகக் கொண்டது. மேடைச் சிக்கல்களில் இருந்து அது கவிஞர்களுக்கு விடுதலை வழங்குகின்றது. ஆரம்பத்தில் மேடைக்காகப் பாநாடகம் எழுதும் பிரக்ஞை நமது கவிஞர்களுக்கு இருக்கவும் இல்லை. அவர்கள் தமது பாநாடகங்களைப் பொதுவாகக் கவிதை என்றே கருதி வந்தனர். மஹாகவியின் அடிக்கரும்பின் ஒரு பகுதி 'தேன்மொழி' இதழில் பிரசுரிக்கப் பட்டபோது அது 'தொடர் கவிதை' என்றே குறிப்பிடப்பட்டது. நாடகப் பண்புகள் சிலவற்றைக் கொண்ட, குறிப்பாக உரையாடல்கள் பாங்கில் அமைந்த நெடுங் கவிதைகளாகவே அவை கருதப்பட்டன. அந்த வகையில் வானொலிப் பாநாடகங்கள் சொல்வதற்கும் கேட்பதற்கும் உரிய செவிப்புல சாதனமாகவே அமைந்தன. கவிஞர்களுக்கு மேடைச் சிக்கலில் இருந்து விடுதலை வழங்கும் இவ்வடிவம் ஒலிக் கோலங்கள் அமைப்பதற்குக் கூடிய சயேச்சையையும் வழங்குகின்றது. விரும்பினால் நிகழ்ச்சிப் பின்னல்களைக் கூட அவர்கள் தவிர்த்துக் கொள்ளலாம். முருகையனின் 'தரிசனம்' முற்றிலும் ஓர் ஒலிச் சித்திரமாகவே இருப்பதை இதற்கு உதாரணமாகக் காட்டலாம். இவ்வகையில் வானொலி கவிஞர்களுக்கு ஒரு வாய்ப்பான சாதனமாக அமைந்தது. வானொலிப் பாநாடகங்கள் அதிகமாக எழுதப்பட்டமைக்கும் அதுவே காரணமாயிற்று.

1960களில் இருந்து, ஈழத்துப் பாநாடக உலகில் ஒரு புதிய பண்பைக் காண்கின்றோம். மேடைக்காகத் திட்டமிட்டு நாடகம் எழுதும் முயற்சியே அது. குறிப்பாக 60களின் பிற்பகுதியில் இருந்தே கவிஞர்கள் முழுப் பிரக்ஞையுடன் இத்துறையில் ஈடுபட்டனர். இக்காலப் பகுதியிலே ஈழத்து நாடக உலகில் ஏற்பட்ட புதிய விழிப்புணர்ச்சியே இதற்குக் காரணமாக அமைந்தது. வானொலி நாடகங்கள் எழுதி உரையாடல் அமைப்பதிலே கவிஞர்கள் பெற்றிருந்த பயிற்சி மேடைப் பாநாடகம் எழுதுவதிலே அவர்களுக்குத் துணை நின்றது எனலாம். உயிரினங் குமரனுக்குப் பிறகு ஈழத்திலே மேடையேறிய பாநாடகம் முருகையனின் குற்றம் குற்றமே என்பதாகும். 1962ம் ஆண்டு கொழும்பு சாஹிதாக்கல் கல்லூரியில் நடைபெற்ற முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க மகாநாட்டின் இறுதி நிகழ்ச்சியாக இந்நாடகம் மேடையேற்றப்பட்டது. அதை அடுத்து 1963-ல் கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கம் கல்முனை நகர மண்டலத்தில் நடத்திய ஒரு இலக்கிய விழாவில் நீலாவணனின் 'மழைக்கை' நாடகம் மேடையேறியது. இதைத் தொடர்ந்து திமிலைத் துமிலனின் 'முல்லைக் குமாரியும் பண்டிதர் க. சச்சிதானந்தனின் ஒரு நாடகமும் மேடையேறியதாகத் தெரிகின்றது. இவையெல்லாம் அறுபதுகளின் முற்பகுதியில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளாகும். உண்மையில் 1965க்குப் பிறகுதான் காத்திரமான மேடைப் பாநாடகப் பிரதிகள் எழுதப்பட்டன. 69, 70-ம் ஆண்டுகளில் தான் அவற்றுட் சில மேடை யேற்றப்பட்டன. பாநாடகத் துறையில் புதிய பரிசோதனைகள் நடைபெற்ற காலம் இதுவே. தற்கால சமூக யாதார்த்தத்தைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு இக்காலப் பகுதியிலேயே பாநாடகங்கள் எழுதப்பட்டன. மஹாகவியின் கோடை, முற்றிற்று, புதியதொரு வீடு, முருகையனின் கோபுர வாசல், கடுழியம், அப்பரும் சுப்பரும், அம்பியின் வேதாளம் சொன்ன கதை, சொக்கனின் கவிதை பிறந்த கதை ஆகிய நாடகங்கள் இக்காலப் பகுதியில் தோன்றியவற்றுட் குறிப்பிடத்தக்கன. முற்றிற்று, கோபுரவாசல், அப்பரும் சுப்பரும், கவிதை பிறந்த கதை ஆகிய நாடகங்களே இதுவரை மேடையேறாதவை.

கோடை பல தடவைகளும், புதியதொரு வீடு சுமார் பத்துத் தடவைகளும், கடுழியம், வேதாளம் சொன்னகதை ஆகியவை ஒவ்வொரு தடவையும் மேடையேறியுள்ளன. இந்த மேடை நாடகங்களே அவற்றின் முக்கியத்துவம் கருதி நமது சிறப்பான கவனத்துக்கு உரியன.

2

இதுவரை குறிப்பிட்ட ஈழத்துப் பாநாடகங்களை அவற்றின் பொருள் அடிப்படையிலே இரண்டு பிரிவாக நாம் வகைப்படுத்தலாம். ஒன்று இலக்கியச் செய்திகளைப் பொருளாகக் கொண்டவை. மற்றது, சமகால வாழ்வைப் பொருளாகக் கொண்டவை.

வானொலிப் பாநாடகங்களுள் மிகப் பெரும்பாலானவை முதல் வகையைச் சார்ந்தவையாகும். மேடை நாடகங்களிலே முருகையனின் குற்றம் குற்றமே, கோபுரவாசல், நிலாவணனின் மழைக்கை, அம்பியின் வேதாளம் சொன்ன கதை, சொக்கனின் கவிதை பிறந்த கதை, திமிலைத் துமிலனின் முல்லைக்குமரி ஆகியவை இப்பிரிவைச் சேர்ந்தவை. இவற்றிலே இலக்கியம், சமயம், வரலாறு சார்ந்த செய்திகள் அல்லது சேய்மைக்காலப் பின்னணியில் நிகழும் கற்பனை நிகழ்ச்சிகள் போன்றவை கருப்பொருட்களாகக் கையாளப்பட்டுள்ளன.

இவ்வகையிலே முருகையனின் 'வந்து சேர்ந்தன', மாணிக்கவாசகர் குதிரை வாங்கிய கதையையும், 'கோபுரவாசல்' நந்தனாரின் பக்திவாழ்வையும், 'குற்றம் குற்றமே' நக்கீரர் பற்றிய இலக்கியச் செய்தியையும் கூறுவன. கோபுர வாசலிலே கடைசிக் காட்சி ஆலயப் பிரவேசப் போராட்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. எனினும் அது நாடகத்தோடு இணையாமல் ஒரு அனுபந்தமாகவே உள்ளது. நாடகத்தின் மையக்கரு நந்தனாரின் பக்தி உணர்வையே சுற்றி அமைகின்றது.

நீலாவணனின் மழைக்கை கர்ணனின் வள்ளன்மை பற்றியது. மஹாகவியின் சிற்பி ஈன்ற முத்து தாஜ்மஹாலைக் கட்டிய சிற்பியின் காதல் வாழ்வைப் பற்றிய ஒரு கற்பனை. அவரது பொய்மை, சேனாதிபதி ஆகியவை எங்கே எப்போது என்றில்லாத அரசு கற்பனைக் கதைகளைக் கூறுவன. அதிகாரம், ஆணவம், ஏமாற்று ஆகியவற்றைத் தொனிப் பொருளாகக் கொண்டவை. இவரது கோலம், தொடக்கமும் முடிவும் சமகாலப் பின்னணியில் அமைந்தாலும் காவிய நிகழ்ச்சிகளையே அடிப்படையாகக் கொண்டது. சீதை, திரௌபதி, கண்ணகி ஆகிய பாத்திரங்களின் மூலம் பெண்மை தொடர்ந்து அநீதிக்குள்ளாவதையும், இறுதியில் பெண்மைக்கே வெற்றி என்பதையும் இந்நாடகம் விளக்குகின்றது. அம்பியின் வேதாளம் சொன்ன கதை விக்கிர மாதிக் தனுக்கு வேதாளம் சொன்ன ஒன்றைத் தழுவி ஆசையும் தியாகமும் மனித வாழ்வில் பெறும் இடத்தை விளக்குவது. சொக்கனின் கவிதை பிறந்த கதை, கம்பனின் வாழ்வும் கவிதையும் பற்றியது. இவ்வகையில் இந் நாடகங்கள் சமூக வாழ்வுடன் நேரடியான தொடர்பற்றவை என்பது வெளிப்படை. ஓர் ஆழமான நாடகப் பாதிப்பையும் இவை ஏற்படுத்துவன அல்ல. இவற்றில் கையாளப்பட்டுள்ள மொழியும் செந்நெறிப் பாங்கான மொழியேயாகும்.

சமகால வாழ்வைப் பொருளாகக் கொண்ட இரண்டாவது பிரிவைச் சேர்ந்த நாடகங்கள் பெருமளவு எழுதப்படவில்லை. எனினும் அவையே நமது முக்கிய கவனத்துக்குரியனவாக அமைகின்றன. வானொலியில் இத்தகைய நாடகங்கள் சில

ஒலிபரப்பாகியுள்ளன. மஹாகவியின் அடிக்கரும்பு, திருவிழா, முருகையனின் கூடல், துளிர், சத்தியச்சத்துச்சாறு முதலியவை இத்தகையன. சத்தியச் சத்துச் சாறு வானொலியில் ஒலிபரப்பாக வில்லை எனினும் அது மேடை நாடகம் அல்ல. இந் நாடகங்கள் சமகால வாழ்க்கைப் பின்னணியில் அமைந்த போதிலும் சமூக வாழ்வின் முக்கிய பிரச்சினைகளையும் இன்றைய மனித உணர்வுகளையும் அணுகுபவை அல்ல. மஹாகவியின் அடிக்கரும்பு, டெலிபோனைப் பாவிக்கும் இன்றைய மனிதர்களைப் பாத் திரங்களாகக் கொண்டிருப்பினும் பொதுமையான அன்புணர்வு பற்றியே பேசுகின்றது. திருவிழா அறிவினால் விளக்க முடியாத சிலகண நேர உணர்வுக்குள் மனிதர்கள் ஆட்ட நேர்வதை விளக்குகின்றது. சமயப் பற்றற்ற மத்தியதரவர்க்கக் குடும்பஸ்தன் ஒருவன் மனைவியின் வற்புறுத்தலுக்காகத் தேர்த்திருவிழாவுக்குப் போகின்றான். தேர் தன்னை அன்மித்து வரும்போது அது அசைந்துவரும் அழகிலே தன்னை இழந்து 'அரோகரா' என்று கும்பிட்டபடி தேர்வடத்தைப் பிடித்துத் தானும் இழுக்கின்றான். நாஸ்திகனான கணுவனுக்கு வேலன் அருள் பாலித்து விட்டான் என மனைவி புளகம் உறுகின்றாள்.

கனவனோ

மீண்டும் அறிவால் விளங்காப் புதிர்கள் எனும்
கூண்டுக்குள் வந்து குனிந்திருப்போம்; சிந்தித்துக்
காண்பதே அன்றோ கடன்

என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொள்கின்றான்.

முருகையனின் கூடல் ஆண் பெண் ஒருமையை வலியுறுத்தும் ஒரு நாடகம், பெண்ணினத்தின் மீது வெறுப்புக் கொண்ட தந்தை மைந்தனை வெளிக்காற்றுப்படாத கூண்டுக்குள் வைத்து வளர்க்கிறான். பெண்கள் எப்படி இருப்பார்கள் என்பதே அறியாத மகனுக்கு அவர்கள் மீது ஒரு வெறுப்பையே வளர்க்கிறான் தந்தை. பதின் எட்டு வயதான பிறகு உயர்கலைகள் பயில அவன் பல்கலைக் கூடத்துக்கு அனுப்பப்படுகிறான். அங்கு முதல் முதல் மங்கையைச் சந்திக்கிறான். தகப்பனின் எதிர்ப்பை மீறிக் கூடல் நிகழ்கிறது. பெண்ணைத் திருஸ்கரித்ததால் 'நாடு வாண்டு கிடந்தது' என்ற பாடலுடன் தொடங்கும் நாடகம் கூடலின் பின்னர் 'சால்பு நிரம்பி மிளிர்ந்தது' என்ற பாடல் வரியுடன் முடிகின்றது.

முருகையனும் மஹாகவியும் சமகாலப் பின்னணியில் எழுதிய வானொலி நாடகங்கள் மொழியிலும் பொருளிலும்

புதுமைகள் எதையும் ஈட்டவில்லை என்றே கூறவேண்டும். ஆனால் சமகாலப் பின்னணியிலே அவர்கள் மேடைக்காக எழுதிய நாடகங்கள் மிகவும் முக்கியத்துவம் உடையவை. இந்த நாடகங்கள்தான் நாங்கள் பா நாடகம் பற்றிச் சிந்திப்பதற்கே காரணமாக அமைந்தவை. ஈழத்து நாடக வளர்ச்சியிலே – பொதுவாக தமிழ் நாடக வளர்ச்சியிலே – அவை குறிப்பிடத் தக்க முக்கியத்துவம் பெறுவன. மஹாகவியின் கோடை, முற்றிற்று, புதியதொரு வீடு, முருகையனின் கடுழியம், அப்பரும் சுப்பரும் ஆகிய ஐந்துமே இதுவரை சமகாலப் பின்னணியில் எழுதப்பட்ட நாடகங்களாகும். இவற்றுள்ளே முற்றிற்று, அப்பரும் சுப்பரும் ஆகிய நாடகங்கள் மேடையேற்றப் படவோ, பிரசுரிக்கப் படவோ இல்லை. கையெழுத்துப் பிரதியாகவோ உள்ளன. இவை போன்று வேறு யாரும் நாடகங்களை எழுதி வைத்திருக்கவும் கூடும். அதுபற்றி விபரம் தெரியவில்லை. கையெழுத்தில் மட்டும் உள்ளவற்றைக் கணக்கெடுப்பில் சேர்த்துக் கொள்ளலாமா என்ற கேள்வி எழக் கூடும். நமது நாட்டு வெளியீட்டுச் சூழ்நிலையில் இது அவசியம் என்றே நான் நினைக்கின்றேன். இல்லையேல் இவைபற்றிச் சிலவேளை தெரிய வராமலே போகலாம்.

இந்த ஐந்து நாடகங்களும் சமூக யதார்த்தத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பினும் அவற்றின் அமைப்பிலும் பொருளிலும் மிகவும் வேறுபட்டவை. இவ்விரகவிஞர்களின் கலைநோக்கிலே உள்ள வேறுபாடுகள் இந்நாடகங்களிலும் நன்கு தெளிவாக வெளிப்படுகின்றன. இவ்வகையிலே இந்நாடகங்களை இரண்டு பிரிவாக நாம் வகைப்படுத்தலாம்.

ஒன்று பாவனை நவீற்சியான குறியீட்டு நாடகங்கள்.
மற்றது நேரடியான யாதார்த்த நாடகங்கள்.

முருகையனின் கூண்டு நாடகங்களும் முதல் வகையைச் சேர்ந்தவை. அவை இரண்டும் வெளிப்படையான டிழியம் அமை பாவுவை நவீற்சியான டிழியம் தொழிலாளர் வர்க்கம் கடுமை ம்படிப்படியாக அவர்கள் விழிப்படைந்து தி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்று வதையும் த அமைப்பதையும் கூறு கின்றது. மாறி ப ஆட்சிக்குக் கொண்டு வருவதால் ன்றும் இந்த விளை யாட்டை நிறுத்தி புதிய வழியைக் காண வேண்டும் என்றும் அப்பரும் சுப்பரும் நாடகம் கூறுகின்றது. இவ்விரக நாடகப் பொருளும் சமகால வாழ்க்கை யதார்த்தத்தில் இருந்து கிரகித்துக் கொள்ளப்பட்டவை.

இலக்கியம் ஒரு மொழிக்கலையாகும். அவ்வகையில் இலக்கியத் திறனாய்வும் மொழியியலின் எல்லைக்கு உட்பட்ட ஒரு துறைதான். நவீன மொழியியல் இலக்கியத் திறனாய்வுக்கு கணிசமான பங்களிப்பைச் செய்துள்ளது. சகுரின் மொழியியல் கோட்பாடுதான் அமைப்பியலுக்கு அடிப்படையாக அமைந்தது. நோமன் ஐகோப்சனின் மொழியியல் அடிப்படையிலான கவிதையியல் பிரசித்தமானது. மொழியியலின் ஒரு பிரிவான நடைவியல் இலக்கியத் திறனாய்வுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையது. ஆயினும், தமிழ் நாட்டிலும் சரி இலங்கையிலும் சரி இலக்கியத் திறனாய்வில் மொழியியல் அதிகம் பிரயோகிக்கப்படவில்லை. இலக்கிய ஈடுபாடுடைய மொழியியலாளர் நம்மத்தியில் இல்லாமை இதற்கு ஒரு காரணம் எனலாம். நமது திறனாய்வாளர்களுக்கும் மொழியியல் பயிற்சியில்லை. நான் இவ்வகையில் இரண்டொரு கட்டுரை எழுதியுள்ளேன். இது ஒரு ஆரம்ப முயற்சிதான். மொழியியலும் இலக்கியத் திறனாய்வும் பற்றி ஒரு நூல் எழுதும் உத்தேசம் உண்டு.

- குரணம் 03: தேர்சனலில் கலாநிதி எம். ஏ. நவீமான்

சித்தாந்த பூர்வமானவை. இச்சித்தாந்தங்களுக்குக் குறியீடுகள் மூலம் முருகையன் மேடையில் வடிவம் கொடுக்கின்றார் உதாரணமாக அப்பரும் சுப்பரும் நாடகம் எவ்வாறு வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது என்பதைப் பார்க்கலாம்.

அப்பர் சுப்பர் இருவரும் இரண்டு அரசியற் கட்சிகளின் குறியீடுகளாக உள்ளனர். அன்னம்மாள் தேசத்தின் குறியீடு. அவளுடைய கையிலே ஒரு தொப்பியுண்டு; அது அதிகாரத்தின் - வாக்குரிமையின் குறியீடு. தொப்பி யாருடைய தலைக்குப் போகிறதோ அவர் நிருவாகத்தை நடத்துவர். மேடையின் ஒரு புறத்திலே அன்னம்மாளின் குடிசை. மறு புறத்திலே அலுவலகம். அன்னம்மாள் மேடையின் நடுவிலே நின்று தொப்பியைக் கழட்டுகிறாள். அப்பரும் சுப்பரும் அதைப் பிடிக்க முயல்கின்றனர். இம்முறை தொப்பியைத் தமக்கே தரும்படி இருவரும் கேட்கின்றனர். வாக்குறுதிகள் அளிக்கின்றனர். தொப்பி முதலில் அப்பருக்குப் போகின்றது. அவரது ஆட்சி நடக்கின்றது. வாக்குறுதிகள் நிறைவேற்றவில்லை. ஊழல் பெருகுகிறது. அன்னம்மாள் அப்பரை வீழ்த்தி தொப்பியைத் கைப்பற்றுக்கிறாள்.

திரும்பவும் தொப்பி சுழட்டல் நிகழ்கிறது. அப்பரும் சுப்பரும் வருகின்றனர். இம்முறை தொப்பி சுப்பருக்குப் போகின்றது. அவருடைய ஆட்சியும் வழமைப்படியே. சுப்பரின் தொப்பியும் கழற்றப்படுகின்றது. அன்னம்மாளின் இளைய மகன் வன்முறையில் நாட்டங் கொள்கின்றான். இது இளைஞர் கிளர்ச்சியின் குறியீடு. இளையவனை நல்வழிப்படுத்த என்றே அடுத்த முறை மீண்டும் தொப்பியை அப்பருக்கு வழங்குகிறாள் அன்னம்மாள். அப்பருடைய ஊழல் ஆட்சி திரும்பவும் ஆரம்பம். எதிர்ப்புக் கிளம்புகிறது. அப்பரின் ஆட்சி பறிபோகிறது. திரும்பவும் மேடையில் தொப்பி சுழலத் தொடங்குகிறது. அப்பரும் சுப்பரும் அதைப் பிடிக்க முயல்கின்றனர். அன்னம் மாள் மேடையில் தோன்றி விளையாட்டை நிறுத்துகிறாள். அன்னம்மாளும் பிள்ளைகளும் புதிய சங்கற்பம் பூணுகின்றனர். நாடகம் முடிகின்றது.

இந்த நாடகத்திலே எல்லாப் பாத்திரங்களும் குறியீட்டுப் பாத்திரங்கள் என்பது வெளிப்படை. அதாவது உண்மை மனிதர்கள் அல்லர், குறியீட்டு மனிதர்கள். நிகழ்வுகளும் அப்படியே. சுடுபியமும் இத்தகைய அமைப்புடைய நாடகமேயாகும். முருகையன் சமூக யதார்த்தத்தின் சாராம்சத்தைச் சித்தாந்த பூர்வமாகக் கிரகித்துக் கொண்டு அச்சித்தாந்தத்தைக் குறியீட்டு வடிவில் விளக்குகின்றார். இன்னும் ஒரு வகையில் சொன்னால் யாதார்த்த உண்மைகளை அவர் பொதுமைப்படுத்துகிறார் எனலாம். அந்த வகையில் அவரது நாடகங்கள் கருத்து ரூபமாக உள்ளன. இதுவே முருகைய னுடைய பொதுவான இலக்கிய நெறியும் ஆகும். அவரது பெரும்பாலான கவிதைகளிலும், நெடும்பகல், ஆதிபகவன் முதலிய காவியங்களிலும் இக்கலை நெறியே பின்பற்றப் பட்டுள்ளது. ஒரு விஞ்ஞான உண்மை யானது கணிதவியல் குறியீடுகள் கொண்டு விளக்குவது போன்றதே இது. முருகையனுடைய விஞ்ஞானப் புலமை அவரது இலக்கிய நெறியின் மீது செலுத்திய ஆளுகையாக நாம் இதனைக் கருதலாம். அவரது இக்கலை நெறி தமிழுக்கு ஒரு புதிய பரிமாணம் என்றே கூறவேண்டும்.

மஹாகவியின் நாடகங்கள் இதில் இருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டவை. யதார்த்தத்தை யாதார்த்தமாக அணுகுவதே மஹாகவியின் கலை நெறியாகும். முருகையனின் நாடகங்கள் கால இட எல்லைகளுக்கு உட்படாதவை. மஹாகவியின்

நாடகங்கள் உட்பட்டவை. முருகையன் விசயத்தைப் பொதுமைப் படுத்தி நோக்குகின்றார் என்றால் மஹாகவி தனிமைப்படுத்தி நோக்குகின்றார் எனலாம். அதாவது ஒரு குறிப்பிட்ட கால - இடச்சூழ்நிலைக்கு உட்பட்ட குறிப்பிட்ட மனிதர்களின் வாழ்க்கை நிகழ்வுகளைச் சித்திரிப்பதன் மூலம் பொதுமைக் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துகின்றார். அந்த வகையில் மஹாகவியின் நாடகங்கள் நேரடியான யதார்த்த நாடகங்களாகும். ஆகவே அவரது நாடகப் பாத்திரங்கள் குறியீட்டு மனிதர்களாக அன்றி உண்மை மனிதர்களாக உள்ளனர். மஹாகவியின் மூன்று மேடை நாடகங்களிலும் நாம் இந்தப் பண்பைக் காண்கின்றோம். வானொலி நாடகமான திருவிழா விலும் நாம் இதைக் காண்கின்றோம். அவரது பெரும்பாலான கவிதைகளிலும் காவியங்களிலும் இப்பண்பே காணப்படுகின்றது. இது தமிழின் பிறிதொரு பரிமாணம் ஆகும்.

இவ்விரு நாடக நெறியிலே உள்ள வேறுபாடு நாடகச் செய்யுளிலும் வெளிப்படுகின்றது. முருகையன் தனது நாடகங்களைக் குறியீட்டுப் பாங்கில் அமைத்துக் கொண்டதால் நாடகச் செய்யுளையும் அதற்கு இசைவாக தராதர இலக்கிய நடையிலேயே அமைத்துக் கொண்டார். சத்தியச் சத்துச் சாறு நாடகத்திலே பேச்சுவழக்கைக் கலந்து உரையாடலை அமைத்துள்ளார். எனினும் தூய இலக்கிய வழக்கே அவரது நாடக மொழியின் அடிப்படைப்பண்பாகும். பண்டைய, இடைக்கால இலக்கியங்களில் கூடிய புலமையும். மரபுணர்ச்சியும் முருகையனிடம் இருப்பதும் அவரது நடையிலே செந்நெறிச் சாயல் காணப்படுவதற்குக் காரணம் எனலாம். தனது நாடகத்தில் செய்யுள் வாக்கியத்தைப் பேச்சுக்கு இசைவாக அமைப்பதே அவரது வேலையாக இருந்தது. இந்த இசைவாக்கம் கடுமியத்தை விட, அப்பரும் சுப்பரும் நாடகத்தில் மிக வெற்றியாக அமைந்துள்ளது எனலாம்.

மஹாகவி யதார்த்த நெறியையும் உண்மையான சமூக மனிதர்களையும் தன் நாடகங்களுக்கு அடிப்படையாகக் கொண்டதால் தனது நாடகச் செய்யுளைப் பேச்சுத் தோரணைக்கு ஏற்ப இசைவாக்கம் செய்யவேண்டி இருந்ததோடு பாத்திரங்களின் கிராமிய மொழிவழக்கையும் இணைக்க வேண்டி இருந்தது. அவ்வகையிலே பேச்சு வழக்குச் சார்ந்த ஒரு செய்யுள் நடையை அவர் உருவாக்கினார். இதில் பெருமளவு அவர் வெற்றி பெற்றார் என்றே சொல்ல வேண்டும். குறிப்பாக கோடை நாடகம் இவ்வகையில் ஒரு சாதனையாகும். செய்யுளிலே மஹாகவி பேச்சு வழக்கைக் கையாண்டமை பற்றி 'மஹாகவியும் வழக்குத் தமிழும்' என்னும் கட்டுரையிலே விரிவாக விளக்கியுள்ளேன். ஆகவே அது பற்றி இங்கு விவரிக்கத் தேவை இல்லை.

3

இன்னும் ஒரு வகையான மேடைப் பா நாடகங்கள் பற்றிக் குறிப்பிட வேண்டும். கூத்து மரபு தழுவி 'நவீன இசைப்பா நாடகங்களே' அவை நமது பாரம்பரியக் கூத்துக்கள் அனைத்தும் செய்யுள் வடிவிலேயே அமைந்துள்ளன. எனினும் நாம் இன்று கருதுகின்ற நாடகம் என்ற அர்த்தத்தில் அவற்றைப் பா நாடக வகையுள் சேர்த்துக் கொள்ள முடியாது என்பது வெளிப்படை. ஆயினும் 1960ம் ஆண்டுகளின் நடுப்பகுதியில் இருந்து நவீன நாடக மேடை உத்திகளையும் பாரம்பரியக் கூத்து மரபையும் இணைத்த புதிய நாடக வடிவம் ஒன்று இங்கு தோற்றுவிக்கப்பட்டது. இவை பழைய அர்த்தத்தில் கூத்துக்கள் அல்ல.

கிராமங்களில் விடிய விடிய ஆடப்படும் கூத்துக்களில் இருந்து இவை முற்றிலும் வேறுபட்டவை. நகர்ப்புற ரசிகர்களுக்குச் சுருக்கிக் கொடுக்கப்பட்ட கூத்துக்கள் அல்ல இவை. பாட்டின் இசையையும் ஆட்டமுறையையும் கூத்துக்களில் இருந்து பெற்றாலும் எல்லா வகையிலும் மெருகிடப்பட்ட புதிய வடிவமே அவை. இவற்றின் பிரதிகள் பாரம்பரியக் கவிஞர்களால் எழுதப்பட்டவையல்ல; நவீன கவிஞர்களே அவற்றை உருவாக்கினர். இவ்வகையிலே பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் தயாரித்தளித்த ராவணேசன், வாலிவதை, மௌனகுருவின் சங்காரம், அம்பலத்தாடிகளின் கந்தன் கருணை ஆகியவை முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை. முன்னவை இரண்டும் ராமாயணக் கதைகளைக் கூறும் பின்னவை இரண்டும் சமூகப் பிரச்சினைகளைக் கூறுகின்றன. இவ்வகையிலே மட்டக்களப்பில் மேடையேறிய ஏர்முனை வேலன், பரியாரி மகன் ஆகிய அங்கத நாடகங்களும் குறிப்பிடத்தக்கன. இதுவரை குறிப்பிட்ட நாடகங்களைப் போல் பேச்சோசையை அன்றி இவைபாட்டோசையையும் ஆட்டத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டவை. இதனாலேயே இவற்றை இசைப்பா நாடகம் எனக் குறிப்பிட்டேன். இத்தகைய நாடகங்கள் தொடர்ந்து உருவாகவில்லை எனினும் இன்றைய நவீன நாடகங்கள் சிலவற்றிலே இவற்றின் செல்வாக்கினைக் காணமுடிகின்றது.

4

இறுதியாக சிறுவர்களுக்கான பா நாடகங்கள் பற்றியும் மொழிபெயர்ப்பு முயற்சி பற்றியும் குறிப்பிடவேண்டும். தமிழிலே சிறுவர் நாடக முயற்சி மிகக் குறைவே. 'கூடிவிளையாடு பாப்பா' ஒன்றே இவ்வகையில் குறிப்பிடத் தக்கது. பாடசாலைகளில் அப்போதைக்கப்போது சிறுவர் நாடகங்கள் மேடையேறினும் அவற்றுள் பா நாடக முயற்சிகள் மிகக் குறைவே. நான் அறிந்தவரை நீலாவணன், பா. சத்தியசீலன் ஆகியோரே இத்துறையில் சில படைப்புக்களைச் செய்துள்ளனர். நீலாவணனின் ஒரு நாடகம் கல்முனைப் பாடசாலைகளுக்கு கிடையே நடைபெற்ற ஒரு நாடகப்போட்டியில் மேடையேறியது. அது ஒன்றுதான் அவரது முயற்சி என்று நினைக்கிறேன். சிறுவர் இலக்கியத்துறையில் கூடுதல் ஈடுபாடு காட்டும் கவிஞர் சத்தியசீலன் இத்துறையில்

சற்று அதிகம் முயன்றுள்ளார். இவரது 'பாட்டுக் கூத்து' என்னும் நூலிலே இடம் பெறும் புத்திமான் பலவான், பிழைதிருத்தம் ஆகிய நாடகங்கள் குறிப்பிடத்தக்கன. இவை கொழும்பு, மன்னார், மானிப்பாய் முதலிய இடங்களில் பாடசாலை மாணவர்களால் நடிக்கப்பட்டதாகத் தெரிய வருகின்றது.

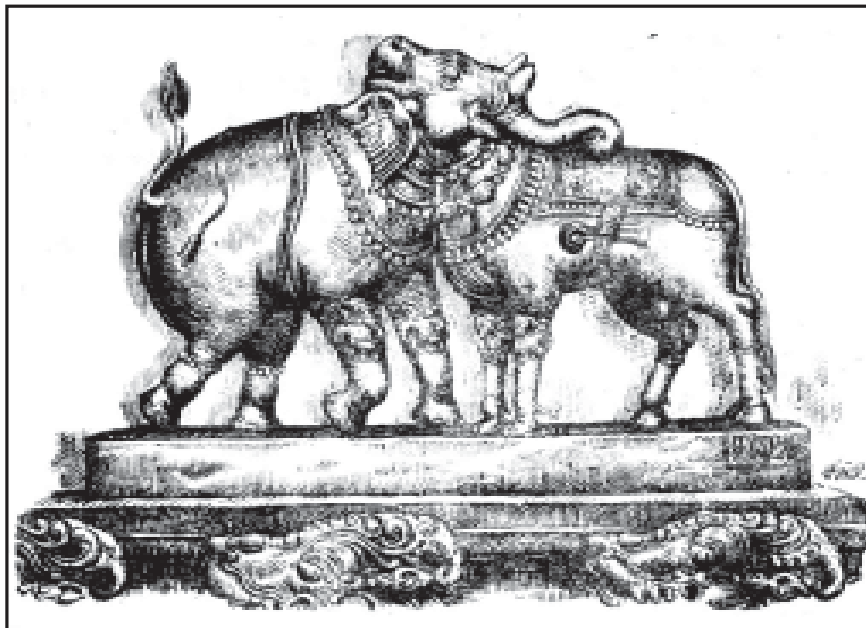
பாநாடக மொழிபெயர்ப்பு என்ற வகையில் இ. ரத்தினம் மொழிபெயர்த்த 'மன்னன் ஈடிபசு' நாடகத்தை மட்டுமே குறிப்பிடலாம். உலகப் பிரசித்தி பெற்ற கிரேக்க நாடகாசிரியர் சொபக்கினிசின் இந்த நாடகம் - பிராய்டின் உளவியல் கொள்கையினால் இந்த நூற்றாண்டில் மேலும் பிரசித்தி பெற்ற இந்த நாடகம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில் வெற்றி பெறவில்லை என்றே கூறவேண்டும். முற்றிலும் செயற்கையான வழக்கிறந்த ஒரு மொழிநடை இதில் கையாளப்பட்டுள்ளது. பா நாடகத்தின் மொழிநடை எவ்வாறெல்லாம் இருக்கக் கூடாது என்பதற்கு இம்மொழிபெயர்ப்பு ஒரு எடுத்துக் காட்டாகும்.

5

பா நாடகத்தின் எதிர்காலம் பற்றிச் சில வார்த்தைகள் கூறி இக்கட்டுரையை முடிக்கலாம். பா நாடகத்தைக் கோட்பாட்டு ரீதியாக நிராகரிப்பதோ நியாயப்படுத்துவதோ பொருளற்றது. நாடகம் செய்யுளில் எழுதப்படுகிறதா அல்லது வசனத்தில் எழுதப்படுகிறதா என்பது முக்கியமல்ல. அது நாடகமாக இருக்கின்றதா என்பதுதான் முக்கியம். பார்வையாளனுக்குப் பொருள் உடையதாக அவனை ஈர்க்கக் கூடியதாக இருக்கிறதா என்பதுதான் முக்கியம். அதாவது அதற்குச் சமூக ஏற்புடமை இருக்கிறதா என்பதுதான் முக்கியம். கோடை, புதியதொரு வீடு ஆகியவை பலமுறை மேடையேறியதும் பல மட்டத்தினராலும் பாராட்டப்பட்டதும் பா நாடகங்களின் ஏற்புடமையை நிரூபிக்கின்றன. அப்படும் சுப்படும் மேடையேறினால் அதற்கும் நிச்சயம் ஏற்புடமை இருக்கும்.

ஆனால் பா நாடகம் தொடர்ந்து எழுதப்படுமா என்பது தான் கேள்வி. மேடைக் கலை அறிந்த, வாழ்வு, கலை பற்றிய சுய பிரக்ஞையுடைய, செய்யுள் ஆற்றல் மிக்க கவிஞர்களால் தான் சிறந்த பா நாடகங்களை ஆக்குவது சாத்தியம்.

◆

தீண்டாமையும் விசுவாசம்!

எவரும் அறியாது - எனக்குள்
பதியும் உன் நினைவுகளை
தற்காலிக இருட்டினோடு
என் கண்கள்
பகிர்ந்து கொள்கின்றன....

கவிதைகள் போலி - உன்
இதயமும் தான்,

என் சோகங்களை
அலங்கரித்து தருகிறேன்,
பத்திரமாய் வைத்துக்கொள்

ஒருநாள்,
உன் நினைவுகளோடு - உறங்கும்
என் கல்லறைக்கு உதவும்.....

சூரியனின் பிம்பம் தெறிக்க
ஒரு மழை நாளில்,
ஒரு நொடி தோன்றும்
வானவில்லாய் - உன்
இதயத்தில் நானிருப்பேன்,
என் உடல் நிரந்தரமாய்
உறங்கும் வேளையில்....

எனக்கு கவசம் - என்
காதலின் நிஜம்
உனக்காய், உறவுகள் - உலகம்
இருக்க - எனை மட்டும்
என் அநாதையாக்கினாய்?

எத்தனை தடவைகள் - உன்
அழைப்பு மணிக்காய்
என் தொலைபேசி தவமிருந்திருக்கும்?

எனக்கு ஏமாற்றங்களை
பரிசளித்த உனக்கு
இரை தந்த இறைவன் யார்?

வேண்டாம்!
உன் உறவுதனை
ஒத்தி வைக்க - என்
உணர்வுகளுக்கு கொஞ்சம்
கற்றுக்கொடு....

விடிந்து கொண்டிருக்கும்
இரவுகளில் - நாளைய
என் இரவு மட்டும்
விடியாது....

என் ஆன்மாவில்
உன் நினைவுகளும் தான்
உறங்காது.....

உனக்காய் வற்றிவிட்ட
என் இதயத் தடாகத்தில்
இனி - ஒரு
நினைவு மீனாக்கும்
உயிர் இருக்காது....

எல்லா மீன்களும் தன்
தூடிப்புகளை
துறந்து விட்டிருக்கும்...

என்
சுவத்தை - நீ
உன் பார்வையால்
அசுத்தமாக்காதே!

போலியான - உன்
அன்பால் கண்ணீர்
பொழியாதே!

என் உடலுடன்
உன் நினைவுகளும்
புதையட்டும்....

உறங்கிய - உன்
நினைவுகளை இனி
என் உதடுகள்
உச்சரிக்காது....

இதுநாள் வரை
இரகசியமாய்
பற்றிக் கொண்டிருந்த
என் - அவஸ்தைகளை
நீ
குளிர்காய்வதற்காய்
உயிருடன் தீ மூட்டுகிறேன்....

என் அன்போடு
போரிட்டு - நீ
ஜெயித்தால்....
உன் சுவாசத்தில்
என் தணல் மணம் வீசட்டும்..

சோ.சுதர்ஷினி ஷாஹ்நூலாவு

நாடகம் இலக்கியமா?

உலக நாடக மரபிலே சோபோக்கிளில், சேக்ஸ்பியர், இப்சன் முதலானோர் சிறந்த இலக்கிய கர்த்தாக்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றனர். இலக்கியத்தின் ஒரு பாணியாக நாடக இலக்கியம் உள்ளது என்றும் கூறப்படுகிறது. எனினும் தமிழ் மரபிலே நாடகத்தை இலக்கியமாகக் கொள்ளுதல் இல்லை.

நாடகம் ஆற்றுகை சம்பந்தமானது; செய்யப்படுவது; வடமொழியிலே இதனை திருஷ்டிகாவியம் என்பர். திருஷ்டிகாவியம் எனில் கண்ணால் காணும் காவியம்.

படித்து இன்புற்று கருத்தால் உணரும் காவியம் இலக்கிய காவியம். பார்த்து இன்புற்று கண்ணால் உணரும் காவியம் நாடக காவியம் என்பது இதன் அர்த்தம்.

தமிழில் நாடகத்தை இலக்கியமாக ஏன் கொள்ளவில்லை என்பது சுவாரஸ்யமான வினா.

தமிழ் இலக்கியத்தை வகைப்பாட்டுக்குள் கொண்டந்த சமண மரபு, நாடகத்தின் மீது கொண்ட தள்ளி வைக்கும் நோக்கு காரணமாக அதனை இலக்கியத்துள் கொண்டு வரவில்லை என்பது முதற் காரணம்.

நாடகத்தை ஆடியோர் சம்பந்தமான சமூகக் கணிப்பும் குறைவாக இருந்தது, என்பது இன்னுமோர் காரணம்.

வடபுல மன்னர்கள் போல தமிழ்ப்புல மன்னர்களும் நாடகம் எழுதியிருக்கிறார்கள். மகேந்திர பல்லவ மன்னன் எழுதிய மத்த விலாச பிரகசனம், சுகாஜிமராட்டிய மன்னன் எழுதிய விலாச நாடகங்கள் தமிழிலேயுள்ளன. மன்னர் எழுதியும் என்ன அவை நாடக இலக்கியமாக ஏற்கப்படவில்லை. இப் பின்னணியில் ஈழத்துத் தமிழ் நாடக இலக்கியம் என்று எழுதுவதைவிட ஈழத்து நாடக எழுத்துருக்கள் என்று எழுதுவதே பொருத்தமானதுபோல படுகிறது.

ஈழத்து நாடகம் என்று கூறலாமோ எனின், அவ்வாறன்று நாடகம் எனும்போது அது எழுத்துருக் கொண்டதாகவும் இருக்கும். எழுத்துரு இல்லாததாவும் இருக்கும். எனினும், எழுத்துரு என்பது நாடகத்திற்கான ஒரு எலும்புக் கூடுமாதிரிமே. அதற்கு இரத்தம் சதை வைத்து அலங்காரமும் செய்யப்படும் போதுதான் மேடையில் அது புதுப்பொலிவு பெறுகிறது எனவே எழுத்துரு என்பதே பொருத்தமான சொற்றொடராகும்.

தமிழர் மரபில் நாடகப்பாரம்பரியத்திற்குப்பதிலாக ஆற்றுக்கைப் பாரம்பரியமே இருந்துள்ளது என்பது மனங் கொள்ளத்தக்கது.

ஈழத்து நாடக எழுத்துரு :

பள்ளு குறவஞ்சி எழுத்துருக்கள்

ஈழத்துத் தமிழ் நாடக எழுத்துருக்கள்

அழகுக் குறும்புக்கள்

பேராசாயர்
ச. சிமனாசுரு

எனினும் நாடகத்தன்மை பொருந்திய காவியங்களையும் சிற்றிலக்கியங்களையும் நம்முன்னோர் யாத்துள்ளனர்.

சிலப்பதிகாரம் நாடகத் தன்மை மிக்க காவியமாகும். சிலப்பதிகாரத்தை தமிழரின் பண்டைய கூத்து என்று நிரூபித்து ஒரு நூல் கூட வந்துள்ளது.

கம்பராமாயணத்தை கம்ப நாடகம் என்றே பலர் அழைப்பர். பாத்திர உரையாடல், மோதுகை என்பனவற்றை கம்பன் நாடகப் பாணியில் அமைத்துள்ளமையே அதற்கான காரணம்.

கலிங்கத்துப் பரணியின் காட்சி விஸ்தரிப்புகளும், உரையாடல்களும் நாடகப் பாங்கானவை.

இலக்கியம் நாடகத்தை உட்கொண்டுவிட்டமையால் நாடகம் உருவாக முடியவில்லை.

காளிதாச, மகாகவிஞன் போல கம்ப மகாகவியும் இராமாயண நாடகம் ஒன்று எழுதி இருப்பின் சாகுந்தலம் உலகுக்கு நாடக இலக்கியமாக அறியப்பட்டது போல தமிழர் நாடகமொன்றும் அறியப்பட வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்கும்.

ஏன் கம்பன் காவியம் எழுதினான்? நாடக பாணி பெரிதும் கைவரப் பெற்ற கம்பன் நாடகம் எழுதியிருக்கலாமே என்ற கேள்வி ஞாயமானதுதான். கம்பன் நாடகம் எழுதாமையான காரணம் தமிழர் சமூக வரலாற்றிலும் தமிழர் சமூக அமைப்பிலும் மறைந்து கிடக்கிறது.

ஈழத்து நாடக எழுத்துருக்களை எடுத்துக் கொண்டால் எமக்குக் கிடைப்பவை, 15ம் நூற்றாண்டில் எழுந்ததாகக் கருதப்படும் பள்ளு, குறவஞ்சி நாடக வடிவங்களில் அமைந்த எழுத்துருக்கள் தான். பள்ளுக்கென்று திட்டமான அமைப்பும், பாத்திரங்களும் இருந்தன. குறவஞ்சிக்கும் அவ்வாறே. இரண்டு பள்ளிகளுக்கிடையில் அகப்பட்டுத் தத்தளிக்கும் பள்ளன் ஒருவன் பற்றியும், அவன் ஆண்டையால் தொழுவில் மாட்டப் பட்டுப் பின் விடுதலையாவதையும் பள்ளு கூறுகிறது. குறவஞ்சி தமிழிலே இருந்த உலா, குழுவநாடகம் என்ற இரண்டு வடிவங்களின் (ஒன்று செந்நெறி மற்றது கிராமியநெறி) இணைப்பு. குறவன் குறத்தி அன்பையும், பிணைப்பையும் இது கூறுவது. இரண்டிலும் நகைச்சுவையே அதிகம் கதித்து நிற்கும். ஒரு வகையில் இவை கேளிக்கை நாடகங்கள். இத்தகைய ஒரு வடிவத்துக்குள் நின்று பல்வேறு புலவர்கள் பல பள்ளுகளையும், குறவஞ்சிகளையும் எழுதினர். பள்ளு நாடகங்கள் கோயிலுக்கு வெளியிலும், குறவஞ்சி நாடகங்கள் கோயிலுக்குள்ளும் நடக்கப்பட்டதாக அறிகிறோம். கதிரமலைப் பள்ளு நல்லைக் குறவஞ்சி என்பன இதற்குதாரணங்களாகும்.

கூத்து எழுத்துருக்கள் :

17ம் நூற்றாண்டிலே ஈழத்து நாடக மரபில் எமக்குக் கிடைக்கும் எழுத்துருக்கள் கூத்து எழுத்துருக்களாகும். இக்கூத்து எழுத்துருக்கள் யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, மன்னார், சிலாபம், முல்லைத்தீவு ஆகிய எல்லா இடங்களிலும் பரவலாகக் கிடைப்பது ஒரு முக்கியமான அம்சமாகும். கூத்து என்பதும் ஒரு அமைப்பையுடைய நாடகமாகும். பாத்திர அறிமுகம், பாத்திர வருகை, பாத்திரங்களின் உரையாடல் அதனால் வரும் சம்பவ வளர்ச்சி உச்சம். இன்பமான முடிவு என இதன் அமைப்பு இருக்கும். இது கேளிக்கையான நிகழ்வு அன்று.

ஆற்றுகை முறையில் இக்கூத்தில் இரண்டு பாணிகள் இருந்தன. ஒன்று தென்மோடி, மற்றது வடமோடி. ஆனால் அமைப்பு முறை ஒன்றுதான்

17ம், 18ம் நூற்றாண்டுகளில் ஈழம் வந்த கத்தோலிக்கர்கள் கத்தோலிக்க மத உள்ளடக்கங்களை இவற்றுள் புகுத்தியபோது கூத்தின் உள்ளடக்கத்தில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இவ்வெழுத்துருக்கள் அன்று எட்டு வடிவிலேயே இருந்தன. அச்சுயந்திரம் ஈழத்துக்கு அறிமுகமான பின் எழுத்து உருவிலும் வந்தன. வாளபிமன் நாடகம், மார்க்கண்டேயன் நாடகம் (பதி. சிவத்தம்பி) என்றிக் எம்பரதோர் மூவிராசாக்கள் நாடகம் (பதி. வித்தியானந்தன்) அனுருத்திர நாடகம், இராம நாடகம் (பதி. வி. சி. கந்தையா) என்பன இதற்குதாரணங்களாகும்.

விலாசம்

18ம் நூற்றாண்டிலே விலாசம் என்ற ஒரு வடிவம் பிரபல்யமாகிறது. தமிழ் நாடக மரபில் விலாசத்திற்கு ஒரு மரபுண்டு. நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் பரதர் 'விலாச' நாடகம் பற்றிக் கூறுகிறார். 9ம் நூற்றாண்டில் தமிழ் நாட்டில் மத்த விலாச பிரகசனம் தோன்றுகிறது. விலாசம் என்பது சிரிப்பை உண்டாக்கும் நாடகம் ஆகும். எனினும் 18ம் நூற்றாண்டில் தமிழில் எழுந்த விலாசங்கள் அப்படியன்று. ஆடலுடன் இசைக்கு அழுத்தம் கொடுக்கும் இந்நாடகத்தின் வடிவம் கூத்து வடிவத்தினின்று சற்று மாறுபட்டதாக இருந்தது. கூத்து வடிவம் பாமர மக்களிடம் பிரபல்யமாக, விலாச வடிவம் சற்று படித்த மக்களிடம் பிரபல்யமானது என்பர்.

கூத்தும் விலாசமும் கலந்த பல எழுத்துருக்களும் உருவாகின. பதிவிரதை விலாசம், மங்களவல்லி விலாசம் என்பன இதற்குதாரணங்களாகும்.

இசைநாடகம்

19ம் நூற்றாண்டிலே ஸ்பெஷல் நாடகம் எனக்கூறும் இசை நாடக எழுத்துருக்கள் ஈழத்துக்கு அறிமுகமாகின. சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் தமிழ் நாட்டில் இதனை ஆழப்படுத்தினார். இதுவும் ஒரு நாடக வடிவமே. கூத்தினின்று வேறுபட்ட இவ் வடிவத்தின் பிரதான ஊடகம் ஆட்டமன்று பாட்டு மாத்திரமே. நாடகத்திற்குப் பதிலாக சில வேளைகளில் நடிகர்கள் மேடையில் இசைக் கச்சேரிகளையே நடத்தி விடுவார்கள். பாடுதல் ஒன்றே இந்நாடக, நடிகர்களின் முக்கியமான திறனாகும்.

ஐரோப்பிய மரபிலான மனோரதிய எழுத்துரு

19ம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பியர் வருகையின் பின்னர் ஐரோப்பிய மரபு நாடகங்கள் ஈழத்திற்கு அறிமுகமாகின. இந்நாடக வடிவத்தை உருவாக்குவதிலும் நடப்பதிலும் ஈடுபட்டவர்கள்

முன்னரைப் போன்ற ஊர்மக்களுமன்று, தொழில்முறை நடிகர் களுமன்று படித்த மத்தியதர வர்க்க இளைஞர்கள் இவர்கள்.

கூத்தை நடத்தியோர் கிராமியமக்கள். அது ஒரு சமூக அரங்கு. இசை நாடகம் நடத்தியோர் தொழில்முறைக் கலைஞர்கள். அது ஒரு வணிக அரங்கு. நவீன நாடகம் உருவாக்கியோர் மத்திய தரவர்க்கத்தினர். அது ஒரு அமைச்சுர் அரங்கு. இப்பாணி நாடகங்கள் உருவாக அதிகமாக அன்று தமிழகத்தில் அறிவாளிகள் உதவினர். இவர்கள் வடமொழி நாடகங்களையும், ஐரோப்பிய நாடகங்களையும் (முக்கியமாக சேக்ஸ்பியரையும்) தமிழுக்குக் கொணர்ந்தனர். ஒன்றில்மொழி பெயர்த்தனர்; அன்றேல் தழுவ லாக்கம் செய்தனர். இவ்வகையினதான நாடகங்கள் ஈழத்தில் ஆரம்ப காலத்தில் தோன்றலாயின. உயிரிளங்குமரன் போன்ற நாடகங்களை இதற்கு உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம். இவற்றுள் பல நடப்பதற்கன்று. படிப்பதற்கே அதிகம் உரியனவாக இருந்தன. மேடை அனுபவமோ அறிவோ இல்லாத தமிழ்ப் புலவர்கள் தமது தமிழ்ப்பாண்டித்தியத்தையும் சமயபாண்டித்தியத்தையும் புலப்படுத்த இத்தகைய நாடக நூல்களை யாத்தனர்.

வடமொழி, ஐரோப்பிய நாடகங்களுக்கு நிகரான நாடகங்கள் தமிழ் மொழியில் வரவேண்டுமென அன்றைய பெரும் அறிஞர்கள் அவாவினர். வி. கோ. சூரிய நாராயண சாஸ்திரி யாரின் நாடக இலக்கண நூலான நாடகவியலும் அவர் எழுதிய மான விஜயம் எனும் நாடகமும், பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை எழுதிய மனோன்மணியம் எனும் நாடகமும் தமிழகத்தில் இதற்கு உதாரணங்களாகும்.

இத்தகைய முயற்சிகள் ஈழத்திலும், அறிஞர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டன. சுவாமி விபுலானந்த அடிகளாரின் மதங்க சூளாமணியும் கிங்ஸ்பெரியின் நாடக எழுத்துக்களும் ஒருவகையில் இவ்வகையினதே.

யதார்த்த நாடக எழுத்துருக்கள்

20ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் ஈழத் தமிழ் நாடக உலகுக்கு யதார்த்த நாடக எழுத்துப் பிரதிகள் அறிமுகமாகத் தொடங்கின. இந்தப் பிரதிகளை அறிமுகம் செய்தவர்களின் முன்னோடியாக பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை திகழ்கிறார். சாரங்கதாரனும், அரிச்சந்திரனும் பிரதான கதாநாயகர்களாக வந்த எழுத்துருக்களுக்கு பதிலாக ஆங்கிலக்கல்வி சிருஷ்டித்து விட்ட மத்திய தர வர்க்கத்து மாந்தரும் அவர்களது தனிப்பட்ட சமூகப் பிரச்சனை களும் கொண்ட எழுத்துருக்கள் தோன்ற ஆரம்பிக்கின்றன.

முதன் முதலாக அன்றாடப் பேச்சு வழக்கில் பிரதான பாத்திரங்கள் உரையாடுகின்றன. பகிடிக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட யாழ்ப்பாணப் பேச்சு வழக்கு கனதியாகப் பயன்படுத்தப் படுகிறது. பாத்திரங்களின் உணர்வு நிலைகளையும் யதார்த்தப் பண்பினையும் அது துல்லியமாகப் புலப்படுத்தியது. வீட்டில் பேசுவது போலவே நாடகத்திலும் பேச வேண்டும் என்ற கோட்பாடு நாடக எழுத்துருவாக்கத்தில் கடைப் பிடிக்கப்பட்டது. லண்டனில் மொழியியலில் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்ற மொழியியல் நிபுணரான பேராசிரியர் கணபதிப் பிள்ளை பேச்சு மொழியை லாவகமாக இப்பிரதிகளிற் கையாண்டார். இதில் சுவராஸ்யமான விடயம் என்னவென்றால் மிக நீண்ட வரலாற்றுப் பாரம்பரியம் கொண்ட தமிழகத்தில் கூட அன்று இப்போக்கு ஏற்பட்டிருக்க வில்லை. பேச்சுத் தமிழ் நாடக எழுத்துருவுக்கு ஈழமே வழிகாட்டி என்பதற்கு தவறில்லை என்றே கருதவேண்டியுள்ளது.

கணபதிப் பிள்ளையவர்களின் யதார்த்த நாடக எழுத்து

ருக்களைத் தொடர்ந்து அவ்வழியிலே நாடக எழுத்துரு மரபு ஒன்று வளர்ந்து வந்துள்ளது. மதமாற்றம் (அ. ந. கந்தசாமி) சுவர்கள் (அ. முத்துலிங்கம்) இரட்டை வேடம் (சொக்கன்) சிறுக்கியும் பொறுக்கியும் (கலைச் செல்வன்) தோட்டத்து ராணி (பவுசல் அமீர்) கோடை (மஹாகவி) போன்ற நாடகங்கள் எழுந்தன. இவற்றுள் சில அச்சுருவிலும் வெளிவந்துள்ளன.

கூத்து மீளுருவாக்க நாடக எழுத்துருக்கள்

1960 களில் ஈழத்து நாடக உலகில் கூத்து மீளுருவாக்கம் இடம் பெறுகிறது. இதனை முன்னெடுத்தவராக பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் கருதப்படுகிறார். கூத்து எழுத்துருக்களைப் பதிப்பித்ததோடு கூத்துக்களைச் சுருக்க வடிவிலும் இவர் அமைத்தார். கூத்தின் அடியாக புதிய நாடக வகைகளையும் தயாரித்தார். இவருக்கு உதவியாகப் பலர் இருந்தனர். இவ்வகையில் கூத்து மீளுருவாக்க நாடகப் பிரதிகளாக இவர் தயாரித்த கர்ணன் போர், நொண்டி நாடகம், இராவணேசன், வாலிவதை ஆகிய எழுத்துருக்களைக் குறிப்பிடலாம். இவற்றுள்

இராவணேசன் (மௌனகுரு) அச்சில் வெளிவந்துள்ளது.

கூத்தின் அடியாக எழுந்த புதிய நாடக எழுத்துப் பிரதிகள்

1970 களில் கூத்தின் அடியாக சில புதிய நாடக எழுத்துருக்கள் உருவாகின. இவை கூத்து எழுத்துருக்கள் அன்று. கூத்தை அடி நாதமாகக் கொண்ட நவீன நாடக எழுத்துருக்களாகும். இத்தகைய எழுத்துருக்கள் சமகாலப் பிரச்சனைகளைப் பேசின. சமகால அரசியலை அலசின.

யாழ்ப்பாணத்தில் 1970களில் நடைபெற்ற தீண்டாமை ஒழிப்புப் போராட்டத்துக்கு ஆதரவு தெரிவித்து நெல்லியடி அம்பலத்தாடிகள் நடத்திய நாடகம் கந்தன் கருணை. இது யாழ்ப்பாண காத்தான் கூத்துப் பாணியில் அமைந்த நவீன நாடகமாகும். இது அச்சுருவில் வெளிவந்துள்ளது. இப்போராட்டத்திற்கு ஆதரவு தெரிவித்து எழுந்த இன்னொரு நாடகம் சங்காரம் (மௌனகுரு) ஆகும். மணுக்குலத்தின் வரலாற்றையும் போராட்டங்களையும் அடக்குமுறைகளுக்குக்கெதிராக மக்கள்

கிளர்ந்தெழுவதையும் கூத்து பாணியில் கூறும் நவீன நாடகம் இது. மட்டக்களப்பு வடமோடி பாணியில் அமைந்தது இது. இதுவும் அச்சுருவில் வெளிவந்துள்ளது. இவ்விருபாணிகளையும் இணைத்து கந்தன் கருணை இன்னொருவகை எழுத்துருவாக வெளிவந்தது. அதனை ஓர் எழுத்தாளர் குழு செய்ததாயினும் அதன் முழுப் பொறுப்பையும் ஏற்றவர் தாசீசியஸ் ஆவர். இக் கந்தன்கருணையும் எழுத்துருவில் வந்துள்ளது.

யாழ்ப்பாணத்து தென்மோடி மரபினை அடிப்படையாகக் கொண்ட நவீன நாடக எழுத்துருவாகக் கருதப்படுவது பொறுத்தது போதும் (தாசீசியஸ்) என்ற நாடக எழுத்துருவாகும். சுரண்டப்படும் மீனவத் தொழிலாளர்கள் தம் எஜமானுக்கு எதிராக ஒன்றுபடுவது இதன் உள்ளடக்கம். இவ்வண்ணம் அரசியல், சமூகப் பிரக்ஞை கொண்ட உருவான கூத்தடியாகப் புதியன புணையும் போக்கில் உருவான நாடக எழுத்துரு மரபில் பல நாடக எழுத்துருக்கள் தோன்றியுள்ளன.

இம்மரபில் பன்மாசுரன் (ஜெயசங்கர்) கொல்ஈனும் கொற்றம் (ஜோன்சன் ராஜ் குமார்) போன்ற எழுத்துருக்கள் அச்சில் வந்தன.

ஓயிலாக்க நாடக எழுத்துருக்கள்

யதார்த்த நாடகம் சரியானபடி உணர்வுகளையும், அனுபவங்களையும் தருவதில் முழுப்பயன் தரவில்லை என்று கண்ட போது எதிர் யதார்த்த நாடக எழுத்துப் பிரதிகள் தோன்றலாயின. கூத்தின் ஆடலும், கிராமிய கர்னாட, மெல்லிசை பாடல்களும் விரவி வரக்கூடிய தன்மையை இவ் வெழுத்துருக்கள் கொண்டிருந்தன. பேட்டல் பிரஃஷன் தொலைப்படுத்தல் (alienation) உத்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டும் சமூகப் பிரச்சினைகளை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டும் இவ் வெழுத்துருக்கள் அமைந்திருந்தன.

விழிப்பு (ந. சுந்தரலிங்கம்) காவம் சிவக்கிறது (இ. சிவானந்தன்) கழிழியம் (முருகையன்) புதியதொருவீடு (மஹாகவி) முதலிய நாடக எழுத்துருக்களை இப் போக்கிற்கு உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம். 1970, 80களில் இத்தகைய எழுத்துரு நாடகங்கள் ஈழத்து நாடக உலகை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்தன.

அபத்த நாடக எழுத்துருக்கள்

1970, 80களில் யதார்த்த நாடக எழுத்துருக்களுக்கு மாறாக எழுந்த இன்னொரு நாடக எழுத்துருவகை அபத்த நாடக எழுத்துருவாகும். ஜீன்போல் சாத்ரே என்ற தத்துவஞானியின் தாக்கத்தினால் உந்தப்பட்டவர்கள் இத்தகைய நாடகங்களை எழுதினர். நத்தையும் ஆமையும் (ஜோர்ஜ் சந்திரசேகரன்) அபசுரம் (நா. சுந்தரலிங்கம்) போன்ற எழுத்துருக்களை இப்போக்கிற்கு உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம்.

பரிசோதனை நாடக எழுத்துருக்கள்

பல்வேறு நாடக வடிவங்களில் பரிச்சியமும் நாடகப் புலமையுமுடையோர் தம் உணர்வுகளையும் புலப்படுத்தப் புதிய நாடக வடிவங்களைத் தேடினர். மேற்குலகில் இம் முயற்சிகள் 20ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பப் பகுதிகளில் நடந்தேறின. நடிப்புக்கென ஆய்வு கூடமொன்றை நிறுவி அங்கு பல பரிசோதனைகளை மேற்கொண்ட குரட்டோவஸ்கி போன்றோர் மேற்குலகில் தோன்றினர். இம் முயற்சிகளின் தாக்கம் மூன்றாம் உலக நாடுகளுக்கும் பரவியது. யதார்த்த மாரபுக்கு மாறாக எழுந்த யதார்த்த எதிர் நாடகங்கள் யாவும் பரிசோதனை

நாடகங்களின் பார்ப்பட்டனவேயாயினும் அதற்குள் ஒரு மெல்லிய வேறுபாடுமுண்டு.

சிறுகதை, நாவல், கவிதையில் நடந்த பரிசோதனைகள் போல நாடகத்திலும் இது சிறிதளவு நடந்தேறியது. முறுவல் (எஸ். பொ) ஏணிப்புகள் (ம. வை. நித்தியானந்தன்) மழை, சக்திபிறக்குது (மௌனகுரு) நிதர்சனத்தின் புத்திரர்கள் (ஸ்ரீ கணேசன்) ஆகியவற்றினை இவ்வகை நாடக எழுத்துருக்களுக்குள் அடக்கலாம்.

காவிய பாணி எழுத்துருக்கள்

1970களில் எழுந்த ஓயிலாக்க பாணி நாடக எழுத்துருக்கள் காவிய பாணியிலான (Epic Theatre) நாடக எழுத்துருக்களாயினும் 1980களின் பிற்பகுதியில் எழுந்த காவிய பாணியிலான எழுத்துருக்கள் அவற்றினின்றும் சிறிது வேறுபட்டவை. துண்டு துண்டாக நிகழ்வுகளைக் கூறுவதும் பார்வையாளரை நாடகத்தில் உணர்வோடு ஒன்றிவிடாது தொலைப்படுத்தி அறிவு பூர்வமாகப் பிரச்சனைகளை அணுக வைப்பதும் இப்பாணியிலான எழுத்துரு உத்திகளாகும். இவ்வெழுத்துருக்களுக்குச் சிறப்பான உதாரணம் மண்கமந்த மேனியர், அன்னை இட்ட தீ (குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம்) ஆகியனவாம். இவ்வகையில் பல எழுத்துருக்கள் குழந்தை சண்முகலிங்கத்தின் எழுத்துரு பாணியில் தோன்றியுள்ளன.

சிறுவர் நாடக, பாடசாலை நாடக எழுத்துருக்கள்

பாடசாலையில் தாம் நடாத்திய நாடகங்களை அச்சில் வெளிக்கொணரும் மரபு ஈழத்தில் உண்டாயிற்று. பாடசாலை அரங்கு சிறுவர் அரங்கு என்ற ஒரு கருத்துநிலை ஈழத்தமிழ் நாடக உலகில் உருவானது. 1980களின் நடுப்பகுதியிலேதான். 10 வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகளையும் 10 வயதுக்கும் 17 வயதுக்குமிடைப்பட்ட குழந்தைகளையும் அவர்தம் உடல் உள விருத்திகளையும் மையப்படுத்தி அழகியற் கலையாக நாடகம் பாடசாலைகளில் முக்கியமாக யாழ்ப்பாணப் பாடசாலைகளில் நடாத்தப்பட்டன. கூடி விளையாடு பாப்பா, பஞ்சவர்ண நரியார், சக்தியசோதனை, தாயுமாய் நாயுமானார் (குழந்தை சண்முகலிங்கம்), நம்மைப் பிடித்த பிசாசுகள், மழை, சரிபாதி, தப்பி வந்த தாடி ஆடு (மௌனகுரு) என்பன குறிப்பிடப்படக் கூடிய சிறுவர் நாடக பாடசாலை நாடகப் பிரதிகள். இவ்வழியில் வந்த பிள்ளை அழுத கண்ணீர் (ஜெயசங்கர்) கடலின் துயரம், பூதம் காத்த புதையல், நரிமேளம் (முத்து ராதாகிருஷ்ணன்) என்பன குறிப்பிடத்தக்கன.

மொழிபெயர்ப்பு தழுவலாக்க நாடக எழுத்துருக்கள்

தமிழில் எழுந்த பிறமொழி, பிறபண்பாட்டு நாடகங்களை நாம் மொழிபெயர்ப்பு, தழுவலாக்கம் என்ற இரு வகைகளுக்குள் அடக்கலாம். ஒரு பண்பாட்டின் மொழிக்குள் காணப்படும் உணர்வினை இன்னொரு பண்பாட்டு மொழியினூடாக உணர்த்துவது மிகமிகக் கடினமானதொரு விடயமாகும். இதனாலேயே பல மொழி பெயர்ப்புகள். முழிபெயர்ப்புக்களாகக் காணப்படுகின்றன. உயிரும் உணர்வுமற்ற மொழி பெயர்ப்புகளே தமிழில் அதிகம். தமிழில் எழுந்த பிறமொழி நாடக எழுத்துருக்களும் இதற்கு விதிவிலக்கில்லை.

மொழிபெயர்ப்பு என்பது குறிப்பிட்ட ஒரு மொழியிலுள்ள நாடகத்தை அப்படியே இன்னொரு மொழியிற் தருவதாகும். தழுவலாக்கம் என்பது மூலவிடயத்தை குறிப்பிட்ட பண்பாட்டுக்கு ஏற்ப மாற்றி அமைத்துத் தரும் புதிய படைப்பாகும். இவ்வகையில் கிரேக்க, ஆங்கில, நோர்வேஜிய, ரஷ்ய மொழி நாடகங்கள் பல தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

வடமொழி நாடகங்களான மாணிக்கமாலை (கணபதிப் பிள்ளை) காளிதாசனின் சாகுந்தலம், மிருச்சகடிகம் (நவாலியூர் சோ. நடராஜன்) நோர்வேஜிய நாடகமான பெண்பாவை (தேவன்) பிரான்சிய நாடகமான உலோபி, ரஷ்ய நாடகமான நகரத்துக் கோமாளிகள், ஹிந்தி நாடகமான சவப்பெட்டி என்பன தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட நாடகங்களுக்கு உதாரணங்களாகும். கிரேக்க நாடகங்கள் அனைத்துமே ஈழத்தவர்களால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு தமிழில் எழுத்துருவில் உள்ளன. இதனைச் செய்து முடித்தவர் கனடாவில் வாழும் க. த. செல்வராஜ கோபாலாவார். இது அண்மைக்காலத்தில் நடந்தேறியது. ஆனால் 50, 60களில் இ. இரத்தினம் கிரேக்க நாடகங்களை தமிழிற் கொணரும் முயற்சியிலீடுபட்டார். முருகையன், குழந்தை சண்முகலிங்கம் ஆகியோரும் இதில் பங்களிப்பு செய்துள்ளனர். குழந்தை சண்முகலிங்கன். சீன, ஜப்பானிய நாடகங்கள் சிலவற்றை மொழிபெயர்த்துவைத்திருப்பதாகவும் அறிகிறோம்.

அண்மையில் இந்திய நாடகமான ஹப்பீ தன்வீரின் சரண் தாஸ் மொழி பெயர்ப்பாகவும், தழுவலாக்கமாகவும் எழுத்துருவில் வெளிவந்துள்ளது. இதனைச் செய்தவர்கள் இலங்கை மக்கள் களரியினர். மொழி பெயர்ப்புச் செய்தவர், நவாலியூர் நடராஜனின் மகள் சரோஜினி அருணாசலம், தழுவலாக்கம் செய்தவர் பராக்கிரம நிரியெல்ல; கலைச்செல்வனின் உதவியுடன்.

மொழி பெயர்ப்பு நாடகங்களை தமிழிற்கு அறிமுகம் செய்தவர்களாக பலர் இருப்பினும் அவற்றை மேடையிட்டு தமக்கென ஒரு அடையாளத்தை ஏற்படுத்தியவர்கள் அவைக் காற்றுக்கலைக் கழகத்தினரே. இவர்கள் மொழி பெயர்த்து, தழுவலாக்கம் செய்த தென்னிசனின் கண்ணாடி வார்ப்புகள், பேட்டல் பிரக்டிள் யுக தர்மம், கார்சியா லோர்காவின் ஒரு பாலைவீடு என்பன தமிழில் வந்த சில முக்கிய மொழி பெயர்ப்பு, தழுவலாக்க எழுத்துருக்களாகும். (இவை அச்சில் வெளிவரவில்லை)

ஈழத்து நாடக எழுத்துரு வரலாற்றில் மொழிபெயர்ப்பு ; தழுவலாக்க எழுத்துருக்களுக்கு ஒரு நீண்ட வரலாறுண்டு. இவ்வரலாறு 50களில் ஆரம்பித்து இன்றுவரை தொடர்கிறது.

பா. நாடக எழுத்துருக்கள்

தமிழிலே பா நாடக எழுத்துருக்களுக்கு ஒருவரலாறுண்டு. வசனம் நாடக உலகை ஆக்கிரமிக்கு முன்னர் 'பா' வே நாடக உலகை ஆக்கிரமித்திருந்தது. 'பா' விலேயே பாத்திரங்கள் உரையாடின. சேக்ஸ்பியர் தம் நாடகங்களை செய்யுளிலேயே எழுதினார். தமிழிலும் இம் மரபு இருந்தது. மனோன்மணியம், மானவிஜயம் என்பன இம்மரபில் எழுந்தனவே.

இவை பா நாடகங்களா? செய்யுள் நாடகங்களா? கவிதை நாடகங்களா? என்ற சர்ச்சையும் எழுந்ததுண்டு. கவிதைவேறு, செய்யுள் வேறு. செய்யுளில் வருபவை எல்லாம் கவிதையன்று.

ஈழத்து நாடக எழுத்துரு வரலாற்றில் எழுந்த செய்யுள் அல்லது பா நாடகங்களாக 1927ல் எழுந்த நற்குணசேகரனில் இருந்து (1927) 1990களில் வெளிவந்த வெறியாட்டு (முருகையன்) வரை நிறையவே உள்ளன. கசூழியம் (முருகையன்) கோடை, புதியதொருவீடு (மஹாகவி) மழைக்கை (நீலாவணன்), வேதாளம் சொன்னகதை (அம்பி) என்பன இலக்கிய நயம் பொருந்திய பா நாடகங்களாகும் இவை

நடிப்பதற்கு மாத்திரமன்றி படிக்கவும் சுவை பயப்பன. செய்யுளில் வரும் ஓசை, ஒத்திசை, உணர்வுச் சுழிப்புகள் உவமை, உருவக அணிகள் என்பன தனி இலக்கியமாக ரசிக்க உதவுகின்றன.

முருகையன், மஹாகவி, நீலாவணன்; அம்பி ஆகியோர் கவிஞர்களாகவும் இருந்தமையினால் இலக்கியத்தையும் நாடகத்தையும் இணைக்க இவர்களால் முடிந்தது.

வானொலிநாடக எழுத்துருக்கள்

மேடையில் நடை பெறுவன நாடகமாயினும் மனம் எனும் மேடையில் நடைபெறுவதே வானொலி நாடகமாகும். கண்புலக் காட்சி இங்கு கிடையாது. என்னும் செவிப்புலனால் நாடக பாத்திரங்களின் உரையாடல்களைக் கேட்டு நம் மனதிலே நாம் ஒரு காட்சியை விரித்துக் கொள்கிறோம். இலங்கை வானொலி இத்தகைய நாடகங்களுக்கு மிக அதிகமாக பங்களிப்பு செய்துள்ளது. இவற்றில் மிக அதிகமானவை எழுத்துருவில் வரவில்லை. வரணியூரான், அராலியூர் சுந்தரம்பிள்ளை, சில்லையூர் செல்வராஜன், ஜோர்ஜ் சந்திரசேகரன் ஆகியோரின் நாடகங்கள் எழுத்துருவில் வந்துள்ளன. இவ்வண்ணம் வந்தவற்றுள் அராலியூர் சுந்தரம்பிள்ளையின் வானொலி நாடகங்கள், தணியாததாகம் (சில்லையூர் செல்வராஜன்) அபத்த நாடகங்கள் (ஜோர்ஜ் சந்திரசேகரன்) என்பன குறிப்பிடற்குரியன.

முடிவுரை

இதுவரை ஈழத்துத் தமிழ் நாடக உலகில் எழுந்த நாடக எழுத்துருக்களைப் பற்றிய அறிமுகம் தரப்பட்டது. இது ஓர் முழுமையான அறிமுகமோ கட்டுரையோ அன்று. ஓர் ஆரம்ப எத்தனமே. விவரணமாக இது தரப்பட்டுள்ளதே தவிர விமர்சனமாக எதுவும் தரப்படவில்லை. இதில் நான் இதுவரை வந்த ஈழத்தமிழ் நாடக எழுத்துருக்களை வகைப்படுத்த முயன்றுள்ளேன். இதனை வேறு வகையாகவும் வகைப்படுத்த முடியும். அது அவரவர் பார்வையைப் பொறுத்து அமையும்.

இங்கு வகைப்படுத்தல்தான் மேற்கொள்ளப்பட்டதே யொழிய ஈழத்தில் எழுந்த முழு நாடக எழுத்துருக்களும் கொண்டு வரப்படவில்லை. பிரதானமான சில எழுத்துருக்களே உதாரணம் காட்டப்பட்டுள்ளன. விடுபட்டுள்ளவையும் விமர்சனமும் இக்கட்டுரை ஆய்வுக் கட்டுரையாக செம்மையாக எழுதப்படும்போது சேர்த்துக் கொள்ளப்படும்.

நீண்டதொரு எழுத்துரு வரலாற்றைக் கொண்ட ஈழத்து நாடகப் பாரம்பரியத்தில் தரமான எழுத்துருக்கள். யாவை? இலக்கியத்தன்மை கொண்டவை யாவை? என்பன விவாதத் திற்கு இதுவரை எடுக்கப்படவேயில்லை. உலகப் பரப்பில் எமது நாடகப் பங்களிப்பு என்ன? என்ற வினாக்களுக்கும், உலக நாடக வரலாற்றுக்கு நிகராக எமது மத்தியில் தோன்றிய நாடகா சிரியர்கள் யாவர்? என்ற வினாக்களுக்கும் இதுவரை விடை காணப்படவில்லை. மஹாகவியின் கவிதைகள் பற்றி இந் நோக்கில் சண்முகம் சிவலிங்கம் எழுதிய குறிப்புகளை விட வேறு ஏதும் வந்ததாகவும் தெரியவில்லை. எனினும் நமது நாடக எழுத்தாளர்கள் ஈழத்து நாடகம் வளர தம் பங்களிப்பினைத் தாராளமாகச் செலுத்தியுள்ளனர். பெருமைப்படத் தக்கவகையில் நம்மத்தியில் நாடக எழுத்தாளர்கள் இருந்தனர், இருக்கின்றனர், என்பதை மறுப்பதற்கும் இல்லை. ◇

முன்னுரை

இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதையின் செல் நெறியில் புதுக்கவிதை முக்கிய திருப்பத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. மரபிலக்கணப் புலமையாளரும் புதுக்கவிதையைப் புறந்தள்ளவில்லை. கடந்த இருபது ஆண்டுகளில் 'ஹைக்கு' என்னும் ஜப்பானியக் கவிதை வடிவம் ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதையிலும் செல்வாக்குப் பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். ஈழத்து மஹாகவியின் குறும்பா வடிவம் ஒன்று முன்னரே அறிமுகமாகியிருந்த போதும் ஜப்பானியக் ஹைக்குவே பலரையும் கவிதை எழுதத்தூண்டியுள்ளது. ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதையில் 'ஹைக்கு' இடம் பிடிப்பதற்கு அதனுடைய வாமன வடிவமே காரணமெனப் பலர் கருதுகின்றனர். பொருள் நிலையில் 'ஹைக்கு' விரிந்த வடிவமாக அமையும் தன்மையது. இக்ஹைக்குவின் சிறப்பான செல்வாக்கிற்கு இன்னொரு காரணமும் உண்டு. இணையத்தில் செய்திப் பரிமாற்றம் செய்வதற்கு ஏற்றதாகவுள்ளது. புதுக்கவிதையின் இன்னொரு புதிய வடிவமாகக் ஹைக்கு இப்போது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இன்னும் பிரசுரமும் இதழ்களின் வெற்றிடத்தை நிரப்பவும் ஹைக்கு பயன்படுத்தப்பட்டது. தமிழகத்தில் பல்கலைக் கழக மட்டத்தில் பாடநெறியில் இணைக்கப்பட்டிருப்பதால் பல ஹைக்கு தொகுப்புகளும் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றைப் படித்த ஈழத்துக் கவிஞர்கள் பலர் ஹைக்குவினால் கவர்ப்பட்டுள்ளனர். ஆங்கில மொழியிலும் ஹைக்கு எழுதப்பட்டுள்ளது.

சஞ்சீவ் பாடலாவின் 'ஹைக்கு மை ப்ரண்ட்' என்னும் ஆங்கிலத் தொகுப்பு கவிஞர் மித்ராவினால் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு 'ஹைக்கு என் தோழன்' என்ற பெயரில் நூல் வடிவம் பெற்றுள்ளது. புலம்பெயர்ந்து ஜேர்மன் நாட்டில் வாழும் ஈழத்தவரான கவிஞர் விக்னா பாக்கியநாதன் 'அம்மா என் ஹைக்கு' என்ற பெயரில் தமிழில் ஹைக்கு கவிதைகளை எழுதியுள்ளார். 'கடுகுவயல்' என்ற பெயரிலும் ஒரு தொகுப்பை வெளியிட்டுள்ளார். டென்மார்க்கில் வாழும் வேலணையூர் பொன்னண்ணாவும் 'பச்சை இறகு' என்ற ஹைக்கு தொகுப்பை வெளியிட்டுள்ளார். எளிய நடை, சிறியவடிவம், உயர்ந்த கருத்து என்ற புதிய கோட்பாட்டு வரையறைக்குள் ஹைக்கு வடிவத்தைத் தமிழ்க் கவிதையின் இணைத்துள்ளனர். அனுபவக் கூறுகளைப் பிறருக்கு எடுத்துக் கூற இவ்வடிவம் ஏற்றதாக இருந்தது. "ஆழமான சிந்தனையைத் தூண்டி அழுத்தமாக ஒரு கேள்விக் கணையைத் தொடுத்து ஆணித்தரமான பதிலைத்தரும் கவித்துவம் ஹைக்குவின் இலக்கணம்" என்ற கருத்தும் தற்போது பரவலாக்கம் பெற்றுள்ளது. இத்தகைய ஹைக்கு கவிதையின் மூலம் பற்றிய விளக்கம் இன்றியமையாதது. இன்னும் இவ்வடிவத்தின் மூல ஊற்று தமிழ்க்கவிதை வடிவமே எனப்புதிய ஆய்வு ஒன்றும்

வெளியாகியுள்ளது. அந்த ஆய்வின் பங்காளராகப் பணியாற்றியவர் என்ற நிலையில் ஹைக்கு கவிதை பற்றிய தெளிவை வாசகர்க்கு முன்வைக்க விரும்பியே இக்கட்டுரை வரையப் பட்டுள்ளது. ஜப்பானிய மொழிப்புலமையும் தமிழ் மொழிப்புலமையும் இதனைச் செயற்படுத்தத் துணை நின்றன.

ஜப்பானிய மொழியில் ஹைக்கு கவிதைகள்.

ஜப்பானிய இலக்கிய வரலாற்றில் பதினேழாம் நூற்றாண்டில் "ஹைக்கு" என்னும் கவிதை வடிவம் பயன்படுத்தப்பட்டது. இதனை ஜப்பானிய இலக்கியகாரர் HAIKAI என்றே அழைத்தனர். குறுந்தொடர்களைப் பயன்படுத்தி இக் கவிதைகள் எழுதப்பட்டன. மூன்றடிகளைக் கொண்ட குறுங்கவிதையாக அது அமைந்தது. பழைய ஜப்பானிய இலக்கியங்களான கொஜிக்கி (KOJIKI), நிகொன்சொகி NIHONSHOKI, மன்யோசு (MANYOSHU) போன்றவற்றில் பயன்படுத்தப்பட்ட கவிதை அமைப்பு முறையிலிருந்து "ஹைக்கு" கவிதை அமைப்பு வேறுப்பட்டது. பழைய கவிதை அமைப்பு 31 அசைகள் கொண்டது. அதன் வடிவம் வருமாறு அமையும்.

அடி 1----- 5 அசை
 அடி 2----- 7 அசை
 அடி 3----- 5 அசை
 அடி 4----- 7 அசை
 அடி 5----- 5 அசை

 31 அசை

இக்கவிதையமைப்பு "WAKA" என அழைக்கப்பட்டது. கவிதைகளின் நீட்டம், குறுமை என்பது இவ்வமைப்பின்

தொடர் அடுக்குநிலைக்கேற்ப வரையறை செய்யப்பட்டது. குறுங்கவிதைகள் 31 அசை கொண்டமைந்து TANKA என அழைக்கப்பட்டன. நெடுங்கவிதைகள் தொடர் அடுக்காய் அமைந்து SHOKA என அழைக்கப்பட்டன. ஆனால் இக்கவிதைவடிவம் பொதுமக்களிடையே பெரிதும் செல்வாக்குப் பெற்றிருக்கவில்லை. 16ஆம் நூற்றாண்டில் அரண்மனையைச் சார்ந்தோர் மட்டுமன்றிப் பொதுமக்களும் கவிதை இயற்றும் சூழ்நிலை ஒன்று உருவாகிய போது TANKA என்னும் வடிவத்திலிருந்து ஹைக்கு என்னும் புதிய வடிவம் தோன்றியது. அதன் வடிவம் வருமாறு அமைந்தது.

அடி 1 - - - - - 5 அசை
 அடி 2 - - - - - 7 அசை
 அடி 3 - - - - - 5 அசை

.....
 17 அசை

இவ்வடிவத்தின் அமைப்பாளராக BASHO MATSUO அமைந்தார். அவரால் இயற்றப்பட்ட இக்குறுங்கவிதை ஜப்பானியக்கவிதை நீரோட்டத்தில் வேகத்தை அதிகரித்தது. BASHO சமுராயக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். நிர்வாக பதவியை விட்டு ZEN புத்தசமயத்தைச் சேர்ந்தார். ஜப்பானில் பல இடங்களுக்கும் பயணம் செய்தவர். அதனால் அவருடைய கவிதை வடிவமும் சமயத்துடன் தொடர்புற்றுப் பரவலாயிற்று. ZEN தத்துவத்தை உலகிற்கு உணர்த்தவே இக்குறுங்கவிதை வடிவத்தை BASHO கையாண்டதாகக் கருதப்படுகிறது. இக்கவிதையில் முக்கியமாகப் பருவகாலத்தை உணர்த்தும் சொல் அமைய வேண்டும் என்பது இலக்கணமாகப் பேணப்பட்டுள்ளது. தற்போது இவ்வடிவம் நொ (NO) நாடகம், இகெபந (IKEBANA) மலரொழுங்கு, சநொயு (CHANOYU) தேநீர்ச்சடங்கு, சிந்தொ (SHINTO) வழிபாடு போன்றவற்றில் 'ஹைக்கு' எனப்

கூருநோய் ஏய்ப்ப (5 அசை) விடுவானோ தன்மலை (7 அசை) நீரினும் சாயல் (5 அசை) உடையன் நயந்தோர்க்கு (7 அசை) தேரியும் வண்கையவன் (7 அசை) - (கலித்தொகை: 42) குதர் கழகம் (5 அசை) அரவம் அறாக்களம் (7 அசை) பேதைகள் அல்லார் (5 அசை) புகா அர் புகுபவேல் (7 அசை) ஏதம் பலவந் தரும் (7 அசை)

இத்தகைய தமிழ்ப்பா வடிவமே ஜப்பானிய TANKA வடிவத்திற்கு அடிப்படையானது என்ற கருத்தை விளக்கமாகப் பேராசிரியர் சுகமு ஓனோ "5 - 7 - 5 - 7 - 7 KEISHIKI NO GENRYU" என்னும் ஜப்பானிய மொழியில் எழுதிய கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார் (KOKUBUNAGAKU : KAISHAKU TO KANSHO Nos 716 - 717 1990 TOKYO) ஆனால் மேலே எடுத்துக் காட்டிய பாடல்களில் எழுத்துக்களை அசைகளாக கணித்து இவ்வொற்றுமை நிலையை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். TANKA வடிவமே சுருங்கி ஹைக்கு வடிவமாக மாறியுள்ளது. எனவே இன்றைய ஈழத்துத் தமிழ் ஹைக்குவின் மூலவடிவம் கலித்தொகையில் பயன்படுத்தப்பட்ட கவிதை வடிவமே என்பது துலக்கமாகின்றது. சங்கத்தொகை நூல்களுள் ஒன்றான

ஹைக்குவின் மூலவடிவமும் தமிழ்க்கவிதையும்.

ஜப்பானிய பழைய கவிதை வடிவமான TANKA வடிவத்திற்கு அடிப்படையாகத் தமிழ்க்கவிதை வடிவமே அமைந்திருக்க வேண்டுமென அண்மையில் (14.07.2008) மறைந்த ஜப்பானியப் பேராசிரியர் சுகமு ஓனோ சான்று காட்டி நிறுவியுள்ளார். சங்கத்தொகுப்பு நூல்களுள் ஒன்றான கலித்தொகையிலும் சங்கமருவிய காலத் தொகுப்பு நூல்களில் ஒன்றான ஆசாரக்கோவையிலும் எடுத்துக் காட்டுக்களைத் தந்துள்ளார். அசைநிலையில் அவற்றைப் பகுத்து நோக்கலாம். இங்கு அசை என்பது உயிர் எழுத்தேயாகும்.

கூருநோய் ஏய்ப்ப (5 அசை) விடுவானோ தன்மலை (7 அசை)
 நீரினும் சாயல் (5 அசை) உடையன் நயந்தோர்க்கு (7 அசை)
 தேரியும் வண்கையவன் (7 அசை) - (கலித்தொகை: 42)
 குதர் கழகம் (5 அசை) அரவம் அறாக்களம் (7 அசை)
 பேதைகள் அல்லார் (5 அசை) புகா அர் புகுபவேல் (7 அசை)
 ஏதம் பலவந் தரும் (7 அசை)

இத்தகைய தமிழ்ப்பா வடிவமே ஜப்பானிய TANKA வடிவத்திற்கு அடிப்படையானது என்ற கருத்தை விளக்கமாகப் பேராசிரியர் சுகமு ஓனோ "5 - 7 - 5 - 7 - 7 KEISHIKI NO GENRYU" என்னும் ஜப்பானிய மொழியில் எழுதிய கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார் (KOKUBUNAGAKU : KAISHAKU TO KANSHO Nos 716 - 717 1990 TOKYO) ஆனால் மேலே எடுத்துக்காட்டிய பாடல்களில் எழுத்துக்களை அசைகளாக கணித்து இவ்வொற்றுமை நிலையை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். TANKA வடிவமே சுருங்கி ஹைக்கு வடிவமாக மாறியுள்ளது. எனவே இன்றைய ஈழத்துத் தமிழ் ஹைக்குவின் மூலவடிவம் கலித்தொகையில் பயன்படுத்தப்பட்ட கவிதை வடிவமே என்பது துலக்கமாகின்றது.

பயன்படுத்தப்படுகிறது. புதுவருட தினத்தன்று ஹைக்கு கவிதைப் போட்டிகள் நடத்தப்படுகின்றன. கியொதோ (KYOTO) நகரில் நீரோடையின் ஓட்டத்தில் ஹைக்கு கவிதைகளை எழுதி அனுப்பிச் செய்திப்பரிமாற்ற நிலையில் உரையாடல் நிகழ்த்துவதும் ஜப்பானியருடைய பண்பாடாக உள்ளது.

ஹைக்குவின் மூலவடிவமும் தமிழ்க்கவிதையும்.

ஜப்பானிய பழைய கவிதை வடிவமான TANKA வடிவத்திற்கு அடிப்படையாகத் தமிழ்க்கவிதை வடிவமே அமைந்திருக்க வேண்டுமென அண்மையில் (14.07.2008) மறைந்த ஜப்பானியப் பேராசிரியர் சுகமு ஓனோ சான்று காட்டி நிறுவியுள்ளார். சங்கத்தொகுப்பு நூல்களுள் ஒன்றான கலித்தொகையிலும் சங்கமருவிய காலத் தொகுப்பு நூல்களில் ஒன்றான ஆசாரக்கோவையிலும் எடுத்துக் காட்டுக்களைத் தந்துள்ளார். அசைநிலையில் அவற்றைப் பகுத்து நோக்கலாம். இங்கு அசை என்பது உயிர் எழுத்தேயாகும்.

ஐங்குறுநூற்றில் அமைந்துள்ள 50 மூன்றடிப்பாடல்கள் ஜப்பானிய ஹைக்கு கவிதைகளோடு ஒற்றுமைப்பட்டுள்ளன. இவ்வொற்றுமை நிலை இக்கட்டுரையாளரால் ஏற்கனவெ ஆய்வுமூலம் வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ளது.

ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்களில் அசைநிலையான ஒற்றுமையைக் காணமுடியாது. ஆனால் ஒரு செய்தியை உணர்த்தும் குறும்பா என்ற நிலையில் ஜப்பானிய ஹைக்குவுடன் ஒற்றுமைப்பட்டுள்ளது. தனக்கு முன்னே நிற்பவருக்குத் தனது உணர்வுகளைக் கூறுவதாக ஐங்குறு நூற்றுக் கவிதை அமைந்துள்ளது. ஜப்பானிய ஹைக்குவும் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்கே பெரிதும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆனால் ஹைக்கு கவிதையில் இயற்கை அல்லது பருவம் பற்றிய சொல் ஒன்று அமைந்திருக்கும். இந்நிலையில் பொருள் நிலையில் ஐங்குறுநூற்றுக் கவிதைகளின் உள்ளடக்கம் போலவே ஜப்பானிய ஹைக்குவும் அமைந்துள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக இருபாடல்களையும் ஒரு பார்வையில் தரும்போது இக்கருத்தைக் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

FURU IKE YA “பனி சென்றதே
KAWADZU TOBI - KOMU ஆற்றில் குதித்திடுமே
MIDZU NO OTO நீரின் ஓலிதான்”
(ஐப்பானிய ஹைக்கு)

“நன்றே பாண கொண்கனது நட்பே
தில்லை வேலி இவ்வூர்க்
கௌவை எழாக்காலே (ஐங்குறுநூறு: 131)

ஐப்பானிய ஹைக்கு கவிதையில் ஒரு பருவ காலத்தின் கழிவு பேசப்படுகிறது. இயற்கை நிலையில் உறைந்து கிடக்கும் பனிக் காலப் பாறைகள் காலம் வெம்மையாய் மாற உருகி ஆற்றிலே நீராக வந்துவிடும் புதிய ஒலி காதில் விழுகின்றது. துன்பம் தந்த காலம் மாறிவிட்டது. இனிமேல் மகிழ்வாய் வாழும் காலம் வந்து விட்டது என்பதை இக்கவிதை நயமாய் உணர்த்துகிறது.

ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலிலும் ஒரு மகிழ்வான உணர்வே பேசப்படுகிறது. பெண்ணொருத்தியின் குரலாக இக்கவிதை அமைந்துள்ளது. “பாணனே! சேர்ப்பன் நம்மிடத்து வைத்திருக்கும் உறவு தில்லை மரங்களாலாய வேலி பொருந்திய இவ்வூரிடத்துக் கல்லென்னும் ஒலியோடு பழிமொழி எழாத விடத்து இனிமையானதே” தன்னுடைய உணர்வு நிலையைக் கூறும்போது தலைவனின் பரத்தமையைப் பற்றி நாகரீகமாக எடுத்து இயம்ப இக்குறுங்கவிதை வடிவம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இருமொழிக் கவிதைகளிலும் உள்ளத்து உணர்வை மிகவும் சுருங்கிய மொழிநடையிலே கூறும் ஒருமரபு இருந்துள்ளது. இதனால் சங்கக் கவிதையின் வடிவமும் பொருளும் காலத்தால் பிற்பட்ட ஐப்பானியக் கவிதைகளில் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளதை அறிய முடிகின்றது. பாரதியின் வசன கவிதையும் குறுங்கவிதையும் பிற்காலத்தவரால் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஆனால் ஐப்பானிய ஹைக்கு அதன் வடிவத்திலும் பொருளின் மையிலும் அடிப்படையாகத் தமிழ்க் கவிதையின் மையையே கொண்டிருப்பது இன்று ஒப்பாய்வு மூலம் உணரப்பட்டுள்ளது.

இயற்கையோடு இணைந்த அகவாழ்வியல் ஒன்று இரு இனத்தவரிடையேயும் இருந்தமையால் இவ்வொற்றுமைப் பண்புநிலை வந்து அமைந்தது எனலாம். ஐங்குறுநூற்று அகவற்பா வடிவத்தைவிட ஐப்பானிய ஹைக்கு தமிழ்க் கவிஞர்களைப் பெரிதும் ஈர்த்துள்ளது. சங்க இலக்கியப் புலமையைப் பெற்றுக் குறுங்கவிதை எழுதுவது கடினம் என எண்ணிய நவீன கவிதைச்சிற்பிகள் ஐப்பானிய ஹைக்குவைப் பின்பற்றிக் கவிதை எழுதத் தொடங்கினர். ஹைக்குவின் மூலவடிவம்

பழந்தமிழ்க் கவிதையின் வடிவமே என்ற பேராசிரியர் சுசுமு ஒனோவின் கருத்து இக்கவிஞர்களுக்கு ஒரு தெம்பைத்தரும் என்பதில் ஐயமில்லை. இதனை ஈழத்துத்தமிழ்க் கவிதையின் செல்நெறியில் ஹைக்குவும் இணைந்திருப்பதால் நன்கு உணரமுடிகிறது.

ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதையின் செல்நெறியில் ஹைக்கு

ஈழத்து நவீன தமிழ்க் கவிதை மரபில் ஹைக்கு இணைந்து ஏறக்குறைய 20 ஆண்டுகளாகிவிட்டன. முதன்முதல் வெளிவந்த ஹைக்குக் கவிதைத் தொகுதி ச. முரளிதரனுடைய கூடைக்குள் தேசம் என்பதாகும். இது 1986 இல் வெளிவந்தது. இந்நூலின் முன்னுரையாகக் கவிஞர் அப்துல் ரகுமான் கூறியவை ஹைக்கு கவிதையைப் படிப்பதற்குத் தூண்டும்.

“எல்லாவற்றையும் வெளிப்படையாகச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பது கவிதையின் வேலை இல்லை. கட்டுரையின் வேலை. நம்மில் பலருக்கு இந்தக் கலைத்துவம் புரிவதில்லை. ஒரு காட்சியைக் காட்டுவதோடு ஹைக்குவின் வேலை முடிந்து விடும். அதில் உள்ள அர்த்தங்களைத் தோண்டி இறைத்துக் கொள்வது வாசகன் பொறுப்பு. இத்தவகையில் வாசகனும் கவிதையில் ஒரு கூட்டுப்படைப்பாளி. ஒரு காட்சியில் வாழ்க்கையின் அற்புதமான தரிசனத்தை தத்துவ உண்மையின் மின்னல் வீச்சை ஏற்படுத்துகிற வல்லமை ஒவ்வொரு ஹைக்குவுக்கும் உண்டு.” ஈழத்துத்தமிழ்க் கவிஞர்களுக்கு ஹைக்கு பற்றிய செய்திகளை அறியப் பாரதியின் கட்டுரையும் (‘ஐப்பானியக் கவிதை’, சுதேசமித்திரன், 16.10.1916), சி. மணி போன்றோர் மொழி பெயர்ந்த ஐப்பானிய ஹைக்கு கவிதைகளும், தமிழக இதழ்களில் வெளிவந்த ஹைக்கு பற்றிய கட்டுரைகளும், அப்துல் ரகுமான் போன்றோர் பரீட்சார்த்த முறையில் எழுதிய ஹைக்கு கவிதைகளும் உதவின எனலாம்.

ச. முரளிதரன் ஈழத்துத்தமிழ்க் கவிதைக்கு தொகுப்பை வெளியிட்ட முன்னோடியாவார். அவருடைய கவிதைகளில் ஐப்பானிய ஹைக்கு மரபு பேணப்படும் தன்மை ஓரளவுக்குக் காணப்படுகிறது.

“போர்வையை விலக்கி

மெல்லென விழித்தன மலைகள்

பனி மூட்டம்.”

(கூடைக்குள் தேசம்)

“முடிந்த வரை கருத்தும் கவித்துவம் சிதையாதிருப்பின் ஹைக்கூக்களுக்குரிய 5-7-5 அசைகளைப் பேணிக்கொண்டாலும் அந்தப் பொன்விவங்கைப் எல்லா இடங்களிலும் போட்டுக் கொள்ள எனக்குச் சம்மதமில்லை” என அவர் கூறுவது சற்று

இது எங்களுடைய சரக்கு அல்ல. எங்களுக்கு ஒரு நீண்ட கால மரபு இருக்கிறது. திருவள்ளூர் காலத்திலிருந்து வந்து, நாவலர் காலத்துத் தமிழில் வந்தவர்கள் நாங்கள். அப்போது தென் அமெரிக்க நாடுகளிலிருந்து ஒரு புதுவிதமான கருத்து இங்கு வந்திருக்கிறது. எந்தக் கருத்தும் தமிழுக்கு வரட்டும். அது பிழையல்ல. மொழி வளரும்போது கருத்துகள் வரும். ஆனால் அடிப்படைக் கருத்து மாறக்கூடாது. ஏனென்றால் யாருக்கு எழுதுகிறோம். எவர் விளங்க வேண்டும். எவர் விளங்கினால் நல்லது. விளங்கிறவர்களுடைய வாழ்க்கை முறை எப்படி மாறும். வாழ்க்கைமுறை மாறினால் அவருடைய சமுதாயத்தில் இலக்கியத்திற்குரிய பங்கு என்ன என்றெல்லாம் சிந்தித்துத்தான் எழுத வேண்டும். இந்த, பூடகமாக எழுதுகிறவர்கள் புதுவிதமாக விளையாட்டுக் காட்டுகிறார்கள். இவர்கள் மக்களை மறந்துபோல மக்களும் இவர்களை மறந்துவிடுவார்கள். இதுதான் விளங்காத எழுத்து எழுதுகிறவர்களுக்கு நான் சொல்லுகிற பதில்.

- குராம் 02: நேர்காணலில் டொமினிக் ஜீவா

எண்ணிப்பார்க்க வேண்டிய விடயமாகும். ஜப்பானிய கவிதை வடிவத்தைப் பயன்படுத்தும் போது அதற்குரிய 5-7-5 அசை அமைப்பைப் பிறமொழியாளர் கையாள்வது கடினமானது என்ற கருத்தும் நிலவுகிறது. ஆனால் தமிழ்மொழியில் 5-7-5 அசை அமைப்பைக் கையாள்வது கடினமன்று. இக்கட்டுரையாளர் பழைய ஜப்பானியக் காதல் கவிதைகளில் 540 கவிதைகளை இதே அசை அமைப்பில் தமிழில் மொழி பெயர்த்துள்ளார்.

ஜப்பானிய ஹைக்கு கவிதை ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பின் ஊடாகவே முதலில் ஈழத்துக் கவிதை உலகிற்கு அறிமுகமாகியுள்ளது. ச. முரளிதரன் தான் சார்ந்த சமூகத்தைப் பற்றிப் பேசுவதற்கே ஹைக்கு வடிவத்தைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். எனினும் ஈழத்துக் கவிதையின் செல்நெறியில் ஜப்பானிய ஹைக்குவையும் இணைத்துள்ளார்.

1990இல் வெளிவந்த கல்லறைக்குள் சுதிரவன் என்ற ஹைக்கு கவிதைகளின் தொகுப்பு நவீன கவிதை வரலாற்றில் ஒரு செல்நெறியின் தொடர்வாகக் காணப்படுகிறது. இத் தொகுப்பில் 178 கவிதைகள் உள்ளன. கவிதைகளைப் பற்றி அவற்றை எழுதிய சாள்ஸ் வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“எனது ஹைக்கூக் கவிதைகள் நீண்டகாலப் பரிச்சியத்தினால் ஏற்பட்டதன்று. ஹைக்கூவின் அர்த்தபுஷ்டி ஆழமும் குறுகிய வடிவமும் என்னை மிகவும் கவர்ந்தமையினாலும் இதனூடாக இலகுவாக கருத்துக்களைக் கூறலாம் என்ற எண்ணப்பாட்டாலுமே இத்தனை ஹைக்கூக்களை நான் படைத்தேன். ஒவ்வொரு ஹைக்கூ எழுதும் போது சமூக யதார்த்தமும் நமது போராட்ட சூழ்நிலைமையும் மனதை நெருக்கிக்கொண்டிருந்தன. அவற்றையே இங்கு ஹைக்கூவாகப் படைத்துள்ளேன்.” இதனை அவருடைய கவிதை ஒன்றிலே தெளிவாய்க் காணலாம்.

“விடியலுக்காகப் போரிட்டோம்

இருட்டினில் நம் வாழ்வு தொடர்கிறது

கல்றைக்குள் சுதிரவன்”

இவருடைய கவிதைகளில் தேசிய இனவிடுதலைப் போராட்டத்தின் காரணமாக ஏற்பட்ட புதிய பரிணாமப் பண்புகளைக் காணமுடிகிறது. சொற்களின் இறுக்கத்தில் பொருளைப் புதைத்து வைப்பதற்குக் ஹைக்கு வடிவம் வாய்ப்பாயிருந்தது. அது ஜப்பானிய ஹைக்குக் கவிதை ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதையின் செல்நெறியில் ஒரு புதிய மரபை இணைத்து விடுவதற்குக் காரணமாகவும் அமைந்ததெனலாம்.

இச்செல்நெறியின் இன்னொரு புதிய வளர்ச்சியாகப் புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழரின் ஹைக்கு கவிதைகளும் தோன்றியுள்ளன. இறுக்கமான வாழ்வியலும் புலம்பெயர்வின் மன அழுத்தமும் ஹைக்கு மூலம் தொடர்பாடும் நிலையை ஏற்படுத்தியுள்ளது. ஹைக்குவின் குறுவடிவம் இதற்கு உதவியாக உள்ளது. வேலணையூர் பொன்னண்ணாவின் பச்சை இறகு 2001 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்துள்ளது. டென்மார்க்கில் வாழும் இவருடைய கவிதைகளின் தோற்றத்திற்கு ஒரு காரணத்தையும் கூறியுள்ளார். மனித வாழ்க்கையில் வாசிப்புப் பழக்கம் அருகி வருகின்ற இக்காலத்தில் கவிதையைச் சுவைக்க வைக்க மூன்று அடிகளில் கருத்தைச் சொல்லும் ஜப்பானிய ஹைக்கு வடிவத்தை தேர்ந்தெடுத்ததாகக் கூறுகிறார். மரபான யாப்பிலக் கணங்கொண்ட தமிழ்க்கவிதை கால ஓட்டத்தில் புதுக்கவிதை யாய் வசனகவிதையாய் புதிய வடிவம் கொண்டது. அது மேலும் சூழலுக்கேற்ப ஹைக்கூ கவிதையாய்ப் பிறிதொரு வடிவம் பெற்றுப் புதிய செல்நெறியாக இன்று நடைபோடுகிறது.

பொன்னண்ணாவின் கவிதைகளில் சமகால அரசியல், பெண்ணியம், புலம்பெயர் வாழ்வியல் என்பன பற்றிய செய்திகள் பொதியப்பட்டுள்ளன. தனது உணர்வுகளை வெளிப்படுத்த ஹைக்கூவை ஒரு கருவியாகப் பயன் படுத்தியுள்ளார். புதுமையான வடிவத்தில் தான் கூறவந்ததைக் கூறியுள்ளார். “கால நீரோட்டத்தின் தேவையுணர்ந்து மக்களைக் கண்விழிக்கச் செய்யவேண்டும்.” என்பது பொன்னண்ணாவின் வேண்டுகோள். எடுத்துக்காட்டாக ஒரு கவிதை.

“கதவுகள் திறக்கும் வரை

காத்திருக்காது

காற்று வீட்டுக்குள் வா”

புலம் பெயர்ந்து ஈழத்தமிழ்க் கவிதை இயற்றும் இன்னொரு ஹைக்கு ஆசிரியர் விக்னா பாக்கியநாதன் ஆவார். ஜேர்மன் நாட்டில் வாழ்வார். சென்ற ஆண்டு அம்மா என் ஹைக்கு என்ற தலைப்பில் ஒரு தொகுதியை வெளியிட்டுள்ளார். புலத்திலே எம்மவர்களின் வாழ்வியல் முறைகளும் தாயகத்துச் சூழ்நிலைகளும் எம் இதயங்களில் ஏற்படுத்திய இரணங்களே ஹைக்கு கவிதைகளாக உருவெடுத்துள்ளன என்ற அவருடைய முன்னுரைக் கூற்று ஈழத்துக் கவிதையின் செல்நெறியில் ஹைக்குவின் இணைப்பை நன்கு விளக்குகிறது. மூன்றடி அமைப்பில் ஹைக்கூ கவிதையில் இவர் சொல்பவை அதிகம். ஜப்பானிய ஹைக்கு கவிதை மரபிலிருந்து பல கவிதைகள் மாறுபட்டிருந்தாலும் ‘தமிழ் ஹைக்கு’ என்ற புதியவடிவத்தைக் கையாடும் புரட்சிக் கவிஞராக இவரை அடையாளம் காட்டலாம். கவிதைகளோடு படங்களையும் அருகே பிரசுரம் செய்திருப்பது வாசகர் கவிதைப் பொருளை நன்கு விளக்குவதற்கு வழி காட்டுகிறது.

“கோடைச் சூரியனுக்கு அச்சம்

ஆடைகள் வீட்டில் குடியிருப்பு

திறந்த மேனிகள் வெளியில்”

என்ற கவிதையும் படமும் இதற்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டு.

தொகுப்புரை

ஜப்பானியக் கவிதை வடிவமான ஹைக்கு ஒரு காலத்தின் தேவையாக இருந்தது. பிறமொழிச் செல்வாக்கிலிருந்து விடுபட்டுச் சதேச மொழிப்பயிற்சியை அளிப்பதற்கு இன்றும் பயன்படுகிறது. அது போலத் தமிழ்மொழிப் பயிற்சிக்கு இவ்வடிவத்தைப் பயன்படுத்த முடியும். வாசிப்புப் பழக்கம் அருகிவரும் நிலையில் இக்குறுங்கவிதை மூலம் இப்பழக்கத்தை மீளக்கொணரும் வாய்ப்பு உண்டு. தமிழ்ப் பாவடிவத்திலிருந்து ஹைக்குவின் கவிதையமைப்பு உருவாகியது என்ற கருத்து விளக்கமுறும்போது கவிதையை எமது கவிதையாக உரிமை கொண்டாடவும் முடியும். இத்தகைய ஒரு மொழியின் கவிதையமைப்பு இன்னொரு மொழியில் செல்வாக்குப் பெறுவதற்குக் காலத்தின் தேவையும் காரணம். உள்ளத்து உணர்வுகளைப் பொதிந்து சொல்ல ஒரு கவிதை வடிவம் சங்ககாலத்திலேயே தோற்றம் பெற்றுவிட்டது. அது குறுகிய வடிவமாகவும் அமைந்திருந்ததை ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்கள் நன்கு உணர்த்துகின்றன. நீண்ட அகவற்பாக்களின் குறுகிய வடிவமே ஐங்குறுநூற்றுக் கவிதை. அது போல ஜப்பானியக் கவிதை மரபும் தமிழ்க் கவிதையின் செல்வாக்கால் உருவாகியது என்ற பேராசிரியர் சுகமு ஒனோவின் கருத்தை இன்றைய காலகட்டத்தில் இருமொழியிலும் செல்வாக்குப் பெற்றுள்ள ஹைக்கு கவிதைகள் நிரூபித்து நிற்கின்றன என்று கூறுவது தவறாகாது. ◆

எங்கள் நூல்

வாகரை வாணன்

எங்கள் தமிழ்ப் பூமி

இலங்கை வடகிழக்கு

பொங்கு கடல் அலைகள்

புரளும் ஒரு பக்கம்

மங்காக் குளம் வாவி

மருதம் மறுபக்கம்

எங்கும் ஒரே அழகு

இரண்டு கண் போதா !

காணாமிட மெல்லாம்

கண் குளிரும் காட்சி

புணும் அழகெல்லாம்

புது வயிரம் போல

உணாமது உருகும்

ஒவ்வொன்றும் அழகு

வானமது தானும்

வணங்கும் ஒரு வணப்பு !

நீரெல்லாம் மீன்கள்

நீந்தி விளையாடும்

உரெல்லாம் வயல்கள்

உழவரவர் ஆட்சி

ஏரெல்லாம் பாயும்

எங்கும் நெற் பசுமை

சீரெல்லாம் மகிழ்ச்சி

செல்வம் வேறில்லை !

அன்று ஒரு காலம்

அரசு நாம் செய்தோம்

வென்று பகை முடித்து

வீர முரசுதிர்ந்தோம்

மன்றமெல்லாம் தமிழ்

மங்கையவள் சிரித்தாள்

சென்றதந்தக் காலம்

செய்த வினை என்ன ?

மீண்டும் ஒரு காலம்

மின்னலெனத் திரும்பும்

நீண்ட பெரும் துயரம்

நீங்கும் பனி போல

ஆண்ட ஒரு வம்சம்

அதை எண்ணி எண்ணி

தாண்டும் தடையெல்லாம்

தமிழரசு பிறக்கும் !

எழுத்தாளர்கள் 'நல்ல தமிழில் எழுதவேண்டும்? மற்றவர்கள் வியக்கும்படி தரமான தமிழ் நடையில் எழுதவேண்டும்' என்பவற்றையே முக்கியமானவைகளாக நினைக்காது, நல்ல கருத்துக்களை எழுதவேண்டும்? நீங்கள் யாருக்காக எழுதுகிறீர்களோ அவர்களுக்கு நன்கு விளங்கக்கூடிய மொழிநடையில் எழுதவேண்டும். உங்கள் கருத்துக்கள் வாசகரைச் சென்றடையவேண்டும். மொழி என்பது என்ன? - நீங்கள் பேசுவதோ எழுதுவதோ மற்றவருக்கு விளங்கவேண்டும். அதை அவர் உணரவேண்டும். மொழியின் தேவை அவ்வளவுதான். கருத்துக்களே முக்கியமானவை.

இன்னுமொன்று, எழுத்தாளர்களுக்கு மட்டுமல்ல? கற்பவர்கள் அனைவருக்குமே இதைச் சொல்வேன். 'கற்றுணர்ந்தொழுகு' - கற்று உணர்ந்து ஒழுகு. நாங்கள் கற்றோம். நல்ல கருத்துக்களை உணர்ந்து, உள்வாங்கி எழுதுகிறோம். ஊருக்காக மட்டும் எழுதுவதால் மட்டும் பயனில்லை. அந்த நல்ல கருத்துக்களை நாங்களும் எங்கள் வாழ்க்கையில் நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும். இல்லையேல் கற்றதனாலாய பயன் என் கொல்? நாங்கள் கற்றது எங்கள் வாழ்வுக்குப் பயன் செய்யவில்லையானால், நாங்கள் கற்பிப்பது யாருக்குப் பயன் செய்யப்போகிறது?

- இவையென்னுடைய எண்ணங்கள். எழுத்தாளர்களுக்குப் புத்தி சொல்வது புத்திசாலித்தனமல்ல!

- குரனம் 28: நேர்காணலில் வரதர்

ஏறத்தாள நான்கு தசாப்தகால அரச சேவையிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற நான், தன்னார்வ தொண்டு நிறுவனமொன்றில் திட்ட முகாமையாளராக இணைந்து கொண்டேன்...

நகரின் மத்தியில் தபால் அலுவலகத்திற்கு மிக அண்மையில் அந்த அலுவலகம் அமைந்திருந்தது. நிரோஷிமா ஒரு சிங்கள யுவதி. அவளை அங்கு நான் முதன் முதலில் சந்தித்த போதே அவள் மேல் எனக்குப் பரிவும் பாசமும் ஏற்பட்டன. மெலிந்த உடல்வாகு... வெள்ளை நிறம்.... கனிவான பேச்சு... அடக்கமான சிரிப்பு...

ஓரளவு தமிழ் கற்றிருந்தாள்... தான் அறிந்த தமிழில் என்னுடன் உரையாடினாள். நான் பணிபுரியும் நிறுவனம், யுத்த நிமித்தம் பாதிப்புகளுக்கு உள்ளாகிய மக்களுக்கும் தொடர்ந்து வறுமையில் வாடும் மக்களுக்கும் சேவை புரிவதனை இலக்காகக் கொண்டிருந்தது. அதன் பொருட்டு அம்மக்களின் வாழ்வா தாரத்தை மேம்படுத்துதல்... நீரும் சுகாதாரமும் சார்ந்த வசதிகளை வழங்குதல், பால்நிலை சமத்துவம் குறித்த விழிப்புணர்வினை ஏற்படுத்துதல் ஆகிய துறைகளில் அளப்பரிய சேவையில் ஈடுபட்டது.

சர்வதேச அரச சார்பற்ற நிறுவனங்கள் நிதி உதவி வழங்கின.

அந்த வகையில் 'யூ. எஸ். எயிட்' நிறுவனம் எமது நகரின் கடைத் தொகுதி கள் அடங்கலாகப் பாரிய பேருந்து நிலையம் ஒன்றை அமைக்க முன் வந்தது. மூன்று சமூகத்தினருக்கும் பயன்படத்தக்க வகையில் அமையப் போகும் அந்தச் செயற்றிட்டத்திற்கு சிங்கள மொழி பேசும் கள உத்தியோகத்தர் ஒருவரின் சேவை இருந்தது.

அந்த வெற்றிடத்தை நிரப்பியவளே நிமா என்கின்ற நிரோஷிமா!

நாற்பது பணியாளர்கள் சேவையாற்றும் எமது நிறுவனத்தில் அவள் ஒருத்தி மட்டுமே சிங்கள அலுவலராக இருந்ததனாலோ என்னமோ அவள் முகத்தில் ஒரு பயந்த சுவாவம் எப்போதுமே குடிகொண்டிருந்தது. ஆனால் அனைவருடனும் சகஜமாகப் பழகினாள்.

ஒரு நாள் காலை அவள் எனது அலுவலக அறைக்கு முன்பாக நின்றிருந்தாள். கடமை நிமித்தம் நான் அவளை அதிக நேரம் காத்திருக்க வைத்துவிட்டேனோ என்ற குற்ற உணர்வுடன்...

'உள்ளே வா நிரோஷிமா...' என்று அழைத்தேன்.

'சேர்... உங்களோடே கொஞ்சம் பேசவேணும்... முடியுமா?'

என்று வினவினாள்.

'கட்டாயம்... கட்டாயம்... சொல்லுங்கோ' நான் அவளைத் தூண்டினேன்.

'அது சேர்... அது சேர்...' சொற்கள் தடுமாற கண்ணீர் வடித்தாள்...

'ஐய்யோ... ஏன் நிமா அழுகிறீர்... மற்றவை, நான் உம்மை ஏசிப் போட்டான் என்று தப்பாய் நினைக்கப் போகினை.. அழுகிறதை விட்டுட்டு சொல்ல வந்த விசயத்தை பயப்பிடாமல் சொல்லும்...'

நான் உற்சாகப்படுத்தினேன். அதன் பின்னர் ஆறுதலடைந்து கைக்குட்டையால் முகத்தைத் துடைத்தபடி சிரித்தாள். பின்னர் பேசினாள்...

'அது சேர்... நான் கலியாணம் முடிக்கப் போறது...!'

'ஓம்... ஓம்... அது நல்ல விசயம்தானே... அதுக்கேள் அழுகிறீர்...? நல்லாய் சிரிக்க வெல்லோ வேணும்... அது சரி... 'லவ் மீச்' தானே...?'

அப்படி கேட்டுவிட்டு நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டேன். எனக்கு எப்போதுமே ஒரு தப்பிப்பிராயம்... சிங்கள யுவதிகள் எல்லோருமே 'லவ்' பண்ணித்தான் விவாகம் செய்கின்றார்கள் என்று... ஆனால் சாதகமான பதில் எனக்கு கிடைத்தது...

'ஓம் சேர்' காதலிச்சு கட்டிற் கலியாணம்...'

எனக்கோ ஆச்சரியம் இருப்பது வயதுதான் அவளுக்கு இருக்கலாம். கழுத்தில் கையில் பெரிதாக எதுவும் இல்லை. கிடைக்கின்ற சம்பளமும் வெறுமனே பத்தாயிரம் ரூபாய் மட்டுமே இப்போ தென்ன அவசரம்? வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

'சரி... சரி... எங்கை

காதலிச்சனீர்...? எப்படிக்க

காதலிச்சனீர்...?' எந்த இன, மொழி, மதம்

சார்ந்த பெண்களுக்கும் நாணம் என்பது பொதுவானதொரு இயல்புதான் போலும்..! அவளும் பூமித்தாயை பெருவிரல்களால் சுரண்டி துணைக்கு அழைத்தாள்...

'எங்கடை' பீச் சிலை 'யூ. எஸ். எயிட்' நிறுவனம் சமாதான பட்டம் விட்டதுதானே..?'

'ஓம்... ஓம்... சொல்லும்...'

'அங்கைதான் நான் அவங்களைச் சந்திச்சது..'

'சந்திச்ச உடனை காதல் வந்திட்டுதோ...?'

'இல்லை... இல்லை... அவங்கடை பட்டம் பறிச்ச போயிடுச்சு... நான் அதை பிடிச்சுக் குடுத்தது..'

'சரி... சரி... இப்ப விளங்குது... அது பெரிய விசயம்தான்!'

அப்ப ஆர் பெடியன் என்று சொல்லுமன்...?'

'அதுதான் 'சேர்' பிரச்சனை... அவர் எங்கடை சாதி ஆள் இல்லை... அவர் முஸ்லிம்.. இரண்டு வீட்டிலையும் பெரிய பிரச்சனை...'

'அவர் என்ன தொழில்..?'

'இன்னும் 'ஜொப்' இல்லை 'சேர்...'

'அப்ப கலியாணத்தை தள்ளிப் போடுமன்...'

'இல்லை 'சேர்'... நாங்க இரண்டு பேரும் வீட்டாலை ஒடிப் போனது..!'

இந்தச் சம்பவத்திற்குப் பிறகு அவள் மீது எனக்கு மேலும் பரிதாபம் ஏற்பட்டது. கள உத்தியோகத்தர் பதவிக்கு மேலதி கமாக அவளுடைய சேவை எமது நிறுவனத்திற்கு அவசியம் என நிர்வாகம் உணரும் வண்ணம் அவளைப் பல வேலைகளில் ஈடுபடுத்தினேன். ஏனெனில் கள உத்தியோகத்தருக்கான சேவைக்காலம் அவ்வருட இறுதியுடன் முடிவடைய இருந்தது. அத்துடன் அச்செயற்றிட்டம் பூர்த்தியடைந்துவிடும். அவளது வேலையும் பறிபோய் விடும்.

அவ் ஆண்டுக்கான தொழிற்சந்தை ஒன்றை பாரிய நிதியீட்டத்துடன் நடாத்துவதற்கு 'யூ. எஸ். எயிட்' நிறுவனம் திட்டம் ஒன்றை வரைந்திருந்தது. அதை அமுல்படுத்தும் பொறுப்பு எமது நிறுவனத்திற்கு ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது.

அதன் பொருட்டு முதலில் பலவிதமான தொழிற் பயிற்சி களைத் தெரிவு செய்யப்பட்ட பயனாளிகளுக்கு வழங்கி... அவர்களது உற்பத்தி முயற்சிகளை ஊக்குவிப்பதுடன், உற்பத்திப் பொருட்களை அத்தொழிற் சந்தையில் அறிமுகப் படுத்துவதன் மூலம், அவர்களுக்குச் சந்தை வாய்ப்பைப் பெற்றுக் கொடுக்கும் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

அச்செயற்றிட்டத்தை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்ற வேண்டிய பொறுப்பு நிர்வாகத்தால் எனக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தது.

நிமா மெலிந்த தோற்றமுடையவள். எளிதில் களைத்து விடுவாள். ஆனால் அவளது எதிர்காலத்தைக் கருத்தில் கொண்டு அவள் பல பணிகளைச் செய்யும் வண்ணம் தூண்டினேன்....

நான் தமிழில் வரைபு செய்யும் கடிதங்கள், துண்டுப் பிரசுரங்கள், 'பனர்ஸ்' (Banners) 'ஹங்கேர்ஸ்' (Hangers) அனைத்தையும் அவளை வைத்தே சிங்களத்திற்கு மொழி மாற்றம் செய்தேன்.

பிரச்சாரத்திற்காக இரண்டு வாகனங்கள் அலங்கரிக்கப் பட்டன. ஒலி பெருக்கி மூலம் மாவட்டம் தழுவிய அளவில் விளம்பரம் செய்வதெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. பிரதான 'பொலிஸ்' நிலையங்கள் அனைத்திலும் ஒலி பெருக்கி பயன் பாட்டிற்கான அனுமதி பெறப்பட வேண்டியிருந்தது. விண்ணப் பங்களும் அது சார்பான ஆவணங்களும் சிங்கள மொழியில் பூர்த்தி செய்யப்பட வேண்டியிருந்தது.

நிறுவனத்திற்குரிய வாகனத்தில் நிமாவுடன் இணைந்து, அனைத்து பிரதான 'பொலிஸ்' நிலையங்களுக்கும் சென்று ஒலி பெருக்கி பாவனைக்கான அனுமதியைப் பெற்றேன். நிமாவின் பூரண ஒத்துழைப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. மூன்று நாட்கள் அவள் தனது இயலாமையை நீண்ட தூரப் பயணங்களை மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. தேனீர், சிற்றுண்டி, உணவு எவற்றுக்கும் நிறுவனம் கொடுப்பனவு வழங்குவதில்லை. மூன்று நாட்கள் ஏறத்தாள பட்டினிதான். இறுதிநாள் நிமாவை இழுப்பு வருத்தம் பிடித்து விட்டது.

தொழிற் சந்தை நிகழ்வுக்கு சில தினங்கள் இருந்தமையால் அவளுக்கு ஓய்வு வழங்கினேன்.

நிர்வாகம் அதனை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அரசு அதிபர் உள்ளிட்ட பலருக்கு சிங்களத்தில் அழைப்பிதழ் அனுப்பும் பணியில் நிமாவை ஈடுபடுத்தும்படி அது என்னைக் கேட்டுக் கொண்டது. எனது அறிவித்தலின் பேரில் வருத்த நிலையிலும் அவள் அலுவலகத்திற்கு வருகை தந்தாள்.

நிமா, கணனியில் சிறந்த பயிற்சியும் அனுபவமும் பெற்றிருந்தாள். அழைப்பிதழ் அழகிய முறையில் தயார் செய்யப்பட்டது.

பல அரசு உயர் அதிகாரிகளுக்கு அவளே அவற்றினை நேரில் விநியோகம் செய்தாள்.

அடுத்தடுத்த நாட்கள் மீண்டும் அவள் அலுவலகம் வரவில்லை. அவளது கணவன் என்னைச் சந்தித்து அவளது சுகயீன நிலை பற்றிக் கூறினான்.

நிர்வாகம் எப்போதும் ஒரு தலைப்பட்டமாதிரி சிந்திக்கும். அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்கள் 'மக்கள் சேவை, மக்கள் சேவை' என்று ஆயிரம் தடவைகள் தான் அடித்துக் கூறினாலும் அவற்றின் செயற்பாடுகள் இலாபத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவையே! அதனால் அவை அலுவலரது கஷ்டங்கள் பற்றிச் சிந்திப்பதில்லை. வேலை வாங்குவதையே பிரதானமாகக் கருதும் ஒரு செயற்றிட்டத்திற்காக நியமிக்கப்பட்ட ஊழியர் அதற்கான சம்பளத்தைப் பெறுவர். ஆனால் ஏனைய பல செயற்றிட்டங்களுக்கு அவரது சேவை இலவசமாக வேண்டப் படும். முப்பது நாட்கள் வேலை செய்தமை பற்றிக் கதைக்கவோ பாராட்டவோ மாட்டாது. ஒரு பொழுது இல்லையென்றால் அதையே தூக்கிப்பிடிக்கும்!

நிமா ஓரிரு நாட்கள் அலுவலகத்திற்கு வராததால் அவளைப் பற்றி நிர்வாகம் குறை கூற ஆரம்பித்தது.

'நிமா இப்போ முன்னர் போல வேலை செய்வதில்லை, அவாவிரு வழங்கப்படும் சம்பளம் அநியாயம்.'

'நிமாவை வேலையால் தூக்க வேண்டும். பேருந்து நிலைய செயற்றிட்டம் முடிவடைந்தால் நிறுவனத்தால் அவாவுக்கு சம்பளம் வழங்க முடியாது.'

அலுவலர்கள் மத்தியிலும் இந்தக் கதைகள் பரவின. அது நிமாவின் காதுகளுக்கும் எட்டியிருக்க வேண்டும்.

சில வாரங்கள் முன்னர் நிமாவின் கணவனுக்கு வேறொரு நிறுவனத்தில் சிறு தொழில் ஒன்று கிடைத்திருந்தது. எனவே நிமா தங்களுக்கென சில பொருட்களை தவணைச் செலுத்துகை அடிப்படையில் வாங்க விரும்பினாள். எனவே என்னை அணுகி தனது கருத்தைக் கூறியதுடன் தான் அப்படிப் பொருட்களை கொள்வனவு செய்தால் தவணைப் பணத்தை தொடர்ந்து கட்டக் கூடியதாக தன்னைத் தொடர்ந்து வேலையில் வைத்திருக்க என்னால் முடியுமா என வினவினாள். அவள் கவலைப்படு வதைக் காண நான் விரும்புவதில்லையாதலால் அவளுக்கு ஆறுதல் கூறி அவளது செயற்றிட்டம் முடிவடைந்தாலும் நிறுவனத்தின் பிற செயற்றிட்டங்களுக்காக அவளை சிபார்சு செய்வேன் என உறுதி கூறி அனுப்பியிருந்தேன்.

அந்த சம்பவம் இப்போது எனது நினைவில் வர, அவளை உடனே வேலைக்கு வரும்படி செய்தி அனுப்பியிருந்தேன்.

வருத்த நிலையிலும் எனது சொல்லைத் தட்டாது அலுவலகத்திற்கு சமூகமளித்தாள்.

தொழிற் சந்தை நிகழ்வுகள் தொடர்ந்து இரண்டு நாட்கள் நடைபெற இருந்தன.

வரவேற்புரை, நன்றியுரை இரண்டையும் முற்கூட்டியே சிங்களத்தில் வரைபு செய்து கொண்டோம்.

மக்களுக்கு விநியோகிப்பதற்கான 'நோட்டீஸ்' சிங்களத் திலும் தமிழிலும் ஒரே கடதாசியில் அச்சடிக்கும் விதமாக வரைபு நிமாவின் உதவியுடன் செய்யப்பட்டது.

எழுபதுக்கும் சற்று அதிகமான பயனாளிகள் (Beneficiaries) பங்கு பற்றிய தொழிற்சந்தை, மிகப் பிரமாண்டமான முறையில் நடந்தேறியது. இலட்சக் கணக்கானோர் வருகை தந்ததுடன் பெருமளவில் பொருட்களைக் கொள்வனவு செய்தனர்.

விருந்தினரை வரவேற்பது முதல் மேடையில் உரையாற்றுவது, முக்கிய அறிவித்தல்களை அவ்வப்போது வாசிப்பது, நன்றியுரை ஆற்றுவதுவரை நிமா ஓடி ஓடி உழைத்தாள்!

வருட இறுதிக்கு இரண்டு மாதம் இருக்கையில் தொழிற்சந்தை முடிவற்றது. பேருந்து நிலைய செயற்றிட்டம் முடிவடைய இன்னமும் இரண்டு மாதங்களே எஞ்சியிருந்தன.

அடுத்து வரும் வருடத்திற்கு புதிய செயற்றிட்டங்களை நிதி நிறுவனங்களிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ளும் பொறுப்பு அலுவலர்கள் மீது திணிக்கப்பட்டது.

ஏறத்தாள வாழ்வா சாவா என்ற நிலையில் அலுவலர் ஒவ்வொருவரும் பல நிதி நிறுவனங்களை நாடிச் சென்றனர்.

நிமா மட்டும் கம்மா இருந்துவிட முடியுமா? அவள் சந்தித்த சில நிதி நிறுவனங்கள், தாம் வாழ்வாதார மேம்பாட்டுக்கான ஒத்துழைப்புக்களை மக்களுக்கு வழங்கப் போவதாகவும் கிராமிய மட்டத்தில் அடிப்படைத் தாவுகளை பெற்றுத் தரும் பட்சத்தில் எங்கள் நிறுவனத்திற்குடாக வாழ்வாதார செயற்றிட்டங்களை அமுல்படுத்த நிதி வழங்குவதாகவும் உறுதியளித்தன.

நிமா எனது ஆலோசனையுடன் குறிப்பிட்ட சில சிங்களக் கிராமங்களில் தரவுகளை சேகரித்து சமர்ப்பித்தாள்.

அதே சமயம் என்னால் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட செயற்றிட்ட முன்மொழிவுகளை ஏற்றுக் கொண்ட இரண்டு சர்வதேச நிதி நிறுவனங்கள் எமது நிறுவனத்திற்கு சில செயற்றிட்டங்களைத் தர முன்வந்தன. புதிய ஆண்டுக்கான அச்செயற்றிட்டங்கள் அமுல்படுத்தப்பட இருக்கும் பிரதேசங்களாக சிங்களக் கிராமங்களும் உள்ளடங்கியிருந்தன.

அரசாங்கத்தின் பார்வை தன்னார்வத் தொண்டு நிலையங்கள் மீது திரும்பியிருந்தால், அரசாங்க அதிபரால் நிறுவனங்களுக்கு பல நிபந்தனைகள் விதிக்கப்பட்டிருந்தன. அதன் பிரகாரம் செயற்றிட்டங்கள் மூன்று சமூகத்தினருக்கும் பயனளிப்பனவாக இருக்க வேண்டும் என்பதுடன் பிரதேச செயலர், அரச அதிபர் ஆகியோரின் முன்னனுமதி பெறல் கட்டாயமாக்கப்பட்டிருந்தது.

அரச அதிபர் சிங்கள இனத்தவராக இருந்ததால் எவரும் அவரை நெருங்க அஞ்சினர்.

ஏற்கனவே எனது வயது முதிர்ச்சி, அனுபவம், மொழி ஆற்றல் ஆகியவற்றை ஏனையோரிடம் இல்லாத தகுதிகளாகச் சுட்டிக் காட்டி அரச மட்ட கூட்டங்கள், சர்வதேச நிதி நிறுவனங்களால் நடாத்தப்படும் கலந்துரையாடல்கள் அனைத்திலும் நானே கலந்து கொள்ள வேண்டும் எனக் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டிருந்தேன். இந்நிலையில் இப்போது சிங்கள மொழி பேசும் அரச அதிபரைச் சந்தித்து செயற்றிட்டத்திற்கான அனுமதி பெற, என்னைவிட்டால் வேறு யார் முன்வருவார்!

நான் இனமத பேதமற்றவன் என்பதை நிரூபிக்க எனக்கு அனுசரணையாக இருப்பவள் நிமாவே! எனவே நிமாவை பயன் படுத்தி சிங்கள மொழியில், அனுமதி கோரும் கடிதங்களைத் தயார் செய்தேன்.

அரச அதிபரைச் சந்திப்பதென்பது இலகுவான காரியமாக இருக்கவில்லை.

நிமாவை முன்வைத்து நான் சென்றாலும் பாதுகாப்புப் பிரிவினர் எளிதில் விட்டு விட மாட்டார்கள். 'அரச அதிபர் இப்போதான வெளியே சென்றார்.' என்று நம்பும்படி கூறி எம்மைத் திருப்பி அனுப்பவே பார்ப்பார்கள்.

'இல்லை, நாங்கள் மேலதிக அரச அதிபரையாவது சந்திக்க வேண்டும்' என்று அடம்பிடித்து உள்ளே சென்றால் அங்கே அரச அதிபர் இருப்பார்! ஆனால் அலுவலக வாயிலில் உள்ள பாதுகாப்பு பிரிவினர் உள்ளே விட மறுப்பார்கள்.

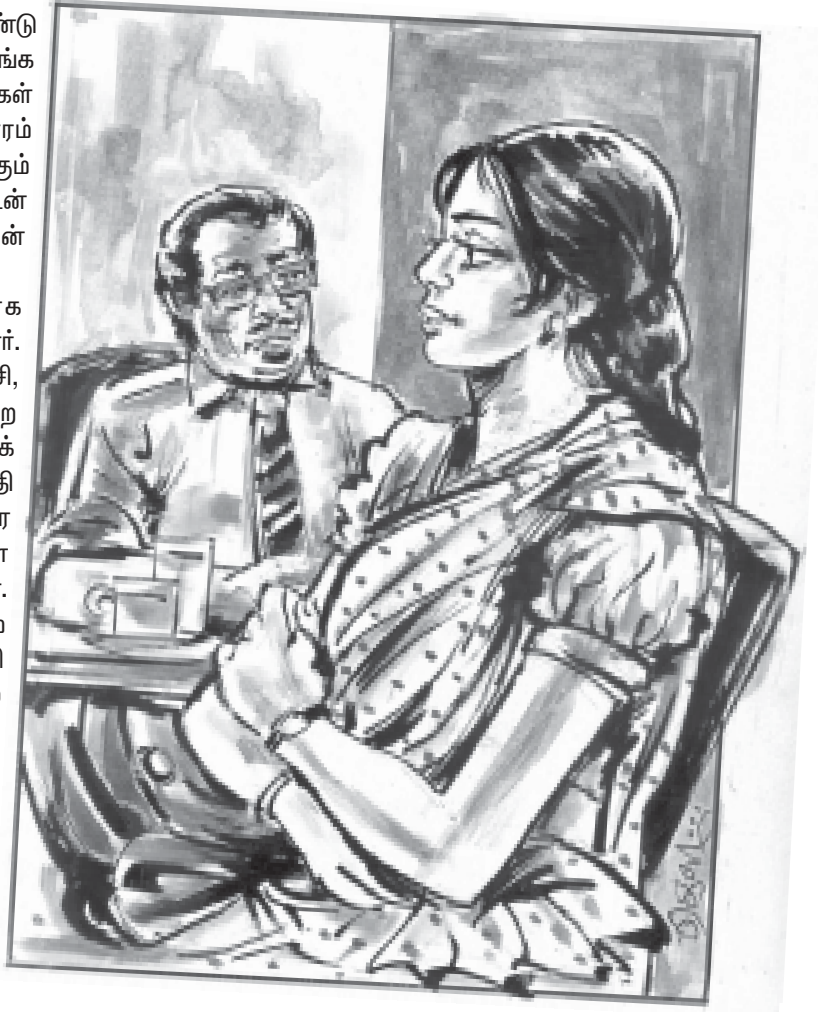
இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் எப்படிக்க கதைக்க வேண்டும் என்று நிமாவுக்கு பயிற்சி வழங்கி வைத்திருந்ததால் அவளது வாய் வீச்சு பல சமயங்களில் கை கொடுத்தது.

நிமாவுடன் சென்று மூன்று தடவைகள் அரச அதிபரைச் சந்தித்ததில் நான் ஒரு விடயத்தை உணர்ந்தேன். அது, நிமாவுடன் சென்றிருக்காவிட்டால். இரண்டு நிதி நிறுவனங்களினதும் செயற்றிட்டங்கள் எமக்கு கிடைத்திருக்காதென்பதே!

அந்நாட்களில் நிறுவனங்கள் தமது சேவையைத் தமிழ் கிராமங்களுக்கென மட்டுப்படுத்தியிருந்தன.. அதனை மனத்தில் இருத்தி அரச அதிபர், என்னைக் கேள்வி ஒன்று கேட்டார்.

'எத்தனை சிங்கள கிராமத்தில் நீங்கள் வேலை செய்கின்றீர்கள்?'

பார்க்கப் போனால் ஒன்றும் இல்லை என்றுதான் கூற வேண்டும். நான் தயங்குவதைக் கண்ட நிமா அந்நேரம் புத்தி சாலித்தனமாக ஒரு பதில் கூறினான்...

‘சிங்களம் தமிழ் என்ற பேதமின்றிப் பார்த்தால், நாங்கள் மூன்று சமூகத்தினருக்கும் பல சேவைகளை ஆற்றிக் கொண்டிருக்கின்றோம்...’ பேருந்து நிலைய புனரமைப்பு, ‘வாழ்வாதார மேம்பாட்டுக்காக மும்மொழி பேசும் மக்களுக்கான பயிற்சி வகுப்புக்கள்’, ‘உற்பத்திப் பொருட்களை சந்தைப்படுத்தும் ஆற்றலை மேம்படுத்துமுகமான தொழிற் சந்தை சென்றிட்டம்...’

நிமா அடுக்கிக் கொண்டே போனான்...

அரச அதிபர் அசந்து விட்டார்!

அதன் பலன், சர்வதேச நிதி நிறுவனம் ஒன்று, குறிப்பிட்ட தொரு சிங்களக் கிராமத்தில் வேலை செய்ய எந்தத் தன்னார்வ தொண்டு நிறுவனம் முன்வரக் கூடும் என்று அரச அதிபரைக் கேட்டபோது, அவர் கொஞ்சம் கூட யேசிக்காமல் எமது நிறுவனத்தின் பெயரைக்கூறி, ‘அவர்களிடம் கொடுங்கள் அவர்கள் அச்செயற்றிட்டத்தை அமுல்படுத்துவார்கள்’ என உறுதியளித்தார்!

நிமா காரணமாக இரண்டு சர்வதேச நிதி நிறுவனங்களினதும் செயற்றிட்டங்கள் எமது நிறுவனத்திற்குக் கிடைத்தன. மொத்தம் இருபது ‘மில்லியன்’ ரூபா எமது நிறுவனத்திற்குடாக செலவு செய்யப்பட இருக்கும் திட்டங்கள் அவை.

இரண்டு சர்வதேச நிதி நிறுவனமுமே சில சிங்களப் பிரதேசங்களையும் உள்ளடக்கியிருந்தன...

நிமா மிகவும் மகிழ்ந்திருந்தான். தனக்கும் அந்த செயற்றிட்டங்களின் கீழ் வேலை செய்யச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் என்று நம்பினான்.

ஆனால் சில தினங்களிலேயே நிர்வாகம் எனக்கு ஒரு அறிவுறுத்தலை வழங்கியிருந்தது..... ‘நிமா எமது நிறுவனத்தில் தொடர்ந்தும் வேலை செய்யலாம் என்ற நம்பிக்கையை அவருக்குக் கொடுக்க வேண்டாம்...’

நான் சோர்ந்து விட்டேன்...

அதற்கிடையில் அவளது கணவனுக்கான குறுகியகால செயற்றிட்டம் முடிவடைந்திருந்தது.

இப்படியே போனால் சில வாரங்களில் நிமாவின் சேவைக் காலமும் முடிவடையும். குடும்பமாக இருவருமே தற்கொலை செய்து கொள்ள வேண்டியதுதான்!

நான் நிமாவுக்கு சில ஆலோசனைகள் கூறினேன். அதன் பிரகாரம் அவள் தனது சுயவிபரப்பட்டியல் ஒன்றைத் தயார் செய்து சில நிதி நிறுவனங்களுக்கு சமர்ப்பித்தான். அதிர்ஷ்ட வசமாக ஒரு நிறுவனம் அவளை நேர்முகப்பீட்சைக்கு அழைத்திருந்தது.

அலுவலக நேரத்தில் எனது அனுமதி பெற்று நேர்முகப்பீட்சைக்கு முகம் கொடுத்தான். நிமா திரும்பி வந்தபோது அவளது முகம் சற்று மலர்ந்திருந்தது.

நான் வினவினேன்...

“எப்படி நிமா இன்ரவியூ..?”

‘நல்லாய் செய்தேன் சேர்... ஆனால் ஒரு கேள்விதான் எனக்கு..’ என்று இருந்தான்.

‘ஏன் விளங்கக்கேல்லையோ?’

‘ஓம் சேர்... ஓம் சேர்..’

‘என்ன கேள்வி அது... சொல்லும்...’

‘உம்மை உம்முடைய ‘பொஸ்’ நம்புகிறார் என்று எப்படிச் சொல்லுறீர்? நான் வாய் பேசேல்லை சேர். ஆனா எதுக்கும் உங்களோடே கதைக்கிறதா செல்லி இருக்காங்க. நீங்கதான் ‘சேர்’ என்னை ‘ரெக்கமண்ட்’ பண்ணோணும்...’

‘அதைப்பற்றி நீர் யோசிக்க வேண்டாம் நிமா..’ என்று கூறி விட்டு நான் எனது கடமைகளில் ஈடுபடத் தொடங்கிவிட்டேன்.

மாஸையில் ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. நிமா,

நேர்முக பீட்சைக்கு சென்றிருந்த நிறுவனத்திலிருந்து மாவட்ட இணைப்பாளர் பேசினார்.

‘திட்ட முகாமையாளரோடே கொஞ்சம் பேச வேணும்.’

‘திட்ட முகாமையாளர்தான் பேசுகிறன். விசயத்தைச் சொல்லுங்கோ’

‘உங்களுடைய நிறுவனத்திலை நிரோஷிமா என்கின்ற அலுவலர் ஒருவர் வேலை செய்கின்றாவோ? அவாவைப் பற்றிக் கொஞ்சம் தெரிஞ்சு கொள்ளவேணும்.’

‘ஓம்... ஓம்... அவா நல்ல உத்தியோகத்தர். உண்மை,

நேர்மை, கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு எல்லாமே அவாவிடம் இருக்கு. நீங்கள் கொடுக்கிற வேலைகளை பணிவோடையும் திறமையாகவும் நிறைவேற்றுவா...’

‘அப்படியெண்டால் உங்களிடம் ஒரு கேள்வி...’

‘தாராளமாய் கேளுங்கோ...’

‘நீங்கள் அவாவை நம்பிக்கைக்குரிய உத்தியோகத்தராக கருதுவதை எங்களுக்கு எப்படி உறுதி செய்ய முடியும்?’

நிமா எந்த கேள்விக்கு தடுமாறினானோ அந்தக் கேள்வி இப்போ என்னிடம் கொடுக்கப்பட்டது. தயக்கம் எதுவுமின்றி நான் விடையிறுத்தேன்...

‘நிறுவனத்தின் அதி உயர் நடவடிக்கைகள் காரணமாக நான் அரச உயர் அதிகாரிகளைச் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் இரகசியத் தன்மையைப் பேணக்கூடிய அலுவலர் ஒருவரையே என்னுடன் அழைத்துச் செல்ல வேண்டிய கட்டாயம் எனக்கு இருக்கிறது. அந்த இடத்தை நிரப்பும் தகுதி நிமாவுக்கு இருக்கிறது.’

எனது பதிலில் மாவட்ட இணைப்பாளருக்கு திருப்தி ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். நன்றி கூறி தொலை பேசி உரையாடலை முடித்துக் கொண்டார்.

அரைமணிநேரம் கழித்து நிமா என்னிடம் வந்தான். எனக்கு நன்றி கூறினான். அவளை திட்ட அலுவலர் பதவிக்கு தெரிவு செய்திருந்தார்கள். மறுநாளே பதவியை பாரம் எடுக்கும் படி கேட்டிருந்தார்கள்.

நிமாவைப் பற்றி நினைக்கும் போது அவள் பிரிவு எனக்கு துயரை அளித்தாலும் அவளது எதிர்கால நன்மை கருதி ‘விடுப்பு’ வழங்கச் சம்மதித்தேன்.

மாலை ஐந்து மணி.

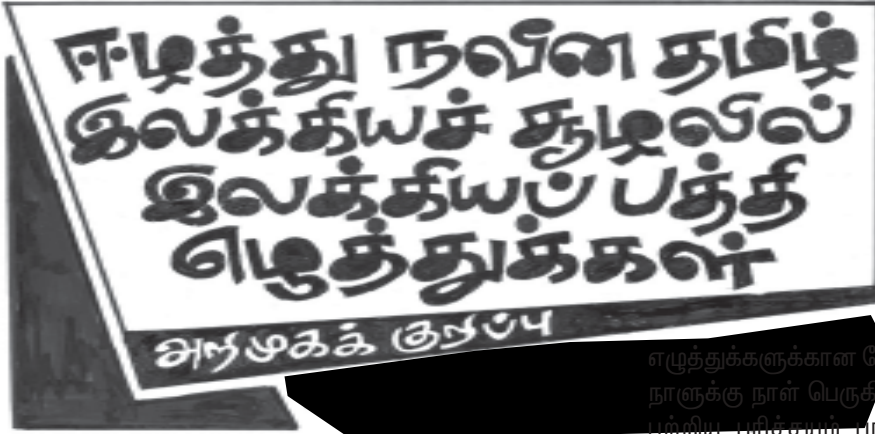
அலுவலர்கள் காரியத்தை விட்டு ஒவ்வொருவராகப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். நானும் புறப்பட ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருக்கின்றேன். இதோ தூரத்தில் நிமாவின் அசைவு தெரிகின்றது. தினவரவுப் பதிவேட்டில் கையொப்பமிடுகின்றான். நானும் எனது அலுவலக அறையிலிருந்து வெளியே வருகின்றேன்..

நான் எதிர்பாராதபடி நிமா எனது பாதங்களில் விழுந்து ஆசீர்வாதம் கோருகின்றான். நான் அதிர்ந்துவிட்டேன்! அவளை இதய பூர்வமாக ஆசீர்வதிக்கின்றேன்.

ஒரு சிங்கள யுவதி... எப்படிப்பட்டதொரு இனப்பாகுபாடற்ற மனம் இருந்திருந்தால் அவள் எனது பாதங்களில் விழுந்து ஆசீர்வாதம் பெற விழைந்திருப்பார்!

எனது ஆச்சரியம் நீங்கவில்லை...

அரசியலில் உயர்பீடங்களை ஆக்கிரமித்திருப்பவர்களும்... இனத்துவேஷத்தையே கொள்கையாகக் கொண்ட கட்சி ஸ்தாபகர்களும்... இன விரோதச் செய்திகளையே ஊடகங்களுக்கு வழங்கும் ஊடகவியலாளர்களும் தரையோடு தரையாக அவள் காலடியில் வீழ்ந்து கிடப்பதை நான் காண்கின்றேன்!

கூடுமானவரை படைப்பாளியின் அனுபவத்தையும் படைப்பின் பின்னணியையும் புரிந்து கொண்டு, புறநிலைப்பட்டுத் தமது கருத்துகளை முன்வைக்கும் நிலையையும் காண முடிகிறது. இவை விமர்சனப் பாங்குடன் அமைந்தாலும் கூடத் தீர்க்கமான முடிவுகளை முன்வைப்பதில்லை.

ஈழத்து நவீன தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் இலக்கியப் பத்தி எழுத்துக்களுக்கான தேவை அதிகமாகவே உள்ளது எனலாம். நாளுக்கு நாள் பெருகிவரும் கலை - இலக்கியப் படைப்புகள் உத்தியோக சிப்சியம் பாடசாலை மாணவர்கள் தொடங்கி பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் வரை போதாமையாக உள்ளமை, கலை - இலக்கிய ஆர்வம் கொண்ட வாசகர்களின் வாசிப்பு ஆர்வத்தைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டியுள்ளமை, கலை-இலக்கிய படைப்புகளின் பல்வேறு தளங்களையும் பிற்கால சந்ததியினர் தெரிந்து கொள்ளும் வகையில் வரலாற்று ஆவணங்களாக அமைய வேண்டிய கட்டாயம் முதலியன இவ் இலக்கியப்பத்தி எழுத்துக்களுக்கான தேவையை உணர்த்தி நிற்கின்றன.

மொழி வளர்ச்சி என்பது சமுதாய வளர்ச்சியில் தங்கியுள்ளது. “மனித அறிவு வளர்ச்சிக்குப் பாஷை ஒரு கண்ணாடி. ஒரு நாட்டின் மக்களின் அறிவு வளர்ந்து வரவர அந்நாட்டின் பாஷையும் விசாலமடைந்து வருகின்றது என்பது பாரதியின் கருத்து. குறிப்பிட்ட மொழியின் வளர்ச்சி, அம்மொழியினால் அமையும் இலக்கியங்களின் வளர்ச்சியைத் துரிதப்படுத்தும். இலக்கிய வளர்ச்சி என்னும்போது, பொதுவாக ஆக்க இலக்கியங்களே கவனிப்புப் பெறுகின்றன. கவிதை, நாவல், சிறுகதை, நாடகம் முதலியவற்றுடன் இலக்கிய விமரிசனமும் இலக்கிய வளர்ச்சிப் போக்கில் முக்கியம் பெறுகிறது. ஆக்க இலக்கியங்கள் சாராத விமரிசனம் என்னும்போது அரசியல், பொருளாதார, சமுதாய நிகழ்வுகள் தொடர்பாக தமக்குரிய மனப்பதிவுகளை வெளிப்படுத்துவதைக் குறிப்பிடலாம். இவ்வாறு ஒரு விடயம் பற்றி தமது சுயமதிப்பீட்டை வெளியிடும் போக்கு எல்லாக் காலத்திலும் உண்டு. அந்தவகையில் பத்தி எழுத்துக்கள் என்பதும் ஒரு விடயம் பற்றிய ஒருவரின் சுயமதிப்பீடு எனலாம். பத்தி எழுத்து ஒரு பொருள் பற்றியோ, பல பற்றியோ, ஓர் ஒழுங்கு முறையின்றி, ஆனால் தொடர்புடையதாகச் சிந்தனைத் திவலைகளாக அமையும் என்பார், பத்தி எழுத்தாளர் கே.எஸ். சிவகுமாரன்.

ஈழத்தில் இலக்கிய பத்தி எழுத்துக்களுக்கு களம் அமைத்துக் கொடுத்த பத்திரிகைகளாக திசை, ஈழநாடு, ஈழமுரசு, சுதந்திரன், ஈழநாதம், விவேகி, வீரகேசரி, தினக்கதிர், தினகரன் போன்றன விளங்கின. சரிநிகர், தினக்குரல் போன்றவற்றில் தற்போதும் பத்தி எழுத்துக்கள் வெளிவந்த வண்ணம் உள்ளன. இதழ்களை எடுத்துக் கொண்டால், அலை, களம், வெள்ளி, தோழன், சுடர், கவிதை போன்ற இலக்கியப் பத்திகளுக்கு களம் அமைத்துத் தந்தமையை அறிய முடிகிறது. மல்லிகை, ஞானம், ஜீவநதி முதலியவற்றில் தற்போதும் இலக்கியப் பத்திகள் வெளிவந்த வண்ணம் உள்ளன. (இவை தவிர வேறு பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் இலக்கியப் பத்திகள் இடம்பெற்றிருக்கக் கூடும்) இவ்விலக்கியப் பத்தி எழுத்துக்கள் தொகுக்கப்பட்டு தொகுப்பு நூல்களாகவும் வெளிவந்துள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கது. சான்றாக, கே.எஸ். சிவகுமாரனின் ‘திறனாய்வுப் பார்வைகள் - பத்தி எழுத்துக் களம் பல் திரட்டுக்களும் - 07’ ‘சொன்னாற் போல - 02’, அ. யேசுராவின் ‘பதிவுகள்’, ‘தூவானம்’, குப்பிழான் ஐ. சண்முகனின் ‘அறிமுகங்கள் விமர்சனங்கள் குறிப்புகள் முதலானவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

இலக்கியப்பத்தி எழுத்துக்களை பொறுத்தவரை, ஒரு விடயம் சம்பந்தமான ஒருவரது சுய அனுபவம் இரசனை மனப் பாங்குடனும் மதிப்பீட்டுத்திறனுடனும் மொழியில் பதிவாக்குவது அவசியமாகும். “ஆழமான விமரிசனக் கண்ணோட்டம் ஒன்று இல்லாது மதிப்புரைகளையும் இலக்கியப் பத்திகளையும் எழுதமுடியாது” என்பார். பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி. எனவே பத்தி எழுத்துக்கள் விமரிசனக் கண்ணோட்டத்துடன் அமைவது அவசியமாகிறது. இலக்கியப்பத்தி எழுத்துக்கள் சமகால கலை இலக்கிய நிகழ்வுகளையும் கலை இலக்கியப் படைப்புகளையும், அவை பற்றிய தமது மதிப்புரைகளையும் கலைஞர்களையும் இலக்கியவாதிகளையும் வாசகருக்கு அறியத்தருகின்றன. இதனால் இப்பத்திகள் வரலாற்று ஆவணங்களாகக் கருதப்படுகின்றன.

ஈழத்தின் இலக்கியப் பத்தி எழுத்தாளர்களாக பேராசிரியர் க. கைலாசபதி, கலாநிதி துரைமணோகரன், அ. யேசுராசா, கே.எஸ். சிவகுமாரன், குப்பிழான் ஐ. சண்முகன், டொமினிக் ஜீவா, அபியுத்தன், எஸ்தி, செம்பியன் செல்வன், டானியல் அன்ரனி, தெளிவத்தை ஜோசப், காவலூர் ஜெகநாதன், பாமா ராஜ கோபாலன், ஈழவாணன், யோகா பாலச்சந்திரன், எஸ். திருச் செல்வம், உமா வரதராஜன், புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன் முதலானோரையும் இலக்கியம் சாராத பத்திகளை எழுதியவர்களாக பேராசிரியர் சி. சிவகேசரம், பேராசிரியர் சி. மௌனகுரு முதலானோரையும் குறிப்பிடலாம். (இவர்களைத் தவிர வேறு பலரும் பத்தி எழுத்தாளர்களாக இருந்திருக்கலாம்) இலக்கிய நிகழ்வுகள் சார்ந்த பத்தி எழுத்துக்களை எழுதியவர்களாக

பத்திகள் தாம் கூறவந்த விடயத்தின் சாரம்சத்தை மாத்திரம் கூறுபவையாக, சுருங்கச் சொல்லி விளங்கவைக்கும் தன்மையுடையனவாக, வாசகரைக் கவரும் வகையிலான தலைப்புகளைக் கொண்டனவாக அமைகின்றன. இப்பத்தி எழுத்துக்கள் தனி நபர் ஒருவரது சுய அனுபவ வெளிப்பாடாதலால், சிலவேளைகளில் தன்னுணர்ச்சி சார்பானதாக அமைந்துவிடுவதும் உண்டு. சிறந்த இலக்கியப் பத்திகள் இக் குறையைத் தவிர்த்து

உயர்நிலைப்படுத்தி தயார்செய்யவேண்டியது. அறிமுகம், சூழல், சிவகுமாரன், அ. யேசுராசா, கே.எஸ். சிவகுமாரன், குப்பிழான் ஐ. சண்முகன், டொமினிக் ஜீவா, அபியுத்தன், எஸ்தி, செம்பியன் செல்வன், டானியல் அன்ரனி, தெளிவத்தை ஜோசப், காவலூர் ஜெகநாதன், பாமா ராஜ கோபாலன், ஈழவாணன், யோகா பாலச்சந்திரன், எஸ். திருச் செல்வம், உமா வரதராஜன், புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன் முதலானோரையும் இலக்கியம் சாராத பத்திகளை எழுதியவர்களாக பேராசிரியர் சி. சிவகேசரம், பேராசிரியர் சி. மௌனகுரு முதலானோரையும் குறிப்பிடலாம். (இவர்களைத் தவிர வேறு பலரும் பத்தி எழுத்தாளர்களாக இருந்திருக்கலாம்) இலக்கிய நிகழ்வுகள் சார்ந்த பத்தி எழுத்துக்களை எழுதியவர்களாக

தம்புசிவா, செ. சுதர்சன், குறிஞ்சி நாடன் முதலியோரைக் குறிப்பிடலாம். இவர்களில் பல்கலைக்கழகம் சார்ந்த இலக்கியப் பத்தி எழுத்தாளர்களான பேராசிரியர் க.கைலாசபதி, பேராசிரியர் சி. சிவசேகரம் கலாநிதி துரைமனோகரன், செ. சுதர்சன் முதலானோரைக் குறிப்பிட முடியும்.

அடுத்து ஈழத்து இலக்கியப் பத்திகளின் தலைப்புகளை அவதானிக்குமிடத்து, அவை பத்தி எழுத்தாளர்களின் ரசனைக் கேற்ப அமைந்திருப்பதை காணமுடிகிறது.

பத்தியின் தலைப்பு	எழுதியவர்	இதழ்
1. 'மண்ணிலகத்து ஓசைகள்'	பேராசிரியர் க. கைலாசபதி	வெள்ளி
2. 'நமது வானத்தின் கீழ்'	கலாநிதி துரைமனோகரன் (நவீனம் எனும் புனைப்பெயரில்)	தேழன்
3. காற்று வெளியினிலே	கலாநிதி துரைமனோகரன்	கண்டி செய்தி மடல்
4. நான் பேச நினைப்பதெல்லாம்	கலாநிதி துரைமனோகரன்	ஞானம்
5. எழுத்த தூண்டும் எண்ணங்கள்	கலாநிதி துரைமனோகரன்	ஞானம்
6. ஜீவமொழிப் பத்து	டொமினிக் ஜீவா	மல்லிகை
7. ஒரு பிரதியின் முணுமுணுப்புகள்	மேமன்கவி	மல்லிகை
8. பதிவுகள்	அ. யேசுராசா	அலை
9. இலக்கியச் சோலை, இலக்கியப் பூங்கா,	ரத்தி	சுடர்
10. அலைகள்	சுடலோடி (புனைபெயர்)	கவிதை
11. கிறுக்கல்	அன்ரனி பால்ராஜ்	கனம்
12. பெட்டகம்	ராசு-கேது (புனைபெயர்)	கனம்
13. குறிப்பேடு	சத்யா, எம்.கே.எம். ஷகீப்	சரிநிகர்
14. தூவானம்	அ. யேசுராசா	திசை
15. சொன்னாற் போல	கே.எஸ். சிவகுமாரன்	தினக்குரல்
16. அக்கரைச் சீமையிலே	கே.எஸ். சிவகுமாரன்	புதினம்
17. சருகுகள்	கே.எஸ். சிவகுமாரன்	மல்லிகை
18. கணப்பரிமாணம் மனத்திரை சித்திரதரிசினி	கே.எஸ். சிவகுமாரன்	தினகரன்
19. நாற்சரம்	கே.எஸ். சிவகுமாரன்	வீரகேசரி
20. சமகாலக் கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள் பார்வையும் பதிவும்	செ. சுதர்சன்	ஞானம்
21. மற்றவை நேரில்	இளைய அப்துல்லாஹ்	ஞானம்
22. படித்ததும் கேட்டதும்	கே. விஜயன்	ஞானம்
23. புகலிட கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள்	என். செல்வராஜா	ஞானம்
24. சமகால கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள்	குறிஞ்சிநாடன்	ஞானம்

மேலும், பத்தி எழுத்துக்களின் திரட்டாக அமைந்த 'தூவானம்' (அ. யேசுராசா) என்ற தொகுப்பு நூல் பற்றிய தமது மதிப்பீட்டை குப்பிழான் ஐ. சண்முகன் 'அறிமுகங்கள் விமர்சனங்கள் குறிப்புகள்' என்னும் தமது பத்தி எழுத்துக்களின் திரட்டாக அமைந்த தொகுப்பு நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளமை, பத்தி எழுத்துக்கள் பற்றிய விமர்சனங்கள் பத்திகளாக அமைகின்ற நிலைமை உருவாகி வருகின்றமையை இனங்காட்டுகிறது.

'கலை, இலக்கியத்தின் பல்வேறு தளங்களையும் உற்றுநோக்கி, பயனுள்ள தகவல்களை அவற்றின் கனதி காத்திரத்தோடு சரியான திசைப்படுத்தலோடு தரும் இந்நூல் இன்றைய காலத்தின் தேவை'

குப்பிழான். ஐ. சண்முகன்

'தூவானம்' பற்றி குறிப்பிடுவது பத்தி எழுத்துக்கள் வரலாற்றா வணங்களாக பாதுகாக்கப்பட வேண்டியதன் தேவையை உணர்த்தி நிற்கின்றது.

அடுத்து ஈழத்து இலக்கியப் பத்திகளின் பண்புகள் சிலவற்றைப் பார்ப்போம். நூல் பற்றிய அறிமுகத்தை வழங்குவதும் எழுத்தாளர்களை வாசகர்களின் கவனத்திற்கு கொண்டு வருவதும் ஈழத்து இலக்கிய பத்திகளின் முக்கியப் பண்புகளாக உள்ளன. நூல் பற்றிய அறிமுகத்தை வழங்குகின்ற போது படைப்பு தமக்கேற்படுத்திய அனுபவம் பதிவு செய்யப்படுகின்றது. 'பிணங்கள்' என்னும் சிறுகதை தமக்கேற்படுத்திய உணர்வை மேமன்கவி தனது பத்தியில் பதிவுசெய்திருப்பதையும் (மல்லிகை - ஒரு பிரதியின் முணுமுணுப்புகள்) அதிகம் பேசப்படாத ஒரு நாவலாசிரியராகவும் இலங்கை வாசகர்களுக்கு அதிகம் பரிச்சயம் பெறாதவராகவும் விளங்கும் தேவகாந்தனது இலக்கிய முயற்சிகளை கலாநிதி துரை மனோகரன் தனது பத்தி எழுத்தில் (ஞானம் - நான் பேசநினைப்பதெல்லாம்) அறியத்தந்திருப்பதையும் சான்று கூறலாம். பெரும்பாலான பத்திகள் விற்பனை நோக்கில் வெளி வரும் நூல்களை அறிமுகம் செய்து, அவற்றின் விற்பனையை அதிகரிப்பதில் கவனம் செலுத்துவனவாய் அமைவதையும் மறுப்பதற்கில்லை. இலக்கியச் சஞ்சிகைகளில் வெளிவரும் அரசியல் பத்திகள் இலக்கியச் சுவையோடு எழுதப்படுதல், இலக்கிய விழாக்கள் பற்றிய பதிவுகளாகவும் விமர்சனங்களாகவும் அமைதல், இலக்கிய ஆய்வரங்கு, இலக்கிய கலந்துரையாடல்கள் முதலானவற்றைப் பதிவு செய்தல், ஆற்றுகை கலை தொடர்பான விடயங்களை அறியத் தருதல், சினிமா தொடர்பான அம்சங்களை விமர்சனங்களை முன் வைத்தல் முதலான பண்புகளையும் ஈழத்து இலக்கியப் பத்திகள் தம்மகத்தே கொண்டிருப்பதை அவதானிக்க முடிகிறது. சம காலக் கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள் என்னும் தலைப்பில் ஞானம் சஞ்சிகையில் செ. சுதர்சனால் எழுதப்பட்ட இலக்கியப் பத்திகள் இலக்கிய விழாக்கள் பற்றிய பதிவுகளாகவும் விமர்சனங்களாகவும் அமைந்தவை. பெண்கள் தினத்தை முன்னிட்டு பெண்கள் கல்வி ஆய்வு வட்டமும் 'விபவி' தமிழ்ப் பிரிவும் இணைந்து நடாத்திய கருத்தரங்கு தொடர்பாக சத்யாவினால் எழுதப்பட்ட பத்தியை (சரி நிகர் - குறிப்பேடு இலக்கிய கலந்துரையாடல்கள் தொடர்பாக அமைந்த பத்தியாக குறிப்பிட முடியும். இவ்வாறே, நா. சுந்தரலிங்கம், தாசீசியஸ் போன்றோரின் நாடகங்கள் தொடர்பாக அ. யேசுராசாவினால் எழுதப்பட்ட பத்தி எழுத்துக்கள் (அலை - பதிவுகள்) ஆற்றுகைக்கலை தொடர்பான மனப்பதிவுகளை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளமையையும் இந்தியன் திரைப்படம் பற்றிய விமர்சனமாக அமைந்த அன்ரனி பால்ராஜின் பத்தி எழுத்துக்களை (கனம் - கிறுக்கல்) சினிமா தொடர்பான அம்சங்களைப் பதிவு செய்வதாக அமைந்துள்ளமையையும் குறிப்பிட முடியும்.

இவ்வாறு ஏராளமான இலக்கியப்பத்திகள் ஈழத்து நவீன தமிழ் இலக்கியச் சூழலில், வெவ்வேறுப்பட்ட விடயங்களை வாசகருக்கு அறியத்தருபவையாக அறிமுகப்படுத்துபவையாக வெளிவந்தவண்ணம் உள்ளன. இலக்கியப் பத்தி எழுத்தாளர் ஒருவரால் எழுதப்படும் பத்திகள் பிற இலக்கியவாதிகளால் சாதாரண வாசகர்களால் நிராகரிக்கப்படும் சந்தர்ப்பங்களில், இலக்கிய ரீதியான சர்ச்சைகள் ஏற்படவும் அவற்றின் மூலம் பொருத்தமான முடிவுகளுக்கு வரவும் வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. பத்தி எழுத்துக்கள் தீர்க்கமான முடிவுகளை வெளிப்படுத்தா விட்டாலும், பத்தி விமர்சனத்தின் மூலமாக தீர்வுகளைப் பெற்றுத் தந்துவிடுகின்றன எனலாம்.

முன்னுரை

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் குழந்தைக் கவிதைகள் பற்றிய எண்ணம் 20ஆம் நூற்றாண்டிலேயே கருக்கொண்டது எனலாம். வாய்மொழி மரபுக்கல்வி முறைமை மாற்றமடைந்து பாடசாலைக்கல்விமுறை தோன்றியபோது குழந்தைக் கவிதை என்ற வடிவம் தோன்றியது. குழந்தைக் கவிதைத் தொகுப்பு ஒன்று 1918 இல் ச. வைத்தியநாதர் என்பவரால் வெளியிடப்பட்டதாகக் கனக. செந்திநாதன் குறிப்பிட்டு உள்ளார். அத்தொகுதியின் பெயர் 'தமிழ்ப் பாலபோதினி' என அறியக்கிடக்கின்றது. அவை அபிநயப் பாடல்களென்ற குறிப்பும் காணப்படுகின்றது.

குழந்தைக் கவிதை, பிள்ளைப்பாட்டு, குழந்தைப்பாடல் என அழைக்கப்படும் தொகுப்பினுள் 'அபிநயப்பாடல்களே' பெரும்பாலும் அடக்கப்பட்டுள்ளன. இசையும் அசைவும் கொண்ட எளிமையான சொற்களால் ஆக்கப்பட்ட சிறிய பாடல்களாக அபிநயப்பாடல்கள் அமைந்திருந்தன. பாட்டு, பாடப் படுவது. கவிதை, சொற்களைச் சந்த இன்பத்தோடு கவித்து ஒழுங்குபடுத்தி வைத்திருப்பது எனக்கொள்ளலாம். பாடல், இசை நுணுக்கம் கொண்டது. கவிதை ஓசை நயமுடையது. குழந்தைக் கவிதைகளில் ஓசை நயப்பு பெரிதும் வேண்டப்படுவது. எனவே

1. இருபதாம் நூற்றாண்டுக் குழந்தைக் கவிதையின் தோற்றம்

குழந்தைக் கவிதையின் தோற்றத்திற்கு இக்கால கட்டத்தில் ஏற்பட்ட கல்விநிலை மாற்றமே காரணமாக அமைந்தது. ஆங்கிலேயர் வருகையால் கல்வி கற்பதற்குப் பாடசாலைகள் நிறுவப்பட்டன. அங்கு கற்பிக்கின்ற ஆசிரியர்கள் குழந்தை நிலையிலே கல்வியில் விருப்பை ஏற்படுத்துவதற்கு ஏற்றவாறு தமது கற்பித்தலைச் செய்ய வேண்டியிருந்தது. இந்நிலை தமிழ் நாட்டிலும் நிலவியது. ஆனால் குழந்தையின் வளர்ச்சி நிலைக்கேற்ற கவிதைகள் இயற்றப்படவில்லை. இக்கருத்தினைக் க. கைலாசபதி 'தமிழில் குழந்தைக் கவிதைகள்' என்னும் தனது கட்டுரையில் வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“ஈராயிரம் வருட இலக்கிய வரலாற்றை நோக்குகையில் சான்றோர் செய்யுள் செய்த காலத்திலிருந்து ச. கு. யோகியார் வரையில் குழந்தைகளைப் பற்றிய பாடல்கள் ஏராளமாக இருப்பது கண்கூடு, ஆனால் கணை. முத்தையா கூறுவது போல 'குழந்தைகளுக்காகவென்றே எழுதப்பட்ட பாடல்களோ கதைகளோ இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரை இல்லையென்றே கூறலாம்.' (குழந்தைக் கவிதைகள்' நாக. முத்தையா, 1960. பதிப்புரை) பொதுவாகத் தமிழ்க் கவிதையைப் புதுநெறியில் இட்டுச் சென்ற மகாகவி பாரதியார் தான் இத்துறையிலும் முன்னோடியாக விளங்குகின்றார். அவர் இயற்றிய புதிய 'ஆத்திசூடி', 'பாப்பாப்பாட்டு' முதலியன தமிழுக்குப் புதியனவே எனினும் பாரதியின் போக்கும் நோக்கும் குழந்தைக் கவிதைகளை முழுமையாகத் தழுவி வில்லை” (நவீன இலக்கியத்தின் அடிப்படைகள் . ப. 42)

ஈழத்தில் குழந்தைக் கவிதை பற்றிய ஆறுமுகநாவலரின் புதிய

இருபதாம் நூற்றாண்டின் நவீனகவிதையின் ஓரங்கமாகக் குழந்தைக் கவிதை தோற்றம் பெற்றதெனலாம்.

குழந்தை இலக்கிய வரலாற்றில் ஈழத்துத் தமிழ்க் குழந்தைக் கவிதைகள் தொகுப்பு நூல் 1935இல் கே. எஸ். அருள் நந்தியால் வெளியிடப்பட்டது. இதில் போட்டி நிலையில் தெரிவு செய்யப்பட்ட பாடல்களே தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தொகுப்பு வெளிவந்து 35 ஆண்டுகள் கழிந்த பிறகு 1970இல் குழந்தைக் கவிதைத் தொகுப்பு நூலான 'முத்துக்குவியல்' தமிழ் நாட்டில் வெளிவந்தது என டாக்டர். பூவண்ணன் தன் நூலில் குறிப்பிடுகின்றார். இக்குறிப்பு குழந்தைக் கவிதை பற்றிய சிந்தனை ஈழத்தவரிடம் மேலோங்கி நின்றதை உணர்த்துகிறது. மக்கள் படிப்பதற்காக எழுதப்பட்ட கவிதைகளை விடக் குழந்தைகளுக்காக எழுதப்பட்டவை வேறுபட்டவையாகும். குழந்தையின் வயது நிலைக்கேற்ப கவிதையின் பெயரும் அமைந்தது. 'மழலைப்பா' என்ற பெயரில் மிகக் குறைவயதுடையவர்க்கும் கவிதைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. 20 ஆம் நூற்றாண்டு குழந்தைக் கவிதையில் கவனம் செலுத்தப்பட்ட காலப்பகுதியாக அமைந்துள்ளது.

சிந்தனை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. வாய்மொழி மரபுக் கல்வியில் கவிதை பெற்றிருந்த இடத்தை அவர் பாடசாலைக் கல்விக்கும் பயன்படுத்தி விழைந்தார். அதனால் குழந்தைகளுக்காக ஓளவையார் பாடிய ஆத்திசூடிக்கும் கொன்றை வேந்தனுக்கும் உரை எழுத முற்பட்டார். இது மரபான பண்பாட்டுப் பயிற்றலை வெறுமனே இசையுடன் இணைக்காது பொருள் பொதிந்த பயிற்றலாகவும் அமைக்க வேண்டும் என்ற அவருடைய இலக்கை நன்கு புலப்படுத்துகின்றது. நாவலரின் இலக்கை நிறைவேற்ற 20 ஆம் நூற்றாண்டில் சோமசுந்தரப்புவவர், வேந்தனார், மு. நல்லதம்பி, க. வீரகத்தி, இ. நாகராஜன், அம்பி, சத்தியசீவன், வ. இராசையா போன்றோர் காலத்திற்கு ஏற்ற வகையில் குழந்தைக் கவிதைகளை இயற்றினர். இவர்களுடைய கவிதைகள் குழந்தையின் வயது, அறிவுநிலை, மொழித்திறன், ஆற்றல், கொள்நிலை என்பவற்றைக் கவனத்திற் கொண்டு எழுதப்பட்டவையாகும். முன்னைய மரபான நீதிபுகட்டும் பாடல்களை வாழ்வியல் தளத்தில் இணைத்துப் பொருள்விளங்க நயத்துடனும் ஓசையின்பத்துடனும் கவிதைகளாக ஆக்கினர். தனிக்கவிதைகளாகவும் கதைப்பாடல்களாகவும் அமைத்தனர்.

நாட்டார் பாடல்களின் வலுவையும் வனப்பையும் இணைத்துக் கவிதைகளை யாத்தனர்.

02. குழந்தைக் கவிதையின் வகைப்பாடு

குழந்தை, மழலை, பிள்ளை, சிறுவர் எனச்சில வகைப்பாடுகளைக் குழந்தைக் கவிதைகளை இயற்றியவர் கருத்தில் கொண்டுள்ளனர். இச்சொற்கள் யாவும் குழந்தையின் வளர்ச்சி நிலைகளைப் புலப்படுத்துவனவாக உள்ளன. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் 'குழவி' என்னும் சொல் பயன்பாட்டில் இருந்துள்ளது. குழந்தை என்பது பேச்சுப் பயிற்சிநிலை வளராத பருவம். 'மழலை' என்பது முழுமையாக அன்றி ஓரளவு பேச்சு வன்மையுள்ள பருவம். 'பிள்ளை' என்பது தனது தேவைகளையெல்லாம் பேச்சினால் தெளிவாகக் கூறக்கூடிய பருவம். சிறுவர் என்பது எல்லாவற்றையும் அறிய ஆவலுடைய பருவம். எமது நாட்டில் 03-10 வயதுக்குட்பட்ட பருவமாகக் கணிக்கப்பட்டது. ஆனால் மேலைத்தேய கோட்பாடுகள் 18 வயது வரை சிறுவர் என வரையறை செய்துள்ளன. எமது பண்பாட்டில் குறிப்பாகப் பெண்பிள்ளைகள் 11 வயதிற்குள் பூப்படைவதால் 03-10 வயதுக்குட்பட்ட வரையறை இருந்தது எனலாம். அறிவு நிலை வளர்ச்சியும் உடல்நிலை வளர்ச்சியும் இக்காலகட்டத்தில் ஏற்படுவதால் இது பொருத்தமானதாகவும் தோன்றுகிறது. கல்வி நிலையிலும் 11 வயதிலிருந்து பல விடயங்களைப் புகட்டும் இடைநிலைப்பள்ளிக் கற்கைநெறியும் வழங்கப்படுவது இங்கு மனங்கொளற்குரியது. இத்தகைய வளர்ச்சி நிலைகளைக் கருத்திற் கொண்டு ஈழத்துக் குழந்தைக்கவிதைகளை வகைப்படுத்தும்போது பிறிதொரு வகுப்பு முறைமையையும் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. தாலாட்டுக் கவிதை, குழந்தைக் கவிதை, மழலைக்கவிதை, பிள்ளைக் கவிதை, சிறுவர்கவிதை என அவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

2.1 தாலாட்டுக்கவிதை / குழந்தைக்கவிதை

குழந்தையை அமைதிப்படுத்தித் தூங்கச் செய்வதற்குப் தாலாட்டுக் கவிதை உருவானது. ஒலியின் கவர்ச்சியாலும் அதன் ஒத்திசைவாலும் குழந்தை கவரப்பட்டுத் தூங்கும். நாட்டார் கவிதைகளில் தாலாட்டுக் கவிதைகள் பெரிதும் இடம் பெற்றுள்ளன. சிறப்பாகப் பெண்களின் நாவசைவுக்கேற்ற வகையில் சொற்கள் ஒத்திசைவு பெற்றபோது தாலாட்டுக் கவிதை தோன்றியது. நாக்குத்தான் தொடக்கநிலையில் குழந்தைக்குப் பிடித்த விளையாட்டுக்கருவி என மொழிநூல் வல்லுநர் கருதுகின்றனர். தாலாட்டுக்கவிதை வெற்று ஒலியுடன் மட்டும் நின்றுவிடாமல் சில கற்கைநெறிகளையும் உணர்த்துவதாக உள்ளது. உறவுமுறை, நாட்டுவளம், இயற்கைச் சூழ்நிலை என்பவற்றை உள்ளடக்கியதாகத் தாலாட்டுக் கவிதைகள் அமைந்துள்ளன. ஈழத்து நாட்டார் பாடல் தொகுப்பில் இத்தகைய கவிதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. வட்டுக்கோட்டை மு. இராமலிங்கம் ஈழத்துத் தாலாட்டுக் கவிதைத் தொகுப்பாளர்களில் முன்னோடியாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்.

2.2 மழலைக்கவிதை

திருந்தாத பேச்சுநிலையுடைய குழந்தை 'மழலை' என அழைக்கப்பட்டது. அப்பருவத்தில் கவிதையைக் குழந்தைக்கு அறிமுகம் செய்வது நல்லதெனக் கருதப்படுகிறது. ஒத்திசை

வான சொற்களைக் கொண்ட கவிதைகளைத் தாய்மார் குழந்தைக்குப் பயிற்றும் பண்பும் இருந்தது. மிக எளிமையான சொற்களைக் கொண்டு குழந்தையின் உள்ளத்திலே குதுகலத்தையும் ஆர்வத்தையும் ஏற்படுத்தும் வகையில் பலகவிதைகள் இயற்றப்பட்டுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக.

“அம்புலி மாமா வா வா வா
அழகழ சொக்கா வா வா வா”

“கை வீசம்மா கை வீச
கடைக்குப் போகலாம் கை வீச”

இயற்கை நிலையிலும் செயற்கை நிலையிலும் குழந்தை பல விடயங்களைத் தாயிடம் கற்கின்ற ஒரு நிலை முன்னர் இருந்தது. அப்போது 'நாட்டார்பாடல்' என்னும் பெயரில் இத்தகைய கவிதைகள் தோன்றியிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இங்கு வாய்மொழி மரபில் தோன்றிய குழந்தைக் கவிதைகள் பின்னர் எழுத்திலக்கிய மரபுடன் இணைந்து பயில்நெறிக் கவிதைகளாக நூல் வடிவில் தொகுக்கப் பெற்றன. பெண்களின் வாய்மொழிக் கவிதைகள் பெருமளவில் எழுத்துவடிவம் பெறாமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

2.3 பிள்ளைக் கவிதை

திருந்திய பேச்சாற்றல் கொண்ட பிள்ளைகளுக்கு ஏற்ற கவிதைகள் எழுதும் காலகட்டம் ஒன்று ஈழத்துக் கவிதை வரலாற்றில் காணப்படுகிறது. இக்கவிதை உடலசைவுகளோடு இணைந்திருந்தது. 'அபிநயப்பாடல்' என அழைக்கப்பட்டது. யாழ்ப்பாணக் கவிஞர் செல்லையா, வேந்தனார், கனக செந்திரநாதன், இ. நாகராஜன், பா. சத்தியசீலன், க. வீரகத்தி, வ. இராசையா போன்றோரது கவிதைகளில் பல இப்பண்பு கொண்டவை. ஓசையும் உடலசைவும் ஒத்தியையும் நிலையில் இக்கவிதைகள் பிள்ளைகளின் உள்ளத்தைப் பெரிதும் கவரும் தன்மையுடையவை. சில எடுத்துக்காட்டுகளைத் தருவது இக்கருத்தை நன்கு விளக்கும்.

“காலைத் தூக்கிக் கண்ணில் ஒற்றிக்
கட்டிக் கொஞ்சம் அம்மா
பாலைக் காய்ச்சி சீனி போட்டுப்
பருகத் தந்த அம்மா” (வேந்தனார்)

“அம்மா வெளியே வா அம்மா
அழகாய் மேலே பாரம்மா
சும்மா இருந்த சந்திரனைத்
துண்டாய் வெட்டின தாரம்மா”

(கவிஞர் செல்லையா)

இத்தகைய பாடல்களில் பிள்ளைகளின் உணர்வு சிறப்பாகப் பாவனை செய்யப்பட்டுள்ளது. நவீன காலத்துப் பண்பாட்டில் வளரும் பிள்ளை, மரபான இயற்கை நிலையான உணர்வுடன் வளர வேண்டும் என்ற இலக்கினைக் கொண்ட பாடல்களாகவும் அமைந்துள்ளன. அருணந்தியால் தொகுக்கப்பட்ட 'பிள்ளைப்பாட்டு' என்ற தொகுப்பு இதற்கு நல்ல சான்றாகும். கதை கூறும் நிலையில் அமைந்த கவிதைகளும் இத்தகைய தொகுப்பில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. உரைநடையில் கூறப்பட்ட கதைகளைக் கவிதைவடிவிலே அமைத்து கூறுகின்ற புதிய மரபு ஒன்றும் இதன் மூலம் உருவாகியது. “பிள்ளைப்

பாட்டு” தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள கரவேட்டி க. சின்னத்தம்பி இயற்றியபாடலில் தொடக்கப் பகுதியை எடுத்துக் காட்டாக நோக்கலாம்.

“தேசஞ் சுற்றிப் பார்ப்பதற்குச்
சென்ற தொரு சீமான்
சென்ற தொரு சீமான்
செத்தது போற் கிடந்த தொரு
சிறுகுரங்கைக் கண்டான்
சிறுகுரங்கைக் கண்டான்”

2.4 சிறுவர் கவிதை

இக்கவிதைகள் கவிதைப்பயிற்சி என்னும் பாடநெறியைப் புகட்டுவதற்காக எழுதப்பட்டுள்ளன. தனிக்கவிதைகளையும், கதைகளையும் கவிதைகளையும் சிறுவர் கற்கவேண்டும் என்பதைக் கருத்திற் கொண்டு தொகுப்பு நூல்களும் வெளிவந்துள்ளன. கே. எஸ். அருள்நந்தி தொகுத்த பிள்ளைப்பாட்டு இத்தன்மையது. இந்நூலின் மூலமாக க. சோமசுந்தரப்புவவர், மா. பீதாம்பரம், ச. பஞ்சாட்சர சர்மா, ஜே. எஸ். ஆழ்வாப்பிள்ளை போன்றோருடைய கவித்துவச் சிறப்பு வெளிப்பட்டது. கவிஞர் அம்பியின் ‘அம்பிப்பாடல்’, ச. அமிர்தநாதரின் ‘பிள்ளைத்தமிழ்’ என்னும் தொகுப்புகளிலும் சிறுவருக்குக் கற்பித்தல் உணர்வில் இயற்றப்பட்ட கவிதைகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. ச. அமிர்தநாதரின் நூலுக்கு எழுதிய தந்துரையில் F. X. C. நடராசா கூறியிருப்பது இங்கு இணைத்து நோக்கத்தக்கது.

“இந்தப் பிள்ளைத்தமிழ் தமிழ்ப் பிரபந்த வகையைச் சார்ந்த பிள்ளைத்தமிழ் அன்று. சிறுபிள்ளைகளுக்கு இயற்கை, இறைவன், ஒழுக்கம் முதலாம் விடயங்களைப் பற்றி அழகுதமிழில் சிறுவர்க்குப் புலப்படும் வகையில் கவிதைகள் இயற்றப்பட்டுள்ளன.”

எடுத்துக்காட்டாகச் சில கவிதைகளை நோக்கலாம்.

“பெற்றதாயும் பிறந்த நாளும்
பெருமை கொள்ள எழுந்திரு
கற்ற பண்பை மற்றையோர்க்கும்
காட்டி அன்பாய் வாழ்ந்திடு” (பிள்ளைத்தமிழ்)

“உண்மை விளக்கு ஒளிக்கிறது அதன்
ஒளியில் நாம் நடப்போம்,
நன்மைக்குரல் ஒன்று நெஞ்சில் ஒலிக்குது
நாம் அதனைக் கேட்போம்” (பிள்ளைத்தமிழ்)

சிறுவர் கவிதை எழுதியவர்களில் பலர் பள்ளிக்கூடங்களில் ஆசிரியப்பணி புரிந்தவர்களே. முற்காலத்தில் பாடநூல்களில் ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், நல்வழி போன்ற நீதி நூற்பாடல்களே குழந்தைகளின் பாடநூல்களிலே இடம்பெற்றிருந்தன. சென்ற நூற்றாண்டில் இந்நிலை மாற்றமடைந்து சிறுவருக்கெனக் கவிதைகள் எழுதப்பெற்றுப் பாடநூல்களிலே இணைக்கப்பட்டன. இந்நிலையால் சிறுவர் கவிதை நவீன கவிதையின் ஓரங்கமாகவும் சிறப்புப் பெற்றுள்ளது. சிறுவர் உடல் உள நிலைக்கேற்ற கவிதைகளை எழுதியவர்களில் வ. இராசையா, வே. குமாரசாமி போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். ஆடவிறை சிறுவருக்கான ‘அறிவியற் பாடல்கள்’ என்னும் தொகுப்பை வெளியிட்டுள்ளார். பாடநூல்களில் சிறுவர் கவிதைகள் வெளிவந்தமையால் அவர்கள்

அது பற்றிய அறிவையும் அனுபவத்தையும் பெறவேண்டியது கட்டாயமாயிற்றெனலாம்.

தொகுப்புரை

ஈழத்துக் குழந்தைக் கவிதையின் செல்நெறி தற்போது வேறுபட்டமைந்துள்ளது. ‘முன்பள்ளிக் கற்கை’ என ஒரு கற்கைநெறி பரவலாக்கம் பெற்றுள்ளமையால் மரபான பண்பாட்டுக் கற்கை நெறியும் மாற்றமடைந்துள்ளது. பிறமொழிப் பாடல்கள் முன்பள்ளிக் குழந்தைகளுக்குப் பயிற்றப்படுகின்றன. மேலைத்தேய இசைக்கருவிகளுடன் ஒத்திசைந்த பாடல்களுக்கு அபிநயம் பயிற்றப்படுகின்றது. நீதி, அறநெறி போன்ற விடயங்களைப் பயிற்றும் பண்புநிலை அருகிவருகின்றது. இந்நிலையில் ஈழத்துத் தமிழ்க் குழந்தைக் கவிதையில் மாற்றத்தைக் காணமுடிகின்றது. இதனைக் க. கைலாசபதி 1980 ஆம் ஆண்டளவிலே சிந்தித்துள்ளார். அதனை இங்கு தருவது பொருத்தமானது.

“மேலைநாட்டுமுன்னேற்றம் நம்மவரால் கூர்ந்து அவதானிக்கத்தக்கதாயும் பல விஷயங்களில் பின்பற்றத்தக்கதாயும் இருத்தல் உண்மையே. ஆயினும் இது குறித்து நாம் விழிப்பாகவும் இருத்தல் இன்றியமையாதது. கலை இலக்கியத்தின் பெருவளர்ச்சியின் ஓர் அம்சமாகத் தவிர்க்க இயலாதவாறு வணிகநோக்கு குழந்தை இலக்கியத்தையும் ஆட்டிப் படைக்கிறது.”

குழந்தையின் உடல், உள வளர்ச்சியைக் கருத்திற் கொண்டும் வாழும் சூழலைக் களமாகக் கொண்டும் கவிதைகளை இயற்றும் பண்பு குறைவுபட்டுள்ளது. கவிதை மூலம் குழந்தையை நல்வழிப்படுத்துவது இலகு. தானாகவே கவிதையைச் சொல்லும் ஆற்றல் பெற்ற குழந்தை அதன் பொருளையும் மனதில் பதிவு செய்து கொள்ளும்; மகிழ்ச்சியடையும்; பரவசப்படும். எனவே குழந்தைக்கவிதைகளை இயற்றுவோர் இதனை மனதிற கொள்ளவேண்டும். தனியே ஓர் இலக்கியமாக அதை இயற்ற வேண்டும். கவிதைகளை எளிமையான சொற்களால் அமைக்க வேண்டும். கடினமான சொற்பயன்பாடு களையப்படவேண்டும். ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களை ஏற்ற இடத்தில் சிறப்பாக இணைக்க வேண்டும். இனிய சந்தமும் தெளிவான பொருளும் குழந்தைக் கவிதைக்கு இன்றிய மையாதவை. கீழ்வரும் கவிதையை இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகக் காட்டலாம்.

வெள்ளைப் பூனை போகுது!
மியாவ்! மியாவ்! மியாவ்!
மெல்ல மெல்லப் போகுது!
மியாவ்! மியாவ்! மியாவ்!
பழுப்புப் பூனை போகுது!
மியாவ்! மியாவ்! மியாவ்!
பக்கம் பார்த்துப் போகுது!
மியாவ்! மியாவ்! மியாவ்!

இக்கவிதையில் வரும் ‘மியாவ்’ என்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொல் குழந்தையின் மனத்தில் குதூகலத்தை ஏற்படுத்தும். அபிநயம் செய்வதற்கும் கூட்டாகப் பாடுவதற்கும் விருப்பை உண்டாக்கும்.

குழந்தைக் கவிதை குழந்தை தாமே பாடுவதாக அமைய வேண்டும். பாரதியாருடைய ‘பாப்பாப்பாட்டை’ எடுகோளாகக் கொண்டு பல குழந்தைக் கவிதைகள் இயற்றப்பட்டுள்ளன. இன்று குழந்தைக் கவிதை இயற்றுவோர் இதனை மனங்

கொள்வது நல்லது. முற்காலங்களில் குழந்தைக்கென இலக்கியங்கள் இயற்றப்படாததால் சில பெரியோர் நீதிநூல்களை குழந்தைக்குரிய கவிதைகளாகத் தொகுத்து வைத்துள்ளனர். ஆனால் ஔவையார் பாடிய கவிதைகள் சிறுவரை எண்ணி இயற்றப்பட்டவை என்று கொள்வதில் தவறில்லை. 'குழந்தை இலக்கிய வரலாறு' என்னும் நூலில் பூவண்ணன் வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“ஔவை பாடிய நீதிநூல் சிறுவர் இலக்கியம் என்பது என் முடிந்த முடிபு. ஔவையார் நமக்குத் தெரிந்தவரை முதலில் குழந்தைப் பாடல் பாடிய பெருமைக்குரிய பெண்மணி என்பதும் நான் நிறுவிய கருத்து.”

ஔவையாரின் ஆத்தி சூடியைப் பின்பற்றி பாரதியும், பாரதிதாசனும் புதிய ஆத்திசூடிகள் இயற்றியுள்ளனர். கவிதை வழியாகக் குழந்தையின் மொழியறிவை வளர்ப்பதற்கும் மனப்பதிவுப் பயிற்சியை வளர்ப்பதற்கும் ஆத்திசூடி, கொன்றை வேந்தன் போன்ற கவிதைகள் உதவின.

ஈழத்தில் வழிபாட்டுநிலையில் குழந்தைகள் தேவாரப் பாடலைப் பாடும் ஆற்றலையும் பெறுகின்றனர். எனினும் அவற்றைக் குழந்தைக் கவிதைகள் எனக்குறிப்பிட முடியாது. எதிர்காலத்தில் ஈழத்தில் குழந்தைக் கவிதைகள் பற்றிய ஒரு விழிப்புணர்வு இன்றியமையாதது. இயற்கையழகு, உறவுநிலை, நட்பு, விளையாட்டு, அறிவியற் செய்திகள் பற்றிய கவிதைகள் இயற்றப்படவேண்டும். குழந்தையின் உள்பாங்கை அறிந்து அவர்களுடைய உள்ளத்தைக் கவரும் வகையில் கவிதைகள் அமையவேண்டும். மென்மையான சொற்களாலும் ஓசையாலும்

உருவாகிய கவிதையைக் குழந்தைகள் விரும்பிக் கற்பர்.

இன்று குழந்தைக் கவிதை பற்றிய திறனாய்வுச் சிந்தனைகளும் தோன்றியுள்ளன. பட்டிமன்றங்களில் விவாதநிலையில் குழந்தைக் கவிதை பற்றிய கருத்துகள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. ஈழத்துத் தமிழ்க் குழந்தைக் கவிதையுடன் இன்று வசன கவிதையும் சேர்ந்துள்ளது. குழந்தைகளுக்காக எழுதப்படும் கவிதைகளோடு குழந்தைகளே கவிதை பாடும் நிலையும் உண்டு. ஒரு குழந்தையின் கவிதையை இங்கு காணலாம்.

“மழையே மழையே பெய்யாதே!
மண்ணைச் சேதம் செய்யாதே!
அம்மா வற்றல் போடுகிறாள்!
அப்பா கடைக்கு ஓடுகிறாள்!
குட்டித்தம்பி பாடுகிறான்!
குஞ்சக் கமலா ஆடுகிறாள்!
மழையே மழையே பெய்யாதே!
மண்ணைச் சேதம் செய்யாதே!”

(நேர்முகமாகக் கேட்ட கவிதை)

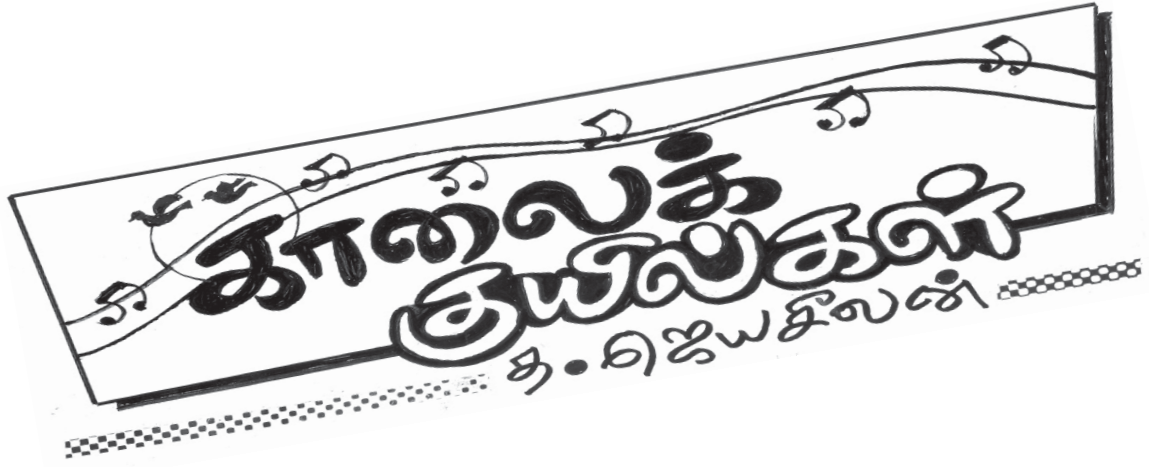
இத்தகைய கவிதைகள் மேலும் தேடித் தொகுப்படல் வேண்டும். நிறைவாக குழந்தையின் அறிவு விருத்திக்கு கவிதை மூலமான பயிற்றல் நெறியே சிறந்தது என்பதையாவரும் ஒத்துக்கொள்வர். எனவே எதிர்காலத்தில் குழந்தைக் கவிதை இலக்கியம் வளம் பெறத் தமிழ்க்கவிதை இயற்றும் சான்றோர் பணி செய்யவேண்டும்.

எனது அதிஷ்டம் 1948ல் நான் இலங்கையர்கோனைச் சந்தித்தது. அவரொரு பாலபண்டிதர் என்பது பலருக்குத் தெரியாது. அவரை நான் சந்தித்த முதல் நாள் சொன்னார், ‘ஆனந்த விகடன் கல்கியை மட்டும் படித்துவிட்டு சிறுகதை எழுதக்கூடாது’. ஐங்குறுநூறிலுள்ள ஐந்நூறு பாடல்களும் ஐந்நூறு சிறுகதைகள். பழந்தமிழ் இலக்கியம் கட்டாயம் படிக்கவேண்டும். படித்துவிட்டுத்தான் புதுஇலக்கியம் சிருஷ்டிக்க வேண்டும்’ என்று. அந்தக் குரு வாக்கை நான் கடைசிவரைக்கும் கடைப்பிடித்து வருகிறேன். மற்றது, இந்த உலகத்தில் எல்லா இனத்தவரும் பொறாமைப்படும் அளவுக்கு நமக்கு ஒரு செழுமையான இலக்கியம் இருக்கிறது. அதன் சொந்தக்காரர்கள் நாங்கள் என்ற அந்த மமதை -

அந்தக் கர்வம் எங்களை நல்ல இலக்கியம் எழுதத்தூண்டுகிறது. நான் சோடைபோன இலக்கியம் எழுதினால், அது நம் முன்னோர் சம்பாதித்துவைத்த பெருமைக்கு நான் செய்த துரோகம் ஆகிவிடும். ஆனபடியால் பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் காலூன்றி நின்றுகொண்டுதான் புதிதைச் சிருஷ்டிக்கவேண்டும் என்று நான் அபிப்பிராயப்படுகிறேன். நான் திருகோணமலையில் ஆசிரியராக இருந்த காலத்தில் அருட்திரு ஹீனி என்ற அமெரிக்கரைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அவர் சொன்னார் ‘உங்களது மொழியில் இரண்டாயிரம் ஆண்டு பழமைவாய்ந்த இலக்கியம் இருக்கிறது என்பது எனக்குத் தெரியும். எங்களிடத்தில் அது இல்லை. எங்களது இலக்கியத்துக்கு வயது நாற்றைம்பது வருடம் தான்’ என்றார். நான் ஆச்சரியம் அடைந்தேன். அவர் விளக்கமளிக்கும் வகையில், “ஆங்கில இலக்கியத்தை நான் சொல்லவில்லை. அமெரிக்க இலக்கியத்தையே சொல்கிறேன். நாங்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதினாலும் எங்கள் இலக்கியம் அமெரிக்க இலக்கியம். ஜெப்பாசனின் சுதந்திரப்பிரகடனம் தான் எங்களது மிகப்பழைய இலக்கியம்,” என்றார். அவர் பேச்சால் ‘ஈழத்து இலக்கியம்’ என்ற கோட்பாடு என்னுள் வலுவடைந்தது. அவரிடம் தேசிய இலக்கியக் கோட்பாட்டை நான் படித்ததால்தான், தேசிய இலக்கியக் கோட்பாட்டில் நின்று எழுதும்போது என்னுள்ளே ஒரு பெருமை ஏற்படுகிறது. நான் எழுந்தமானமாக வந்து சேரவில்லை. நான் பெரிய இலக்கியத்துக்குச் சொந்தக்காரன். அதன் வாரிசு. அப்படியானால் நான் நல்லதைத்தான் எழுதவேண்டும். அதை மறந்தேனானால் அதில் அர்த்தம் இல்லை.

- ஞானம் 05: நேர்காணலில் வ. அ. இராசரத்தினம்

இத்தனை குயில்களும் எங்கே இருந்தனவோ?
 எத்தனை குயில்கள்?
 எத்தனை குரல்வகைகள்?
 என்னஎன்ன இராகத்தில் இசைக்கும் இசைச்சுரங்கள்?
 என்னஎன்ன உற்சாக இசைத்தல்?
 புலர்காலைப்
 பொழுதை இரசமாக்கிப்
 பூயாளப் புலர்வதனை
 முழுதும் இதமாக்கி மொழிகடந்து
 துயிலுலகை
 தட்டி எழுப்பத்
 தடதடென்று சிறகடித்து
 கட்டளை இருஞ்சேவல்,
 காகங் கரைதலுடன்
 எட்டுத் திசைகளிலும் இனிய இசை விதைகள்
 நட்டு நமைச் சிலிர்க்க
 வைத்துளான இக்குயில்கள்
 இத்தனை குயில்களும் எங்கே இருந்தனவோ?
 எத்தனை குதுகலிப்பு?
 எத்தனை பொறுப்புணர்வு?
 விடிபொழுதில் மயக்கும்
 உறக்கத்தை விரட்டிக்
 கடமை தவறாது
 அனுதினமும் ஒரு இலயிப்பில்
 குரல் கொடுத்து
 இந்தக் குவலயத்தோர் இரசித்துடனே
 பாராட்ட வேணும்மென்ற
 எதிர்பார்ப்பு ஏதுமற்று
 ஒருகுரல் உறைந்தாலும் எவ்வாறோ அதை நிறைத்து
 நவீன இசைக்கலவை,
 நாகரீக இசைச்சேர்ப்பு,
 இவைகள் தலைகுணிய எச்சுரமும் பிசுகாதென்
 கவியுற்றுப் பாயக் கருதந்து
 இசைமீட்டும்
 இத்தனை குயில்களும் எங்கே இருந்தனவோ?
 பகலினது சந்தடியில்,
 பலிகேட்கும் எந்திரத்தின்
 இரைச்சலின் நடுவில்

எள்ளுவிழ இடமற்ற
 நரல் நெரிசலிற்குள், நாளும் தறிபட்டு
 விழுந்து சரிகின்ற
 விருட்சங்களுக்கிடையில்
 ஒளிந்து கொண்டிருந்து
 உயிர், உடைமை, உறையுளுடன்
 உணர்வினையும் காத்து
 உலகின் உயிர்ப் புலர்வு
 பிணமாகிப் போகாமற் பெருமை சேர்த்து
 இசைத்திருக்கும்
 இத்தனை குயில்களும்
 எங்கே இருந்தனவோ?
 இத்தனை குயில்களையும்
 “எவர்தான் நினைத்தனரோ?”

சிறுகதை

அடித்துப் போட்டாற்போல உடம்பு உளைந்தது.

கடல்நீர் காதினுள் புகுந்ததில் செவிச்சமநிலை குலைந்து, அது வேறு உயிரையெடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

குடாக ஏதாவது குடித்தால் சுகமாயிருக்கும் போல் தோன்றிற்று. தங்கைச்சியைக் கண்கள் தேட ஆரம்பித்தன. குசினிக்குள் தேங்காய் துருவும் சத்தத்திற்கும் மேலாக பேச்சுக் குரல்கள் ஒங்கி ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன. அங்குதான் அவள் இருக்க வேண்டும். அறுபது அடிகளுக்கும் அப்பால் இந்த வேப்பமர நிழலின் கீழ் இருந்தவாறே கூப்பிட்டால் உள் உள்ள சந்தடியில் அவளுக்கு கேட்குமோ என்னவோ?

மருமக்கள் மூவரும் அயல்வீட்டுக் குழந்தைகளுமாக மணற்கும்பியிலிருந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். கடற்கரை மணல் அல்லவா? வெள்ளை வெளேரென்றிருந்தது. சுட்டிச் சிறுமி ஒருத்தி 'கடிக்' கேள்விகள் மூலம் தன்முன்னால் இருந்த ஏழெட்டுச் சிறுமிகளையும் சுட்டிப்போட்டிருந்தாள்.

“பேபி இஞ்சை வாங்கம்மா” என்ற எனது குரல் கேட்டதும் படலையடியில் மணற்கும்பியில் கடைசி வரிசையில் இருந்து பராக்குப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஐந்து வயதும் நிரம்பாத தங்கையின் இளையது கோழிக் குஞ்சு போல் குடுகுடுவென ஓடோடி என்னருகே வந்து நின்று, தயங்கியவாறே “என்ன மாமா?” என்றது.

“அம்மாட்டைப் போய்ச் சொல்லு, மாமாவுக்குத் தேத்தண்ணி வேணுமா மெண்டு” என்றேன், குழந்தையின் கன்னத்தில் கிள்ளியபடி.

“சரி” என்றவாறே சொக்கையுந் தடவிக் கொண்டு பேபி குசினிப் பக்கமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தாள்.

படலையடியில் சுட்டியிருந்த காய்க் குலை வாழைகளைக் காந்திக் கொண்டிருந்த மாடுகளைக் கலைப்பதில் மைத்துனர் மும்முரமாய் நின்றார்.

“இந்தக் கட்டாக் காலியள் எட்டுமட்டும் வாழைக்குலையை விட்டு வைக்காதுகள் போலை கிடக்கு” என்றவாறே அடிக்கடி பலமாக ஏவறை விட்டுக்கொண்டிருக்கும் அயலவர் ஒருவர் மாடுகளைச் சாய்ப்பதில் மைத்துனருக்கு உதவிக் கொண்டிருந்தார்.

“வெள்ளன் ஒருக்கால் வந்து பார்த்தான். கதிரையிலையே நீங்கள் நல்ல நித்திரையாக இருந்தியள், ஏன் குழப்புவான் எண்டு விட்டுட்டுப்போட்டன். ரீயோ, ப்ளேன்ரீயோ வேணும் இளையண்ணன்?” தங்கை தேவிகா என் முன்னே வந்து நின்றாள். அவளுக்குப் பின்னால் சட்டையைப் பிடித்தவாறே பதுங்கிக்கொண்டு பேபி நின்றாள்.

தேவிகாவின் முகம் அசாதாரணமாய் இருந்தது. கன்னங்கள் வீங்கிக் கண்கள் இரண்டும் மிளகாய்ப்பூங்களாகச் சிவந்திருந்தன.

“ப்ளேன்ரீ போதும் தேவிகா” என்றதுதான் தாமதம் திரும்பி நடக்க ஆரம்பித்தாள். நடையில் ஒரு தளர்ச்சி தெரிந்தது.

என்ன ஆறுதல் வார்த்தைகள் சொல்லி இவளைத் தேற்றுவது என்று எனக்குப் புரியாதிருந்தது. குடும்பத்தில் நாலங் காலாய், கடைக்குட்டியாய்ப் பிறந்து முப்பத்தாறு வருடங் களாக நொடியும் அம்மாவை விட்டுப்பிரியாது வளர்ந்தவளுக்கு திடீரென ஏற்பட்டிருக்கும் இந்த இழப்பைத் தாங்குவதென்பது மிகவும் கடினமானதுதான்.

முகமாலைப் பிரதான பாதை மூடுமுன்னர் அம்மாவும் தங்கைச்சியும் பிள்ளைகளும் எங்களுரிலும் மைத்துனர் இயக்கச்சியில் இருந்து தென் கிழக்கே குடாப்பட்டுப் பிரிந்திருக்கும் இந்த ஊரிலுமாகத்தான் இருந்தார்கள். இங்கிருந்து கூப்பிடு தூரத்தில் பனங்கூடல்களுக்கும் அப்பால் தாரீறோட்டுத் தொடங்கும் இடத்தில் விளையாட்டு மைதானத்தைப் பார்த்தபடி இருக்கும் பள்ளிக் கூடத்தில்தான் மைத்துனர் அதிபராக உள்ளார். அப்போதெல்லாம் தனியாகத்தான் இந்த மூன்றரை வீட்டில் அவர் இருந்து வந்தாராம். வெள்ளிக்கிழமை பள்ளிக் கூடம் விட்ட கையோடு உந்துருளியில் ஒரு பிடிபிடித்தார் என்றால் மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்குக் கணக்காக எங்களுரை வந்தடைவார். திங்கட் கிழமைகளில் கருக்கலோடு மீண்டும் இங்கு திரும்பி விடுவார்.

பாதை மூடமுன்னர் அங்குமிங்குமாக சனங்கள் இடம் பெயர்ந்து கொண்டிருக்கையில் ஊரோடு படிப்பித்த தேவிகாவும் அம்மாவுடனும் பிள்ளைகளுடனும் மூச்சக்கர வண்டி ஒன்றில் இங்கு வந்து சேர்ந்ததோடு கல்விக் கந்தோரின் அனுமதிபெற்று புருஷனின் பாடசாலையிலேயே படிப்பிக்கவும் ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

இந்த ஊருக்கு வந்த புதிதில் அம்மாவுக்கு இடம் அவ்வளவாகப் பிடிபடவில்லை. தினமும் பள்ளிக்கூடமெனவும்

வேராகி நின்றாய்!

பாலர் வகுப்பென்றும் சகலரும் சென்றவிட முகட்டையும் றோட்டையும் பார்த்தவாறே அம்மா காலங்கழிக்க வேண்டியதாயிற்று. காலப்போக்கில் அயலட்டை சனங்களுடன் புழக்கம் ஏற்பட எங்களுரைப்போல அம்மாவுக்கு இவ்விடமும் நன்றாகப் பிடித்துக்கொண்டது.

அதிபர் வீடு என்பதில் ஆசிரியர்கள் மாணவர்களின் பெற்றோர்களென அடிக்கடி ஆட்கள் வந்து போனார்கள். வந்து போவோர் ஒவ்வொருவரையும் கதை கேட்பதில் அம்மாவுக்கு நேரம் போய்க்கொண்டிருந்தது. அடிக்கடி வரும் இளம் ஆசிரியர்கள் ‘அம்மம்மா அம்மம்மா’ என்று சொல்லி அம்மாவுடன் வலு ஐக்கியமாகி விட்டார்கள்.

மாத முடிவுகளில் சம்பளம் எடுப்பதற்காக கிளி

புலோய்யூர் ஆ.இரத்தினவேலோர்

நொச்சிக்கு வரும் போது கொழும்பில் இருக்கும் எனக்கு தேவிகா தொலைபேசி எடுப்பாள்.

“அம்மா சுகமா இருக்கிறா. பிறசர் குளுசைகள் தான் இங்கு எடுக்கேலாமல் இருக்குது எண்டாலும் ஏதோ சமாளிக்கிறோம்.” என ஐந்து நிமிட தொலைபேசி அழைப்பின் முதல் கூற்றாய் சொல்வாள்.

“முடிஞ்சால் இளையண்ணன் ஒருக்கால் அம்மாவை வந்து பாத்துக்கொண்டு போங்கோவன்” என்று இரண்டு வருடங்களாக எனக்குக் சொல்லிக் சொல்லி அலுத்துப் போனாள்.

பத்திரிகை கம்பனியின் விளம்பர அலுவல்களின் முகாமைத்துவ வேலைகளில் மூழ்கிப்போயிருக்கும் நானும் போக்குவரத்து சிரமங்களை மனதிலிருத்தி ‘வாறமாதம் பாப்பம் தேவிகா’ என்ற சொல்லையே வழக்கப் படுத்திக் கொண்டிருந்தேன்.

திடீரென்று அம்மாவுக்கு இப்படி ஆகிவிடுமென்று ஆர்தான் எதிர்பார்த்தார்கள்?

“நேற்றுக் காலமை முகங்க் கழுவி திருநீறு பூசிக்கொண்டு கதிரையிலை நோமலாகத்தான் இருந்தவ. அம்மம்மா கழுத்தைக் சரிக்கிறா எண்டு மூத்தவன் வந்து சொன்னாள். ஓடிவந்து பார்த்தால் ஆளுக்கு அறிவில்லை. உடம்பெல்லாம் குளிர்ந்து விறைச்சுப் போய்ச்சுது.” நேற்று கொழும்பிலிருந்து வந்தகையோடு என்னைக் கட்டி அழுத தங்கை சற்று நேரத்தின் பின் எட்டி இருந்து கொண்டு சொன்ன முதல் அறிக்கை இதுதான்.

“வைகுண்ட ஏகாதசியிலதுவமாய் அம்மம்மாவுக்கு இது அருமந்த சாவு எண்டு சைவக்காரர் சொல்லியினம்” கிளிநொச்சி நகரிலிருந்து உந்துருளியில் என்னை இங்கு ஏற்றி வந்தபோது வழிநெடுகிலும் அகஸ்டன் மாஸ்டர் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்.

இந்த அமைதியான, இளமையான அகஸ்டன் மாஸ்டர் தான் “பிறசில்” நேற்று முன்தினம் மத்தியானப் பொழுதில் வேலைப்பளு மீதியில் ஊழியர் ஒருவரோடு எரிந்து விழுந்து கொண்டிருந்த போது “கிளிநொச்சியிலை இருந்து தேவிகா ரீச்சரோடை படிப்பிக்கிற மாஸ்டர் ஓராள் கதைக்கிறன் சேர், உங்களுக்கு ஒரு சாட் நியூஸ்” என்று ஆரம்பித்து “காலமை உங்கட அம்மா மோசம் போயிட்டா. உங்களுக்காகத் தான் காத்துக்கொண்டிருக்கிறம். இண்டைக்கு இரவே ரெயிலேறி நாளைக்கு மத்தியானம் போலை கிளிநொச்சி பஸ் ஸ்ராண்டிலை வந்து நில்லுங்கோ. மோட்டப் பைக்கில்லை நான் வந்து பிக்கப் பண்ணுறன்” என்று மனப்பாடம் பண்ணி வைத்தது போல படபடவென்று ‘மசேஜ்’ கொடுத்தவர்.

தொலைபேசியில் கதைத்த குரலைமட்டும் வைத்து மட்டுக்கட்டி மாஸ்டருக்கு சுமார் நாற்பது வயதாவது இருக்கும் என்று நினைத்துக்கொண்டேன். ஓமந்தை ‘சென்றி பொயிண்டால்’ உள் நுழைந்து, ‘பாஸ்’ எடுத்து கிளிநொச்சி பேருந்து நிலையத்திற்கு வந்து ஒரு மணித்தியாலத்திற்கு மேல் காத்திருந்தும் அகஸ்டன் மாஸ்டர் அகப்படாது அங்குமிங்குமாக அல்லாடிக்கொண்டிருந்தபோது நீண்ட நேரமாக அணித்தாய் நின்ற ஓர் இளைஞன் அகலக்கால் பதித்து என்னை நோக்கி வந்து “நீங்கள் தானா தேவிகா ரீச்சரின் அண்ணா” என்று கேட்டபோது அதிர்ந்தே போனேன்.

“ரீச்சர் சொன்ன குறிப்பையும் அல்பத்திலை காட்டின படத்தையும் இளையண்ணன் எண்டு சொல்லுறதையும் பார்த்தால் கொஞ்சம் இளம் ஆளாக இருப்பீங்கள் எண்டு எதிர்பார்த்தன்”

என்றார் அகஸ்டன், காதோரம் துளிர்க்கும் நரையோடு ஆஜராகியிருக்கும் என்னை ஏறிட்டுப் பார்த்தவாறே.

“நானும் மறுதலையாக உங்களை நினைச்சன். பார்த்தால் ஏலெவல் படிக்கிற பொடியன் மாதிரியிருக்கிறீர்... என்று நான் சொல்லிமுடியுமுன்னரே.... “ஏன் சேர் தனியாகவா வந்திருக்கிறியள்?” என்று கேட்டார்.

“மிஸ்ஸிஸ் சோடையாவது வர்த்தான் நினைச்சன். பிறகு வந்து போற பிரச்சினைகளாலை...” என்று நான் இழுத்தபோது “எல்லாம் ஆயுத்தமாயிருக்கு. இனி யாழ்ப்பாணத்திலை இருக்கிற உங்கடை அண்ணா ஆக்களும் வரமுடியாத நிலை தானே? அதனாலை உங்களுக்காகத்தான் ரீச்சரும், பிறிள்சிப்பலும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கினம்.” என்றதும் என்னையே அறியாது என் உடல் ஒரு கணம் விம்மிக்க குலுங்கிற்று.

பரந்தன், ஆனையிறவு, இயக்கச்சியை யெல்லாம் கடந்து சிறிய காடுகளை ஊடறுத்து மக்கி ஒழுங்கை வழியாக புழுதியையும் புகையையும் கிளப்பிக்கொண்டு உந்துருளி ஊர்ந்து இங்கு வந்து சேர மாலை ஐந்து மணியாகிவிட்டது.

தூரத்தே என்னைக் கண்டதும் இவர் இன்னார் தான் என்பதை உணர்ந்து படலையடியில் இருந்து பறையடிப்பவர்கள் உசாரானார்கள்.

“இளையண்ணன், அம்மா எங்கையெல்லாம் விட்டுட்டுப் போயிட்டா ஆர் இனி எனக்கு ஆறுதல்...” பறையொலியையும் கிழித்துக்கொண்டு உரக்கக் கத்தியவாறே படலையடிக்கு ஓடிவந்த தேவிகா என்கால்களைக் கட்டிப்பிடித்து தலைதலையாக இடித்து ஓலமிட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

தோளில் தொங்கிய பயணப்பையை உதறிப் பொத்தென்று போட்டு விட்டு தேவிகாவையும் தாங்கியவாறே உள் நுழைந்தேன்.

அம்மா அமைதியாக உறங்கிக்கொண்டிருந்தார்.

அடங்கியிருந்த சோகம் வெடித்து மேற்கிளம்ப கட்டிலில் புரண்டு நான் அழுது எழுந்தபோது, அதுவரை எனக்கு உறுதுணையாக நின்ற மைத்துனர் “அத்தான் கிரியைகளுக்கு நேரமாச்சு. இனி குளிச்சு வெளிக்கிடுங்கோ” என்று சொல்லி பிற அலுவல்களை முனைப்புடன் நின்று செய்வதற்காக விலக, மீண்டும் அகஸ்டன் என்னருகே வந்து நின்று என்னை இயக்குவித்துக் கொண்டிருந்தார்.

சடங்குகள் முடிந்து அம்மாவின் அஸ்தியையும் இரவே கடல்நீரில் கரைத்து கடலில் தோய்ந்து வீடு வர இரவு பத்துமணிக்கு மேலாகிவிட்டது.

அகால வேளைகளில் அவசர அவசரமா கடலில் மூழ்கி எழுந்ததில் நீர் காதுக்குள் புகுந்து இப்போ என்னை அசௌகரியப் படுத்திக்கொண்டிருக்கிறது.

“இளையண்ணன் அப்ப நான் சொல்ல மறந்து போனன். உங்களைத் தேடிக்கொண்டு காலையிலை ஆரோ ஒரு மனுசி வந்திருந்தது. நீங்கள் நித்திரை எண்டதிலை கடற்கரைப் பக்கம் ஒருக்கால் போட்டுவாறன் எண்டு போயிட்டிது” என்றவாறே ஆவி பறக்கும் எவர்சில்வர் கிண்ணத்தை என்னிடம் தந்தாள் தேவிகா.

“அது யாரெண்டு கேட்கல்லையோ?”

“நல்ல ஒரு பெயர் சொன்னவ. இப்ப ரூபகம் வருகுதில்லை. நாற்பத்தைஞ்சு ஐம்பது வயதளவிலை இருக்கும். நேற்றும் நீங்கள் வர முந்தியே வந்திருந்தது. அம்மா அம்மா எண்டு சொல்லி தலையிலை அடிச்சடித்து அழுதவ. பூப்போட்டு

கும்பிடைக்குள்ளை கூட அம்மாவைச் சுத்திக் கும்பிட்டதாக ஞாபகம் இருக்கு”

“அம்மாவுக்கும் எனக்கும் தெரிஞ்சதாக ஆரப்பிடி இருக்கும் இங்கை?... வரட்டும் பார்ப்பம்” என்றவாறே தேனீரைப் பருக ஆரம்பித்தேன்.

“அத்தான் நாளண்டைக்கு எட்டுச் செலவு. நாளைக்கு விடியவே நானும் அகஸ்ஸும் மரக்கறி சாமான்கள் வாங்க கிளிநொச்சிக்கு போயிடுவம். எட்டு முடிஞ்ச அடுத்த நாள் போகவேணுமெண்டியள்... அதனாலை பாஸ் அலுவல்களை இண்டைக்கே பார்க்கத் தொடங்கினியள் எண்டால்தான் நேரத்துக்கு முடிக்கலாம். கொஞ்ச நேரத்தாலை அகஸ்ஸனை வரச்சொல்லி ஆளனுப்பியிருக்கிறன். அவர் உங்களை பாஸ் ஒவ்வீசுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போவார்” என்றவாறே மைத்துனர் என்னருகே வந்தபோது படலையடியில் பச்சைச் சேலையின் அசைவு தெரிந்தது.

“இளையண்ணன் இவதான்.....” என்று முந்திக் கொண்டாள் தேவிகா.

சிரிப்பைத் தொலைத்த அதைத்த முகம். எண்ணெய்க்காக ஏங்கும் செம்பட்டை பத்திய சுருண்ட கேசம். ஆறேழு நாள் நித்திரை கொள்ளாத அலுப்பில் இருப்பதைப் போன்ற தோற்றத்துடன் வேப்பமரத்தை நோக்கி தளர்ந்த நடையுடன் வந்து கொண்டிருந்தாள் அந்த நடுத்தரவயதுப்பெண்.

அடுக்கி வைத்திருந்த பிளாஸ்டிக் கதிரைகளுள் இருந்து சடார் என ஒன்றை இழுத்து என் முன் போட்டார் மைத்துனர்.

“வாருங்கோ.... இதிலை இருங்கோ” என்றேன் முன்னுள்ள கதிரையை நோக்கி வலது கையை நீட்டியவாறே.

“பரவாயில்லை ஐயா. நான் இதிலை நிண்டு கொண்டே கதைக்கிறேன்” “இல்லை.... பரவாயில்லை இருங்கோ” என்று நான் உரக்கச் சொன்னது ஒருமாதிரி போய்விட்டதோ என்னவோ கதிரையின் நுனிப்பட அமர்ந்து கொண்டாள்.

“நான் ஆரெண்டு ஐயாவுக்கு மட்டுக்கட்டேலாமல் கிடக்குது போலை” புருவத்தைச் சுருக்கியவாறே நான் தேவிகாவைப் பார்த்தேன். தனக்கும் தெரியவில்லையே என அவள் உதட்டைப் பிதுங்கினாள்.

“தங்கைச்சிக்கு என்னைத் தெரியாதையா. இது அப்ப பிறக்கேல்லை. உங்கட வளவுக்கு மேற்குப் புறக் காணிக்கை குடியிருந்தனாங்கள்.....”

சட்டென்று எனக்கு பூங்கொடியின் ஞாபகம் வந்தது.

“எட நீங்கள் கணபதியின்ரை மகள் பூங்கொடியா?”

“ஓமையா”

“என்ன பூங்கொடி இது, ஐயாஎண்டெல்லாம் என்னைச் சொல்லிக்கொண்டு”

“இல்லை ஐயா, உங்களை அப்பிடித்தான் இப்ப நான் சொல்ல வேணும்”

மொழி தெரியாத திரைப்படம் பார்ப்பவர்களைப் போல் தங்கையும் மைத்துனரும் ஆளையாள் பார்த்துக் முழுசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“நீ பிறக்க ஒண்டு ஒண்டரை வருஷங்களுக்கு முந்தி என்றை பதினொரு பன்ரண்டு வயதிலை இவவும் தாய் தகப்பனும் ஊரிலை எங்கடை வீட்டு ஒடைக்காணிக்கை, அதுதான் உனக்கு எழுதிக்குடுத்தமே, அதுக்கை கொட்டில் போட்டு இருந்தவை.

தகப்பனுக்கு கணபதி எண்ட பெயர். எங்கடை அப்புவின்ரை தோட்டத்திலை வேலை செய்தவர். நல்லாத் தொழில் செய்வார்

எண்டு அப்பு அடிக்கடி சொல்லுவார். பூங்கொடிக்கும் என்னோட்ட வயதுதான். பத்தாங் கட்டையிலை எங்கையோதான் படிச்சக் கொண்டிருந்துவ லீவுக்கு ஊருக்கு வரேக்குள்ளை எங்கனோடை தான் விளையாட வருவா” என்று நான் என்னை மறந்து சொல்லிக்கொண்டு இருக்கும்போது பூங்கொடி இடைமறித்தாள்.

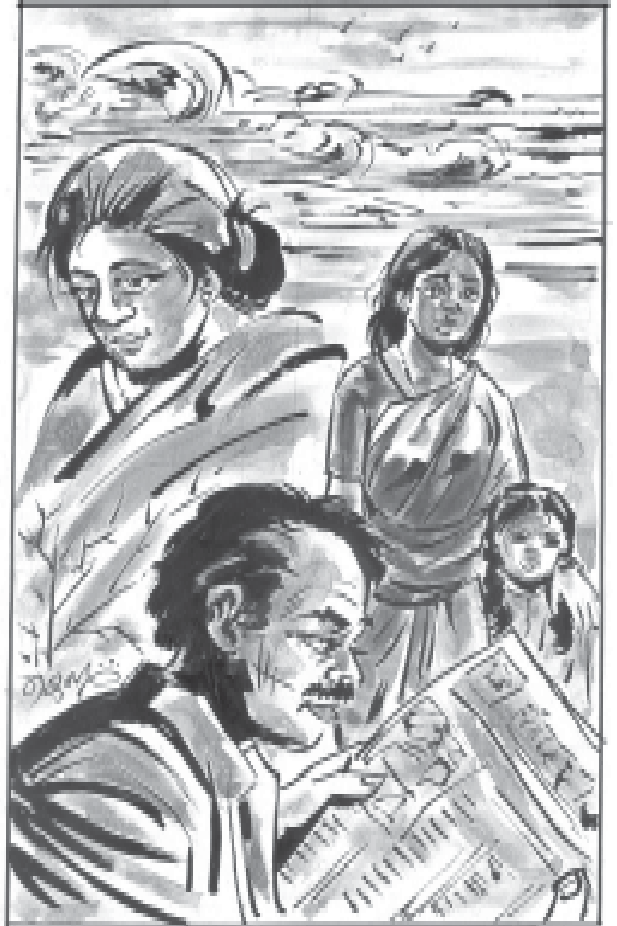
“அப்பவும் எங்களுக்கு வசதி வருமானம் குறைவு, ஒரு மூடல் சோத்தைத்தான் புறிச்ச மூண்டு பேரும் தின்னுவம். இரவிலை மட்டும்தான் எங்கடை அம்மா உலைக்கரிசி போடுவா. அந்த நேரங்களிலை உங்கடை அம்மாதான் எங்களுக்கு உதவினா. எத்தினை நாள் அரிசி, காய் பிஞ்சுகள் தத்திருப்பா. சாப்பாடுகள் தந்திருப்பா. எங்கடை அம்மாவுக்கும் சீலை சட்டை எண்டு குடுத்து எவ்வளவு உதவிகள் செய்திருப்பா. அந்தச் சீமாட்டி செய்த உதவியளை சொல்லி மாளாது.”

பூங்கொடியின் குரல் இடறிற்று. தேவிகாவின் கண்களும் பனித்தன.

“இப்ப எங்கையிருக்கிறியள் பூங்கொடி”

“பத்தாங்கட்டையிலை இருந்து இடம் பெயர்ந்து வந்து இப்ப விசுவமடுவிலை இருக்கிறன். நேற்றுக் காலம்பற பொடியனின்ரை ரேடியோ விலை அம்மாவின்ரை மரண அறிவித்தல் சொல்லிச்சது. அதைக்கேட்ட உடனை எப்படியாவது வந்து கடைசியா அம்மாவுக்கு பூப்போட்டு கும்பிட்டு அழவேணு மெண்டு மனம் தவண்டை அடிச்சது. பழகின போராளிப் பிள்ளையனை மண்டாடி இஞ்சை கொணர்ந்து விடச்சொல்லிக் கேட்டன் கொணர்ந்து விட்டுதுகள்.”

“அப்ப ராத்திரி எங்கை அக்கா தங்கியிருந்தனிங்கள். இஞ்சையே இருந்திருக்கலாமே.”

“இவ்வளவு கதையளையும் சொல்லிக் கதைக்க கூடிய நிலையிலை நேற்றைக்கு ஒருதரும் இல்லைப் பிள்ளை. ஆறுதலா அண்ணா வரவிட்டுக் கதைப்பம் எண்டு இருந்தன். உதிலை கடற்கரையடியிலை என்றை சொந்தக்காரார் ரண்டு மூண்டு குடும்பம் அகதியளா வந்திருக்கினம். அவையளோடை தான் இராத்திரி தங்கியிருந்தன்.”

“இருங்கோ அக்கா ரீ ஒண்டு போட்டுக்கொண்டு வாறான்.” என்றவாறே சமையலறைப் பக்கம் திரும்பிக் கொண்டிருந்தாள் தேவிகா.

பூங்கொடியை கடைசியாகச் சந்தித்த நாட்களில் வாலாக் கொடி விட்டுத் திரிந்த சம்பவங்கள் என் நினைவுக்கு வருகிறது. அன்றும் அடம்பிடித்து அம்மாவின் காசு கேட்டு ஆறுமுகப்பா கடையில் புதுவாலாக்கொடி ஒன்றை நான் வாங்கி வைத்தி ருந்தேன். முச்சைகட்டி அதை ஏத்துவதற்கு கனநேரமாகியும் காத்திருந்து ரவிச்சந்திரன் வராது போகவே பூங்கொடியும் நானும் எங்களுள் பள்ளிக்கூடத்திற்கு தென்கிழக்குப் பக்கமாக பனங்கூடலுக்குள் இருக்கும் அவனது வளவுக்குச் சென்றோம்.

வீட்டு விறாந்தையில் சப்பாணி கொட்டி இருந்தவாறே மினுக்கிய அலுமினியக் கோப்பையில் ரவி உறுஞ்சி உறுஞ்சி எதையோ குடித்துக்கொண்டிருந்தான். நாங்கள் இருவரும் வாய் பார்த்துக்கொண்டு நின்றதைக் கண்டதும் ரவியின் தாய் எங்களை சாய்ப்பில் இருந்த வாங்கில் இருத்திவிட்டு குசினிக்குள் சென்று ஒரு குஞ்சட்டியையும் இன்னொரு அலுமினியக் கோப்பையையும் ஒரு குண்டுச் சிரட்டையையும் எடுத்துக்கொண்டு வந்து என்னிடம் கோப்பையையும் பூங்கொடியிடம் சிரட்டைக் கயிலையும் தந்து குஞ்சட்டியில் இருந்த கூழை எங்களுக்கு உத்திக் கொடுத்து குடியங்கோ என்று சொன்னா.

மேளகாரர் ஆளையாள் பார்த்துச் சிரித்தவாறே தவிலை அடிக்குமாப்போல் நானும் ரவியும் ஓராளை ஓராள் பார்த்தபடி கோப்பையை உத்தி உத்திக் குடித்துக்கொண்டிருந்தோம். எங்கள் கைகளில் இருந்த கோப்பையையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு கொஞ்ச நேரம் இருந்த பூங்கொடி பின் சிரட்டையில் வாய்வைத்து குடிக்க ஆரம்பித்தாள்.

குடித்து முடிந்ததும் நானும் ரவியும் போட்டிக்கு வயிற்றைத் தள்ளியவாறே விளையாட எங்கள் வீட்டை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தோம். பூங்கொடி முகத்தை ‘உம்’ மெண்டு வைத்துக் கொண்டிருந்தாள்

“ஏன்றி அழுவாரைப் போலை வாறாய்? மூத்தம்பி வாத்தியார் வீட்டு முடக்கடியில் வைத்து ரவிதான் அவளைப் பார்த்துக் கேட்டான்”

“ஒண்டுமில்லை” என்று பூங்கொடி சொன்னாலும் அதற்குள்ளும் ஒன்று இருந்தது. சாடை மாதையாய் எனக்கும் விளங்கிற்று.

“அம்மா இண்டைக்கு ரவி வீட்டிலை ஓடியல் கூழ் காய்ச்சினை. எங்களுக்குத் தந்தவை. அது ஏனம்மா எனக்கும் ரவிக்கும் கிண்ணத்துக்குள்ளையும் பூங்கொடிக்கு சிரட்டைக் கயிலுக்குள்ளையும் தந்தவை?” என்று இரவுச் சாப்பாடு முடிந்த கையோடு அம்மாவை நான் கேட்டேன்.

“அவையட்டை இரண்டு கோப்பை தான் இருந்திருக்கும்” என்று கொஞ்சநேரம் யோசித்து விட்டு அம்மா சொன்னா.

“அப்ப கோப்பையைப் பூங்கொடியட்டைக் குடுத்திருக்கலாந்தானே?”

“அது அப்படிதான்.... நீ எழுப்பிப்போய் புத்தகங்களை அடுக்கி வைச்சிட்டு போய்ப்படு” என்று சொன்னபடியே அம்மா எங்கோ நகர்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

“இந்தாங்கோ அக்கா ரீ” எவாசில்வர் கிண்ணத்தை பூங்கொடியிடம் நீட்டிக்கொண்டிருந்தாள் தேவிகா.

இருகைகளாலும் பத்திரமாக பூங்கொடி அதை வாங்கினாள்.

“விசுவமடுவிலை இப்ப ஆராய் உன்னோடை இருக்கினம்?” எனது கையிலிருந்த வெற்றுக் கிண்ணத்தை தேவிகாவிடம் நீட்டியவாறே பூங்கொடியைக் கேட்டேன்.

“தோப்பாய் வாழ்ந்தம் ஆனால் இப்ப நான் தனிமரமா நிக்கிறன்” பூங்கொடியின் குரல் கம்மிற்று.

“என்ன நீ சொல்லுறாய் பூங்கொடி?”

வாயில் வைத்த தேனீரை குடித்து முடித்து கிண்ணத்தைத் தங்கையிடம் கொடுத்து விட்டு சொல்ல ஆரம்பித்தாள் பூங்கொடி.

“அப்பு எனக்கு நல்ல மாப்பிளையாய் பார்த்துதான் கட்டி வைச்சவர். என்றை மனுசன் பத்தாய் கட்டைப் பனம்பொருள் நிலையத்திலை மனேச்சரா வேலை பார்த்து வந்தார். கலியாணங் கட்டி பத்து வருசங்கள் சந்தோசமா இருந்தம். இரண்டறையிலை இப்பிடி ஒரு கல்வீடு கட்டிக் குடிபுகுந்தம். அப்ப மூத்தவளுக்கு ஏழுவயது. இளையவன் வயித்திலை. வடமராட்சிக்கை நாலு பக்கத்தாலும் உள்ளிட்டாங்கள், எல்லாரும் கோயிலுக்குள்ளை போய் கூட்டமாய் இருங்கோ. சன்னதம் பத்திக்கொண்டு வாறாங்கள். வழி தெருவிலை காணுகிற ஆக்களை தெருநாயைச் சுட்ட மாதிரி சுட்டுத்தள்ளுறாங்கள் எண்டு பொடியள் ஆரோ சொல்லிப்போட்டுப் போக நாங்களும் கோயிலடியிலைபோய் இரண்டு மூண்டு நாளாக இருந்தம்.

எண்பத்தேழு வைகாசி இருபத்தெட்டாம் திகதி காலமை வெள்ளன சலம் விட வெண்டு கோயிலடிக்கு பின்புறத்து பனங்காணிக்கை மனுசன் போனதுதான் எனக்குத் தெரியும். கொஞ்ச நேரத்திலை சடசடசட எண்டு சூட்டுச் சத்தம் கேட்டது. என்றை நெஞ்சிலை ஏதோ பாய்ஞ்ச மாதிரிக் கூட கிடந்துது. அவங்கள் வந்து கோயிலை சுத்தி நிக்கிறாங்கள் எண்டு எல்லாரும் பறைஞ்சினம்.

சனம் எல்லாம் ஓடிவந்து அப்பிடியே அந்தந்த இடத்திலை குந்தீட்டுதுகள். நேரம் போய்க்கொண்டிருக்குது. என்றை மனுசனை மட்டும் காணலை. அவங்கள் துவக்கையும் நீட்டிக் கொண்டு வந்து ஒவ்வொருதரா பாத்தாங்கள். பொடித் தரவளியளைக் கூட்டிக்கொண்டு போனாங்கள்.

அவங்கள் போனதுக்குப் பிறகும் என்றை மனுசன் வந்தபாடில்லை. நீ ஏலாதனி இதிலையே இரு பிள்ளை நான் போய் பார்த்துக்கொண்டு வாறன் எண்டு சொல்லிக்கொண்டு அப்பு எழுப்பி போனார். ஐஞ்ச நிமிசமும் செண்டிருக்காது. ஓடி யோடி வந்த அப்பு, பிள்ளை எல்லாம் முடிஞ்சு போச்சுதடி.... சலம் விட்டுக்கொண்டு பனைக்குப் பின்னாலை நின்ட மனுசனுக்கு பின்னாலாலை வந்து வெடி வைச்சிருக்கிறாங்கள் பிள்ளை எண்டு சொல்லி தலைதலையா இடிச்சழுதார்.”

“ஐயோ.... என்றை ராசா நீயும் அந்த நேரம் எண்டு பார்த்து அதுக்குள்ளை போனியே...”

குலங்கிக் குலங்கி பூங்கொடி அழ ஆரம்பித்தாள். தேவிகா எழுந்து சென்று அவளின் முதுகைத் தட்டிக்கொண்டிருந்தாள். எனக்கோ பூங்கொடியை எப்படித் தேற்றுவது என்று புரியாதிருந்தது.

“ஒண்டோ இரண்டோ இப்பிடி எத்தனை அழிவுகள்.. அண்டையிலையிருந்து இண்டைக்கும் வரையிலை... பூங்கொடி

மனதை தளரவிடாதே, நீ தைரியமா இருந்தால்தான் நாளைக்கு உன்னை பிள்ளையாளுக்கும் அது....”

நான் சொல்லி வாய் மூடமுன்னரே மீண்டும் ‘ஓ’வென ஓலமிட ஆரம்பித்தாள் பூங்கொடி.

படலையடி மண்கும்பியில் ‘கடி’க் கேள்விகளில் மூழ்கியிருந்த சிறுசுகள் கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டு எழுந்து ஏக்கத்துடன் மிலாந்திக் கொண்டு நின்றனர். சமையலறைக்குள் தேங்காய் துருவிக்கொண்டிருந்த பெண்கள் சிரட்டைக் கயிலைத் தொப்பென்று போட்டுவிட்டு கிடுகுப் படலையைத் திறந்து வெளியே வந்து ஆணி அடித்தது போல் அசையாது நின்றார்கள்.

“மூத்தவள் தூர்க்கா எண்டு பெயர். இருந்திருந்தாள் எண்டால் வாற சித்திரையோடை இருபத்தெட்டு வயது முடியும். தேப்பனைப்போல நல்ல நிறம். வலு இலட்சணமான பொடிச்சி. பத்தாங் கட்டைப் பள்ளிக் கூடத்திலை கெட்டித்தனமாய் படிச்சக் கொண்டு வந்தவள். பனங்கட்டி வித்து, பாய் இழைச்சக் கடையாளுக்குக் குடுத்து, கஸ்ரப்பட்டு ஒரு சைக்கிரும் வேண்டிக் குடுத்தன். பத்தாய் வகுப்பு படிச்சக்கொண்டு இருக்கைக் குள்ளை ஒருநாள் வெள்ளைச் சட்டை போட்டுக் கொண்டு பள்ளிக் கூடத்திக்கு எண்டு போன பிள்ளை பின்னேரம் நாலு மணியாகியும் வீட்டுக்கு வரேலை. அப்புவும் நானும் பதறியடிச்சக் கொண்டு ஊர் முழுக்கத் தேடாத இடமில்லை. கிணறு குளங்களைக் கூட தான் எட்டிப்பார்த்தாக அப்பு சொன்னார்.

மைமல் பொழுதிருக்கும். சைக்கிள்மட்டும் வந்துது. பொடிச்சி வரேலை. பொடியளோடை போய் சேர்ந்திட்டாள் எண்டு தகவல் வந்துது. முதலிலை கொக்குவில் கோண்டாவில் பக்கம்தான் இருந்தாள். பிறகு வன்னியிலை கண்டதாக ஆக்கள் சொல்லிச்சினம் தொண்ணூற்றாறு கார்த்திகையிலை ஒரு அமைமழை நாளைண்டு பரந்தன் பக்கமா நடந்த நேரடி மோதலிலை.....”

பெருங் குரலெடுத்து அழுத பூங்கொடி சேலைத் தலைப்பால் முகத்தைத் துடைத்து மூக்கைச் சீறி அருகில் நின்ற வேம்பில் பிரட்டினாள்.

இன்னொரு கதிரையை உருவி எடுத்து அவளருகே போட்டுக் கொண்டு அப்படியே அதில் இருந்து விட்டாள் தேவிகா.

எனக்கோ நா அசைய மறுத்தது. தொண்டைக்குள் தண்ணி வற்றியதைப் போல் ஒரு பிரமை. மைத்துனரும் இன்னொரு கதிரையை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு என்னருகில் அமர்ந்தார்.

சில நிமிட நேர நிசப்த்தத்தைக் குலைத்தவாறே பூங்கொடிதான் தொடர்ந்தாள்.

“இந்த இடிகளைத் தாங்கேலாது எண்டு நினைச்சாக்கும் அம்மா மனுசி எப்பவோ செத்துப் போச்சுது. எல்லாத்தையும் பார்த்து துன்பப்பட வேணுமென்ட எழுத்தாக்கும் பாவம் அப்பு என்னோடையே இருந்து அழுந்தி மூத்தவள் செத்த அடுத்த வருசம் விளக்கீட்டிலண்டைக்கு தன்னை சீவனை விட்டுது. பிறகு நானும் இளையவளும் என்னை சின்ன உழைப்பிலையும் நிவாரணங்க ளின்னை உதவிகளாய்ப்புந்தான் சீவிச்சக் கொண்டு வந்தம். பாதை மூட முந்தி இரண்டொரு மாசத்துக்கு முந்தித் தான் வன்னிக்கு இடம்பெயர்ந்து வந்து விசுவமடுவிலை குடியிருந்தம்.”

இளையவள் நளாயினி இனியில்லை எண்ட அமைதியானவள். ஓ எல்லிலை ஆறு பாடங்களுக்கு ஏ எடுத்து நல்லாப் பாஸ் பண்ணினது. இடப்பெயர்வு அது இதுகளாலை

அங்காலை படிக்கேலாமல் போச்சு. விசுவமடுவிலை வந்திருந்த மூட்டம் பத்துப் பதினைஞ்சு பொடியளைச் சேர்த்து ஐந்தாய் வகுப்பு ஸ்கொலசிப்புக்கு பாட்டுசொல்லிக் குடுத்தது. அந்த வருமானத்திலைதான் காலத்தை ஓட்டிக்கொண்டிருந்தம்.

மூண்டு நாலு மாதங்களுக்கு முந்தி ஆடி ஆவணி அளவிலை பிறகும் பொடியவள் போகத் தொடங்கைக்குள்ளை இவளும் போகப் போறெண்டு அடுக்கெடுத்தாள். எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தன். மனம்மாறி ஓமனை நான் போகேல்லை. நீ பேசாமலிரு எண்டு மூண்டு நாளாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். நாலாய் நாள் விடியப்பறம் பார்த்தால் ஆளைக் காணேலை. எழுதி வைச்ச காயிதம் மட்டும் என்னை தலைமாட்டிலை.....

வார்த்தைகளை முடிக்க முடியாது பூங்கொடி திணறிக் கொண்டிருந்தாள். முகமெல்லாம் வியர்த்திருந்தது. சோர்ந்து கொண்டு வந்தவள் அருகிலிருந்த தேவிகா மீது மெல்லென தலையைச் சரித்தாள்.

“தேவிகா விறாந்தையிலை கொண்டே மாமியின்னை கட்டிலிலை ஆளைப் படுக்க வைச்சு, மாமி பாவிச்ச விசிறியாலை எடுத்து விசுக்கு” எழுந்து நின்றவாறே மைத்துனர் சொன்னார்.

பூங்கொடியைத் தாங்கியவாறே தேவிகா விறாந்தையை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

தோப்பாகி நின்று இன்று தனிமரமாகி விட்டேனே என்று உணரத் தலைப்படும் பூங்கொடி விழுதுகளைத் தாங்கும் வேராகித் தான் நிற்பதை ஏன் உணராது போய்விட்டாள்?

“அத்தான்..... இந்த அக்கா விசுவமடுவிலை தனிய இருந்து கஷரப் படாமல் இனி எங்களோடையே இங்கை இருந்தா எண்டால் அவவுக்கும் கவலைகள் தெரியாமல் இருக்கும் தேவிகாவுக்கும் ஒரு துணையாக இருக்கும்”

சூழ்ந்திருந்த பனங்கூடலை சலசலக்க வைத்து வேகமாக வீசிய காற்று சுழன்று வந்து இதமாக எம்மைத் தழுவிச் சென்றது.

“நானும் அதைத்தான் நினைச்சக்கொண்டிருந்தன்” என்று கூறிக் கொண்டிருக்கும் போது படலையடிபில் உந்துருளி ஒன்று வந்து நின்றது.

“அகஸ்ஹன் மாஸ்டர் வந்திட்டார்... அத்தான் பாஸ் எடுக்க போக நேரமாகுது..... இப்ப டோனீங்கள் எண்டால்தான் அளவா மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கு வரலாம்.”

கதிரையை விட்டு நான் எழும்புகின்றேன். பூங்கொடியை விறாந்தையில் அம்மாவின் கட்டிலில் படுக்க வைத்துவிட்டு தேவிகா வந்து கொண்டிருந்தாள்.

“பூங்கொடி அக்கா இங்கையே இனித் தங்கினால் என்ன?” எங்கள் இருவரையும் பார்த்தவாறே தேவிகா பொதுவில் கேட்டாள்.

“இப்ப அதைப் பற்றித்தான் நாங்களும் கதைச்சக் கொண்டிருந்தம்” எதுக்கும் நான் இப்ப பாஸ் ஒவ்வீஸ் பக்கம் போட்டுவாறன். பின்னேரம் பூங்கொடியோடை கதைச்ச ஆளைச் சம்மதிக்க வைப்பம்” இரண்டு எவர்சில்வர் கிண்ணங்களையும் ஒன்றாக அடுக்கி எடுத்தவாறே தேவிகா சமையலறைப்பக்கம் சென்று கொண்டிருந்தாள். நடையில் ஒரு நிதானம் தெரிந்தது.

கிணற்றுடியை நோக்கி நான் சென்று கொண்டிருக்கிறேன். தூரத்தே வடமேற்குப் பக்கமாக குண்டுச் சத்தங்கள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன.

தமிழின் நவீன மயப்பாட்டின் பின் புதிய பரிமாணங்களுள் ஒன்றாக இதழ்களின் தோற்றத்தினைக் குறிப்பிடலாம். இதழியல் எனும் போது பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் ஆகிய இரண்டுமே அவற்றுள் உள்ளடக்கப் படுகின்றன. பிரித்தானியரின் தமிழ் நாட்டு வருகை, அடி நிலை மக்களின் எழுச்சி, கீழை நாடுகளில் கிறிஸ்தவத்தின் பரம்பல், அச்ச இயந்திரத்தின் வருகை என்பவற்றுடன் தமிழ் நாட்டில் பத்திரிகைகள் தோற்றம்

பெற ஆரம்பிக்கின்றன. அதாவது நவீனத்துவச் சிந்தனைகள் தமிழ் நாட்டில் கால்கொள்ளத் தொடங்குவதை அடுத்து தமிழ் சஞ்சிகைகளின் வருகையும் ஆரம்பமாகின்றன.

இவ்வாறு தமிழ் நாட்டில் கால்கொள்ளத் தொடங்கிய நவீனத்துவச்சிந்தனைகளின் செல்வாக்கு ஈழத்திலும் பரவத் தொடங்குவதை அடுத்து, ஈழத்திலும் தமிழ்ப்பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் முதலியன முளைவிடத் தொடங்குகின்றன. இதன் முதல் முயற்சியாக அமைந்தது 1841ம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட உதய தாரகை எனும் பத்திரிகையாகும். இதனைத் தொடர்ந்து சத்திய வேத பாதுகாவலன், தினவர்த்தமானி, முஸ்லிம்நேசன், உதயாதித்தன், தேசபக்தன், ஈழகேசரி, வீரகேசரி, தினகரன், ஈழநாடு, இந்து சாதனம் முதலிய பத்திரிகைகள் தோற்றம் பெற்றன. செய்திப்பத்திரிகைகளாகவே வெளிவந்த இவை, சமகால அரசியல் விடயங்களுக்கு முன்னுரிமை கொடுத்தன. இந்திய அரசியல் விடயங்கள் உட்பட உள்நாட்டு அரசியல் தொடர்பான விடயங்களுக்கும் அவை களமாக அமைந்தன. அதேவேளை ஈழகேசரி, வீரகேசரி, தினகரன் முதலிய பத்திரிகைகள் தனிமனிதக் கொள்கைகள், நோக்குகள், வாசகர்களைக் கவர்ந்திழுக்கும் முயற்சிகள் போன்ற பலவீனங்களுக்கு மத்தியிலும் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் செழுமைக்கும் வளர்ச்சிக்கும் காட்டியுள்ள பாதைகள், அவை செய்துள்ள பங்களிப்புகள் என்பன மறுக்கப்பட முடியாதவை யாகும். இவ்வகையில் ஆரம்பத்தில் ஈழத்தில் செய்திப்பத்திரிகைகளாகத் தோற்றம் பெற்ற நாளிதழ்களான வீரகேசரி, ஈழகேசரி, தினகரன் போன்றனவே, ஆரம்பத்தில் இலக்கியக்களமாக அமைந்த அதேவேளை, ஈழத்தின் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகளின் தோற்றத்திற்கும் வித்திட்டவைகளாகக் காணப்படுகின்றன.

இலங்கை அரசியல் வரலாற்றின் ஒவ்வொரு காலகட்டமும் முக்கியத்துவம் மிக்கதாகத் திகழ்கின்றது. அரசியல் வரலாற்றின் ஆரம்பகால கட்டமான 1930கள் இலங்கையில் சுதேச, தேசிய உணர்வுகள் முளைவிடத் தொடங்கும் கால கட்டமாக அமைவது குறிப்பிடத்தக்கது. இக்காலப்பிரிவைத் தொடர்ந்தே இலங்கையில் தமிழ் இலக்கிய இதழ்கள் தோற்றம் பெறுகின்றன. அவ்வகையில் ஈழத்தின் தமிழ் நாளிதழ்களின் தோற்றத்திற்கு அரசியல் பின்னணியே பிரதான காரணமாக விளங்குகின்றது. அவை பற்றிய தோற்றம் வளர்ச்சி என்பன அதன் பின்னணியாகவே நோக்கப்பட வேண்டியுள்ளது.

ஈழத்துத்

இலக்கிய இதழ்கள்

ஒர் அறிமுகம்

எஸ். எம். பஸ்கா, உதயவாழ்நாயகர்
 பேராசிரியர் பலகலைக் கழகம்

ii

1931-1948 வரையான காலப்பகுதி இலங்கை அரசியலின் புதிய மாற்றங்களுக்கான அடிப்படைகளாக அமைகின்றன. 1931ல் கொண்டுவரப்பட்ட டொனல்டர் அரசியல் சீர்திருத்தம், இதன் விளைவான சர்வஜன வாக்குரிமை, இலவசக்கல் வியின் அறிமுகம், 1948ம் ஆண்டு இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றமை முதலியன முக்கிய அம்சங்களாக அமைகின்றன. இத்தகைய விடயங்கள் இலங்கையில் தமிழ் இதழ்கள் தோற்றம் பெறுவதற்கு ஒரு வகையில் காரணங்களாகின்றன. அதாவது நவீனதமிழ் இலக்கிய முயற்சிகளுக்குக் களம் அமைத்துக் கொடுப்பதே இவற்றின் பிரதான நோக்கமாகக் காணப்பட்டாலும் ஜனநாயகத்தின் வழியாக தேசியத்தைக் கட்டி எழுப்பதல், கட்சி அரசியலை வலுப்படுத்தல், தொழிலாளர் நலன், பிரதேச மேலாண்மை என்பவற்றை முதன்மைப் படுத்தல், சமூக ஓடுக்கு முறை, சாதியம் என்பவற்றை உடைத்தெறிதல், அரசியல் விழிப்புணர்வைப் பன்முகப்படுத்தல் முதலியனவற்றை துணை நோக்கங்களாகக் கொண்டு இலக்கிய இதழ்கள் தோற்றம் பெறலாயின எனலாம். க. நவரத்தினத்தை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த ஞாயிறு (1933) முதலாவது இலக்கிய இதழாக வெளிவந்தாலும், குறிப்பிட்டச் சொல்லக்கூடிய இதழ்களாக மறுமலர்ச்சி (1945) ஈழமணி (1942) பாரதி (1948) முதலியன விளங்குகின்றன.

1943ம் ஆண்டு தோற்றுவிக்கப்பட்ட இலங்கை கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சியின் விளைவாக பல்வேறு இலக்கிய இயக்கங்கள்/ அமைப்புகள் இலங்கையிலே தோற்றம் பெற்றன. அவ்வகையில் மறுமலர்ச்சிச் சங்கம் (1943) இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் (1946) என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. இவ்வியக்கங்கள் மார்க்சியம்சார் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் இலக்கியத் தேவைகளுக்குத் தமது இதழ்களினூடாகக் களம் அமைத்துக் கொடுத்தன.

இலங்கைக்கு சுதந்திரம் கிடைத்தது. இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசு யாப்பின் தோற்றம் வரையான காலப்பகுதி இலங்கை அரசியல் வரலாற்றின் இரண்டாவது சகாப்தம் எனக் குறிப்பிடலாம். இக்காலத்தில் இலங்கை அரசியலில் மேலும் பல மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. 1956ம் ஆண்டு தனிச் சிங்களச் சட்டம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதைத் தொடர்ந்து இலங்கையர் மத்தியில் ஈழத்தவர் என்ற உணர்வு முனைப்புப் பெறலாயிற்று. இதன் விளைவாக ஈழத்து இலக்கியம் எனும் உணர்வுப் மேலோங்கியது. தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களுக்கு முதன்மை கொடுத்து வந்த ஈழத்து இதழ்கள் மத்தியில், ஈழத்தவருக்கு

முதன்மை அளிக்கும் வகையில் புதுமை இலக்கியம் (1956) கலைச்செல்வி போன்ற இலக்கிய இதழ்கள் தோற்றம் பெற்றன. இவை தேசிய உணர்வு சார்ந்த நிலையில் பல்கலைக்கழக ஆய்வாளர்கள், மரபுப் பண்டிதர்கள், முற்போக்கு வாதிகள் அனைவருக்கும் இலக்கியக்களம் அமைத்துக் கொடுத்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. அவ்வகையில் இத்தகைய தேசிய உணர்வு விளை முதன்மைப்படுத்தி வெளிவந்த ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய இதழ்களுள் மரகதம் (1961), விவேகி (1964), வசந்தம் (1965) இளம்பிறை (1965), மல்லிகை (1968), எழில் (1969), நாவேந்தன் (1969), குங்குமம் (1970), கற்பகம் (1970), சிலம்பொலி (1970), மலர் (1970), தமிழமுது (1971) குமரன் (1971) வைகறை (1971), பொய்கை (1971), காவலன் (1972) களனி (1973), கலை (1975) அலை முதலியன சில எடுத்துக் காட்டுக்களாகத் திகழ்கின்றன.

1978களுக்குப் பின்னரான காலப்பகுதி இலங்கை வரலாற்றில் போராட்டக் காலமாகத் திகழ்கின்றது. இக்காலப் பகுதியில் தமிழ் மக்கள் என்ற மில்லாதவாறு பாரிய பல பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. அதாவது 83களுக்குப்பின் ஈழத்தமிழர் இன ஒடுக்கு முறைகளுக்கு முகம்கொடுக்க வேண்டி ஏற்பட்டதால் அவர்கள் மத்தியில் புலம் பெயர்வும் ஏற்படலாயிற்று. அத்துடன் பெண்கள் மத்தியில் ஏற்பட்ட பெண்ணிலைவாத நோக்குடனான சிந்தனைகளின் விளைவாகப் பெண்ணியம் சார் சிந்தாந்தங்களும் வளர்ச்சி பெறலாயிற்று. எனவே, இவற்றை முதன்மைப் படுத்தும் வகையில் மீண்டும் பல இலக்கிய இதழ்கள் தோற்றம் பெறலாயின. இவ்வகையில் 80களுக்குப் பின்னரான தமிழ் இலக்கிய இதழ்கள் பெரும்பாலும் புலம்பெயர்வு, பெண்ணிலை நோக்கு என்பவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் வகையில் அவை தொடர்பான தலைப்புகள் விடயங்கள் என்பவற்றையே தாங்கி வெளிவந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவற்றினைத் தொடர்ந்து இன்னும் பல தரமான இதழ்கள் வெளிவந்து இடையில் தடைப்பட்டன. அவ்வகையில் தீர்த்தக்கரை, மேகம், வாகை, தாரகை, மாற்று, களம் முதலிய சில எடுத்துக் காட்டுகளாகும். இவையல்லாது அண்மைக் காலம் தொட்டு குறிப்புட்டுச் சொல்லக்கூடிய பல இலக்கிய இதழ்கள் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. அவ்வகையில் ஞானம், மல்லிகை, சரிநிகர், பெருவெளி, மாருதம், படிகள், ஜீவந்தி முதலியன குறிப்பிடத்தக்கன.

iii

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியச் சஞ்சிகைகள் பெரும்பாலும் அரசியல் பின்னணியினையே அடிப்படையாகக் கொண்டு தோற்றம் பெற்றாலும் நவீன இலங்கைத்தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியின் போக்கிற்கும் நோக்கிற்கும் பெரிதும் களமாக அமைந்தன. அவ்வகையில் இத்தகைய இதழ்கள் நவீன இலக்கியத்திற்குப் பங்காற்றின, எத்தகைய இலக்கிய வடிவங்களுக்கு எத்தகைய இதழ்கள் முதன்மை அளித்தன போன்ற விடயங்கள் தனியாக நோக்கப்பட வேண்டியவையாகும். அவ்வகையில் ஈழத்து நவீனத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் முக்கியமான திருப்பங்களை ஏற்படுத்திய இதழ்கள், அவற்றின் போக்குகள், அவற்றின் இலக்கியக் களம் என்பன தொடர்பாக இப்பகுதிகளில் சற்று நோக்கலாம் என நினைக்கிறேன்.

நவீன இலக்கிய வடிவங்களான கவிதை, சிறுகதை என்பன 40களில் பிரக்கை பூர்வமாக வளர்ச்சியடைவதற்கு, மறுமலர்ச்சி சங்கத்தினரால் வெளியிடப்பட்ட மறுமலர்ச்சி, யாழ் தமிழ் இலக்கிய மன்றத்தின் ஆதரவில் வெளிவந்த கலைச் செல்வி என்பன முக்கிய பங்காற்றியுள்ளன. ஈழகேசரி, வீரகேசரி போன்ற தமிழ் நாளிதழ்கள் உருவாக்கிய

எழுத்தாளர்களே பின்னர் இத்தகைய இதழ்களிலே தமது இலக்கியப்பணியினைத் தொடர்ந்தனர். மரபுவழிப்பட்ட பண்டித நடையிலிருந்து விடுபட்டு புதியதொரு போக்கிற்கு இணங்க தமிழ்க்கவிதைகள், நவீன கவிதைகளாகவும் புதுக்கவிதைகளாகவும் பரிமாணம் அடைவதற்கு இத்தகைய இதழ்கள் ஆற்றிய பங்களிப்பு இன்றியமையாததாகக் காணப்படுகின்றது. அவ்வாறே தமிழ்ச்சிறுகதைகளுக்கான உருவம், உள்ளடக்கம், உத்திமுறைகள் என்பவற்றைத் தாங்கி, நவீனத்துவ அம்சங்கள் பொருந்தியவகையில் சிறுகதைகள் வெளிவருவதற்கு இவ்விதழ்கள் பெரும்பங்காற்றின. தி. வரதராஜன், அ. செ. முருகானந்தம், பஞ்சாட்சர சர்மா, நாவற்குழியூர் நடராஜன், க. இ. சரவணமுத்து (சாரதா), மஹாகவி, யாழ்ப்பாணன், சோ. நடராசன் போன்றோர் மறுமலர்ச்சி, கலைச்செல்வி முதலிய இதழ்கள் தோற்றுவித்த ஆளுமைகளே எனலாம். மறுமலர்ச்சி சமகாலத்தில் கவிதைக்கும் சிறுகதைக்கும் அளித்திருந்த முக்கியத்துவத்தினை முறையே செ. சுதர்சன், செங்கையாழியான் போன்றோர் தொகுத்து வெளியிட்ட மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகள், மறுமலர்ச்சி சிறுகதைகள் போன்றநூல்கள் பறைசாற்றி நிற்கின்றன.

டொமினிக் ஜீவாவை ஆசிரியராகக் கொண்டு இன்று வரையும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் மல்லிகை, அ. யேசுராசாவை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த அலை என்பன ஈழத்து நவீனத் தமிழ் இலக்கிய வடிவங்களுக்கும் அவற்றின் உள்ளடக்கத்திற்கும் புத்துயிர் அளித்தன எனலாம். கவிதைகள், சிறுகதைகள், விமர்சனங்கள், இலக்கியக் கட்டுரைகள், நூல் மதிப்புரைகள், நூல் விமர்சனங்கள், பத்திகள் என்று பல்வேறு வகையான இலக்கிய முயற்சிகளுக்குக் களமாக அமைந்த அதே வேளை மார்ச்சியம், முற்போக்குசார் சிந்தனைகளுக்கும் பெரிதும் மதிப்பளித்தன.

நவீனத் தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் அழகியல்சார் சிந்தனைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து வெளிவந்த இதழ்களுள் அலை குறிப்பிடத்தக்க தொன்றாகும். 1975களின் பிற்பகுதி “ஸ்தாபித பலம்பெற்றிருந்த வறட்டிலக்கியவாதிகள், தேசிய இன ஒடுக்கு முறைகளைக் கண்டும் மொளனம் சாதித்த போலி முற்போக்குகள் போன்றோருக்கு எதிரான ‘கலைக்குரலாக’ அதிருப்தியாளர்களின் வெளிப்பாடாகவே அலை வெளிவரத் தொடங்கியது” என அலையின் நோக்கம் குறித்து அதன் ஆசிரியர் அ. யேசுராசா குறிப்பிடுவது நோக்கத்தக்கதாகும்.

80 களுக்குப் பிற்பட்ட காலப்பகுதியில் பிரதேச இலக்கியமும் முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்கியது. எனவே பிரதேசத்தை மையப்படுத்தும் வகையிலும் பல இலக்கிய இதழ்கள் வெளிவந்தன. இத்தகைய இதழ்கள் பிரதேச இலக்கியங்களுக்கு, மண்வாசனைக்கு முக்கியத்துவம் அளித்தமை குறிப்பிடத் தக்கது. இவ்வகையில் புத்தளத்திலிருந்து வெளி வந்த பொன்மடல், கிளிநொச்சியிலிருந்து வெளிவந்த களன், கல்முனையிலிருந்து வெளிவந்த கீற்று முதலியன சில எடுத்துக் காட்டுகளாகும். அதேவேளை யாழ்ப்பாண மண்வாசனையைப் பிரதிபலிக்கும் வகையிலேயே அதிக இதழ்கள் வெளிவந்தன. தாரகை, விருத்தம், கிருதாயுகம் முதலியன அவற்றுள் குறிப்பிடத் தக்கவை. இவை மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை, கதைகள், நகைச்சுவைச் சித்திரம், இலக்கியக் கட்டுரைகள் என்பவற்றை அதிகம் பிரசுரித்தன. கைலாசபதி கட்டுரைகள், சிவத்தம்பி கட்டுரைகள், யோககநாதன் கட்டுரைகள் முதலியன இவற்றில் அதிகம் வெளிவந்தன.

80களுடன் எழுச்சிப்பெறத் தொடங்கிய மலையகத் தமிழ் இலக்கியத்துடன் மலையகத் தமிழ் இலக்கிய இதழான தீர்த்தக்

கரை வெளிவரத் தொடங்குகின்றது. மலையகத்தின் முன்னேற்றத்தில் ஆர்வமும் அக்கறையும் கொண்டிருந்த அறிவுஜீவிகளின் கூட்டு முயற்சியான இக்காலாண்டு இதழான தீர்த்தக்கரையாகும். மலையக இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு இது பெரிதும் களம் அமைத்துக் கொடுத்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. மலையக மக்களின் எழுதாத இலக்கியமாக வாழ்ந்துவந்த நாட்டுப் பாடல்களுக்கு 'ஏட்டில் எழுதாத இதயத்து ராகங்கள்' எனக் குறிப்பிட்டு இதழ்தோறும் கருத்து வடிவம் கொடுத்தமை தீர்த்தக்கரையின் முக்கிய பணிகளுள் ஒன்றாக விளங்குகின்றது. மலையக மக்களின் வாழ்வியலையும் உணர்ச்சிகளையும் பிரதிபலிக்கும் வகையில் அநேக சிறுகதைகள் இவ்விதழில் வெளிவந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

'பகிர்தலின் மூலம் விரிவும் ஆழமும் பெறுவது ஞானம்' எனும் வரிகளைத் தாங்கி தி. ஞானசேகரனை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவரும் ஞானம் சஞ்சிகை இன்றைய தமிழ் இலக்கிய சஞ்சிகைகளுள் முக்கியமான ஒன்றாக விளங்குகின்றது. கவிதை, சிறுகதை என்பன உட்பட விமர்சனங்கள், மதிப்புரைகள், பத்திகள் முதலிய அனைத்தையுமே தாங்கி வெளிவரும் ஞானம் பல்கலைக்கழகப் படைப்பாளிகள், பல்கலைக்கழகம் சாரா படைப்பாளிகள், மாணவர்கள் போன்ற அனைவருக்கும் இலக்கியக் களமாக அமைகின்றது. தமிழ் இலக்கிய சஞ்சிகைகளுள் மறுமலர்ச்சிக் காலம், கலைச் செல்விக் காலம் எனக் குறிப்பிடப்பட்டு வந்தது போல் இன்று 'ஞானத்தின் காலம்' எனக் குறிப்பிடப்படக்கூடிய அளவிற்கு ஞானம் வளர்ந்துள்ளது எனலாம். ஞானத்தின் இலக்கியப்பங்களிப்புக்கள் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படக்கூடிய தரத்தின. இவ்வாறு இருக்க ஞானத்துடன் இணைந்து இன்று வெளிவரும் ஏனைய இலக்கிய இதழ்களும் வரவேற்கத்தக்கதே.

iv

ஈழத்து இலக்கிய இதழ்களின் தனியான ஓர் இலக்கிய வடிவத்தினை மாத்திரம் தாங்கி வெளிவந்த இதழ்கள் என்றால் அவை கவிதைக்கான இதழ்களேயாகும். கவிதைக்கான தனி இதழ்கள் தமிழ் நாட்டிலேயே முதலில் தோற்றம் பெற்றன. அவ்வகையில் பாரதிதாசனின் 'குயில்' எனும் இதழே முதலாவது கவிதை இதழாகும். இதனைத் தொடர்ந்து கவிதை, சுரதா, வானம்பாடி முதலிய இதழ்கள் தமிழ் நாட்டில் வெளிவந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஈழத்தில் கவிதைகளுக்கு மாத்திரமே களமாக அமைந்த முதல் இதழாகக் குறிப்பிடத்தக்கது தேன்மொழி. வரதர், மஹாகவி ஆகிய இருவரும் இணைந்து சோமசுந்தரப்புவரின் நினைவாக வெளிக்கொணர்ந்ததே இவ்விதழாகும். நாவற் குழியூர் நடராசன், சோ. நடராசன், அ. ந. கந்தசாமி முதலிய ஈழத்துக் கவிஞர்களையும் ச. து. சு. யோகி, கலைவாணன், ரகுநாதன் போன்ற தமிழ் நாட்டுக் கவிஞர்களையும் சிறப்பாக அறிமுகப்படுத்திவைத்த பெருமை தேன்மொழிக்கே உரியது. அத்தோடு மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகளுக்கும் இவ்விதழ் களமாக அமைந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இதனைத் தொடர்ந்து வெளிவந்த நோக்கு கவிதைகளுக்கான ஒரு பொதுக்களமாக அமைந்தது. மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை ஆகிய இரண்டிற்கும் இது களமாக அமைந்த அதேவேளை, தாய் மொழிக்கவிதை, கவிதை மொழிபெயர்ப்பு, கவிதை விமர்சனம் போன்ற விடயங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து வெளிவந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஈழத்து நவீன கவிதையின் தோற்றத்திற்கும் வளர்ச்சிக்கும் முக்கிய

பங்காற்றிய மஹாகவி, நீலாவணன், முருகையன் போன்றோருக்கு நோக்கு இலக்கியகளம் அமைத்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

முன்னைய இரு இதழ்களையும் தொடர்ந்து 1969ம் ஆண்டு எம். ஏ. நுஃமான், சண்முகம் சிவலிங்கம் இருவரையும் ஆசிரியர்களாகக் கொண்டு கல்முனையிலிருந்து கவிஞன் வெளிவந்தது. கவிதையின் சமூகப் பெறுமானம், கலைத்தரம் இரண்டையும் வலியுறுத்தும் வகையில் கவிஞன் வெளிவந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள் உட்பட மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை என்பவற்றிற்கு இடமளித்து கவிஞன் வெளிவந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. "புதுக்கவிதை, மரபுக்கவிதை" என்ற பாகுபாட்டிற்கு கவிஞன் முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை. இருவகைக் கவிதைகளும் கவிஞனில் பிரசுரமாகின. தற்காலக் கவிதை (Modern Poetry) என்ற உணர்வே கவிஞனில் மேலோங்கி இருந்தது எனலாம்" என்று கவிஞன் இதழின் ஆசிரியர் நுஃமான் குறிப்பிடுவது இங்கு நோக்கத்தக்கது.

1970 களுக்குப் பின் ஈழத்தின் புதுக்கவிதை முயற்சியை வரவேற்கும் வகையில் பல கவிதை இதழ்கள் வெளிவந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. அவற்றுள் அப்துல் சத்தானின் க-வி-தை, அன்பு ஜவஹர் ஷாவின் பொறிகள், சரவணையூர் சுசந்தனின் சுவடுகள், புத்தளம் விடிவெள்ளிகளின் விடிவெள்ளிகள், இப்பினு அஸுமத்தின் பூபாளம், புத்தளத்திலிருந்து வெளிவந்த பொன் மடல் போன்றவை சில எடுத்துக் காட்டுகளாகும். இவையல்லாது கவிதைக்கென இன்றும் சில இதழ்கள் வெளி வருகின்றன. அவற்றுள் யாத்ரா, நீங்களம் எழுதலாம் போன்றன குறிப்பிடத்தக்கவை.

v

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு தமிழ் இலக்கியச் சஞ்சிகைகளின் பங்களிப்பு இன்றியமையாததாகும். படைப்பாளிகளுக்கு களம் அமைத்து, அவர்களை உற்சாகப்படுத்தி ஊக்கி வந்த பெருமை இத்தகைய இலக்கிய இதழ்களையே சாரும். இதழியல் இன்றி இலக்கியத்திற்கு களம் இல்லை என்று சொல்லக்கூடிய அளவிற்கு அவற்றின் இலக்கியப் பணி மேலோங்கி நிற்கின்றது. என்றாலும் நவீன தமிழ் இலக்கிய இதழ்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளுள் பிரதானமானது அவற்றின் இருப்பினை நீண்டகாலம் தக்க வைத்துக் கொள்ள முடியாமையேயாகும். இவற்றிற்கு பொருளாதார நெருக்கடி உட்பட, வாசகர்களின் கவனத்தை ஈர்த்துக் கொள்ள முடியாமை, போட்டி மனப்பாங்குகள் என்பனவும் காரணங்களாக அமைகின்றன.

இவ்வகையில் இலக்கிய இதழ்கள் தமது இலக்கியத் தரத்தை முதன்மைப்படுத்தும் அதேவேளை அனைத்துப் படைப்பாளிகளுக்கும் களம் அமைத்துக் கொடுக்க முன்வரவேண்டும். இளம் எழுத்தாளர்களை, வளரும் எழுத்தாளர்களை ஊக்கப்படுத்துவது இலக்கிய இதழ்களின் நோக்கமாக இருக்க வேண்டிய அதேவேளை சமூக மனப்பாங்கையும் இலக்கிய ஊக்குவிப்பையும் கூட மனத்திற் கொண்டு செயற்பட வேண்டும். இத்தகைய நிலைகளிலேயே இலக்கிய இதழ்கள் தம்முடைய இருப்பைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள முடியும். ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் வளர்ச்சியடையும் காலம் எல்லாம் இதழ்கள் நிச்சயம் வளர்ச்சியடையும்; பெருகும்; வளரும் என்பதில் எவ்வித சந்தேகமும் இல்லை.

நூற்றாண்டாய்

தொடரடும்

உன்பணி

—புலோலியூர்— வேல். நந்தன்

ஈழத்து இலக்கியத்தின் அஞ்ஞானம் போக்கி
ஞாலத்தில் எமை உயர்த்திடும் ஞானமே
ஆறாவதோடே நின்றிடும் சஞ்சிகைக்குள் நீயோ
நூறாவது தாண்டிப் பயணிப்பதே
மாறாத உன் மகத்துவத்தின் வெளிப்பாடு
வற்றாத எம் இலக்கிய தாகமதை
முற்றாகத் தீர்க்கின்ற ஞானசமுத்திரமே
அள்ளக் குறையா அட்சய பாத்திரமே
தேசங்கள் கடந்தும் தமிழால்
நேசங்கள் கொண்ட நெஞ்சங்களை
பாசங்களால் இணைக்கும் அறிவுக்கடலே
புதியவர்க்கு நீ புதுக்களம் தந்து
பழையவரின் அனுபவத்தை நேர்காண வைத்து
பகிர்தலின் மூலம் விரிவும் ஆழமும் காணும்
படைப்புப் பெட்டகமே உன்னால்
உயர்ந்தவர்கள் எத்தனை பேர் !
புதிதாய் வரும் படைப்புக்களும் நிகழ்வுகளும்
உன் பதிவாகிப் பரிணமிக்கும் போதினிலே
புத்தகப் பண்ணை அமைத்தும் புதுவாழ்வு தந்தாய்
வித்தகச் செருக்கின்றி பக்கம்சாரா நடுநிலையும்
பலரையும் அரவணைக்கும் அடையாளமும்
பிழைகளை எதிர்கொள்ளும் தந்துணியும்
கிரமமாய் வெளிவரும் தொடர்ச்சியும், உண்வாசகரும்
உன் தனித்துவமாய் மிளிர்
நூறாவது இதழ் காணும் ஞானமே
நூற்றாண்டாய்த் தொடரட்டும் உன் பணி

நீங்கள் குறிப்பிட்டமாதிரி 1960 – 1970 இடைப்பட்ட காலகட்டத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். இக்காலகட்டத்தில் மனதில் நிற்கின்ற சிறுகதைகளாக நந்தியின் அகரனின் தலைகள், செங்கை ஆழியானின் யாககுண்டம், செருப்பு, செ.போகநாதனின் சோளம், கபரராசசிங்கத்தின் வியாபாரம், துவைத்திலிங்கத்தின் கிணறு, என்.எம்.எஸ். ராமையாவின் ஒரு கூடைக்கொழுந்து, முனியப்பதாசனின் சந்திரிகா, ஆன்மீகத்தோ்தல், தெளிவத்தை ஜோசெப்பின் பொட்டு என்பன அடங்குகின்றன. உன்னதமான சிறுகதை உள்ளடக்கத்தில் புதுமையானதாக பாத்திர வார்ப்பில் இயல்பானதாக உரை நடையில் சிறப்பானதாக அமையவேண்டும். அது சமூகத்துக்கு நல்லதொரு சங்கதியைச் செய்தியாகக் கூற வேண்டும். படித்ததும் மனதில் ஓர் அதிர்வை உண்டாக்க வேண்டும். அப்படி எத்தனை சிறுகதைகள் வெளிவருகின்றன? வெறும் கதை கூறுவது சிறுகதையன்று. செம்பியன் செல்வனின் சப்பியூகம், செ.கதிர்காமநாதனின் வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது, குந்தவையின் சிறுமைகண்டு பொங்கு வாய், நெல்லை கபேரனின் ஒருபட்டாரி நெசவுக்கும் போகிறாள், கபால சுந்தரத்தின் உயர் உயரும் அள்ளாக்கள், முல்லைமணியின் கொக்கிளாய் மாமி, தி.ஞானசேகரனின் அல்சேசனும் ஒரு பூனைக்குட்டியும், தெனியானின் நான் ஆளப்பட்டேண்டும் முதலானவை தமிழில் வெளிவந்த நல்ல சிறுகதைகளாக எனக்குப்படுகின்றன. நீங்கள் கருதுகின்ற உன்னதங்களல்ல. - ஞானம் 96: நேர்காணலில் செங்கை ஆழியான்

Add

முன்னுரை

இன்றைய இக்காலம் புத்தகங்களுக்கு மீள் முக்கியத்துவம் ஏற்பட்டு புத்திசாலிப் பதிப்பாளர்கள் மகிழ்ச்சியாக இருக்கின்ற காலம். கணினியின்

புத்தகப் பதிப்புத் துறையில் தொகுப்புகள்

பு. பிரசாந்தன்

ஆக்கிரமிப்பில், எல்லாமே திரையிலேயே வாசிப்புக்கு வந்துவிடும், இதனால் புத்தகங்கள் காணாமற் போய்விடுமெனச் சொல்லப்பட்ட ஆருடங்களைப்பெல்லாம் தலை கவ்வப் பண்ணி, வண்ண வண்ணமாகவும் வழு வழுப்பாகவும் கெட்டி அட்டை கோல்ட் பொயிலிங் எனப் பலவிதமாகவும் புத்தகங்கள் முகங் காட்டிச் சிரிக்கின்றன. முன்னெப்பொழுதும் இல்லாதபடிக்கு நூல் வெளியீடுகள் மிகவும் மலிந்து விட்டன. வார இறுதிநாள்கள் என்றால் சொல்லவே வேண்டாம் எப்படியாவது இரண்டு அல்லது மூன்று நூல் வெளியீடுகளுக்குத் தலை காட்ட வேண்டிய நிலையில் வேலை நாள் கள் பரவாயில்லை என்றாகி விடுகிறது பலருக்கும்.

தமிழ் நாட்டில் ஏற்படும் இலக்கியப் புல மாற்றமொன்றால் உடனடி அதிர்வை ஈழத்திலும் உணரக்கூடியதாக இருக்கும் என்பதே பொதுவான வரலாறாகும். அங்கே தைத் திங்கள் புத்தகக் கண்காட்சி பெற்றுவரும் வெற்றிகரமான செல்வாக்கினால் நூல்கள் அச்சுருப் பெறுவது அதிகமாகி விட்டது. இதன் பாதிப்பு ஈழத்தில் உண்டு. இது தவிரவும் இவ்வாறானதொரு நிலைமை இங்கேற்பட்டுள்ளதற்குப் பின்வரும் மூன்று காரணங்களைப் பிரதானமானவையாகச் சொல்லலாம். ஒன்று, கணினியின் புண்ணியத்தில் அச்ச வசதி இலகுவானதாகியமை. இரண்டு, புத்தகக் கண்காட்சிகள் கிரமமாக வருடாந்தம் நடப்பதனால், நூலகங்கள் பாடசாலைகளுக்கு புத்தகங்கள் கணிசமான அளவு விற்பனையாகின்றமை. (அரசு வழங்கும் நிதியில்) மூன்றாவது புலம்பெயர்வு கண்ட டொலர், பவுண்ட் இத்தியாதிகளால் இந்தியாவிலோ ஈழத்திலோ மலிவாக நூல்கள் பிரசுரிக்க ஏதுவாக இருக்கின்றமை.

இந்நிலைமையினாலே தோன்றியுள்ள பல பாதகங்களையும் ஒரு சில நன்மைகளுக்காக மன்னிக்க வேண்டியிருக்கின்றது. வாழ்க்கையில் ஏற்படுகின்ற பல அனுபவங்களுள் ஒரு சிலவற்றிலேயே பாடம் படிக்க முடிவது போல இம்மென்னும் முன்னே பன்னூறாய் முளைக்கின்ற நூல்களுள் ஒரு சிலவே வியக்கப் பண்ணுகின்றன: இவற்றின் ஆயுள் அதிகமெனும் நம்பிக்கை தருகின்றன. பெரும்பான்மைய மற்றவை பலவும் ஒரு குறுகிய காலப் பத்திரிகை விளம்பரத்தைத் தமது ஆசிரியனுக்குப் பெற்றுக் கொடுத்துவிட்டு அப்பாடி என்று பழம் பத்திரிகைக் கடையிலோ இல்லையேல் அந்த அதே ஆசிரியனின் வீட்டிலோ தூங்கப் போய் விடுகின்றன. (நூல்கள்

வீட்டில் தங்கியிருக்கக் கூடிய அதியுயர் காலம் அந்த அதே ஆசிரியனின் வீட்டிலோ தூங்கப் போய்விடுகின்றன. (நூல்கள் வீட்டில் தங்கியிருக்கக் கூடிய அதியுயர் காலம் அந்த வீட்டுக்கார அம்மாவின் தன்மைக்கேற்ப வேறுபட வல்லது) இத்தகையதோர் நிலையில் தலை காட்டுகின்ற நன்மைகளுள் பின்வரும் இரண்டு முயற்சிகள் குறிப்பிடத்தக்கன.

1. முக்கியமான அதேவேளை பலகால மாய்ப் பதிப்புக் காணாதிருந்த அரிய நூல்கள் பலவும் இன்று மீள் பதிப்புப் பெறுகின்றமை உதாரணமாக சித்திர பாரதி,
2. பல ஆளுமைகளையும் ஒரே இடத்தில் தரிசிக்க வைக்கின்ற தொகுப்பு நூல்கள் பல அடிப்படைகளிலும் தொகுக்கப்பட்டு அடிக்கடி வெளியாகின்றமை.

||

தொகுப்புகளின் தேவை

தொடர்ச்சியாக ஒன்றை ஒரே விதமாக அனுபவிப்பதில் சலிப்பு மிக வல்லது மானுட மனது. இச்சலிப்புக் காரணமாக எத்துணைப் பெரிய எழுத்தாளராயினும் அவரை - தமது எழுத்தில் பேதம் காட்டினால் ஒழிய - தொடர்ந்து வாசிப்பதென்பது சற்றுச் சிரமமான காரியமே. ஆனால், பல் வித எழுத்துகளைப் பல்வேறு நடைகளிலே தருகின்ற தொகுப்பு நூல்கள் இவ்வகையில் தீரா வாசிப்புக்கு உரியவையாகித் திகழ்கின்றன. மேலும் குறித்தவொரு சமூகத்தின் குறுக்கு வெட்டுமுகத் தோற்றத்தைத் தருவதில் தனிப்பட்டோருடைய தொகுப்புகள் ஒருபோதும் போதுமானவையல்ல. இத்தகைய ஆய்வு முயற்சிகளுக்கு நிச்சயம் பலரையும் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தும் தொகுப்பு நூல்களே பயன் செய்ய வல்லன.

இத்தகைய தேவைகளை நிறைவேற்றி ஈழத்து இலக்கியத்தைத் தமிழ் நாட்டுக்கு உரிய முறையில் அறிமுகப்படுத்தி வைத்ததில் தொகுப்பு நூல்களுக்கு மிகப் பெரும் பங்குண்டு. மிக அண்மையில் மணிகண்டன் என்பாரால் தொகுக்கப்பட்டு வெளிவந்திருக்கும் வெண்பா குறித்த கவிதை நூலிற்கூட ஈழத்துக் கவிதைகளாகத் தரப்பட்டுள்ளவை சிலோன் விஜயேந்திரன் முன்பு தொகுத்தளித்த ஈழத்துக் கவிதைத் தொகுப்பிலிருந்து பெறப்பட்டவைதாம்.

இவ்வாறு முன்னைய தொகுப்பு நூல்களே இன்னமும் தேடப்படுவனவாகவும் பயன் நல்குவனவாகவும் விளங்குகின்ற இவ்வேளையில் புதிது புதிதாகவும் பல ஈழத்திலக்கியத் தொகுப்பு நூல்கள் வெளிவந்த வண்ணம் இருக்கின்றன. இவற்றுள் பல தமிழ்நாட்டு இலக்கியகர்த்தர் களாலும் தொகுத்தளிக்கப்படுகின்றன என்பது சிலாகித்துச் சொல்லப்பட வேண்டியது. (தமிழவன் தொகுத்த ஈழத்தின் புதிய தமிழ்க் கவிதைகள், மங்கை தொகுத்த பெயல் மணக்கும் பொழுது) தமிழக வெளியீட்டாளர்களும் இன்று ஈழத்துத் தொகுப்புகளை வெளியிடுவதில் எவ்விதத் தயக்கமும் கொள்வதில்லை. ஈழமென்ற பெயரில் வரும் எதுவும் தற்போது வியாபார நோக்கிலும் இலாபந் தருகின்ற தன்மையிருப்பதை மங்கையும் நேர்காணல் ஒன்றில்

ஒத்துக் கொண்டுள்ளார். இதன் பின்னணியிலேயே பல காலமாகப் பதிப்புக் காணாதிருந்த ஈழத்தின் முக்கிய கவிதைத் தொகுப்புகளாகக் கருதப்படுகின்ற பதினொரு ஈழத்துக் கவிஞர்கள், மரணத்துள் வாழ்வோம் ஆதியன தமிழ் நாட்டில் மீள்பதிப்புற்றமையையும் நோக்க வேண்டும்.

III

முன்னோடித் தொகுப்புகள்

பெரும்பாலும் தமிழக இலக்கியப்போக்கையே பின்பற்றி நடைபயிலுகின்ற ஈழத்துலகம், சிறுவர் இலக்கியம், பெண்ணியம், தலித்தியம் போன்ற துறைகளின் தொடக்கத்திற்கு ஓரளவுக்கேனும் காரணமாய் அமைந்ததெனச் சொல்வதில் தவறில்லை. இவற்றுள் சிறுவர் இலக்கியம், பெண்ணியம் ஆகியவற்றிற்கு உந்துசக்தியளித்த நூல்கள் தொகுப்புநூல்களே என்பது அவதானத்திற்குரியது.

1935ஆம் ஆண்டிலேயே சிறுவர் இலக்கியம் குறித்த பிரக்ஞைபூர்வமான ஆர்வத்தோடு வடமாநில முன்னாள் கல்வியதிகாரி கே.எஸ். அருணாந்தி அவர்களது முயற்சியின் பயனாய்த் தொகுக்கப்பட்ட 'பிள்ளைப்பாட்டு' இத்துறையில் மிகவும் கணிக்கப்படத்தக்க தொகுப்பாகும். 1918லேயே தனிக்கவிஞர் ஒருவரது (ச. வைத்தியநாதர்) சிறுவர் பாடல் தொகுதி வெளிவந்தபோதும் கே.எஸ். அருணாந்தியின் தொகுப்பே இத்துறையின்மீது பலரதும் அக்கறையைக் குவித்தது. இத்தொகுப்பில் வந்த கவிதைகள் பலவும் இன்று வரை முறைசார் மற்றும் முறைசாராக் கல்விப் போதனைகளில் சிறுவர்களுக்குக் கற்பிக்கப்பட்டு வருகின்றன. பின்னாளிற் தோற்றம்பெற்ற பல சிறுவர் பாடல்களும் இவற்றின் சார்பில் வந்தன என்று சொல்ல முடியும்.

இவ்வாறே, தமிழ் இலக்கியப்பரப்பில் பெண்ணியம் குறித்தும் பெண்மொழி குறித்தும் அக்கறை செலுத்திய ஆரம்பத் தொகுப்பாக பெண்கள் ஆய்வு வட்டத்தின் வெளியீடான 'சொல்லாதசேதிகள்' விளங்குகிறது. இன்று மிக அதிகளவில் பெண்ணியப் படைப்புகளையும் பெண்மொழிக் கவிதைகளையும் பெண்கவிஞர்கள் எழுதிவருகிறார்கள். மறையாத மறுபாதி, உயிர்வெளி, வெளிப்படுதல், பெயல் மணக்கும்பொழுது, இசை பிழியப்பட்ட வீணை என்று வரிசையாக வருகின்ற பெண்களின் தொகுப்புகளுக்கும் இன்று குறைவில்லை. எனினும், இத்தகையதொரு அடிப்படையில் பல்லாண்டுகளுக்கு முன்னமே அவதானம் செலுத்தப்பட்டது என்பதற்குச் சாட்சியாய் வெளி வந்த பெண்கள் பதினமரின் தொகுப்பான 'சொல்லாதசேதிகள்' பல கவிதைகளுக்கு ஆதர்சமாக விளங்கியது.

IV

தொகுப்பு நூல்கள் - பருந்துப்பார்வை

ஈழத்திலக்கியம் பற்றிய தமிழ்நாட்டின் அவதானத்தை ஈர்த்துக்கொண்டதில் தொகுப்புநூல்கள் மிகுந்த முக்கியத்துவமுடையன. கவிதையைப் பொறுத்தவரை சிலோன் விஜேந்திரனின் 'ஈழத்துக் கவிதைக் கணிகள்' நூலும் கிரியா வெளியிட்ட எம்.ஏ. நுஃமான், அ. யேசுராசா தொகுத்த பதினொரு ஈழத்துக் கவிஞர்கள்' நூலும் குறிப்பிடத்தக்கன. புனைகதையைப் பொறுத்தவரை சிற்பியின் தொகுப்பில்

சென்னை பாரிநிலையம் விற்பனை உரிமையைப் பெற்றிருந்த 'ஈழத்துச் சிறுகதைகள்', செ. யோகநாதன், யோ. சுந்தரலட்சுமி ஆகியோர் தொகுத்த 'வெள்ளிப் பாதசரம்', 'ஒரு கூடைக் கொழுந்து' தொகுப்புகள் தமிழகத்தாரின் பரந்த வாசிப்புக்குட் பட்டன. இத்தகு முக்கியத்துவமுடைய தொகுப்பு நூல்களை வசதிகருதி பின்வருமாறு வகைப்படுத்தி நோக்கமுடியும்.

ஈழம் பற்றிய பொதுத் தொகுப்புகள்

தமிழுலகின் பொதுமைக்குள் இருந்து இலங்கையை வேறுபடுத்தி, ஈழத்தின் பல பாகத்துப் படைப்பாளிகளது படைப்பு களையும் பல்வேறு அடிப்படையிலும் தொகுத்துத் தரும் பின்வரும் தொகுப்புகள் ஈழத்து இலக்கியம் செழிப்பதற்கு ஏதோவொரு வகையிலும் காரணமாய் விளங்கின. தேசம் தழுவிய இத்தகைய பொதுத் தொகுப்புகளுள் மிகுந்த முக்கியத்துவமுடையவற்றை இங்கு குறிப்பிடுதல் பொருத்தமாகும்.

கவிதை - பேராசிரியர் ஆ. சதாசிவம் தொகுத்த ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம், எம்.ஏ. நுஃமான், அ. யேசுராசா தொகுத்த 'பதினொரு ஈழத்துக் கவிஞர்கள்', சேரன், அ. யேசுராசா, இ. பத்மநாபையர், மயிலங்கூடலூர் நடராசன் ஆகிய நால்வர் தொகுத்த 'மரணத்துள் வாழ்வோம்', சிலோன் விஜேந்திரன் தொகுத்த 'ஈழத்துக் கவிதைக் கணிகள்', விடியல் வெளியிட்ட 'வேற்றாகி நின்றவெளி', தமிழவன் தொகுத்த 'ஈழத்தின் புதிய தமிழ்க்கவிதைகள்', 'இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதைகள்.'

சிறுகதை - சிற்பி தொகுத்து 1958இல் வெளியிட்ட 'ஈழத்துச் சிறுகதைகள்', செ. யோகநாதன், யோ. சுந்தரலட்சுமி தொகுத்த 'வெள்ளிப் பாதசரம்', 'ஒருகூடைக் கொழுந்து' இலங்கைக் கலைக்கழகம் வெளியிட்ட 'சுதந்திர இலங்கையின் தமிழ்ச் சிறுகதைகள்', செங்கைஆழியான் தொகுத்து பூபாலசிங்கம் பதிப்பகம் வெளியிட்ட 'ஈழத்து முன்னோடிச் சிறுகதைகள்'

துறை சார் தொகுப்புகள்

இவ்வாறு, ஈழத்தைப் பொதுமைப்படுத்தி நோக்கும் தொகுப்புகளை மட்டுமல்லாமல், தனித்தனித் துறைகளைப் பிரதானப்படுத்தித் தொகுத்த நூல்களையும் இங்கு அவதானிப்பது சாலும். எனினும், இவற்றின் வரிசை நீளும் என்பதால் வகைமை அடிப்படையிலும் உதாரண நூல்கள் சில மட்டுமே தரப்படுகின்றன. ஏனைய தொகுப்புகளையும் பொருந்தும் வகைக்குள் அடக்கிக் காணுதலே நேரியது.

கருத்தியல் அடிப்படை :

கவிதை :- தமிழரிமைக் கருத்தியல் சார் 'தமிழ் எங்கள் ஆயுதம்.' சிறுகதை :- அரசு வெளியீடாய் வந்த 'காந்தீயக் கதைகள்', முற்போக்குச் சிறுகதைகள்'

பிரதேச அடிப்படை :

கவிதை :- மலையகக் கவிஞர்களது 'குறிஞ்சிக் குயில்கள்.' சிறுகதை :- துறைவி வெளியிட்ட மலையகச் சிறுகதைகள்.'

பால் அடிப்படை :

கவிதை :- பெண்கவிஞர்களது 'சொல்லாத சேதிகள்', மங்கை தொகுத்த பெயல் மணக்கும் பொழுது.'

சிறுகதை :- பெண் எழுத்தாளர்களது 'அம்மா'

பருவ அடிப்படை :

கவிதை :- சிறுவர்க்கென்று எழுதப்பெற்ற பாடல்களின் தொகுப்பான 'பிள்ளைப்பாட்டு'.

கீழ் அடிப்படை :

கவிதை :- 'மல்லிகைக் கவிதைகள்', 'மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகள்' 'அமைதி குலைந்த நாட்கள்' (புதுக் கவிதைகள்).

சிறுகதை :- 'மறுமலர்ச்சிச் சிறுகதைகள்', 'ஈழகேசரிச் சிறுகதைகள்' (இத்தகைய தொகுப்புகளை வெளிக் கொணர்வதில் எழுத்தாளர் செங்கை ஆழியான் காட்டும் ஆர்வம் மிகவும் சிலாகித்துச் சொல்லப்பட வேண்டியது.

நிறுவன அடிப்படை :

கவிதை :- யாழ். பல்கலைக்கழக கலைப்பீட மாணவரது 'தேடல்', பேராதனைப் பல்கலைக்கழக மாணவரது 'என் தேசத்தில் நான்.' சிறுகதை :- பேராதனைப் பல்கலைக்கழக மாணவரது 'கதைப்பூங்கா', யாழ். பல்கலைக்கழகச் சிறுகதைத் தொகுப்பான 'மண்ணின் மலர்கள்'.

போட்டிக்கு வந்த படைப்புகள் :

கவிதை :- 'புது யுகத் தமிழர்'

சிறுகதை :- 'ஈழத்துப் பரிசுச் சிறுகதைகள்', 'தகவம் பரிசுக் கதைகள்.'

தனி ஆளுமை அடிப்படை :

கவிதை :- உன்னத மனித ஆளுமைக்குள் ஒருவராக விளங்கிய காந்தி குறித்த பல கவிஞர்களும் தொகுப்பான 'காந்தி பாமாலை'.

இவை தவிரவும் அவ்வப் பொழுது ஏற்பட்ட சர்ச்சைகளைப் பின் தொகுப்பாக்கும் முயற்சியும் அரங்கப் படைப்புகளைத் தொகுப்பாக்கும் முயற்சியும் மிகச் சிறுபான்மையாக நடைபெற்றுள்ளன. இவற்றுக்கு முறையே 'பாரதி கவிதைச் சமர்' 'ஷிக்வா' என்பவற்றை உதாரணங்களாகக் காட்டலாம்.

பல தசாப்தங்களாக ஈழத்தவரின் இயல்பு வாழ்க்கையைப் போர் தனது கொடிய கரங்களால் துவம்சம் செய்து வருகின்ற நிலைமை தொடர்கின்றது. போர் தனக்குரிய அத்தனை கொடிய இயல்புகளோடும் இயங்கி, படைப்பாளிகளுக்கு அவசியமான அமைதிச் சூழலைத் தர மறுக்கின்ற அதேவேளை, படைப்புகளுக்கு வீறை வழங்கி வருவதனை மறுப்பதற்கில்லை. இதனால், போரின் பல்வேறு அனுபவங்களையும் பதிவு செய்யும் படைப்புகள் தொடர்ந்த வண்ணம் உள்ளன. இவை பலவும் காலத்துக்குக் காலம் தொகுக்கப்பட்டும் வருகின்றன. இவற்றுள் முக்கியமானவற்றை பின்வரும் வகைப்பாட்டினுள் அடக்கிக் காண்பது சுலபமானதாகும்.

தமிழரிமை, தமிழ்த்தேசியம் சார்ந்தவை :

கவிதை :- யாழ்ப்பாணத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் வெளியீடான 'தமிழ் எங்கள் ஆயுதம்', தமிழ்த்தாய் வெளியீடான 'காலம் எழுதிய வரிகள்'.

முஸ்லிம் தேசியம் சார்ந்தவை :

கவிதை :- 'மீஸான் கட்டைகளின் மீள எழும் பாடல்கள்.'

புலம்பெயர்வு குறித்தவை :

கவிதை :- ப. திருநாவுக்கரசு தொகுத்த 'புலம்பெயர்ந்தோர் கவிதைகள்.'

சிறுகதை :- எஸ்.பொ. தொகுத்த 'பனியும் பனையும்'

போர்க்கால அனுபவம்/ சம்பவம் குறித்தவை :

கவிதை : தமிழ்த்தாய் வெளியீடான 'வானம் எம் வசம்', வெளிச்சம் வெளியீடான 'செம்மணி', 'ஆணையிறவு.'

கணிக்கத்தக்க பிற முயற்சிகள்

இவ்வாறு கவிதை, சிறுகதை போன்ற இலக்கிய வடிவங்களில் தனித்தனித் தொகுப்பாக வெளிவந்தவை போக, ஆக்க இலக்கியம் என்ற அடிப்படையில் கவிதை, சிறுகதை போன்றன கலந்த கதம்பத் தொகுப்புகளாக வெளிவந்தவை சிலவும் கவனத்திற்குரியன. இவ்வகையில் இந்திய சாகித்திய அக்கடமிக்காக சா. கந்தசாமி தொகுத்த 'அயலகத் தமிழ் இலக்கியம்' தொகுப்பில் 16 ஈழத்துக் கவிதைகளும், 16 ஈழத்துச் சிறுகதைகளும் தரப்பட்டுள்ளன. ஆங்கிலத்தில் இத்தகையதொரு கதம்பத்தொகுப்பு பேராசிரியர் செல்வா கனகநாயகம் முயற்சியில் வெளிவந்து ஈழத்தவரின் ஆற்றல்களுக்குப் புதிய வாசகவட்டத்தை வழங்கியுதவியது.

தேச எல்லைகள் கருதாது இன்று வெளிவரும் தமிழின் பொதுமைத் தொகுப்புகள் பலவும் ஈழத்துப் இலக்கியப் படைப்புகளுக்குச் சிறந்தமுறையில் முக்கித்துவம் அளிக்கின்றன. கவிஞர் ராஜமார்தாண்டன் தொகுத்த 'கொங்குதேர் வாழ்க்கை,' பெண்களின் கவிதைத் தொகுப்புகளான 'பறத்தல் அதன் சுதந்திரம்,' 'மை' முதலியன பலவற்றையும் இதற்குச் சான்றுகளாகத் தரமுடியும். 'யுத்த காலத்தில் பெண்கள்' போன்ற மும் மொழித் தொகுப்புகள் சிலவற்றிலும் தமிழ்ப் படைப்புகளுக்கு கணிசமான இடம் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

இத்தலைப்பின் கீழ், சில குறித்த படைப்பாளிகளின் இணைவில் மட்டுமே உருவான தொகுப்பு முயற்சிகளையும் காணுதல் கூடும். (கவிதை - க. சொக்கநாதன், வி. கந்தவனம், ஈழவாணன் ஆகியோரது 'சிட்டுக்குருவி', சிறுகதை - பதின்மூவரது எழு சிறுகதைகள் போன்றன) இவை போன்றன அத்துணை முக்கியத்துவம் இல்லாதவை என்பதனாலும் விரிவஞ்சியும் இவ்விடம் விபரமாக நோக்கப்படவில்லை. இவ்வாறே 'அரங்க அளிக்கைகள்' போன்ற சில நாடகப் பிரதித் தொகுப்புகள் வெளிவந்துள்ள போதும் இத்துறையில் தொகுப்பு முயற்சிகள் மிகவும் போதாமையுடையன.

V

தொகுப்பின் அரசியலும் விமர்சனத்தின் அரசியலும்

ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் மிகுந்த சர்ச்சையைச் சந்தித்த நூல்களாகவும் தொகுப்பு நூல்கள் விளங்குகின்றன. நூல்கள் தொகுக்கப்பட்ட விதத்திலும், தொகுப்பு நூல்கள் விமர்சிக்கப்பட்ட விதத்திலும் ஈழத்து அறிஞரிடையே நேர்மை இருந்த தெனக் கொள்ளமுடியவில்லை என்பது துரதிஷ்டமே! நிறைவில்

நான் சம்பந்தப்பட்ட தொகுப்பு முயற்சி குறித்த அனுபவத்தை இங்கு முன்வைப்பது இதனைத் தெளிவுபடுத்த வல்லது.

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலைக்காக 'இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதைகள்' தொகுப்புக்காகப் பல முன்னைய தொகுப்புகளையும் நான் வாசிக்கநேர்ந்தபோது அவற்றுள் முக்கியமான கவிஞர்கள் சிலர் விடுபட்டிருப்பதாய் உணர்ந்தேன். இதற்கான காரணங்களை அறிந்து கொள்வதற்காய் புதுவை இரத்தினதுரையை முன்வைத்து ஒரு கட்டுரையை எழுதி மல்லிகைக்கு வழங்கினேன். இதற்கான புலமைத்துவ காரணங்களை வழங்கமுடியாத நிலையில் நான் ஏதோ சொந்ததேவைக்காக (காக்கா பிடிப்பதற்காக) இக்கட்டுரை எழுதியதாய் சிலர் கட்டுரைத்தனர். இது, அவர்களின் தொகுப்பு முயற்சியின் பின்னணியில் அரசியல் தொழிற்பட்டதை எடுத்துக்காட்டப் போதுமானதாய் இருந்தது. இன்றுவரை புதுவை போன்றோர் விலத்தப்பட்டதற்கான ஏற்கத்தக்க நியாயம் எதுவும் நான் அறிந்துகொள்ளக் கிடைக்கவில்லை.

பதிலுக்கு என் தொகுப்புக் குறித்த விமர்சனங்கள் பலவும் வெளிவந்து, இன்னாரை இன்னாரை எல்லாம் விட்டுவிட்டார்

இவரென்று புலம்பித் தீர்த்தன. குறிப்பாக, அது தொடர்பில் ஞானத்தில் வெளிவந்த சர்ச்சையையும், பின் இவர்களையெல்லாம் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் எனத் தரப்பட்ட மிக நீண்ட கவிஞர் வரிசையையும் இங்கு சுட்டலாம் (வசனத்தை மடக்கி முறித்துப்போட்டு எழுதுவதே கவிதையென்று கருதினால் ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் ஒவ்வொரு கவிஞரைத் தொகுக்க வேண்டியிருக்கும்). மேலும், சில ஈழத்து விமர்சனங்கள் நேர்மையற்ற, பூரணமற்ற, திறமை யற்ற தொகுப்பெனக் கூறித் தத்தமது குழு மனநிலையைக் காட்டின. ஆனால், தீவிர வாசிப்புக்குரிய தமிழகச் சிற்றிதழான தீராநதியோ '... எதிர்கால சந்ததியினரும் ஏனைய தேசத்தவரும் பயன்பெறும் வகையில் இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துக் கவிதைகளைப் பதிவுசெய்யும் நூல், உலகத் தமிழ்க் கவிதை வரலாற்றில் இடம்பெறத்தக்க தகுதிகொண்ட நூல்' எனப் பாராட்டி விமர்சனம் செய்தது. இந்த விமர்சனத்தையும் மேற்குறிப்பிட்ட கருத்துக்களையும் ஒப்புநோக்கினால் ஈழத்தில் விமர்சனங்களின் பின்னாற் தொழிற்படும் பிரதேச, இன, குழு மனோநிலை அரசியலைத் புரிந்துகொள்வதற் சிரமம் இருக்காது.

நிலவுடைமை முயற்சிகள் மண்வாசனை நூல்கள்

கவாநிதி முப்பைமணி

நிலவுடைமைச் சமுதாயத்தின் சீர்குலைவுகள், முதலாளித்துவ சமுதாய அமைப்பின் தோற்றம், மேலைநாட்டு இலக்கியப் பரிச்சயம் ஆங்கிலக்கல்வி, மத்தியதரவர்க்கத்தின் தோற்றம் என்பன தமிழ் இலக்கியப் போக்கில் ஏற்படுத்திய மாற்றத்தின் விளைவாகவே நாவல் இலக்கியம் தோன்றியது.

நடைமுறை வாழ்க்கையோடு ஒட்டியதாகவும், நம்பகத் தன்மை வாய்ந்த சம்பவங்களைச் சித்திரிப்பதாகவும் பாத்திரங்களையும் அவற்றின் பண்புகள் செயல்கள், உணர்ச்சி மோதல்கள் முதலானவற்றை நீண்ட கதையுருவில் இயல்பான முறையில் புனைந்துரைப்பதாகவும் அமையும் வசன வடிவமே நாவல் எனலாம்.

நாவல் உரைநடையில் இருப்பதால் அதனை மட்டும் கருத்தில் கொண்டு நாவலை 'வசனகாவியம்' கூறும் மரபொன்று நிலவிவந்தது. தமிழில் முதல் நாவலாசிரியரான மயூரம் ச. வேதநாயகம்பிள்ளை தனது கதாபாத்திரமொன்றின் கூற்றாக,

“நம்முடைய சுயபாஷைகளில் வசன காவியங்கள் இல்லாத வகையில் இத்தேசம் சீர்திருத்தம் அடையாது என்பது நிச்சயம்” என வசனகாவியம் என்னும் தொடரைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

தமிழில் தோன்றிய ஆரம்பகால நாவல்களில் காவியத்தின் செல்வாக்குப் படிந்திருப்பதைப் பேராசிரியர் க. கைலாசபதி சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

நாவலை வசனகாவியம் எனக் கூறுவது தவறாகும். காவியமும், நாவலும் இருவேறுபட்ட சமூக அமைப்புக்களின் பிரசவங்களாகும். காவியம் நிலவுடைமைச் சமுதாயத்தின் தேவையினைப் பூர்த்தி செய்யும் இலக்கிய வடிவம்; நாவல் முதலாளித்துவ சமுதாயத்தின் பிரசவமாகும். நாவல் உருவத்தில் மாத்திரமன்றி உள்ளடக்கத்திலும் காவியத்திலிருந்து வேறுபடுகின்றது.

ஈழத்தில் தேசிய இலக்கியம், மண்வாசனை இலக்கியம் என்னும் கோட்பாடுகள் அறுபதுகளில் முனைப்புப் பெற்ற போதும் நாற்பதுகளிலேயே மண்வாசனையுடைய பிரதேச நாவல்கள் தோன்றிவிட்டன.

மண்வாசனை நாவல்கள் கதைமாந்தர்களின் அக உணர்வுப் போராட்டங்களுடன் அவர்கள் கால்பதித்து நிற்கும் மண்ணின் வாழ்க்கை முறைகள், தொழில்முறைகள், நாடித்துடிப்புக்கள், ஆசார அநுஷ்டானங்கள், சடங்கு சம்பிரதாயங்கள், விழாக்கள், விளையாட்டுக்கள், நம்பிக்கைகள், பாடல்கள்,

மரபுக்கவிதைகள் முதலானவற்றைப் பிரதிபலிக்க வேண்டும். குறிப்பிட்டதொரு பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர் எழுதியதாலோ, சில ஊர்ப்பெயர்கள் நாவலில் இடம் பெறுவதாலோ அது பிரதேச மண்வாசனை நாவலாகிவிடாது.

குறிப்பிட்டதொரு பிரதேசச் சூழலின் தனித்தன்மை வாய்ந்த குணாம்சங்களினடியாகத் தோன்றும் சமூகப் பிரச்சினைகளையும் அப்பிரதேசத்துக்கேயுரிய பண்பாட்டம்சங்களையும் வெளிப்படுத்தும் நாவல்களே மண்வாசனை நாவல்கள் என அழைக்கப்படும்.

தமிழ் மக்கள் உலகில் பலபாகங்களில் வாழ்கின்றனர். இவர்கள் அனைவருக்குமுரிய பொதுவான பண்பாட்டம்சங்கள் உண்டு. அதேபோல் ஈழத்தமிழருக்கெனப் பிரத்தியேகமான பண்பாடு, மொழிவழக்கு, வாழ்க்கை நோக்கு உண்டு. ஈழத்திலும் யாழ்ப்பாணம், வன்னி, கிழக்கிலங்கை, மேற்கிலங்கை, மலையகம் என்னும் பிரதேசங்களில் வாழும் தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளிலும், பண்பாட்டிலும் மொழிப்பிரயோகத்திலும் வித்தியாசமான போக்குகளை அவதானிக்கலாம். குறிப்பிட்ட பிரதேசத்திற்கேயுரிய தனித்தன்மைகளைச் சிந்தாமல் சிதறாமல் வெளிப்படுத்தும் நாவல்களே மண்வாசனை நாவல்கள் எனச் சுட்டப்படுகின்றன.

யாழ்ப்பாணப் பிரதேச மண்வாசனை நாவல்கள்:-

ஈழத்து மக்களது வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளைப் பொருளாகக் கொண்ட முதல் நாவலான திருமதி மங்களநாயகம் தம்பையாவின் 'நொறுங்குண்ட இதயம்' (1914) தெல்லிப் பனைக் கிராமத்தைக் களமாகக் கொண்டது. எனினும் மண்வாசனை நாவலுக்குரிய பண்புகள் இதில் அருகியே காணப்படுகின்றன.

கனக செந்திநாதன் அவரது கிராமமாகிய குரும்ப சிட்டியைக் களமாகக் கொண்டு 'விதியின் கை' (1953) நாவலை எழுதியுள்ளார். கிராமப்புற பண்பாட்டம்சங்கள், சமூக ஏற்றத்தாழ்வு பாடசாலை, கிராமச்சங்கத் தேர்தல், காவடியாட்டம் என்பவற்றை கதையமைப்புக்கு ஏற்றவிதத்தில் நேர்த்தியாகப் படம்பிடித்துள்ளார்.

யாழ்ப்பாணத்தின் குறிப்பிட்ட சில கிராமங்களை மட்டும் மையப்படுத்தி அவற்றின் சிறப்பான மண்ணின் மைந்தர்களையும் சமூகப்பிரச்சினைகளையும், பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் சித்திரிக்கும் போக்கு எழுபதுகளில் முனைப்புப் பெறுகிறது. செங்கை ஆழியான், ஏ. ரி. நித்தியகீர்த்தி, தி. ஞானசேகரன், புலோலியூர் க. சதாசிவம், டானியல், தெணியான், ஞானரதன் முதலானோர் மண்வாசனை நாவல்களைப் படைத்துள்ளனர்.

ஏ. ரி. நித்திய கீர்த்தியின் 'மீட்டாத வீணை' வடமராட்சிக் கிராமப் புறத்தைக் களமாகக் கொண்டது.

“ஒரு காலகட்டத்தில் வடமராட்சிப்பகுதி மக்களின் ஒரு சாராரது வாழ்க்கை எப்படி இருந்தது என்பதனைப் பிற்காலத்தில் அறிய விரும்புவோர் நிச்சயம் இந்நாவலைப் படிக்க வேண்டும்” எனக் கலாநிதி செ. யோகராசா இந்த நாவலைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார்.

புலோலியூர் க. சதாசிவத்தின் 'நாயணம்' என்னும் நாவலும் வடமராட்சியைப் பகைப்புலமாகக் கொண்ட மண்வாசனை நாவலேயாகும்.

“இலக்கிய உலகில் பிரவேசம் செய்த காலந்தொட்டு ஆக்க இலக்கியத்தில் 'மண்வாசனை' என்ற பண்பின் முக்கியத்துவத்தையும் நான் நன்றாக உணர்ந்தவன். பிரதேசப் பேச்சுவழக்கின் துணையுடன் அங்கு வாழ்மக்களின் அவல நிலையையும் அதற்குரிய காரணத்தின் ஆணிவேரையும் காணவேண்டும் என்பதே என் இலக்கியப் பயணத்தின் குறிக்கோளாகும்” எனச் சதாசிவம் அவர்களே கூறுவதிலிருந்து அவர் பிரக்ஞையுடைய மண்வாசனையுடைய படைப்புக்களைப் படைக்க முனைந்தார் என்பது தெளிவாகின்றது.

செங்கையாழியான் தனது பல நாவல்களில் வண்ணார் பண்ணைக் கிராமத்தின் வாழ்க்கையம்சங்களையும் பண்பாட்டினையும் சித்திரித்துள்ளார். 'முற்றத்து ஒற்றைப்பனை', 'பிரளயம்' ஆகிய நாவல்கள் இக்கிராமத்தைக் களமாகக் கொண்டவைகளே. இங்குள்ள சில மரபுகள், சமூக பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள் முதலானவை இந்த நாவல்களில் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. இவர் எழுதிய 'வாடைக்காற்று' (1974) நெடுந்தீவு கடற்கரைப் பிரதேசத்தைப் பகைப் புலமாகக் கொண்டது.

அ. கைலாசநாதனின் 'கடற்காற்று' என்னும் நாவல் மண்டைதீவு மீனவர்களின் வாழ்க்கையை மையமாகக் கொண்ட நாவலாகும். கடல் தொழிலாளரின் துயரம் நிறைந்த வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளைச் சித்திரிக்கும் முதல் நாவல் என்ற பெருமை இந்நாவலுக்குண்டு.

கே. டாணியலின் 'போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர்' (1975) என்னும் நாவல் மண்வாசனையும் மீன்வாசனையும் புலப்பட எழுதிய நாவலாகும். ஒரு பிரதேச நாவல் என்ற வகையில் மீனவர் சமூகத்தின் வாழ்க்கை முறைகளையும் பண்பாட்டம்சங்களையும் சித்திரிப்பதில் ஆசிரியர் கவனம் செலுத்தியுள்ளார்.

தி. ஞானசேகரனின் புதியசுவடுகள் (1977) சாதிப் பிரச்சினையைக் கருவாகக் கொண்ட நாவல். சாதி அமைப்பினால் வரும் விபரீதங்களை இந்நாவல் எடுத்துக் காட்டுவதோடு சாதிப்பிரச்சினை காலப்போக்கில் அழிந்து விடும் என்பதனையும் எடுத்துக்கூறுகிறது. புன்னாலைக் கட்டுவன் கிராமத்தின் மண்வாசனை கமழ எழுதப்பட்ட இந்நாவலில், பிரதேசப் பண்பு முனைப்புப் பெற்றுள்ளது. இந்நாவலின் இரண்டாவது பதிப்பின் முன்னுரையாக ஆசிரியர் கூற்று பின்வருமாறு அமைகிறது: “இது எனது கிராமத்தின் கதை. எனது மக்களின் கதை. ஒரு காலகட்டத்தில் அவர்களுடைய எண்ணங்கள், சிந்தனைகள், கனவுகள், கவலைகள், நம்பிக்கைகள், சந்தோஷங்கள், சடங்குகள், சமூக இயக்கம் பற்றிய அவர்களது பார்வை, அவர்கள் வாழ்ந்த சூழல் இவையாவும் எப்படி இருந்ததோ அப்படியே அவற்றை இந்த நாவலில் பதிவு செய்திருக்கிறேன்” - ஞானசேகரனின் இக்கூற்று அவர் பிரக்ஞை பூர்வமாகவே மண்வாசனையுடன் இந்நாவலைப் படைத்துள்ளார் என்பதைத் தெளிவாக்கிறது.

வண்ணிப் பிரதேச மண்வாசனை நாவல்கள்

த. கைலாசபிள்ளை எழுதிய இன்பவதி (1942) என்னும் நாவலே வண்ணியில் தோன்றிய முதல் மண்வாசனை

நாவலாகும். யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிடபாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தின் 'கலாநிதி' சஞ்சிகையில் தொடராக வெளிவந்த இந்த நாவல் நான்கு அத்தியாயங்களுடன் நிறைவிட்டது. கிடைத்திருக்கும் அத்தியாயங்கள் வன்னிமக்களின் வாழ்க்கை முறைகளையும், பண்பாட்டையும் ஆசிரியர் நேர்த்தியாக வெளிப்படுத்தியுள்ளதைக் காட்டுகின்றன.

அ. பாலமனோகரனின் 'நிலக்கிளி' நாவலே (1973) தற்போது கிடைக்கும் முதல் மண்வாசனை நாவலாகும். முல்லைத்தீவு மாவட்டத்திலுள்ள தண்ணிமுறிப்புக்கிராமத்தைச் சேர்ந்த விவசாயிகளின் வாழ்க்கை முறையைச் சித்திரிக்கும் இந்நாவல் எழுத்தாளன் பிறந்த மண்ணினமீது கொண்ட காதலின் பிரசவம். நாகரீகத்தின் சாயலோ, புறவுலகின் கள்ளங்களின் சாயலோ பரவாத கிராமியச் சூழலும் அச்சூழலுடன் அமைந்த மாந்தரின் மனப்பாங்குகளுமே இந்நாவலின் அடிப்படை. வயலும் அதனையண்டிய இருண்ட காடுகளில் உள்ள தாவரங்கள், விலங்குகளுடனான வாழ்க்கை முறைகளும், பண்பாட்டுக் கூறுகளும், பேச்சுமொழியும் நாவலைச் சிறந்ததொரு பிரதேச மண்வாசனை நாவலாக இனங் காட்டுகின்றன.

முல்லைமணியின் மல்லிகைவனம் (1985) மழைக்கோலம் (2003) என்பனவும் கிராமப்புறஞ் சார்ந்த மக்களின் வாழ்க்கையம்சங்களும் சடங்காசாரங்களும், கலைகளும், கிராமத்துப்பாடசாலையும், கிராமச்சங்கத் தோத்தலும், உணவுப் பழக்கங்களும், தொழில் முறைகளும், நம்பிக்கைகளும் பொதிந்த மண்வாசனை நாவல்களாகும்.

மழைக் கோலம் சமுதாய முன்னேற்றத்தை நோக்கி இளைய தலைமுறையினரின் செயற்பாடுகளுக்குப் பழைய தலைமுறையினர் முட்டுக்கட்டைபோட முயல்வதும் அதனை இளைஞர்கள் முறியடிப்பதுமான சம்பவங்களை விபரிக்கின்றது. அளவான பேச்சு மொழி உபயோகம் நாவலை உயிர்த்துடிப்புடையது ஆக்கியுள்ளது.

பரந்தன் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த குமரபுரக் கிராமத்தைக் களமாகக் கொண்டது தாமரைச் செல்வியின் 'சுமைகள்' (1977) நாவல்.

“தனிமனித உணர்வுகளை முதன்மைப்படுத்திய போதும் ஒரு முழுமையான சமூகப் பார்வை இந்த நாவலில் புலனாகிறது” எனப் பேராசிரியர் நா. சுப்பிரமணியன் இந்நாவல் பற்றிக் கூறுகின்றார். பிரதேச மண்வாசனை அம்சங்கள் இந்த நாவலில் முனைப்புடன் தொழிற்படுவதை அவதானிக்கலாம். 'பச்சையவயல் கனவு' என்னும் மண்வாசனை நாவல் தாமரைச் செல்வியின் படைப்பாகும். 'ஈழநாடத்தில்' தொடராக (2003 - 2004) வெளிவந்துள்ளது. யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த விவசாயிகள் கிளிநொச்சியில் வந்து குடியேறி விவசாயம் செய்து முன்னேற்றம் அடைந்துவரும் போது போரின் அனர்த்தங்களால் எல்லாவற்றையும் இழந்து நிற்கும் அவலநிலையை இந்த நாவல் காட்டுகின்றது. கதைக் களமான கிளிநொச்சியின் மக்கள் வாழ்க்கையையும் பண்பாடுகளையும் இந்நாவல் சித்திரிக்கின்றது.

கிழக்கிலங்கை நாவல்கள்

புத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதித் தசாப்தத்திலேயே கிழக்கிலங்கையில் நாவல்கள் எழுதப்பட்ட போதும் 1955 ஆம் ஆண்டு முதலாகவே அப்பிரதேசத்தைக் களமாகக் கொண்ட

நாவல்கள் தோன்றத் தொடங்கின. மூதூர் வ. அ. இராசரத்தினம் 1955 இல் ஈழகேசரியில் எழுதிய 'கொழு கொம்பு' நாவலே கிழக்கிலங்கையின் முதல் மண்வாசனை நாவலாகும்.

சமூகத்தில் பெண்கள் ஆண்களை நம்பி ஏமாற்றமடைந்து துன்புறாது தமது காலிலே தனித்து நின்று இயங்கவல்ல சமுதாய நிலைமையை உருவாக்கவேண்டும் என்பதே இந்த நாவலின் தொனிப் பொருளாகும். கதையின் களத்தைக் கதையுடன் மிக லாவகமாக இணைத்து எழுதப்பட்ட சுவாரசியமான மண்வாசனை நாவலே கொழுகொம்பாகும்.

திருகோணமலை க. அருள் சுப்பிரமணியத்தின் 'அவர்களுக்கு வயது வந்துவிட்டது' (1973) என்னும் நாவலும் மண்வாசனை நாவலின் சிலகூறுகளைத் தன்னகத்தே கொண்டது.

பூர். ஜோன் ராஜனின் போடியார் மாப்பிள்ளை (1976) என்னும் நாவல், கிழக்கிலங்கையின் மிகச்சிறந்த மண்வாசனை நாவலாகும். மட்டக்களப்பிலுள்ள கன்னன்குடாப்பிரதேசத்தின் நிலவுடைமையாளராகிய போடியார் அவருக்குக்கீழ் கமஞ் செய்யும் முல்லைக்காரன் வாழ்க்கையும் காதலும் குடும்ப உறவுமுறைகளும் பிரதேச உணர்வுடன் எழுதப்பட்ட நாவலாகும். பிரதேசத்துக்கேயுரிய சூழலுக்கமைந்த பொருளா தார பண்பாட்டம்சங்களுடன் இந்த நாவல் திகழ்கின்றது. இந்நாவலில் போடியார் முல்லைக்காரன் என்ற இருவேறு சமூக மாந்தரின் சமூக பொருளாதார ஏற்ற தாழ்வுகளும் போடியாருக்குள்ளேயே பொருளாதார ஏற்ற தாழ்வுகாரணமாக அமைந்த உள் புரண்பாடுகளும் அவைஇனைய தலைமுறையினரின் உணர்வுகளில் விளைவிக்கும் தாக்கமும் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. கதையினை வளர்த்துச் செல்ல கிராமப்புறத்தின் பழக்க வழக்கங்களும் பிரதேசமணம் வீசும் காதல் உறவும் துணை புரிகின்றன. கிராமப் புறத்திற்கேயுரிய குணம்சங்களுடன் அமைந்துள்ளது இந்த நாவல்.

வாழைச் சேனைக் கிராமத்தைக் களமாகக் கொண்டது. அஹ்மத்தின் 'புதிய தலை முறைகள்' நாவல் (1976) முதிய தலை முறையினருக்கும் இனைய தலை முறையினருக்கும் இடையே உள்ளூர் அரசியல் தொடர்பான போட்டியே நாவலின் அடித்தளம். கிராமப்புறப் பழக்க வழக்கங்கள், பகைப்புலத்தோடொட்டிய வாழ்க்கை முறை விபரங்கள் ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடும் காதல் கதை இது.

அப்துல் ஸமது எழுதிய 'பனிமலர்' என்னும் நாவல் (1982) மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தைப் பகைப்புலமாகக் கொண்ட மண்வாசனை நாவலாகும்.

“இந்த நாவலை வாசிப்பவர்கள் மட்டக்களப்புப் பண்பாடுகளையும் முஸ்லிம்களின் தனித்துவமான ஆசாரங்களையும் நம்பிக்கைகளையும் நிறையக் காணலாம்... இந்த நாவலில் மட்டக்களப்பு மணக்கிறது, இம்மண்ணின் தேன் இனிக்கிறது, மீன்பாடுகின்றது, தயிர் சுவைக்கிறது என்று நீங்கள் சொன்னால் அதுவே நான் பெற்ற சிறந்த பரிசிலாகும்” என நாவலாசிரியரே கூறுவதிலிருந்து 'பனிமலர்' நாவலின் தன்மையை அறிந்து கொள்ளலாம்.

மலையக மண்வாசனை நாவல்கள்

மலையகத் தொழிலாளர்களின் பல்வேறு பிரச்சினைகளையும் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் பிரதிபலிக்கும் நாவலாக திருமதி கோகிலம் சுப்பையாவின் 'தூரத்துப்பச்சை' (1964) என்னும் நாவல் திகழ்கிறது. எத்தனையோ இன்பக் கனவு

களுடன் இந்தியாவிலிருந்து இலங்கை மலையகத்துக்குத் தோட்டக் கூலிகளாக வந்து வாழ்க்கையில் சொல்லொணா அவலங்களை எதிர் நோக்கும் வாழ்க்கையை மையமாகக் கொண்டது இந்த நாவல். துரைமார், கங்காணிமார், கணக்குப் பிள்ளைமார் என்போரின் அடக்கு முறையும் கொடுஞ் செயல்களும் பாலியல் சுரண்டல்களும் நிலவும் மலையக வாழ்க்கையைக் களமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது இந்த நாவல். நாவலின் கதை நான்கு தலைமுறைகளின் வரலாறாகும். ஒரு சமுதாய வரலாறு என்று கூறத்தக்க வகையில் அமைந்த இந்நாவலில் அவலச் சுவையே விஞ்சி நிற்கிறது.

தோட்டத் தொழிலாளருவாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை ஒரு சம்பவப் போராட்டத்தை மையமாக வைத்துச் சித்திரிப்பது தெளிவத்தை ஜோசெப்பின் 'காவங்கள் சாவதில்லை' (1974) நாவல். இந்நாவல் பிரச்சினைக்கு அழுத்தம் கொடுப்பதற்குப் பதிலாக வீரம், காதல், சோகம் முதலிய உணர்ச்சி முனைப்புக் களுக்கு முதன்மை தரப்பட்டுள்ளது. மக்களின் வாழ்க்கை முறையும் பண்பாடும் இந்த நாவலில் இடம் பெறுவதைக் காணலாம்.

பிரதேசம் சாரா எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்கள்

மலையகம், வன்னி ஆகிய பிரதேசங்களில் தொழில் நிமித்தம் சென்று வாழ்ந்து அப்பிரதேச மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள், ஆசார அனுஷ்டானங்கள் மொழிவழக்குகள், வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளைக் கூர்ந்து அவதானிப்பதன் மூலமும் நேரடி அநுபவமூலமும் அவ்வப் பிரதேச நாவல்களைப் பல எழுத்தாளர்கள் எழுதியுள்ளனர்.

பிரதேச மண்வாசனை நாவல்கள் ஆழமான சமூகப் பார்வையும் குறிப்பிட்ட மண்ணுக்கேயுரிய பிரச்சினைகளையும் அவற்றுக்கான காரணிகளையும் அறிவுபூர்வமாக அணுகிப் பெற்ற தரவுகளினூடான உணர்வு பூர்வமான கதையம்சமும் கொண்டவையாக அமைவது அவசியம்.

“ஆழ்ந்த நேரடி அநுபவமின்றி அவசரப் போக்கிற் போதிய பரிச்சயமற்ற விஷயங்களைப் பலர் நாவலுக்குப் பொருளாகக் கொண்டுள்ளனர். அவர்கள் பிரச்சினைகளைச் சரியான சமூக பொருளாதாரப் பகைப்புலத்தில் நோக்குதல் சாத்திய மில்லை” எனப் பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் கூறுவது மனங்கொள்ளத் தக்கது.

செங்கை ஆழியான் வன்னியில் நெடுங்காலம் வாழ்ந்து பெற்ற அநுபவத்தின் மூலம் வன்னிமக்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை உணர்ந்து கொண்டவர். இவர் எழுதிய 'காட்டாறு' (1977) என்னும் நாவல் கடலாஞ்சி என்னும் கற்பனைக் கிராமத்தைக் களமாகக் கொண்டாலும் இது செட்டிசூழல் சூழலையே மனதில் கொண்டு எழுதப்பட்டது. யாழ்ப்பாணம் தீவ்ப்பகுதிகளிலிருந்தும், மலையகத் தோட்டங்களிலிருந்தும் வந்து குடியேறியவர்களும், செட்டிசூழல்பகுதி மக்களும் சேர்ந்து வாழ்கின்றனர். அக்கிராமத்தில் உருவாகி வரும், கிராமத் தலைமைப் பொறுப்பில் உள்ளவர்களும், அரசு உத்தியோகத்தார்களும் பல வகையிலும் மக்களைச் சுரண்டி வழ்கின்றனர். அரசாங்கத்தையும் ஏமாற்றிச் சமூகவிரோதச் செயல்களைப் புரிகின்றனர். இச் செயல்களை எதிர்த்து கிராமத்தின் இனைய தலைமுறை எழுச்சி பெறுவதை இந்த நாவல் சித்திரிக்கின்றது. நாவலின் கதையம்சம் கிராமப்புற விவசாயிகளின் வாழ்க்கை

முறை தொழில் முறை முதலானவற்றை விபரிப்பதனால் மண் வாசனை நாவல் அந்தஸ்தைப் பெறுகிறது.

புலோலியூர் க. சதாசிவம் மலையகத்தில் முப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக வாழ்ந்து மலையகமக்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளையும், துன்ப துயரங்களையும் சொந்த அநுபவத்தின் மூலம் உணர்ந்து கொண்டவர். இவரின் மலையகப் பிராந்திய மண்வாசனை நாவலான 'மூட்டத்தினுள்ளே' மலையக மக்கள் அநுபவிக்கும் துன்ப துயரங்களையும், அவர்களின் வாழ்க்கை முறைகளையும் பலங்களையும் பலவீனங்களையும் சடங்கு சம்பிரதாயங்களையும் கதைப்போக்குடன் பின்னிப்பிணைந்து எழுதப்பட்டதாகும்.

“பெருமாள் அடுத்த காம்பிரா அஞ்சலைக்காக இரங்குகிறான். பாவம், அவள் புருஷன் ஒரு மொட்டும் இரண்டு இலைகளுமாக வயிற்றில் ஒன்றையும் கையில் இரண்டையும் பாரர் கொடுத்துவிட்டு, ஒருவருடத்துக்கு முன்புதான் தேயிலைக்கு உரமானான்” என்னும் கூற்று தேயிலையைக் கொய்யும்போது ஒரு மொட்டும் இரண்டு இலையையும்தான் பறிக்கும் நிகழ்ச்சியை இயல்பாக உருவகப்படுத்துகின்றது.

தி. ஞானசேகரனின் 'குருதிமலை' நாவலும் மலையகப் பின்னணியிலேயே எழுதப்பட்டது. மிகச்சிறந்த மலையக நாவல் என விமர்சகர்களால் போற்றப்பட்ட இந்த நாவல் சிங்களத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. தோட்டப் பகுதி மக்கள் தாம் காலாதி காலமாக வாழ்ந்த இடைத்தெவிட்டு வேறொரு இடத்திற்குப் பலவந்தமாகப் பெயர்க்கப்படும் அவலநிலையை இந்நாவல்

சித்திரிக்கின்றது. 1992-93 காலப்பகுதியில் மதுரை அமெரிக்கன் கல்லூரியில் எம். ஏ. பயிலும் மாணவர்களுக்கு இந்நாவல் பாடநூலாக விளங்கியது.

நந்தியின் மலைக்கொழுந்து (1964) மலையகத் தொழிலாளர் மத்தியிலே தொழிற்சங்கப் பிரிவினைகள் வளர்ந்திருந்த சூழ்நிலையினை பகைப்புலமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது. இது தொழிலாளர் பிச்சினைகளின் பின்னணியில் அமைந்த காதல் கதையாகும். மலையகத் தொழிலாளரது வாழ்க்கையை அநுதாபத்துடன் நோக்கும் யார்ப்பாணத்து நடுத்தரவர்க்கத்தவர் ஒருவரது கண்ணோட்டத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளது.

தோட்டத் தொழிலாளர் தமது வாழ்க்கைத் தேவைகளுக்காக துரைமாரிடம் உரிமைக் குரல் எழுப்புவதையும், தொழிற்சங்கப் போராட்டம் நடத்துவதையும் யோ. பெனடிக்டர் பாலனின் 'சொந்தக் காரன்' நாவல் சித்திரிக்கின்றது. காம்பரா என்ற சிறு அறைக்குள்ளேயே தாய், தந்தை, வயது வந்த பெண்கள், இளம் தம்பதிகள், குழந்தைகள் என்போர் வாழவேண்டிய நிர்பந்தத்தின் அடிப்படையின் எழும் அவலமான உணர்வு நிலையே நாவலின் அடிப்படை. தோட்ட நிர்வாகத்தின் ஊழல்கள், பாலியல் சுரண்டல்கள் என்பன நாவலில் இடம் பெறுகின்றன.

ஈழத்தில் தோன்றிய எல்லாமண்வாசனை நாவல்களையும் இக்கட்டுரையில் விபரிப்பது சாத்தியமாகாது. வகைமாதிரிக்குச் சில நாவல் பற்றிய சில குறிப்புக்களைமட்டும் தந்துள்ளேன். ❖

அகதிகளாகவும், அநாதைகளாகவும்

ஆக்கப்பட்ட எங்களை,

இப்பொழுதெல்லாம், கொடிய

இனத்துவேசமும், சாதிவெறியும் தாக்குவதில்லை.

வானம் தெரியும் எங்கள், அழிந்த

ஓலைக் குடிசைக்குள்

தெருவில் திரியும் சொறிநாய்களும்

வெறியில் அலையும் விசர்நாய்களும்,

பசிக்கும் போதெல்லாம் வந்து, எங்களைப்

புசித்து விட்டுப் போகின்றன.

கொடிய யுத்தத்தால், முகவரி அழிக்கப்பட்ட

எங்கள்

குடிசைகளுக்குள், இன்று

எல்லா நாய்களும் வந்து,

எங்கள் குருதிகளைக் குடித்துவிட்டு,

வழியும் அழுக்குகளையும்

வாயால் நக்கிவிட்டுப் போகின்றன.

பசியின் வேதனையில் பதறியழும், எங்கள்

பச்சினம் பாலகர்களுக்காக,

இரவில் கனிந்து இன்பமளிக்கும் நாங்கள்,

இனத்துவேசமில்லா, மனித யந்திரங்கள்

எங்களை வேசிகளென்று ஏசும்,

ஏகனின் சீடர்களும், தேவர்களும்

எங்கள் கண்ணீரைத் துடைத்தெறிய

முன்வாட்டும், இல்லாவிட்டால்

அவர்களும் வந்து, எங்கள் அழுக்குகளை

ஆனந்தமாக நக்கி விட்டுப் போகட்டும்!

மலையக இலக்கியம்

தமிழ் இலக்கியம் என்றும், ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் என்றும், பேசப்படுவதுபோல், மலையக இலக்கியம் என்றும் தனியாகப் பேசப்படும் அளவுக்கு, மலையகத்தின் உழைக்கும் மக்கள் பற்றிய இவ்வெழுத்துக்கள் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தில் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி வந்திருக்கின்றன.

‘மலையக இலக்கியம் என்னும் இலக்கியத் தொகுதியானது ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிப் போக்கின் மிக முக்கியமான கூறாகப் போற்றப்பட்டு வருகின்றது’ (லெனின் மதிவானம் – உயிர் நிழல் கட்டுரை)

‘ஈழத்து இலக்கியத்தினை செழுமைப்படுத்தும் பிரதான ஆற்றலை இன்று மலையகம் பெற்றிருக்கிறது’ (செ.யோகநாதன் – இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஈழத்துச் சிறுகதைகள் தொகுதி ஒன்று முன்னுரை)

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் மலையக இலக்கியம் என்னும் பதம் பரவலாகவும் சற்று அழுத்தமாகவும் விழுந்த காலமாக நாம் 1960களைக் கொள்ளலாம்.

அறுபதுக்குப் பின் எழுந்த இந்தப் புது உத்வேகத்துக் கொடிக்கால்களாக நின்ற மூத்த தலை முறை எழுத்தாளர்களும் இதை மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர்.

மலையக இலக்கியம் பற்றிப் பேசுகின்ற பொழுது இவ் விலக்கியம், அல்லது இவ்வெழுத்துக்கள், அதன் விஸ்தரிப்பு, வளர்ச்சி நிலைப்பு போன்ற அனைத்துக்குமான செயற்பாடுகள் ஆகியவைகள் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துகின்ற இந்த மக்கள், அவர்களது உயிரைப் பணயம் வைத்த உழைப்பால் உருவான இந்தப் பிரதேசம், ‘மலையகம்’ என்கின்ற அதன் அடையாளம் ஆகியவை பற்றிய ஒரு முன்னோட்டமும் அவசியமானதே.

பல நூற்றாண்டுகால வரலாற்றினையும் அரசியல் கலாசாரப் பின்னணியையும் கொண்ட இச் சிறிய இலங்கைத் தேசத்தில் மலையகம் ஏறத்தாழ ஒரு இருநூறு ஆண்டு கால வரலாற்றினை மட்டுமே கொண்டது (1820–2008)

இலங்கையில் பிரத்தானியரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட கோப்பி, தேயிலை, ரப்பர், போன்ற பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கைக்கு உழைப்புச் சக்தியாக கொண்டு வரப்பட்ட தென்னிந்திய வம்சாவளிகளே இந்த மலையக மக்கள் எனப்படுபவர்கள்.

இவர்களின் வரவும்; அந்த வரவுக்கான காரணமாய் அமைந்து விட்ட பெருந்தோட்ட அமைப்பும் இலங்கையின் வரலாற்றுப் போக்கில் ஒரு புதிய சகாப்தத்தை உருவாக்கியது.

பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியம் அதுவரை காலம் இருந்த இலங்கையின் பொருளாதார அடித்தளத்தை மாற்றி அமைத்தது. பாரம்பரியமாகப் பேணப்பட்ட, விவசாயத்தை அடித்தளமாகக் கொண்ட பொருளாதார அமைப்பும்; நிலபிரத்துவ முறையை ஆதாரமாகக் கொண்ட கிராமிய முறையில் கட்டிடமுட்ப்பட்ட சமூக அமைப்பும் சீர் குலையத் தொடங்கின.

புதிதாக அறிமுகமான ஏற்றுமதியை மையமாகக் கொண்ட இந்த முதலாளித்துவப் பொருளாதாரம் ஒரு புதிய சமூகக் கட்டுமானத்தை எதிர்பார்த்திருந்தது. பிரித்தானியர்களின் முதலும் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களின் உழைப்பும் இந்தப் புதிய பொருளாதார வளர்ச்சிக்கான ஆதாரமாகத் திகழ்ந்தன.

இவ்வாறு ஒரு புதிய பொருளாதாரத்தின் எழுச்சியை மையமாகக் கொண்டே மலையக மக்கள் என வழங்கப்படும் ஒரு சமூகத்தின் வரலாறு இந்த நாட்டில் ஆரம்பமானது.

இந்த ஆரம்பத்தின் வரலாறே விசித்திரமானது! ஏற்கனவே இங்கு தயாராய் இருந்த தேயிலை, ரப்பர் தோட்டங்களில் உழைத்துச் சம்பாதிக்க வந்தவர்கள் அல்லர் இம்மக்கள். காடுகள் மலிந்து மனித சஞ்சாரமற்ற இம் மத்திய மலைப்பகுதிகளை காடழித்துத் திருத்தி நாடாக்கி பயிர் செய்கைக்கு ஏற்ற நிலமாக மாற்றவும் மலைகளைக் குடைந்து பாதைகள் போடவும் இந்த மக்கள் பட்ட சிரமங்கள் ஏட்டில் அடங்காது; எழுதி மாளாது.

‘இவர்களது சரித்திரம் உலக அடிமை மக்களது சரித்திரத்தின் பிற்பகுதி’ (சி.வி. வேலுப்பிள்ளை – நாடற்றவர்கதை) வெள்ளையர்கள் நீக்ரோக்களை பிடித்தார்கள். சந்தைகளில் விலைகொடுத்தும் வாங்கினார்கள். கைகால் விலங்கிட்டு தங்கள் தங்கள் நாடுகளுக்குக் கப்பலேற்றிக் கொண்டு போனார்கள். துறைமுகங்கள் தூரமான ஊர்களில் இருந்தால் கால் நடையாக அவர்களை அங்கே கூட்டிவரப் பணித்தார்கள். சீராக உடனோடமுடியாத பெண்களையும் வயோதிபர்களையும் சவுக்கால் அடித்து ஓடச் செய்தார்கள். பசி, பலவீனம், சவுக்கடி போன்ற கொடுமைகளால் மயங்கி விழுந்தவர்களைக் காலால் உதைத்து பாதையோரங்களில் போட்டு விட்டு பயணத்தைத் தொடர்ந்தார்கள்.

அடிமை முறைக்கு உறைவிடமான அமெரிக்காவில் இந்தக் காட்டுமிராண்டித் தனத்துக்கு பெரும் எதிர்ப்புக் குரல்கள்

தென்பத்தை ஜோடிப்

எழுந்தன. மனிதநேயர்களும், அறிஞர்களும், எழுத்தாளர்களும் அடிமை முறைக்கு எதிராகக் கண்டனக் குரல் எழுப்பினார்கள். கதைகளாக, கவிதைகளாக, கட்டுரைகளாக ஆயிரக்கணக்கான படைப்புகள் வெளிவந்தன. உலகத்தின் மனச்சாட்சி இந்த மனிதாபிமானமற்ற ஈனச் செயலுக்கு முடிவுகட்டியது.

அடிமை முறை ஒழிக்கப்பட்டதும் கூலிமுறை அறிமுகம் கொள்ளத் தொடங்கியது.

அடிமைமுறை ஒழிப்பு என்கின்ற பெயரில் அடிமைகளை வெளியேற்றிவிட்டு காலியான இடங்களுக்கு ஒப்பந்தக் கூலிகள் சேர்க்கப்பட்டனர்.

இந்தியாவை ஆட்சி செய்த பிரிட்டன் இந்தியாவில் கூலிச் சந்தையை ஏற்படுத்தியது.

மேற்கிந்தியத் தீவுகள், மொரீசியஸ், பீஜி, கயானா, மலேயா, பார்க்கு போன்ற நாடுகளுக்கு இந்தியர்கள் ஒப்பந்தக் கூலிகளாக அனுப்பப்பட்டனர்.

இலங்கையை ஆட்சி செய்த பிரிட்டிஷியர்கள் தங்களது புதிய பொருளாதார அமைப்பின் வளர்ச்சிக்கு ஏற்றபடி அரசியல் சட்டங்களை மாற்றியமைத்துக் கொண்டனர்.

இந்தியாவில் சிற்றரசர்களை மதுவையும், மாதுவையும் காட்டி ஏமாற்றி ஆட்டுத்தோலுக்கு நிலம்கேட்டு, வண்டி வண்டியாய் ஆட்டுத்தோல் கொண்டுவந்து இறக்கி, நிலங்களை வஞ்சகமாக அபகரித்தது போல், இங்கும் கண்டிப் பிரதேச சிங்கள விவசாய மக்களின் நிலங்களை காசைக் காட்டி அபகரித்தனர். உறுதியற்றதும் காட்டு விலங்குகளுக்கு உறை விடமாகி இருந்ததுமான காடுகளை அரசகாணிகளாக்கினர். குறைந்த விலையில் வெள்ளைக்காரர்களுக்கு கை மாற்றி கோப்பிப் பயிர் செய்கையை ஊக்குவித்தனர்.

கோப்பிப் பயிர் செய்கைக்காக தென்னிந்தியக் கிராமங்களில் இருந்து ஆட்களைக் கொண்டுவருவது ஆரம்பத்தில் சிரமமான காரியமாகவே இருந்துள்ளது.

ஆள் கட்டிகளும் தரகர்களும் கிராமம் கிராமமாய்ச் சென்று மக்களிடம் கண்டிச் சீமை பற்றிப் பேசியபோது மக்கள் கோப்பிப்பட்டுள்ளனர்.

கண்டி கண்டி எங்காதிங்க...

கண்டி பேச்சே பேசாதிங்க...

கண்டி படும் சீரழிவை

கண்ட பேரும் சொல்லுறாக... என்னும் நாட்டார் பாடல் இதற்கான ஊர்ஜிதமாக அமைகிறது.

இந்தியக் கிராமங்களின் சாதிப்பிரிவுகளாய் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட சமூக அமைப்பு, தொழிலே அடிப்படையாகக் கொண்ட சாதி முறை வகுப்பு, ஒரு குறிப்பிட்ட சாதியினர் அவர்களுக்கான தொழிலையே செய்ய நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட பாரம்பரிய பழக்க வழக்கங்கள் போன்ற கட்டாயங்கள் கீழ் மட்ட சாதிப்பிரிவினரை இந்தத் தரகர்கள்பால் ஈர்த்துள்ளது. 'சாதித்தொழில் இல்லாத வேறு தொழில்' என்னும் மகிழ்வுடன் உடன்பட்டுள்ளனர்.

கண்டி கண்டி எங்காதிங்க

கண்டி பேச்சே பேசாதிங்க

சாதி கெட்ட கண்டியில்

சக்கிலியன் கங்காணி - என்னும் நாட்டார் பாடல் ஆரம்பத்தில் கிளம்பி வந்தவர்கள் யார் என்பதைக் கூறுகின்றது.

கோப்பிப் பயிர் செய்கைக்கு பெரிய அளவிலான நிரந்தரத் தொழிலாளர்கள் தேவைப்படவில்லை. ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலத்திலிருந்து ஒரு அரை நூற்றாண்டு காலத்தில் கோப்பிக்காலம் முடிவற்றது. (1824-1869)

அதன் பிறகே பெரிய அளவில் தேயிலைப் பயிர்ச் செய்கை ஆரம்பமானது. இது பெருமளவிலான தொழிலாளர்களை நிரந்தரமாக வேண்டி நின்ற துறை.

இந்த மக்களின் வரவைக் குறிக்கும் கீழ் வரும் அட்டவணை இதை உறுதிப்படுத்தும்

1820-1827 - 10,000	}	கோப்பி
1847- 50,000		

1877-146000	}	தேயிலை
1911-457765		

தொழிற் கமிஷனரின் அறிக்கைப்படி 1950களின் மலையகத்தில் 949684 இந்திய வம்சாவளித் தமிழ்த் தொழிலாளர்கள் இருந்துள்ளனர்.

ஆரம்பத்தில் இலங்கை வர மறுத்தவர்கள், பிறகு இப்படிக் கூடுதலாகப் புலம் பெயரக் காரணமாக இருந்தவர்களும் இந்தியாவை ஆட்சி செய்த ஆங்கிலேயர்களே.

நிலமற்ற விவசாயிகளாகவும், நாட்கூலித் தொழிலாளர்களாகவும் இந்தியக் கிராமத்தில் இருந்த இவர்கள் நெற்பயிர்ச் செய்கைகளிலும், விவசாயத்திலும் அக்கறையற்ற ஆங்கிலேயர்களின் அரசியல் நடவடிக்கைகளால் பட்டினிக்குள்ளாக்கப்பட்டனர். கடனாளிகளாக்கப்பட்டனர்.

பொதுவாகவே எந்த ஒரு நாட்டிலிருந்தும் குடிப்பெயர்வு நிகழ்வதற்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு. ஒன்று தள்ளும் (Push) காரணம். மற்றது இழுக்கும் காரணம் (Pull)

இருக்கும் நாட்டில் வாழமுடியாத சூழலை ஏற்படுத்துவதே 'தள்ளும்' காரணி.

வாழமுடியாத சூழல் ஏதும் ஏற்படாதபோதும், போகும் இடத்தின் வசதி வாய்ப்புக்கள் இப்போதிருப்பதை விட கவர்ச்சியானதாகத் தோன்றி அதனால் குடிப்பெயர்வதே இழுக்கும் காரணி.

இலங்கை நோக்கிய இவர்களது பெயர்வுக்கான காரணமே 'தள்ளப்பட்டது'தான்.

தேயிலைத்தாரடியில் தேங்காயும் மாசியும் கிடைக்கிறது என்று நம்பி இவர்கள் கிளம்பவில்லை.

கண்டியின் கவர்ச்சியால் ஈர்க்கப்பட்டு இவர்கள் கடல் தாண்டவில்லை.

தோட்டத் தொழிலாளரின் இலங்கை வருகை இந்த நாட்டின் வளங்களைச் சூறையாடவந்த பிரிட்டிஷ்காரர்கள் என்னும் அந்நிய இனத்தவரின் நடவடிக்கையால் ஏற்பட்ட ஒன்று.

அவர்களின் வருகையின் மையமான நிலங்கள் ஏழைச் சிங்கள விவசாயிகளிடமிருந்து பிரிட்டிஷ்காரர்கள் பிடுங்கி எடுத்த நிலங்கள்.

இரண்டு அந்நியர்கள் தங்கள் நிலங்களை, அதன் வளங்களை சூறையாடிவிட்டதாகவே இலங்கையின் பெரும் பாண்மேச் சிங்களவர்கள் எதிர்புணர்வு கொண்டிருந்ததில் வியப்பில்லை.

ஆனால் அடிமைகள் போல் இங்கு கொண்டுவரப்பட்டு, அடிமைகளாகவே வைத்திருக்கப்பட்டு தங்களது உழைப்பிற்கான நியாயமான ஊதியம், உரிமை ஏதுமற்று கசக்கிப் பிழியப்படும் இந்த மக்களின் நிலைப்பற்றியெல்லாம் அக்கறை கொண்டது யார்! அக்கறை கொண்டது யார்!

ஏற்றுமதி மூலம் பெறப்பட்ட அந்நியச் செலாவணியில் 90% வீதமானது தேயிலை, றப்பர் போன்றவற்றால் பெறப்படுவது. இது பெருந்தோட்டப் பொருளாதாரத்தின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துகிறது. இதன்படி பெருந்தோட்டப் பொருளாதாரத்தின் முதுகெலும்பான - தொழில் சக்திக்குக் காரணமான - தொழிலாளர்களும் முக்கியத்துவம் பெறவேண்டும்.

ஆனால் நடந்ததென்ன! நடப்பதென்ன! இவர்களின் வருகையும் வரலாறும் சரித்திரத்தில் இடம் பெற்றிருக்க வேண்டியவை! ஆனால் நடைபெறவில்லை.

இந்த வெற்றிடங்களெல்லாவற்றையும் நிரப்பும் பணியினை மிக நேர்த்தியாக செய்து கொண்டிருக்கிறது மலையக இலக்கியம்.

ஈழத்துப் பிரதேச வாழ்க்கையைப் பொருளாய்க் கொண்ட சிறுகதைகளில் தேயிலை றப்பர் தோட்டங்களில் உடலுழைப்புத் தொழிலாளர்களாக வாழும் இந்தியவம்சாவளி மக்களைப் பற்றிய படைப்புகளுக்கு ஒரு தனி மதிப்புண்டு (பேராசிரியர் அமரர் கைலாசபதி - தோட்டக்காட்டினிலே முன்னுரை)

ஒரு சமூகத்தில் இருந்து தோன்றும் தரமான இலக்கியங்கள் மூலம் அந்தச் சமூகத்தின் வரலாற்றினை அறிந்து கொள்ளலாம் என்பார். இதற்குத் தகுந்த சான்றாக எடுத்துக் காட்டாக - மலையகத் தமிழ் நாவல்கள் விளங்குவதை என்னால் உணரமுடிந்தது (பேராசிரியர் க. அருணாசலம் - மலையகத் தமிழ் நாவல்கள் - ஒரு அறிமுகம் - முன்னுரை)

உழைக்கப் பிறந்தவர்களாகவே இருந்து விட்ட இவர்களது வாழ்க்கை ஒரு சிலுவைப்பாதை. அந்தப் பாதையின் வேதனைகள், கண்டிச் சீமைக்குக் கப்பலேறியதிலிருந்து காலம் காலமாய், தலைமுறை தலை முறையாய் இங்கேயே வாழ்ந்து மடியும் பல்வேறு சோகச் சமமைகள் திரும்பவும் ஒடிப்போய்விடமாட்டோமா என்னும் ஏக்கம் அனைத்தும் ஏடேறாத அவர்களது வாய்ப்பாடல்கள் மூலம் வெளிவருகின்றன.

கன்னிப்பயணத்திலிருந்து ஒவ்வொன்றாய் ஒவ்வொன்றாய்...

கடல் காத்து வீசையிலே

கண்ணு ரெண்டும் சுத்துதுடி

குடிச்சு வந்த கஞ்சிகொட

கொமட்டி வெளியாச்சுத்துடி...

என்றும்,

ஊரான ஊரிழந்தேன்

ஒற்றைப் பனைத் தோப்பிழந்தேன்

பேரான கண்டியிலே

பெத்த தாயை நான் மறந்தேன்...

என்றும்,

கோண கோண மலையேறி

கோப்பிப் பழம் பறிக்கையிலே

ஒரு பழம் தப்பிச்சின்னு

ஓதைக்கிரானே சின்ன தொரை...

என்றும் பாடிப் பதிந்து வைத்துள்ளமை வியப்புக்குரியது.

நாட்டார் பாடல்கள் வரலாற்றுக் காலத்துக்கு முற்பட்டவை. ஏடேறாத இந்த வாய்மொழிப் பாடல்களுக்கும் நவீன இலக்கியத்துக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருப்பதாகவும் நாட்டாரிலக்கியத்தைத் தாய் என்றும் நவீன இலக்கியத்தை. சேய் என்றும் வர்ணிக்கின்றனர், நாட்டாரியல் ஆய்வாளர்கள்.

காலத்தை வென்று நிற்கும் இந்த வாய்மொழிப் பாடல்களே மலையக இலக்கியத்தின் தோற்றுவாயாகிறது.

ஏறத்தாழ 180 ஆண்டுகால மலையகத்தின் சரித்திரத்தில் மலைய எழுத்துக்கு ஒரு 140 ஆண்டுகால சரித்திரத்தைத் தேடிக்கொடுத்திருக்கிறது 'ஏபிரஹாம் ஜோசப்' என்பவருடைய கோப்பிக்கிருஷி கும்மி' என்னும் நூல், மலையகத்தின் முதன் நூலே இதுதான்.

இக்கும்மிப் பாடல்களை இயற்றிய ஏபிரஹாம் ஜோசப் ஒரு கோப்பித்தோட்டக் கண்டக்டர்.

வெள்ளைக்காரத் துரைகளைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக எழுதப்பட்ட இக்கும்மிப் பாடல்கள் தோட்டத்து மக்களை, நாட்டார் பாடல்களைப் பாடக்கூடாது என்றும் இந்தக்கும்மிப் பாடல்களையே பாடவேண்டும் என்றும் நிர்ப்பந்தம் செய்தது.

'தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பாடித்திரியும் ஆட் சேகரமான பல்வேறு பாடல்களுக்கு மாற்றீடாகவே எழுதியுள்ளேன். கோப்பித் தோட்டங்களில் இம்மக்கள் எவ்வளவு சலுகைகளுடன் சந்தோஷமாக இருக்கின்றனர். இங்கு வருமுன் தமது நாட்டில் மோசமான வாழ்க்கையை அனுபவித்த இவர்கள் இந்த வாழ்க்கையைத் தந்த இந்த எசமானர்களுக்கு நன்றி விகவாசம் மிக்கவர்களாகவும் பணிவுள்ளவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும்' என்று உபதேசம் செய்கின்றார் இந்நூலாசிரியர்.

ஏடேறாத நாட்டார் பாடல்களுக்கு எதிர்ப்பாட்டு பாடப்பட்டுள்ள அதிசயமும் இங்கதான் நடைபெற்றுள்ளது.

ஆனாலும் நியாயத்தின் பக்கம் நில்லாது துரைத் தனத்துக்குத் துதி பாடிய தூர்நோக்கால் எதுவித அசைவுமின்றி நெடுந்துயிலில் கிடந்துவிட்ட மலையகம் போலவே இந்த நூலும் கிடந்துவிட்டது.

இதற்குப்பிறகு ஒரு அரை நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலான நீண்ட மௌனத்தின் பின் 1920களில் இறுதியில் மலையக எழுத்துலகில் ஒரு வேகத்துடன் பிரவேசித்தவர், கோ. நடேசய்யர்.

மலையகத்தின் தொழிற் சங்கவரலாற்றில்; அரசியல் நடவடிக்கைகளில்; பாராளுமன்ற விவாதங்களில், பத்திரிகை மற்றும் நூல் வெளியீட்டுத் துறைகளில், இலக்கிய முயற்சிகளில் ஒரு கால் நூற்றாண்டு கால சாதனை படைத்தவர் நடேசய்யர்.

தங்களை உணராமல், தங்களது பலம் தெரியாமல், உறைந்து போய்க் கிடந்த மலையகத்தை தன் எழுத்தால்

பேச்சால், துண்டுப் பிரசுரங்களால், இடைவிடாத தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளால் உலுப்பி உலுப்பி அசையச் செய்தவார் நடேசய்யார். பத்துக்கும் மேற்பட்ட புத்தகங்களை அந்த முப்பதுகளிலேயே போட்டுக் காட்டியவர் இவர். மலையகத்தின் முதல் சிறுகதையான திரு ராமசாமி சேர்வையின் சரிதம் என்ற படைப்பைத் தந்த பெருமையும் இவரையே சார்கின்றது. (1931)

இவருடைய சட்டசபை விவாதங்கள் மிகப் பிரசித்தம் கொண்டவை. இந்த உழைக்கும் மக்களின் நல்வாழ்விற்சாக அச்சமின்றி வாதிட்டவர் கோ. நடேசய்யார்.

இப்போதெல்லாம் பாராளுமன்றத்தில் இந்த மக்களின் பிரச்சினைகள் பற்றி பேச்சே எழுவதில்லை. பிறகெங்கே விவாதங்கள் நடைபெறப் போகின்றன. 'இவர்கள் எத்தனை மகிழ்ச்சியாக இருக்கின்றார்கள். இந்த மகிழ்ச்சியைத் தந்தவர்களைப் பாராட்ட வேண்டும், நன்றி கூறவேண்டும், பணிவுடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும்' என்று கூறிய ஏபிரஹாம் ஜோசப்பின் காலத்தில் தான் (1869) இன்றிருக்கின்றோம்; அரசியல் ரீதியில்.

ஈழத்தின் முதல் நாவல்லைத் தந்தவராக வரலாற்றில் இடம் பெற்றுள்ள சித்திலெவ்வை, அருள்வாக்கி அப்துல் காதிர் போன்றவர்களும் கண்டிசைய மையமாகக் கொண்டே தமது எழுத்துப்பணிகளை, சமூகப் பணிகளை, கல்விப் பணிகளை மேற்கொண்டவர்கள்.

கோவிந்தசாமித்தேவர், பி.ஆர். பெரியசாமி; எஸ். எஸ். நாதன், எச். நெல்லையா, மு.வே.பெ. சாமி, டி.எம். பீர்முகம்மது; மாத்தளை அருணேசர் என்று நாம் தேடித்தேடி பதிவு செய்பவர்கள் அனைவருமே இந்த மக்களின் விடிவுக்காக எழுத்தைப் பாவித்தவர்கள், பணி புரிந்தவர்களே என்றாலும் மலையக இலக்கியம் என்று பார்க்கின்றபோது நம்முன் எழுந்து நிற்பவர்கள் சி.வி. வேலுப்பிள்ளையும், கே. கணேஷ் அவர்களுமே.

மலையக இலக்கியத்தில் முப்பதுகளின் முக்கிய ஸ்தூபிகளாக, முதல்வர்களாக முத்திரை பதித்தவர்கள் கோ. நடேசய்யார்; சி.வி வேலுப்பிள்ளை, கே. கணேஷ் ஆகிய மூவர்.

மலையக இலக்கியத்தின் முன்னோடியும், கவிஞரும், நாவலாசிரியரும், தொழிற்சங்கவாதியும், அரசியல்வாதியுமான சி.வி. வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் தன்னுடைய ஆங்கில எழுத்துக்கள் மூலம் இந்த மக்களின் துயரார்ந்த வாழ்வை தமிழின் எல்லைகளுக்கப்பாலும் கொண்டு சென்ற பெருமைக்குரியார்.

முப்பதுகளிலேயே எழுதத் தொடங்கி இருந்தாலும் இரண்டு நூல்கள் வெளிவந்திருந்தாலும், பிந்திய ஐம்பதுகளில் இந்த மக்களின் அவலங்களைப்பாடிய IN CEYLONS TEA GARDENS என்னும் கவிதை நூலே இவருக்கு அழியாப் புகழை ஈட்டித்தந்தது. 'இந்த மக்களைப் பற்றி எழுதத் தொடங்கிய பிறகே நான் பெருமைப் படுத்தப்பட்டேன்' என்று அவரே அடிக்கடி கூறியதுண்டு. BORN TO LABOUR என்னும் நூல் பிந்திய அறுபதுகளில் வெளிவந்தது.

இவருடைய கூடுதலான படைப்புக்கள் பி. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. IN CEYLONS TEA GARDENS, தேயிலைதோட்டத்திலே என்ற தலைப்புடன் கவிஞர் சக்தீ பாலையா அவர்களால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

எல்லைப்புறம்; வாழ்வற்ற வாழ்வு, பார்வதி, வீடற்றவன், இனிப் பட மாட்டேன், ஆகியவை இவருடைய நாவல்கள்.

மணிக்கொடியில் கதை எழுதி மலையகத்துக்கு மதிப்புத் தேடித் தந்தவர் தீவிர இடதுசாரிக் கொள்கையுடையவரான கே. கணேஷ் அவர்கள்.

கவிதைகள் மூலம் இலக்கியப் பிரவேசம் செய்து மணிக்கொடி, வீரகேசரி, தேசாபிமானி போன்ற இதழ்களில் ஒரு சில சிறுகதைகள் படைத்திருந்தாலும் இவரது மொழிபெயர்ப்பு நூல்களும், நாற்பதுகளில் நடத்திய பாரதி என்னும் சஞ்சிகையும் இவரை மலையக இலக்கியத்தின் மறக்க முடியாத முன்னோடியாக அடையாளப்படுத்தி நிற்கின்றன.

முல்க்ராஜ் ஆனந்த்; கே.ஏ. அப்பாஸ், பிரேம்சந்த், ஹோசிமின்; லூசன் என்று விரிவடைந்த இவருடைய மொழிபெயர்ப்பின் மூலம் இருபதுக்கும் மேற்பட்ட மொழி பெயர்ப்பு நூல்கள் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகிற்குக் கிடைத்துள்ளன.

ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் 1956 ஆம் ஆண்டை தற்கால இலக்கியத்தின் எல்லைக் கோடாகக் கொள்ளலாம். இந்த ஆண்டில் அரசியல் பொறுப்பேற்ற அமர் பண்டாரநாயக்காவின் அரசாங்கம் கலாசாரத் துறைகளில் காட்டிய ஆர்வமும், உயர்கல்விக்குரிய போதனா மொழியாக தேசிய மொழிகள் உயர்த்தப்பட்ட பெருமாற்றமும் அதன் விளைபயன்களுமே இந்த ஆண்டை தற்கால இலக்கியத்தின் எல்லையாகக் கொள்வதற்குக் காரணமாக அமைகின்றன.

இந்த மாற்றங்களின் விளைச்சல்கள் சிங்களக் கலை இலக்கியத்துறைகளிலும் வடக்கு கிழக்கு மாகாண மக்கள் இலக்கியத்திலும் ஒரு மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. மலையகம் அமைதியாகக் கிடந்தது!

மலையகத்தின் சமூகச் சூழ்நிலை, பொருளாதாரத்தாழ்வு, அரசியல் அநாதை நிலை, பிற்படுத்தப்பட்டுக் கிடந்த கல்வி முறை ஆகிய அழுத்தங்கள் மலையகத்தின் கலை இலக்கிய முயற்சிகளை உரத்து ஒலிக்க விடவில்லை.

ஆனால் அறுபதுகளில், ஒரு ஆற்றல் மிகுந்த சமூகத்தின் குரலாக, ஒரேவிதமான நாடித்துடிப்புடன், சமூக உணர்வு பிரவகித்துப் பொங்க மலையக இலக்கியம் என்கின்ற துறை ஒரு திடீர்க் குமுறலாகப் பீறிட்டுக் கிளம்பியது.

மலையகம் என்கின்ற பிரதேசம் இந்நாட்டு சட்டத்தாலும் சமூகத்தாலும் ஒதுக்கப்பட்ட பிரதேசமாகும். ஆரம்பத்தில் கோப்பிக்காட்டான்; பிறகு தோட்டக்காட்டான், என்று இந்த நாட்டின் தமிழர்களாலேயே ஒதுக்கப்பட்டவர்கள் - புறக்கணிக்கப்பட்டவர்கள் இந்தப் பிரதேச மக்கள்.

வந்தேறு குடிகள்; பஞ்சம் பிழைக்கவந்த பஞ்சவர்கள். கூலிக்காரர்கள். இவர்கள் மத்தியிலிருந்து எழுத்தா... கதைகளா, கவிதைகளா, என்ற ஏளனங்கள் ஒரு புறம், உங்களைப் பற்றியும் நாங்கள் தான் எழுத வேண்டும் என்னும் குத்தல்கள் ஒரு புறம்.

இத்தனை எதிர்ப்புக்களையும் மீறி எழுந்து வந்த எழுத்துக்கள் இவைகள்.

தோட்டக்காடு; தோட்டக்காட்டான் என்கின்ற பிரயோகங்கள் கூட மலையகம்; மலைநாட்டு மக்கள் என்று ஒரு கௌரவத்துடன் அழைக்கப்பட்ட காலமும் அந்த அறுபது என்கின்ற பொற்காலமே.

துயரம் தோய்ந்த பலவிதமான சூழல்களால் அலைக் கழிக்கப்பட்ட போதும், பெருந்தோட்டத் தமிழ்மக்கள் இந்த நாட்டின் நிலையான வாழ்வுரிமைகள் கோரி போராடி வந்ததைப் போலவே அவர்கள் பற்றிய இவ்வெழுத்துக்கள் – இலக்கியமும் பலவித இன்னல்கள், ஒதுக்கல்கள் அசட்டைகள் பாராமுகங்கள் போன்ற அலைக்கழிப்புக்களிடையே வளர்ந்து தனது தனித்துவமான இடத்தை நிலை நிறுத்திக் கொண்டுள்ளது.

ஒரு சமூகத்தின் உயர்வும் முன்னேற்றமும் அச் சமூகத்தினர் அதனை மதிக்கும் போதும் தங்களது சமூகக் குறைப்பாடுகளைத் தாங்களே களைய முன்வரும் போதுமே ஏற்படமுடியும்.

அறுபதுகளில் மேற்கிளம்பிய இலக்கியப் படைப்புக்களில் இவைகளைக் காணலாம்.

ஒரு சமூகம் தன்னைத்தானே விடயி நோக்காகப் பார்க்கத் தொடங்கும் பொழுதுதான் அதற்கான மன நிலையையும் நோக்கையும் பெறும் பொழுதுதான் – அந்தச் சமூகம் பற்றிய உண்மையான விமர்சன பூர்வமான எழுத்துக்கள் மேற்கிளம்பும் – (போராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி – மலையகத் தமிழர் பண்பாடும் கருத்து நிலையும் – முன்னுரை)

அப்படி மேற்கிளம்பிய எழுத்துக்கள் இவை சிறுகதைகளாக, நாவல்களாக, கவிதைகளாக, கட்டரைகளாக, ஆய்வுகளாக, விமர்சனங்களாக, எத்தனை எத்தனை படைப்புக்கள்.

போடமாட்டோம் என்ற தூக்கி எறிந்தவர்களை எல்லாம் தேடித்தேடி ஓடிவரச் செய்த அதன் சுடர் மகத்தானது!

பேசமாட்டோம் என்று அசட்டையாக இருந்தவர்களை எல்லாம் பேசவைத்த அதன் பீடு பெருமைக்குரியது!

சமூக ரீதியாக கூலிகள் என்றும் வர்க்க ரீதியாகத் தொழிலாளர்கள் என்றும் இனரீதியாகத் தமிழர்கள் என்றும், தீண்டப்படாதவர்களாக, புறக்கணிக்கப்பட்டிருந்த இவர்கள் பற்றி இப்போதெல்லாம் வித விதமாக ஆய்வுகள் மேற்கிளம்புகின்றன! நூல்கள் வெளிவருகின்றன!

இவர்களின் வருகைபற்றி; வாழ்வு பற்றி, கலைகள் பற்றி, கல்வி பற்றி, பண்பாடு பற்றி; இவர்கள் பற்றிய இலக்கியம் பற்றி இலக்கியத்தின் தனித்தனி துறைகளான சிறுகதை பற்றி, கவிதை பற்றி, நாடகம் பற்றி நாவல் பற்றி...

இவைகளுக்கான அந்த உந்துதல் எங்கிருந்து வந்தது இந்த மக்களைப் பற்றிய எழுத்துக்கள் தந்த உந்துதல் அது. அந்த எழுத்துக்களின் உள்ளிருந்து சுடர்விட்ட ஒளியால் உண்டானது.

தலித் என்னும் சஞ்சிகையை கொண்டுவரும் ரவிக்குமார் தன்னுடைய சஞ்சிகைக்கான சுவோகத்தை இப்படி வைத்துள்ளார். 'எதிர்க்கிறோம் அதனால் தான் இருக்கிறோம்' இந்தச் சொற்றொடரின் உள்ளிருந்து வரும் குரல் 'இல்லை என்றால் எப்போதோ அழிக்கப்பட்டிருப்போம்' என்றுதான் கூறுகிறது.

- எதிர்க்கிறோம் என்பது சண்டையிடுதல் அல்ல. மலையக இலக்கியத்தின் செழுமைக்கான பணிகள் இரு சாராரால் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிட்டுக் கூறத்தக்கது.
1. மலையகத்தை பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இந்த மண்ணைச் சார்ந்தவர்கள்.
 2. இந்த மண்ணை பிறப்பிடமாகக் கொள்ளாத

ஆனால் இந்த மண்ணுடன் ஏதாவதொரு விதத்தில் தொடர்பு கொண்டவர்கள்.

புதுமைப்பித்தனின் துன்பக் கேணியில் இருந்து, இம்மக்களைப் பற்றிய படைப்புக்களைத் தந்த மலையம் சாராத எழுத்தாளர்களாக நாம் பின்வருபவர்களைக் குறிக்கலாம். அ.செ. முருகானந்தன், சு.வே., வ.அ. இராசரத்தினம், அ.ந. கந்தசாமி, செ. கணேசலிங்கன், செ. யோகநாதன், என்.கே. ரகுநாதன், யோ. பெனடிக்ட் பாலன், கே.ஆர். டேவிட், எஸ். அகஸ்தியர், ரத்னசபாபதி அய்யர், பற்றிமாகரன், தி. ஞானசேகரன், க. சதாசிவம், நந்தி ஆகியோர்.

இவர்களும் கூட அறுபதுகளுக்குப் பின் எழுந்த படைப்பாளர்களே என்பது குறிப்பிடக் கூடியது. ஒரிருவர் தவிர்ந்து. இவர்களிலும் மலையக இலக்கியச் செழுமைக்காக கூடுதலான பங்களிப்புச் செய்தவர்களாக நாம் மூவரைக் குறிக்கலாம். வைத்தியக் கலாநிகளான டொக்டர் நந்தி, டொக்டர் புலோலியூர் க. சதாசிவம்; டொக்டர் தி. ஞானசேகரன் ஆகியோர்.

ஈழத்து இலக்கியத்துடன் பொதுவாகவும் மலையக இலக்கியத்துடன் குறிப்பாகவும் தொடர்பு கொண்டவன் என்ற வகையில் மலையக இலக்கியத்தைத் செழுமைப்படுத்த துணையாக நின்ற சகல சக்திகளுக்கும் எனது சிரம்தாழ்ந்த வணக்கத்தையும் வாழ்த்துக்களையும் கூறி வைக்கின்றேன். மலையக இலக்கியத்தின் செழுமை என்பது ஈழத்து இலக்கியத்தின் செழுமைக்கான ஒரு தவிர்க்க முடியாத கூறு.

அறுபதுகளுக்குப் பிந்திய என்பது எண்பதுகளையும் குறிக்கும் தொண்ணூறுகளையும் குறிக்கும். இரண்டாயிரத்தையும் குறிக்கும்.

மலையக இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்காகப் பங்காற்றிய இரு வகை எழுத்தாளர்களில் இரண்டாம் பிரிவினரின் தொடர்ச்சி அறுபட்டுப் போய்விட்டது. நந்தியைப் போன்று, சதாசிவம் போன்று, ஞானசேகரன் போன்று தங்களது படைப்புக்களால் இவ் விலக்கியத் தொகுதியை மேலெடுத்துச் செல்ல யாரும் இல்லை, அதற்கான அறிகுறிகளுமில்லை.

ஆனால் முதற்பிரிவினரின் தொடர்ச்சி அந்த இழை அறிந்து விடாமல் மேலெழுந்து வரும் அறிகுறிகள் பிரகாசமாகச் சுட்பரப்பி எழுகின்ற அடையாளம் தெரிகின்றது. மகிழ்வாக இருக்கின்றது.

இது ஒரு தவம் – ஒரு வாழ்வு அறுபதுகளில் மலையகம் என்னும் உணர்வுடனும் மலையகத்தான் என்னும் நிறைவுடனும் கையில் பேனையும் மனதில் உறுதிபூமாக கிளம்பிய பட்டாளம் போல் இன்னும் நிறைய நிறைய பேர் இவ்வெழுத்துப் பணிகளில் ஈடுபடவேண்டும். படைப்புக்கள்; படைப்புக்களாக வந்து நிறைய வேண்டும். அதற்கான வசதிகளும் வாய்ப்புக்களும் நிறையவே இருக்கின்றன.

மலையக இலக்கியம் அதன் வீச்சுடனும் கனலுடனும் உங்களிடம் சேர்ப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. அதே வீச்சுடனும் கனலுடனும் அதை பாதுகாக்கவும், பரப்பி மேலெழச் செய்யவும் இன்று கிளம்பி இருக்கும் நீங்கள் அனைவரும் கடமைப் பட்டிருக்கின்றீர்கள். செய்வீர்கள் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. ♦

மெளனத்தூண் மனிதம்

- பாரா. றமேஸ்

வெள்ளை நூலாவைப்போல
வீணைவீண் குழுவைப்போல
கொள்ளைப் பாசமுடை
குவலயத்தை தட்டிப்போல
வெள்ளைக் குடிசைக்கும்
வீணைவாழ்ந்த மான்கைக்கும்
அள்ளிக் கதிரளக்கும்
ஆதவனை எண்ணிப்போல

முத்தும் கொடுக்கும்
முடிந்தவரையே வளம் கொடுக்கும்
மெத்தும் பயனளிக்கும்
மெம்மொந்த மீன் கொடுக்கும்
நீந்தும் உனக்காக
நீள்மடியை விந்தனைக்கும்
கத்தும் கடலினையே
கனையுடன் எண்ணிப்போல

வானம் பொழு மழையுடன்
வைவகத்தின் வினை நூலமுடன்
கானம் பாடி நூதம்
கன்ப்பூட்டுடன் உயர்க்காற்றும்
கானமென எமையொளிக்கும்
கருமொழிப் பொக்கிசங்கன்
கேளாக எமக்களக்கும்
கத்திப்பை எண்ணிப்போல

கனிகாய் இனங்கன்
கண்கவரும் பூ மயங்கன்
நூனைவீல் எமையிருத்தி

நூலூட்டும் பெரு மயங்கன்
கூனியங்கன் பல நூக்கும்
கூவியங்கன் எல்லாபே
நூனியங்க என்று
என்றுத் நூனைத்ததில்லை

வனப்பூட்டி வளமுட்டி
வைவகத்திற் கொள்பூட்டி
தனம் மனித இனத்திற்செ
கேவைவென பல கொடுக்கும்
பனை மயமுடன் கூடவுந்தன்
பருவமற் கீழான்கூன்
உனை வளர்க்க ஆக கொண்டு
ஊக்கத்தை எண்ணிப்போல.

ஒட்ட ஒழுக்கல்
ஒரு குடியில் வாழ்தல்
கொட்டவரையே திருத்தி
கேடில் நூற் காணவென
கொட்டித்தனங்கன் பல
பேசுகின்ற மானிடனை
குட்டிச் சுவராகும்
காணத்தை எண்ணிப்போல

மீந்தும் போத்தல்
மீனினையை ஏற்படுத்தல்
சீந்தும் பேசுநீன்றே
சீந்தனைக்கு நூலூட்டல்
உந்தல் உருக்குலைத்தல்
உணமைக்கு ஊறு மெய்தல்
மீந்தும் பேசுகாதமையால்
மெளனத்தூண் மனிதம்

எத்தனைநூள் விழுந்திருந்தும்
இறுதிவரையே முடிவீன்றி
மெத்தமாய் மெளனிக்கும்
மானிடனை எண்ணிப்போல
அத்திச் சமுன்று உன்னை
வட்டமும் உறவுகளை
நீந்தும் மனதில் எண்ணி
நூர் வழுயில் நூந்திருவாய்

குருதகாண் காமம்

திருவாய்மொழி காமம்

அவளுக்குத் திருமணமாகி ஆறேழு மாதங்களுக்கு மேல் போகவில்லை. அப்படி அவசரப்பட்டு பிள்ளைகுட்டிகளைப் பெற்று பெரும் குடும்பக்காரியாகி விட வேண்டுமென்ற ஆவல் அவளுக்கிருக்கவில்லை.

எவ்வளவு விரைவாக கல்யாணம் செய்து கொடுக்க முடியுமோ, அவ்வளவு விரைவாக அந்தக் கைங்கரியத்தைச் செய்துவிட வேண்டுமென்பதில் அவளது உம்மா, வாப்பா ஒன்றும் பின் நிற்கவில்லை. அதனைச் சாதித்து நிம்மதிப் பெரு மூச்சுவிட அவர்கள் எவ்வளவோ காலமாகக் கடும் பிரயத்தனப் பட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

படிப்பு என்று கொஞ்சக் காலத்தை இழுத்தடித்தாள். வேலையென்று இன்னும் கொஞ்சக் காலத்தைக் கடத்தினாள். வேலையும் கிடைத்துவிட்டது. இனி எதைத்தான் சொல்வதென்று அவளுக்குப் புரியவில்லை.

இதற்கிடையில் அவளோடு படித்தவர்கள் ஒன்றாக வேலைக்குச் சென்றவர்களென்று பலரும் திருமணப் பந்தத்தில் இறங்கிவிட்டனர்.

“தெரீமா பொண் பாக்கவந்தாம் தெரீமா மோதிரம் போட்டாம். தெரீமா கலியாணம் தீர்ப்பாக்கிட்டாம், தெரீமா வாரமாஸம் பொற பதினெட்டில கலியாணமாம்”

இப்படி ஒவ்வொருவரும் ஏதாவதொரு கலியாணச் செய்தியைக் கொண்டு வந்து உம்மா வாப்பாவின் காதில் போட்டு நச்சரிப்பார்கள். போதாக்குறைக்குப் பெரியும்மா, மாமி, மதினிமாரென்று ஸைட்ஸ்போட் வேறு கொடுப்பார்கள்.

தனக்கு எப்படிப்பட்ட கணவன் கிடைக்க வேண்டுமென்று அவளுக்கு கனவுகள்.... கற்பனைகள் இல்லாமலில்லை. அதை எப்படிச் சாத்தியமாக்குவதென்ற எண்ணக் கோட்டைகளைக் கட்டியெழுப்பும் போதெல்லாம், கல்யாண அலைகள் எழுந்து மோதி அவற்றை உடைத்துச் சிதைத்து விடும்.

படித்து வேலை செய்து வருவதால் அதே தரத்தில் ஒருவர் கிட்டினால்தான் வாழ்க்கை புரிந்துணர்வோடு அமையுமென்று அவள் எண்ணினாள். இருந்தும் மாப்பிள்ளைப் பஞ்சம் அந்தப் பிராந்தியத்தை வெகுவாகத் தாக்கியிருந்தது.

இப்பொழுதெல்லாம் பொடியன்கள் படிப்பதில் பெரிதாக அக்கறை காட்டுவதில்லை. தேறுகின்ற ஓரிருவருக்கு கடுமையான போட்டி.

பெரும்பாலானவர்கள் மீசை அரும்பிய வடனே தொழிலுக்கு புறப்பட்டு விடுவார்கள். பிச்சை சம்பளம் எடுப்பதற்காக கஷ்டப்பட்டு படிக்க வேண்டுமா? என்று கேட்பார்கள். கார் வைத்து ஓடுபவர்களெல்லாம் சோதனை பாஸ் பண்ணியவர்களா? என்றும் கேட்பார்கள். ஹறாம் ஹவால் பார்க்காமல் சம்பாதித்து, உம்மா-ஹஜ்ஜென்று ‘சோ’ காட்டினால் “அல்லா குடுத்தீக்கி” என்று ஊர் மக்கள் சேர்ப்பிகேட்

கொடுத்துவிடுவார்கள்.

இப்படிப்பட்ட ஒருவனுக்கு கழுத்தை நீட்டாமலிருப்ப தற்குத்தான் அவள் தன்னாலான சகல முயற்சிகளையும் பிரயோகித்தாள். ஆனால் அது முடியாத காரியமென்று அவளுக்கே விளங்கிவிட்டது.

“நல்லோரு விஷயம் வந்தீக்கி மகள். சொந்த யாவாரமாம். நல்ல பொடியனென்று எல்லாருமே செல்லிய. பாத்துப் பாத்தீந்து வேலில்லேன். நாங்களும் ஏண்டியமட்டும் தேடிப் பாத்தானே ம... அப்பிடம் இப்பிடம் இருவத்து மூனு வருஷமா கீட்டேன்”. உம்மா வழமைபோல் ஒருநாள் சொன்னாள்.

‘கொமரு முத்தி கொரங்காக முன்’ காரியத்தை முடித்துவிட உம்மா துடியாய்த் துடிப்பது அவளுக்குப் புரியாதா என்ன?

“சரிம்மா” என்று சொன்னாளோ இல்லையோ, படு உற்சாகமாக அடுத்தடுத்த கட்டங்கள் ஆரவாரமாக ஆரம்பித்தன.

நாளாந்தம் வேலைக்குப் போகும் அவளை பெண் பார்க்க வேண்டிய அவசியமிருக்கவில்லை. ஆனால் அவளுக்கு மாப்பிள்ளை பார்க்க வேண்டிய தேவையிருந்தது.

“... இல்ல அவருவந்து பாத்திட்டு புரியம் செல்லட்டு. இல்லாட்டி நாளக்கி பிரச்சினவரும்” என்று அவளது உள் மனதை உணர்ந்ததாலோ என்னவோ, குடும்பத்துக்குள் சிலர் விடாப்பிடியாக நின்றனர்.

ஒருநாள் மாப்பிள்ளை வந்து பெண் பார்த்தார். அவரும் மாப்பிள்ளையைப் பார்த்தாள். வெளித்தோற்றப் பாங்கில் பாஸ்பரம் பிடித்துவிட்டது.

அதிக நாள் செல்லவில்லை அவளுக்குத் திருமணமாகி விட்டது. இனியென்ன கல்லானாலும் கணவன்தானே?

ஒருவருக்கொருவர் இளமையின் வடிகால்களாக மாறிப் போயினார். அன்பும் அரவணைப்பும் அரசோச்சின.

சொந்தமாக பைக் வைத்திருந்தார். அவள் அறிந்தபடி நான்கு பேர் சேர்ந்து

கூட்டுவியாபாரமாம். அவ்வப்போது ஆயிரம் ரூபாத் தாள்களை அவள் முன்னே எழுதிக் கொள்வாள்.

“எனத்தியன் மகேள் இப்ப ஆறுமாஸம் பிந்தீட்டேன். புதிய செய்தியொண்டுமில்லயா?”

அடிக்கடி அவளிடம் எல்லோரும் கேட்கும் கேள்வி இது. எல்லோருக்கும் என்ன புதுச் செய்தியைத்தான் அவள் சொல்வாள்! பத்துமாதத்தில் குழந்தையொன்றைப் பெற்றுக் காட்டி, கெட்டித் தனத்தை நிரூபிக்க வேண்டுமென சட்டமா போட்டுவைத்துள்ளார்கள்.

அவள் இதையொரு பிரச்சினையாக எடுத்துக் கொள்ள வேயில்லை. ஆனால் இருபக்கக் குடும்பத்தவர்களுக்கும் மட்டுமல்ல உறவினர்களுக்கும் அறிந்த தெரிந்தவர்களுக்கும் அது ஒரு பிரச்சினையாகவேயிருந்தது.

“வீஓஜீ டொக்டருக்கிட்டப் போமா? எதுக்கும் காட்டிப் பாத்நா நல்லந்தானே” அழுத்தம் தாங்க முடியாமல் கணவன் ஒருநாள் கேட்டார்.

“ஓங்களுக்கெனத்தியன் அவசரம்? எனக்கு சோதின யொன்டீக்கி. அது முடியங்காட்டீம் பிந்தியது நல்லம்.” அவள் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னாள்.

முதற் குழந்தையைப் பெற்றுக் காட்டிவிட்டால் அப்புறம் குழந்தையே கிடைக்காவிட்டாலும் எவருக்கும் பிரச்சினையில்லை.

“மகள் எங்கட உஸ்மான் லெப்பேக்கிட்ட இஸும் குடிச்சா புள்ள தரிச்சியெண்டு எல்லாரும் செல்லிய. பள்ளத்தூட்டு பீபிதாத்தட மகளுக்கு ரெண்டுதரம் மூனுமாஸத்தில் கலஞ்சாம். அவருக்கிட்ட இஸும் குடிச்சாப் பொறகுதானாம் நிண்ட இப்ப எட்டு மாஸமாம்.”

தனக்குள்ளேயே அவள் சிரித்துக் கொண்டாள். கூடவே தனது கூட்டாளி ரசீதாவையும் நினைத்துக் கொண்டாள்.

அவளோடு ஒன்றாகவே படித்து, ஒன்றாகவே முகாமைத்துவ சேவைக்குத் தெரிவுசெய்யப்பட்டு, தேர்தல் திணைக்களத்தில் கடமையாற்றுவாள். திருமண விடயத்தில் ரசீதாவின் எதிர் பார்ப்புக்கள் ஈடேறவில்லை. ஏதோ கிடைத்ததைப் பெற்றுக் கொண்டு வாழ்வைத் தொடர்ந்தாள்.

தனக்கு திருமணம் நிச்சயமாகியிருக்கும் தகவலைச் சொல்லத் தான் அவள் ரசீதாவை தேடிச் சென்றாள்.

இன்னும் இரண்டு வருடங்கள் பூர்த்தியாகவில்லை. கையிலொன்றும் வயிற்றிலொன்றுமாய் அவள்....

“கலியாண முடிக்காம ஈந்திக் கேலும்”

இப்படிச் சொல்லுமளவுக்கு அவளது வாழ்வு அர்த்தமற்றுப் போயிருந்தது.

“சரிவார ஆளொண்டல்லட” என்று அலுத்துக் கொண்டபடி வயிற்றைத் தடவிச் சாய்ந்தாள்.

“நீ எனத்தியன் செல்லிய ரசீதா? அவள் கடுங்கவலையோடு

கேட்டாள்.

“இனி எதச் செல்லீம் வேலில்லட”

ரசீதாவின் கண்கள் கலங்கித் தளும்பின. முகத்தில் ஆயுள் சோகத்துக்கான முன்னுரை எழுதப்பட்டிருந்தது. ஆழ்முச்சு விட்டபடி நெளிந்தாள்.

“யாவாரம் தொழிலெண்டு ஒண்டும் ஒழுங்கில்ல ஹறாம் ஒரு நாளேல நூறுருவச் சல்லி கைல காணல்ல. இருந்திட்ட டொரு நாளக்கி மீன் துண்டொண்டும் கறிசாமனும் கொனுவார. அந்தாளெட உம்ம வாப்பமாரும் வாரபோறல்ல. எனக்கெண்டாத் தெரிய.”

ஆயிரம் முறை மீண்டும் யோசிக்க வேண்டும் போலிருந்தது அவருக்கு. கல்யாணம் முடிந்தபின் என்ன செய்ய? இனி எப்படியாவது வாழச் சொல்லித்தானே எல்லோரும் சொல்வார்கள். வாழத் தெரியாதவள்.... அகங்காரம் பிடித்தவள் என்றெல்லாம் சொல்லக் காத்திருப்பார்கள்.

“புள்ளயள நான் பாத்துக்கொளுகியன் எனக்கு சம்பளம் கெடக்கியதானே.... இந்த மனிசன் எனக்கு வாணாண்டு ஏலாத மட்டால செல்லிப்பாத்தா. ஒத்தராலும் கணக்கெடுக்கியல்ல”. ரசீதா சொல்லிச் சொல்லி அழுதாள்.

“சம்பாதிப்பில்லாம சோத்துமாடு மாதிரி திண்டு திண்டு நிக்கிய. எனத்தசரி கேட்டா மொகத்தில பாஞ்சி கையோங்கிய. ஏன்ட சம்பளத்த கைல குடுத்திரோணும்.... அவரு ராஜமாதிரி செலவழிக்கிய” ரசீதா மேலும் சொன்னாள்.

“உட்டுப்போடியது பெரிய வேலயல்ல. ஆனா புள்ளகுட்டீக்கேன்.... எப்பிடிச்சரி சேந்துபோ....”

எல்லோரும் இதே மந்திரத்தைத்தான் உச்சாடனம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

“ஏன்ட பொருத்தி பொறந்த புள்ளையள் நாளக்கி வாப்பல்லாத புள்ளயளா... ம்.... அது நெனச்சித் தான் நான் தலநஸீபெண்டு பல்லக்கடிச்சிக் கொண்டு நிக்கிய... புள்ளயள் மட்டும் கெடக்காமீந்தா உட்டுப்போட்டு மிச்சம் நாள்...”

ரசீதாவை விட்டுவிட்டுவர அவளது மனம் இடம் கொடுக்க

வில்லை. அவளது வாழ்வு பெரும்பாலும் தோல்வியின் பக்கமே சாய்ந்து போயிருந்தது. அதற்குள்ளிருந்து சில படிப்பினைகளை பொறுக்கிக் கொள்ள முடிவதையிட்டு அவள் சிந்தித்தாள்.

ரசீதா அவசரப்பட்டு ஏன் குழந்தைகளைப் பெற்றாள்? என்ற கேள்வியே அவளுக்குள் எழுந்து நின்றது. மறு தலையாக.... ஒன்றுக்கும் உதவாத புருஷன்மார், தங்களது பலவீனங்கள் வெளிப்படுவதற்கிடையில் அவசர அவசரமாகக் குழந்தைகளைப் பெற்று உறவுப் பிணைப்பை இறுக்கிக் கொள்ள முனைகிறார்களாவென்று எண்ணத் தோன்றியது அவளுக்கு.

அன்று மாமி மதினிமாரெல்லாம் வந்திருந்தார்கள். எதை யெதையோவெல்லாம் கதைத்தார்கள். சாப்பிட்டார்கள். உம்மாவோடு குசுகுசுத்தார்கள். காலை, பகலென்று நகர்ந்து மாலை யாகிவிட்டது. இறுதிக் கட்டமாக விஷயத்துக்கு வருவார்களென்று அவளுக்குத் தெரியும். அதைத்தான் எதிர்பார்த்து மிருந்தாள்.

“நாங்க நாளக்கி காலிக்கி பொகப் போற. எங்கட எளய மதினிக்கி புள்ள கெடச்சீக்கேன். அங்க நல்ல டொக்டரொன் டீக்காம். போறவாக்கில காட்டீட்டு வரேலுமேன் மைனி.

ஒங்களுக்கும் லீவு நாள்தானே. ம்... கலியாணம் முடிஞ்சீம் இப்ப எட்டுமாஸமாகீட்டேன்” மதினிக்காரி ஆரம்பித்துவைத்தாள்.

“மெய்தானே இது பாத்ந்துப் பாத் தீக்கிய ஜாதியல்ல. எனத்தியெண்டு பாக்கோணும். ஒங்கட குடும்பத்தில தாருக் காலும் இப்பிடிச் சொணங்கியல்லயெண்டு ஒங்கடும்மவே செல்லிய. எங்கட குடும்பத்திலேம் அப்பிடித்தான். காணிய காணிய மனிசரெல்லம் ஒரே கேக்கிய” மாமிக்காரி தொடர்ந்தாள்.

“இப்ப காட்டி மருந்துமாயம் செய்யப்போனா எனக்குத் தான் கரச்சல். இன்னம் ரெண்டு மாஸத்தில சோதன யொன்டீக்கி. அது முடிஞ்சி போமெண்டு நான் மச்சனுக்கிட்ட செல்லீக்கி மாமி...” அவள் மெல்லிய சிரிப்போடு சொன்னாள்.

அது அவர்களெல்லோருக்குமே பெரிய சந்தோஷமாக அமைந்துவிட்டது. எடுத்த முயற்சிக்கு பலன் கிட்டிவிட்டதாகப் பூரிப்படைந்தனர். பெருந் திருப்தியோடு விடை பெற்றனர்.

‘ரெண்டு வருஷம் இவரோட வாழ்ந்து எப்பிடிப்பட்ட வரெண்டு தெரிஞ்சிக் கொண்டுதான் புள்ளகுட்டி பொறோணும் யார்? எவர்? என்னதான் சொன்னாலும் அவளெடுத்த இறுதி முடிவு இதுதான்.

‘ஞானம்’ 100 ஆவது இதழ் வாழ்த்துக்கள் !

ஞானம் கலை இலக்கிய சஞ்சிகையின் முதலாவது இதழ் எனக்கு கிடைத்தமை மிகவும் பசுமையாகவும் நேற்றையதினம் நடந்த ஒரு சம்பவம் போலவும் எனது மனத்தில் பதிந்துள்ளது. அதற்குள்ளாக நூறாவது இதழ் வந்துவிட்டதா என மலைக்கிறேன்!

ஒவ்வொரு மாத தொடக்கத்திலும் ஞானத்தின் வருகையை எதிர்பார்த்திருப்பதும் இதழ் கைக்கு கிடைத்ததும் ஆசிரிய தலையங்கம் முதல் வாசகர் கடிதம் வரை அனைத்து பக்கங்களிலும் நிறைந்திருக்கும் கட்டுரை, கவிதை, சிறுகதை, பேட்டிகள் உட்பட அனைத்து ஆக்கங்களையும் படிப்பதும், பின்னர் ஒவ்வொரு இதழ்களையும் பக்குவம் பண்ணுவதும் எனது முக்கிய கடமைகளில் ஒன்றாகி விட்டது.

சிறுவயதில் கல்கி, குமுதம், கலைமகள், ஆனந்தவிகடன் ஆகிய சஞ்சிகைகள் எனது இலக்கியப் பசிக்கு இட்ட தீனியை, இலக்கிய தேடலிலும் படைப்பாக்கத்திலும் முதிர்ச்சியடைந்த இன்றைய நிலையில் இருக்கும் எனது இலக்கிய பசிக்கு ஞானம் தனித்து நின்றே தீனி போடுகின்றதென்றால் அது பெருமையின் பொருட்டு கூறும் வெற்று வார்த்தையல்ல !

ஞானம் சஞ்சிகை ஆரம்பம் முதல் நெருக்கடியானதொரு கால கட்டத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டு சவால்கள் பலவற்றிற்கு முகம் கொடுத்து இலக்கிய உலகில் தனது இருப்பை தொடர்ந்து நிலை நிறுத்தி வருகின்றது.

ஈழத்து இலக்கிய சாதனைகளுக்கு ஞானம் சஞ்சிகை பெருமைப்பட வேண்டியதொரு ஆவணமாக தடம் பதித்து விட்டது. தொலைவிலிருந்து கொண்டு ஈழத்தின் இலக்கிய படைப்பாற்றலை அண்ணளவாக மதிப்பிட முனைபவர்களுக்கு ஞானம் நிச்சயம் சவாலாக அமையும்.

ஈழத்தின் மூத்த இலக்கியவாதிகளையும் பல்கலைக் கழக பேராசிரியர்கள் உட்பட படைப்பிலக்கிய ஆர்வலர்களையும்

வளரும் எழுத்தாளர்களையும் தன்னகத்தே கவர்ந்து வைத்திருப்பது ஞானத்தின் மிகப் பெரும் திறனாகும். முரண்பாடுகள் இல்லாமல் மனித வாழ்வு இல்லை. ஆனால் அவற்றை பகையாக வளர இடமளியாமல் ஊடலாக கருதி, அனைவரது மனத்தையும் சாந்தப்படுத்தி, தான் முன்னெடுத்த இலக்கியப் பணியை தடம் புரளாது முன்னெடுத்துச் செல்லும் திறன் ஞானத்திடம் நிறையவே உண்டு!

பாரதியார் ஆசைப்பட்டது போல ஞானம் தமிழின் பெருமையை உலகின் அனைத்து நாடுகளிலும் பரவ வழி செய்துள்ளது.

வெளிநாடுகளிலும் உள்நாட்டிலும் கல்வி பயிலும் மாணவ மாணவியர் தமது பட்டப் பின் படிப்புக்காக ஞானத்தில் வெளிவந்த ஆக்கங்களை ஆய்வு செய்து தமது துறையை நிறைவு செய்துள்ளனர்.

மறைந்த பல படைப்பாளிகளின் நிறைவாக பல சிறுகதைப் போட்டிகளை நடாத்துவதன் மூலம் திறமைமிக்க பல எழுத்தாளர்களை அடையாளம் காணும் ஞானத்தின் பணி பாராட்டப்பட வேண்டியதே.

தற்கால இலக்கிய நிகழ்வுகள், அவை உள்நாட்டிலும் சரி வெளிநாட்டிலும் சரி எங்கு நடந்தாலும் அவற்றை தனது வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளும் ஞானத்தின் பாங்கு ஒரு சஞ்சிகை முழுமை பெறுவதை கட்டிக் காட்டுகின்றதல்லவா?

தனிமனித முயற்சி ஒன்று ஞானத்தை இலக்கிய உலகின் சிகரத்துக்கு இட்டுச் சென்றுவிட்டது. ஆனால் அதன் நீடித்த இருப்பு எமது எதிர்கால சமுதாயத்துக்கும் எட்ட வேண்டும் என்பதே அனைத்து ஞானம் இரசிகர்களினதும் ஆசையாகும்!

- நன்றி, அன்புடன்
வி. என். சந்திரகாந்தி

அ. அறிமுகம்

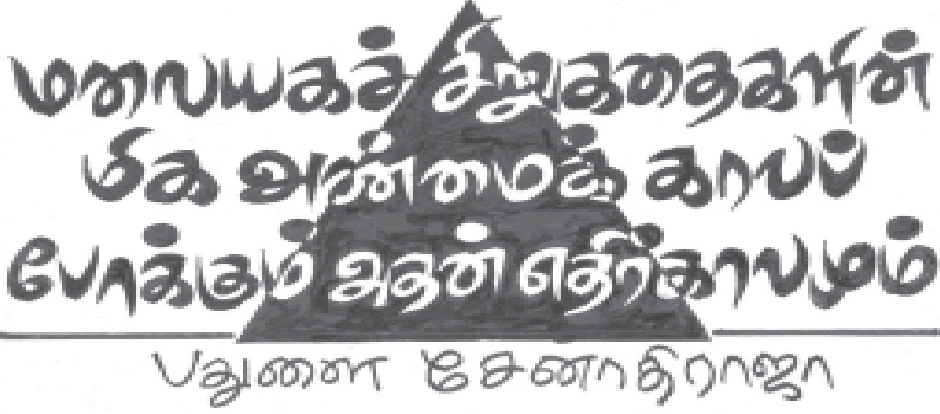
மலையகச் சிறுகதை இலக்கியம், சிறுகதை மன்னன் புதுமைப்பித்தனால் மணிக்கொடி வழியாக துன்பக்கேணியில் தொடக்கி வைக்கப்பட்டிருப்பினும் கூட மலையகச் சிறுகதை இலக்கியம் 1960 ஆம் ஆண்டு காலப் பகுதியில் தனக்கென ஒரு இலக்கியப் பாரம்பரியத்தையும் ஏனைய பிரதேசச் சிறுகதைகளிலிருந்தும் மாறுபடும் கருத்து வீச்சையும் இன்றுவரை வளர்த்து வருகிறது.

மலையக இலக்கியத்தைப் போலவே தமிழ் இலக்கிய உலகம் சிறுகதை இலக்கியத்தை பெருமளவில் ஈர்த்த ஒன்றாய் வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. சமுதாய மாற்றத்திற்கும் ஈடுகொடுக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இச்சிறுகதைகளுக்கு உள்ளதென்பதே இதற்கான காரணமாகும். மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் தமிழ்ச் சிறுகதை இலக்கியத் தோற்றத்திற்கு முன்னோடியாக இருந்து செயற்பட்டார். 1940களில் பின்னர் மணிக்கொடி இதழ் சிறுகதைகளுக்கான இதழாகப் பரிணமித்து புதுமைப்பித்தன் உட்பட பத்துக்கு மேற்பட்ட சிறந்த சிறுகதை ஆசிரியர்களை தமிழ் இலக்கியத்துக்குள் ஈர்த்துக் கொண்டது.

வாழ்க்கைப்பற்றிய யதார்த்தப் பார்வை, பாலுணர்வுபற்றிய அவதானிப்புக்கள், குடும்ப உறவுகள், பழமையை உடைத் தெறியும் புதுமை என எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகள் உலக தரத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. “உருவ அடிப்படையிலும் உள்ளடக்கத்திலும் பல புதுமைகளைக் கண்ட சிறுகதை வளர்ச்சி அதன் பின்னரான நிலைமை சீர்திருத்த நோக்கோடு வடிவச்செம்மை, சிறுகதைப் பொருள் விரிவு என்ற வளர்ச்சி நிலைகளுடன் யதார்த்தவாதம், விமர்சன யதார்த்த வாதம் என்ற இயல்புகளையும் அழுத்தமான வடிவநேர்த்தியையும் தமிழ் சிறுகதை பெற்றது” என டாக்டர் ம. திருமலை ‘தமிழ் சிறுகதை நேற்றும் இன்றும்’ என்ற நூலில் குறிப்பிடுகின்றார்.

1950 ஆம் ஆண்டுகளுக்கு பிந்திய காலகட்டங்களில் சிறுகதைகளில் உருவம் உள்ளடக்கம் என்ற அடிப்படையில் மிக விரிவான சோதனை முறைமைகள் பரிசீலிக்கப்பட்டன. நகரப்பெருக்கம், வேலையின்மை, வறுமை, அரசியல், பொருளாதார சிக்கல்கள், இந்திய பாகிஸ்தான் போர், வீரிட்டுக் கிளம்பிய மேற்கத்தைய பொருளாதார வளர்ச்சி, தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி என்பவற்றிற்கு ஈடுகொடுக்க முடியாத நிலை என்கிற பின்னணியில் புறநிலை யதார்த்த உணர்வுடனும் உள்முக பார்வையுடனும் சிறுகதைகள் அமைந்தது மட்டுமல்லாது, சோசலிச மாக்ஸிய கோட்பாடுகளைக் கொண்டமைந்த சிறுகதைகளும் தோன்றத் தொடங்கின. இதனால் உருவம், உள்ளடக்கம், உத்திகளிலும் பெருத்த மாறுதல்கள் ஏற்படத் தொடங்கின.

எண்பதாம் ஆண்டுகளிலிருந்து இன்றுவரை தமிழ்ச் சிறுகதைகள் மிக நுண்ணியமான அல்லது நுணுக்கமான மனிதனின் அபிபிராயைகள், நிராசைகள், பொருளாதார

நெருக்கடியினால் ஏற்படும் மன அவஸ்தை, நாகரிகப் போக்கிற்கு ஈடுகொடுத்தல், நகரமயமாக்கம், குறைந்து செல்லும் மனித நேயம் என்பவற்றை ஆழமாகத் தமது கருவாக கொண்டுள்ள மையும் தாம் உணர்ந்தவற்றை கருவாக கொண்டு சிறுகதைகள் படைக்கப்பட்டு வருவதையும் இன்று காணமுடிகிறது.

தமிழகத்தில் ஏற்பட்ட இத்தகைய சிறுகதை வளர்ச்சி மலையகத்தினுள் ஊடறுத்துள்ளதா? என்பது ஓரளவிற்கே சரியானது என்பதாக அமையும். இந்திய இலங்கை காங்கிரஸ் தோற்றம் பெற்று பின்னர் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸாக மாற்றமடைந்து மலையகத் தோட்டதூறையினுள் ஊடுருவியமை, சிறிமா சாஸ்திரி ஒப்பந்தம், இடதுசாரிகள் கருத்துக்கள் மலையகத்துக்குள் ஈர்க்கப்பட்டமை, நாடு சுதந்திர மடைந்தமையால் பொருளாதாரச் சமூக மாற்றங்கள், மலையக மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகங்களுக்கு அனுமதி பெற்றமை, 1958 ஆம் ஆண்டில் தமிழர்களுக்கு எதிரான கிளர்ச்சி, வடகிழக்குப் பகுதிகளில் தோன்றிய தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி, மலையக சங்கங்களின் தோற்றம், சுதேசிய விழிப்புணர்வு என்பன ஒன்றுசேர 1960 ஆம் ஆண்டுகளில் புதிய எழுத்தாளர் படையொன்று தோற்றம் பெற்றது. இவர்களில் குறிப்பாக எம்.எஸ்.எம். ராமையா, தெளிவத்தை ஜோசப் போன்றோர் மலையக சிறுகதைகளுக்கு உரம் பாய்ச்சினர். இவர்களின் பின்னால் ஆளுமைமிக்க சிறுகதைகளை எழுதுபவர்களாக மாத்தளை வடிவேலன், மல்லிகை, சி. குமார், மு. சிவலிங்கம் என்று பலர் தடம் பதித்தனர்.

1960 ஆம் ஆண்டுகளுக்கும் 1980 ஆம் ஆண்டு களுக்குமிடைப்பட்ட காலங்களில் எழுதப்பட்ட மலையக சிறுகதைகள் மலையகத்தில் காணப்பட்ட ஒட்டுமொத்த சமூகப் பிரச்சினைகளைப் பிரதானமான கருப்பொருளாக கொண்டு படைக்கப்பட்டன. பிரசாவுரிமை பிரச்சினைகள், அவற்றுக் கெதிரான அடக்குமுறைகள், பாலியல் சேட்டைகள், பிள்ளைகளின் கல்வி, ஒய்வூதியம் பெறுதல், வீடற்றவர் நிலை, நாடற்றவர் நிலை, சமுதாயக் கேவலங்கள், வர்க்க உணர்வுகள், நிலமானிய முறை, அரசியல், இனமுரண்பாடு எனும் கருத்துகளை வைத்தே பிரதானமாக மலையகச் சிறுகதைகள் எழுதப்பட்டன. இவையாவற்றுக்கும்விதிவிலக்காக தனி மனித உறவுகளையும் தனிமனித இயலாமையையும், பிரச்சினைக்குரிய மனித வாழ்வின் மிக நுண்ணிய பகுதிகளையும் அடையாளம் கண்டு அவ்வாறு அடையாளம்

கண்டவற்றை என்.எஸ்.எம். ராமையா, தெளிவத்தை ஜோசப், மாத்தளை வடிவேலன், மல்லிகை சி. குமார், மாத்தளை மலரன்பன் என்போர் சிறுகதைகளாகப் படைத்தனர். என்.எஸ்.எம். ராமையா இவ்வாறு சிறுகதை படைத்தவர்களில் தலைமையானவர். தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்கள் இரண்டாவது நிலையில் வைத்து பார்க்கப்படக்கூடியவர். இவ்விருவரின் சிறுகதைகள் பிரதானமாக உலக வாழ்வியல் பண்புகளை அழகாகச் சித்தரித்தன.

ஆயிரத்துத்தொளாயிரத்து எண்பதாம் ஆண்டுகளில் மலையகச் சீர்திருத்தத்தை வேண்டியும், சமூக கட்டமைப்பிலிருந்து விடுபடத் துடிக்கும் போக்கையும், வாக்க போராட்ட உணர்வுகளையும், சிங்கள தமிழ் உறவுகளையும் மனதில் வைத்து இளம் எழுத்தார்களினால் சிறுகதைகள் படைக்கப்பட்டன. இச்சிறுகதைகள் முன்னைய மூத்த எழுத்தாளர்களிடம் காணப்படாத தீவிரத்துடனும் நேர்த்தியுடனும் படைக்கப்பட்டன. “தீர்த்தக்கரை கதைகள்” சிறுகதை தொகுப்பு இதற்குச் சிறந்த சான்றாகும்.

ஆயிரத்தொளாயிரத்து எண்பதாம் ஆண்டுகளில் மலையக சிறுகதைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றம் இன்றுவரை ஓரளவிற்கு தொடர்ந்து வருகின்றது. ஆனாலும் கணிசமான அளவில் சிறுகதைகள் இன்றும் 1960ஆம் ஆண்டுகளில் வழக்கத்திலிருந்து சிறுகதைப் பாணியிலேயே தங்கள் சிறுகதை வீச்சை இன்று காட்டிவருகின்றமை முக்கியமான விடயமாகும். தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் 1980ஆம் ஆண்டுகளில் ஏற்பட்ட கருப்பொருள், விரிவு, கலைத்துவம், மிகவும் சூக்குமமான விஷயங்கள் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டு மலையகத்துக்கான மாறுதல் ஏற்பட்டு அண்மையில் வெளிவந்த சிறுகதைகளிலும், சிறுகதை தொகுப்புகளிலும், ஏற்றம்பெற்றுள்ளதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

ஆ. அண்மைக்கால மலையக சிறுகதைகளில் பொதுவான கருப்பொருளும் எதிர்வாதங்களும்

“தோட்டக்காட்டினிலே” சிறுகதை தொகுப்பிற்கு முன்னுரை வழங்கிய பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள், “சிறுகதைகள் தம் பேருக்கும் உள்ளார்ந்த இயல்புக்கும் இயையச் சிறிய சம்பவங்களையும் நிகழ்வுகளையும் சலனங்களையும் கொண்டன” எனக் குறிப்பிடுகிறார். “கலைத்துவமற்ற சமூகப் பார்வையோ சமூகப்பார்வையற்ற கலைத்துவமோ கொண்ட படைப்புச் சிறந்து விளங்க முடியாது. இரண்டறக் கலந்து நிற்கும்போது சிறந்த படைப்பாக விளங்க முடியும்.” என கலாநிதி க. அருணாசலம், மலையகத் தமிழ் இலக்கியம் என்ற நூலிலே குறிப்பிடுகின்றார். பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் “குறித்த ஒரு சம்பவத்தில் மனிதன் படும் பாட்டை அல்லது பாத்திரம் இயங்குகின்ற முறைமையை குறிப்பதே சிறுகதை” என விளக்குகின்றார். அண்மைக்காலத்திலே தஞ்சை பல்கலைக்கழக பேராசிரியர் ம. திருமலை என்பார், “எண்பதுகளில் சிறுகதை படைத்த படைப்பாளிகள் தமிழ் சிறுகதைகளின் கருப்பொருளை விரிவுப்படுத்தினர். ஸ்தூலமான விஷயங்கள் மட்டுமல்லாது மிகவும் சூக்குமமான

விஷயங்களும் இன்று விமர்சிக்கப்பட்டுள்ளன” எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

முன்னரே குறிப்பிட்டதைப் போன்று “இன்று தமிழ்ச் சிறுகதைகள் மிக நுண்ணியமான அல்லது நுட்பமான விடயங்களை மனித அளவில் மூலமுடுக்குகளில் ஒளிந்து, புதைந்து, மக்கிக் கிடக்கின்ற உணர்வுகளாக, எண்ணங்களாக, வக்கிரங்களாக இவை யாவற்றையும் கொண்டுவரல்” என மேலும் ம. திருமலை கூறிச் செல்கின்றார்.

மிக நுண்ணிய விடயத்தை கருப்பொருளாக கொண்டு எழுதும் முறை 1980ஆம் ஆண்டுகளின் பின்னர் தமிழ் சிறுகதை துறையில் மிகத் துலாபமாக தெரிகிறது. இது ஏலவே ஐரோப்பிய, ஆங்கில மொழியினான இந்திய சிறுகதைகளுக்கும் வந்து விட்டது. மலையகத்தைப் பொறுத்தவரையில் தீர்த்தக்கரையில் தோற்றம் பெற்ற இக் கருப்பொருள் இன்று (2005ஆம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர்) ஓரளவிற்கு வீரியமாக மலையகச் சிறுகதையில் பாய்ந்து செல்லுகின்றது என்று குறிப்பிடலாம்.

ரா. நித்தியானந்தனின் சிறுகதை மூன்றாம் பரிணாமம், பிரமிளா செல்வராஜாவின் “பீலிக்கரை (ஞானம்), அப்பம்மாவின் மூக்குத்தி, பக்கி (ஞானம்), சிவனுமனோஹரனின் ஒரு மணல் வீடும், சில எருமை மாடுகளும், பதுளை சேனாதிராஜாவின் மெல்ல இனி, “அவன் அவர்கள்... அது” என்னும் சிறுகதைகளில் இத்தகைய பண்புகளும், கருப்பொருளும், சொல்லாக்கமும் ஓரளவிற்கு ஒருமித்துக் காணப்படுகிறது எனலாம்.

மலையக சிறுகதை வரலாற்றை தேடும் ஒருவர் திரு.என்.எஸ்.எம். ராமையாவின் பன்னிரண்டு சிறுகதைகளை முதனிலையில் வைத்துப் பார்க்கப்படவேண்டும். 1960ஆம் ஆண்டுகளிலேயே அவர் தனிப்பட மனிதனின் தனக்கே உரித்தான மனப்பதிவில் ஏற்படும் மாற்றங்களை அழகாகச் சிறுகதைகளில் பதிவு செய்திருந்தார். மலையக “ஒட்டுமொத்த சமுதாய” பிரச்சினையை அவர் காட்ட முன்வரவில்லை. தெளிவத்தை ஜோசப் இன்றும் நம்முன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற தமிழிலக்கியத்தின் சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளர்களில் ஒருவர். இவர் எழுதிய சிறுகதைகள் இருபத்தி ஐந்தை தாண்டாவிடினும் இவர் தனது சிறுகதைகளில் தான் கூறமுனைந்த கருப்பொருளின், உள்ளடக்கம். பாத்திரங்கள் தனிமனிதனின் உணர்ச்சி பற்றியதாகவே, அவனது உலகியல் வாழ்வை சித்தரிப்பதாகவே இருந்தது. விதிவிலக்காக நாமிருக்கும் நாடே போன்ற சிறுகதைகள் ஒட்டுமொத்த மலையக சமுதாயத்தின் பார்வையில் எழுதப்பட்டதாக இருந்தது. இதன் காரணமாகத்தான் திரு. தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்கள் மிகச்சிறந்த சிறுகதை ஆசிரியராக பரிணமித்தார். சிறுகதைகள் மலையகத்தில் இருந்து எழுதப்பட்டதெனில் அது மலையக மக்களின் மொத்த சமுதாய பிரச்சினையில் ஏதாவதொன்றை கடைப்பிடிக்க வேண்டும், துன்பத்தின் சாயல் தெரிய வேண்டும், வறுமையும் பசியும் பட்டினியும் அதிலே கலந்திருக்க வேண்டும். அதற்குமேலாக இச்சிறுகதைகள் வாசிக்கும் வாசகர் மனதில் மலையகமக்களைப் பற்றிய “ஒரு இரக்கசிறந்தனை” ஏற்பட வேண்டும் என்ற நிலையில் இருக்கிறது. இதன் காரணமாகவே இச்சிறுகதைகளுக்கு முன்னுரை வழங்கிய எழுத்தாளர்களும் மேடைகளில் பேசிய

கனவான்களும் மலையக சிறுகதை மலையகத்தை படம் பிடித்துக் காட்டுவதுடன் அவர் தம் இன்னல்களையும் ஏமாற்றப்படுவதையும் மிதிக்கப்படுவதையும் சட்டங்களினால் தவிக்கவிடப்படுவதையுமே சுட்டிக்காட்டி வந்துள்ளனர். இத்தருணத்தில்தான் சிறுகதை என்பது ஒரு ஆவணமாகாது என்பதும் இவை தமிழ் இலக்கியத்தின் ஒரு பகுதி மாத்திரமே என்பதையும் மனதில் கொள்ளுதல் வேண்டும். இருப்பினும் இச்சிறுகதைகளை நம்பி ஏற்றுக் கொண்டவர்களுக்குமாத்திரம் காட்சித் தரலாம். மலையகத்தவரின் நிலைமையையும் அவர்களின் வாழ்க்கையினையும் ஒரு வரலாற்றுப் பதிவாக (சட்டத்தன்மை இல்லாவிடினும்) பதிவு செய்த நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட ஆங்கில தமிழ் நூல்கள் இன்று எம்மத்தியில் காணப்படுகின்றன. அவை மலையக மக்களின் ஆவணங்களாகவும் கொள்ளப்படலாம்.

மலையக சிறுகதை இலக்கியத்தை ஒருபடி மேலே தூக்கி நிறுத்திய தீர்த்தக்கரை சிறுகதை தொகுப்பில்கூட அதன் முன்னுரையில், “ஜெயகாந்தனாகட்டும், வல்லிக்கண்ணனாகட்டும் அல்லது இலங்கையின் பல்வேறு காத்திரமான விமாச்சகர்களாகட்டும் நெஞ்சை பிழிகின்ற...” என்று இக்கதைகளைப் பெரிதும் பரிவுடன் சுட்டி நிற்கின்றார்கள்” என விளித்து எழுதின. மலையக படைப்பிலக்கியத்தின் பயன்பாட்டு வாதம் என்கிற கட்டுரையில் லெனின் மதிவானம், “... இவ்வாறான காலக்கட்டத்தில் தோற்றம் பெற்ற சி.வி. இனதும் என்.எஸ்.எம். ராமையாவினதும் இலக்கியப் படைப்புக்கள் இத்தகைய போராட்ட உணர்வுகளை உள்வாங்கவில்லை...” எனக் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் “தோட்டத் தொழிலாளர் தொடர்பான ஒடுக்கு முறைகளை என்.எஸ்.எம். ராமையாவின் சிறுகதைகள் படம்பிடிக்கவில்லை” என்றும் குறிப்பிடுகிறார். ஜே. சற்குருநாதன் அவர்களும் இவ்வாறான ஒரு கருத்தையே தனது மலையக சிறுகதைகள் என்ற ஆய்வில் இவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“இவருடைய கதைகள் (என்.எஸ்.எம். ராமையா) உதிரிகளாக நிற்கும் தனிமனிதன் மூலம் சமூக நிகழ்வுகளுக்கு முதன்மை அளித்தாரே ஒழிய சமூக மாற்றத்திலிருந்துகொண்டு பிரச்சினைகளை அணுகாமல் விட்டதுதான் இவர்களின் கதைகளின் பலவீனமாகும். கதைகளில் தனிமனிதர்களிடையே உள்ள முரண்பாடுகளை சமூக பொருளாதார அரசியல் பின்புலத்தில் விளக்கி இருந்தால் மேலும் அவர்களது கதைகள் சிறப்படைந்திருக்கும்” என்பார். தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்களின் சிறுகதைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் இவர் “... இது மலையக மக்களின் மண்வாசனை படைத்ததாகவும் போராட்ட உணர்வுகளை பிரக்கூரூ பூர்வமாக படைத்திருந்தால் மேலும் இவர்களது (எம்.என்.எஸ். ராமையாவையும் இணைத்து) கதைகள் சிறப்படைந்திருக்கும்” என குறிப்பிடத் தவறவில்லை.

மேற்கூறிய மனநிலையை வைத்துக் கொண்டு மலையக சிறுகதைகள் எழுதப்பட வேண்டும் என்ற கோதாவில் ஏராளமான மலையக எழுத்தாளர்கள் பின்பற்றி வருவதனால் தான் சிறுகதைகள் மலையகத்தின் சமூக ஒட்டுமொத்த விடயங்களைக் கூறவும் ஒரே சிறுகதையில் பல விடயங்களை காட்ட முற்படுவதும் சிறுகதைகள் சோகத்தை சொல்வதற்காக முக்கிய பாத்திரங்களை சாகடிப்பதிலும் ஏராளமான சிறுகதைகள்

விவரண சித்திரத்தைப் போல தோன்றுவதும் கட்டுரைப் பாணியில் மலையக சிறுகதைகள் சொல்லப்படுவதும் சிறுகதையின் உயிரோட்டத்தை மென்று விழுங்கக் கூடியனவாக மாறியுள்ளன. 2008ஆம் ஆண்டு வெளியாகிய மு. சிவலிங்கத்தின் ஒப்பாரிகோச்சி, P.W.D. சிறுகதைகளில் இந்த பண்புகளைத்தான் காண நேரிடுகிறது. கட்டுரையாக சொல்லப்படுகின்ற அம்சங்கள் சிறுகதைக்கு கொண்டு வரப்படின் அத்தகைய சிறுகதைகளை எவ்வாறு நல்ல சிறுகதைகளாக ஏற்றுக் கொள்வது?

1987, 1988ஆம் ஆண்டுகளில் கொண்டுவரப்பட்ட பிரஜாவுரிமைச் சட்டத்தின் பின்னரும் கூட என்றோ நடந்த விடயங்களை கூறுவதில் (பிரஜாவுரிமை சட்டம் விசேட ஏற்பாடுகள் இல்லாத காலத்தில்) தடையேதும் இல்லாது விடினும் வாசகர்களுக்கு எந்தப் பலனையும் அது வழங்காது. அதைப்போலவே சமூக மாற்றங்களின் பின்னர், முன்னரே எழுதப்பட்ட சிறுகதைகள் வாசகரை எந்தள விற்கு ஈர்க்குமென சந்தேகத்துடன் பார்க்க வேண்டியுள் ளது. உண்மையில் அது அவசியமற்றது. “கள்ளத்தோணி” என்றும் ‘தோட்டக்காட்டான்’ என்றும் இன்று குறிப்பிடவோ பேசவோ யாரும் விரும்புவதில்லை. மலையகத்தவர் அல்லது இந்திய தமிழர் என்றே அழைக்கப்படுகின்றனர். இன்று வரை என்.எஸ்.எம். ராமையா, தெளிவத்தை ஜோசப் ஆகியோரின் சிறுகதைகள் அழியா வரம் பெற்று உயிருடன் உலாவித் திரிவதும் காரணமேயாகும்.

வெங்கடேஸ் சக்கரவர்த்தி என்னும் மதிப்புற்ற இலக்கிய ஆய்வாளர் “இலக்கியம் என்பது நிரந்தரமாக இருக்கக் கூடிய புறப்பொருளல்ல” என (தீராநதி 2007) குறிப்பிடுகின்றார். நீல பத்மநாபன் அண்மைய தீராநதியில் “வாசகனுக்கு அனுபவத்தை அது வழங்க வேண்டும். அப்படி நிகழாவிட்டால் அதனால் என்ன பயன்” என வினாவுகிறார். எழுத்தாளர் இரா. நித்தியானந்தன் தனது மூன்றாம் பரிணாமம் சிறுகதை தொகுப்பின் முன்னுரையில், “... படைப்பை பொறுத்தவரை எழுத்தாளன் சுதந்திரமானவன். எல்லாக் கட்டுப்பாடுகளுக்கும் அப்பாற்பட்டவன். எழுத்தின் கட்டுக்களை தீர்மானிப்பவன் வாசகன்தான்” என்று கூறிய கருத்தை இத்தருணத்தில் மனங்கொள்ளுதல் நன்று. எனவே ஆக மொத்தத்தில் நல்ல சிறுகதை புதிய அனுபவத்தை வாசகர்களுக்கு வழங்க வேண்டியது அதன் உயர்ந்த பண்புகளில் ஒன்றாகவே கருதவேண்டும்.

இ. இரண்டாயிரத்து ஐந்தாம் ஆண்டு களுக்கு பின்னரான மலையக சிறுகதை களின் உருவமும் உள்ளடக்கமும்

வீரகேசரி, தினக்குரல், சுடர்ஒளி, மல்லிகை, ஞானம், தாயகம், கொழுந்து போன்ற பத்திரிகைகளும் சிற்றேடுகளும் புதிய மலையக எழுத்தாளர்களை இன்று அறிமுகம் செய்த வண்ணமே உள்ளன. நீண்ட இலக்கிய “வரட்சியின்” பின்னர் ஏராளமான சிறுகதைகள் “மழையென” இரண்டாயிரத்து ஐந்தாம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் வெளிவந்திருப்பதை உவகையுடன் குறித்துக் கூற முடியும். பதுளை இராம கிருஷ்ணன், உன்னஸ்கிரியை கந்தையா, பாலாச்சுப்பிள்ளை,

மாமிமகேந்திரன், பன்பாலா, மூக்கன் விஜயதீபன், இரா. சடகோபன், புனிதகலா, பிரமிளா செல்வராஜா, ரா. நித்தியானந்தன், பதுளை சேனாதிராஜா, சிவனுமனோஹரன், மு. சிவலிங்கம் என்போர்களது மலையக சிறுகதைகள் இக்காலப்பகுதிகளிலே வெளியாகி உள்ளன. இவர்களில் பலர் ஏலவே மலையக சிறுகதைத் துறைக்கு பரீட்சயமானவர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

“ஒரு மணல் வீடும் சில எருமை மாடுகளும்” சிறுகதைத் தொகுதி அண்மையில் வெளியானது. சிவனு மனோஹரன் இதன் ஆசிரியர். இவ்வாசிரியர் மலையகத்தின் புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்களில் ஒருவராக பிரகாசிக்கக்கூடிய ஆற்றலை இவரின் சிறுகதைகளைப் படித்த பின்னர் உணர்ந்து கொள்ள முடியும். பதினைந்து சிறுகதைகளும் இரண்டாயிரத்து ஐந்தாம் ஆண்டுகளுக்கு பின்னர் எழுதப்பட்டதாகும். இவரின் சிறுகதைகளில் “ஒரு மணல் வீடும் சில எருமை மாடுகளும்” சிறுகதை மணலில் வீடுகட்டும் சிறுவர்களையும் எருமை மாட்டையும் குறியீடாக வைத்து இன்று அரசியல் தலைவர்களையும் நேர்மையில்லா அரசியலையும் மக்கள் ஏமாற்றப் படுவதையும் ஆசிரியர் தோலுரித்துக் காட்டுகிறார். ஒரு சிறுவனுக்கு இரண்டு மூன்று சந்தர்ப்பங்கள் வழங்கியும் மணல் வீட்டை ஒழுங்காகக் கட்டாத பட்சத்தில் சீக்கிரமாகவே இன்னொரு சிறுவனை அவ்விடத்துக்கு தெரிவு செய்யும் உத்தியும் அதைப் போலவே அரசியல் தலைவர்கள் மக்களிடத்தில் தெரிவு செய்யப்பட்டு அத்தெரிவினால் மக்கள் பலனடையாதவிடத்து மீண்டும் மீண்டும் அக்குறித்த தலைவரை தெரிவு செய்வது தோட்ட மக்களின் இருப்பை கேள்விக்குறியாக்குகிறது என ஆசிரியர் விளக்குகிறார். சிறுவர்களிடம் இருக்கும் உடனடி முடிவெடுக்கும் ஆற்றல் தோட்ட மக்கள் மத்தியில் இல்லையென்பதை அவர் குறியீடாக பயன்படுத்துவது சிறப்பாக உள்ளது. இருப்பினும் சில கட்சிகளை குறை கூறுவதா? ஆசிரியர் தெரிவிக்கும் கருத்து களும் சமூகத்தின் எதிர்காலம் கேள்விக் குறியாக்குவதை தடுப்பதற்கு எந்தவித முயற்சியும் செய்யாது அந்த பொறுப் பினை வாசகர்களிடமே விட்டுவிடுகிறார். “சாமிகுத்தம், கட்ட மொய், பொட்டகமுதை, மலினங்கள், பாடமாத்தி” போன்ற சிறுகதைகளில் பிரதான பாத்திரத்திற்குரியவரை மரணிக்க வைத்து அதன் மூலம் கதையை நிறைவு செய்வதும் அதனுடாக பாடங்களை தேர்வதும், அதன் மூலமாக துயரத்தைக் கொணர்வதும் எந்த விதத்தில் நியாயமாப்படுகிறதென்பது தெரியவில்லை. பாடமாத்தி கதையில், ‘தலைவனின் பிதற்றும் வார்த்தைகள் என் சமூக இருப்பை கேள்விக்குறியாக்குகிறது’ என்கிறார் ஆசிரியர். சிறப்பாக கதை கூறி வரும் ஆசிரியர் தலைவர் மேல் சமூக பழியைப் போடுவது எந்த விதத்தில் நியாயம். தலைவர் சொல்லே மந்திரம் என்று தோட்ட மக்கள் இன்னும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களா? எதிர் காலத்திலும் இவ்வாறான நிலையிலே இருப்பார்களா? இருப்பார் என்ற ஆசிரியரின் முடிவு அபத்தமானது. இன்றைய நிலையில் ஒரு தோட்டத்தில் பல கட்சிகள், பல தலைவர்கள் செயல் படுகின்றார்கள். தோட்டமக்கள் ஓரளவிற்காவது சமூக ஞானத்தில் ஊட்டம்பெற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள். தலைவரின் பேச்சையும், கோரிக்கைகளையும் ஏற்பதற்கோ

காதுகொடாது இருப்பதற்கோ இருக்கின்ற சுதந்திரம் தோட்ட மக்களுக்கு தெரியாதது ஒன்றல்ல இதே கருத்தை “நொட்டாங்கை” (ஞானம்) சிறுகதைக்கும் புகுத்த முடியும். “மலினங்கள்” சிறுகதை காகங்களை உவமையாக கொண்டு அப்பறவைகளுக்கு இருக்கும் சகோதரத்துவம் உயிரின் மதிப்பும் மனிதர்களுக்கு இல்லையே என ஆதங்கப்படுகிறார். “நாளுக்கு நாள் தலைகள் கொய்து குவிக்கப்படும் மனித மலினங்களுக்காக கைக்கோர்த்து குரல் கொடுக்கத் தயாரில்லாத ஐந்துகளுக்கு மத்தியில் இந்தக் காகங்கள் உயர்வானது” என்ற ஆசிரியரின் சிந்தனை தற்கால நிகழ்வுகளுக்கு பொருத்தமானது. இருப்பினும் மனிதநேயம் கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டுமென்பதற்காக அவர் எடுத்துக் கொள்ளும் நியாயங்கள் ஒரு சிறுகதையைத் தாண்டி ஒரு தத்துவப் பாடத்தை படிக்கின்ற உணர்வையும் சலிப்பையும் ஊட்டுகின்றன. “விடியாத இரவுகள்” என்ற சிறுகதையிலும் இதே வகையில் வாழ்க்கைத் தத்துவங்களை முக்கியத்துவம் கொடுத்து சிறுகதையை எழுதியிருக்கிறார். விடியாத இரவுகளாய் ஆசிரியரின் கற்பனைகளும் நின்று போய்விடுகின்றன. “கூண்டு பறவைகள்” சிறுகதையிலும் மு. வரதராசரின் நாவலைப் போலவே வாழ்க்கைத் தத்துவங்களும் இடையில் ஆங்காங்கே பாத்திரப்படைப்புகளும் பேசுகின்றன.

“மூன்றாம் பரிணாமம்” இரா. நித்தியானந்தன் அவர்களின் சிறுகதை தொகுப்பு, தெளிந்த நீரோடையாக ஓடுகின்ற கதையின் சம்பாஷனையும் தனிப்பட்ட மனிதர் வாழ்வில் ஏற்படும் விளைவுகளுக்கும் அதனால் ஏற்படும் தாக்கங்களுக்கும் தீர்வு காண முற்படுவது சிறப்பாகும். ‘சில ஈக்கின் கூட்டுமாறுகள் தலைகீழாக...’ என்ற சிறுகதையில் மலையக அரசியல் தலைவர்களையும், அரசியலையும் நாசுக்காக நையாண்டி செய்கின்ற பாங்கு போற்றத்தக்கது. இச்சிறுகதையிலே ஓரிடத்தில் “தமிழ் மந்திரி தோட்டத்திற்குள் முதன்முதலாக சாராயக்கடை ஒன்றை தேர்தல் பந்தலாக்கியிருக்கியிருந்தார். குடியும் கும்மாளமும் தோட்டத்துக்குள் தேர்தல் கூத்தை சூடு பிடிக்கச் செய்திருந்தன. அன்றுதான் மலைநாட்டு தமிழ் மந்திரி அந்த தோட்டத்துக்கு தேர்தல் “திக்” விஜயம் செய்ய போகின்றார். ஆடி அமாவாசை கூட வராமல் போய்விடலாம். மக்கள் குறைகளை கேட்டு வாக்குறுதிகளை அள்ளி தெளிக்க அடியாட்கள், கையாட்கள், சங்கத் தலைவர்கள், தொழில்சங்க பிரதிநிதிகள் சகிதம் தேர்தல் கூத்துக் காலத்தில் மிட்போர்ட் எஸ்டேட்டுக்கு மன்மதன் போல இந்த மாதிரி வரத்தவறுவதில்லை. திரும்புமிடம், பார்க்குமிடமெல்லாம் மந்திரியின் கட்டஅவுட்டும், சாந்த முகமும் சுவரில் ஏட்டுக் கரக்காயாய் இளித்து கொண்டு கிடந்தன...” என கதாசிரியர் தேர்தல் காலத்தை “கூத்து” என்று மையப்படுத்துவது அவரது சிந்தனையும், தெளிவும் உண்மை நிலையினை படம் பிடித்து காட்டுவதாக அமைகின்றன. சிறுகதையின் முடிவில் இப்படியான கதாநாயகர்களுக்கு வாசலை சுத்தப்படுத்தப் பயன்படும் ஈர்க்கின் கூட்டுமார்களினால் அடித்து விரட்ட வேண்டும் என்ற தன் மனவேட்கையையும் வெறுப்பையும் காட்டுகின்றார் கதாசிரியர். ‘மூன்றாம் பரிணாமம்’ இச்சிறுகதை தொகுப்பில் அடங்கிய

கதைகளில் முதன்மையானது. ஒரு சில பாத்திர வார்ப்புகளுக்கிடாக மாக்ஸியக் கருத்துக்களை மேலும் கூர்மையாக்கி சமூகத்தின் தேவைக்கேற்ப பயன்படுத்திக் கொள்ளும் பாங்கினை சிறப்பாக கதாசிரியர் முயற்சித்திருப்பது வெற்றிகரமாகவே உள்ளது. பெண்ணின் திருமணத்திற்கான துணையை தேடுவதை, மாக்ஸிய கருத்துக்களை பல்வேறுவிதமான உத்திகளாக கையாண்டுள்ளதையும் வாசகர்கள் சிறுகதை வாசித்த திருப்தியையும் பெற ஆசிரியர் வழிசமைத்துள்ளார்.

“பீலிக்கரை” பிரமிளா செல்வராஜாவின் சிறுகதை தொகுப்பாகும். “பீலிக்கரை, பக்கி, அப்பம்மாவின் மூக்குத்தி, இன்னாம்பி, கோடிப் பக்கத்தில் ஒரு பலாமரம்” என்ற சிறுகதைகள் சிறப்பாக வார்க்கப்பட்டுள்ளன. சாதாரணமாக பார்க்கும் தோட்டத்து “பீலிக்கரை” மனிதர்களின் தரிசனத்தில் “உயர்” பொருளாக கதை நாயகி கொண்டு செல்லும் உத்தியும் அதனூடாக கதைசொல்லுகிற பாங்கும் பாராட்டத்தக்கவை, அழகான, தெரிந்தெடுத்த சொற்றொடர்கள், நீளமில்லாத அழகான உரையாடல்கள், கதையை நகர்த்தி செல்லும் பாங்கு, அமைப்பு, சிறப்பாக இடம்பெற்றுள்ளன. ‘கோடிப்பக்கத்தில் ஒரு பலாமரம் சிறுகதையும்’ (ஞானம்) வாசிக்க ஆவலை தூண்டுவதாக உள்ளது. பலாமரத்தை காப்பாற்றும் விதமும் பின்னர் அந்த கோடிப்பக்கத்தில் விளையாட முடியாத நெருடலும் கதையின் முடிவை இலக்கியமாக்குகின்றன. ‘இன்னாம்பி’ மரமேறும் சிறுவனைப்பற்றியும் அவனின் சிறுவயது உழைப்பைப்பற்றியும் சக மனிதர்களினால் அவன் ஏமாற்றப்படுவதையும் சிறப்பாக காட்டி ஆசிரியர்

இச்சிறுகதையைப் புதிய தளத்திற்குக் கொண்டு செல்கின்றார். “அப்பம்மாவின் மூக்குத்தி” சிறுகதையும் அழகான முறையில் வார்க்கப்பட்டுள்ளது. நெருடலில்லாது தெளிந்த ஓடையாய் கதை பரிணமிக்கிறது. “பக்கி” சிறுகதையில் ஆசிரியரே ஒரு சிறுமியாகி மனித புறச்சூழலைக் காட்டுவதும் மூடநம்பிக்கையை தனக்கு சாதகமாக பயன்படுத்திக் கொள்வதும், இச்சிறுகதையின் அழகான முடிவாகும்.

புதுளை சேனாதிராஜா, “மெல்ல இனி...” சிறுகதை (வீரகேசரி வார இதழ் 2007) புதிய சூழலும் புதிய வாழ்க்கை முறைகளும் மாறுகின்ற போது அப்புதிய சூழலை உடனடியாக ஏற்றுக் கொள்வதில் ஏற்படும் தடுமாற்றத்தை கூறியது. இவ்வாசிரியரின் “அவன் அவர்கள்... அது” (தாயகம் 2007) மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்கு வேலை தேடி செல்லும் குடும்பங்களின் திடீர் பண வரவினால் ஏற்படும் மாற்றம் எவ்வாறு மாற்றத் தோட்ட மக்களை பாதிக்குமென்பதை இச்சிறுகதை சித்தரிக்கின்றது.

இரா. சடகோபனின் “நெஞ்சின் அலைகள்” (ஜே 2007) நிறைவேற்றப்படாத காதலை கூற அவரின் “உன்னைக் கொன்றவர்கள் யார்” (தாயகம் 2007) என்கிற சிறுகதை காணி உச்ச வரம்புச் சட்டத்தையும் தேசிய மயமாக்கலினால் ஏற்பட்ட விளைவுகளையும் வார்க்கப்பட்ட பாத்திரங்களினூடாகச் செல்வதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

மு. சிவலிங்கத்தின் சிறுகதையான “P.W.D” (தாயகம் 2008)இல் பாதையின் வேலை செய்யும் தமிழன் என்ற பொருள் பட எழுதி மலையக மக்கள் மலைநாட்டில் தம் போது ஏற்பட்ட துன்பங்களையும்,

1956ஆம் ஆண்டளவில் ‘சிறுகதை மஞ்சரி’ என்ற தமிழ் நாட்டின் தலைசிறந்த ஆசிரியராக இருந்த மீ.ப. கலைமகள், கிராம ஊழிய பிரபலமான இலங்கையர்கோன், சி.வைத்திலிங்கம், சம்பந்தன் போன்றவர்கள் இலங்கையில் இருந்தனர். சென்னை -அல்லயன்ஸ் கம்பனி வெளியிட்ட ‘கதைக்கோவை’யில் இவர்களுடைய சிறுகதைகள் இடம்பெற்றிருந்தன. ஆனால் சிறுகதை மஞ்சரியில் இலங்கையைச் சேர்ந்த எந்த ஒருவரின் கதையுமே இடம்பெறவில்லை. இது ஒரு பெரிய குறையாக - புறக்கணிப்பாக இருக்கும் இங்கிருந்தே தரமான ஒரு சிறுகதைத் தெகுதியை வெளியிடுவதே சரியான நடவடிக்கையாக இருக்கும் என்றும் எனக்குத் தோன்றியது. சிறுவயதில் எனக்கு ஊக்கமளித்த ஆசிரியர் சி. பொன்னம்பலம், பிரபல எழுத்தாளர் அ. செ. முருகானந்தன் ஆகியோருடன் நான் கலந்துரையாடியபோது, அவர்கள் கூறிய கருத்துக்கள் எனக்கு உற்சாகமூட்டின. சென்னையில் நண்பர்கள் அழ.சிதம்பரம், அன்புப் பழம் நீ ஆகியோருக்கு எழுதினேன். சென்னை பாரி நிலையத்தின் உதவியைப் பெற்றுத் தருவதாகச் சொன்னார்கள். இலங்கையர் கோன், சி. வைத்திலிங்கம், சம்பந்தன், கனக. செந்திநாதன், இராஜ அரியரத்தினம், தாழையடி சபாரத்தினம், வரதர், அ. இராசரத்தினம், சு. இராஜநாயகன், சகிதேவி தியாகராஜா, கே. டானியல், செ. கணேசலிங்கன் ஆகிய பன்னிரண்டு எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகள், அவர்களைப்பற்றிய குறிப்புகளுடன் பண்டிதர் பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்களின் அணிந்துரையுடனும் ‘ஈழத்துச் சிறுகதைகள்’ என்ற பெயரில் வெளிவந்தன. ஈழத்துச் சிறுகதை ஆசிரியர்களின் ஆக்கத் திறனை முதல் முதலில் தமிழ் கூறும் நல்லுலகிற்கு எடுத்துக்காட்டிய தொகுதி இதுதான்.

- ஞானம் 34: நேர்காணலில் சிற்றி

துயரங்களையும் வரலாற்று ரீதியாக சிறுகதை வடிவில் தர முயற்சிக்கிறார். இவ்வாசிரியர் “ஓப்பாரி கோச்சி” (வீரகேசரி வார இதழ் 2008)இல் முப்பது வருடங்களுக்கு முன்னர் நிகழ்ந்த “தாயகம் திரும்புவோர்” தொடர்பான சம்பவங்களை கண்ணீர் வரவழைக்கும்படியாக சொல்லத் துணிகிறார்.

மூக்கன் விஜயதீபன் “கொழும்புக்கு போய்ட்டு வாரேன்.....” கதையும் வீட்டு வேலைக்காக அனுப்பும் சிறுமியும் உயிரற்ற உடல் திருப்பி அதே தோட்டத்துக்கு வரும் போது சம்பவம் பற்றிய நிகழ்வுகளை திறம்பட சிறுகதை வடிவில் தருகிறார். இச்சிறுகதை கொழுந்து பத்திரிகை நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் முதலாமிடம் பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஈ. மிக அண்மைக்கால மலையகச் சிறுகதைகளில் மனம் கவரும் அம்சங்கள்

பிரமிளா செல்வராஜா, சிவனுமனோஹரன், பதுளை சேனாதிராஜா, இரா. நித்தியானந்தன் என்போரின் சிறுகதைகளில் முன்னரே விசேடமாக குறித்துக் கூறிய சிறுகதைகள் எதிர்கால நம்பிக்கையை ஏற்படுத்துகின்றன. பிரமிளா செல்வராஜா, சிவனுமனோஹரன் என்பவர்களிடம் விரைவாக சிறுகதைகளை படைக்கும் திறனும், ஆற்றலும் உள்ளன. ஏறக்குறைய 2005ஆம் ஆண்டு எழுதத் தொடங்கிய இவர்கள் இருவருமாக முப்பது சிறுகதைகளுக்கு மேல் எழுதி உள்ளதுடன் இரண்டு சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் மலையக இலக்கியத்திற்கு அறிமுகப்படுத்தியுள்ளனர். சிவனுமனோஹரனின் சிறுகதைகள் பொதுவாக அரசியலையும், சமூக மொத்தப் பிரச்சினைகளையும் மையங்கொண்டிருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. தனி மனித சிந்தனையின் மனவியல்புகளையும், சிறுகதைகளின் பாத்திரம், கரு எனும் பண்புகள் கலையா வகையில் படைத்திருக்கிறார். மலைப்பகுதியில் பேசப்படும் பேச்சு வழக்கு மொழியையும் மிக அழகாகத் திறம்படக் கையாண்டுள்ளார்.

பிரமிளா செல்வராஜாவின் கதைகளும் இவ்வாறே இருப்பினும் சிறுகதைத் தொகுப்பின் பல சிறுகதைகள் (முன்னரே கூறப்பட்டதைப் போல) முக்கிய சம்பவங்களையும் மனித மனங்களில் ஒளிந்திருக்கக் கூடிய உன்னிப்பான விடயங்களையும் தொட்டுப்பார்த்துக் சிறுகதையாக உருவாக்கித் தந்துள்ளமையும் எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் பொதுவான சமூகத்தின் ஓட்டுமொத்த பிரச்சினைகளை தவிர்த்து இருப்பதாலும் தேவையான சொற்பதம் இயற்கையாக அமைந்த பாத்திரப் படைப்பு, தெளிவான முடிவுகள் அவரை ஒரு சிறுகதை ஆசிரியராக உருவாக்கித் தருகிறது.

இரா. நித்தியானந்தனின் மூன்றாம் பரிணாமம் என்ற மலையக சிறுகதை இலக்கியத்துக்கு ஒரு புதிய முயற்சியாகும். இத்தகைய கருவைக் கொண்ட சிறுகதை தமிழகப் பிரபல எழுத்தாளர் சூரிய தீபனின் “மூன்றாவது முகம்” வர்க்கம் பற்றிய மதிப்பீட்டை மிகச் சிறப்பாக காட்டிநின்றது. அதைப் போலவே பிரபல எழுத்தாளர் ஜெயந்தன் “மூன்றாவது பரிணாமம்” என்ற சிறுகதையில் புதிய மனித வாழ்வில் உருவாக்கிய மதிப்பீடுகளும் 1970ஆம் ஆண்டுகளில் தமிழ்

சிறுகதை இலக்கியத்துக்கு ஒளி ஊட்டின. அந்த வகையில் இரா. நித்தியானந்தனின் “மூன்றாவது பரிணாமம்” சிறுகதையும் கருத்தில் இச்சிறுகதைகளுக்குச் சற்றும் குறைந்ததல்ல.

கலாநிதி எஸ். கிருஸ்ணகுமார், (யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் - வவுனியா) “..... சிறுகதை படித்ததும் மலையகத்தின் உள்ளே பயணம் செய்த திருப்தியும் கையாண்ட கதைக் கரு எவரும் எளிதில் எண்ணிவிடமுடியாத மிக நுண்ணியதுமானது” என பதுளை சேனாதிராஜாவின் சிறுகதையான மெல்ல இனி...பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். தாயகத்தில் (2008) “அவன்... அவர்கள்... அது” சிறுகதை பற்றி சுபாஷினி சந்திரமலர் என்பார் தனது விமர்சனத்தில் குறிப்பிடும்போது, “..... வெளிநாட்டு வேலையும் அதுசார்ந்த விடயங்களும் ஏற்படுத்தும் பிரச்சினையை அழகாக விவரிக்கிறது கதை” என்றும், “முடிவில் அருமையான கதை. அருமையான முடிவு” என குறிப்பிடுகிறார்.

விமர்சிக்கப்பட்ட அநேகமான சிறுகதைகள் நனவோடை உத்தியில் எழுதப்பட்டிருப்பதை காணலாம். குறிப்பாக பிரமிளாவின் கதைகளில், சம்பவங்களை மீட்டுப் பார்க்கும் பாணியிலான எழுத்து (Flash Back) மிகவும் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. எடுத்துக்கொண்ட கருத்தும், சொற்றொடர் பிரயோகமும் கவனிக்கப்பட வேண்டியதாகும். பல சிறுகதைகளில் பறவைகளையும், வர்க்கநிலைகளையும், மலையையும் உத்தியாக அல்லது குறியீடாக வைத்து கதை நகர்த்தப்பட்டிருப்பதும் புதுவிதமான உத்வேகத்தை இச்சிறுகதைகள் எமக்குத் தருகின்றன. பேச்சு வழக்குத் தமிழிலேயே சிறுகதை முழுவதும் கையாண்டு பிரமிளா செல்வராஜா அதில் முழு வெற்றியும் பெற்றிருக்கிறார். சில சிறுகதைகள் சிவனுமனோஹரனினாலும் இவ்வாறு எழுதப்பட்டு வெற்றி பெற்றிருக்கின்றன. இவ்விடத்தில் பிரமிளா செல்வராஜாவின் சிறுகதைகளைப் பற்றி கலாநிதி துரைமனோஹரன் குறிப்பிடுகையில், “இவரின் சிறுகதைகள் மலையக சிறுகதைத் துறைக்கு புதிய பாய்ச்சலை கொடுத்துள்ளன” என்று கூறியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆ. எதிர்கால மலையக சிறுகதைகளுக்கான பரப்பை விரிவுபடுத்துதலும் அதில் பயணம் செய்தலும்

தற்போது எழுதிக் கொண்டிருக்கின்ற மலையக எழுத்தாளர்களும் எதிர்காலத்தில் எழுத்தாளர்களாக பரிணமிக்கக் காத்திருக்கின்ற எழுத்தாளர்களும் “மலையகம்” என்ற சொல்லடைவை தோட்டப் பகுதிகளுக்கு மாத்திரம் வரையறுக்காமல் மலையகத் தமிழ் மக்கள் வாழும் சகல இடங்களுக்கும் கொண்டு செல்லுதல் வேண்டும். மலையக மக்கள் என்போர் இன்று மலையக நகரப் பகுதிகளிலும் கொழும்பிலும் இலங்கையின் வேறு பிரதேசங்களிலும் கணிசமாக வாழ்கின்றனர். எத்தனையோ மலையகத்தவர்கள் படித்துப் பட்டம் பெற்று உயர் தொழில்களிலும் வணிகத்திலும் இன்று ஈடுபட்டுள்ளனர். மலையகத்தின் “துன்பக்கேணி” இன்று மெல்ல மாறி வருகிறது. படித்த கனவான்கள் புற்றீசல்களைப் போல புறப்படத்தயாராகி வருகிறார்கள். நாங்களும் இந்நாட்டு மன்னர்கள் என்ற நிலையினை எடுத்து

வாழத் தொடங்கியுள்ளனர்.

வீடமைப்புத் திட்டங்கள் மெல்ல மெல்ல மலையகத்தினுள் வரத்தொடங்கி உள்ளன. கூட்டு ஒப்பந்தம் பிழையானதெனவும் வீட்டு வேலைக்கு பிள்ளைகளை அனுப்புதல் தவறானது என்ற எண்ணப்படும் பெரும்பாலான மலையக மக்களிடம் போய்ச் சேர்ந்துள்ளது. மின்சாரம், நீர் வசதிகள், பாதை அபிவிருத்தி அவ்வப்போது அரசியல்வாதிகளினாலும், அரசாங்கத் திட்டங்களினாலும் தோட்ட மக்களை சென்றடையத் தொடங்கியுள்ளன. மலையகத்துக்கென ஒரு பல்கலைக்கழகம் எனும் கருத்து இன்று முனைப்பு பெற தொடங்கியுள்ளது. மேலும் பிரஜாவுரிமை (விசேட ஏற்பாடுகள்) சட்டம் நடைமுறைப்படுத்தப் பட்டதன் பின்னர் நூற்றுக்கணக்கான இளைஞர்களும், யுவதிகளும் மத்தியக் கிழக்கு நாடுகளுக்கு தொழில்வாய்ப்பு பெற்று சென்றுள்ளனர்.

இதன் காரணமாகவும் இன்று ஏராளமான சமூகப்பிரச் சினைகள் தோன்றியுள்ளன. மேலும் தொழில் வாய்ப்பின் காரணமாக தோட்டத்தை விட்டு இளைஞர்கள் வெளியேறுவதும் கணிசமாக இடம்பெறுகிறது. அண்மைக்கால பாதுகாப்புக் கெடுபிடிகளினாலும் தோட்ட மக்கள் விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்படுவதும், கைது செய்யப்படுவதும் நாளாந்தம் நடைபெறும் ஒரு சாதாரண விடயமாகிவிட்டது. நகரங்களில் வேலை பார்க்கும் மலையகத்தவர்களின் வேலை தொடர்பான பிரச்சினைகளும் இன்று மலிந்து வருகின்றன.

மேற்கூறிய சமூகச் சிறுகதைகளையும் இம்மாற்றங்களினால் ஏற்படுகின்ற பிரச்சினைகளையும் உள்வாங்கி அவற்றுக் கிடையிலான மன நிலை, உறவுகள், உறவுச் சிக்கல்கள் என்பவற்றை புரிந்துகொள்வதும் வாழ்க்கையின் ஆழப்பகுதியையும் அதன் வேர்களையும் சென்றடைந்து நுண்ணிய பிரச்சினைகளை இனம் காணுதலும் அதனைப் பிரித்தறிதலும் மலையக சிறுகதை எழுத்தாளர்களுக்குரிய மிக முக்கிய விடயமாகும். இத்தகைய பண்புகளை பின்புலமாகக் கொண்டு மலையக எழுத்தாளர்கள் சிறுகதைகளைப் படைக்க முன்வரவேண்டும். வயது மாற்றத்துக்கேற்ப உடையும், பழக்க வழக்கங்களை மாற்றிக் கொள்வதும் போல மலையகச் சிறுகதைகளும் தோட்டத்துக்குள் அடைபடாது அல்லது ஒரு வட்டத்துக்குள் உட்படாது அதன் வீரியத்தையும் பரப்பையும் பன்முகப்படுத்தல் வேண்டும். கால சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப மாறுதல் அடைய வேண்டும். மலையகச் சிறுகதை எனில் அது துன்பத்தை சொல்கின்ற கதை எனும் யதார்த்தம் மாறி பலவிதமான பரிணாமத்தில் அவை வெளிக்கொணரப்படுதல் வேண்டும். பின்னர் தமிழ் சிறுகதை இலக்கியத்துடன் நாளடைவில் ஒன்று சேர்தலும் வேண்டும். ஏன் உலகச் சிறுகதை இலக்கிய அந்தஸ்துக்கும் அவை உயர்வடையவேண்டும். இதற்கான திட்டங்களை தமிழ் இலக்கிய எழுத்தாளர்கள், இலக்கிய ஆர்வலர்கள் வகுப்பதும், சிறுகதைப் பயிற்சிப் பட்டறைகளை நடாத்துதலும், ஏனைய மொழிகளிலான சிறுகதைகளை அறிமுகம் செய்து வைத்தலும் மிக முக்கியமானதாகும்.

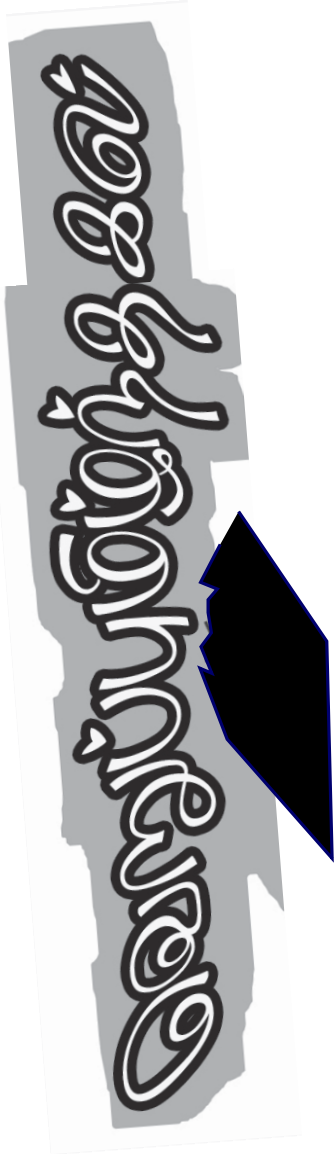
தூண்டிலும் இரையும்

அல்லது நடப்பு

கல்வயல் வே. குமாரசாமி

தூண்டில் இரையும்
தொடரும் பெருமீனும்
மீண்டு வருமோ!
மனையும்,
மனப் பொறியில் வேண்டாமல் வந்து
விருத்தி உரை வகுக்கும்;
நீண்டு
நிலத்திலே மல்லாந்து கால் நீட்டி
அண்ணாந்த வேளை;
அடுக்களைக் கூரையிலே
கண்பதியும்
கண்ணில்
கடைய உறி மேல் வைத்த
வெண்ணெய், தயிர்முட்டி
வெடில் மூக்கடிக்கு வரும்

உறியும், உறி உஞ்சல் ஆடும் கயிறும்,
உறியில் தயிரும்;
தயிர் பிரிய
உள்உருண்ட வெண்ணெய் அடையும்
வெளிர் மஞ்சள் வீசு நறுந்
தண்ணென்ற அந்த மணமும்
அம்மத்தடிக்க
காற்றெடுத்து வந்த நெடியும்
அயல் பரவும் நாற்றம்
அடி நாசி நக்க
நா உறைப் படுத்திருக்கும் பூனை
பளபளப்புக் கண்ணில்;
அடுத்த சுவர் விளிம்பில்
உனரும் கரப்பான்
சடக்கென்று தாவி உறிச்
சட்டி சரிவில்
கிடக்கும் இடைவெளியின் கீழ்
நுழையப்;
பூனை
படக் கென்று பாய
உறி உஞ்சல் பலமாக
அங்கிங்குமாக அசைய
அது அங்கே தொங்க முடியாமல்
தரையிலே 'தொம்' - என்று
வீழ்கையிலே
என்னை விறாண்டிப் பிராண்டிய புண்
சீழ்வாடி கின்றதென் செய் வேன்.!

ஒலிவற்றிக் காய்ந்த குருட்டு இரவில்
பழித்தன எல்லா நட்சத்திரங்களும்
சாட்சி சொல்வதற்கும் அஞ்சிய நிலவை
எந்த வசைச் சொல்லாற் திட்டுவேன்.

ஒரு வழிகேட்டு அலைகிறேன்
காவற்காரரிடம் கெஞ்சி,
படைகொண்டு போக அல்ல
பொருள்சேர்த்துப்போகவும் அல்ல
வளர்த்த நாயைக்கொண்டு செல்லவும் அல்ல
வேதனை நிரம்பி
வலியின் வேரோடிய
என்னுடலில் வளரும் நோயைக் கொண்டு தொலைக்க

பிணியெல்லாம் பரவிய ஊரில்
மருந்துமில்லை மருத்துவரும் இல்லை
பாழடைந்த மருத்துவமனைகளின்
முனகலொலி உடலையுடுருவி
நெருப்பையள்ளிக் கொண்டலைகிறது
சிதைதேடி.

குலுங்கும் மார்பிலிருந்து
கொட்டுண்டன வழுவழுப்பான
ஈரமூறிய வார்த்தைகள்.
அவற்றை நான் சேகரித்து வைத்திருந்தேன்
காய்ந்து வரண்ட கோடைக்குள்ளும்
தோலையுரித்துச் சோதனையிடும் படைவீரரிடமிருந்தும்
நானே எரிந்த பல நாட்களிலும்
அவற்றில் தீபடாமலே

அவமதிப்புகளின் கீழான
நிலப்பரப்பில்
இறுகிப்படிந்திருக்கும் மௌனத்திற்கிடையில்
ஒரு சொட்டுத் துளி
உடற்சாறு தேங்கிக் கிடந்தது
வனப்பு மிக்கதொரு
கடற்கரையும்
காகங்கள் கரையும் நாட்களும் இருந்தன
எனவும்
ஒற்றையடிப்பாதைகளில்
எறும்புகள் தம்பாட்டிலும் மனிதர்கள் தம்பாட்டிலும்
போய்வரக்கூடிய காலமொன்று
இருந்ததாயும்
சொல்லிக்கொண்டு.

இன்றோ
தெருமுனையில்
பெருமரத்தின் கீழே இருந்தது கோயில்
நாயுறங்க
நாயினடியில் ஓலமிட்டவாறு
என்னுடலும்
அதன் வால் நீண்ட
குருத்தெலும்பும்
வழியற்றுச் செத்தான் ஒரு மனிதனென்று சொல்ல.

இலக்கிய வளர்ச்சி, நவீன இலக்கியங்கள் எனும்போது இலக்கியம் நவீனமாதல் எனும் வேறுபாடு தோன்றும். வரலாற்றில் இவ்வேறுபாட்டை நோக்கி நவீன இலக்கியங்களை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்,

கடந்த முன்னூற்றைம்பது வருடங்களாக முஸ்லிம்கள் தமிழ் இலக்கிய ஈடுபாட்டுள் நிலை பெற்றிருக்கின்றனர். இவர்களது தமிழ் இலக்கியப் பரம்பல் இலங்கை, தமிழ் நாடு, மலேஷியா என நீள்கிறது. முன்னூற்றைம்பது வருடங்களின் கணக்கெடுப்பில் அகப்படும் அத்தனையும் இலக்கிய அந்தஸ்துப் பெற்றவையா? என்பது கேள்விக்குரியதே! இதில் அநேகமான வற்றை முஸ்லிம்களின் தமிழ்ப் பணியில் சேர்த்துவிடலாமே ஒழிய, இலக்கியக் கணக்கெடுப்பில் பதித்து விடமுடியாது.

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் முஸ்லிம்களின் பங்களிப்பை 17ம் நூற்றாண்டிலிருந்து நோக்கும்போது இலக்கிய வடிவங்களைச் சமய கலாசார நோக்குடன் ஆக்கிய ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட புலவர்களது பெயர்ப் பட்டியலையும் ஆக்க வடிவங்களையும் ஆழமாகவும், அகலமாகவும் எடுத்துரைக்கலாம். அவ்வடிவங்களின் பகைப்புலப் பாதிப்பு, மொழிவளம், இயல்புநவீற்சிக்கு மாறுபட்ட தன்மை, அதீத கற்பனை, உயர்வு நவீற்சி என்பன நோக்கிக் கூறுபோடுவதிலும் பார்க்க விட்டு விடுவதே மேல் என்றாலும் பின்வந்த புலவர்களில் ஒருவரான அருள்வாக்கி அப்துல்காதிர் பற்றிக் கூறும் போது, நவீன இலக்கியப் போக்கில் வரவேண்டிய ஒருவரை வேறு வழிக்குத் திருப்பிய பின்னோக்கற்றவர்கள் பற்றி எண்ணுவதற்குரிய செயற்பாட்டைக் குறித்துக் காட்ட வேண்டியுள்ளது.

உள்ளூரில் தொடக்கக் கல்வியை ஆரம்பித்த அப்துல் காதிர் கண்டி குயின்ஸ் அகாடமி - பிற்காலம் சென்போல்ஸ் கல்லூரியில் தமிழ் ஆங்கிலம் கற்றார். அவரது பதினோராம் வயதில் நண்பர்களுடன் குன்று மலைப் பூங்காவில் உலவி வரும்போது மயக்கமுற்று கீழே சாய்ந்து கொண்டார். மயக்கம் தெளிந்தவுடன் மளமளவெனக் கவிபாடும் ஆற்றல் பெற்றார். அவரது கற்பனா உலகச் சஞ்சாரத்தை வியக்கத் தொடங்கினார். பதினோராம் வயதில் அவர் பாடும் சொற்கள், கவிதைகள் ஆண்மை பெற்றுவிட்டன. இவரது ஆற்றலறியாதோர் தமிழ் கற்க தமிழ் நாட்டுக்கனுப்பிவிட்டனர். மரபுரீதிக் கவிதையால் நவீன வழிக்கு வர அவரது ஆற்றலை மழுங்கடித்து விட்டனர். கண்டியிலேயே கற்றிருந்தால் ஆங்கிலத்தில் அதியுயர்ச்சி பெற்று

உலகவுயர்வு பெற்று “நோபல்” பரிசும் தனதாக்கத்திற்குப் பெற்றிருப்பார்.

“மினு” எனும் எட்டு வயதுச் சிறுமி “ஆர்பர்மோன் அமி” எனும் பிரஞ்சு கவிதைத் தொகுதியை வெளியிட்ட போது பரீஸ் நகரமே வியப்பிலாழ்ந்தது. இந்த நவீனப் போக்கை அருள் வாக்கியும் தந்திருப்பார். அது மழுங்கடிக்கப்பட்டு விட்டது. என்றாலும் அவரது சிந்தனைகள் நவீன இலக்கியங்களுக்குட் பட்டவையே!

நவீன இலக்கியத்தன்மையை உணர்வதற்கும், எடுத்துக் காட்டுவதற்கும் “தகவல் தொடர்பாடல் தொழில் நுட்ப” வளர்ச்சி நமக்குதவும். ஆரம்ப மொழிக் காலத்திலிருந்து அச்சுக் கலைக் காலம் வரை மிக நீளமான பரவலான இலக்கியங்கள் மரபுரீதியாக வளர்ந்த போதும், பதியப்பட்டவை மிகச் சிறிதளவு தான். அச்சுக்கலைக் காலத்திருந்து இலத்திரனியல் காலம்வரை எழுந்த இலக்கிய வகைக்குள் ஏற்பட்ட நவீனத் தன்மை அதிகமானவை. இலத்திரனியல் காலத்திருந்து இடைநிலை அமைப்பு எனும் இன்றர்நெற் காலம் வரை - இன்றுவரை ஏற்பட்ட நவீன இலக்கியங்கள் அநேகம், அவற்றைக் கணக்கெடுக்க “தகவல் தொடர்பாடல் தொழில் நுட்ப வளர்ச்சி” நமக்குத் தேவை. இந்த வளர்ச்சியை அதன் வெற்றியை நிரைப்படுத்தும் விளக்கத்தைத் தமிழில் தாரிக் அஸீஸ், எம். எல். எம். இர்ஷாத், எம். ஏ. முஹம்மத் அஸாம், நப்லி இப்ஹாம், எஸ். கே. ஏ. ஹனீஸ் போன்றோர் எழுதி விபரித்ததுடன் இன்றும் எழுதுகிறார்கள்.

தகவல் தொழில் நுட்பத்துடன் ஊடகவியல் வளர்ச்சியும், தேவையும் தமிழ் இலக்கியத்துடன் இணைகின்றது. ஊடகவியலாளர்கள் இலக்கியவாதிகளல்லர். ஆனால் இலக்கியவாதிகளான ஊடகவியலாளர் சாதித்தவை அநேகம். இன்றைய உலகில் முஸ்லிம்கள் மத்தியில் டாக்டர்கள், பொறியியலாளர்கள், அறிவியற்றுறை வல்லுனர்கள் அவசியமில்லை. ஊடகவியலாளரே மிகத் தேவையானவர்கள். அந்த வகையில் இலங்கையில் ஊடகவியல் இயக்கங்களிலுள்ளோர் யாவரும் இலக்கிய வல்லமை படைத்தவர்கள் அல்லர். மர்ளின் எம். மரிக்கார், எம். ஏ. தாஜ், யாக்கூப், யூனூஸ் போன்றோர் சாதனை படைத்துள்ளனர். இவர்களுக்கு முன் றஷீத் எம். ஹபீலின் பங்களிப்புகள் நவீனங்கள் நிறறைந்தன. மர்ளின் எம். மரிக்கார்

ஸ்ரீலங்கா மெடிக்ஸ் அலோஸியேசன் வழங்கிய பரிசுகள் மூன்று வருடங்கள் தொடர்ந்து பெற்றவர்.

தேசியப் பாதுகாப்புத் தினத்தில் மூன்று வருடங்கள் இனவிருத்தி ஆரோக்கிய விழாவில் பரிசுகள் பெற்றார். ஸ்ரீலங்கா விஞ்ஞான அலோஸியேஸன் இரண்டு வருடங்கள் பரிசளித்தன. இந்த வல்லமை பெற்றோரில் எம். எச். எம். ஷம்ஸ் ஸும் உண்டாப் பரிசு பெற்றுச் சாதனை படைத்தவரே. இந்த வரிசையில் ஊடக நவீன இலக்கியப் பெறுபேறுகளை ஆய்வு செய்தல் அவசியம்.

இலங்கை முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களது ஆக்க இலக்கிய வெளிப்பாட்டை இஸ்லாமிய கலாசாரத்துடனணைத்து ஆக்கிய ஆதிபிதா எம். ஸி. சித்தி லெவ்வைதான். அவரது ஆக்கங்களில் வெளியான 'முஸ்லிம் நேசன்' பத்திரிகை 'அஸன்பே கதை' முதல் நாவல் 1892 ஆவணி முதலாம் நாள் வெளியான 'ஞானதீபம்' ஆகியவைகளை நவீன இலக்கியத்துள் அடக்கலாம். 'ஞானதீபம்', ஓர் ஆலிம், ஒரு கிறிஸ்தவப் பாதிரி, ஒரு பிராமணக் குரு, ஒரு புத்தருடைய குறுணான்சை ஆகியோர் ஓரிடத்தில் கூடி குறித்த வேதங்களின் திறமைகளை அலசுதலும், கேள்விகள் கேட்டு விடை பெறுதலும் நடை பெறுவதைக் குறிக்கும். சமயங்களின் சமரசத்துக்கும், அறிவு பெறுவதற்குமுள்ள உத்தியாக இப் பத்திரிகை திகழ்ந்தது. இந்த மனப்பான்மையை இன்னும் விருத்தியாக்கி, சமூகங்களின் உறவாடல் சமயத்தலங்களைத் தரிசித்துச் சமாதான சமன்பாட்டை உருவாக்குதல் போன்ற எண்ணங்களுடன் நடமாடும் நவீன இலக்கியவான்களில் ஒருவராக ஏ. பி. எம். இத்ரீஸ் என்பவரை அடையாளப்படுத்தலாம். 'சீறாவின் இயங்கியல்', 'இஸ்லாத்தில் சிறுவர் உளவியல்', 'அபாயகரமான வார்த்தை', 'அதிகாரம் பற்றிய இரண்டு கண்ணோட்டங்கள்' இந்நான்கு நூல்களையும் ஏ. பி. எம். இத்ரீஸ் படைத்துள்ளார். இந்நூல்கள் அறிவியல், உளவியல், வரலாற்றியல் அடிப்படையில் எழுந்த நவீன இலக்கியங்களாகும்.

அறிஞர் சித்தி லெவ்வையின் 'முஸ்லிம் நேசன்' பத்திரிகைக்குப் பின் அநேக பத்திரிகைகள் தொடர்ந்தன. பத்திரிகைகள் தொடர்ந்த போதும் முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களது ஆற்றல் ஆர்வம் நவீனத்துவப் பாதையில் நடைபோடவில்லை. அறிஞர் ஏ. எம். ஏ. அஸ்ஸ் எழுதிக் குவித்தபோதும் 'இலங்கையில் இஸ்லாம்', 'அறபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ்' நூல்கள் மட்டுமே நவீனத்துவ இலக்கியத்துள் ஆழ்கின்றன. அவரது பிரயாண நூல்கள் நவீனத்துவம் என்பதை விட, பிரயாண இலக்கியம் என்பதில் நின்று விடும். எஸ். எம். கமால்தீன் வாசிகசாலை பற்றிய நூலால் நவீன இலக்கியத்துள் இடம் பெறுகிறார். எம். எம். உவைஸ் 1975க்குப் பின் சாதித்தவைகள் நவீன இலக்கியங்களே!

காவியம், உலா இலக்கியம் தற்கால வாசிப்புக்குள் இடம் பெறுதல் மிகக் கஷ்டமே. 'நாயகம் காவியம்' என மேத்தா எழுதியது போல், 'அண்ணல் நபி அழகிய உவமை' என அடியார் எழுதியது போல் இலங்கையில் யாரும் எழுதியதாகத் தெரிய வில்லை. அவ்விதத்தேர்வில் 'பதியுதீன் மாஹ்மூத் பற்றிய காவியம்' எழுதிய மருதூர்க் கொத்தன், 'நபி அய்யூப்' 'சங்கமம்' எனும் வீர காவியம் எழுதிய எம். எஸ். எஸ். ஹமீத் நவீன காவியம் எழுதியோருள் அசல்படுகின்றனர்.

இலங்கையில் வெளியான காலத்தால் முந்திய சிறுகதைத் தொகுதி அ. ந. கந்தசாமியின் முன்னுரையுடன் வெளிவந்த மு. மீ. சாஹூல் ஹமீத் (இளவல்) அவர்களின் "இரு

உருவங்கள்" என்பதாகும். இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதைக்கு வரலாறு ஏற்படுத்தித் தந்த நூலிது. மு. மீ. சாஹூல் ஹமீத் (இளவல்) சிறுகதை முன்னோடியாக நவீன இலக்கியத்துள் இடம் பெறுகிறார்.

சிறுகதை வரலாற்றில் முஸ்லிம்களின் முதன்மை பெறுபவர் அ. ஸ. அப்துஸ்ஸமது அவர்கள். அவரது சிறுகதைத் தொகுதிகள், சிறுகதைகளுக்குள் 'மஸாக்கா' எனும் வேட்டுவக் குறவர்களின் வாழ்க்கையை அவதானித்தெழுதிய சிறுகதையும், 'அந்தக்கிழவன்' எனும் சிறுகதையும் நவீனத்துவம் பெறுகின்றன. இவ்விதம் எச்செம்பியின் கம்பளைப் பிச்சையப்பா, அபூதாலில் அப்துல் லத்தீபின் 'மையத்து' சிறுகதைகள் நவீன இலக்கியத்துள்ளடங்கும். மருதூர்க் கொத்தனின் சிறுகதைகள் பெரும்பாலும் விவரணங்களாக அமைந்துள்ளன. எஸ். எல். ஹனிபாவின் "மக்கத்துச் சால்வை" கதை மட்டும் நவீனமாகும்.

மருதூர்க் கனியின் சிறுகதைகள் பல நவீனத்துவமுடையவையே! திக்குவெல்ல கமாலின் சிறுகதைகள் நாவல்கள் யாவும் அவர் வாழும் மக்களின் பேச்சு மொழியை அடிப்படையாக வைத்து எழுவதால் நவீனத்துவம் பெறுகின்றன. 'நீள்கரை நம்பி' எனும் இமாதுதீனின் கதைகளும் நவீனமானவையே!

ஏ. இக்பாலின் அனேக கதைகள் 'பிரக்ரை ஓட்டம்' எனும் Stream of Consciousness, எனும் உத்தியிலும் Ringlarden எனும் உட்பாத்திரம் மேலெழும் உத்தியிலும் பின்னோக்கல் Flash Back எனும் உத்தியிலும், ஹெமிங்வே Heminkway - படர்க்கை உத்தியிலும் பரிசோதனை செய்யப்பட்டதால் நவீனத்துவ மடைகின்றன.

நயீமா பஷீர், அல் அஸூமத், நஸூறுதீன் ஆகியோரின் சிறுகதைகளுடன், அல் அஸூமத்தின் 'சுகுநதை', 'அமார்க்க விலாசம்' போன்ற நாவல்களும் நவீனத்துவத்துள் அடங்குகின்றன. வை. அஸ்மத்தின் 'புதிய தலைமுறைகள்' எம். எச். எம். ஷம்ஸ்ஸின் 'கிராமத்துக் கனவு' எஸ். நஸூறுதீனின் 'நச்சு வளையம்' ஆகிய நாவல்களும் நவீன இலக்கியத்துள்ளடங்கும். அஷ்ரப் ஸிலாப்தீனின் 'நிர்வாணங்கள்' சிறுகதை, ஸனீறா காலிதீனின் 'ஒரு தீபம் தீயாகிறது' நாவல், இளங்கீரனின் 'அவருக்கு ஒரு வேலை வேண்டும்' நாவல் நவீன இலக்கியத்துள் மேலோங்கி நிற்பவையாகும்.

"சோல்பரி விசாரணைக் குழு அறிக்கையின் ஏமாற்றத்தால் 1947இல் தமிழும் இலக்கியமும் இலங்கையில் எழுச்சி பெற்றன" எனக் கூறுவோர் இருந்த போதும், 1956க்குப் பின் தான் தமிழ் இலக்கிய எழுச்சி முஸ்லிம்களையும் இணைத்து மேலோங்கியது. இதன்பின் எழுந்த கவிஞர்கள் வரிசை நீண்டு சென்றாலும் புரட்சிக்கமாலின் 'நாளை வருவான் ஒரு மனிதன்', நவீனத்துவத்துள்ளடங்கும், அண்ணரின் கவிதைகளில் அதைத் தேடவேண்டும். அப்துல் காதர் லெவ்வையின் "ஸெயினம்பு நாச்சியார் மான்மியம்" நவீன இலக்கியமாகின்றது. 'புவன்' எனும் எம். ஏ. கபூர் அக்காலத்தே ஆங்கில வடிவத்துளமைந்த கவிதைகளைத் தந்தார். இந்தப் பாரம்பரியத்துள் ஏ. இக்பால், பஸீல் காரியப்பர் இணைவர்.

ஏ. இக்பால் கவிதைகளை சிந்தனைக்குரியவையென பேராசிரியர் நுஃமான் போன்றோர் கருதுவர். அவரது கவிதைகளும் நவீன இலக்கியமாகின்றன.

எம். ஏ. நுஃமானின் 'தாத்தாமாரும் பேரர்களும்' ஐந்து நெடுங்கவிதைகள் தொடக்கம் 'பஸுதீனக்கவிதைகள்' வரை நவீனமானவையே. அவரது 'கவிஞன்' கவிதை இதழ்கள் நவீனக்

ஆபாசம்

குறுங்கதை

- வேல் அமுதன்

“இந்த மனிஷி ஏன் இஞ்சை வந்தது”, என்னை அறியாமலே எனது மனம் இப்பிடி முணுமுணுத்தது. வந்தவவுக்கு 55 வயதிருக்கும்.

ஆனால்,

அவ 25 வயது பெடியனின் முடிவெட்டு - தலைமுடிக்குத் தடித்த டைப் பூச்சு - புருவங்கள் eyetex அலங்காரம் - உதடுகளுக்குச் செந்நிற Lip Stick - Face Cream அப்பி பவுடர் பூசப்பட்ட வதனம்...

போதாக்குறைக்குக் கையில் Pomeranian நாய்க்குட்டி. அடிக்கடி நாயின் முகத்தை ஆசையாக வருடியபடி!

“அம்மா காலணியோடை வந்திட்டியள். சாமி அறை இது!”, நான் எமது கலாசாரத்தை ரூபகப்படுத்துறன்.

“Sorry, தலைமுறை எனக்குத் தெரியாது” பாவம்! முறைதலை என்ற சொல்லைச் சொல்லத் தெரியாது ஒழுங்குமாறி சொல்லுது.

அவ வந்த விடயம் தனது 34 வயது மூத்த மகளுக்குப் பொருத்தமான வரன் தேட. அந்நேரம் உள்ளூணர்வு உந்த மிகப் பொருத்தமான கடிதக்கோப்பொன்றை எடுத்துப் பொருத்தம் பாத்து திருப்திப்பட்டு, “இது எப்பிடி எண்டு பாருங்கோ”, எண்டு சொல்லிக் குடுக்கிறேன்.

“ஐய்யய்யோ, இது வேண்டாம்!” அரவம் தீட்டியது போல் மனிஷி அலறுது.

“ஏன் அம்மா?”

“இவர் 43 வயதெல்லே!”

“ஒன்பது வயது வித்தியாசம் செய்யலாம் அம்மா”

“இல்லை வேண்டாம்”

“ஏன் அம்மா? ஏன் நல்லதை வேண்டாம் எண்ணுகிறீர்கள்?”

“மாப்பிள்ளையெண்டால் விளையாடக்கூடிய வயதாக இருக்க வேணுமல்லே”

கவிதைகளின் வளர்ச்சிக்குரிய சிறந்த அத்திவாரமெனலாம்.

என். ஆத்மா வாழைச்சேனை அமர், ஓட்டமாவடி அறபாத், பண்ணாமத்துக் கவிராயர் 'இசைத்தேன்' தந்த நல்லதம்பிப் பாவலர், சோலைக்கிளி, ரஷ்மி, ஷகீப், நகீஸ், நஸீம் இளைய அப்துல்லாஹ் ஆகியோர் இன்றைய 'இன்ராநெற' யுகத்தின் பின்னணிக்குரிய கவிதைகளை யாத்தவர்களெனக் கூறலாம். பேராசிரியர் டாக்டர் எம். ஏ. எம். சக்ரியின் பாராட்டு விழாவில் நவாஸ் ஸனூர்தீனின் 'தென்கரையின் கலங்கரை' எனும் கவிதைப் பொழிவு நவீன இலக்கியத்திற்கோர் எடுத்துக்காட்டு.

இலங்கையில் முஸ்லிம்களால் வெளியிடப்பட்ட கவிதைகளுக்கான சிற்றேடுகள் நவீன இலக்கியம் பரப்ப முன்னின்ற தெனலாம். 'யாத்ரா', க. வி. தை 'விடிவெள்ளி', 'பூபாளம்', 'தூது', 'புள்ளி', 'வகவம்', 'நவயுகம்', 'அக்னி', 'கமலம்', 'கோகிலம்', 'சப்னா', 'சோலை', 'புதுக்குரல்', 'மலைக் கண்ணாடி', 'விடிவு', 'தடாகம்', முறையே, அஷ்ரப் ஸியாப்தீன், நீள்கரை நம்பி, ஜவாத் மரைக்கார், அல் அஸூமத், நௌஷாத், தாஸீம் அஹ்மத், நாஸீர், ஈழவாணன், மேமன்கவி, கவின்கமல், நூறுல்ஹக், ஒலுவில் அமுதன், நிதானி தாஸன், கலைமகள் ஹிதாயா ஆகியோரால் வெளியிடப்பட்டன. இவர்கள் நவீன இலக்கியத் தாக்கமுள்ளவர்கள்.

எம். எம். எம். எம். மஹ்ரூப் 'தமிழில் புனைகதைத் தோற்றமும் வீழ்ச்சியும்' என எழுதிய தினகரன் தொடர்கட்டுரை நவீன இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஓர் உந்துகோல். எம். எஸ். எம். அனஸ் எழுதிய மெய்யியல் தத்துவம், கலைநுணுக்கம் சார்ந்த அத்தனை நூல்களும், அவரது பார்வையும் நவீன இலக்கிய வளர்ச்சியின் அத்திவாரங்களே!

குறும்படங்கள், இறுவெட்டுக்கள், அக்கரைப்பற்று அப்துல் குத்தூஸின் சந்தனமேடை ஆக்கங்கள், இசைப் பாடல்கள் என்பன நிறைய உள்ளன. இவற்றையெல்லாம் ஆய்ந்து முழு நீளமான ஆய்வுக்கட்டுரை எழுதுதல் அவசியம். அதன் முகவுரைதான் இக்கட்டுரை. இதுபற்றி அலசும் போது ஆதாரங்கள் குவியும். அவற்றையெல்லாம் ஆழ்ந்தெடுத்துப் பதிதல் அவசியம். இதில் ஈடுபாடுடையோர் 'தகவல் தொடர்பு தொழில் நுட்ப வளர்ச்சியுடன் ஒன்றித்து முயலுதல் வேண்டும்.

கிராமிய இலக்கியங்களின் ஆய்வை தென்னிந்தியப் பேராசிரியர்கள் செய்யும் போதுதான் அதன் உயர்வு இங்குள்ளோருக்குத் தெரிந்தது. ஏ. என். பெருமாள், டாக்டர் புஷ்பம், தே. லூர்து, டாக்டர் சக்திவேல் இன்னும் பலர் ஆய்வு செய்து உலகப் பிரசித்தி பெற்ற பின்தான் நம்முன்னோர் பற்றி நாமறிந்தோம்.

ஆரம்ப காலத்தில் கிராமிய இலக்கிய ஈடுபாட்டில் ஏ. ஆர். எம். சலீம், எம். வை. எம். முஸ்லிம், வி. எம். இஸ்மாயில் ஈடுபட்ட பின்தான் ஏனையோர் ஆய்வில் இறங்கினர். முத்துமீரான், றமீஸ் அப்துல்லாஹ், எஸ். எச். எம். வகமில் போன்றோர் ஆய்ந்து தொகுத்தனர். இறுதியாக மருதூர் மஜீதின் 'தென்கிழக்கு இஸ்லாம் தேசத்தாரின் நாட்டாரியல் வெளியானது. இவை யாவும் நவீன இலக்கியத்துள் சேர்ந்தவையே! இவ்விதம் நவீனத்துவத்தையும், அதன் சிறப்பையும் எடுத்துக் காட்டும் இலக்கியங்களை முஸ்லிம்கள் இலங்கையில் யாத்துள்ளனர். வரலாற்று ரீதியாகவுள்ள பதிவுகளை அகற்றி நவீன இலக்கியங்களை ஒன்று திராட்டி இணைத்தலே பூரணமாகும். அப்போது இலக்கிய வரலாறும் நவீன இலக்கியமும் இணையும். ◆

ஆபிரிக்க - அமெரிக்கப் பெண் எழுத்தாளர்களுள் பிரபலமானவர் மாயா அஞ்ஜெலா. கவிஞர், நாடகாசிரியரான இவர் 'இன ஒடுக்கு முறைக்கு முகம் கொடுத்து, தாக்குப்பிடித்தல்' என்ற தொனிப்பொருளில் நிறைய எழுதியுள்ளார்.

என் அழகின் டக்சியம் எகுவென
 அழகிய பெண்கள் ஓதாய்க்றாகள்
 டான் அதைச் சொல்லப் போனால்
 பெய் என டுனைக்கறாகள்
 டான் சொல்கிறேன்
 டக்சியம்
 என் கைகளின் டுளத்தல்
 என் இடையின் அகலத்தல்
 டான் எடுத்தல் வைக்கும் அடியில்
 என் உதட்டின் பெருவில்!
 அசாதாரணப் பெண் டான்
 அசாதாரணம்!
 அஃ டான்!

சகஜமாக
 ஓர் அறையுள் டுதைக்கிறேன்
 எல்லா ஓண்ணகளும்
 வித் விலக்கின்ற
 முழுத்தொண்டுகறாகள்

கிணிக் கள் போல
 என்னை மெய்க்றாகள்
 டான் சொல்கிறேன்
 டக்சியம்
 என் கண்ணின் பெருப்பில்
 பன்ச்சுடும் என் பற்கள்
 என் இடையின் ஊசலில்
 என் பாதங்களின் மகிழ்ச்சியில்!
 அசாதாரணப் பெண் டான்
 அசாதாரணம்
 அஃ டான்

“எதைத்தான் இவ்வளவு காண்கிறோம்?”
 ஓண்ணகளும் ஓதாய்க்றாகள்
 எவ்வளவு முயன்று
 என் உள்ளார்ந்த மர்மத்தை
 அவர்களால் தொடமுடிவதில்லை
 டான் காட்ட முயன்றாலும்
 அவர்களால் பர்க்க முடிவதில்லை
 என்கறாகள்
 டான் சொல்கிறேன்
 டக்சியம்
 என் முகின் வளைவில்
 என் புண்ணைக் கரியவில்
 என் கொங்கைகளின் பவனில்
 என் டுன்னத்தல்!
 அசாதாரணப் பெண் டான்
 அசாதாரணம்
 அஃ டான்

இப்பொழுது புகிறதா
 ஏன் என் தலை குனிவதில்லை எனி,
 டான் சத்தமடலொ, டுள்ளலொ
 உடுத்தப் போலொ வெண்டியதில்லை
 டான் உன்னைக் கட்டுக் போகையில்
 டு பெருமைப்பட வெண்டும்
 டான் சொல்கிறேன்
 டக்சியம்
 என் காலடி ஓசையில்
 என் கருதலின் பெருவில்!
 என் உள்ளங்கையில்
 என் கவனிப்புக்குரிய கிதவையில்
 ஏனெனில்
 அசாதாரணப் பெண் டான்
 அசாதாரணம்
 அஃ டான்

ஈழத்தல் தமிழ் அகராதி முயற்சிகள்

[1939 வரை]

ஞா. பாலச்சுத்தியன்

கணினித்துறை, இயந்திரவியல் பீடம், மொறட்டுவைப் பல்கலைக்கழகம்.

1.1 – கட்டுரை நோக்கம்

தமிழ் அகராதிகளின் உன்னத படைப்பான Tamil Lexicon னில் யாழ்ப்பாண கு. வை. கதிரவேற்பிள்ளையின் அகராதியைப் பற்றி குறிக்குமிடத்து “தமிழ் அகராதிகளில் மீண்டுமொரு பாண்டித்திய முயற்சி யாழ்ப்பாணத்திலே மேற்கொள்ளப்பட்டது” – (1904) என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அகராதியிலுக்குச் சிறந்த பங்களிப்புச் செய்த ஈழத்து முயற்சிகளை ஒருமித்துத் தரமுயல்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

1.2 – அவையடக்கம்

அகராதியிலுக்கான ஈழத்து முயற்சிகளை ஒருமித்துத் தரமுயல்வதென்பது பரந்தொரு பணியாகும். ஆனாலும், இவ்விடயம் ஆராய்ச்சிக்கு எடுக்கப்பட்டு, ஆவணப்படுத்தப்பட வேண்டும் எனும் தாகத்தில் இத்துறையில் அதிகம் பரிச்சயமில்லா இச்சிறியவன் முயல்கின்றேன். பிழைகளையும் முழுமைத்துவமின்மையையும் பொறுத்துக் கொள்ளவும்.

இக்கட்டுரையிலே குறிக்கப்படும் வரலாற்றுக் குறிப்புகளுக்கான மூல ஆதாரங்கள் கட்டுரையிலும், கட்டுரையின் இறுதியிலும் தரப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் வழக்கள் காணப்படுமிடத்து, அதற்கு பொறுப்பாளிகள் மூல ஆதாரங்களை ஆக்கியோர்களே.

2.1 – தொல்காப்பியத்தில் சொற்பொருள் விளக்கம்

தமிழ் இலக்கணத்தில் சொற்களை அவற்றின் தோற்ற மூலத்தின் அடிப்படையில் இயற்சொல், திரிசொல், வடசொல், திசைச்சொல் என நால்வகைப்படுத்தலாம். மேற்குறித்த சொல்வகைகளில் உள்ள எந்த ஒரு சொல் வகையையும் – அவ்வகைக்குள் அடங்கும் சொற்களை அவற்றின் இலக்கண இயல்பு அடிப்படையில் பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொல் என நான்கு வகைப்படுத்தலாம்.

“நானும் அவனும் வந்தோம்” எனும் வாக்கியத்தில் “நான்”, “அவன்” என்பன பெயர்ச்சொற்களும், “வந்தோம்” என்பது வினைச்சொல்லும் ஆகும். இவ்வாக்கியத்திலே “நானும்” “அவனும்” என்பனவற்றில் வரும் “உம்” இல்லா விடில் வாக்கியம் பொருளிறந்துவிடும். இவ் “உம்” இடைச் சொல் ஆகும். இடைச்சொல் ஆனது பொருளுடைய வாக்கியங்களை அமைக்க உதவுகின்றது. இடைச்சொல் பலவகைப்படும், “உம்” அவற்றுள் ஒன்றாகும்.

தொல்காப்பியர்,

“எச்சம் சிறப்பே ஐயம் எதிர்மறை
முற்றே எண்ணை தெரிநிலை ஆக்கமென்று,
அப்பால் எட்டே உம்மைச் சொல்லே”

என்று “இடையியல்” பகுதியில் “உம்” என்ற சொல்லுக்குப் பொருள் தந்து விளக்குகின்றார்.

அடுத்து, உரிச்சொல் என்பது உயிருள்ள, உயிரற்ற பொருள்களுக்கு, உரிமை பூண்டு நிற்கும் குணம், தொழில் பண்புகளை உணர்த்தும் சொல்லாகும். ஆறுமுகநாவலரவர்களின் இலக்கணச்சுருக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு உரியியலை, அட்டவணை 1 இல் உள்ளது போன்று, அட்டவணைப் படுத்தலாம். உயிரல்பொருள்களின் தொழிற்பண்புகளான ஒலித்தல், வெடித்தல், பழுது போன்றன உயிர்ப்பொருள்களுக்கும் பொருந்தும் என்பதைக் கவனத்தில் கொள்க.

உரிச்சொல்			
உயிர்ப்பொருள்கள்		உயிரல்பொருள்கள்	
குணப்பண்பு	தொழிற்பண்பு	தொழிற்பண்பு	குணப்பண்பு
அறிவு	உண்ணல்	ஒலித்தல்	வட்டம்
அச்சம்	உடுத்தல்	வெடித்தல்	வெண்மை
மானம்	உறங்கல்	பழுது	புளிப்பு

அட்டவணை 1

தொல்காப்பியர்,

“பழுது பயன் இன்றே”

என்று “உரியியல்” பகுதியில் “பழுது” என்ற சொல்லுக்கு “பயனில்லாமை” என்று பொருள் தருகின்றார்.

ஆக, சொற்களுக்குப் பொருள் குறித்துத் தொகுக்கும் வழமை தமிழின் முதல் நூலான தொல்காப்பியத்திலேயே தொடங்கிவிட்டது என்பது உண்மை. தமிழிலக்கணத்தைக் கூறும் தொல்காப்பிய நூலில், சொற்களுக்குப் பொருள் தருவது நோக்க மல்லாதவிடத்தும், இடையியலில் இடைச்சொற்களுக்கும், மரபியலில் மரபுச் சொற்களுக்கும் ஆங்காங்கு பொருள் விளக்கப்பட்டுள்ளன [01]. அத்துடன் பிற இயல்களில் இலக்கணக் குறியீடுகள், மரபுக் குறியீடுகள் ஆங்காங்கு விளக்கப்பட்டுள்ளன.

சொற்களுக்கு பல பொருள் கூறும் ஏனைய நிகண்டுகள் போலல்லாது, சொற்களுக்கு ஒரு பொருள் மட்டும் கூறும் முதலாவது நிகண்டு யாழ்ப்பாணத்து ச. வல்லை வைத்திய விங்கம்பிள்ளையின் சிந்தாமணி நிகண்டாகும். உளவியல் முறையில் மிகுந்த கவனம் செலுத்தப்பட்டு இளைஞர்களுக்காக / மாணவர்களுக்காக (Specific domain) இலகு முறையில் இது எழுதப்பட்டுள்ளது.

தொல்காப்பியத்தின் உரியியலைப் பொறுத்தவரையில், முழுஇயலும் சொற்பொருள் விளக்கப் பகுதியாகும். இப் பகுதியில் 120 உரிச்சொற்களுக்கு [02] தொல்காப்பியர் பொருள் கூறியுள்ளார். இதனை நியாயப்படுத்துவதற்காக உரியியல் பகுதிகளின் தொடக்கத்திலே

“வெளிப்படு சொல்லே கிளத்தல் வேண்டா;
வெளிப்பட வாரா உரிச்சொல் மேன”

என்பதன் மூலம், வெளிப்படையாக எளிதில் பொருள் தெரியும் சொற்களை விட்டுவிட்டு அரிய சொற்களுக்கு (தொல்காப்பிய கால வழக்கில்) மட்டுமே பொருள் தரப்பட்டுள்ளது. என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

“எழுத்தெனப் படுவ

அகரமுதல் னகர இறுவாய்
முப்பஃதென்ப”

எனும் சூத்திரத்தின் வாயிலாக அ-கரம் தொடங்கிய எழுத்துவரிசை தொல்காப்பியத்தில் குறிக்கப்பட்டிருப்பினும் உரியியல் பகுதியில் உள்ள 120 சொற்கள் அகர வரிசையில் அடுக்கப்படவில்லை. அக்கால வழமையில் மனனம் செய்ய இலகுவாக நூற்பா வடிவத்தில் தரப்பட்டுள்ளது.

3.1 – நிகண்டுகள்

தொல்காப்பியத்திற்குப் பின்னர் எழுந்த நன்னூல் உட்பட அனேக இலக்கண நூல்களில் சொற்பொருள் விளக்கப்பகுதி இடம்பெற்றுள்ளது. இருப்பினும், தொல்காப்பியக் காலத்தில் சொல்லிலக்கணத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்த சொற்பொருள் விளக்கப் பகுதி, நாளடைவில் சொல்லிலக்கணப் பகுதியிலிருந்து பிரிந்து ஒரு தனிச்சுவையாயிற்று. தொல்காப்பிய உரியியலின் வேலையைப் பிற்காலத்தில் திவாகரம், பிங்கலம், சூடாமணி முதலிய நூல்கள் தனியே எடுத்துக் கொண்டன [03]. இவற்றிலே சொற்பொருள் விளக்கம் தவிர வேறு எதுவும் இல்லை. இந்நூல்கள் “நிகண்டு” எனப் பொதுவாக அழைக்கப்பட்டன. ஆனால், இந்நூல்களில் பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொல், வடசொல், திசைச்சொல் எனப் பல்வகைச் சொற்களும் பரந்த அளவில் இடம்பெற்றுள்ளன. இவற்றிலும் மனனம் செய்ய இலகுவாக சொற்பொருள் விளக்கங்கள் நூற்பா வடிவத்திலே அமைந்துள்ளன.

நிகண்டு நூல் வரிசையிலே 8ஆம் – 9ஆம் நூற்றாண்டுக் காலப்பகுதியில் சேந்தன் என்பவரின் ஆதரவில் திவாகரரால் இயற்றப்பட்ட திவாகரம் எனும் நூலே முதன்மையானது. இது 12 தொகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு 9500 சொற்களுக்கு விளக்கம் தருகின்றது [03]. இதன்பின்னர் 13ஆம் நூற்றாண்டுக்குள்ளான காலப்பகுதியில் 15800 சொற்களைக் [04] கொண்டு (சில நூல்கள்

தமிழ் மொழி கொண்ட முதல் அகராதி முயற்சிக்கு ஐரோப்பியர்களுக்கு உதவியவர் களில் ஈழத்தவர்களும் பங்கு வகிக்கிறார்கள்.

14700 எனக் குறிக்கின்றன [02]), பிங்கலரால் பிங்கலந்தை (பிங்கலம்) எனும் நூல் ஆக்கப்பட்டுள்ளது. இதன்பின்னர் மேலும் பல நூல்கள் எழுந்திருப்பதற்கான சான்றாதாரங்கள் ஆங்காங்கு கிடைப்பினும் 1520 ஆம் ஆண்டளவில் 11 000 சொற்களைக் கொண்டு மண்டல புருடரால் ஆக்கப்பட்ட சூடாமணி நிகண்டு முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. இன்று நாம் திவாகரம், பிங்கலந்தை என்பனவற்றை பொதுவாக நிகண்டுகள் என்று அழைப்பினும், “நிகண்டு” எனும் பெயரை முதலாவதாக தனதாகக்கி கொண்ட பெருமை சூடாமணி நிகண்டையேச் சாரும் [02]. “நிகண்டு” என்பது வேதாசமத்தில், வேதச் சொற்களின் பொருளை ஆராயும் நிருத்தத்தின் ஒரு பகுதியாகும்; வடமொழிச் சொல்.

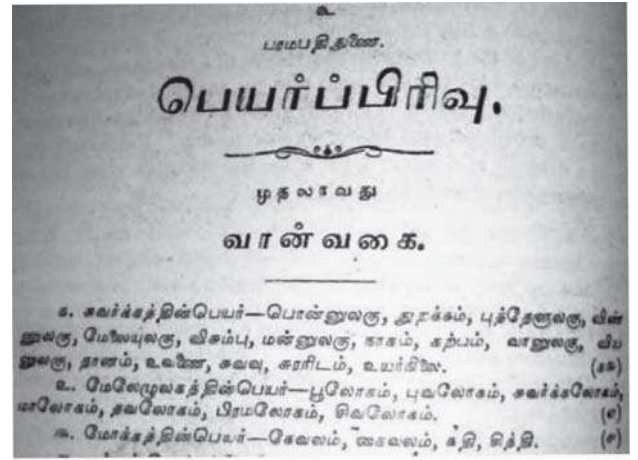
ஞானம் – 100ஆவது இதழ் - ஈழத்து நவீன கலைக்கியச் சிறப்பிக்ரு

இதனைத் தொடர்ந்து பல நிகண்டுகள் 20 ஆம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கக்காலம்வரை எழுந்தவண்ணம் இருந்தன. இன்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் 30-50 வரையிலான நிகண்டுகளை இனங்கண்டுள்ளார்கள்.

3.2 – ஈழத்தில் நிகண்டுகள்

ஈழத்துடன் நிகண்டுகள் சார்ந்த விபரங்கள் மிகவும் குறைவாகவே எமக்குக் கிடைக்கப் பெறுகின்றன. ஆனால், நிகண்டின் பயன்பாடு இலங்கையில் பரந்து காணப்பட்டுள்ளது என்பதை ஆங்காங்கு உதிரியாகக் கிடைக்கும் தகவல்கள் எமக்குத் தருகின்றன.

1. Philip de Melho – 1723 இல் கொழும்பில் பிறந்து 1753ல் யாழ்ப்பாணத்திற்கு சென்றார். இவர் செந்தமிழில் தேர்ச்சி பெற்று மண்டல புருடர் செய்த சூடாமணி நிகண்டின் 2ஆம்

உரு 2 - சூடாமணி நிகண்டு

தொகுதிக்கு அநுபந்தமாக 20 உவமைப்பாடல்களை இயற்றிச் சேர்த்துள்ளார். மானிப்பாயில் அச்சுடிக்கப்பட்ட நிகண்டில் (1856 – [01]) “மெல்லோ பாதிரியாராற் செய்யப்பட்ட உவமைப் பாட்டுகள்” என இவை சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவர் சூடாமணி நிகண்டின் 12 ஆம் தொகுதியிற்கும் 100 பாடல்களை இயற்றியுள்ளார் எனத் தெரிய வருகின்றது.

– பாவலர் சரித்திர தீபகம் – ஆ. சதாசிவம்பிள்ளை 7 ஆம் பதிப்பு, பக் 214.

2. 1820 ஆம் ஆண்டு ஹறியற் வின்சிலோ அம்மையார் எழுதிய கடிதமொன்றில் “இங்குள்ளவர்கள் சொற்களின் கருத்தை அறிவதற்கு நிகண்டை, இராகத்துடன் மனப்பாட்டு செய்வார்கள்” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

- யாழ்ப்பாண அகராதி 2ஆம் பதிப்பின் அணிந்துரை, முனைவர் எஸ். சிவலிங்கராஜா.

3. ஆறுமுக நாவலர் (1822 - 1879) உரையெழுதிய நூல்களில் ஒன்று - சூடாமணி நிகண்டு.

- ஈழநாட்டின் தமிழ்ச் சுடர்மணிகள் - மு. கணபதிப்பிள்ளை 1967. பக் 28

4. ச. வல்வை. வைத்தியலிங்கம்பிள்ளை (1852 - 1901) - 1875 இல் சூடாமணி நிகண்டு நூலை பதிப்பித்து வெளியிட்டார்.

- ஈழநாட்டின் தமிழ்ச் சுடர்மணிகள் - மு. கணபதிப்பிள்ளை 1967. பக் 28

5. “உரிச்சொல் நிகண்டு” பாண்டிச்சேரியில் 1840ல் பதிப்பித்ததைத் தொடர்ந்து 1858ல் யாழ்ப்பாணத்தில் ரா. ரா. அருணாசலம் சதாசிவம்பிள்ளையால் பதிப்பிக்கப்பட்டது. 1905ஆம் ஆண்டு அ. குமாரசுவாமிப் புலவர்வர்களால் (1855 - 1922) செவ்வையாக்கப்பட்டு மீண்டும் யாழ்ப்பாணத்தில் பதிக்கப்பட்டது.

- Tamil Lexicon (1982 பதிப்பு) - Volume I - அறிமுகம்

1874ல் சிந்தாமணி நிகண்டு எனும் 400 விருத்தங்களில் 3000 சொற்களைக் கொண்ட நூலை அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ளார் [05]. ஆசிரியரே இதற்கு உரையும் எழுதியுள்ளார். கீழ்க்கண்ட செய்யுளைக் காண்க [06].

சீர்செறி செஞ்சடைக்கட் டிகழ்மதிப் பிளவுதாங்கும்

ஏர்செறி கரிமுகன்ற னிணைமல ரடியையேத்தி

நேர்செறி யிளைஞரோர்சொற் கொருபொரு ணேராயோர்ப்

பார்செறி நிகண்டுசிந்தா மணியெனப் பகர்வனன்றே

சொற்களுக்கு பல பொருள் கூறும் ஏனைய நிகண்டுகள்

போலல்லாது, சொற்களுக்கு ஒரு பொருள் மட்டும் கூறும் முதலாவது நிகண்டு யாழ்ப்பாணத்து ச. வல்வை. வைத்தியலிங்கம்பிள்ளையின் சிந்தாமணி நிகண்டாகும். உளவியல் முறையில் மிகுந்த கவனம் செலுத்தப்பட்டு இளைஞர்களுக்காக / மாணவர்களுக்காக (Specific domain) இலகு முறையில் இது எழுதப்பட்டுள்ளது [03]. வட சொற்கள் அதிகமாகக் கொண்டுள்ள நிகண்டு வரிசையில் இதுவும் ஒன்றாகும் [05].

58500 பதிவுகளைக் கொண்டு சதுரகராதி போன்று நான்கு மடங்கு சொற்களைக் கொண்ட யாழ்ப்பாண அகராதியானது தமிழிலே எழுந்த முதலாவது முழுமைத்துவம் பெற்ற அகராதி என்று குறிக்கப்படுகிறது.

6. சூடாமணி நிகண்டின் 11 ஆம் பகுதி வேதகிரி முதலியாரால் குறிப்புகளுடன் மாற்றியமைக்கப்பட்டு “வேதகிரியார் சூடாமணி நிகண்டு” எனும் நூலாக்கப்பட்டது. இது 1842 இல் யாழ்ப்பாணத்தில் தான் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது [01].

7. அ. குமாரசுவாமிப் புலவர் (1855 - 1922) சூடாமணி நிகண்டின் முதலாவது, இரண்டாவது தொகுதிகளுக்குச் சொற்பொருள் எழுதி அச்சிட்டார்.

- ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர் சரிதம் சி. கணேசையர் - 2 ஆம் பதிப்பு - பக்கம் 167.

இவற்றிற்கும் மேலாக வ. ஜெயதேவன் அவர்கள், “தமிழ் அகராதியியல் வளர்ச்சி வரலாறு” எனும் தமது நூலில் ஈழத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்ட 15ற்கும் மேற்பட்ட நிகண்டு நூல்களின் பதிப்புகளை நிரற்படுத்துகின்றார். இவற்றிலே திவாகரம், நேர்சொல் நிகண்டு போன்றவையும் அடங்கும். இப்பதிப்புகள் 1835 தொடக்கம் 1910 வரையிலான காலத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டவை.

மேற்கண்ட தகவல்கள் ஈழத்தில் நிகண்டுகள் பரந்தளவில் பயன்பாட்டிலிருந்துள்ளன என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

திவாகரம் முதற்கொண்டு அனேக நிகண்டுகளில், ஆசிரியர்கள் சொற்களின் முதல் எழுத்தைப் பின்பற்றியே எழுதினார்கள். இது தொல்காப்பியம் அமைந்துள்ளது போன்ற சூத்திர அமைப்பாகும். இவற்றிலே ‘எதுகை’ அமைப்பிற்கு அதிகம் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படவில்லை. ஆனால் மண்டல புருடர், சூடாமணி நிகண்டில் முதன்முறையாக ‘எதுகை’ அமைப்பைக் கருத்தில் கொண்டு அதன் 11 ஆம் தொகுதியை அமைத்துள்ளார் [02].

மேற்குறித்த ‘எதுகை’ அமைப்பிலே யாழ்ப்பாணத்து ச. வல்வை. வைத்தியலிங்கம்பிள்ளை (1852 - 1901) அவர்கள்

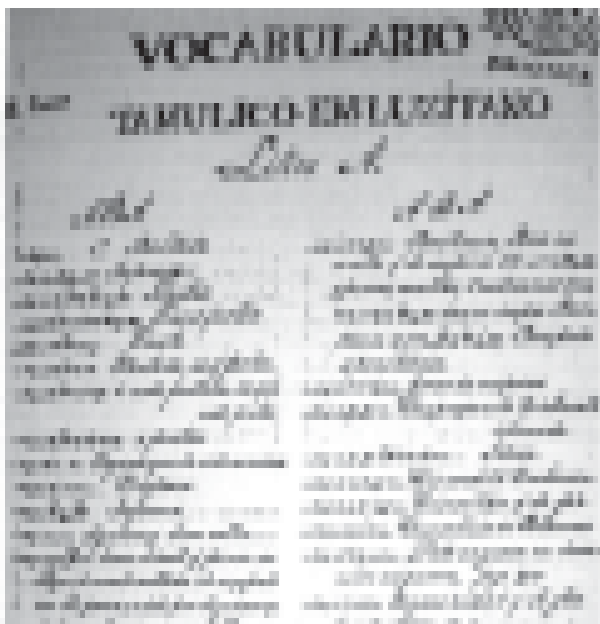
4.1 - தமிழில் அகராதிகள்

அகரம்+ ஆதி= அகராதி, அகரம் என்றால் ‘அ’, ஆதி என்றால் “முதல்”, ‘அ’ எனும் எழுத்தை முதலாகக் கொண்டு தொடங்கிச் செல்வதால் அகராதி எனப்படுகிறது. சொற்களுக்கு பொருள் கூறும் முயற்சியில் அகரவரிசையை உள்ளாக்கிக் கொண்ட பெருமை 1594 இல் “அகராதி நிகண்டு” எழுதிய சிதம்பர ரேவணச் சித்தரையே சாரும் [02]. இந்நூல் முதல் எழுத்தை அகராதி வரிசையில் அமைத்துப் பொருள் கூறும் நிகண்டு ஆகும். இம்முயற்சி தமிழ் அகராதி இயலுக்கு (Tamil Lexicography) வித்திட்டது.

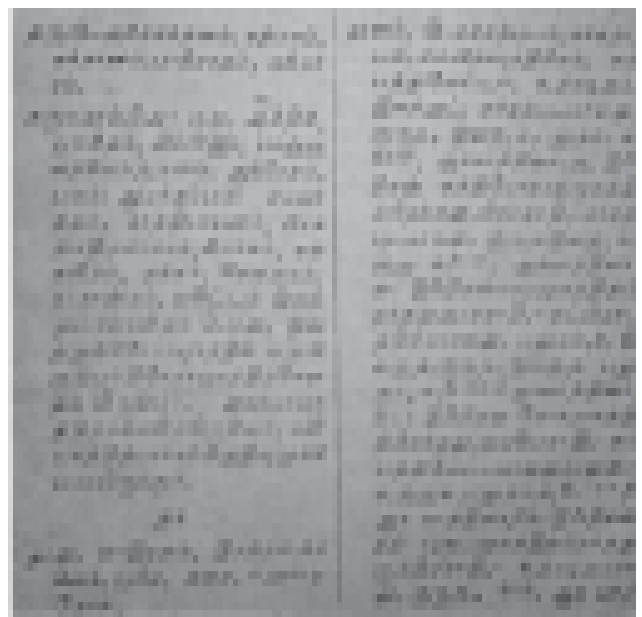
அகராதிகளில் பல வகைகள் உள்ளன. ஒரு மொழி அகராதி, இரு மொழிகள் அகராதி, கலைக்களஞ்சியங்கள் எனப் பலவகைப்படும். முனைவர் மு. தமிழ்க்குடிமகன், கு. வை. கதிரவேற்பிள்ளையின் அகராதி மீள்பதிப்பு (1998) அணிந்துரையிலே, “இதுகாறும் 64 வகையான அகரமுதலிகள் வெளிவந்துள்ளன” எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

தமிழை அகராதியிலுக்குள் நுழைத்த பெருமை ஐரோப்பியரையேச் சாரும். 1500களின் நடுப்பகுதியிலிருந்து தமிழ் அகராதியியலில் பல்வேறு முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டிருப்பதற்கான தகவல்கள் கிடைப்பினும், Antao de Proenca (1625 - 1666) அவர்களால் தொகுக்கப்பட்டு 16 546 சொற்களைக் கொண்ட தமிழ் - போர்த்திக்கேய அகராதியே முதன்முறையாக (1679) அச்சேறிய அகராதியாகும் [04].

முதலாவது தமிழ் அகராதி (ஒரு மொழி அகராதி) என்ற பெருமை 1732 இல் வீரமாமுனிவரால் (Father Beschi) ஆக்கப்பட்ட சதுரகராதியேயேச் சாரும். இவ்வகராதி தமிழ் அகராதியியலுக்கு திருப்பு முனையாக அமைந்தது. இது முழுமையாக 1824 ஆம் ஆண்டு பதிப்பிக்கப்பட்டது [02].

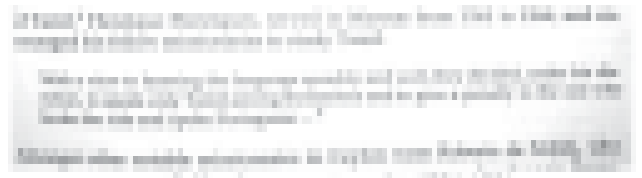
ச.ச.சி. 1979 - தமிழ்-இலத்தீன் வார்ப்பு

ச.ச.சி. 1979 இல் வந்திருக்கும் வார்ப்பு

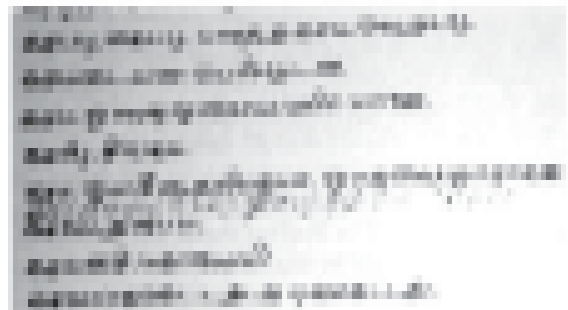
ச.ச.சி. HandbOOK - Grammar of Tamil - Italian

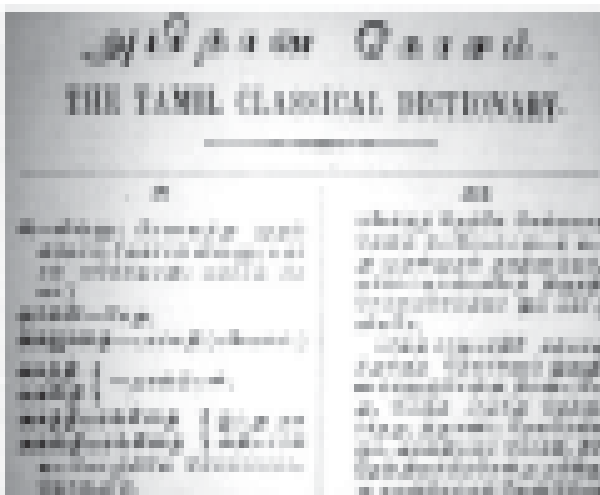
ச.ச.சி. HandbOOK - Grammar of Tamil - Italian

ச.ச.சி. 1978 - HandbOOK Tamil-Italian Dictionary

ச.ச.சி. HandbOOK Tamil-Italian Dictionary

ச.ச.சி. தமிழ் கிளாஸிகல் டிக்ஷனரி

ச.ச.சி. தமிழ் கிளாஸிகல் டிக்ஷனரி

இதனைத் தொடர்ந்து இன்றைய க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதியின் விரிவாக்கிய திருத்திய புதிய பதிப்பு வரை (2008) பல நூற்றுக்கணக்கான அகராதிகள் தமிழிலே எழுந்துள்ளன. தற்பொழுது (2008) சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் (Tamil Lexicon) திருத்திய பதிப்பிற்கான ஆய்வுகள் நடந்துவருவது ஆரோக்கியமான விடயம்.

4.2 - ஈழத்தில் அகராதிகள்

4.2.1 - Henrique Henriques தமிழ்-போர்த்திக்கேய அகராதி

தமிழ் அகராதியிலுக்கு ஐரோப்பியர்கள் ஆற்றிய பணி அளப்பரியது. இதன் தொடக்கமாக Henrique Henriques SJ எனும் ஐரோப்பியரைக் கொள்ளலாம். இவர்தான் முதன் முதலாக தமிழ் மொழி எழுதக் கற்றுக்கொண்ட ஐரோப்பியர் எனத் தெரியவருகின்றது.

தமிழ் அச்சியலின் தந்தை எனக் கருதப்படும் Henrique Henriques (1520 - 1600) 1549 இல் தாம் வரைந்த கடிதமொன்றில் தமிழ்-போர்த்திக்கேய அகராதியொன்றை உருவாக்கி வருவதாக குறிப்பிட்டுள்ளார். இருப்பினும் இந் நூலின் பிரதிகள் கிடைக்கவில்லை. இவர் ஈழத்தின் மன்னார் பகுதியில் 1561- 1564 களில் பணியாற்றினார். அதன்பின்னர் தம்மை முழுமையாக மொழியி

ஈழத்தறிஞர் சைமன் காசிச்செட்டி (1807-1867) வாழ்ந்த காலத்தடிப்படையில் நோக்குமிடத்து இவர் செய்திருக்கும் சமஸ்கிருத-தமிழ் அகராதி முயற்சி இவ்விரும்புமொழிகளின் இணைப்பு அகராதியியல் முயற்சியில் முதல் முயற்சியாகக் கொள்ளலாம்.

யலில் ஈடுபடுத்திக் கொண்டு ஐரோப்பா திரும்பவில்லை. 1547 இல் ஐரோப்பாவிலிருந்து வந்த Henrique எக்காலத்தில் தமிழ்-போர்த்திக்கேய அகராதியை ஆக்கினார் என்று சரிவரத் தெரியவில்லை. இருப்பினும் 1594 இல் எழுதப்பட்ட “அகராதி நிகண்டு” நூலிற்கு முன்னராக இது ஆக்கப்பட்டுள்ளது என்பதற்கான ஆதாரங்கள் உள்ளன. இதனடிப்படையில் தமிழ் மொழி கொண்ட முதல் அகராதி முயற்சிக்கு ஐரோப்பியர்களுக்கு உதவியவர் களில் ஈழத்தவர்களும் பங்கு வகிக்கிறார்கள் [04].

(Fr. Henrique Henriques - was the first Tamil Scholar among the foreign missionaries. He composed 14 works in Tamil, including a grammar and lexicon - S. Rajamanickam, S. J., Padre Henrique Henriques: the Father of the Tamil Press, International Conference - Seminar of Tamil Studies, 1968.)

அனேகமான அகராதியியல் கட்டுரைகளில் Henrique இன் பெயர் தவறவிடப்படும், இவர் ஈழத்தில் தொழில் புரிந்தார் எனும் தகவல் குறிக்கப்படாமலும் தவறவிடப்படுவதால் உரு 5,6 இல் இவர் பற்றிய விபரங்கள் தரப்பட்டுள்ளது [04].

4.2.2 - Ignacia Bruno SJ - (Jaffna) Tamil Vocabulary

Ignacia Bruno SJ அவர்கள் (Jaffnapatnam) Tamil Vocabulary எனும் நூலொன்றை 30 வருட கால உழைப்பில் தயாரித்துள்ளார். இந்நூலானது 1666ற்கு முன்னர் தயாரிக்கப்பட்டதாக தகவல்கள் இருப்பினும் இதன் பிரதிகள் கிடைக்கவில்லை. 1679இல் பதிப்பிக்கப்பட்ட தமிழ்-போர்த்திக்கேய அகராதியின் முன்னுரையிலே இதனைப் பற்றிக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது [04].

4.2.3 - Jacome Goncalves - Portuguese - Tamil - Sinhalese Dictionary

இலங்கையிலிருந்து எமக்குக் கிடைக்கப்பெறும் தமிழ் அடங்கிய பழைய அகராதி முயற்சியாக Jacome Goncalves அவர்களின் 1735 காலப்பகுதியில் எழுந்த போர்த்திக்கேய - தமிழ் - சிங்கள அகராதி அமைகின்றது. இது தற்பொழுது கொழும்பு ஆவணத் திணைக்களத்தில் காணப்படுகிறது. உரு 7.

4.2.4 - யாழ்ப்பாண அகராதி

யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த கிறிஸ்தவ சங்கம் Joseph Knight அவர்களின் தலைமையில் 1833 ஆம் ஆண்டு தமிழ்-தமிழ், தமிழ்-ஆங்கிலம், ஆங்கிலம்-தமிழ் ஆகிய அகராதிகளை தயாரிக்க முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டன. இவற்றிலே பேருதவியாக இருந்தவர்கள் யாழ்ப்பாண சந்திரசேகர பண்டிதரும் Rev. Peter Parcival லும் ஆவர். Joseph Knight அகராதிப் பணிகள் முடியுமுன்னரே இவ்வலகை நீத்தார். இவரைத் தொடர்ந்து Levi Spaulding பணிகளைத் தொடர்ந்தார்.

1842 ஆம் ஆண்டு Levi Spaulding தமிழ்-தமிழ் அகராதியை வெளியிட்டார். இது யாழ்ப்பாண அகராதி, மானிப்பாய் அகராதி, மனுவல் (Manual) அகராதி என்று பலவாறு அழைக்கப்பட்டது. 58500 பதிவுகளைக் கொண்ட சதுரகராதிபோன்று நான்கு மடங்கு சொற்களைக் கொண்ட யாழ்ப்பாண அகராதியானது தமிழிலே எழுந்த முதலாவது முழுமைத்துவம் பெற்ற அகராதி என்று குறிக்கப்படுகிறது. இவ்வகராதியானது குறிப்பிடப்படாமல வடமொழிச் சொற்களையும் கொண்டுள்ளமை சிறப்பம்சமாகும் [02].

பிற்காலத்தில் Levi Spaulding னிலால் ஆங்கில-தமிழ் அகராதியும் அச்சிடப்பட்டது. Rev. Peter Parcival லும் 1867 இல் ஆங்கில-தமிழ் அகராதியொன்றை வெளியிட்டுள்ளார். இவ்வகராதி ஆக்கத்தில் Parcival ற்கு அவர் ஈழத்தில் அதிபராக பணியாற்றியபோது பெற்றுக்கொண்ட அறிவு முதன்மை வகித்திருக்கும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

4.2.5 - தாது மாலை - சங்கர பண்டிதர்

நீர்வேலி சங்கர பண்டிதரால் (1821-1891[07]) யாழ்ப்பாணத்தில் வெளியிடப்பட்ட “தாது மாலை” எனும் அகராதியில் வடமொழிச் சொற்கள் கிரந்த வரிவடிவத்தில் அகர நிகலில் அமைக்கப்பட்டு இவற்றின் தாதுக்களின் பொருள் வேறுபாடுகள் தமிழில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வகராதி 1908ல் யாழ்ப்பாணத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டதாகத் தெரியவருகின்றது [01]. இதனைப்பற்றிய வேறு குறிப்புகள் பெறுவதில் சிரமம் காணப்படுகின்றது.

4.2.6 - சைமன் காசிச்செட்டி - அகராதிகள்

சைமன் காசிச்செட்டி ஆங்கில-தமிழ், சமஸ்கிருத-தமிழ் அகராதிகளை ஆக்கியுள்ளார் எனும் தகவல் கிடைப்பினும் அவ்வோலைச்சுவடிகள் கிடைக்கப்பெறவில்லை [04]. ஈழத்தறிஞர் சைமன் காசிச்செட்டி (1807- 1867) வாழ்ந்த

1902 இல் யாழ்ப்பாண-மானிப்பாய் ஆ. முத்துத்தம்பி பிள்ளை எழுதிய “அபிதான கோசம்” எனும் நூலே தமிழ் அகராதியியல் பிரிவில் கலைக்களஞ்சியங்களுக்கான முதல் நூல் ஆகும்.

இலங்கை ஞானப்பிரகாச அடிகள் தொகுத்த அகராதியே தமிழ் சொற்பிறப்பியல் ஒப்பியல் துறையில் வெளிவந்த முதல் அகராதி ஆகும்.

காலத்தடிப்படையில் நோக்குமிடத்து இவர் செய்திருக்கும் சமஸ்கிருத-தமிழ் அகராதி முயற்சி, இவ்விருமொழிகளின் இணைப்பு அகராதி முயற்சியில் முதல் முயற்சியாகக் கொள்ளலாம். பதார்த்த பாஸ்கரம் எனும் கிரந்த (சமஸ்கிருத)-தமிழ் அகராதியே (1877) சமஸ்கிருத-தமிழ் அகராதியியலில் அச்சேறிய முதலாவது நூலாகத் தெரிகின்றது [03].

சைமன் காசிச்செட்டி அவர்கள் “மலை அகராதி” எனும் தாவரவியல் அகராதியொன்றையும் தொகுத்துள்ளார் [01]. இது பல பதிப்புக்களைக் கண்டுள்ளது.

இதனைத் தொடர்ந்து Samuel Fisk Green, Nicholson, மயில்வாகனம் ஆகியோர் அடங்கலாக பல்வேறு ஈழத்தறிஞர்கள் தமிழ் அகராதி பணிகளில் தம்மை ஈடுபடுத்தியிருந்தனர்.

4.2.7 - அபிதான கோசம்

1902 இல் யாழ்ப்பாண-மானிப்பாய் ஆ. முத்துத்தம்பி பிள்ளை எழுதிய “அபிதான கோசம்” எனும் நூலே தமிழ் அகராதியியல் பிரிவில் கலைக்களஞ்சியங்களுக்கான முதல் நூல் ஆகும். பல்வேறு சிறப்புப்பெயர்களை அகர வரிசையில் கொண்டு விரிவான விளக்கங்களுடன் இந்நூல் அமையப் பெற்றுள்ளது. ௨௬9.

4.2.8 - நா. கதிரவேற்பிள்ளை - அகராதி

1899 இல் முதற்பதிப்பு வெளிவந்ததாகத் தெரிய வருகின்றது. புலோலியூர் நா. கதிரவேற்பிள்ளையவர்கள் யாழ்ப்பாண அகராதியை விரிவுபடுத்தி இதைச் செய்துள்ளார்.

4.2.9 - கு.வை. கதிரவேற்பிள்ளை - தமிழ்ச் சொல் அகராதி/ தமிழ்ச் சங்க அகராதி

தமிழ் அகராதி முயற்சிகளில் பலவிடங்களில் வழிகாட்டியாக இருந்த ஈழத்தவர்களுள் கு.வை. கதிரவேற்பிள்ளையின் பங்கு அளப்பரியது. இவர் தொகுத்த அகராதி தமிழ்ச் சொல் அகராதி அல்லது தமிழ்ச் சங்க அகராதி என வழங்கப்பெறுகிறது. இவ்வகராதி முயற்சி ‘த’ கர வரிசையிலிருக்கும்போதே இவர் இறந்துவிட்டார். இவ்வகராதி பின்னர் பல அறிஞர்களால் முழுமையாக்கப்பட்டு, பகுதிகளாக 1910, 1912, 1923 களில் பதிக்கப்பட்டு முழுமைப்படுத்தப்பட்டது. 1998இல் மீள்பிரசுரமான பதிப்பின் அணிந்துரையில் முனைவர் தமிழ்க் குடிமகன் அவர்கள், சண்முகம்பிள்ளை தம்நூலில் கீழ்க்கண்டவாறு குறித்துள்ள தாகக் கூறுகின்றார்.

“ஒரு சொற் பல் பொருள் விளக்கம் தரும்போது, பொருள்களை 1,2 என குறியிட்டுக் காட்டியிருப்பது புதுமை. மேலும் சொற்பொருளுக்கு அடிப்படை ஆதாரமான நூற்சான்றுகளையும் உதாரணம் என எடுத்துக்காட்டியது புது முயற்சி. சொற் பொருளுக்கு இலக்கிய, நூல்களிலிருந்து மேற்கோள் எடுத்துத் தந்த முதல் தமிழ்-தமிழ் அகராதி இதுவே.”

4.2.10 - அகராதிகள்.....

20 ஆம் நூற்றாண்டு ஆரம்பத்திலிருந்து பல அகராதிகள் தேவைகருதியும் அச்சுப்பதிப்பின் வசதிகாரணமாகவும் வரத்தொடங்கின. அவற்றுள் சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப் புலவரின் “இலக்கியச் சொல் அகராதி”யும், 1924 இல் பதிப்பிக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாண ச. சுப்பிரமணிய சாஸ்த்திரியாரின் “சொற்பொருள் விளக்கம்” அகராதியும் முக்கியமானவை.

4.2.11 - ஞானப்பிரகாச அடிகள் - சொற்பிறப்பு, ஒப்பியல் அகராதி

இலங்கை ஞானப்பிரகாச அடிகள் தொகுத்த அகராதியே தமிழ் சொற்பிறப்பியல், ஒப்பியல் துறையில் வெளிவந்த முதல் அகராதி ஆகும். இதன் காலம் 1939 - 1946. இவ்வகராதியில், எடுத்துக்கொண்ட ஒரு சொல், எந்த வேரிலிருந்து எப்படிப்பிறந்து உருவாகின்றது என்பது காட்டப்பட்டிருப்பதோடு, அத்தமிழ்ச் சொல் மற்றைய இந்திய மொழிகளிலும் ஐரோப்பிய மொழிகளிலும் ஒத்த நிலையில் வழங்கப்படுகின்ற, அவ்வவ் மொழி உருவங்களும் கொடுக்கப்பட்டிருப்பது இவ்வகராதியின் சிறப்பாகும்.[03].

5.1 - நிறைவாக.....

தமிழ் அகராதியியலிலே தேவையான காலகட்டங்களில் முதன்மையான பல பணிகளை ஈழத்தவர்கள் செய்துள்ளார்கள். காலம் கடக்கும் முன்னர் மூலாதாரங்களைத் தேடி, அவற்றை ஆராய்ந்து, ஒருங்கே தொகுத்து, ஆவணப்படுத்த வேண்டியது எமது கடமை.

6.1 - உசாத்துணை நூல்கள்

- [01] தமிழ் அகராதியியல் வளர்ச்சி வரலாறு - வ. ஜெயதேவன் - 1985.
- [02] Tamil Lexicon - Volume I - Reprint 1982.
- [03] தமிழ் அகராதிக்க கலை - சுந்தர சண்முகனார் - 2001
- [04] Colporul - A History of Tamil Dictionaries - Gregory James - 2000.
- [05] நிகண்டு நூல்களின் வரலாறு - பக் 61.
- [06] ஈழநாட்டுத் தமிழ் புலவர் சரிதம் - சி. கணேசையர் - 2ஆம் பதிப்பு - 2006.
- [07] ஈழநாட்டின் தமிழ்ச் சுடர்மணிகள் - மு.. கணபதிப்பிள்ளை 1967.

“ஒரு சொற் பல் பொருள் விளக்கம் தரும்போது, பொருள்களை 1,2 என குறியிட்டுக் காட்டியிருப்பது புதுமை. மேலும் சொற்பொருளுக்கு அடிப்படை ஆதாரமான நூற்சான்றுகளையும் உதாரணம் என எடுத்துக்காட்டியது புது முயற்சி. சொற் பொருளுக்கு இலக்கிய, இலக்கணம் முதலிய நூல்களிலிருந்து மேற்கோள் எடுத்துத் தந்த முதல் தமிழ்-தமிழ் அகராதி இதுவே.”

வாழ்வினுள் அக்து மீறும்
நீ...
மீயூசிய கல்மாடும்
அதன் சாணம் குறித்த
விவாதத்தின் இறுதியன்று
ஒவ்வொரு குருத்திலையையும்
குறுகி வளர்த்து...
அடிமை இருட்டை
என் முகத்தில்
விதைக்கிறாய்...

அதிரும் இலைகளின்
சுட்டு மெளனங்களின் முன்
நீ சொடுக்கி...
ஒற்றை காலில்
வாள் சுமந்து...
இருளை ஏற்றுகிறாய்...

முறுகு வளர்த்த மூய்மை
- சண்முகம் சீவகுமார், கொட்டகலை

திகட்ட திகட்ட
சலுகை அனுபவித்த
மிக ஆனந்தத்தில்
என் குரல் ஒடி வருகிறது...

பஞ்ச நிழல் உயர்த்தி
வைன் கோப்பைகளின் நிரம்பலுக்கு
எரிமலை
அதிகாரம்
குறுகி வளர்த்த மரத்தினடியில்...
நிரம்பியுள்ள...
கொடும் தடங்களுக்கு
வீணம் தீட்டும்
இத்து மீந்த வாழ்வை தருவனே...
காத்திரு...
வன்மம் காந்தம்
தப்பை இசைக்கும்
மலைவாசியின் ஒலித்தொகுப்பில்
நாளை பூக்கும்...
குறுகி வளர்த்த வாமன மரம்
உன் அதிகார தளை(ல)யகற்றி
என் தலை நிமிரும்

மின்சாரம் வந்த போது
என் சம்சாரமாய்
வந்தவள் அவள்!
கன்னக் குழிகளை
புன்னகையால் புறப்படச்
செய்து,
வண்ணக் கனவுகளை
வடிவமைத்தவள்!
எண்ணங்களை விட
எண்ணிக்கையில்
பெருகியவள்!
என் உடல் போர்த்திய
ஆடைகளை கிழித்து,
நாகரீக நடனமாடி,
நவநாகரீக ஆடைகளில்
அலைக் கழித்தவள்!
அவள் மீது பட்ட - என்
கண்கள்; மோகத்தால்
திளைத்து மறந்தன...
முகச் சவரத்தையும்!

குடைக் காதலி!
எச். ஜி. பூவான், சாளுமலை

நாள்தோறும் அவளாடிய
நடனத்தில், கதியென
கிடந்ததனால்...
சோம்பேறிகளின்
சொர்க்கப்புரியில்,
நானும் அங்கத்தினன்!
ஆயுள் குத்தகையாய்
எடுத்துக் கொண்ட
அவளை விட்டு,
மீளவும் முடியாமல்
மிதக்கின்றேன் நான்!
என் வீட்டுக் கூரையில்
குடைக் காளானாய்
முளைத்து., திரை வழியே
வீடுவரும்...
கள்ளக் காதலி - அவள்
கேபள் டி.வி.!

தமிழில் அதிகம் ஆராயப் படாத துறையாக கீர்த்தனை இலக்கியம் அமைந்துள்ளது. திரை இசை சமூகத் தின் அடித்தள மக்களிடத்து ஆழ்ந்து பரவுவதற்கு ஒருபுறம் சினிமா தொழில்நுட்பமும், மறுபுறம் பாபநாசம் சிவனது கீர்த்தனைகளின் ஆற்றுகைப் பலமும் ஆரம்பகாலத்தில் அமைந்திருந்தன. கீர்த்தனை என்பது கவிதையின் இசை தழுவின வடிவம். ஆங்கிலக் கவிதை மரபிலே குறிப்பிடப்படும் 'ஒட்' (ODE) மற்றும் 'லிரிக்' (LYRIC) முதலிய இசை தழுவின மனவெழுச்சிப் பாடல்களுக்கும் கீர்த்தனைகளுக்குமிடையே சில ஒப்புமைகளைக் காணமுடியும்.

ஈழத்தின் கீர்த்தனை மரபு வரன் முறையாக ஆராயப்படாத நிலையில் தெளிவான ஒரு பட்டியலைக் கொடுத்தல் கடினமான பணியாகின்றது. செய்யுளையும் கவிதைகளையும் ஆராய்ந்தோரின் ஒற்றைப் பரிமாண நோக்கிலே கீர்த்தனை வடிவம் உள்ளடக்கப்படாமல் விடப்பட்டு விட்டது. ஆறுமுகநாவலர், ஏரம்பநாதர், விபுலாநந்த அடிகளார், கிருஷ்ணாழ்வார், இணுவில் இ. இரத்தினம், ஏரம்பு உபாத்தியாயர், வீரமணி ஐயர், டபிள்யூ. எஸ். செந்தில் நாதன், பண்டிதர் திருநாவுக்கரசு, இசைப் புலவர் சண்முகரத்தினம், கலாநிதி ந. வி. மு. நவரத்தினம், இராமநாத ஐயர், சங்கீதவித்துவான் கணபதிப்பிள்ளை, நடிகமணி வைரமுத்து சிதம்பரபத்தினி, திலகநாயகம் போல், லக்ஷ்வீரமணி, வாம தேவன், என்றவாறு இந்நாட்டிலே கீர்த்தனை இலக்கியம் படைத்தோரின் பட்டியல் நீண்டு செல்கின்றது.

இந்தியத் தமிழக மரபில் முத்துத் தாண்டவர், அருணாசலக் கவிராயர் கோபால் கிருஷ்ணபாரதியார், வேங்கடசுப்பையர், கோடல்வர ஐயர் வேதநாயகம்பிள்ளை இராமலிங்க வள்ளலார் நீலகண்ட சிவன், சங்கரதாஸ் சுவாமிகள், பாரதியார், சுத்தானந்த பாரதியார், பாபநாசம் சிவன், பெரியசாமி தூரன், உடுமலை நாராயணகவி, சுப்பு ஆறுமுகம், பாரதிதாசன் முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். தெலுங்குமரபில் பெருந்தொகையான கீர்த்தனைகள் தியாகையரால் இயற்றப்பட்டன. தமிழ் மரபில் மிகக் கூடுதலான கீர்த்தனைகளை உருவாக்கியவர் வரிசையில் யாழ்ப்பாணம் இணுவில் வீரமணி ஐயர் முதலிடம் பெறுகின்றார்.

கீர்த்தனை என்ற கட்டுச் செட்டான அல்லது இறுகிய வடிவம் தமிழ்க் கவிதை மரபிலிருந்தும் இசை மரபிலிருந்தும் ஒன்றித்துப் படிமலர்ச்சி கொண்டது. வெண்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, ஆசிரியப்பா முதலியவை இசைப் பாடல்கள் ஆற்றுகை செய்வதற்குரிய கட்டமைப்பைக் கொண்டிருந்தன. இசையும் பக்தியும் இணைந்து இயக்கமாகிய காலப்பகுதியில் தோற்றம் பெற்ற நாயன்மார் பாடல்களிலும் ஆழ்வார் பாசரங்களிலும் இசை உள்ளீடுகள் இடம் பெற்றிருந்தன. திருவாசகத்தில் உள்ள போற்றித் திரு அகவல், சாழல்பாடல்கள், திருப்பள்ளி எழுச்சி முதலியவற்றில் இசை உள்ளீடு மேலோங்கியிருத்தலைக் காணலாம். பண்ணிசை

வடிவமாக அமைந்த தேவாரங்கள், கீர்த்தனைகள் தோன்றுவதற்கு வழிகோலிய வடிவங்களாயின.

இலங்கையிலே வளர்ச்சி பெற்றிருந்த சித்தர் மரபும், சித்தர் பாடல்களும், தொன்மக்கருத்துப் படிமங்களையும் இசைப் படிமங்களையும் ஒன்றிணைப்பதற்குரிய தளங்களை அமைத்தன. நாட்டார் பாடல்களில் இருந்தும், நாட்டார் இசைமரபிலிருந்தும் சித்தர் பாடல்கள் முகிழ்ப்புக் கொண்டன.

பாடலின் மேல் வைப்பு அடி இசை நோக்கி மீள மீள வருதல் கீர்த்தனையின் தோற்றத்துக்கு வழியமைத்தது. பாம்பாட்டிச் சித்தர் பாடல்களில் இடம் பெறும் "ஆடுபாம்பே" என்ற மேலடி பாடலில் இடையிட்டு மீள மீள வருதல் குறிப்பிடத்தக்கது. தேவாரங்களிலும் மேல் வைப்பு மீள மீள வருதல் "தலையே நீ வணங்காய்" என்பதில் கண்டுகொள்ள முடிகின்றது.

மொழியின் இசை விழுமியங்கள் அல்லது இசைப் பெறுமானங்களைக் கவிதைகள் உள்ளடக்கி நிற்கின்றன. மொழியும் இசையும் சில நிலைகளில் அமைப்பியல் வேறுபாட்டினைக் கொண்டிருந்தாலும், கீர்த்தனை வடிவில் இரண்டும் ஒன்றின் மீது மற்றது மேற்பதிகை (OVER LAP) செய்து கொள்கின்றன. ஒலியைக் கால அளவுக்கு உட்படுத்துதல், ஒலிப்பினதும் கீழ் ஒலிப்பினதும் எல்லைகளை வரையறுத்தல், இசைக் கோலத்துக்குள் கொண்டுவரல் முதலியவை கீர்த்தனை அமைப்புக்குள் நிரற்படுகின்றன. ஆனால் நாட்டார் பாடல்

ஆற்றுகையில் மேற்குறிப்பிட்ட கட்டுமானங்கள் ஒன்றிணைக்கப்பட்டு அறிந்தோ அறியாமலோ பின்பற்றப்படுகின்றன.

ஈழத்தின் கீர்த்தனை மரபில், "எழுத்துருப் பெற்ற கீர்த்தனைகள்" "எழுத்துருப் பெறாத கீர்த்தனைகள்" என்ற இருமைப்பாடுகள் சமூக அடுக்கமைப்பை அடியொற்றி வளர்ச்சி பெறலாயின. வரன் முறையான கல்விச் செயற்பாடுகளுக்கும் இசைப் பயில்வுக்கும் உட்பட்டோர் தாம் படைத்த கீர்த்தனைகளை எழுத்துருவாக்கம் செய்தனர். அதேவேளை மரபுவழிக் கூத்துக்களை ஆடி வந்தோர் வரன்முறையான எழுத்தறிவைப் பெற்றிருக்காவிடிலும் கீர்த்தனைகளை உருவாக்கிக் கூத்துக்களத்திலே பாடினர். வாய் மொழிக்கீர்த்தனைகள் பல்லவி, அனு பல்லவி, சரணம் என்ற கட்டுக் கோப்பின்றி சரண எழுச்சி களுடன் பாடப்பட்டன என்ற தகவல் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளது. (தகவல் - இணுவில் அண்ணாவி முருகர்) சில கலைஞர்கள் பல அடிகளைக் கொண்ட பல்லவியை மட்டும் உருவாக்கிப் பாடியதாகக் கூறப்படுகின்றது.

பெற்றுகியத் துறையாக

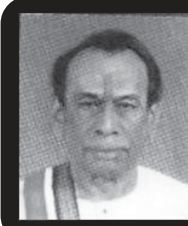
செய்யுளுக்குரிய எதுகை, மோனை, மற்றும் இயைபுப் பண்புகளை இக்கலைஞர்கள் அனுபவ வழியாகக் கற்று தமது கீர்த்தனைகளிலே பயன்படுத்தினர். வாய்மொழிக் கீர்த்தனைகளிலே நெகிழ்ச்சிப்பாங்கும் காணப்பட்டது. அதாவது வேண்டிய விடத்துச் சொற்களை மாற்றியமைத்தும் பாடினர். சொற்கள் மாறுபட்டு வேறு வேறாக ஆற்றுகைகளிலே பயன்படுத்தப்பட்டாலும் அவற்றின் ஒலி அளவுகளிலே சமநிலை காணப்பட்டது. வாய்மொழிக் கீர்த்தனைகளைப் படைத்தவர் வரிசையிற் பின்வருவோர் சிறப்பிடம் பெறுகின்றனர். நெல்லியடி தபசர், இணுவில் முருகர், காங்கேசன்துறை வைரவி, காரைநகர் கோபாலு முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்.

வரன்முறையான இசைக் கல்வி, பரத நாட்டியக் கல்வி, தமிழ் இலக்கண இலக்கியக் கல்வி என்பவற்றுடன் அறுபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக கீர்த்தனைகளை எழுதியவர் வீரமணி ஐயர், பத்தாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட கீர்த்தனைகள் அவரால் இயற்றப்பட்டன. தமிழில் நூற்று ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட நாட்டிய நாடகங்களும் அவரால் எழுதப்பெற்றன. நாட்டிய நாடகங்களிலும் கீர்த்தனை வடிவங்கள் எடுத்தாளப்பட்டன. யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, மலையகம், வன்னி முதலிய பிரதேசங்களின் தனித்துவமான சொல்லாடல்களையும் அவர் தமது கீர்த்தனையாக்கங்களுக்குப் பயன்படுத்தினார். “மட்டு நகர்வாவி”, “சுட்டிபுரம் சோலை” “நல்லூர் மணிநாதம்” முதலிய பல படிமங்கள் அவரது கீர்த்தனைகளில் இடம் பெற்றுள்ளன.

அருணாசலக் கவிராயர் இயற்றிய இராமநாடகம், கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார் இயற்றிய நந்தனார் சரித்திரக் கீர்த்தனை முதலியவற்றில் “இசைவழிக் கதை எடுத்துரைப்பு” நிகழ்த்தப்பட்டது. கதை எடுத்துரைப்புக்குக் கீர்த்தனை வடிவத்தைப் பயன்படுத்தியமை தமிழகத்தில் நிகழ்ந்த சமூக அசைவியத்தினதும் கல்வி நிலைப்பட்ட அசைவியத்தினதும் வெளிப்பாடாயிற்று. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தமிழகச் சூழல் வரன்முறையான கர்நாடக சங்கீதக் கையளிப்புக்கு முக்கியம் கொடுத்தது. குருகுல வழியாக நிகழ்ந்த அந்த அறிவுக் கையளிப்பு ஆலயங்களிலும் கூத்து மேடைகளிலும் ஆற்றுகை முகிழ்ப்புக் கொண்டது. கர்நாடக சங்கீதத்தின் வழியான கருத்து

பிரித்தானியர் ஆட்சியிற் கல்வி என்பது அந்தஸ்தை அல்லது சமூகநிலையை அங்கீகரிப்புக்கு உள்ளாக்கும் குறியீடாக (STATUS SYMBOL) அமைந்தமை சிறப்பாற்ற ஒரு சமூக நிகழ்ச்சியாகும். மேலும் பிரித்தானியக் கல்விமுறையின் ஒரு சிறப்புப் பண்பாக நாடகம் (DRAMA) அமைந்தது. நாடகம் அறியாதோர் இலக்கியம் அறியாதவராகவும், கல்வி அறியாதவராகவும் இருக்கும் புலக்காட்சியை அது உருவாக்கியது. அத்தகைய ஒரு விசையும் செவ்விய இசை தழுவி தமிழ் நாடக ஆக்கங்களை மேற்கொள்வதற்கு வழிவகுத்தது. இச்சந்தர்ப்பத்தில் தமிழகத்தில் ஊடுருவிய பார்சி நாடகத்தின் செல்வாக்கும் குறிப்பிடத்தக்கது. அத்துடன் ஆங்கிலம் இசை நாடகங்கள் (OPERA) பற்றிய அறிவும் செல்வாக்கை ஏற்படுத்தியது. இலங்கையின் கீர்த்தனை இலக்கியங்களின் உருவாக்கத்தை மேற்கூறிய விசைகளுடன் தொடர்புபடுத்தி நோக்க வேண்டியுள்ளது. ஆறுமுகநாவலரின் பாட்டனார் மற்றும் பெரிய தந்தையார் நாடக ஆக்கங்களிலே ஈடுபட்டவர்கள். தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் கீர்த்தனை புனைந்தோர் நாடக மரபுடனும், இசை மரபுடனும் இணைந்தவர்களாகவே காணப்பட்டனர்.

தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் கீர்த்தனை இலக்கிய உள்ளடக்கத்தில் பெயர்ச்சியினை ஏற்படுத்தும் சமூக நிகழ்ச்சிகள் இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஏற்படலாயின. கடவுளை அன்றி வேறெந்த உள்ளடக்கத்தையும் கொண்டிராத கீர்த்தனை வடிவம் சுதந்திரப் போராட்ட காலத்தில் உலகியல் உள்ளடக்கங்களை நோக்கித் திரும்பலாயிற்று. இலங்கையிலே இடம் பெற்ற தேசிய இன எழுச்சியை கீர்த்தனைக்குரிய உள்ளடக்க நிலை மாற்றத்தில் வீரமணி ஐயரின் பங்கு முக்கியமானதாகும். ஒரு புறம் தெய்வங்களைக் கீர்த்தனையின் கருப் பொருளாக்கிய ஐயர் மறுபுறம் தேசிய இனப்பிரச்சினையின் தெறிப்புக்களையும் கருப்பொருளாக்கினார். ஐயரின் தொடர்ச்சியில் ச. வே. பஞ்சாட்சரம், கா. சி. ஆனந்தன், தில்லைச் சிவன், பண்டிதர் சச்சி தானந்தன் முதலிய கவிஞர்களும் கீர்த்தனையாக்கங்களின் தேவையைப் புரிந்து கொண்டு அமைப்பாக்கத்தில் ஈடுபடலாயினர். சமகாலத்து அரசியல் மனவெழுச்சித் தெறிப்புக்களை

வரன்முறையான இசைக் கல்வி, பரத நாட்டியக் கல்வி, தமிழ் இலக்கண இலக்கியக் கல்வி என்பவற்றுடன் அறுபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக கீர்த்தனைகளை எழுதியவர் வீரமணி ஐயர், பத்தாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட கீர்த்தனைகள் அவரால் இயற்றப்பட்டன. தமிழில் நூற்று ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட நாட்டிய நாடகங்களும் அவரால் எழுதப்பெற்றன. நாட்டிய நாடகங்களிலும் கீர்த்தனை வடிவங்கள் எடுத்தாளப்பட்டன. யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, மலையகம், வன்னி முதலிய பிரதேசங்களின் தனித்துவமான சொல்லாடல்களையும் அவர் தமது கீர்த்தனையாக்கங்களுக்குப் பயன்படுத்தினார். “மட்டு நகர்வாவி”, “சுட்டிபுரம் சோலை” “நல்லூர் மணிநாதம்” முதலிய பல படிமங்கள் அவரது கீர்த்தனைகளில் இடம் பெற்றுள்ளன.

வெளிப்பாடும் தொடர்பாடலும் மேலோங்கிய நிலையிலிருந்தன. இக்காலம் கீர்த்தனைகளின் காலம் என்று சொல்லத்தக்கம்.

தியாகராஜ சுவாமிகள் (1767 – 1847) கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார் (1810 – 1896) மயூரம் வேதநாயகர் (1824 – 1889) ஆறுமுகநாவலர் (1822 – 1879) இராமலிங்கவள்ளலார் (1823 – 1874) மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை (1815 – 1879) முதலியோர் ஏறத்தாழ சமகாலத்தில் வாழ்ந்து கீர்த்தனை இலக்கியத்தை முன்னெடுத்து வந்தனர்.

கீர்த்தனை இயற்றுதலின் ஒருபரிமாணமாக ஒருவரது இசை மற்றும் மொழி ஆற்றலின் நிலைநிறுத்தல் அமைந்தது.

ஆற்றுகைப்படுத்தக் கீர்த்தனை வடிவம் துணை செய்தது.

இசையை, யாதாயினும் ஒரு கட்டமைப்பினுள் (FORM) கொண்டுவரும் தேவையோடிணைந்த கீர்த்தனை வடிவம் இசையையும் தேசிய இன உணர்வையும் அதனோடிணைந்த மனவெழுச்சிகளையும் வெளிப்படுத்துவதற்குரிய செவ்விய வடிவமாக இலங்கையிலே படி மலர்ச்சி கொண்டது. கீர்த்தனை உருவாக்கத்தின் சிறப்பு இராகம், தாளம், சொற்களின் ஒலி அலகு என்ற பண்புகளோடு இணைந்த “உருவினைப் பாட்டின்” (CRAFTSMANSHIP) வெளிப்பாடாகின்றது. இந்த உருவினைப்பாடு என்ற பரிமாணமே கீர்த்தனைக்குச் சிறப்புக்

கொடுக்கின்றது. மரபுவழிக் கூத்தாடியோர் அனுபவ வழியாக இந்த உருவினைப் பாட்டை மேற்கொண்டனர்.

இலங்கையின் கீர்த்தனை வடிவத்தின் வளர்ச்சி “இசை இசைக்காக” அல்லது “கீர்த்தனை கீர்த்தனைக்காக” என்ற நிலையிலிருந்து சமகாலத்தைய மனவெழுச்சி உந்தல்களுக்கு வடிவம் கொடுப்பதாக அமைந்தது. அந்த நிலை மாற்றத்தை இந்நாட்டின் சமகால சமூக அரசியல் எழுநிலை (TREND) களில் இருந்தே விளங்கிக் கொள்ளவேண்டியுள்ளது. பார்த்தலின் நம்பகத்தன்மை கேட்டலின் நம்பகத்தன்மை ஆகியவற்றுடன் இணைந்த கனதியான இசை தழுவிய கவிதை வடிவம் என்ற வாறு கவிதை நெடும் வீச்சின் ஒரு முனைவிலே கீர்த்தனைகள் இயங்கியவண்ணமுள்ளன. தனித்து அதன் இசைச் சார்பில் மட்டுமன்றி உட்பொதிந்த கருத்துச் சார்பிலும் கீர்த்தனைகள் தொடர்புகொண்டு நிறற்றலைச் சமகாலத்து இலங்கையின் ஆக்கங்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

கீர்த்தனையின் வாழ்க்கை அதன் ஆற்றுகையிலே தங்கியுள்ளது. அதன் கட்டலனாகா இசை வடிவம் மாயவித்தை (MAGICAL) அனுபவங்களுடனும் தொடர்புபட்டு நிறறலால் நெருக்கீட்டுக் காலகட்டங்களில் அதன் செல்வாக்கு சாதாரண கவிதைகளின் இயல்புகளைக் காட்டிலும் சில பரிமாணங்களில் மேலோங்கி நிற்கும் விசையையும் கொண்டுள்ளமை சுட்டிக் காட்டப்பட வேண்டியுள்ளது.

இந்திய மரபில் பழைய கீர்த்தனைகளைப் பாடுதலே கலைப் பெறுமானம் கொண்ட செயற்பாடாகப் பெருமளவிற்கு கருதப்படுகின்றது. கீர்த்தனை வடிவம் மரபுகளிலும் பழைமையிலும் ஊறி நிற்பதன் வெளிப்பாடாக அந்தச் செயற்பாடு அமைகின்றது. இந்திய சுதந்திரப் போராட்டமும் ஆரம்பகாலத் திரையிசையும் அந்த இறுகிய நிலையைத் தளர்த்தலாயின. தமிழகத்தில் வளர்ச்சி பெற்ற தமிழிசை இயக்கம் அடிமட்டமக்கள் மத்தியில் செவ்விய இசை பரவி விரிவடைவதற்கு வழிவகுத்தது. இலங்கையின் கீர்த்தனை இலக்கிய வளர்ச்சியில் தமிழிசை இயக்கத்தின் செல்வாக்கு முக்கியமான பதிவுகளை ஏற்படுத்தியது. தமிழ் எழுச்சி வழிவந்த கவிஞர்கள் கீர்த்தனை இலக்கிய ஆக்கத்தில் ஈடுபடுவதற்குத் தமிழிசை இயக்கம் ஒரு விதத்தில் தூண்டுதலளித்தது.

கீர்த்தனை அடிகள் தளர்த்துக்கு இயைந்து வருவதனால், அரசியல் சார்ந்த கூட்டு மனவெழுச்சிகளை வெளிப்படுத்துவதற்கு இயையான வடிவமாகின்றது. தமிழுணர்வை வெளிப்படுத்திய கீர்த்தனைகள் இருவகைப்படும். அவற்றுள் ஒருவகை அழகியற் புனைவுகளுடன் இணைந்தது. மற்றையது வெறுமனே சுலோக வகைப்பட்டது அல்லது பொறி முறை வயப்பட்டது.

அழகியற் பொலிவையுடும் கீர்த்தனை முயற்சிகளை வள்ளலார் மற்றும் பாரதியாருக்குப் பின்னர் வளர்த்தவருள் சுத்தானந்த பாரதியார் குறிப்பிடத்தக்கவர் சுத்தானந்த பாரதியாரின் கீர்த்தனை ஒன்றின் எளிமை நிலைப் பல்லவி வருமாறு:

“புத்தம் புது வசந்தம் – சகியே
பூத்துக் கனிந்ததடி”

கீர்த்தனைகளின் வளர்ச்சிப் படிமலர்ச்சியை நோக்கும் பொழுது அதன் தொடக்ககாலத்திலிருந்து இன்று வரை எளிமையான சொற்களே அதன் கட்டுமானத்துக்கு எடுத்தாளப் பட்டு வந்துள்ளமையைக் காணமுடியும். இந்நிலையில் கீர்த்தனை மொழியாட்சியை மரபுவழியாகச் செய்யுள் புனைந்தோரின் மொழியாட்சியுடன் ஒப்புநோக்கமுடியும் மரபுவழிச் செய்யுள் ஆக்கம் சமூகநிரலில் மேலோங்கியோரைக் குவியப் படுத்திய வகையிற் கடின சொல்லாட்சியையும் இறுகிய சொற்புணர்ச்சி விதிகளையும் உள்ளடக்கியதாக அமைந்தது. ஆனால் கீர்த்தனைகள் பொதுமக்களின் ஆற்றுகையோடு இணைந்த வடிவமாகையால், கடின சொல்லாட்சியும் இடம் பெறவில்லை இறுகிய சொற்புணர்ச்சி வடிவங்களும் இடம் பெறவில்லை.

இலங்கையின் கீர்த்தனையாக்க முயற்சிகளில் எளிமை, இறுகிய சொற் புணர்ச்சியின்மை முதலிய பண்புகள் மேலோங்கியிருந்தன. வகை மாதிரிக்கு வீரமணி ஐயர் லதாங்கி இராகத்தில் ஆச்சரிய மனவெழுச்சியைப் புலப்படுத்தி எழுதிய கீர்த்தனை ஒன்றின் பல்லவியும் அனுபல்லவியும் வருமாறு.

பல்லவி :

கங்கனிடம் என்ன காந்தம் இருக்குதடி
ரம் மயங்கி – சிந்தை உருகுதடி

அனுபல்லவி

தேன் சுவையோ செழும்பதத் தாமரையோ
ர சிவ ஆனந்த லாகிரியோ

...க, எளிதில் விளங்க முடியாத சொற்கோப்புக்கள் கீர்த்தனைகளில் இடம் பெறுதல் இல்லை.

பக்தியைப் பாட எழுந்த கீர்த்தனை வடிவம், தமிழ் உணர்ச்சியைப் பாடுதல், தீண்டாமையைப் பாடுதல், ஒடுக்கு முறைகளைப் பாடுதல் என்றவாறு படிமலர்ச்சியை அடைந்து வருதல் கலையாக்கத்துக்கும் சமூகத்துக்குமுள்ள உறவையே மீள வலியுறுத்தி நிற்கின்றது.

◆

கே.இராமநாதன் அவர்கள் பத்திரிகைத் தொடர்புகள் விட்டுப்போனதால் இந்தியா சென்று சுதேசமித்திரனில் நிருபராகப் பணியாற்றினார். அவரும் நானும் இணையாசிரியர்களாக ‘பாரதி’ சஞ்சிகையைத் தொடங்கினோம். மகாகவி பாரதியின் பெயரிலேயே ஓர் ஏடு தோன்ற வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் இச்சஞ்சிகையைத் தொடங்கினோம். பீற்றா கெனமன் அவர்களது வீட்டையே செயலகமாகக் கொண்டு சஞ்சிகை வெளிவந்தது. இதற்கு மூலதனம் வேண்டியபோது என்பெயரில் எனது தந்தை எழுதிவைத்த தலாத்துஓய - தற்போதைய தலாத்துஓய மத்தியமகாவித்தியாலயம் அமைந்திருக்கும் இடத்தை விற்று சஞ்சிகையை ஆரம்பித்தோம். சிறிது காலத்தின் பின்னர் கே.இராமநாதன் இந்தியா சென்றார். பின்னர் அ.ந.கந்தசாமி இணைந்து அரசியலில் அதிக ஈடுபாடு காட்டி பாரதியை நடத்தினோம்.

- குரானம் 31: நேர்காணலில் கே. கணேஷ்

ஈழத்தின் இன்றைய கணினிசார் - தமிழ் முயற்சிகள்

— கெ. சர்வேஸ்வரன்

கணினி விஞ்ஞானம் மற்றும் இயந்திரவியற்குறை
மொறட்டுவைப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை.

தமிழ்சார் முயற்சிகளைப் பொறுத்தவரையில் ஈழத்திற்கு ஒரு சிறப்பான இடமொன்று உண்டு. நிறைய தமிழ்சார்ந்த முயற்சிகள், நடவடிக்கைகள் ஈழத்திலே முதலாவது முன்னெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த வரிசையில் இன்று கணினிசார் தமிழ் முயற்சிகளும் சேர்ந்துள்ளன என்பது மிகவும் சிறப்பானதொரு விடயம். கணினிசார் தமிழ் செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்து வருவதில், உலகளாவிய ரீதியில் பல வழிகளிலும் இன்று இலங்கை முன்னணியில் நிற்கிறது.

இந்தத் தகவல் தொழில்நுட்ப யுகத்தில் கணினியைத் தவிர்த்து ஒரு விடயத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கமுடியாதளவுக்கு கணினி எல்லாத்துறைகளிலும் வியாபித்துள்ளது. ஆனால் இன்னும் கணினிகள் பாமர மக்களை அணுகவில்லை, அவர்களும் கணினியை அணுகவில்லை. பாமர மக்கள் கணினியை அணுகாத திற்கு முக்கியமான காரணங்களில் ஒன்றாக அமைவது போதிய ஆங்கில அறிவினமை. இன்று உலக நாடுகள் பலவற்றில் கணினிகள் சுயமொழியில் வந்த பின்னர், அந்நாடுகளில் கணினித்துறை பாரிய வளர்ச்சியடைந்திருப்பதைக் காணலாம். உதாரணமாக இன்று தகவல் தொழில் நுட்பத்தில் முன்னணியில் இருக்கும் நாடான கொரியாவின் எழுச்சிக்குக் காரணம் சுயமொழிக் கணினிப் பயன்பாடாகும்.

இந்தக் கணினி யுகத்துடன் மோதிக் கொள்வதற்காக கணினியில் தமிழை இயலுமைப்படுத்த வேண்டிய ஒரு கட்டாயத் தேவை இருக்கிறது. இவ்வாறான முயற்சிகள் இலங்கையில் முன்னெடுக்கப்பட்டு வந்தாலும், ஏறக்குறைய கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாக மிகவும் அதிகமாகவும் வேகமாகவும் இடம்பெற்று வருகின்றன.

இலங்கையைப் பொறுத்த வரையில் பெரும்பாலான இம்முயற்சி களெல்லாம் இலங்கை ஜனாதிபதி அலுவலகத்தின் கீழ் இயங்கும் அரசாங்கத்தின் இலங்கைத் தகவல் தொடர்பாடல் தொழில்நுட்ப முகவர் நிறுவனத்தினால் (ICTA) முன்னெடுக்கப்படும் முகாமைத்துவப் படுத்தப்படும் வருகின்றன. இவ்வாறு முன்னெடுக்கப்படும் பெரும்பாலான பணிகள் இலங்கை மட்டத்தில் நியமப்படுத்தப்படும் வருகின்றன. இப்பணித் திட்டங்களில் மொறட்டுவைப் பல்கலைக்கழகம் கூடுதல் பங்களிப்பை வழங்கி வருகிறது. இதனுடன் கொழும்பு உட்பட ஏனைய பல்கலைக்கழகத்தைச் சார்ந்தோரும் மற்றும் தனியாரும் பங்களிப்புச் செய்து வருகின்றனர்.

இலங்கையில் இடம் பெறும் கணினி சார் தமிழ் முயற்சிகளில் கணினிக் குழுமயமாக்கம் (Localization/Localisation) ஒரு முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. இன்று உலகளாவிய ரீதியில் தமிழிற்கு இலங்கையிலேயே இக்குழுமயமாக்க செயற்பாடுகள் அதிகளவில் இடம்பெற்று வருகின்றன. இக்குழுமயமாக்கம் எனும்போது, கணினியை ஒரு குழுவின்கேற்றவாறு மாற்றுவதாகும். இங்கு 'குழு' என்பது ஒரு குறித்த மொழி, இடம் போன்ற விடயங்களில்

ஒன்றுபட்ட மக்களைக் குறித்து நிற்கிறது. இன்று இலங்கையில் தமிழ் மற்றும் சிங்கள குழுமயமாக்க முயற்சிகள் முன்னெடுக்கப்பட்டு வருகின்றன.

அண்மைகாலங்களில் இலங்கையில் இடம்பெற்ற, இடம் பெறுகின்ற கணினிசார் தமிழ் செயற்பாடுகள் பற்றிய ஒரு அறி முகத்தை வழங்குவதே இக்கட்டுரையின் பிரதான நோக்கமாகும். முக்கியமாக இங்கே தரப்பட்டுள்ள பணிகள், இடம்பெற்ற கால ஒழுங்கில் தரப்படவில்லை என்பதனைக் கவனத்தில் கொள்க.

ரங்கநாதன் - ஒருங்குறி (Unicode) விசைப் பலகை (Keyboard)

விசைப்பலகையானது கணினிக்கு தரவுகளை உள்ளிடப் பயன்படுத்தப்படும் ஒரு பிரதான சாதனம். இந்த விசைப்பலகை களில் எழுத்துக்கள், இலக்கங்கள் மற்றும் குறிகள் போன்றவை உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கும். ஆங்கிலமொழி எழுத்துக்களை உள்ளடக்கிய விசைப் பலகைகளைப் பொறுத்தவரையில் மிகவும் பிரபல்யமான QWERTY விசைப் பலகையே பெரிதும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. ஆங்கிலத்தைப் பொறுத்த வரையில் அடிப்படையில் அவசியமானது 26 எழுத்துக்களே. ஆனால் தமிழைப் பொறுத்த வரையில் கிரந்த எழுத்துக்கள் மற்றும் ஏனைய குறியீடுகளுடன் ஏறக்குறைய 300க்கும் மேற்பட்ட வடிவங்களை குறைந்த (ஏறக்குறைய 47) விசை களுக்குள் இலகுவாக அணுகக்கூடிய விதத்தில் அடக்க வேண்டிய தேவையிருக்கிறது.

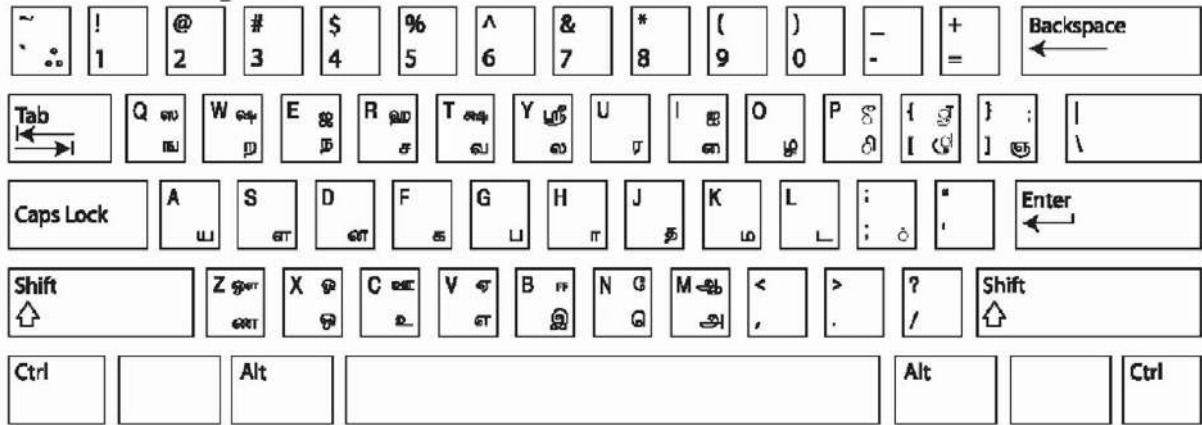
முதலில் தமிழ்த் தட்டச்சு இயந்திரத்தை வடிவமைத் தவராகக் கருதப்படும் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த ராமலிங்கம் முத்தையா என்பவர் தமிழில் பயன்பாட்டிலுள்ள கிரந்த எழுத்துக்கள் உட்பட எல்லாத் தமிழ் எழுத்துக்களையும் 72 விசைகளுக்குள் உள்ளடக்கியிருந்தார்.

தமிழ் கணினி விசைப் பலகைகளைப் பொறுத்தவரையில் பல்வேறுவகையான வடிவமைப்புகள் பயன்பாட்டில் இருந்து வருகின்றன. இவற்றுள் தமிழ்நாட்டில் நியமப்படுத்தப்பட்டுள்ள தமிழ் 99 உம் அடங்கும். இந்த தமிழ் 99 விசைப் பலகையை இலங்கையிலும் நியமப்படுத்தும் முயற்சிகள் ICTA இனால் மேற்கொள்ளப்பட்டன. பின்னர், அதனுடைய பயன்பாட்டுத் திறனின்மை காரணமாக அது சாத்தியமாகவில்லை. இலங்கை யிலே தட்டச்சு இயந்திர விசை ஒழுங்கமைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட விசைப் பலகைகளை பெரிதும் பயன்பாட்டிலிருப்பதால், அதனையும் ஒருங்குறியையும் (Unicode) அடிப்படையாகக் கொண்டு ரங்கநாதன் - ஒருங்குறி விசைப்பலகை வெளியிடப்பட்டது. இன்று அது SLS தரச்சான்றிதழைப் பெற்று பாராளுமன்ற மட்டத்திலும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது.

உலகிலுள்ள பெரும்பாலான எழுத்து வரிவடிவங்களை முறைப்படி கணினியில் குறிப்பதற்காக வரையறுக்கப்பட்டுள்ள நியம வழிமுறையே இந்த (Unicode) ஒருங்குறியாகும். இந்த

ஒருங்குறியில் நாம் தட்டச்சுச் செய்யும் பட்சத்தில் அவற்றை எல்லாக் கணினிகளிலும் வாசிக்கக் கூடியதாக இருக்கும். இதில் நாம் இலகுவாக தட்டச்சு இயந்திரத்தில் தட்டச்சுச் செய்வது போல் தட்டச்சுச் செய்தாலும், அதன் மூலம் எமக்குக் கிடைக்கும் எழுத்துக்கள் ஒருங்குறி வடிவத்தில் இருப்பதால், அவற்றை உலகிலுள்ள அனைவராலும் வாசிக்கக் கூடியதாக இருக்கும். சிறப்பம்சம் என்னவெனில், தமிழ் விசைப்பலகைகளைப் பொறுத்த வரையில், தட்டச்சு விசைப்பலகை உட்பட, உள்ளவாங்கிக் கொண்ட முதல் விசைப் பலகை இதுதாம்.

படுத்தப்படவேண்டும் என்பது சம்பந்தமான சிபாரிசும் இலங்கையில் செய்யப்பட்டுள்ளது. இதில் தற்போது தமிழில் உள்வாங்கப் பட்டுள்ள கிரந்த எழுத்துக்கள் எந்தெந்த இடத்தில் வரவேண்டும், தமிழ் இலக்கங்கள், குறியீடுகள் போன்றன எந்தெந்த ஒழுங்கில் வரவேண்டும். போன்ற விடயங்கள் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. இதிலுள்ள சிறப்பு என்னவெனில் முதன் முதலாக ஃப் (F) என்பது தமிழ்மொழி வரிசையாக்கத்தில் உள்வாங்கப்பட்டுள்ளது. அத்தோடு ஏற்கனவே பல இயங்குதளங்களில் இவ்வாறான மொழிவரிசையாக்கங்கள் இயலுமைப் படுத்தப்பட்டிருப்பினும்,

உரு 1 ரங்கநாதன் - ஒருங்குறி விசைப்பலகை

தமிழ் எழுத்து குறிமுறையாக்கம் - Tamil Character Encoding

தமிழ் எழுத்துக்களை கணினியில் பொறிக் கும் குறிகளாக மாற்றும் செயற்பாடு தமிழ் எழுத்துக் குறிமுறையாக்கம் எனப்படுகிறது. இதன் அடிப்படையில் தமிழ் எழுத்துக்கள் ஏற்கனவே ஒருங்குறியின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டிருப்பினும் இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் அதனுடைய பயன்பாடு எவ்வாறு இருக்கவேண்டும் என்பதற்கான நியமப்படுத்தல் செயற்பாடு இன்று இடம்பெற்று வருகிறது. உதாரணமாக அடிப்படையில் ஒருங்குறியில் வடமொழி கணினியில் அநுஸ்வரம் குறிமுறையாக்கப்பட்டுள்ளது, ஆயினும் அதனை கணினியில் இலங்கையில் பயன்படுத்துவதில்லை என்ற முடிவு எடுக்கப்பட்டது. இவ்வாறாக இன்னும் பல சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய, அவசியமற்ற குறிமுறையாக்கங்களைப் பயன்படுத்துப்படுவதில்லை என்ற முடிவு மேற்கொள்ளப்பட்டது. இந்தக் குறிமுறையாக்கத்தைப் பொறுத்தவரையிலும் ஒரு சில சிறப்பம்சங்கள் உள்ளன. அடிப்படை ஒருங்குறி முறைமையில் எவற்றைப் பயன்படுத்தலாம் என்ற தமழில் பயன்படுத்தக்கூடாது என ஒரு தெளிவான முடிவு இங்கேதான் முதலாவதாக எடுக்கப்பட்டுள்ளது.

அத்தோடு தற்போதுள்ள ஒருங்குறி அமைப்பில் இல்லாத, தமிழ் இலக்கங்கள் (கீழ் இலக்கங்கள்), குறிகள் போன்றவற்றையும் வரையறுத்துச் சிபாரிசு செய்யும்பணி நடைபெற்று வருகிறது.

கணினியில் தமிழ்மொழி வரிசையாக்கம்

கணினியில் தமிழ் எழுத்துக்கள் எப்படி வரிசையாக்கப்பட வேண்டும், ஒரு பட்டியலில் எந்த எழுத்தில் ஆரம்பிக்கும் சொல் முதலில் வரவேண்டும், அவை என்ன வரிசைக் கிரமத்தில் ஒழுங்கு

அவை எல்லா இயங்குதளங்களிலும் ஒரேமாதிரியாக இருக்கின்றதா என்பது சந்தேகமே. ஆனால் இலங்கையில் இம்மொழி வரிசையாக்கம் முறையான கற்றல்கள் மற்றும் பல அகராதிகளின் வாசிப்புகளைக் கருத்திற்கொண்டும் முறையாகச் சிபாரிசு செய்யப்பட்டுள்ளது. இம்மொழிவரிசையாக்கம் உரு 2ல் தரப்பட்டுள்ளது.

கணினித் தமிழ் வரிவடிவ மீளாய்வு

தமிழ் வரிவடிவத்தைப் பொறுத்தவரையில் அதற்கென ஒரு தனி அழகு, ஒரு இலட்சணம் இருக்கின்றது. இலட்சணங்கள் எனும்போது எழுத்துகளின் விசிறிகள் எங்கே தொடங்க வேண்டும், எங்கே முடியவேண்டும், கொம்புகளின் அளவு, சுழிகளின் அமைப்பு இப்படி ஏராளமான விடயங்கள் இருக்கின்றன. இவற்றை எழுத்துக்களின் aesthetic பண்பு என்று சொல்வார்கள். செழிப்பான அமைப்பைக் கொண்ட இந்த தமிழ் வரிவடிவம் தொழில்நுட்ப காரணங்களைக் காரணங்காட்டி சிதைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தநிலையில், இன்று மாணவர்கள் தமிழ் எழுத்துக்களை எப்படியும் எழுதலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்துள்ளனர், அவ்வாறு விளப்பமில்லாமல் எழுதியும் வருகின்றனர்.

இன்றைய கணினிகளில் பயன்படுத்தப்படும் எழுத்துருக்களை (Font) எடுத்துக் கொண்டோமானால், எந்தவொரு எழுத்துருவுமே தமிழில் பயன்படுத்தப்படும் எல்லா எழுத்துக்களையும் கொண்டிருக்கவில்லை. அத்தோடு இருக்கும் பெரும்பாலான எழுத்துக்கள்கூட தமிழ் எழுத்துக்களின் இலட்சணங்களைக் கருத்திற் கொண்டு வரையப்பட்டவையல்ல. உதாரணமாக, 'தி' ஐ எடுத்துக்கொண்டால், விசிறி சரியான இடத்தில் தொடங்கு வதில்லை. இன்று இலங்கையில், தமிழ் எழுத்துக்களின் இலட்சணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒரு முழுமையான எழுத்துருவை நியமப்படுத்தும் பணி

நடைபெற்று வருகிறது. இதுவும் இன்றைய திகதியில் இலங்கையிலேயே முன்னெடுக்கப்பட்டு வருகிறது.

இன்றைய தொழில்நுட்பங்களைக் கொண்டு நாம் பெரும்பாலும் எல்லாவற்றையுமே செய்யக்கூடியதாக இருக்கும் நிலையில் தொழில்நுட்ப காரணங்களுக்காக எழுத்தின் இலட்சணங்களை இழத்தல் என்பது ஏற்கக்கூடியதொன்றல்ல.

க க க க க க க க க க க க க க க க

க க க க க க க க க க க க க க க க

க க க க க க க க க க க க க க க க

க க க க க க க க க க க க க க க க

க க க க க க க க க க க க க க க க

க க க க க க க க க க க க க க க க

க க க க க க க க க க க க க க க க

க க க க க க க க க க க க க க க க

க க க க க க க க க க க க க க க க

க க க க க க க க க க க க க க க க

க க க க க க க க க க க க க க க க

க க க க க க க க க க க க க க க க

க க க க க க க க க க க க க க க க

க க க க க க க க க க க க க க க க

க க க க க க க க க க க க க க க க

க க க க க க க க க க க க க க க க

க க க க க க க க க க க க க க க க

க க க க க க க க க க க க க க க க

க க க க க க க க க க க க க க க க

க க க க க க க க க க க க க க க க

க க க க க க க க க க க க க க க க

க க க க க க க க க க க க க க க க

க க க க க க க க க க க க க க க க

க க க க க க க க க க க க க க க க

க க க க க க க க க க க க க க க க

க க க க க க க க க க க க க க க க

க க க க க க க க க க க க க க க க

க க க க க க க க க க க க க க க க

உரு 2

கலைச் சொற்களஞ்சிய மீள்பார்வை முயற்சிகள்

கணினியைத் தமிழ்ப்படுத்தும், மிகப்பொருத்தமாகக் குழம்படுத்தும் வேலைகளுக்கு ஒரு கலைச் சொற்களஞ்சியம் மிக அத்தியாவசியமானது. ஏனைய தொழில்நுட்பத் துறைகளைப் போன்றே கணினித்துறைக்கும் ஒரு நியமப்படுத்தப்பட்ட கலைச் சொற்களஞ்சியத்தின் அவசியம் நீண்டகாலமாகவே இருந்து வந்தது. இதனடிப்படையில் 2000 ஆம் ஆண்டு இலங்கை மற்றும் இந்தியாவைச் சேர்ந்த இருபதுக்கும் மேற்பட்ட தமிழறிஞர்கள் மற்றும் மூன்று கணினி அறிஞர்கள் சேர்ந்து ஒரு தகவல் தொழில்நுட்ப கணினி கலைச்சொல் அகரமுதலி ஐ இலங்கை அரசு கரும ஆணைக்குழுவின் கீழ் பதிப்பித்து வெளியிட்டிருந்தனர்.

ஆனால் 2000க்குப் பின்னாகக் கணினியில் ஏற்பட்ட பாரிய எழுச்சி காரணமாக நிறையப் புதிய விடயங்கள் கணினியில் உட்புகுந்தன. எனவே அவற்றுக்கான தமிழ்ப் பதங்களைத் தேடவேண்டிய ஒரு தேவை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அத்தோடு ஏற்கனவே உள்ள 2000ம் ஆண்டு பதிக்கப்பட்ட கலைச்சொல்

அகராதி உள்ள சில தெளிவற்ற பதங்களையும் திருத்த வேண்டிய தேவை உணரப்பட்டுள்ளது. இதனடிப்படையில் ஏற்கனவே இருக்கும் மேற்குறிப்பிட்ட அகரமுதலிலை மீள்பார்வை செய்வதுடன் புதிய சொற்களையும் அடையாளங்கண்டு திருத்தி ஒரு கலைச் சொற்களஞ்சியத்தை உருவாக்கும் பணியும் நடைபெற்று வருகிறது. ஆங்கிலச்

சொற்களிற்குரிய நேரடி மொழிபெயர்ப்பைக் கருத்திற் கொள்ளாமல், அவற்றின் சரியான பிரயோகங்கள் அறியப்பட்டு பொருத்தமான தமிழ்ச் சொற்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டு வருகின்றன.

முக்கியமாக, இலங்கையில் ஏராளமான தமிழ் குழுமப்படுத்த செயற்பாடுகள் நடைபெற்றுவருவதால் இத்தகைய திருத்திய கலைச்சொற்களஞ்சியத்தின் தேவை மிகவும் அத்தியாவசியமானதாகிறது.

முக்கியமாக இப்பணி இலங்கை ஆள்கள பதிவுகத்தின் (LK Domain Registry) அனுசரணையில் இடம்பெற்று வருகிறது.

மென்பொருள் தமிழ் குழுமயமாக்கம்

இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில், குறிப்பாக கிராம மட்டத்தில், ஆங்கிலமொழியறிவு இன்னமும் போதியளவானதாக இல்லை. இது இலங்கையில் இன்று கணிணிப் பயன்பாட்டின் பரம்பலை மட்டுப்படுத்துகின்ற ஒரு முக்கியமான காரணியாக அமைகிறது. இந்த நிலையில் இன்று பல மென்பொருள் தமிழ் குழுமயமாக்கப் பணித்திட்டங்கள் முன்னெடுக்கப்பட்டு வரு கின்றன. இதன் அடிப்படை என்னவெனில், ஆங்கிலத்தில் இருக்கும் கணினி மென்பொருள்களை தமிழ்ப்படுத்துவதாகும். அத்தோடு முக்கியமான விடயம் என்னவெனில்

அவற்றை பயனாளருக்கு விளங்கும் விதத்தில் தமிழ்ப்படுத்துவதாகும். இது ஒரு மிகச் சிக்கலான விடயம். பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் மென்பொருள்களில் உள்ள ஆங்கிலப் பதங்களிற்கான தமிழ்ப் பதங்களைத் தேடவேண்டி வரும். இங்கேதான் கணினி கலைச் சொற்களஞ்சியங்கள் உதவுகின்றன. அவற்றில் தெரிவுசெய்யப்படும் சொற்களே இந்த மென்பொருள் குழுமயமாக்கத்தில் பயன் படுத்தப்படும். தெரிவு செய்யப்படும் தமிழ்ச் சொற்கள் எளிதாக விளங்காத சந்தர்ப்பங்களும் உள். ஆனால் அவை தமிழில் உள்ளதால், பயனாளர் அந்நியமாக எண்ணமாட்டார்.

இத்தகைய மென்பொருள் (Application Software) தமிழ் குழுமயமாக்க முயற்சிகளில் இன்று இலங்கையே முன்னிலையிலுள்ளது. பல மென் பொருள்கள் இன்று தமிழாக்கப்பட்டுவிட்டன; தமிழாக்கப்படும் வருகின்றன.

இவ்வாறு முன்னெடுக்கப்படும் பணித்திட்டங்களில், ICTA மற்றும் LK Domain Registry இன் ஆதரவில் முன்னெடுக்கப்பட்டு வரும் LAKapps உம் ஒன்றாகும். இப்பணித்திட்டத்தின் மூலம்

Mozilla Firefox, Mozilla Thunderbird, Joomla!, Squirrel mail போன்ற பிரபல்யமான மென்பொருள்கள் தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. இவை அனைத்தும் இன்று இணையத்தைப் பொறுத்தவரையில் மிகவும் அவசியமான மென்பொருள்களாகும். அத்தோடு இவை அனைத்தும் இலவசமாகக் கிடைக்கும் மென்பொருள்கள் என்பதும் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க விடயம்.

இவற்றில் Mozilla Firefox என்பது இணையப்பக்கங்களைப் பார்வையிடப் பயன்படுத்தப்படும் மிகப் பிரபல்யமான இணைய உலாவியாகும். Joomla! என்பது இணையப்பக்கங்களைத் தயாரிப்பதற்கு இன்று மிகப் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வரும் மென்பொருளாகும். ஏனைய இரண்டும் மின்னஞ்சல்களைப் பார்வையிட உதவும் மென்பொருள்களாகும்.

அத்தோடு இந்த குழுமயமாக்க முயற்சிகள் மக்கள் மத்தியில் பெரும் ஆதரவையும் பெற்றுள்ளன. உதாரணமாக Mozilla Firefox ஐ எடுத்துக் கொண்டால், அதனைக் குழுமயமாக்கி இணையத்தில் சேர்த்தவுடன், முதல் ஒரு மாத காலத்திலேயே உலகம் முழுவதும் இருந்து ஏறக்குறைய 2000 பயனாளர்கள் அதனைப் பதிவிறக்கிக் கொண்டுள்ளனர்.

மற்றுமொரு பணித்திட்டமாக, இலங்கை கல்வி அமைச்சின் ஒரு முன்னெடுப்பான DEMP ஆதரவில் கற்பித்தல் செயற்பாடுகளுக்குப் பயன்படுத்தப்படும் Moodle என்ற மென்பொருள் தமிழ் குழுமயமாக்கம் செய்யப்பட்டது. இந்த Moodle மென்பொருள் ஆனது இலவசமாகக் கிடைக்கக்கூடியதாக இருப்பதுடன், இன்று இது இலங்கையிலுள்ள அனைத்துப் பல்கலைக்கழகங்களிலும் பயன்படுத்தப்படுகின்ற அதேவேளை, உலகளாவிய ரீதியில் இன்று 75 மொழிகளில் 195க்கும் அதிகமான நாடுகளிலுள்ள கல்வி நிறுவனங்களிலும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. இம்மென்பொருள் தமிழாக்கப்பட்ட பின்னர், இந்தியா உட்பட உலகளாவிய ரீதியில் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றுள்ளது.

இப்பணித்திட்டங்கள் தவிர, தனிநபர்கள் குழுக்களாகவும் தனியாகவும் சிலவற்றைச் செய்துவருகின்றனர். அவற்றில், இணையப்பக்கங்களில் உள்ள ஆங்கிலப் பதங்களுக்குரிய தமிழ் விளக்கத்தை தன்னிச்சையாக வெளிப்படுத்தும் மென்பொருளும் அடங்கும்.

பயனாளர் கையேடுகள்

மற்றுமொரு சிறப்பான விடயமென்னவெனில், உலகிலேயே இலங்கையிலேதான் Mozilla Firefox, Mozilla Thunderbird, Joomla!, Moodle போன்ற மிகப் பிரபல்யமான மென்பொருள்களுக்கு முதன் முதலாக முற்றிலும் தமிழிலான பயனாளர் கையேடுகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கையேடுகளும் LAKapps பணித்திட்டத்தின் கீழ் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளன. இன்று இவற்றை இணையத்திலிருந்து பதிவிறக்கிக் கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கும் அதேவேளை, இவை மிகவிரைவில் புத்தக வடிவிலும் கிடைக்க இருக்கின்றன.

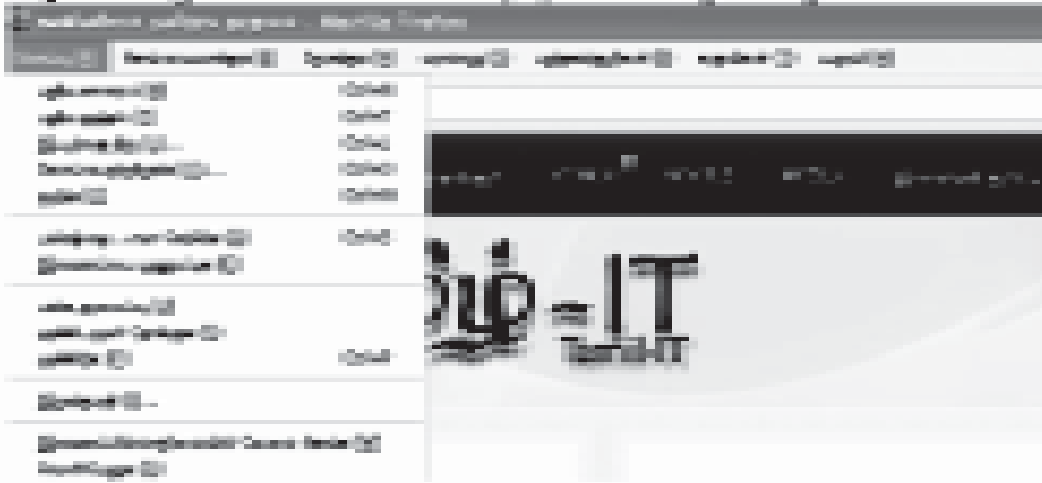
சர்வதேச மயமாக்கப்பட்ட ஆள்களப் பெயர்கள் (Internationalized Domain Names)

இன்று இணையத்தில் நிறையப் பக்கங்கள் தமிழில் கிடைக்கின்றன. ஆனால் இற்றைவரைக்கும் நாம் தட்டச்சுச் செய்யும் இணைய முகவரிகளை, ஆங்கிலத்திலேயே தட்டச்சுச் செய்யவேண்டிய தேவையிருக்கிறது. உதாரணமாக tamil-it.org. ஆனால் இலங்கையில் இவற்றைக் கூடத் தமிழ்ப்படுத்தி அவற்றை நியமப்படுத்தும் முயற்சிகள் நடைபெற்று வருகின்றன. முக்கியமாக 'ik', 'com', 'org' போன்ற மேல்மட்ட ஆள்களப் பெயர்களை எவ்வாறு தமிழில் எழுதவேண்டும் என்ற விடயம் இன்று அலசப்பட்டு வருகின்றது. முற்றுமுழுதாக தமிழிலான இணையத்தில் உலாவருங்காலம் அதிக தூரத்தில் இல்லை. இந்த முயற்சியும் ICTA நிறுவனத்தின் கீழ் முன்னெடுக்கப்பட்டு வருகின்றது.

சமூக வலையமைப்புகள் (Social Network)

இன்றைய திகதியில் கணினியைச் சார்ந்தவர்களின் மிக முக்கியமான பொழுதுபோக்கு வழியாக இருப்பது சமூக வலையமைப்புகளாகும். இவை பொழுதுபோக்கம்சமாக மட்டுமல்லாது, ஒரு குறிப்பிட்ட துறைசார்ந்தவர்களை ஒன்றிணைக்கும் ஒரு ஊடகமாகவும் இந்த சமூக வலையமைப்புகள் திகழ்கின்றன.

இவ்வலையமைப்புகளில் இன்று நிறையத் தமிழ்க்குழுக்கள் இலங்கையை மையமாகக் கொண்டும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தவகையில் இன்று நிறைய தமிழ் விடயங்கள் இலத்திரனியல் வடிவமாக்கப்பட்டு பகிரப்பட்டு வருகின்றன.

இணையத்தளங்கள்

இலங்கையர்களால் உருவாக்கப்பட்ட பல தமிழ் இணையத் தளங்கள் காணப்படுகின்றன. இணையத்தளங்களைவிட இன்று இணையக்குறிப்புகள் (Blog) பெருமளவில் உருவாக்கப்பட்டு வருகின்றன. இவற்றில் இன்று கணினி சாராத அம்சங்களைக் கொண்டவையே ஏராளம். இணையக் குறிப்புகள் என்பவை, எமது தினக் குறிப்புகளைப் போன்று நாம் நினைப்பவை, சிந்திப்பவை, செய்பவை போன்றவற்றை இணையத்தில் பதிந்து அவற்றை ஏனையவர்களோடு பகிர்ந்துகொள்ளப் பயன்படுத்தும் ஒரு ஊடகமாகும்.

இன்று புத்தகங்களைப் பதித்து வெளியிடும் செலவுகள் அதிகரித்துள்ள நிலையில் இந்த இணையக்குறிப்புகளின் வரவு மிகவும் பெரும் வரவேற்பை பெற்றுள்ளது. இவற்றை இலவசமாகவும் இலகுவாகவும் இன்று உருவாக்கக்கூடியதாக உள்ளது. இன்று இவற்றில் ஏராளமான நல்ல கவிதைகளைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

ஈழத்து இலக்கியத்திற்கு புலம்பெயர் தமிழர் எவ்வாறு வளஞ்சேர்க்கின்றனரோ, அவ்வாறே இந்த கணினிசார் தமிழ் முயற்சிகளுக்கும் அவர்கள் கொடுக்கும் ஆதரவு பெரும் வளஞ்சேர்க்கிறது.

பெரும்பாலும் கனடா மற்றும் ஐரோப்பிய நாடுகளைச் சார்ந்தோர் இவற்றிற்குப் பங்களித்து வருகின்றனர். மென்பொருள் தமிழாகத்தைப் புலம்பெயர் நாடுகளைச் சேர்ந்தோர் பெரிதும் வரவேற்றுவருவதுடன், இன்று அவர்களில் பலர் பற்பல மென்பொருள்களைத் தமிழாக்கம் செய்யும் முயற்சிகளில் ஈடுபடத் தொடங்கியுள்ளனர். உதாரணமாக இன்று பிரபல்யமாகப் பேசப்படும் சமூக வலையமைப்பான Facebook ஐ இவர்கள் தமிழ்ப்படுத்தி வருகின்றனர்.

இவை தவிர இன்று இலங்கையில் ஏராளமான கணினி சம்பந்தமான சஞ்சிகைகள், புத்தகங்கள் போன்றன தமிழில் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. அத்தோடு பல கணினி சார்ந்த இணையக் குழுக்களும் இன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

இவற்றையெல்லாம் பார்க்கும்போது இன்று கணினித் தமிழலகில் இலங்கை பல வழிகளில் முன்னிலையில் இருக்கிறது என்பதில் எந்த ஐயமுமில்லை.

படைப்பாளிகளே!

உங்கள் படைப்புக்களை அனுப்பும் போது சுயலீலாசமிட்ட முத்திரையுடன் கூடிய தபால் உறையையும் சேர்த்து அனுப்புங்கள். படைப்பு பிரசுரத்திற்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டால் உடன் அறியத் தருவோம். இல்வையெனில் படைப்பினைத் திருப்பி அனுப்புவோம்.

ஆசிரியர்

சோக விருட்சம்

- ஆவூரரன்

அழுது மானாத
காயங்கள் - என்
ஆழ் மனத் தூறலில்

விழுது போல்
மார்பகம் எங்கும்
வியாபித்துக் கிடக்கிறது

எழுதி ஓயாத
ஏக்கங்கள் - என்
விழியோடையில்
ஒளித்து விளையாடும்
சின்னக் கால்கள் போல்
சிலாகிக்கின்றன

பச்சையும்
இளம் மஞ்சளுமாய்
கூரிய வர்ணத்தில்
முகம் காட்டும்
வெள்ளை நாரைகள்
சுமந்த வயல் வெளிகள்
சென்னீர்த் தூறல்களால்
குருதிப்புனல் செய்கின்றன

புனை கதைகளிலும்
காணாத
வாஞ்சைகளும்
வதைகளுமாக
நெஞ்சக் சுவட்டுக்குள்
உயிர் புழுவை சுமக்கும்
என் தேசத்து
மனிதப் பிரபந்தங்களால்

அழுது மானாத
காயங்கள் - என்
ஆழ் மனத் தூறலில்

உன்னுடனான எனது
அனைத்து வகையான
உறவுகளும் தகர்ந்து போனபோது
என் றுள்ளில்
நீ எழுதும் நவீன கவிதைகள்
மட்டும்
நான் அந்நியப்படுவீலலை
என்பதை சொல்லவேண்டாம்...
அவ்வருக்கான
நிர்ப்பந்தங்களுடன்
செல்லித் தொலை போகும் போல
அலைந்து போகும் போல
தீர்த்துவிட்ட காதலன்
நாடுகங்கள் நம்மீட்டுந்து
அப்படிவெள்ளியும் தீர்த்துவிடவில்லை
என்பதற்கான குறுஞ்செய்தகளுடன்

வரும் சில குழப்பங்களும்...
நீ தனமும்
என்னிடம்
அலைபோகும் தொழில்களின்
வாழ்வின் தீராத முறைகளின்
முடிச்சுகள் பற்றும்
விசுவாசங்களேனும்...
நான் இன்னும் நம்
காதலன் சாட்சியாக
சங்கடத்தாவை மறக்கவில்லை
என்பதற்கு நான்
எழுதும் கவிதைகளே
அத்தவர்களாக நம்
அன்பின் வரைபடத்தை
நம்மீடும் கையளித்து
புன்னகையை பகிர்ந்துளிக்கின்றது....!

புலம்பெயர் தமிழ்ப்படைப்புலகில் பிரதேசச் செல்வாக்கு

- ஓர் அறிமுகக் குறிப்பு -

- சு. குணேஸ்வரன்

புலம்பெயர் படைப்பிலக்கியம் தோற்றம் பெற்று இன்றைக்கு இரண்டு தசாப்தங்களைக் கடந்து விட்ட போதிலும் இவ் இலக்கியம் பற்றிய தேடல் இன்னமும் தொடர்ந்த வண்ணமே உள்ளது. இதனை நுணுகி நோக்கும்போது இன்னமும் பல வெளிச்சங்கள் எங்களுக்குத் தென்படும். அந்த வகையிலே இக்கட்டுரையானது புலம்பெயர் தமிழ்ப் படைப்புலகில் பிரதேசச் செல்வாக்கினை ஆராய்வதற்கான ஓர் அறிமுகக் குறிப்பாகவே அமைகின்றது.

1983 இன் பின்னர் இலங்கையில் உத்வேகம் பெற்று இனவுணர்வுச் சூழல் பெருமளவான ஈழத் தமிழர்களை மேற்குலக நாடுகளை நோக்கிப் புலம்பெயர வைத்தது.

புலம்பெயர் இலக்கியம் என்ற வரையறைக்குள்ளே நவீன இலக்கிய வடிவங்களாகிய கவிதை, சிறுகதை, நாவல் ஆகியவற்றையே முதன்மையாக கருத்திற் கொள்கின்றோம். அவற்றின் உள்ளடக்க ரீதியான பண்புகளைச் சுட்டும்போது ஒரு பொதுமைக்குள் நின்றுகொண்டே இதுவரை விவாதித்திருக்கின்றோம்.

ஈழத்து இலக்கியத்தின் போக்கினை மதிப்பிடும்போது எவ்வாறு பிரதேச அலகுகளை மனங்கொண்டு எமது மதிப்பீட்டினை முன்வைக்கிறோமோ அதேபோல் புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் பிரதேச வேறுபாடுகளை மனங்கொண்டு புலம்பெயர் இலக்கியம் பற்றிய மதிப்பீட்டினை முன்வைக்கும்போது சில தெளிவீனங்கள் விடுபட வாய்ப்பு ஏற்படும் என்று கருதலாம்.

ஈழத்தமிழர்கள் புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்து வருகின்ற மூன்று கண்டங்களிலும் (அவுஸ்திரேலியா, அமெரிக்கா, ஐரோப்பா) உள்ள நாடுகளின் சமூக பொருளாதார அரசியல் சூழலியல் பண்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவை குறிக்கும் உள்ளடக்கத்தை மிக நுண்மையாக வகைப்படுத்தவும் முடியும்.

அவுஸ்திரேலியா தனியாகவும், அமெரிக்காக்கண்டத்திலுள்ள கனடா, அமெரிக்கா தனித்தனியாகவும், ஐரோப்பாக்கண்டத்திலுள்ள ஐரோப்பிய நாடுகளான இலண்டன், பிரான்ஸ், சுவிஸ், ஜேர்மனி, இத்தாலி, ஸ்கண்டிநேவிய நாடுகளான நோர்வே, டென்மார்க், நெதர்லாந்து, பின்லாந்து, சுவீடன் ஆகியவற்றைத் தனித்தனியாகவும் நோக்க முடியும்.

புலம்பெயர் படைப்புலகின் உள்ளடக்கத்தினை தாயகநினைவு, அகதிநிலை, தொழிற்சாலை அநுபவம், புதிய

பண்பாட்டுச் சூழல், நிறவாதம், இனவாதம், புவியியற்சூழல், வித்தியாசமான வாழ்வுலகு, அந்நியமயப்பாடு, அனைத்துலக நோக்கு, என பொதுமைப் பண்பிற்கூடாகச் சுட்டினாலும் இவை எல்லா நாடுகளுக்கும் பொதுவானவை என்று கருத முடியாது. சில நாடுகளில் இருந்து வருகின்ற படைப்புக்களில் சில பண்புகள் மிக அதிகமாகவும் மற்றைய நாடுகளில் இருந்து வருகின்ற படைப்புக்களில் இப்பண்புகள் மிகக் குறைவாகவும் இருப்பதற்கு வாய்ப்புண்டு.

உதாரணமாக இனவாதம் நிறவாதம் சார்ந்த பிரச்சனைகளை ஜேர்மனியிலும் கனடாவிலும் வாழும் புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்கள் எதிர்கொள்ளும் நிலைப் பாடுகளுக்கு இடையில் வேறுபாடுகள் உண்டு. அதேபோல் பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, சுவிஸ் ஆகிய நாடுகளில் மொழிசார்ந்து தமிழர்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைகளுக்கும் இலண்டன் கனடா அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகளில் வாழும் தமிழர்களுக்கும் இடையில் வேறுபாடுகள் உண்டு. இதுபோல்தான் புவியியல் சார்ந்த இயற்கை அமைப்பிலும் வேறுபாடு உண்டு.

இவற்றை தனித்தனியான நுண் ஆய்வின் மூலமே கண்டு கொள்ள முடியும். இதற்கு அமைவாக இக்கட்டுரையானது ஈழத்துப் பிரதேச செல்வாக்கு எவ்வாறு புலம்பெயர் படைப்புலகில் காணப்படுகின்றது என்பதனை ஓர் ஆரம்ப கட்ட முயற்சியாக எடுத்துக் காட்ட முயல்கின்றது.

முதலில் கவிதைகளில் நோக்குவோம்.

“பலா இலை மடித்துக் கோலி
ஈர்க்கில் துண்டை முறித்துச் செருகி
ஓடியல் மீன் கூழை வார்த்து
அம்மா அப்பா தம்பி ஆச்சி என
சுற்றமும் சூழ இருந்து
உறிஞ்சிக் குடித்த நாட்கள்”

என்று தன் உறவுகளுடன் சொந்த மண்ணில் இருந்து மகிழ்வாக உண்டு களித்த நாட்களை நினைவுகளாக மீட்டுப் பார்க்கின்றார் கவிஞர் செழியன். இங்கு எமது மண்ணுக்கேயுரிய உணவுப் பழக்கம் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது.

தாயகத்தை விட்டுப் பிரிந்து புவியியற் சூழலிலிருந்து பெரிதும் வேறுபட்ட நாடுகளில் புலம்பெயர்ந்து வாழ முற்படும்போது, சொந்தநாட்டு மண்மீதான நினைவும் ஏக்கமும் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களுக்கு ஏற்படுதல் தவிர்க்க முடியாததாகும். பனிநிறைந்த வீதிகளும் வானளாவிய கட்டிடங்களும் நிறைந்த தேசத்திலே இயந்திர வாழ்வுடன்

போராடி மூச்சுத் திணறி வாழும் வாழ்க்கையிலே கவிஞர்கள் தமது தேசத்தை ஏக்கத்துடன் நினைத்துப் பார்க்கின்றார்கள்.

தாயக மண்ணின் இயற்கை அழகும் அதனோடு இயைந்த வாழ்வும் நினைவுகளை மீட்டுகின்றன. கிடுகு வேலி, பனைவடலி, கிணறு, வயல், வீடு, முற்றம், கோவில், எல்லாமே நினைவுகளாகின்றன. இதனாலேயே கவிஞர் செல்வம் 'கட்டிடக் காட்டுக்குள்' என்ற கவிதையில் பின்வருமாறு எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

“சிறுகுருவி வீடு கட்டும்
தென்னோலை பாட்டிசைக்கும்
சூரியப் பொடியன் செவ்வரத்தம் பூவை
புணரும் என் ஊரில் இருப்பிழந்தேன்.
அலை எழுப்பும் கடலோரம் ஒரு வீடும்
செம்மண் பாதையோரம்
ஓர் தோட்டமும்
கனவுப் பணம் தேட
கடல் கடந்தோம்
நானும் நாங்களுமும்
அகதித் தரையில்
முகமிழந்தோம்.”

என்று கட்டிடக் காடாகிப் போன அந்நிய தேசத்தில் வாழ்ந்து கொண்டு ஊரின் நினைவினை மீட்டுப் பார்க்கின்றார். தாயக மண்ணுடனான உறவில் இருந்து பிரிந்து ஆண்டுகள் பலவாகிய பின்னரும் காலவெள்ளம் எதையெல்லாம் புரட்டிப் பார்க்கின்றது என்பதை பின்வரும் கவிதை வரிகள் ஊடாக நோக்கலாம்.

“வித்து வெடித்து முளைத்து விட்ட மண்ணிலிருந்து
பிடுங்கி எறியப்பட்டு
ஆண்டுகள் பத்தாயிரற்று
நான் புரண்ட செம்பாடு
வியர்வையில் குழைத்து எழுப்பிய வீடு
மூலைக் கன்று மா
முற்றத்து மல்லிகை
எஞ்சிக் கிடந்த அப்பாவின் புகைப்படம்
ஊர் சுற்றக் கிடைத்த சைக்கிள் கட்டை
சூரன் நாய்
காலவெள்ளம் எதையெல்லாம்
புரட்டிச் செல்கிறது”

என்று 'பனிவயல் உழவு' தொகுப்பின் முன்னுரையில் கவிதை வரிகளாகவே எழுதுகின்றார் திருமாவளவன். இவ்வாறாக ஈழத்து மண்ணின் வாழ்வும் வளமும் தாயக நினைவு சார்ந்த கவிதைகளிலே பிரதேசச் செல்வாக்குடன் பதிவுபெறுவதனை கண்டு கொள்ளலாம்.

இதேபோல் புனைகதைகளில் ஈழத்துப் பிரதேச செல்வாக்கு எவ்வாறு பதிவு பெற்றுள்ளது என்பதனையும் நோக்கமுடியும்.

அ. இரவியின் 'காலம் ஆகி வந்த கதை' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பில் யாழ்ப்பாண மண்ணுக்கேயுரிய பண்பாட்டு அம்சங்களைக் கண்டு கொள்ள முடியும். ஒரு சிறுவனின் உளநிலையில் கூறப்படும் கதையூடாக கதைக்குரிய

காலத்தையும், எம் மண்ணுடன் இரண்டறக்கலந்த வாழ்வையும் கண்முன்னே கொண்டு வந்து நிறுத்துகின்றார்.

பிள்ளைப் பருவ நினைவுகளுடாக (childhood) பாடசாலைப் பருவ வாழ்க்கை, கோயிற் சம்பவங்கள், ஊர் நினைவுகள் (இதனுள் கோயிற் பண்பாடு, சமூகத்தொடர்பு, மரபு, நம்பிக்கை, கலை என்பன ஊடுபாவாக கதைகளில் உள்ளடங்கியுள்ளன) என எல்லாவற்றையும் சம்பவங்களாக அடுக்கிச் செல்கிறார். ஈழத்துப் படைப்பிலக்கியத்திலே இவ்வாறான பிள்ளைப் பருவ நினைவினூடாக, பிரதேசச் செல்வாக்குடன் கதை கூறியவர்கள் மிகக் குறைவென்றே கூறலாம்.

இதேபோல் அ. முத்துலிங்கத்தின் பல சிறுகதைகள் யாழ்ப்பாண மண்ணின் மணங்கமழ சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன. முத்துலிங்கத்திடம் புறவுலகம் சார்ந்த சித்தரிப்பு மிக நுண்மையாக இருந்தபோதும் புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழரின் இரத்தமும் சதையுமான வாழ்வனுபவம் மிகக் குறைவு என்றே கூறலாம். ஷோபாசக்தி, குமார்மூர்த்தி, சக்கரவர்த்தி, பொ. கருணாகரமூர்த்தி ஆகியோர் காட்டுகின்ற புலம்பெயர் வாழ்வனுபவத்திற்கும் முத்துலிங்கம் காட்டுகின்ற புலம்பெயர் வாழ்வனுபவத்திற்கும் இடையில் நிரம்ப வேறுபாடுகள் உள்ளன.

முத்துலிங்கத்திடம் காணக்கூடிய பல விசேட அம்சங்களில் ஒன்றாக ஈழத்து அடுக்கமைவுகளைத் தீண்டாத கதைகூறும் பாணி மிக முக்கியமானது. முத்துலிங்கத்தின் மனக்கிடங்கின் ஆழத்திலிருந்து வெளிப்படும் பல கதைகளில் யாழ்ப்பாணத்து வாழ்வினோடு ஒட்டிய பிரதேசச் செல்வாக்கைக் கண்டு கொள்ள முடியும். 'தில்லையம்பல பிள்ளையார் கோயில்', 'அம்மாவின் பாவாடை' ஆகிய கதைகளை இவற்றுக்கு எடுத்துக் காட்டாகக் கூறலாம்

'அப்பா முன் சீட்டில் இருந்து சுருட்டைப் பற்ற வைத்தார். வுட்போட்டில் நின்றபடி ஒரு கை உள்ளே பிடிக்க, மறு கை வெளியே தொங்க சின்ன மாமா சிகை கலைய, அங்கவலத்திரம் மிதக்க ஒரு தேவதூதன் போல பறந்து வந்தார். அந்தத் தருணத்தில் எனக்கு சின்ன மாமாவிடம் இருந்த மதிப்பு பன்மடங்கு பெருகியது.'

'காரைக் கண்டதும் கட்டை வண்டிகள் எல்லாம் ஓரத்தில் நின்றன. சைக்கிள்காரர்கள் குதித்து இறங்கி வழிவிட்டனர். மூட்டை சுமப்பவர்களும், பாதசாரிகளும் வேலிக்கரைகளில் மரியாதை செய்து ஒதுங்கினார்கள். இன்னும் பலர் வாயை ஆவென்று வைத்துக் கொண்டு, காரின் திசையை அது போய் பல நிமிடங்கள் சென்ற பின்னும், பார்த்தபடி நின்றார்கள், டிரைவர் பல சமயங்களில் பாதசாரிகளின் வேகத்தை ஊக்குவிக்கும் முகமாக பந்துபோல உருண்டிருக்கும் ஒலிப்பானை அமுக்கி ஓசை உண்டாக்கினார்' (தில்லையம்பல பிள்ளையார் கோயில்)

இன்னோர் புறமாக, முத்துலிங்கம் தன் உலகளாவிய பயண அநுபவத்தின் மூலம் தமிழுக்குத் தரும் புதிய கதைகள் கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கவை. அவை அந்தந்த நாட்டுப் பிரதேச அனுபவங்களாக விரிகின்றன. பாகிஸ்தான் பிரதேச அநுபவத்திற்குடாகக் கூறப்படும் 'ஓட்டகம்' கதை இதற்கு நல்ல உதாரணமாகும். இதேபோல் ஏனையநாட்டு அனுபவங்

கனிநூடாகவும் வரும் பல கதைகள் இவரிடம் உள்ளன. இவையெல்லாம் தனித்த பார்வைக்குரியன.

இலண்டனில் புலம்பெயர்ந்து வாழுகின்ற விமல் குழந்தைவேலின் 'அசதி' தொகுப்பிலுள்ள பல சிறுகதைகள் மட்டக்களப்பின் அக்கரைப்பற்று கோளாவூர் பிரதேசங்களை உள்ளடக்கிய தென்கிழக்கு பிரதேசச் செல்வாக்கினை நமக்குக் காட்டுகின்றன. இவரின் அசதி தொகுப்பிலுள்ள 'ஆச்சியும் பூசாரியும்', 'சின்னாம்பி', 'அசதி', 'பேய் நாவை', 'வெள்ளாவி' ஆகிய சிறுகதைகள் சிலவற்றை எடுத்துப் பார்க்கலாம்.

விமல் குழந்தைவேலிடம் ஈழத்தின் கிராமியச் செல்வாக்குடன் கூடிய வாழ்வனுபவம் அவரின் படைப்புக்களுடாக வெளிப்படுதல் மிக முக்கியமானது. மரபுகள், நம்பிக்கைகள், வழக்காறுகள், என்பவற்றுடன் அவர் கையாளும் வட்டார வழக்கு மொழிநடையும் முக்கியமானது.

இதேபோல்தான் இவரின் 'வெள்ளாவி' என்ற நாவலும் கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டும். இந்நாவலில் இலங்கையின் தென்கிழக்குப் பிரதேசத்தின் கிராமியச் செல்வாக்கு உள்ளமை கண்டுகொள்ளலாம். கோளாவில், அக்கரைப்பற்று. தீவுக்காலை, பனங்காடு ஆகிய சிறுசிறு கிராமங்களைச் சுற்றியே கதைக்களம் அமைந்துள்ளது. அப்பிரதேசத்து மக்களின் வாழ்வுடன் சலவைத்தொழிலாளர் சமூகத்தின் உயிர்த்துடிப்பான வாழ்வும், தலைமுறை தலைமுறையாக அவர்களைச் சுரண்டி வாழும் போடியார் சமூகம் பற்றிய பதிவும் இந்நாவலில் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது.

இந்நாவலின் மொழிநடைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக, முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் ரெண்டு பொண்டுகள் குடை பிரிச்சிப் புடிச்சிக் கொண்டு நடக்க, ரெண்டு குடையையும் தொடுத்தாப்போல போட்ட வெள்ளவேட்டி பந்தலுக்குள்ள பலகாரப் பொட்டியளையும் தட்டுக்களையும் எடுத்துக் கொண்டு பொண்டுகள் நடக்க மெல்ல மெல்ல நடந்து வந்த மாப்பிள்ளை ஊட்டாக்கள் பொண் ஊட்டு கடப்படிக்கு வந்ததும் தடுத்து நிறுத்தினாப் போல நகராமல் நிண்டுடுவாங்கள். கேட்டா இவ்வளவு தூரம் நடந்து வந்த மாப்பிள்ளை ஊட்டாக்கள் பொண்ணூட்டாக்கள் கடப்படிக்கு வந்து வரவேற்று உள்ளுக்கு கூட்டிப்போகோணும் எண்டு சொல்லுவாங்க

'இண்டைக்கு இரிக்கிற நாம் நாளைக்கு இரிப்போமோ எண்டுறது நிம்மளம் இல்லாத சீவியத்துல இன்னும் எத்தின நாளைக்குத்தான் சாதி சனத்தோட பகைச்சிக் கொண்டிருக்கிறதாம். அந்த ஆள்ற கதைய உட்டுப்போட்டு அவங்கள கல்யாணம் செஞ்சி வரச் சொல்லுகா' (வெள்ளாவி)

மேலே எடுத்துக் காட்டிய ஆசிரியரின் எடுத்துரைப்பு மொழியும் பாத்திரங்களின் உரையாடலும் விமல் குழந்தைவேலின் நாவலில் மிக அருகருகாக வருவதனைக் கண்டு கொள்ளலாம்.

இந்த வட்டாரத்தன்மை விமல் குழந்தைவேலின் நாவலில் கவனத்திற்கு உட்படுத்த வேண்டியதாகும்.

டென்மார்க்கில் இருந்து எழுதும் கி.செ. துரை சிறுகதைகளும் எழுதி வருபவர். இவரின் 'திரியாப்பாரை' சிறுகதையும் 'சுயம்வரம்' என்ற நாவலும் இவ்வகையில் கவனத்திற்கு உரியனவாகின்றன. 'சுயம்வரம்' நாவலில் வடமராட்சி கடற்கரைப் பிரதேச மக்களின் வாழ்வும் அவர்களின் மொழியும் பதிவாகியுள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

'பிரித்து வைக்கப்பட்டிருந்த கடதாசிச் சரையில் பன்னிரெண்டாம் நம்பர் தூண்டில்கள் பளிச்சிட்டுக் கொண்டிருந்தன. தங்கூசியை நன்றாக இழுத்து, விரலிடுக்குகளால் நீவி பக்குவமாக தூண்டில்களில் பெருக்கிக் கொண்டிருந்தார் கிழவர். தொழிலின் அநுபவமும், பொறுமையும் அவர் போடும் முடிச்சுக்களின் இறுக்கத்தில் பரிமளிக்கும். ஆகையால்தான் தூண்டில் போடும் கிட்டத்திற்கு அரிப்புக்கட்டி ஈயக்குண்டு போடுவதில் அந்த வட்டாரத்தில் மயிலருக்குத் தனிப்பெயருண்டு.'

'இந்த முறை விளையின் சீசனை ஒரு கை பார்த்துப்போடவேணும்' என்று நினைத்துக் கொண்டே கிட்டத்தையும் தூண்டில்களைப் பிணைத்திருந்த அரிப்பையும் இணைத்துப் போட்ட பிரதான முடிச்சையும் ஒரு மூச்சுக் கொடுத்து இறுக்கிக் கொண்டபோது: வெளியே அவரது மனைவி ஆச்சிமுத்துக் கிழவி யாரையோ திட்டிக் கொண்டிருப்பது கேட்டது. வேலையைப் போட்டது போட்டப்படி விட்டுவிட்டு வெளியே வந்து எட்டிப்பார்த்தார்' (சுயம்வரம்)

ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியத்தின் 'தில்லையாற்றங்கரை' நாவலும் பிரதேசச் செல்வாக்கைக் கொண்ட நாவலாகவே அமைந்துள்ளது. குழந்தைப் பருவத்தைத் தாண்டி குமரியாகிக் கொண்டிருக்கும் மூன்று பெண்பிள்ளைகளின் கதையை கிராமிய மணங்கமழ சொல்ல வருகின்ற ஆசிரியர் அம்மண்ணுக்கேயுரிய வழிவழியாக வந்த மரபுகளை வழக்கடிபாடுகளை எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

ஷோபாசக்தியின் 'கொரில்லா' நாவலின் மொழிநடையை தீவகத்திற்குரியது என்ற ஒரு கூற்றும் உள்ளது. இந்நாவலில் மொழி தீவகத்திற்குரியதாக இருந்தாலும் அப்பிரதேச மக்களின் உரையாடல் மொழியும், தமிழ்ப்போராளி அமைப்புக்கள் தமக்கேயுரிய ஒரு மொழிநடையினை கையாள்வதனை இந்நாவல் பதிவுசெய்வதனை அவதானிக்க முடியும்.

'ஹெய் நிலத்தில வடிவா சப்பாணி கொட்டி இரும் ஐஸே' காலில குந்தியிருந்த ரொக்கிராஜ் பொத்தெண்டு நிலத்தில சப்பாணிகொட்டி சக்கப்பணிய இருந்தான். 'என்ன சவம் வந்தது வராததுமாய் மாஸ்டரிட்ட ஏச்சு வாங்கிப் போட்டேனே' எண்டு அவன் சரியாய்க் கவலைப்பட்டான். (கொரில்லா, ப.66)

“ஐயோ தம்பியை இஞ்ச ரத்தத்தைப் பார்த்தீங்களோ? நான் பிள்ள குட்டிக்காரன் கண்டங்கனோ? இந்தக் கொரில்லா எண்ணுவன் நெடுக நெடுக கடையில வந்து வெத்திலை, பீடி, சுருட்டு எண்டு நித்தம் ஒரு அரியண்டம் குடுத்துக் கொண்டேயிருக்கிறான். நானும் வயித்துப்பாட்டுக்காய் ஊர் விட்டு ஊர் வந்து கடை திறந்த இந்த ரெண்டு வரியத்திலயும் ஒரு நாள் எண்டாலும் அவனுக்கு குடுத்த சாமான்களுக்கு ஒரு சதமெண்டாலும் வேண்டியறியன்...” (கொரில்லா.ப.94)

இந்த இரண்டு உரையாடலுக்கும் இடையில் வித்தியாசம் இருப்பதனைக் கண்டு கொள்ளலாம். ஒரு வகையில் இளைஞர்களின் உரையாடல் ஈழத்துக்கேயுரிய பொதுவான நியமத்திற்குள் உள்வாங்கப்படுகின்றது. இவையும் கூட பிரதேசச் செல்வாக்காகக் கருதலாம்.

இவ்வகையில் புலம்பெயர் இலக்கியத்தில் உள்வாங்கப்பட்டுள்ள பிரதேசச் செல்வாக்கினை கண்டுகொள்ள முடியும். ஈழத்தின் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் மக்களின் வாழ்வும் அந்த வாழ்வினோடு இரண்டறக் கலந்துவிட்ட தனித்துவமான பண்பாட்டுக் கூறுகளும் மிக அழகாகப் புலம்பெயர் படைப்புக்களில் பதிவு பெற்றுள்ளன. இவை பற்றிய மேலதிக பார்வைகளும் முன்வைக்கப்பட வேண்டும். அதேபோல் புலம்பெயர் படைப்புக்களின் அந்தந்த நாட்டு வாழ்வனுபவங்களும் அப்பிரதேசத்திற்கேயுரிய சிறப்புப் பண்புகளும் எடுத்து நோக்கப்படவேண்டும். அப்போதுதான் பொதுமைப் பண்புகளுள்ளே பல சிறப்புக் கூறுகள் இருப்பதனைக் கண்டு கொள்ள முடியும். அதற்கு ஒரு அறிமுகக் குறிப்பாகவே இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

வாழ்த்துச் செய்தி

நூறாவது இதழ் கண்டு என்றும் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு மாறாத வளம் சேர்த்துக் கொண்டிருக்கும் ஞானம் சஞ்சிகை இன்னும் பல நூறு இதழ்கள் காண இளங்கோ கழகத்தின் இனிதான வாழ்த்துக்கள்

அகில இலங்கை இளங்கோ கழகம்
தென்புலோலி
யாழ்ப்பாணம்.

மனச்சாட்சி

- கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன்

வேலைக்குச் செல்கிறேன் வேகமாய்

வீதியில் வழிமறிப்பு.

பட்டாளக்காரரின் அங்க பரிசோதனை

என்னைப் பார்த்ததும் போக அனுமதிப்பு.

என் பதவி வயது காரணமாய் இம்மதிப்பு.

அங்கே மறித்து இருத்தப்பட்டவர்கள்

என் விழிகளில் சிக்குப்படுகின்றனர்.

அண்ணனின் மகன்

அருமை நண்பனின் மகன்

அயல் வீட்டு மாஸ்ரரின் மகன்

அனைவரின் முகங்களிலும் அச்சம்

என்னால் ஏதும் இயலுமா எனும் ஏக்கம்

இவர்கள் -

காச்சலென்றாலே என்னை ஓடிவந்து பார்க்கும் பரிவு

பரீட்சையில் பாஸ் என்றால் உடன் வந்து சொல்லி மகிழும் உறவு

என் வீட்டு நிகழ்வுகளுக்கு இவர்களது பங்களிப்பு

எல்லாமே நினைவில் நிழலாட

இவர்களுக்காகப் பரிந்துரைக்க ஏவியது மனது.

அன்றொரு நாள் இப்படியாய்

தெரிந்த பெடியங்களுக்காகத் தேடிக் கதைக்கப் போய்

பட்ட அனுபவம்

பட்டென மனதில் பட்டது.

“நீயும் போய் அவங்களுடன் நிலலு”

மெனமாய்

என் வழியே தொடர்கிறது என் பயணம்.

சுந்தரியார் வல்லை முனியப்பர் முன்னே மும்முறை தலையில் குட்டி, தோப்புக்கரணம் போட்டுத் திரும்பவும் 'விசில்' ஊதப்படவும் சரியாக இருந்தது. 'விசில்' ஊதப்பட்டால் அவர்களின் வாகனத் தொடரணி செல்வதற்காக பாதையில் செல்ல ஏனையவர்களுக்குத் தடை என்பதுதான் அர்த்தம்.

வீதியில் வந்தவர்கள் ஒரு புறத்துத் தரவையில் இறக்கி விடப்படுகின்றார்கள்.

“சீசே... இதிலை இறங்காமல் போயிருந்தால் இதைத் தாண்டிப் போயிருப்பன் போலை.... இனி எவ்வளவு நேரமோ சந்தியானே...”

என்று அலுத்துக் கொண்டார் சுந்தரியார்.

என்ன சுந்தரம் ஐயா நீங்களும் பாதை மறிப்பிலை மாட்டுப் பட்டுப் போனியன் போலை.... இது துலையாத நித்திய சீவியமாப்போச்சு மனிசனுக்கு’

என்று கூறிக் கொண்டே தனது மோட்டார் சைக்கிளை நிறுத்திவிட்டு முனியப்பர் கோயில் அருகில் அடர்த்தியாக வளர்ந்த பற்றை மறைப்புத்தேடி ஒரு நடுத்தர வயதுக்காரன் அவதியுடன் போய் மறைந்தான்.

“பொயிலைச் சந்தரி”

என்றால் யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கும் பிரபலமான சந்தைகளில் இப்போதும் தெரியாதவர்கள் யாரும் இருக்க முடியாது. சுன்னாகம், கல்வியங்காடு, கொடிகாமம், அச்சுவேலி, பருத்தித்துறைச் சந்தைகளையெல்லாம் ஒரு காலத்தில் ஒரு கலக்குக் கலக்கிய மனிசன் அவர்.

பொயிலைச் சந்தரி என் பொதுவாக எல்லோரும் அறிந்தபோதிலும் தருணங்கள் தோறும் அவர் எடுக்கும்

பாத்திரவேறுபாடுகளில் பொதிந்திருந்த உள்ளோக்கங்கள் கருதி “தரகுச் சந்தரி”, “சீட்டுச்சந்தரி”, “கண்டுச் சந்தரி” என்று வெவ்வேறு பெயர்களால் சந்தைகளில் அழைக்கப்பட்டு வந்தவர்.

இந்தப் பெயர்கள் எல்லாம் காரணப் பெயர்கள் தான். சுன்னாகம் சந்தை தான் அவரின் பிரதான மையமாக இருந்தது. அங்கே சிறிய அளவிலான ஒரு வெற்றிலைக் கடை உரிமையாளர் அவர். ஊர் வெற்றிலை, கொழுப்பு வெற்றிலை, நாறல் பாக்கு, கைச்சீவல், மெஷின் சீவல், சுண்ணாம்பு, பாணிப் புகையிலை, பாணி போடாத புகையிலை என்று சுந்தரியாரின் ‘அயிற்றங்கள்’ பல.

எத்தனை வகையறாக்கள் அவரிடம் இருந்தாலும் அவரின் புகையிலைக்கு இருந்த கிராக்கி வேறு யாருக்கும் இல்லாதது.

சுந்தரியாரின் புகையிலைக்காக வென்றே தேடிவந்து வாங்கும் வாடிக்கைகாரர் பலர். மொத்தமாகவும், சில்லறையாகவும், துண்டுகளாயும் தரப்படுத்தித் தேவைக்கேற்ப வியாபாரம் செய்யும் நுட்பம் அவருக்கேயுரிய தனித் திறன்.

புகையிலைகளைத் தரம்பிரித்து வெவ்வேறு சாக்குகளிலே அடியும் தலைப்பும் வெளியே தெரியவிட்டு பவ்வியமாக சுற்றிவைத்துக் காரம் போகாது பாதுகாத்து வைத்துக் கொள்வார்.

அது வெறுமனே சந்தையில் புகையிலை விற்றதால் வந்தபெயர் என்று நினைத்துவிடக் கூடாது. அந்த நாளில் கேகாலை, கம்பளை போன்ற இடங்களில் கடைகளை வைத்திருந்த முதலாளிமார் புகையிலை வாங்குவதற்கு லொறிகளுடன் வரும் போது சுந்தரி காட்டில் நல்ல மழைபெய்யும். தனது மனைவியைச் சந்தை வியாபாரத்தைப் பார்க்க விட்டுவிட்டு அவர்களுடன் லொறியிலே ஏறி காரைநகர் தொடக்கம் பருத்தித்துறை வரை ஒரு சுற்றுச் சுற்றி வருவார்.

இ. இராஜேஸ்கண்ணன்

பருத்தித்துறைப் பக்கம் போனால் செல்வச் சந்தரி முருகன் கோயில் வாசலுக்கு எப்படியாவது லொறிக்காரனைத் திருப்பி ஓடி ஓடி என்றாலும் சந்தியானை ஒரு வட்டம் அடித்துத்தான் திரும்புவார்.

திரும்பி வரும்போது மடிகனக்கும். கையில் உள்ள தோல்பையுள் கட்டாயம் ஒரு ‘போத்தலும்’, பருத்தித்துறை வடையும் இருக்கும். இன்னொரு உரப்பையில் ‘கடைசார்’ புகையிலை எடுத்துவருவார். தனக்குச் சுருட்டுச் சுற்றுவதற்காக.

அல்வாயூர் கவிஞர். மு. செல்வையா அவர்களின் ஜனன நூற்றாண்டு விழாச் சிறுகதைப் போட்டியில் மூன்றாம் பரிசு பெற்ற கதை

அது மட்டுமல்ல புகையிலை நடவு காலம் வந்தாலும் சுந்தரியாருக்கு நல்ல கிராக்கி. நல்ல இன புகையிலை நாற்றுக்காக வடமராட்சியின் பொலிகண்டி, தொண்டமானாறு, அத்தாய் பகுதிகளுக்குச் சென்று புகையிலை நாற்றுக்களைத் 'தட்டோடு தீர்த்து' தன்னுடைய தரகு இலாபத்தையும் பெற்றுக் கொண்டு வருவார். அப்படி அவசரமாகப் போகும்போது கூட சந்நிதி முருகனுக்கு ஒரு 'சலாம்' போடத்தானும் மறந்ததில்லை. அவ்வளவு பற்று சந்நிதியானில்.

மாரிகாலம் தொடங்கிவிட்டால் இரண்டொரு நாட்களுக்குச் சுந்தரியாரை சந்தையில் காணக் கிடையாது. வீட்டில் 'பதியம் வைத்த' கழுகு நாற்றுக்கள் தேசிக்கன்றுகளை ஒரு 'லாண்ட்மாஸ்டர்' பிடித்து ஏற்றிக் கொண்டு கரவெட்டிப் பகுதியில் இருந்த, புகையிலை வியாபாரத் தொடர்பால் கிடைத்த நண்பர் ஒருவர் வீட்டுக்கு வெள்ளிக்கிழமை நாள் பார்த்துப் புறப்படுவார். அந்த நண்பர் சுந்தரியாரின் கன்றுகளுக்கு ஒரு குட்டி முகவராக இருந்தது மட்டுமல்ல, சந்நிதி முருகனைத் தரிசிப்பதற்கு துணையாகவும் விளங்கினார். சந்நிதியானைத் தரிசித்து வந்து நண்பரின் வீட்டில் நல்லதொரு படையல் சாப்பாடும் முடித்து ஆரச்சேர இருந்து விட்டு பொழுது சாயும் போதுதான் புறப்பட்டுச் செல்வார்.

கொடுக்கல் வாங்கல்களில் சுந்தரியாரின் நேர்மையை எல்லா மட்டத்து வியாபாரிகளும் அறிந்து வைத்திருந்தனர். சிறு வியாபாரிகள் தமக்குள் போடும் ஒரு ஏலச் சீட்டுக்கு, ஒரு பத்துப்பதினைந்து வருடங்களாக சுந்தரியார்தான் 'தாய்ச்சி'. ஒவ்வொருவருக்கும் விழுந்த சீட்டுத் தொகையைத் திரட்டிக் கொடுக்கும் போதும்,

“சந்நிதியானே.... இவனுக்கு இந்த முதல் நல்ல படியா பெருகவேணும்” என்று சந்நிதி முருகனை பகிரங்கமாக வேண்டிக் கொண்டே கொடுப்பார்.

இப்போது சுந்தரியார் கொஞ்சம் தளர்ந்து போனார். வெற்றிலைக் கடையைத் தவிர மேலதிகமான வேலைகளைச் செய்ய அவரது உடல் மட்டுமல்ல, நாட்டுச் சூழ்நிலையும் பொருந்தி அமையவில்லை.

சந்நிதி முருகனை அடிக்கடி போய்த் தரிசிக்கக்கூட சந்தர்ப்பங்கள் வாய்ப்பதில்லை என்பது அவரின் நித்திய கவலையாகிவிட்டது.

இவ்வளவு காலத்திலும் ஒரு வருடம்கூட தவறவிடாது கந்தசஷ்டி விரதம் இருந்து வருபவர் அவர். கந்தசஷ்டி காலத்தில் ஆறுநாட்களும் தவறாது முருக தரிசனம் செய்த காலங்கள் பல.

ஆகக் குறைந்தது சூரன்பேரர் அன்றிலாவது, என்ன வேலை இருந்தாலும் ஒரு பக்கமாகப் போட்டுவிட்டு சென்று வருவார்.

கடந்த வருடம் நாட்டு நெருக்கு வாரங்களால் அவரால் சந்நிதி முருகனின் சூரன் போரைக் கூடக் காண முடியவில்லை என்ற கவலை இப்போதும் அவரின் மனத்தை அரித்துக் கொண்டிருந்தது.

தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டு திரும்பிய அந்த நடுத்தர வயதுக்காரன்

“சுந்தரம் ஐயா.... சந்நிதிக்குப் போறியள் போலை. இண்டைக்குச் சூரன் போராக்கும். இப்ப இங்காலை

கரவெட்டிப்பக்கம் கண்டுகள் கொண்டு வாறதில்லைப் போலை....”

தனக்குத் தெரியாத ஒருவன் தன்னை இப்படியெல்லாம் விசாரணை செய்வது சுந்தரியாருக்கு எரிச்சலாக இருந்தாலும், வல்லை வெளியில் தனது பழைய வியாபாரத்தை விசாரிக்க ஒரு உறவு இருந்ததை எண்ணும்போது உள்ளூர் மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது.

“வயசு வரவர கஷ்டம்தானே ராசா.... இப்ப அதெல்லாம் விட்டாச்சு.... பிரச்சினையளும் மோசம். வழிதெருவிலை போய்வரேலாமல் கிடக்கு. ரண்டு வரியமாச்சு உந்த சந்நிதியானெட்டை போய் கூட. இண்டைக்காய்ச்சும் போவமெண்டால்”

சந்தரியார் அலுத்துக் கொண்டார்.
 “இல்லை ஐயா விட்டிடுவாங்கள்”
 மனமறிந்த பதில்.
 “எவ்வளவு நேரமப்பு மறிப்பினம்?”

“அது சொல்லேலாது அவங்கடை வாகனமெல்லாம் போய் முடியவேணும். சில நாள்லை பொழுதுபட்டு ‘சட்டம்’ போடுற நேரமும் வந்திடும். இண்டைக்கு சூரன் எண்டபடியால் விடுவினம் எண்டு நினைக்கிறன்”

என்று கூறிக்கொண்டே பின்னே வந்து தரவைக்குள் திரண்டிருந்த மோட்டார் சைக்கிள்காரர்களில் ஒருவனை பார்த்துச் சிரித்தவாறு நடந்தான் அவன்.

கதைக்கக் கிடைத்த ஒருதுணையும் நழுவிப்போனது.

இதற்கிடையில் தனியார் ‘மினிபஸ்’, லொறிகள் போக்குவரத்துச் சபை ‘பஸ்கள்’ என்று ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வீதி ஓரத்தில் அடுக்கப்பட்ட வாகனங்கள். பயணிகள் பலர் ஆங்காங்கே கூட்டம் கூட்டமாக ஏதேதோ கதைத்து நேரத்தைக் கழித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சிலர் ‘முனியப்பருக்கு’ அருகே கச்சான் விற்பவர்களிடம் கச்சான் வாங்கி கொறித்துக் கொண்டிருந்தனர். வேறு சிலர் ‘பாதை மறிப்பு நேரம்’ பார்த்தே நிறுத்திவைக்கப்பட்ட ‘ஐஸ்கிரீம் வானில்’ தமக்கு விரும்பியதை வாங்கிச் சுவைக்கின்றனர். அவர்களில் பலருக்குப் பசியும் எடுத்திருக்கலாம். சிலர் வெறும்வாயை மென்றுகொண்டு இருந்தனர்.

“நேரத்துக்குப் போய்ச்சேர்ந்தால் ஒருக்கால் சந்திதிக்குப் போய்ச் சூரன் பார்க்கலாம் எண்டு நினைச்சன். இனிச் சரிவராது போலை” ஒருவர் வேதனைப்பட்டார்

“எங்களுக்குச் சூரனுமில்லை கந்தனுமில்லை இந்தத் தரித்திரவாழ்க்கை தான்.”

பதிலுக்கு இன்னொருவர் ஏதோ அர்த்தம் பொதித்துக் கூறுவதான தோரணையுடன்.

“கலியாண நாள் நேரங்கள் கூட இவையின்றை வாகனங்கள் எப்போகும் – எந்தநேரம் பாதை மறிப்பினம் எண்ட நேரமெல்லாம் பார்த்துத்தான் எடுக்கவேணும் எண்டநிலை வந்திட்டுது” நீளமாக வேறொருவர்.

சந்தரியாருக்கு எரிச்சல் மனதில் குமுறிக் கொண்டிருந்தது. பின்னே அடிக்கடி திரும்பிப் பார்த்தவாறு இருந்தார். நிறுத்திவைக்கப்பட்ட வாகனங்கள் ஒரு நீண்ட புகையிரதமாக... அந்த வாகனங்களுக்கிடையே தோளில் காவுடியுடன் ஒருவனும் அவனுடன் கூடிவந்த ஒரு கூட்டத்தினரும்.

“நேர்த்திக்கு காவுடி எடுத்தவன் கூட காவல் நிற்கிறான். பாவம்... சந்தியானே...”

என்று தனக்குள் தானே நொந்து கொண்டார்.

அவரின் மனத்திரையில் தான்பார்த்த எத்தனையோ சூரன்போர்கள் வரிசையாக...

அடித்து ஊற்றிய மழை வெள்ளத்தினுள் ஆறுநாட்கள் ‘மிளகு தண்ணீர்’ குடித்து விரதமிருந்தவன் கூட எடுப்பாக நிமிர்ந்து நின்று ரசிக்குமாறு எத்தனை சூரன்போர்கள். தென்பகுதிகளிலிருந்து லொறிகளில் வந்து குவியும் இளநீர் மலை மலையாக. மதர்த்து இனிப்பேறிய கரும்புகளின் குவியல்கள், எண்ணுக் கணக்கற்ற காவுடிகள், கரகங்கள், கற்பூர

வாசனை கலந்த புகை மழை நீரோடு கரைந்து உடலில் வழிய பக்திப்பரவசம்பொங்கும். ‘அரோகரா’ ஒலி விண்ணைப்பிளக்கும். பறை முழக்கங்கள், தவில் நாதஸ்வர கானங்கள் கோயிலின் மணிகளுடன் குழைந்து ஆர்பரிக்கும். நீள விரிந்திருக்கும் வல்லை வெளிப்பரப்பின் வகிர்ந்துவிட்ட உச்சியான வீதியில் எத்தனை தூக்குக் காவுடிகள், தூலக் காவுடிகள் வீதியில் அவசர அவசரமாக மக்களைச் சுமந்து செல்லும் ‘தட்டிவான்கள்’, லொறிகள் கசகச ஒலியெழுப்பும் பட்டுச்சேலைகள், வேட்டிகள்.

திரண்ட புயங்களில் சூரனைத் தாங்கி எறிந்து, ஏந்தி சூரனாட்டும் இளைஞர்களின் ‘கோரஸ்’ ஒலி. ஒவ்வொரு மாயத் தோற்றங்களின் போதும் சூரன் ஆடும் நளினமான ஆட்டம் தலை கொய்த பின்னர் விசிறப்படும் தீர்த்தநீர். சிறு பிள்ளைகளைத் தோளில் சுமந்து சூரன்காட்டும் அப்பாக்கள்.

பொழுதுபட்ட பின்னர் சுற்றுவீதியில் ஒளிரும் ‘பெற்றோமக்ள்’ விளக்குகள். அந்த ஒளியில் மணிக்கடைகள், தோசைக் கடைகள், பாய்பெட்டி பாத்திரக் கடைகள்.

திருமணம் செய்து முதன்முதல் மனைவியோடு வந்து, சூரன் போர் பார்த்து, மழையில் நனைந்து, கடையில் சுட்சுடச் தோசை சாப்பிட்டு இரவு பத்துமணியாகியும் போக மனமில்லாமல் ‘றலி சைக்கிளில்’ மனைவியை ஏற்றிக் கொண்டு வல்லை வெளியில் தனிமையை சுவைத்தவாறு திரும்பிப்போன இனிய நினைவுகள் சந்தரியாரின் மனதில் முகிழ்த்துக் கிளர்ந்தன.

அன்றைய வல்லை வெளியின் நிஷத்த இருளில் கூட ஒரு சுகம். வளர்பிறைக் கால வல்லை வெளியின் காற்றில் நிலவை உரசிய ஒளிச் சிதறல்கள் பரவிவரும். எந்தவித கட்டுப்பாடும் இல்லாது சுதந்திரமாய் வீசிவரும் காற்று. இரு புறங்களிலும் விரிந்துகிடக்கும் கடல்நீர் தொடுவை. உயிர் நிறைக்கும் கூதலில் கொடுகிடும் மனம். சாமப் பொழுதுகூட சந்தோஷம் தந்து நின்ற நாளை எண்ணிப் பெருமூச்சு எறிந்து கொண்டார்.

“நேரம் அஞ்சரை ஆகுது... இண்டைக்கு ஆறுமணிக்குத் தான் போலை விடப் போயினம்”

பின்னே நின்ற தனது மோட்டார் சைக்கிளை உருட்டிச் சென்று முன்னே நிறுத்திக் கொண்டே கூறினார் ஒருவர்.

சந்தரியாருக்கு மனம் பதைபதைத்தது.

“இவ்வளவு தூரம் வந்தும் சூரன்போர் பார்க்க ஏலாது போலை கிடக்கு. அஞ்சுமணிக்குச் சூரன் எண்டு ‘பேப்பரிலை’ கிடந்தது... ஆறுமணியுமாகப் போகுது. சந்தியானே...”

என்று சொல்லிக் கொண்டு பனங்கூடலுக்கு மேலாக வடமேற்கு மூலையில் தொலைவில் தெரிந்த சந்திதி முருகனின் தேர்முட்டிக் கூரையைப் பார்த்து ஒரு பெருமூச்செறிந்தார்.

நேரம் ஆறுமணி... ஆறுபத்து, ஆறுபதினைந்து... என்று நிமிடங்களாய் செத்தொழிந்து கொண்டிருந்தது.

“சந்தியானே... இனி ஊரடங்குச் சட்டம் போடுற நேரம் வந்திடும். இந்த வரியமும் உன்ரை சூரன்போர் பார்க்க எனக்கு குடுப்பினை இல்லை. உதிலை கூப்பிடு தூரத்திலை இருக்கிற உன்னைப் பார்க்க... எத்தினையை தாண்டவேண்டிக் கிடக்கு... அப்பனே அடுத்த வரியம் எண்டாலும் என்னைக் கூப்பிடு”

தலையில் கைகூப்பியபடி தேர்முட்டிக் கூரையைப் பார்த்து ‘பழியை’ முருகன் மீது போட்டுக் கொண்டு சைக்கிளைத் திருப்பினார் சந்தரியார்.

நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் ஒவ்வொரு வாகனங்களையும் தாண்டி அவரின் பழைய 'றலி' சைக்கிள் திரும்பிச் சென்று கொண்டிருக்கிறது.

மனைவி எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் சந்நிதியான் திருநிறு...?

அயல்வீட்டார் சொல்லிவிட்ட தீர்த்த நீர்...? வினாக்களாய் மனதில் மிதக்க,

காவடி ஏந்தி நேர்த்தி கழிக்கப் போனவர்கள் காத்துக் கொண்டே நிற்கிறார்கள். அவர்களைத் தாண்டிச் செல்லும்போது,

“முருகா... சந்நிதியானே....” என்று பெருமூச்செறிந்து வாய்விட்டு உரத்துக் கூறிக் கொண்டே தோளில் இருந்த சால்வைத் துண்டினால் தன் கடைக் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

மனைவி எதற்காகவோ நேர்த்திவைத்து முடிந்து வைத்து கொடுத்துவிட்ட காசு இப்போதும் அவர் மடியில் பத்திரமாய் கிடந்தது.

எங்கணும் பொங்கித் தங்குக மங்கிடா இங்கித ஞானப் புகழ்!

- மும்தாஸ் ஹபீஸ்

மதி தமிழ்த் தேசக் கொங்கு தேன் கனிவாய்
பதி யெலாம் கலைத் தமிழ்ச் சுரந்து - பதிதாய்
விதி செய்பும் கலைச் சமர் பல கோர்த்து
நதிக் கடலாய் + பிரவாகிக்கும் ஞானம்

பத்திமை சமயவாற்றல் இலக்கணம் மிக செதுக்கி
நீத்தில தீபமாய் நியதி பல வியற்றி முத்தமிழ்
தத்துவம் சேர் முது மொழியாய் மயற்றிடும்
சத்துருவம் தீண்டா ஞானம்

விடகலை முதல் வட்டிகை வடிவமைப்பு
மிடலாய் புத்தாக்கம் மினுமினுப்பு - கூடரெறு
விடலவன் முதல் வயோதிபர் விரும்பிட
கடலெனப் பொங்குமே ஞானம்

மத்தாப்பு மின்வெடிகள் மதிசுவைக்கும் இயலிசை
புத்தாய்வு நாடகம் புதுப்புது அம் சாவிகள் - சத்தாய்
சொத்தாய் நளிர் கொள் மனக் கலம்பகம் பல
வித்திடுமே நமக்குள் ஞானம்

கிள்ளை மொழியிசைத்து மன்றில் முகாக்கும்
கள்ளக் கிசுகிப்பு மயிலொடு மானாட பள்ளியெழுச்சி
கொள்ளும் காதம்பரி கீச் சொலிகள் பலப்பல
பிள்ளைத் + தமிழும் இசைக்குமே ஞானம்.

வாழ்க தமிழ் வளர்க ஞானம்!

பன்மொழி ஒப்பீட்டு அகராதியைக் குறிப்பிடலாம். 1786இல் சென் பீட்டர்பேர்க்கில் வெளியான இந்த உலக மொழிகளின் ஒப்பீட்டு அகராதியின் முதலாவது தொகுதியில் தமிழ் மொழி இடம்பெற்றுள்ளது.

இலங்கையில் 1505-1656 காலப்பகுதியில் போர்த்துக்கேயரின் வருகையுடன் தமிழ் சிங்கள மக்களுடனான அவர்களது நிர்வாகத் தொடர்பிற்கும் மதப்பரப்புக்கேக்கும் மொழி இடைஞ்சலாக இருந்துள்ளது. இதை நிவர்த்தி செய்ய அவர்கள் பிராந்திய மொழிகளைக் கற்க வேண்டிய தேவை இருந்தது. கொழும்பிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் இக்காலகட்டத்தில் சேவையாற்றிய 'இக்னேஷியோ புருநோ' என்ற மொழியியலாளர் 1666ல் யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ் சொற்றொகுதி என்ற Tamil Vocabulary யினை வெளியிட்டிருந்தார்.

Alastair ferguson என்பவர் 1878இல் கொழும்பில் வெளியிட்ட ஒரு தமிழ் சொற்றொகுதி "இங்கே வா" என்பதாகும். இதன் ஆங்கில உபதலைப்பு The Sindurai's Pocket tamil guide என்பதாகும். பெரும்பாலும் போர்த்துக்கேய வழியாக தமிழில் புகுந்த சொற்களுடன் வெளிவந்த இந்தச் சிறுநூலில் கடதாசி, பேனா, தீந்தை போன்ற சொற்கள் உள்நுழைந்திருந்தன.

1656-1802க்கு இடைப்பட்ட டச்சுக்காரரின் ஆதிக்கத்திலும் தமிழ்ச்சொற்றொகுதிகள் வளர்ந்தன. Jacom Goncalves என்ற மிசனரிப் போதகரால் எழுதப்பட்ட Portuguese Tamil and Sinhala Vocabulary என்ற அகராதியிலும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

1802க்கும் 1948க்கும் இடைப்பட்ட பிரிட்டிஷ் காலகட்டத்தில் தான் இலங்கையில் தமிழ் அகராதிகள் செழித்து வளர்ந்தன என்பது மொழியியலாளரின் ஏகோபித்த கருத்தாகும். பிரித்தானிய ஆட்சியின் போது இலங்கை ஆங்கிலம் பேசும் மிசனரிகளுக்குத் திறந்து விடப்பட்டது. 1812இல் பப்டிஸ்ட் மிசன் தன் மா போதனைகளை ஆரம்பித்தது. அதையடுத்து வெஸ்லியன் மிஷன் 1814இலும் அமெரிக்க மிஷன் 1818இலும் தம் மதப்பரப்பலை ஆரம்பித்தன. இவற்றின் தேவைகளுக்காக 1820இல் யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ் அச்சகம் தாபிக்கப்பட்டது. அதையடுத்து தமிழ் அகராதிகள் பரவலாகப் பிரசுரிக்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டன.

இலங்கைக்கு அப்பால் மலேஷியா, சிங்கப்பூர், மொரிஷியஸ், தென்னாபிரிக்கா, பர்மா, டென்மார்க், பின்லாந்து, பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, நோர்வே, ரஷ்யா, சுவீடன், சுவிட்சர்லாந்து போன்ற நாடுகளிலிருந்தெல்லாம் தமிழ் மொழி அகராதிகள் அவ்வந் நாட்டு மொழியுடன் இணைந்து வெளியிடப்பட்டு வந்துள்ளன. இவற்றில் ஐரோப்பிய நாடுகளில் வெளிவந்த அகராதிகளில் பெரும்பான்மையானவை, ஈழத்தமிழரின் இடப்பெயர்வின் பின்னர் செழித்து வந்ததை இந்த அகராதிகளின் வெளியீட்டு வருடங்களின் மூலம் அறிய முடிகின்றது. இப்படியாக புகலிடங்களில் வெளிவந்த அகராதிகளில், குறிப்பாக ஜேர்மனியில் வெளிவந்த சில அகராதிகள் பற்றி முதலில் பார்ப்போம்.

ஜேர்மனியில் வெளிவந்த முதல் தமிழ்மொழி அகராதியாக மொழி வழிகாட்டியும் ஜேர்மன்-தமிழ் அகராதியும் என்ற நூலைக் குறிப்பிடலாம். இது பொன் நகரில் 1988இல் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. ஜேர்மன் தொழிலாளர் நலன்புரிச் சங்கத்தின் வாயிலாக இது வெளியிடப்பட்டுள்ளது. அடுத்ததாக மார்ட்டின் ஹென்னிங் அவர்கள் 1989இல் பொன் நகரில் வெளியிட்ட தமிழ், ஆங்கிலம், ஜேர்மன், ஜேர்மன் ஆங்கிலம் தமிழ் சொல்லகராதியைக் குறிப்பிடலாம். இது - ஜேர்மன் செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் மூலம், சுவீஸ் செஞ்சிலுவைச்சங்கத்தின் ஆதரவுடன் வெளியிடப்பட்டது. மூன்றாவதாக ஜென்ஸ் நெல்சன் அவர்களின் German for all occasions என்ற ஜேர்மன் தமிழ் மொழிநூலைக் குறிப்பிடலாம். இது Gummer bach என்ற இடத்திலிருந்து 1993இல் வெளியிடப்பட்டது. இவை ஈழத்தமிழர்களின் படைப்புக்களல்ல. புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களுக்காக - தமிழுக்காக ஜேர்மனியர்கள் வெளியிட்டவை.

அகராதிக்கலையில் புகலிடத்தில் வாழும் ஈழத்தமிழரின் பங்களிப்பைப் பற்றிய தேடலில் ஈடுபடுவோரால் தவிர்க்கப்படமுடியாதவர் நீண்டகாலமாக ஜேர்மனியில் வாழ்ந்துவரும் ஈழத்துத் தமிழரான கனகசபாபதி சரவணபவன் அவர்கள். தனி ஒருவராக நின்று 1992 முதல் இன்று வரை ஐந்து மொழியியல் அகராதிகளை இவர் தமிழியல் உலகுக்குத் தந்துள்ளார். உயிரிலும் உணர்விலும் அகராதிக்கலையையே மூச்சாகக் கொண்டிருக்கும் ஒருவராலேயே இத்தகைய மிகப்பெரும் பங்களிப்பினை மொழியியலுக்கு வழங்க முடியும். கனகசபாபதி சரவணபவன் 1980களில் ஜேர்மனிக்குப் புலம்பெயர்ந்தவர். 1992இல் முதலாவது அகராதியை 12 வருடகாலத்துக்குள் அம்மொழியில் தேர்ச்சி பெற்று வெளியிட்டுள்ளார். இதற்கு உதவியாக இவர் கற்றுத்தேறிய பேராதனை பல்கலைக்கழக வளாகத்தின் விரிவுரையாளர்களும், இவர் ஜேர்மனியில் மொழிபெயர்ப்பாளராகக் கடமையாற்றிய கிளிவ் நகர எல்லைப் பாதுகாப்பு குற்றத்தடுப்புப் பணியகத்தின் ஊழியர்களும் இருந்துள்ளனர்.

1992 இல் இவரது முதலாவது ஜேர்மன் - தமிழ் அகராதி தமிழகத்தில் காந்தளகத்தின் மூலம் அச்சிடப்பட்டு திருக்கோணமலை வெளியீட்டாளர்கள் என்ற நிறுவனத்தின் மூலம் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இதன் இரண்டாவது பதிப்பு 1995 இல் வெளியிடப்பட்டமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. அதன் பின்னர் 1994ல் தமிழ் - தமிழ் ஜேர்மன் அகராதி அதே வெளியீட்டகத்தினால் அச்சிடப்பட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளது மூன்றாவது அகராதி நூல் டச்சு-தமிழ் தமிழ்-டச்சு அகராதியாகும். டச்சு மொழி ஆங்கில ஜேர்மன் மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்ததும் நெதர்லாந்து, வட பெல்ஜியம் தென்னாப்பிரிக்க நாடுகளில் பரவலாகப் பேசப்படுவதுமாகும். நாம் அன்றாடம் பயன்படுத்தும் கந்தோர், கேத்தல், போஞ்சி போன்ற சொற்கள் டச்சுச் சொற்களே. தமிழகத்திலிருந்து குமரன் பதிப்பக உரிமையாளர் செ.கணேசலிங்கம் அவர்களின் பொறுப்பில் இந்நூல் வெளியிடப்பட்டிருந்தது. இவரது நான்காவது நூலான ஜேர்மன் - தமிழ் அகராதி 1008

பக்கங்களில் 2000ம் ஆண்டில் வெளிவந்துள்ளது. முன்னைய மூன்று நூல்களையும் விட இருமடங்கு பக்கங்களுடன், கலைஞர் மு.கருணாநிதியின் அணிந்துரையுடன் இது வெளியாகியுள்ளது.

சரவணபவனின் அகராதிப் பணிகளுள் உச்சத்தைத் தொடுவதாக நான் கருதுவது மிக அண்மைக்காலத்தில் வெளிவந்த அவரது பாரிய ஜேர்மன் அகராதியாகும். இது 2302 பக்கம் கொண்ட பாரியதொரு தொகுப்பு. சுமார் ஒரு லட்சம் சொற்களுக்கான பொருள் விளக்கங்கள், 15 ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட விளக்க வாக்கியங்கள் மாணவர்களுக்கான பயனுள்ள பின்னிணைப்புகள் என்பவற்றைத் தன்னகத்தே கொண்டதாக இந்தப் பாரிய அகராதியை “திருக்கோணமலை வெளியீட்டாளர்கள்” என்ற தனது வெளியீட்டு நிறுவனத்தின்மூலம் வெளியிட்டுள்ளார். 10 சென்ரிமீட்டர் தடிப்புள்ள இந்த நூல் திரு சரவணபவன் இதுவரை வெளியிட்ட அகராதிகளுள் பெரும்படைப்பாக உள்ளது.

டெனிஷ் - தமிழ், தமிழ்-டெனிஷ் சிறு அகராதி(Densk-Tamilsk, Tamilsk-Densk mini Ordbog. Long Fog) ஒன்றினையும் அண்மையில் டென்மார்க் நாட்டில் நான் பார்வையிட முடிந்தது. கிருஷ்ணநிதி கிருஷ்ணபிள்ளை, நற்குணராஜா குழந்தை, Per Pildekjaer, கண்ணதாஸ் இராமலிங்கம், Will Sutter, சிவபாதசுந்தரம் வேலுப்பிள்ளை என்று பலர் சேர்ந்து இதைத் தயாரித்திருந்தார்கள்.

ஸ்கன்டிநேவிய நாடுகளுள் ஒன்றான டென்மார்க் நாட்டில் புலம்பெயர்ந்து வாழ்வார் எழுத்தாளர் பாலமனோகரன். 1973இல் ‘நிலக்கிளியைத் தந்த இவர் தொடர்ந்து 1974இல் குமரபுரம் மற்றும் கனவுகள் கலைந்த போது’ என்ற இரு நாவல்களையும் வீரகேசரிப் பிரசுரங்களின் வழியாகத் தந்திருந்தார். பின்னர் ‘நந்தாவதி’ என்ற நாவலை 1985இல் சென்னை சோமு புத்தக நிலையத்தின் வாயிலாக வெளியிட்டிருந்தார். பாலமனோகரனின் ‘தீப தோரணம்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதி 1977இல் சாவகச்சேரியில் மட்டுவில் திருக்கணித அச்சகத்தில் வெளியிடப்பட்டிருந்தது. இவருக்கு சாகித்திய மண்டலப் பரிசை பெற்றுத்தந்த நூல் இதுவாகும்.

இன்று தான் வாழும் டென்மார்க் நாட்டுச்சூழலிலும் அங்கு டேனிஷ் மக்களின் மொழியை நன்கு கற்று, அவர்களது மொழியிலேயே தனது படைப்புக்களைச் சிருஷ்டித்து வருகின்ற அளவுக்கு மொழி ஆளுமை பெற்றவராகத் திகழும் திரு. பாலமனோகரன் டேனிஷ் தமிழ் இலக்கியகர்த்தாக்களுக்கிடையே ஆரவாரமற்ற ஒரு இலக்கியப் பாலமாக இயங்கிவருகின்றார். அவஸ்திரேலியாவிலுள்ள கலாநிதி முருகர் குணசிங்கம் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய ‘இலங்கைத் தமிழ்த் தேசியவாதம்’ என்ற நூலை தமிழில் மொழிபெயர்த்து வழங்கியவர் இவர். தான் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய சில சிறுகதைகளை டேனிஷ் மொழியில் மொழிப்பெயர்ப்புச் செய்து 1991இல் ஒரு நூலாகவும் இவர் வெளியிட்டிருக்கின்றார். 1993இல் டேனிஷ் - தமிழ் அகராதியொன்றையும் இவர் தொகுத்திருக்கின்றார். இது டேனிஷ் மண்ணின் 11வது பிறமொழி அகராதியாக டேனிஷ்

அரசினால் மதிக்கப்பெற்று அவர்களாலேயே நூலாகப் பதிப்பிக்கவும் பெற்றுள்ளது.

அகராதிகளின் உருவாக்கத்துக்கு, அந்த மொழியின் தொடர்பு மாத்திரம் காரணமாக இருந்துவிடுதில்லை. மொழியின் தேவையும், அதனைப் பயன்படுத்தும் அந்நியரின் சமூகவியல் கண்ணோட்டமும், அந்தச் சூழலில் அந்நிய மொழியொன்றைப் பயன்படுத்த வேண்டிய தேவையின் அழுத்தமும் இதற்கான பல காரணிகளுள் சிலவாகும். புலம்பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழரைப் பொறுத்தவரை மொழிவழி உணர்வு எம்மிடையே அதிகம் என்பது என் கருத்தாகும். எமது மொழியைப் புலம்பெயர்ந்து சென்ற நாட்டில் பொதுத்தேவைகளுக்கு பயன்படுத்த முடியாது போகும் வேளையில் பிற மொழியொன்றின் தேவை தவிர்க்க அங்கு முடியாததாகி விடுகின்றது. காலனித்துவவாதிகள் எப்படி எமது தமிழை அகராதிகளாக்கினார்களோ, அதே வழியில் இன்று நாம் அவர்களது மொழியை அகராதிகளாக்குகின்றோம் என்பது தனி ஓர் ஈழத்தமிழனுக்கு மட்டுமல்ல முழுத்தமிழ் இனத்திற்கும் பெருமைதரும் விடயமாகும்.

டென்மார்க்கில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் மற்றொரு ஈழத்து எழுத்தாளர் திரு. த. தர்மகுலசிங்கம் அவர்களும் இங்கு குறிப்பிடப்படவேண்டியவர். இவர் டேனிஷ் மொழியிலிருந்து அனசனின் சிறுகதைகளைத் தொகுத்து தாய், பாட்டி என்று இரண்டு தொகுதிகளை வெளியிட்டுள்ளார். தாய் 1996இல் அனசனின் 17 கதைகளைக் கொண்டதாக வெளிவந்திருந்தது. ஐந்தாண்டுகளின் பின்னர் 2001இல் பாட்டி என்ற தலைப்பில் மேலும் 14 கதைகளுடன் அடுத்த கதைத்தொகுதியை இவர் வெளியிட்டிருந்தார். கடந்த ஓகஸ்ட் 2007இல் தர்மகுலசிங்கத்தின் மேலும் இரண்டு மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. அவை H.C. Anderson எழுதிய எனது வாழ்க்கை ஓர் அழகான கதை என்ற சுய வரலாற்று நூலும், டேனிஷ் மொழியிலிருந்து அவர் நேரடியாகத் தமிழாக்கம் செய்துள்ள அனசனின் கதைகள் என்ற பாரிய சிறுகதைத் தொகுப்பாகும்.

ஆங்கில மொழிப்பெயர்ப்பின் வழியில் பிறநாட்டு இலக்கியங்களை தமிழில் கொண்டுவரும் முயற்சியிலேயே இதுவரை காலமும் தாயகத்திலும் தமிழகத்திலும் பலர் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். நேரடியாக அந்த வேற்றுமொழியின் ஆளுமையை உள்வாங்கி, அந்த இலக்கியம் உருவாகிய மண்ணின் மணத்தையும், இலக்கியச் சுவையையும் குன்றவிடாமல் பேணி அதைத் தமிழில் அப்படியே தரும்போது முன்னைய மொழிமாற்றம்பெற்ற இலக்கியங்களின் வாசிப்புச் சுவையிலிருந்து பின்னையவை பாரிய வேறுபாடுகளைக் காண்பதை வாசகர்களால் உணர முடிகின்றது. இதுவே அனசன் கதைகளின் வாயிலாக தர்மகுலசிங்கம் அவர்களுக்குக் கிடைத்துள்ள வெற்றியாகக் கருதுகின்றேன்.

ஹன்ஸ் கிரிஸ்தியன் அனசன், டேனிஷ் மக்களின் தேசிய இலக்கியகர்த்தா என்று வர்ணிக்கப்படுபவர். டென்மார்க்கில் உள்ள ஓடென்ஸே என்ற ஊரில் 02.04.1805இல் பிறந்தவர். தந்தை சப்பாத்துத் தைக்கும் ஓர் ஏழைத் தொழிலாளி. ஆயினும்

கல்வி அறிவுமிக்கவர். அவரது வளர்ப்பில் அனசன் வறுமையிலும் செம்மையாக வளர்க்கப்பட்டார். வடமொழிக்கு காளிதாசன் போல், தமிழுக்கு வள்ளுவர் போல், ஆங்கிலத்துக்கு ஷேக்ஸ்பியர் போல், டேனிஷ் மொழிக்கு ஓர் அருட்கொடையாக அனசன் கிட்டியுள்ளார். அவரது கதைகள் குழந்தைகளுக்காகப் புனையப்பட்டவை போலத் தோன்றினாலும் அன்றாட வாழ்க்கையில் அனைவருக்கும் பயன்தரும் ஆழமான சிந்தனைகளையும் சமூக நீதிகளையும் தளமாகக் கொண்டவை.

இறுகிப்போன யதார்த்தத்திலிருந்து நம்மை விடுவித்துக்கொள்ள வழிசொல்லும் பல கருத்துக்களை அனசன் கதைகள் என்ற தர்மகுலசிங்கத்தின் நூலில் தேர்ந்த கதைகளில் நாம் தாராளமாக காணலாம். இதிலுள்ள பல கதைகளுடன் நாம் ஏற்கெனவே பரிச்சயமாகிவிட்டிருப்பது போன்ற உணர்வு நமக்கு அவ்வப்போது ஏற்படுகின்றது. உதாரணமாக சக்கரவர்த்தியின் புதிய ஆடைகளைக் குறிப்பிடலாம். தமிழில் சிறுவர் நாடகமாக இது ஏற்கெனவே பல இடங்களில் மேடையேற்றம் கண்டுள்ளது. நாம் சிறுவராகப் பாடிப்பழகிய “பருத்தித்துறையில் முட்டை விற்ற பவளக்கொடியின் கதையும்” அனசனின் படைப்பொன்றின் தழுவலே என்று அறியமுடிகின்ற போது வியப்பேற்படுகின்றது. அவரது “சிகப்புச் சப்பாத்துக்கள்” போன்ற கருத்தாழம் மிக்க கதைகள் நவீன வணிகமய உலகின் நன்னடத்தைக்குப் பாடம் புகட்டவல்லவை என்பதால் புதிய முகாமைத்துவப் பயிற்சி நூல்களிலும் இவை இடம்பெறுகின்றன என்று கூறியிருக்கின்றார் தர்மகுலசிங்கத்தின் பாட்டி என்ற அனசன் மொழிப்பெயர்ப்பு நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்கியிருக்கும் கோபன்ஹேகன் விவசாயப் பல்கலைக்கழக இணைப் பேராசிரியர் கலாநிதி ந. ஸ்ரீஸ்கந்தராஜா அவர்கள்.

கடற்கன்னி இங்கு குறிப்பிடத்தக்க மற்றொரு கதை. டென்மார்க் நாட்டின் தலைநகரான கொபன்ஹேகன் துறைமுகத்தின் சிறப்புச் சிற்பமாக – Land Mark ஆக வீற்றிருக்கும் பாறையில் அமர்ந்துள்ள கடற்கன்னியின் சிலை அனசனின் கனவுலகப் பாத்திரமாகும். இலக்கியத்தினால் உயிர்ப்பும் சாகாவரமும் பெற்ற கலைவடிவம் இது. மேற்பாதி மனித உருவத்திலும், கீழ்ப்பாதி மீன் உருவத்திலும் உள்ள மச்சக்கன்னிகையே அந்தத் துறைமுகத்தில் கடற்கன்னியின் உருவில் சிலையாகிக் காத்து நிற்கிறாள்.

தர்மகுலசிங்கத்தின் அனசன் கதைகள் அனைத்தும் டேனிஷ் மொழியிலிருந்து நேரடியாக தமிழுக்கு மொழிமாற்றம் செய்யப்பட்டவை என்று முன்னர் குறிப்பிட்டிருந்தேன். ஈழத்தமிழரின் புலப்பெயர்வின் காரணமாக ஏற்பட்ட நன்மைகளில் இந்த வகைப்பட்ட இலக்கிய வளர்ச்சியும் ஒன்றாகும். ஒரு அந்நிய படைப்பிலக்கியம் உருவாகிய மண்ணிலிருந்துகொண்டே அதன் வாழிடச் சூழலுக்குத் தம்மையும் உட்படுத்திக்கொண்டு அவ்விலக்கியங்களைத் தமிழில் மொழிமாற்றம் செய்து வழங்குவதன் மூலம், தமிழ் மொழியின் உலகளாவிய தன்மைக்குப் புலப்பெயர்ந்து வாழும் ஈழத் தமிழர்கள் புதிய பரிமாணம் ஒன்றைத் தந்து வருகிறார்கள். இதுவரை ஆங்கில வழி மூலமான மொழிமாற்றங்களையே

தரிசித்து வந்த எமக்கு, திரு. தர்மகுலசிங்கம் போன்றோரின் வாயிலாக நேரடியான மொழிபெயர்ப்பில் பன்னாட்டு இலக்கியங்களைத் தமிழுக்குப் பெற்றுக்கொள்ள வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்கின்றது. இந்த வகையில் எமது புகலிடத்து படைப்பிலக்கிய கர்த்தாக்கள் உலகத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பை விரிவாக்கி இருக்கிறார்கள் என்று துணிந்து கூறலாம்.

இதுபோன்று பாரிசில் வாழும் ஈழத்துக் கவிஞர் கலாமோகன் அவர்களின் தமிழ்க் கவிதைகள் சிலவும் டேனிஷ் மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு தனி நூலாக வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

டேனிஷ் மக்களுக்கும் அவர்களின் மொழிக்கும் தமிழர்கள் புதியவர்கள் அல்லர். தென் தமிழ்நாட்டிலுள்ள தரங்கம்பாடியிலே டேனிஷ்காரர் வணிகக் கோட்டை ஒன்றினை சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே நிறுவியிருந்தனர். கிறிஸ்தவ சமயப் பிரச்சாரத்தில் ஈடுபட்ட டேனிஷ் கடலோடிகள் அச்சக்கலையையும் பரந்தளவில் எம்மிடையே அறிமுகப்படுத்தினார்கள். அக்காலத்திலேயே தமிழுடன் டேனிஷ் உறவு பல்வேறு காரணங்களுக்காக முகிழ்ந்துவந்துள்ளது. தமிழகத்திற்கான அவர்களின் பிரதான ஏற்றுமதி இரும்பாகும். அதை Pig Iron என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்வார்கள். இந்த Pig Iron தமிழில் தேனிரும்பு என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. டேனிஷ்காரரின் தொடர்பினாலேயே இப்பெயர் வந்ததென்பது மொழியியல் வரலாறு. தமிழ்நாட்டில் நிலைகொண்டிருந்த இவர்கள் பின்னர் இலங்கையிலும் தமது இருப்பினை விரிவுபடுத்த 17ம் நூற்றாண்டில் முனைந்திருந்த போதிலும் இலங்கையில் அப்போதிருந்த ஒல்லாந்தருடன் போட்டியிட்டு வெல்ல முடியவில்லை. இருப்பினும் திருகோணமலையில் டேனிஷ் கடலோடிகள் காலூன்றி சிறிதுகாலம் இருந்தமைக்கான வரலாறுண்டு.

தமிழ்மொழியில் அச்சான முதல்நூலை உருவாக்கியவர்களுள் டென்மார்க் நாட்டிலிருந்து கிறிஸ்தவ மதபோதனைக்காகத் தமிழகம் சென்ற பாதிரியார்களும் அடங்குகின்றனர். இத்தகைய தமிழ் – டேனிஷ் தொடர்பு பின்னாளில் வலுவற்றதாகி வரலாறாகிவிட்ட நிலையில் கடந்த நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் அரசியல் பொருளாதாரக் காரணிகளால் புகலிடம் தேடி ஸ்கன்டிநேவிய நாடுகளுக்குச் சென்ற ஈழத் தமிழர்கள் – குறிப்பாக டென்மார்க்கில் வாழத் தலைப்பட்ட எம்மவர்கள் அவ்வறவை புத்தெழுச்சியுடன் உலகத்தமிழரிடையே புதுப்பிக்க முனைந்திருப்பது பெருமைக்குரிய மற்றொரு விடயமாகும்.

‘கலேவலா’ என்பது மற்றொரு ஸ்கன்டிநேவிய நாடான பின்லாந்தின் தேசிய காவியமாக மட்டுமன்றி உலகளாவிய ரீதியில் மிகச்சிறந்த இலக்கியங்களில் ஒன்றாகவும் கருதப்படுகின்றது. மூன்று வருடகால ஆய்வின் வெளிப்பாடாக தமிழில் இது 480 பக்கங்களில் ஐம்பது பாடல்களின் 22,795 அடிகளைக் கொண்டதாக பின்லாந்தின் ஹெல்சிங்கி பல்கலைக்கழகத்தினால் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. ஏற்கெனவே இக்காவியம் 29 மொழிகளில் இதுவரை முழுமையாக மொழிபெயர்க்கப் பெற்றும் 15 மொழிகளில்

சுருக்கமாக மொழிபெயர்க்கப் பெற்றும் உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. கலேவாலாவை தமிழில் முழுமையான மொழிபெயர்ப்பை ஆக்கிய பெருமைக்குரியவர், ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் உதயணன் என்ற பெயரில் தனது தமிழ் சிறுகதைகள் மூலமும் தமிழ் நாவல்களின் மூலமும் அறிமுகமான திரு. இராமலிங்கம் சிவலிங்கம் ஆவார். பின்லாந்தில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் உதயணனின் இத்தமிழாக்க முயற்சியின்பயனாக செய்யுள் நடையில் அமைந்த முழுமையான மொழிபெயர்ப்பு 1994 இலும் இலகு தமிழில் அமைந்த உரைநடையில் கலேவலா என்ற நூல் 1999 இலும் வெளிவந்துள்ளன.

நாட்டாரிலக்கியமான கலேவலா (Kalevala) பின்லாந்தின் கிராமங்களில் வாய்மொழிப் பாடல்களாக வழக்கில் இருந்து வந்தது. இக்காவியத்தின் மூல ஆசிரியர் ஏலியாஸ் லொண்ரொத் (Elias-Lonnrot, 1802-1884) என்பவராவார். கிறீஸ்துவுக்குப் பின் முதல் ஆயிரம் ஆண்டுப்பகுதியில் நிகழ்ந்த ஸ்கன்டினேவியக் கடல் வீரர்களின் தாக்குதல்களினால் ஏற்பட்ட வரலாற்றுப் பின்னணியைக் கொண்ட கலேவலாவின் போர்நடவடிக்கைகள் இப்பாடல்களின் பகைப்புலமாக அமைந்திருந்த போதிலும் இப்பாடல்கள் போர்க் கருப்பொருளை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. பண்டைய தமிழர்களின் கலாசாரத்தின் பல்வேறு பரிமாணங்களையும் சிலப்பதிகாரம் காட்டுவது போன்று, பின்னிஷ் மக்களின் பண்டைய கலாசாரத்தின் விரிவான வர்ணனைகளை கலேவலாவில் நாங்கள் காணலாம். இவை பல இடங்களில் தமிழ் இலக்கியங்களில் காட்டிச் சென்ற எமது பண்டைய பாரம்பரிய கலாசாரங்களை மீளவும் எமக்கு நினைவுபடுத்துகின்றன.

குமாரசுவாமி ஜெயக்குமார் என்ற இயற்பெயர் கொண்ட கவிவேளம் பாரதிபாலன், தாயகத்தில் நல்லூரைப் பிறப்பிடமாக்க கொண்டவர். திருகோணமலையைப் புகுந்த வீடாக்கி இப்போது டென்மார்க்கைத் தன் புகலிடமாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றார். சென்னை பச்சையப்பன் கல்லூரியின் முன்னாள் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் கலாநிதி வ.தெ. மாணிக்கனார் அவர்களால் இவருக்குக் கிடைத்த கவிவேழம் என்ற பட்டத்தை தன் பெயரின் முன்னால் பெருமையுடன் விரும்பித் தாங்கிவரும் பாரதிபாலன், உலகத் தமிழ் பண்பாட்டு இயக்கத்தின் அனைத்துலக உதவித் தலைவர்களுள் ஒருவராகவும் மேற்படி தமிழியல் இயக்கத்தின் ஸ்கன்டினேவிய நாடுகளின் அமைப்பாளருமாகத் தன் சேவையை ஆற்றி வருகின்றார். கவிதைக் கனவுகள் என்ற இவரது கவிதைத் தொகுதி 1992ல் இலங்கையில் சாகித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றிருக்கின்றது.

டென்மார்க்கில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் கவிவேழம் பாரதிபாலனின் கடற்கன்னி காவியம் என்ற நூலையும் இங்கு குறிப்பிடவேண்டும். எச். சி. அனசனின் ஒரு சின்னக் கடற்பெண் என்ற காவியத்தை இவரும் தமிழாக்கித் தந்திருக்கின்றார். இது சென்னை மணிமேகலைப் பிரசுரமாக 2002இல் வெளிவந்திருக்கின்றது. டென்மார்க் நாட்டின்

தேசிய சின்னமாக கொள்ளப்படும் கடற்கன்னிகை பற்றியதான பாரம்பரிய மரபுவழிக் கதை இதுவாகும். இந்நூல் டென்மார்க் நாட்டின் தேசிய சின்னமாகக் மீன்வாலுடன் கூடிய மனிதப் பெண் பற்றிய பிரபல்யமான நாட்டாரியல் கதையொன்றாகும். கடல் அரசனின் மகளான அவள் ஆழ்கடல் நகரத்திலிருந்து மனிதகுலத்தின் மீது தேடல் நடத்தியவள். அந்தத் தேடலே அவள் மனதில் ஏக்கமாக எழுந்தது. ஒரு மானிடனை விரும்பி, மனிதருள் இருக்கும் உயர் சிறப்புகளைத் தானும் அடைய எத்தனித்துத் தோற்றுபோய் பின்னர் உயிர்த்தியாகம் செய்து அமரத்துவம் அடைகிறாள்.

விலங்குப் பண்ணை என்ற நூல் ஜோர்ஜ் ஓர்வல் எழுதிய Animal Farm என்ற ஆங்கில மூலநூலின் தமிழாக்கமாகும். அவுஸ்திரேலியாவில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் நல்லைக்குமரன் குமாரசாமி அவர்கள் உதயம் வெளியீடாக இந்நூலை 2005இல் வெளியிட்டிருக்கிறார். மேலை நாடுகளில் உயர்வகுப்புகளின் பாடநூலாகவும், பின்னர் ஆங்கிலத்திரைப்படமாகவும் இந்நாவல் ஏற்கெனவே வெளிவந்து பிரபல்யமாகியிருந்தது. இரண்டாம் உலக யுத்த காலக்கட்டத்தில் உலக அரசியல் பற்றி அங்கதச் சுவையுடன் பிரிட்டனில் எழுதப்பட்ட நாவல் இதுவாகும். இக்கதையின் மூலக்கரு 1937இல் ஸ்பானிய உள்நாட்டு யுத்தத்தின்போது மூலநூலாசிரியர் இணைந்து போரிட்டவேளை ஸ்பானிய இடதுசாரிகளான கம்யூனிஸ்டுகள் பூண்டோடு சுத்திகரிக்கப்பட்டதைக் கண்கண்ட காட்சிகளால் மனதில் உருவானதாகும். ஹீரோஷிமா அணுக்குண்டு வீச்சையடுத்து ஐப்பான் சரணடைந்த மாதத்தில் வெளியாகிய நாவல் இது. ஓர்வேல் இந்நூலின் அரசு பயங்கரவாதம், பிரச்சாரம், புரட்சிப்பாதையில் சந்திக்கும் துரோகத்தனங்கள் ஆகியவற்றின் அராஜகங்கள் பற்றி அனுபவரீதியாகக் குறிப்பிடுகின்றார். பேசுவதற்கும், சிந்திப்பதற்குமான பூரண சுதந்திரம், மேற்குலகின் வளர்ச்சிக்கு மூலாதாரமாக இருப்பதை இந்நூலில் ஆங்காங்கே கோடிட்டுக் காட்டுகின்றார்.

அவுஸ்திரேலியாவில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் மற்றொரு ஈழத்துத் படைப்பாளியான எஸ்.பொன்னுத்துரை என்னும் எஸ். பொ. புலம்பெயர்ந்த வாழ்விலும் எழுத்துத்துறையிலும் பதிப்புத்துறையிலும் தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணித்துச் செயற்படுபவர். தனது மித்ர வெளியீட்டகத்தின் வாயிலாக ஈழத்தவரின் நூல்களை மாதிரிமல்லாது தமிழ் இலக்கிய உலகின் அனைத்து மூலைகளிலிருந்தும். எழுத்தாளர்களை இனம்கண்டு தன் பதிப்பகத்தின் வாயிலாக அவர்களது படைப்பிலக்கியங்களுக்கு நூல் வடிவம் வழங்கி வருபவர். இவர் ஹால என்ற பெயரில் ஒரு மொழிபெயர்ப்பு நாவலை எழுதியிருக்கிறார். செம்பென் ஓன்மான் ஆபிரிக்க மூலநூலாக எழுதிய ஹால, எஸ்.பொவின் கைவண்ணத்தில் தமிழ் இலக்கிய உலகிற்குக் கிட்டியிருக்கிறது. சென்னை: தமிழினி பதிப்பகம், 1999இல் இதை வெளியிட்டிருந்தது.

மூல நூலாசிரியர் செம்பென் ஓன்மான் ஒரு எழுத்தாளரும் திரைப்பட இயக்குநருமாவார். மீனவராகத் தன் வாழ்க்கையை ஆரம்பித்த இவர் யுத்தத்தின் பின்னர் கப்பல் திருத்தும் தொழிலாளியாகி, தொழிற்சங்க ஈடுபாட்டில் அந்த

அனுபவங்களைத் திரட்டி நாவலாக எழுதத் தொடங்கியவர். ஹால (Xala-ஆண்மையற்ற) இவர் எழுதிய இயக்கிய திரைப்படமாகவும் நியு யோர்க்கில் வெளிவந்தது. ஆபிரிக்க சமுதாயத்தில் ஏகாதிபத்தியத்தின் வாரிசுகளாக முகிழ்ந்துள்ள மத்தியதரவர்க்கத்தின் ஆடம்பரத்தையும், பாரம்பரியமான ஆபிரிக்க நம்பிக்கைகளையும் மிகச் சாமர்த்தியமாக இந்நாவலில் அவர் இழைத்துள்ளார். ஆபிரிக்கச் சமூகத்தில் நிலவும் ஆண்-பெண் உறவுகள் பற்றி யதார்த்தமாகவும் ஆழமாகவும் இந்நாவல் பேசுகின்றது. ஆபிரிக்க மொழியிலிருந்து நேரடியான தமிழ் வாசகருக்கு ஹால வந்தடைந்திருக்கின்றது.

கில்கமேஷ் காவியம் உலகில் தோன்றிய முதல் இலக்கியம் என்ற வகையில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. லண்டனில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் வைத்திய கலாநிதி எஸ். தியாகராஜா, சென்னை இராமநாதன் பதிப்பகத்தின் வாயிலாக 2002ல் இந்நூலை வெளியிட்டிருக்கிறார். உலகில் முதன் முதலாக மனித கரங்களால் எழுதப்பட்ட இலக்கியம் என்று கருதப்படும் இந்த சுமேரிய இலக்கியம் கலாநிதி தியாகராஜாவினால் ஆங்கில மொழிமூலமாகத் தமிழுக்கு மொழிபெயர்க்கப் பெற்றுள்ளது. 4700 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சுமேரிய நாட்டில் உருக் என்ற நகரை தாபித்து ஆண்ட மன்னன் கில்கமேஷ். அவனது வரலாறு அவனது ஆட்சிக்காலத்திலேயே இதிகாசக் கதைகளாக சுமேரிய மொழியில் களிமண் வில்லைகளில் எழுதிவைக்கப் பட்டிருந்தன. பின்னர் எழுந்த அக்காடியர்களால் கி.மு. 2200-1800 காலப்பகுதியில் கில்கமேஷ் காவியம் அக்காடிய மொழியில் பெயர்க்கப்பட்டு களிமண் சாசனங்களில் எழுதிப் பேணப்பட்டது. 19ம் நூற்றாண்டில் அகழ்வாராய்ச்சியாளர்கள் மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் புதைபடிவக் கிடந்த நகரங்களை அகழ்ந்து வெளிக்கொண்டுவரும் வேளை, இந்தக் களிமண் சாசனங்கள் தோண்டிபெறக்கப்பட்டு மீண்டும் உலகுக்கு

வெளிச்சமிட்டுக் காட்டப்பட்டன. கில்கமேஷ் காவியத்தை ஒரு வீரசாகசக் கதையாக, அறநிலை உணர்த்தும் கதையாக, துன்பியல் நாடகமாக பல்வேறு மட்டங்களில் மதிப்பிடப்படலாம். சாதாரணமான அன்றாட வாழ்வுக்கு அப்பால் வித்தியாசமான அனுபவங்களை சந்திக்க விரையும் மனிதசுபாவம், அறிவை விரிவாக்கிக் கொள்ள விழையும் உந்துதல், இறவாமல் என்றுமே நிரந்தரமாக வாழக்கூடிய வழியைத் தேடும் ஆர்வம், இறுதியில் மனித வாழ்வின் நிலையாமையை உணரும்போது ஏற்படும் ஏமாற்றம் இவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்ததே கில்கமேஷ் காவியம்.

ஈழத்தமிழருக்குப் பிறந்த மண்ணிலே கிட்டாத பல வாய்ப்புக்கள் புகுந்த மண்ணிலே கிட்டியுள்ளன. தொழில் பெறச் சுதந்திரமும், அடுத்த தலைமுறையினருக்கு வளமான உயர்கல்வி வாய்ப்புக்களை எவ்விதத்தரப்படுத்தலும் சமூகக் கட்டுப்பாடுகளும் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளும் இன்றி உலகின் சிறந்த பல்கலைக்கழகங்களில் வழங்க வாய்ப்புக்கிட்டியது. புகுந்த நாட்டின் தேசிய மொழியைக் கற்று அதன் பலத்துடன் தொழில் வாய்ப்பு பெற்றுக்கொள்வதுடன் மட்டுமல்லாது அந்தத் தேசிய இனத்துடன் சில எல்லைகள் வரையாவது சென்று கலந்துறவாடும் புதிய அனுபவங்கள் கிட்டியிருக்கின்றன. இத்தாலி, ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், டென்மார்க் போன்ற நாடுகளிலே தாம் கற்ற அந்நாட்டுத் தேசிய மொழிகளுக்கூடாக அவர்களது இலக்கியங்களையும் இலக்கியவாதிகளையும் மொழிப்பெயர்ப்பாளர் என்ற இடைத்தரகரின்றி நுகரும் வாய்ப்பினையும் புலம்பெயர்ந்த தமிழர் குறிப்பாக இரண்டாம் தலைமுறையினர் பெற்றிருக்கிறார்கள். அதன் வழியாக புகலிட நாட்டின் வளமான புதிய இலக்கிய உலகுக்குள் சாவதானமாகச் சஞ்சரிக்க அவர்களால் முடிகின்றது.

பிரான்சில் வாழும் ஒரு தமிழ் படைப்பாளியால் விக்டர் ஹியூகோ, அலெக்சாண்டர் டூமாஸ், மாப்சான், போல் சார்த்தர் ஆகியோருடைய இலக்கிய மேதமைக்குள் மொழிபெயர்ப்பு களுடாகவன்றி நேரடியாகவே நுழைந்து பார்க்க முடிகின்றது.

1940 களில் ஈழகேசரிப்பத்திரிகை ஓரளவு எங்கள் புத்திலக்கிய நோக்கத்தை நிறைவேற்றி வைத்தாலும் அது எங்களுக்குத் திருப்தியாக அமையவில்லை. ஈழகேசரி முன்பு குறிப்பிட்டதுபோல பழைய பண்டிதத்தனத்தில் இறுகக் காலூன்றியிருந்தது. அக்காலத்தில் செய்யுள் நடையில் அமைந்த பழம் பெரும் காவியங்களும் அவ்வழி வருவையுடைய இலக்கியம் என்றும்மற்றும் சிறுகதை, நாவல் முதலியன வெறும் பொழுது போக்குச் சில்லறைகள் என்றும் ஒரு கருத்து படித்தவர்கள், பண்டிதர்கள், வித்துவான்களிடமிருந்தது. அதை மறுத்து சிறுகதை, நாவல், கவிதை முதலிய படைப்புக்களும் நல்ல இலக்கியங்களே என்று நிலைநாட்டுவதுதான் மறுமலர்ச்சியின் முக்கிய குறிக்கோளாக இருந்தது. ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞர்களிடம் இலக்கியம் என்பது பழைய சங்கப் பாடல்களும், சிலப்பதிகாரம், கம்பராமாயணம் போன்றவைபுமே. பொதுவாக இலக்கியம் என்பது செய்யுள் வடிவத்தில் மட்டுமே

இருப்பதாகக் கருதினார்கள். செய்யுள்களிலும் இலகுவில் கருத்து விளங்காத பெருவழக்கற்ற, புணர்ச்சியினால் பின்னப்பட்ட, சொற்களார் புணையப்பட்ட செய்யுள்களே இலக்கியம் என்று கருத்து பலரிடம் இருந்தது. பாரதி பாடல்கள் கூட அவர்களால் உயர்ந்த இலக்கியம் என ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை. நிகண்டு, தொல்காப்பியம் முதலான நூல்களைக் கற்ற பண்டிதர்களும், வித்துவான்களும் மட்டுமே இலக்கியம் செய்யத் தகுதியுடையவர்கள் என்று கருதினார்கள். சிறுகதைகள், நாவல்கள் என்பன பொழுது போக்காகப் பாமர மக்கள் படிக்கும் விடயம் என்று கருதினார்கள்.

இந்தக் கருத்தை உடைக்க வேண்டும்; சிறுகதை, நாவல், பாரதியார் கவிதை வழிவந்த கவிதைகள் எல்லாம் நல்ல இலக்கியங்கள்தாம் என்பதை வலியுறுத்த வேண்டும்; நிலைநாட்ட வேண்டும் என்ற வெறி எங்களுக்கு இருந்தது. எங்கள் வெற்றியைத் தீர்மானிப்பதற்கான கருவியாகவே மறுமலர்ச்சியை உருவாக்கினோம்.

- குரனம் 80: நேர்காணலில் வரதர்

இதனால் மற்றையோருக்கு தாயகத்தில் எட்டாக்கனியான சுவையான பல இலக்கிய உணர்வுகளையும் சுகானுவங்களையும் கண்டு உணர்ந்து தமது படைப்புக்களுள் புகுத்தவும் புலம்பெயர்ந்தோரால் முடிகின்றது. இன்னும் ஒரு படி மேலே போய் அந்த அழியா இலக்கியங்களையும் இலக்கிய மேதைகளையும் “யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” என்ற முதுமொழிக்கேற்ப தமிழிலும் பதிந்துவைக்க முடிகின்றது. இந்த அதி உன்னதமான வாய்ப்பினை புலம்பெயர்ந்த அனைவரும் பெற்றிருந்தபோதிலும், எம்மவரில் ஒருசிலரே அதனை உணர்ந்து உள்வாங்கி, பதிவாக்கி வரலாறுக்கும் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுவந்துள்ளனர்.

அ. முத்துலிங்கம் கனடாவில் தற்போது வாழ்ந்துவரும் ஈழத்துப் படைப்பாளி. உலகத்தமிழ் இலக்கியங்களையும் எமது கவன ஈர்ப்பைப் பெறவேண்டிய படைப்பாளிகளையும் தமிழ்வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தும் பாரிய பணியை அவர் ஆரவாரமில்லாமல் அமைதியாகச் செய்துவருகின்றார். கடிகாரம் அமைதியாக எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறது என்ற இவரது நூல் சென்னை, உயிர்மை பதிப்பக வெளியீடாக 2006இல் வெளிவந்திருக்கிறது. தமிழ் எழுத்தாளர்களின் பார்வையில் உலகத்து இலக்கியம் பற்றிய கருத்துக்களைப் பதிவுசெய்யும் இந்நூலில், தன் எழுத்தாள நண்பர்களிடம் சமீபத்தில் அவர்களைக் கவர்ந்த புத்தகம் என்ன, அது ஏன் கவர்ந்தது என்று கேட்டு அவர்களது பகிர்தலை இங்கு நூலாக்கியிருக்கிறார். இதில் அம்பை, சாரு நிவேதிதா, இரா. முருகன், காஞ்சனா தாமோதரன், பி. ஏ. கிருஷ்ணன், மனுஷ்ய புத்திரன், நாஞ்சில் நாடன், எஸ். ராமகிருஷ்ணன், சுஜாதா, வாசந்தி, அசோகமித்திரன், இந்திரா பார்த்தசாரதி, ஜெயமோகன், பொ. கருணாகரமூர்த்தி, மாலன், அ. முத்துலிங்கம், பாவண்ணன், ஷோபாசக்தி, சுகுமாரன், வெங்கடசாமிநாதன் ஆகிய 20 படைப்பாளிகள் தத்தமது விருப்பத்துக்குரிய உலக இலக்கிய நூல்களைப் பற்றிய உணர்வுகளைப் பதிவுசெய்திருக்கின்றனர்.

வியத்தலும் இலமே என்பது அ. முத்துலிங்கம் எழுதிய மற்றுமொரு நூல். நாகர்கோவில்; காலச் சுவடு பதிப்பகம். 2006இல் இந்நூலை வெளியிட்டிருந்தது. தமிழ் இலக்கியத்துக்கு உலகத்துப் படைப்பாளிகளை அறிமுகப்படுத்தும் முயற்சி இது. இது ஒரு நேர்காணல்களின் தொகுப்பு. முத்துலிங்கம் நேர்கண்டவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் எழுத்தாளர்கள், எளிதில் அகப்படாத புகழ்பெற்ற இவர்கள் தமிழர்களுக்கு அதிகம் பரிச்சயமில்லாதவர்கள். மிகச்சுவாரஸ்யமான இவர்களது நேர்காணல்கள் வாசகர்களை பரந்தொரு உலகவாசிப்பிற்கு இட்டுச்செல்கின்றது. அமினாட்டா ஃபோர்னா, அகில் சர்மா, டேவிட் செடாரிஸ், டேவிட் பெஸ்மோஸ்கிஸ், கிறிஸ் ஃபிலார்டி, மொகமட் சஸீகு அலி, ஷ்யாம் செல்வதுரை, ஜெனி வீவ், ஜோர்ஜ் எஸ்ஹார்ட், வார்டென் கரியோ, டேவிட் ஓவன், டீன் கில்மோர், மேரி ஆன் மோகன்ராஜ், மார்கிரட் அட்லூட்,

ரோபையாஸ் லூல்ஃப், ஃபிராங்க் மக் கொர்ட், பிரிஸ்கி காஃவ்மன், எலெய்ன் பெய்லீன், அலிஸ் மன்றோ ஆகிய இருபது பேரின் நேர்காணல்கள் இத்தொகுப்பில் பதிவாகியுள்ளன. புலம்பெயர் வாழ்வியலில் தான் சந்தித்த இவர்களைத் தமிழ் வாசகனுக்கும் அறிமுகமாக்கும் பணி புலம்பெயர் வாழ்வியலின் வழியாகவே இவருக்கு எளிதில் கைகூடியது எனலாம்.

புகலிட வாழ்வில், எம்மில் பலர் இன்னமும் தாயக நினைவுகளில் முற்றாக மூழ்கி அந்த உலகிலேயே 25 வருடங்கள் கழிந்த நிலையிலும் விடாப்பிடியாகச் சஞ்சரித்துக்கொண்டும் இலக்கியம் படைத்துக்கொண்டும் வாழ்கின்றார்கள். தமது அந்நிய மொழியறிவை தொழில்வாய்ப்புக்காக மாத்திரமன்றி, இலக்கிய நுகர்விற்காகவும் விருத்தியாக்கி ஈழத்து சமகாலத் தமிழ் இலக்கியங்களை புகலிட மொழிகளில் கொண்டுவந்து சேர்க்க முயலவேண்டும். அதேபோல புகலிட இலக்கியங்களையும் தமிழ் மொழியில் அறிமுகப்படுத்த வேண்டும். எம்மால் இது முடியாது போகுமிடத்து அடுத்த தலைமுறையினருக்காவது இதற்கான பயிற்சியையும், ஆலோசனைகளையும் வழங்க வேண்டும்.

புகலிடத்தில் தற்போதுள்ள வாழ்வியல் சூழலில் பன்னாட்டு இலக்கியங்கள் தமிழில் வெளிவருவதற்கான சாத்தியம் அதிகமாகவே காணப்படுகின்றன. புகலிடத் தமிழ்க் குழந்தைகள் குறிப்பாக இரண்டாம் தலைமுறையினர் தத்தம் வதிவிட நாடுகளில் தேசிய மொழிகளில் கல்வி கற்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்றுள்ளதனால். அவர்கள் பல புகலிட இலக்கியங்களைத் தரிசிக்கும் பாக்கியம் பெறுகின்றார்கள். இதுவரை காலமும் தாயகத்தில் கிடைத்திராத ஒரு இனிய அனுபவத்தை இந்த இரண்டாம் தலைமுறைத் தமிழ்க் குழந்தைகள் உலகெங்கிலும் இருந்து பெற்று வருகின்றார்கள்.

ஆங்கிலம், ஜேர்மன், பிரெஞ்சு, டேனிஷ் என்ற பல்வேறு மொழிகளிலும் வழங்கும் இலக்கியங்களை அவர்கள் நேரடியாகச் சுவைக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டுகின்றது. ஓரளவு தமிழிலும் அவர்கள் புலமை பெற்றவர்களாக இருந்தால், அவற்றைத் தமிழாக்கும் வாய்ப்பையும், தமிழில் உள்ள இலக்கியங்களை அந்தந்த மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கும் ஞானத்தையும் அவர்கள் காலக்கிராமத்தில் பெறுவார்கள் என்பது உண்மை. இத்தகைய சிறுவர்களின் மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகளை ஆதரிக்கும் வகையில் புகலிடத்திலுள்ள தமிழ்ப் பள்ளிகள் பட்டறைகள் ஒழுங்கு செய்து வருவதாகவும் செய்திகள் கிட்டுகின்றன. இது ஓர் ஆக்கபூர்வமான விடயமாகும்.

பன்னாட்டு இலக்கியங்களில் செழுமைபெற்ற படைப்புகளை மூல மொழியிலிருந்து நேரடியாகத் தமிழுக்குச் சுவைகுன்றாது கொண்டுவந்து சேர்த்த புலம்பெயர்ந்து சென்ற எம்மவரைப் பற்றியே அதிகம் இங்கு பேசியுள்ளோம். தமிழினி வரலாற்று மூலங்களைத் தேடி உலகில் மூலை முடுக்குகளில் தேடல் தாகத்துடன் வலம்வரும் எம்மவர் பலரைப்பற்றியும் இங்கு ஒரு பதிவுக்காகக் குறிப்பிடலாம். அவுஸ்தி ரேலியாவிலிருந்து தமிழ் ஆய்வுப்பணியாற்றும் கலாநிதி முருகர்

குணசிங்கம் உலகெங்கிலும் உள்ள ஆய்வு நூலகங்களுக்குள் நுழைந்து அங்கு பேணப்பட்டுவரும் ஈழத்தமிழரின் வரலாற்று மூலதாரங்களைத் தேடிக்கண்டறிந்து அவற்றை மீளவும் எமக்குப் படைபலாக்கி வருவதை அவரது அண்மைக்கால நூல்களிலிருந்து அனைவரும் அறியக்கூடியதாக உள்ளது.

முன்னர் ஒரு காலத்தில் தவத்திரு தனிநாயகம் அடிகள் தனது Tamil Culture என்ற தமிழியல் ஆய்வு இதழில், நியூசிலாந்தில் தமிழ் பெயர் பொறித்த கப்பலில் பயன்படுத்தப்படும் பெரிய மணியொன்றினை கண்டதாகக் குறிப்பிட்டிருந்தார். அந்தத் தகவலை அடிப்படையாகக் கொண்டு நியூசிலாந்தின் வெலிங்டன் மாநிலத்தில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழரான ஆ.தா. ஆறுமுகம் விரிவான ஆய்வினைத் தொடங்கினார். நியூசிலாந்தின் மௌரியர்கள் எனப்படும் பழங்குடியினர் வாழும் பிரதேசமொன்றிலிருந்து கிழங்கு அவிப்பதற்கான ஏதனமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்த இந்த மணியை - அந்தத் தமிழ்மணி பற்றியும் (வெலிங்டன் அருங்காட்சியகத்தில் பாதுகாப்பாகக் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ள அந்த மணிக்கும் Tamil Bell என்றுதான் பெயரிட்டுள்ளார்கள்.) அதனோடு ஒட்டியதாக 15ம் நூற்றாண்டில் அங்கு Raglan பகுதியில் புதைபுண்ட மரக்கலம் ஒன்று பற்றியும், அதிலிருந்து பிரித்தெடுக்கப்பட்ட தமிழ்ப் பட்டயமொன்று ஆய்வாளர்களால் அங்கு தொலைக்கப்பட்டது பற்றியும் பல சுவையான தகவல்களைத் தன் தேடலின்போது பெற்றுக்கொண்டார். இத்தகவல்களையெல்லாம் நியூசிலாந்தில் தமிழன் பதித்த சுவடுகள் என்ற தலைப்பில் ஒரு ஆய்வு நூலாகவும் தந்திருக்கிறார். இந்த மணியும் இந்த மரக்கலத்திற்கு உரியதென்பதே ஆய்வாளரின் கருத்தாகும். நியூசிலாந்தின் Christ Church என்ற இடத்தில் காணப்படும் Weka Pass குகை ஓவியங்களையும் தமிழர் சார்ந்ததாக நிறுவ முனையும் திரு ஆ.தா. ஆறுமுகம், அதற்கு ஆதாரமாக அவ்வோவியங்களில் செறிந்து காணப்படும் திரிகூலக் குறியையும், சுவனத்திற்கெடுத்துள்ளார். நியூசிலாந்தில் தமிழன் பதித்த சுவடுகள் என்ற இந்நூல் ஜனவரி 2007இல் நியூசிலாந்தின், வெலிங்க்டன் தமிழ்ச்சங்க வெளியீடாக மலர்ந்துள்ளது. யாழ்ப்பாணம், புன்னாலைக்கட்டுவனில் பிறந்து தெல்லிப்பளை மேற்கில் வளர்ந்து. இளவாலையில் திருமணம் செய்த தமிழாசிரியரான பண்டிதர் ஆறுமுகம், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டம் பெற்றவர். மு/ஓட்டுகட்டான் மகா வித்தியாலயத்தில் அதிபராகப் பணியாற்றி 1985இல் ஓய்வுபெற்றவர். தற்போது நியூசிலாந்தில் புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்துவருகின்றார்.

முதலாம் தலைமுறையினரின் தமிழ்சார்ந்த பணிகளுக்குத் தாம் ஒன்றும் சளைத்தவர்கள் அல்லர் என்று இரண்டாம் தலைமுறையினரும் இன்று புலம்பெயர் நாடுகளில் புறப்பட்டுவிட்டார்கள். சர்வதேசப் பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழ்ச் சங்கங்களை அமைப்பதிலிருந்து, தமிழின் பெருமையையும் அதன் ஆழமான கலாசாரத்தையும், பண்பாட்டையும் தமது பள்ளித் தோழர்களான பிறமொழியினருக்குத் தெரிவிப்பதுவரை அவர்கள் களமிறங்கிவிட்டார்கள் என்று தெரிகின்றது. இதற்கு

புகலிடத்தில் இயங்கிவரும் வானொலி, தொலைக்காட்சி நிலையங்கள் மேலும் சுதந்திரமான களம் அமைத்துக் கொடுத்து வருகின்றன.

மலரும் மொட்டுக்கள் என்ற தலைப்பில் 2005இல் ஒரு நூல் வெளியிடப்பட்டிருந்தது. நடாமோகன் நடாத்தும் லண்டன் தமிழ் வானொலி நிகழ்வுகளில் பங்குகொண்ட சிறுவர்கள் இணைந்து படைத்த 125 பக்கம் கொண்ட நூல் இதுவாகும். இதில் ஐரோப்பிய நாடுகளில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் சிறுவர்களால் தத்தம் புகலிட நாட்டுத் தேசிய மொழிகளில் வழக்கிலிருந்த குட்டிக்கதைகள் உள்வாங்கப்பட்டு தமிழில் அவை லண்டன் தமிழ் வானொலியில் மலரும் மொட்டுக்கள் என்ற சிறுவர் நிகழ்ச்சியின்போது வாசிக்கப்பட்டன. ஐரோப்பிய ஸ்கன்டினேவிய பாடசாலைகளில் பயிலும் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுவர் சிறுமியர் இந்நிகழ்ச்சியில் ஆவலுடன் இணைந்து தத்தம் கதைகளை வானொலியில் வாயிலாக வழங்கினார்கள். உலகத்து நாட்டார் கதைகளும், தமிழில் அதுவரை அறியப்படாத பல நீதிக்கதைகளும் இவ்வகையில் தமிழில் நுழைய வாய்ப்பினை லண்டன் தமிழ் வானொலி வழங்கியிருந்தது. இப்படி படிக்கப்பட்ட 92 குட்டிக்கதைகள் இந்நூலில் நிகழ்ச்சித் தலைப்பையே நூலின் தலைப்பாகக்கொண்டு தொகுக்கப்பெற்றுள்ளன. ஜேர்மனி உலகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு இயக்கத்தின் தலைவர் பரம. விசுவலிங்கம் அவர்களின் விதப்புரையுடன் கூடிய இந்நூல் கொழும்பில் அச்சிடப்பட்டிருந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இளைய தலைமுறையினரின் படைப்புக்களில் மற்றுமொரு மைல்கல்லாக அமைவது ஜேர்மனியிலிருந்து முற்று முழுதாக ஜேர்மன் மொழியில் வெளிவந்திருக்கும் Die leckere tamilische Kuche டீ லெக்கர தமிழிஷு குஷ்ஷ்ஷு என்ற தலைப்பிலான ஒரு அழகான படைப்பு. தமிழில் சுவையான தமிழ் உணவுகள் என்றும் இந்நூலுக்குத் தலைப்பிடப்பட்டுள்ளது. தலைப்பிலும், முகவுரையிலும், சமையல் குறிப்பின் தலைப்புகளிலும் மாத்திரமே தமிழ் மொழி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. முற்று முழுதாக ஜேர்மன் வாசகரையும், ஜேர்மன் மொழி தெரிந்த தமிழ் இளந்தலைமுறையினரையும் கருத்திற்கொண்டே இந்நூல் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. இதை எழுதியவர் ஜோர்ஜ் டயஸ் என்ற இரண்டாம் தலைமுறையைச் சேர்ந்த புகலிடத் தமிழ் இளைஞர் ஒருவர். தாயார் புஷ்பராணி ஜோர்ஜ் ஏற்கெனவே ஈழத்து ஆக்க இலக்கியத்துறையில் அறிமுகமானவர். பருத்தித்துறையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட புஷ்பராணி ஜோர்ஜ் 1988இல் தன் குடும்பத்தினருடன் புலம்பெயர்ந்து ஜேர்மனிக்கு வந்து வாழ்ந்து வருகின்றார்.

ஜோர்ஜ் டயசின் நூலின் தலைப்பைப் பார்த்ததும் ஏதோ முற்று முழுதான சமையல் கலை நூல் என்ற உணர்வினை ஏற்படுத்திவிடக்கூடும். ஆனால் இந்த நூலை ஆழமாக உள்வாங்கும்போது, ஈழத்துத் தமிழரின் சுவையான சமையல் கலையை மாத்திரம் ஜேர்மனியர்களுக்குப் புரிய வைக்கும் நூல் இது அல்ல என்ற உண்மை வெளிச்சத்திற்கு வருகின்றது. அதற்கும் பல படிகள் மேலாகச் சென்று, ஈழத்தமிழரின் வரலாறு, பண்பாடு, Food Culture என்று கூறப்படும் உணவுக்

கலாசாரத்தை புகலிடமொன்றின் அந்நியருக்கு அதுவும் – அவர்களின் தாய்மொழியில் வழங்குவதனுடாக – ஈழத்தமிழரின் விழுமியங்களை பெருமைமிகு வாழ்வியல் வழிமுறைகளை, பாரம்பரியமாகப் பின்பற்றப்பட்டு வரும் உணவுப் பழக்கவழக்கங்களை இந்நூல் புரியவைக்கின்றது.

இந்நூலின் முன்னுரையில் ஜோர்ஜ் டயஸ் குறிப்பிட்டுள்ள வாசகம் என்னைக் கவர்ந்தது.

“பிற பண்பாட்டைச் சேர்ந்தவர்களுடன் சரிக்குச் சமமாக தலைநிமிர்ந்து அவர்களுக்கு எம் மரபுப் பண்புகளையும் சம்பிரதாயங்களையும் எங்கள் கண்டுபிடிப்புகளையும் எம் வெற்றிகளையும் அறிமுகப்படுத்துவது பிறநாட்டவர்களுக்கும் நன்மை பயப்பதுடன் எமக்கும் ஆத்மதிருப்தியையும் பெருமகிழ்வையும் தருமென்பது திண்ணம்” என்று குறிப்பிடும் ஜோர்ஜ் டயஸினது அறிமுக வாசகம் – அது ஒரு புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழ்க் குடும்பத்தின் இரண்டாம் தலைமுறை இளைஞன் ஒருவனிடமிருந்து வெளிவருவதால் – மிகுந்த அவதானத்தையும் பெறுகின்றது.

இலங்கைத் தமிழரின் வாழிடமும் பண்பாடும் எனத் தொடங்கும் நூலின் அறிமுகப்பக்கம் ஜேர்மன் வாசகருக்கு புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழரின் தாயகத்தின் நிலவமைப்பையும் தாவரவளத்தையும் அவர்கள் விட்டுவந்துள்ள செழுமையான பண்பாட்டையும் வரலாற்றையும் வண்ணப் படங்களுடன் சுருக்கமாக விளக்குகின்றது. அதையடுத்து சிங்களத்தையும் சிங்களவரின் பண்பாட்டையும் சிறிது கூறி, தமிழரின் மொழியை அதன் வரிவடிவங்களை கோடிட்டுக்காட்டி, அவர்களது வாழ்வியல் அறிமுகத்திற்கு வருகின்றது. அதையடுத்து இலங்கையும் அதில் தமிழரின் வாழிடப் பிரதேசமும் என்ற பகுதி வரைபட, புகைப்பட உதவியுடன் இரத்தினச் சுருக்கமாக, தமிழரின் தாயகத்தை விளக்கி விரிக்கின்றது. ஈழத்தின் தாவர வளம், விலங்கு வளம் பற்றிய புகைப்படத் தொகுப்புடன் தொடரும் இந்நூல் தொடர்ந்து தமிழர் கலாசாரம் பற்றி அவர்களது மரத்தடி வழிபாடு பற்றி, கிடுகு வேலிப் பாரம்பரியம் பற்றி, திருமணத்தில் தாலி பற்றி ஒவ்வொன்றாகக் குறிப்பிட்டு அந்நிய தேசமொன்றின் வாசகரை தான் முற்றும் அறிந்திராத தமிழரின் தாயகத்தின் கிராமமொன்றுக்கு மானசீகமாக அழைத்துச் செல்கின்றது.

இப்படியாக பல்வேறு யுத்திகளினூடாக, படிப்படியாக வாசகரை சமையலறை வரை நகர்த்திச் செல்லும் ஜோர்ஜ் டயஸ் இப்பொழுது தமிழரின் நளபாகத்தின் முக்கிய அங்கமான வாசனைத் திரவியங்கள், சுவையூட்டும் தானியங்கள் பற்றிக் குறிப்பிட வருகிறார். ஒவ்வொரு பக்கத்தையும் தனித்தனி வாசனைத் திரவியங்களுக்கு வழங்கி தெளிவாக அவற்றை விளக்கிச் செல்கிறார். மிளகாய் என்ற பக்கத்தில் செத்தல் மிளகாய் பச்சை மிளகாய் ஆகியவற்றை பசுமைமிகு புகைப்படங்களாகத் தந்திருப்பதுடன் பழுத்துக் குலுங்கும் மிளகாய் செடிகளையும் படம்பிடித்து அதன் மூலத்தையும்

வாசகருக்கு அறிவிக்கிறார். இப்படியே இஞ்சி, மஞ்சள், வெந்தயம், மிளகு, மரக்கறிகள், தேங்காய், வாழை, பனை, பழங்கள் என்று தான் பின்னர் தனது உணவுத் தயாரிப்பிக்குப் பயன்படுத்தப்போகும் பதார்த்த வகைகளுக்கான மூலப்பொருட்களை அதன் பிறப்பிடத்திலிருந்து வாசகருக்கு விளக்கிவைத்திருக்கும் ஜோர்ஜ் டயஸின் இந்தச் சுவையான தமிழ் உணவுகள் என்ற நூலை வெறும் சமையற்கலை நூல் என்று மாத்திரம் குறிப்பிடவே முடியாதுள்ளது. ஜோர்ஜ் டயஸ் இந்நூலை உருவாக்கியதற்கான காரணத்தையும் தன் முன்னுரையில் தெளிவாக முன் வைக்கிறார். இந்நூலின் உருவாக்கத்தின் நோக்கம், எம் தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தின், உன்னத சமையற் கலையையும், அதற்குப் பயன்படுத்தப்படும் மூலப்பொருட்களையும் குறிப்பாக, எமது பிராந்தியங்களில் உற்பத்தி செய்யப்படும் மருத்துவ குணாம்சம் பொருந்திய பலசரக்கு வகைகள், தானியங்கள், பல்வேறு கீழைத்தேய மரக்கறி வகைகள், கிழங்கு வகைகள், கீரை வகைகள் முதலியவற்றையும் பாரம்பரிய தமிழர் சமையற்கலையின் சிறப்பையும் மேம்பாட்டையும் பிறநாட்டவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துவதுடன் அதன் மூலம் அவர்களுக்கு எமது முன்னோர்கள் தேடி வைத்த ஆரோக்கிய வாழ்வின் வழிமுறைகளையும் புதிய சக்தியையும் மகிழ்ச்சியையும் எற்படுத்துவதே இந்நூலின் படைப்பாளி ஜோர்ஜ் டயஸ், இப்பாரியபணியை முன்னின்று நடத்தி முடித்தமைக்குக் காரணம் என்கிறார். உலகில் மிக நாகரிகமான உணவுப் பழக்கங்களை மேலை நாட்டவரே கொண்டுள்ளனர் என்ற மாயையை இந்நூல் குறைந்த பட்சம் ஜேர்மனியரிடையேயாவது அவர்களது மொழியிலேயே விளக்கி அதை நீக்கி வைக்கும் வலுவைப் பெற்றிருக்கிறது. ஜேர்மனியர்களின் பார்வையில் தமது நாட்டில் அகதிகளாகப் புலம்பெயர்ந்த தமிழர் என்ற ஓர் இனம் பற்றிய விரிவான பார்வையை இந்நூல் புகலிடத்தில் உருவாக்கியுள்ளது.

அவுஸ்திரேலியாவின் முருகர் குணசிங்கம், நியூசிலாந்தின் ஆ. தா. ஆறுமுகம், டென்மார்க்கின் தர்மகுலசிங்கம், ஜேர்மனியின் சரவணபவன், லண்டனின் என். செல்வராஜா, பின்லாந்தின் உதயணன் போன்ற இன்னும் பலர் தத்தம் புகலிட தேசங்களில் இருந்துக்கொண்டு மட்டுப்படுத்தப்பட்ட சுய நிதிவளத்துடன், தனி மனித முயற்சிகளாகப் பல தமிழியல் ஆய்வுகளையும், இலக்கியத் தேடல்களையும், வரலாற்றுப் பதிவுகளையும் இன்றும் செய்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அனைவரினதும் பணிகள் விரிவான பதிவுக்குள்ளாக்கப்பட வேண்டியவையாகும். நாளை அவர்களது வழித்தோன்றல்களும் தமது முன்னோரின் பாதையில் அதையே செய்வார்கள். அதே வேளை நம்மில் ஒருசாரார் இலக்கிய மேடைகளிலும், கைக்கெட்டும் சஞ்சிகைகளிலும் மெல்லத் தமிழ் இனிச் சாகும் என்று பாரதி தானகச் சொல்லாத வார்த்தைகளை அவனே சொன்னதாக முழுங்கிக் கொண்டுதான் இருப்பார்கள் இன்னும் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு.

பயணத்தில் நசியப் போதும் புற்கள்

வை.சா.ரங்குணி

நிமிர்கின்ற எல்லாப் பேனாக்களின் அடியிலும்
கயிறுகள் கட்டி இழுக்கப்படுகின்றன
சமாதானப் புள்ளியை நோக்கி.

இறந்து விட்ட கவிஞர்களின் விரல்கள்
இறுகப் பிடித்திருந்த பேனாக்கள்
எழுவதற்கும், எழுதுவதற்கும்
திராணியற்று
எஜமானர்களின் மனவுடலங்களுடன்
சிதையேறுகின்றன.

பால் வேறுபாடிழந்து
பிரசவ வலியில் அடிவயிறு பொத்தி
அழுது கொண்டே
'பிரம்மா'க்கள் பித்தர்களாகி
சுவர்களில் மோதி
செத்துத் தொலைகின்றனர்.

'கடவுள்கள்' சிறுநீர் கழிக்கும் பொழுதில்
எழுதப்படுகின்ற எதுவும்
வெளியிடப்படாமல்
போலியாக விடகிறது பொழுது.

தூரித முணர்ந்து ஓட வேண்டிய
இளைஞர்களின் கால்கள்
நேசிக்கப்படும் விரோதிகளால்
கற்களோடு கட்டப்படுகின்றன.

வெள்ளைத் தாள்களை அடுக்கிக் கட்டி
புத்தகமாக்க முயற்சிக்கிறது சமூகம்

'டார்வின்'களின் அழகையில்
சுபம் போடப்படும் போது
விடிந்து விடும் என்று காத்திருக்கும்
அனைவருக் காகவும்.

செயற்கைச் சூரியன்களை
பட்டறைகளில் உற்பத்திக்கிறோம்.
உத்தரவாதத்துடன் வாங்கிப் போய்
அறையில் மூலையில் பொருத்தும்
அனைவருமறிக!

செயற்கையாக
சூரியன்களைப் பிரசவிக்கின்ற
தாய்மார்களெல்லாம்
எழுதுபவர்களுக்கு
எதிரானவர்களென்று

நவக்கிரகங்களினாட்சியில்
மிருகமுணர்ந்து தொங்கிக் கொண்டிருக்கும்
கடைசியுயிருக்கான சவால்
சுகதியில் அமிழ்ந்து
இரத்தக் கறையோடு எழுந்து நிற்கிறது,
ஒரு கையில் மண்டையோட்டையும்
மறுகையில் மனிதத்தையும் ஏந்தி

உலகத்திலுள்ள எல்லா
அரசியல் வாதிகளும் புறப்படுக
உங்கள் பயணத்தில்
நசியப் போதும் புற்களைப்
பாதுகாக்க !!!

“நீ கூத்தாடித் தான் திரியப் போறாய்போலெ” என்று அம்மா இடையிடையே சொல்லிச் சினந்து கொண்டிருந்தா. அம்மா தப்பாக அப்படியொன்றும் சொல்லவில்லை. எனக்கு நாடகத்தில் சரியான நாட்டம். சிறிசில் கொள்ளை ஆசை. நாடகம் எங்கே நடந்தாலும் பார்க்க வெளிக்கிட்டு விடுவேன். அப்பாவுக்கும் நாடகத்தில் நல்ல விருப்பம். தூர

இடங்களுக்கு அப்பா என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு போவார். நாடகம் பார்த்துவிட்டு வந்து நான் சும்மா இருக்க மாட்டேன். மற்ற நாளே துடங்கி விடுவேன். அயலில் இருக்கும் என் வயது ஒத்த வர்களைச் சேர்த்துக் கொள்வேன். பெரிதாக ஒத்திகை எதுவும் நாங்கள் பார்ப்பதில்லை. மேடையில் பார்த்த நாடகத்துக்கு பேந்தென்ன ஒத்திகை? அந்தப் பெரிய நடிகர்கள் நடத்ததுபோல நாங்களும் நடப்போம்.

வீட்டுவளவுக்குள்ளே கூத்துக் கொட்டகை போடுவோம். எப்போதும் ஒரு வேலியோடு இணைத்துத்தான் கொட்டகை இருக்கும். கொட்டகையின் பின்பக்கம் வேலி. வேலியில் இருந்து சுமார் மூன்று யார் தூரத்தில் நேராக இரண்டு கிடங்கு கிண்டி, அதில் கப்புகளை நாட்டுவோம். வேலியில் தொடுத்து மூன்று பக்கங்களுக்கும் வளைகளை வைத்து கப்புகளுடன் இணைத்துக்கட்டுவோம். பக்கங்கள் இரண்டையும் மேற்புறத்தையும் சீலைகளால் மூடிக்கட்டுவோம். உள்ளே வேலியை மறைத்து ஒரு சீலை, அது பின் சீன். முன்பக்கம் இழுத்து மூடத்தகுந்த இன்னொரு சீலை. அது முன் சீன்.

பச்சை, சிவப்பு, மஞ்சள், நீலம் என பல வண்ணச் சீலைகளால் மூடிக்கட்டின கொட்டகை நல்ல வடிவாக இருக்கும். எல்லாம் அம்மாக்களின் சீலைகள்தான். இரகசியமாக எடுத்து வந்து விடுவோம். அவர்கள் கண்களில் படாமல் எப்படி அந்தச் சீலைகளைக் கட்டுகிறது? அம்மாக்கள் கண்டு ஏசுவார்கள். சில சமயம் அடியும் விழும். எங்களுக்கு இருக்கின்ற ஆர்வத்தில் அந்த அடி எங்களுக்கு தூசு. நொந்தாலும் தாங்கிக் கொள்வோம்.

கொட்டகை தயாரித்து முடிந்துவிட்டால், பிறகென்ன நாடகந்தான்! நான்தான் இயக்குனர். பிரதான நடிகர். நான் சொல்வதை எல்லோரும் கேட்கவேண்டும். கேட்பார்கள். பிசு பண்ணினால் அவரை நாடகத்தில் இருந்து நீக்கிவிடுவேன். அதற்கு எல்லாரும் பயம். நான் சொல்வதை வாத்தியார் சொல்லுப்போல் தட்டாமல் கேட்பார்கள். நடிகர்களுக்கு வேண்டிய ஒப்பனை நாங்களே செய்து கொள்வோம். முகத்துக்குப்போடுகிற பவுடர், குங்குமம், கரிமா எல்லாம் எடுப்பம். அம்மாக்களின் முடிமயிர், கொண்டை களவாடிக் கொண்டு வருவோம்.

நான் கதாநாயகனாக நடப்பேன். யாரும் மறுக்க மாட்டினம். நான் நல்லா நடப்பேன். நல்லாப்பாடுவேன். நாடகங்களில் ஆண்கள் பெண் வேஷம் போடுகிற காலமது. எங்களுடைய நாடகம் அப்படி இல்லை பெண் பாத்திரத்தில் பெண்கள் தான் நடப்பார்கள்.

அயலட்டையில் இருக்கும் அம்மாக்கள், அக்காக்கள்

பெரும்பாலும் ஓய்வானநேரம் நாடகம் பார்க்க வருவார்கள். எங்களைப்போல ஆக்களும் வருவினம். கிழடு கட்டையன் நல்ல சந்தோசமாக வந்து குந்தி விடுவினம். சனம் கனக்க வந்தால் எங்களுக்கு நல்ல உற்சாகம் வந்துவிடும், நல்லா நடப்போம்.

நான் கதாநாயகன் என்றால் விமலா கதாநாயகி. நான் கேட்காமல், நான் கதாநாயகியாக நடக்கப்போறன்' என்று முன்னுக்கு வந்துவிடுவாள். அவளோடு சோடி சேர்ந்து நடக்கிறதில் எனக்கும் நல்ல விருப்பம். அவள் நல்ல வடிவு நல்லாப்பாடுவாள்.

எங்களுடைய ஊர் கோயிலில் சிவராத்திரி முழிப்புக்கு ஒவ்வொரு வருஷமும் நாடகம் போடுவார்கள். ஒருக்கால் சத்தியவான் சாவித்திரி நாடகம் போட்டார்கள். மற்றநாள் அந்த நாடகத்தை நாங்கள் அரங்கேற்றினோம். நான் சத்தியவான், விமலா சாவித்திரி. சத்தியவானும் சாவித்திரியும் காட்டில் தனிமையில் சந்திக்கும் கட்டம்.

“ஏனோ எனை எழுப்பலானாய் மடமானே” என்று சத்தியவானாக நான் பாடி நடத்தேன்.

“சிங்கத்தால் நானடைந்த பங்கநதீர்ந்ததாலே....” என்று சாவித்திரி - அவள் பாடி நடத்தாள்.

தொடர்ந்து....

“இன்னும் மணமானதோ, இல்லையோ நீ சொல்லு” கன்னிப் பெண்ணான அவளைப் பார்த்து சத்தியவான் நான் கேட்கின்றேன்.

“சொல்ல வெட்கமாய் இருக்கு, இன்னும் மணமில்லை” இளவரசனாகிய சத்தியவானைப் பார்த்து, நாணிக் கோணி அந்தச் சமயத்தில் பெண்ணுக்கு வரக்கூடிய வெட்கத்தை உச்சமாக அவள் நடத்துக் காட்டினாள்.

பார்வையாளர் மத்தியில் ஓரே ஆரவாரம். கை தட்டல், ஒரு தடவை அப்பாவுடன் ரிக்கெற் நாடகமொன்று பார்ப்பற்குப் போனேன். அன்று பிடித்தது பைத்தியம். நாங்களும் ஒரு ரிக்கெட் நாடகம் நடக்கவேணும். கொப்பித்தாளில் அளவாகத் துண்டுகள் வெட்டி எடுத்தோம். நாடகத்தின் பெயர், திகதியுடன் ஐம்பது சதம் கட்டணமும் எழுதி வீடு வீடாக விற்பனை செய்தோம். எல்லோரும் சிரித்துச் சிரித்து வாங்கிக் கொண்டு ஐம்பது சதம் தந்தார்கள். நாங்கள் நடத்த நாடகம் எது தெரியுமா? அனார்க்கலி. நான் சலீம். அவள் அனார். எனக்கு மனதில் நல்ல சந்தோசம், அவளோடு சோடியாகச் சேர்ந்து காதல் நாடகம் நடக்கிறதில்.

ஒரு நாள் பின்னேரம் நாடகம், நல்லசனம். சிவாஜி

கணேசன் சினிமாவில் நடித்த நாடகம். காதலி அனாரை உயிருடன் கல்லறையில் வைத்துக் கட்டிய பின்னர், சலீம் அந்தக் கல்லறையைக் கட்டித்தழுவி கதறி அழுகின்ற காட்சி.

“அனார்... அனார்.... மறைந்து விட்டாயா! மாசற்ற சோதி மலையே! பெண்ணின் பெரும் பொருளோ! பேரழகின் பிறப்பிடமே....” என சிவாஜி போலப் பேசி நடித்தேன். எல்லோரும் மூக்கில் விரல் வைத்தார்கள். சிவாஜி தோற்றுப் போவான் என்று பாராட்டினார்கள். நானும் அவளும் நல்ல சோடி என்று மெச்சினார்கள்.

நான் நாடகக் கலைக்காகவே பிறந்தவன் என்ற நினைப்பு எனக்கு. இந்தியாவில் பிறந்திருந்தால் சினிமா நடிகனாகப் பிரகாசித்திருப்பேன். இங்கே அதற்கெல்லாம் எங்கே இடம்?

நான் வீட்டில் சும்மா இருக்க மாட்டேன். அரிதாரம்போல முகத்தில் எதுவாவது நிறம் பூசவேன், அம்மாவின் பாவாடை எடுத்துக் கட்டுவேன், சேலை உடுத்துவேன், சடையைப் பின்னித் தலையில் கட்டுவேன், அப்பாவின் லோங்சைப் போடுவேன், மேல் உதட்டில் மீசை வைத்துப் பார்ப்பேன், தாயைத் தாடி வைப்பேன், கண்ணாடி முன்னின்று ஆடுவேன், பாடுவேன், நடிப்பேன், அப்பப்பா....! அடங்காத கலை வெறியுடன் கூத்தாடித்திரிவேன்.

எங்கள் பாடசாலை விழாக்களில் நாடகங்கள் நடைபெறும். அந்த நாடகங்களில் நான் நடிப்பதற்கு ஆசிரியர்கள் எனக்குச் சந்தர்ப்பங்கள் தருவார்கள். விமலாவுக்கும் வாய்ப்புக் கிடைக்கும். ஆனால் நானும் அவளும் சேர்ந்து நடிப்பதற்கு அனுமதிக்க மாட்டார்கள். ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து நடிக்கக் கூடாதாம்.

நான் பாடசாலை விழா ஒன்றில் இராஜராஜ சோழனாக நடித்தேன். நான் கடைசியாக நடித்த நாடகம். அதன் பிறகு நாடகம் நடிக்கும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை.

என்னைப் பெற்றவர்களுக்கும் அது விருப்பமாகவில்லை. நான் படிப்பைக் குழப்பிப் போடுவேனோ... என்று அவர்கள் அஞ்சினார்கள். நான் கூத்தாடித் திரியப் போகிறேன் எனக் கண்டித்தார்கள். எனக்கும் நடிப்பதற்கு வேறு வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை. எனக்குள் இருந்த நாடகக் கலைஞன் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக உறங்கிப்போனான்.

பல ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் இப்படி ஒரு அதிஷ்டம். நான் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. மீண்டும் எனக்கு நாடகம் நடிக்கும் சந்தர்ப்பம் வந்து வாய்க்குமென்று.

ஆசிரியகலாசாலையில் முத்தமிழ் விழா. இரண்டு தினங்கள். இரண்டாவது நாள் இறுதி நிகழ்வு, ஆசிரிய மாணவர்களின் நாடகம். நாடகம் அரங்கேற்றும் பொறுப்பு எங்கள் தமிழ் விரிவுரையாளருக்கு அவர் ஒரு கவிஞர், எழுத்தாளர், நாடக ஆசிரியர், இயக்குனர், நடிகர் எனப் பலபரிமாணம் கொண்டவர். தனது நாடகத்தில் நடிப்பதற்கு நடிகர்களைத் தேர்வு செய்வதில் வெகு கவனமாக இருந்தார். ஆரம்பத்தில், நடிக்க விரும்புகின்றவர்கள் பெயர்களைத் தருமாறு கோரினார்.

எனக்குள் உறங்கிக் கிடந்த கலைஞன் திரும்பவும் விழித்துக் கொண்டாவிட்டான். தேடிவரும் அரிய சந்தர்ப்பத்தை நழுவ விடுவேனா! விரிவுரையாளரிடம் பெயர் கொடுத்த முதல் ஆளாக நான் இருந்தேன்.

சில தினங்களின் பின்பு நடிகர் தேர்வு. பெயர் கொடுத்தவர்களை ஒரு மண்டபத்துக்கு வருமாறு விரிவுரையாளர் அழைக்கின்றார். ஆண்களும் பெண்களும் முப்பது மாணவர்கள் வரை அங்கு செல்கின்றோம். உரத்த குரலில் இரண்டு நிமிஷம் ஒவ்வொருவராகப் பேசும்படி பணிக்கின்றார். நாங்கள் எழுந்து அவர்முன் வந்து ஒவ்வொரு வராகப் பேசுகின்றோம். பின்னர் ஒரு பிச்சைக்காரன்போல தான் நடித்துக் காண்பிக்கின்றார். எங்களை நாங்கள் விரும்பும் ஒரு பாத்திரத்தை நடித்துக் காண்பிக்குமாறு கேட்கின்றார். பைத்தியக்காரி, அப்பாவி மனிதன், ஊர்ச்சண்டியன், சோக்கிற தீஸ், மீன்காரி... என பல பாத்திரங்களில் நடித்துக் காட்டுகின்றார்கள். நான் சலீமாக நடிக்கின்றேன். இன்னுமொரு பாத்திரத்தைச் செய்து காண்பிக்கும் வண்ணம் எனக்குச் சொல்லுகின்றார். நான் சத்தியவானாகமாறுகின்றேன்.

எனது நடிப்பில் அவருக்குப் பூரணதிருப்தி என்பதை நான் அவதானிக்கின்றேன்.

நடிகர் தேர்வு முடிந்து விட்டது. பத்துப்பேரை அவர் தெரிவு செய்தார். பெண்கள் நால்வர். நான் தெரிவு செய்யப்பட்டேன் என்பது சொல்லவா வேணும்?

நாடகத்தில் நாயகன் பாத்திரம் எனக்குத் தான் கிடைக்கும் என்பதில் எனக்கு நல்ல நம்பிக்கை.

அடுத்தநாள் அந்த மண்டபத்துக்கு, தேர்வு செய்யப்பட்ட பத்துப் பேரையும் விரிவுரையாளர் அழைக்கின்றார்.

“இந்த நாடகத்தில் கதாநாயகன், கதாநாயகி என்று எவருமில்லை. எல்லாம் முக்கியமான பாத்திரங்கள் தான்” என்று சொன்ன விரிவுரையாளர், அதில் பிரதான பாத்திரமாக என்னைத் தேர்ந்தெடுத்தார். ஆசிரியமாணவிகள் மாணவர்களுடன் சேர்ந்து ஒன்றாக மேடை ஏறி நடிப்பது இந்த நாடகத்தில் விசேஷ அம்சம். எனக்குச் சோடியாக பிரதான பாத்திரத்தில் நடிப்பதற்கு ஒரு மாணவியைத் தெரிவு செய்தார். அவள் திருமணமாகாத மிஸ். நல்ல அழகாகவும் இருந்தாள். தேர்வு முடிந்த பிறகு அவள் என்னைப் பார்த்து ஒரு கள்ளச் சிரிப்புச் சிரித்தாள். அவளுக்கும் சம்மதந்தான், என்னோடு சோடி சேர்ந்து நடிப்பதற்கு. நான் மனம் பூரித்துப் போனேன். விமலாவை ஒரு தடவை நினைத்துக் கொண்டேன்.

நடிகர் தேர்வு முடிந்து மூன்று தினங்களின் பின்னர், தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்ற நடிகர்களை மீண்டும் அந்த மண்டபத்துக்கு விரிவுரையாளர் அழைக்கின்றார். நாடகப்பிரதியைக் கையோடு கொண்டு வந்திருந்தார். எங்களை இருத்தி வைத்துக் கொண்டு நாடகத்தின் மூலக்கதையைச் சொல்லுகின்றார் “இந்தக் கதைதான் இந்த நாடகத்தின் மூலக்கதை. இறுதியில் மேடை ஏறும்பொழுது வேறு வடிவத்தைப் பெறலாம். ஒத்திகையின் போது அந்த மாற்றங்கள் நிகழக்கூடும்.” மாற்றங்களுடன் நாடகத்தை அர்த்தமுள்ளதாகப்போவது, மெருகூட்டப்போவது நீங்கள்தான். இந்த நாடகத்தில் ஒருகுறியீட்டுத்தன்மை இருக்கின்றது. இன்று எல்லாவற்றையும் வெளிப்படையாகச் சொல்ல முடியாது. பிரதான பாத்திரம் சூடுபட்டு இறக்கின்றான். அதுதான் நாடகத்தின் உச்சம். மனித உயிர் எல்லாவற்றிலும் மேலானது இந்த உயிர். வாழ்வுக்கு இப்பொழுது என்ன உத்தரவாதம்? மரணம் நிழல்போலப் பின் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது” என்று விளக்குகின்றார்.

நான் மிகச் சிறப்பாக நடிக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்துக் கொள்ளுகின்றேன். என்னால் அது முடியும் என்று நம்புகின்றேன். என்னுடன் சோடிசேர்ந்து நடிக்க இருக்கும் மாணவியும் நன்றாகச் சோடிப்பாள். அவளுடன் சேர்ந்து நடிப்பது என்பது மனதுக்கு ஆனந்தமாக இருக்கிறது.

நாடகத்தில் நடிக்கப்போகின்றேன் என்பதை ஆரம்பத்தில் மனைவிக்கு நான் சொல்லவில்லை. அவள் என்ன சொல்லுவாளோ என்று ஒரு தயக்கம். அதுவும் ஒரு பெண்ணோடு இணைந்து நடிப்பதை அவள் விரும்பமாட்டாள். “இரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்றுப் போட்டு, மேடை ஏறிக் கூத்தாடப் போகிறியளே!” என்று நியாயப்படுத்தித் தடுக்கப் பார்ப்பாள்.

இனி, ஒத்திகைகள் ஆரம்பிக்கப்போகிறது. இனிமேலும் அவளுக்குச் சொல்லாமல் மறைத்து வைக்கக்கூடாது. அவளை எப்படியும் சமாதானப்படுத்தி இந்த நாடகத்தில் நான் நடிக்க வேணும். இதன்பிறகு இப்படியொரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவா போகிறது?

நான் எனது மேசையில் படித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். பிள்ளைகள் இருவரும் படுத்துத் தூங்கி விட்டார்கள். மனைவி

சமையலறை வேலைகளை முடித்துவிட்டு, லயிற்றை அணைத்துக் கொண்டு உள்ளே வருகின்றாள்.

“இஞ்சை வாருங்கோ....” நான் மெல்ல அழைக்கின்றேன்.

“வெள்ளாப்பிலே எழும்பி இப்பதான் என்றை வேலை முடிஞ்சது, நாரி, கைகால் எல்லாம் வெடுவெடெண்டு உளையுது. நான் படுக்கப் போகிறேன்.”

“ஒரு நல்ல செய்தி சொல்லப் போகிறேன். இஞ்சை வா அப்பா!”

“என்ன சங்கதி” கேட்டுக் கொண்டு அவள் அருகே வருகின்றாள்.

எனக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் இன்னொரு கதிரையை எனக்கு நெருக்கமாக இழுத்துப்போட்டுக் கொண்டு, “இதில் இருங்கோ” என்கின்றேன்.

“கெதியாகச் சொல்லுங்கோ... நான் போய்ப் படுக்கவேணும்” அவள் அவசரப்படுத்துகின்றாள்.

“நான் ஆசிரிய கலாசாலை நாடகத்தில் நடிக்கப் போகிறேன்”

“பேந்தென்ன? சக்கைப் போடுபோடுவியள். பழைய நடிகரேல்லே!”

“நான்தான் கதாநாயகன்”

“அதெனக்குத் தெரியும்”

“எப்பிடி?”

“நீங்கள் இருக்கிற இடத்திலே, உங்களைவிட்டு வேறே ஆரைப்போடுறது?” தலை நிமிர்ந்து பெருமையுடன் பேசுகிறாள்.

“கதாநாயகி ஆர் தெரியுமோ?”

“உங்களோட படிக்கிறவையாகத்தான் இருக்கும்”

“அதுசரிதான். ஆனால் ஆம்பிளை அல்ல. ஒரு பெம்பிளை” சொல்லிக்கொண்டு அவள் கண்களுக்குள் கூர்ந்து கவனிக்கின்றேன் அவள் சிரிக்கின்றாள். “அதுக் கென்ன, நாடகந்தானே! நடியுங்கோ!” என்றவள், தொடர்ந்து, “அதுசரி நல்லகதையோ?” எனக் கேட்கின்றாள்.

எனக்குச் சிரிப்பு வருகிறது. கதை கேட்பதென்றால் உடல் அலுப்பெல்லாம் பறந்து போய்விடுகிறது. தொடர்நாடகங்கள் தொலைக்காட்சியில் பார்த்துப் பார்த்து வளர்ந்திருக்கும் ரசனை.

நான் உற்சாகமாக கதைசொல்ல ஆரம்பிக்கின்றேன். இடையில் நிறுத்தி விட்டு “எப்பிடிப் போகுது...?” எனக் கேட்கின்றேன்.

“நல்ல கதை சொல்லுங்கோ!” அவள் உற்சாகப்படுத்துகின்றாள்.

நான் தொடர்ந்து சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன். கதை முடிகின்றது. ஆர்வத்துடன் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் அவள் முகம் சட்டென்று இருண்டு போகிறது.

எனக்கு ஒரே வியப்பு. இந்தக்கதை இவள் நெஞ்சை இப்படித் தொடுகின்றதென்றால்.... நான் எனது பாத்திரத்துக்கு உயிர் கொடுத்து நடித்தால்....

“என்ன பேசாமல் இருக்கிறியள்! எப்பிடி முடிவு?”

“அவள் தலை தாழ்ந்து போகிறது”

“என்னப்பா சொல்லுமன்.... உமக்கிப்ப என்ன நடந்தது?” நான் வற்புறுத்துகின்றேன்.

அவள் விழிகள் உடைப்பெடுத்துப் பெருகின்றன. நான் அதிர்ந்து போகின்றேன்.

“என்ன... ஏன் அழுகிறீர்? சொல்லுமன்!” அவள் வாய் திறக்கவில்லை. கண்ணீர் வடிந்து கொண்டிருக்கிறது.

நான் பொறுமையை இழந்து கொண்டிருக்கின்றேன் என்பதை உணருகின்றேன். மெல்ல எரிச்சல் மூளுகிறது. அவள் தோள்களை இருகரங்களாலும் பிடித்து உலுப்பி கேட்கின்றேன். “ஏன் இப்ப அழுகிறீர்? முதல் அதைச் சொல்லிப் போட்டு, பிறகு அழும்”

எனக்குச் சினம் பற்றிக் கொண்டு வந்து விட்டதைக் கண்டு, வடிந்து கொண்டிருக்கும் கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டுக் கொண்டு, “நீங்கள் இந்த நாடகத்தில் நடக்க வேண்டாம்” என்கின்றாள் குரல் தளதளக்க.

எனக்கு அதிசயமாக இருக்கிறது. திடீரென்று அவளுக்கு ஏன் இந்த மனமாற்றம்? நான்மனதில் கட்டிய கோட்டை இடிந்து விழுவதுபோல எனக்குத் தோன்றுகின்றது. இனி இப்படி ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கப் போவதில்லை. கிடைத்த இந்தச் சந்தர்ப்பத்தையும் இழக்கச் சொல்லுகின்றாளே! என்ற அதிருப்தியுடன் கேட்கின்றேன். “ஏன் நடக்க வேண்டாம் என்கின்றாய்?”

“.....”

“என்ன பேசாமல் இருக்கின்றாய்? வாழ்க்கையில்

இப்படியொரு சந்தர்ப்பம் இனி எனக்குக் கிடைக்கப் போவதில்லை. நான் போய்விடுவாயானாருக்கு என்ன சொல்கிறது!”

“.....” அவள் மௌனம்.

“சொல்லு.... சொல்லு.... சொல்லு....” அவளைப் பிடித்து உலுப்புகின்றேன்.

“ஐயோ! என்னை விடுங்கோ! எனக்கு வாயாலே சொல்லவே முடியவில்லை. நினைக்கவே நெஞ்சு வெடிச்சு விடும்போல கிடக்கு” அவள் அழுகின்றாள்.

“என்ன இழுவெண்டாலும் சொல்லித்துலையன்!!”

“ஐயோ... இழுவெண்டு சொல்லாதையங்கோ!” கையைத் தூக்கி எனது வாயை பொத்துகின்றாள். நீ சொல்லாமல் இப்பிடையே அழுது கொண்டிருந்தால் எனக்கு விசர்பிடிச்சி விடும்” சினந்து கொண்டு எழும்புகின்றேன்.

“சொல்லுறன் இருங்கோ..... சொல்லுறன் இருங்கோ” எனது கையைப் பிடித்துத் தடுக்கின்றாள்.

“சரி... சொல்லு...” திரும்பவும் இருக்கிறேன்.

“இப்பவுள்ள காலத்திலே சூடுபட்டுச் செத்துப் போகிறதாக நீங்கள் நாடகத்தில் நடக்க வேண்டாம். எனக்கு நெஞ்சு பிரிஞ்சுபோய் போல கிடக்கு” தட்டுத்தடுமாறிச் சொல்லிக் கொண்டு, கேவிக்வேவி அழுத வண்ணம் எனது மார்பில் அவள் சாய்கின்றாள்.

நான் அவள் உள்ளத்து உணர்வுகளைப் புரிந்து கொண்டு அவள் கண்ணீரைத் துடைத்து விட்ட வண்ணம் அவளை மார்போடு மெல்ல அணைத்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

கல்வயல் வே. குமாரசாமி

ஊர்வீ ஷோகி

பழம் தின்ற காற்று!

பசி எடுத்து;

பார்க்க;

கீழந்து விடு வேலோ

கிதற்கு நான் என்னை

அழுந்த அழுத்தும்

அதை உதற மாட்டாமல்

குழந்தை அணைப்புக்குள்

பட்ட பனை வட்டுக்குக் கீழே

கிளிப் பொந்து

செட்டை விரித்தவைகள்

செய்யும் கலகலப்பு

கட்டவிழ்க்கும், காமக் கனலை உள்

எட்டி எட்டிப் பார்ப்பவைக்கு;

உடும் கிரை அழகு

சொட்டும் நிறப்பிரிகை

செட்டை விரிக்கையிலே

முட்டும் மனசுக்குள் ஏக்கம்

கினம் புரியா.

வடலி நிலத்தில் கருக்கு வளர்கிறது

தடக்கி அறுத்துக் குருதி வழிகிறது

அணில் அறுத்த நுங்கு

‘பொறுக்கி’ எடுத்து

‘மணி’ என்று சொல்லி

அறுத்துக் குடிக்கின்றார்!

‘சினியளுக்குக் கள் உரிசை

தெரிஞ்சா விடுங்களை’

முணுமுணுத்தவாறு

கனகர் நடக்கின்றார்.

பணியக் கீடக்கின்ற

காலவாலை மட்டை

உடும்போடும் கங்குமட்டை உடும்போய்

பாளை வரிஞ்சு பதநீர் எடுக்கின்ற

ஆளை விழிகள் போய் ஆராயும்,

அவ்வளை

மூளை குடைய நடப்பார்

முதுகுமரி

நாளை நினைந்தோர் நடவை

இலங்கையிலிருந்தும் இந்தியாவிலிருந்தும் ஏராளமான தமிழர்கள் தாயகத்தை விட்டு அந்நியநாடுகளுக்கு பல்வேறு காரணங்களின் நிமித்தம் சென்று கொண்டேயிருக்கிறார்கள். இந்தப்பயணம் முற்றுப்பெறாத தொடர்கதையாகிவிட்டது.

பிரித்தானியரின் காலனிகளாகிய சில நாடுகளுக்கு நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சென்ற இந்தியத்தமிழர்களின் இன்றைய சந்ததியினரின் நாவில் தமிழ் தவழவில்லை யென்றாலும் பெயர்களில் தமிழ் இன்னமும் வாழ்கின்றது.

பிஜி, தென்னாபிரிக்கா, மொரீஷியஸ் ஆகிய நாடுகள் இதற்குச் சிறந்த உதாரணம். வேர்களில் மாசிக்கருவாடு கிடைக்கும் எனச் சொன்னவர்களின் பேச்சை நம்பி இலங்கை வந்த இந்தியத்தமிழர்களின் வேர்களில் சுரந்த தமிழ், வற்றாத ஜீவநதியாகியிருப்பதனால் அவர்களின் சந்ததியிடம் தமிழ் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

அவுஸ்திரேலியாவும் பிரித்தானியரினால் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட ஒரு கடல்குழந்த கண்டம். இந்தக்குடியேற்ற நாட்டுக்கு பல தேசங்களிலிருந்தும் கனவுகளோடு வந்த மக்கள், தமது வேரை தத்தம் தாயகத்தில் விட்டுவிட்டுவந்து வாழ்வை மாத்திரம் இக்கண்டத்தில் படரவிட்டுள்ளனர்.

பகல் உறக்கத்திலோ இரவுறக்கத்திலோ கனவு காண்பது மனித இயல்பு. ஆனால் உறக்கத்தில் வந்த கனவுகள் கண் விழிக்கும் போது நினைவுகளில் காணலாகிவிடும். பிரித்தானிய வெள்ளை இனம் இக்கண்டத்தை கடல்கடந்து வந்து கைப்பற்றியபொழுது, கனவுகளை வண்ணாத்திப்பூச்சி களாக நம்பிக்கொண்டிருக்கும் அபோர்ஜனிஸ் என்ற ஆதிவாசி இனத்தவர்களின் பூர்வீக தேசமாகவே இது இருந்தது.

பூமிப்பந்தின் நாலாதிக்கிலிருந்தும் பல்வேறினமக்களை, இக்கண்டத்தின் ஆட்சியாளர்கள் குடிபுகுவதற்கு அனுமதித்த மையால் பல்தேசிய கலாசார நாடாகிவிட்டது. தாயகத்தில் பார்த்திராத வெண்ணிற இரவையும் (கோடைக்காலம்) வெண் பனிப்பொழுதையும் (குளிர்காலம்) இந்தக்கண்டத்தில், வருடந்தோறும் தரிசிக்கும் தமிழ்மக்களும் கனவுகளுடன்தான் வந்தனர்.

இவர்களில் உள்ளார்ந்த கலை, இலக்கிய ஆற்றல்மிக் கவர்கள் கற்பனைகலந்த கனவுகளுடன் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பதானால், கற்பனைக்கும் கனவுக்கும் வடிவம் கொடுக்க வேண்டியவர்களாகிவிட்டனர்.

அந்த வடிவங்கள், புனைகதை, கவிதை, நாவல், நாடகம், விமர்சனம், மொழிபெயர்ப்பு, நாட்டுக்கூத்து, ஊடகம், ஓவியம், நடனம் என்று வளர்ந்துகொண்டிருக்கின்றன.

அவுஸ்திரேலியாவில் தமிழ் இலக்கியம் செல்லும் திசைநோக்கிய இந்த ஆக்கத்தை நகர்த்தவேண்டி

யிருப்பதனால், அகலக்கால் ஊன்றாமல் எழுத்து ஊழியத்தில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருப்பவர்களை மனசுக்குள் எண்ணிப்பார்த்தேன்.

ஐம்பதைத் தாண்டுகிறார்கள்.
ஆச்சரியமாக இருக்கிறதா?

1987-2007 காலப்பகுதியில் நான் போட்ட கணக்கிது. இருபது ஆண்டுகாலத்துக்குள் இக்கண்டத்திலிருந்து எழுதிக் கொண்டிருப்பவர்கள் - சஞ்சிகை - பத்திரிகைகள் - வெளியிட்டவர்கள் - தமது படைப்புகளை நூலாக்கியவர்கள் - படைப்புகளுக்காக பரிசுகளும் விருதுகளும் பெற்றவர்கள் - இலக்கிய வளர்ச்சிக்காகவே அமைப்பு ரீதியாக இயங்கியவர்கள் - பதிப்பகங்களை உருவாக்கியவர்கள் - இலக்கிய சந்திப்புகளையும் எழுத்தாளர் விழாக்களையும் நடத்தியவர்கள் - அரசாங்க உயர்தரப்பீடசையில் தமிழையும் ஒரு பாடமாக்கி வினாக்களிலே இலக்கியத்தையும் இழையோடவிட்டவர்கள். இனிவரும் தமிழ்த்தலைமுறையிடம் தமிழினிச்சாகாது, தமிழினித்துளிர்க்கும் என நம்பிக்கை வளர்ப்பவர்கள் - ஊடகங்களிலே இலக்கியத்திற்கும் இடமளிப்பவர்கள்.

அவுஸ்திரேலியாவில் தமிழ் இலக்கியம்

மொழிபெயர்ப்பூடாகவும் தமிழை மேன்மைப் படுத்துபவர்கள்..... இப்படியாக, இந்தக்கண்டத்தில் இலக்கியம் ஆரோக்கியமாக வளர்கிறது.

ஆதாரங்கள் வேண்டுமா?

பிரான்ஸிலிருந்து வெளியான அம்மா என்ற இதழ் 1999 ஆம் ஆண்டு அவுஸ்திரேலியா சிறப்பிதழை வெளியிட்டிருக்கிறது.

ஐம்பது ஆண்டுகளை நோக்கி தனது வயதை உயர்த்திக் கொண்டிருக்கிறதே மல்லிகை - ஈழத்தில் மலர்ந்த மல்லிகையின் அவுஸ்திரேலியா சிறப்பு மலர் 2000 ஆம் ஆண்டு வெளியானது.

நூறாவது இதழை நோக்கி வளர்ந்திருக்கிறதே ஞானம் - 45 ஆவது இதழை அவுஸ்திரேலியா எழுத்தாளர் விழா சிறப்பிதழாகத் தந்திருக்கிறது.

தமிழ்நாட்டின் தரமான இலக்கியச்சிற்றேடு கணையாழி 2000 ஆம் ஆண்டு அவுஸ்திரேலியா சிறப்பிதழை வெளியிட்டிருக்கிறது.

ஈழத்தமிழர்கள் புலம்பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளிலுள்ள இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கு இந்நான்கு சிறப்பிதழ்களும்

முன்மாதிரி எனச்சொல்லி சிறு பெருமை பேசுவதல்ல எமது நோக்கம். அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து இலங்கைக்கும் தமிழகத்திற்கும் ஐரோப்பாவுக்கும் காற்றிலே பத்திரிகை அறிக்கைப் பாலமிடாமல் ஆக்கபூர்வமான இலக்கியப் பாலம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைச் சுட்டுவதுதான் இந்தப்பதிவு வானொலி ஊடகவியலாளர்கள் சுந்தா. சுந்தரலிங்கம், வாசுதேவன், மற்றும் கி. இலக்ஷ்மண ஐயர், வேந்தனார் இளங்கோ, பாக்கியநாதன், ஆகியோர் இந்தக்கண்டத்திற்கு வந்து வாழ்ந்து மறைந்துவிட்டனர்.

இவர்களின் வாழ்வும் பணிகளும் எழுத்து வானொலி ஊடகங்களில் ஏற்கனவே பதிவாகியுள்ளன.

மூத்த தலைமுறைப்படைப்பாளிகளான கவிஞர் அம்பி, எஸ்.பொ., காவலூர் ராஜதுரை, கலைவளன், சிசு. நாகேந்திரன், ஆகியோருக்கு பவளவிழாக்களும் நடந்தேறிய பின்பும் எழுத்து ஊழியத்தில் ஈடுபட்டிருக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பேராசிரியர்கள் பொன். பூலோகசிங்கம், கா. இந்திரபாலா, ஆ.சி. கந்தராஜா, கலாநிதிகள் ஆ. கந்தையா, சந்திரலோகா வாமதேவா, சந்திரிகா சுப்பிரமணியன், நட்சத்திரன் செவ்விந்தியன், பாஸ்கரன், சந்திரகாசன், மாத்தளை சோமு, களுவாஞ்சிக்குடி யோகன், சாயி சலி, உஷா ஜவாகர், தேவகி கருணாகரன், செளந்தரி, கானா.பிரபாகரன், பாலம் லக்ஷ்மணன், பராசக்தி சுந்தரலிங்கம், ஜெயசக்தி பத்மநாதன், மனோ.ஜெகேந்திரன், நா.மகேசன், இளமுருகனார், பாரதி ஆகியோர் அவுஸ்திரேலியாவில் நியுசுவத்வேல்ஸ் (சிட்னி) மாநிலத்திலிருந்தும்,

அருண், விஜயராணி, புலனா ராஜரட்னம், மெல்பன் மணி, ராணி தங்கராஜா, சாந்தினி புலனீந்திர ராஜா, உஷா சிவநாதன், புஸ்பா சிவபாலன், ரேணுகா தனஸ்கந்தா, ஆலூரன் சந்திரன், கே. எஸ். சுதாகர், நடேசன், பாடும்மீன் ஸ்ரீகந்தராஜா, கிருஷ்ணமூர்த்தி, நித்திய கீர்த்தி, கல்லோடைக்கான், ரவீந்திரன், ஆகியோர் விக்ரோரியா (மெல்பன்) மாநிலத்திலிருந்தும் கன்பராவிலிருந்து ஆழியாள்-மதுபாஷினி, யோகன் ஆகியோரும் மேற்கு அவுஸ்திரேலியா (பேர்த்) மாநிலத்திலிருந்து சாந்தா ஜெயராஜாவும் ஆக்க இலக்கியம், மற்றும் ஊடகத்துறையில் ஈடுபட்டிருக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

அண்ணாவிடையார் இளையபத்மநாதன் நாட்டுக்கூத்து கலைவடிவங்களை எழுதியும் தயாரித்தும் அரங்கேற்றி வருகிறார். இவரது அயராது பணிக்கு சிட்னி நாடகப்பள்ளி பெரும் அனுசரணையாக விளங்குகிறது.

இதழ்கள், பத்திரிகைகள்

விமல் அரவிந்தனின் மரபு, யாழ். பாஸ்கரின், அக்கினிக்குஞ்சு, பொன். சத்திய நாதனின் தமிழ் உலகம் (ஆசிரியர்- பாடும்மீன் சு. ஸ்ரீகந்தராஜா) தமிழர் ஒன்றியத்தின் அவுஸ்திரேலிய முரசு (ஆசிரியர்- அருண் விஜயராணி) தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக்குழுவின் மாணவர் அமைப்பின் உணர்வு, மற்றும் கதிர், பிரவாகம் முதலான இதழ்கள் வந்தன. காலப்போக்கில் நின்றன.

இந்த இதழ்களைப்பற்றிய விரிவான ஆய்வுக்கட்டுரையை (அவுஸ்திரேலியாவில் தமிழ் இதழ்கள்) இலக்கிய மடல் நூலில் (2000) பதிவுசெய்துள்ளேன்.

சிட்னியிலிருந்து கலப்பை மாத இதழும் மெல்பனிலிருந்து உதயம் (நிருவாக ஆசிரியர் நடேசன்) ஈழமுரசு ஆகியனவும் வெளியாகிக்கொண்டிருக்கின்றன.

எழுதுபவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்து இதழ்களின் எண்ணிக்கையில் ஏன் சரிவு ஏற்பட்டது? என்பதை ஆராய்ப்புக்கும்பொழுது சில உண்மைகள் தெளிவாகின்றன. அவுஸ்திரேலியாவில் தமிழர் வாழும் மாநிலங்கள் தோறும் வானொலி ஊடகங்கள் இயங்குகின்றன. இவற்றினூடாகவும் இலக்கியம் பேசப்படுகிறது. 24 மணி நேரமும் ஒலிக்கும் இரண்டு வானொலிகள் (இன்பத்தமிழ் ஒலி, A.T.B.C) வானலைகளில் பல எழுத்தாளர்கள் வானலைகளில் மிதக்கின்றார்கள். சிலர், இதுவரையில் எழுதியிருப்பவற்றை நூலாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். (இங்கே இலக்கியத்துறையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்பவர்களை பற்றிய எம்மவர் என்ற நூலை 2001 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டிருக்கிறேன்.)

சிலர், இலங்கை, தமிழக இதழ்களுக்கும் இணைய இதழ்களுக்கும் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகள்

நாங்கள் இங்கே பத்தேசிய கலாசார சூழலில் வாழ்கின்ற மையால், எம்மவர்களின் தமிழ் இலக்கியப்படைப்புகளை ஆங்கில மொழிக்கும் அதேசமயம் ஆங்கில மற்றும் அவுஸ்திரேலிய ஆதிவாசிகள் தொடர்பான இலக்கியங்களை தமிழ் மொழிக்கும் பெயர்க்கும் முயற்சிகளும் தொடருகின்றன.

இந்தப்பணியில் குறிப்பிடத்தகுந்த பங்களிப்பைச் செய்தவர்களாக சிலரைச்சொல்ல முடியும்.

நல்லைக்குமரன் சு. குமாரசாமி, மல்லிகை ஆசிரியரின் சுயசரிதையான எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம் என்ற நூலை Undrawn Portrait for Unwritten Poetry என்ற பெயரிலும் ஜோர்ஜ் ஓர்வெல்லின் Animal Farm நாவலை விலங்குபண்ணை என்ற பெயரிலும் டொக்டர் நடேசனின் வண்ணாத்திக்குளம் நாவலை Butterfly Lake என்ற பெயரிலும் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

காவலூர் ராஜதுரையின் மகன் நவீனன் ராஜதுரை ஆதிவாசி இன எழுத்தாளர் ஹென்றி லோசனின் கதைகளை தமிழிலும் தனது தந்தையாரின் கதைகளை A Prophet Unhonoured என்ற பெயரில் ஆங்கிலத்திலும் மொழி பெயர்த்திருக்கிறார்.

ஆழியாள் என்ற புனை பெயரில் எழுதும் மதுபாஷினி ஆதிவாசிகள் சம்பந்தப்பட்ட சில கதைகளை தமிழுக்கு மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். பேராதனைப்பல்கலைக்கழக முன்னாள் விரிவுரையாளர் கலாநிதி காசிநாதர், ரேணுகா தனஸ்கந்தா ஆகியோரும் சில கதைகளை தமிழுக்கும் ஆங்கிலத்துக்கும் மொழிபெயர்த்துள்ளனர்.

கலாநிதி ஆ. கந்தையாவும் சில மொழிபெயர்ப்பு நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். கவிஞர் அம்பியின் கவிதைகளும் Lingering Memories, A String of Pearls என்ற பெயர்களில் இரண்டு நூல்கள் வெளியாகியிருக்கின்றன.

பேராசிரியர் ஆ.சி.கந்தராஜாவின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பத்துச்சிறு கதைகள் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு HORIZON என்ற பெயரில் நூலாகியிருக்கிறது.

மொழிப்பெயர்த்தவர்:- தமிழகப் பேராசிரியர் பார்வதி வாசுதேவ். அவுஸ்திரேலியாவில் கவிதை, சிறுகதை, நாவல் முதலான துறைகளில் ஈடுபடும் தமிழ்ப்படைப்பாளிகள் பெரும்பாலும் தாயக நினைவுகளையே கருப்பொருளாக்கி வருவதையும் அவதானிக்க முடிகிறது. தாங்கள் வாழும் புகலிடச்சூழலை பகைப்புலமாக்கும் படைப்புகளைத் தருபவர்களும் கூட தாயக வாழ்வைச்சித்திரிப்பதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை.

இனிவரப்போகும் அவுஸ்திரேலியத் தமிழர்களான அடுத்த சந்ததியினரிடமிருந்து இலக்கியம் பிறந்தால், அங்கே முழுமையான புகலிடச்சூழலை தரிசிப்பதற்கு வாய்ப்புகள் கிட்டலாம். ஆனால், அந்தப்படைப்புகள் தமிழில் வெளிவருமா என்பது பெரும் ஐயப்பாடே.

நான் வசிக்கும் விக்ரோரியா மாநிலத்தில் கலை, இலக்கியப்பிரக்கையை வளர்க்க வேண்டுமென்பதற்காக 1990களில் தமிழர் ஒன்றியம் என்ற அமைப்பை உருவாக்கி கலைமகள் விழா,பாரதி விழா, முத்தமிழ்விழா முதலானவற்றை நடத்தினோம்.

1991 இல் நடத்தப்பட்ட முத்தமிழ்விழாவில் தமிழர் புகலிடநாடுகளில் வெளிவரும் இலக்கிய இதழ்கள் மற்றும் நூல்களின் கண்காட்சியையும் நடத்தினோம். தமிழுக்கும் இலக்கியத்திற்கும் மகத்தான பணியாற்றி மறைந்தவர்களின் உருவப்படக்கண்காட்சியையும் அன்றைய விழாவில் ஒழுங்கு செய்திருந்தோம்.

பின்னர் விக்ரோரியா ஈழத்தமிழ்ச்சங்கம் முத்தமிழ் விழாவை நடத்தத்தொடங்கியது. பாடும்மீன் ஸ்ரீகந்தராஜாவின் முன் முயற்சியினால் நடத்தப்பட்ட முத்தமிழ் விழாவினை முன்னிட்டு சர்வதேச ரீதியாக கவிதை, சிறுகதைப் போட்டிகளும் நடத்தப்பட்டன.

இலக்கிய உலகில் நடத்தப்படும் போட்டிகளினால் நல்ல வரவு கிடைப்பதை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். எழுத்தார்வமுள்ளவர்கள் இத்தகைய போட்டிகளில் பங்கேற்பதன்மூலம் புதிய படைப்பாளிகள் இலக்கிய உலகத்திற்கு அறிமுகமாவார்கள்.

ஈழத்தமிழ்ச்சங்கம் போட்டிகளை நடத்தி பரிசும் வழங்கியதுடன் தேர்வான கதைகளைத்தொகுத்து புலம் பெயர்ந்த பூக்கள் என்ற கதைத்தொகுப்பையும் வெளியிட்டது. சிட்னியில் மாத்தளை சோமு ஒருகாலக்கட்டத்தில் வெகு உற்சாகமாக இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளை நடத்திவந்தார். பின்னர் இலக்கியப்பவர் என்ற அமைப்பு நாடக விழாக்களை தொடர்ந்து நடத்திவருகிறது. தனிப்பட்ட ரீதியில் பலரும் தத்தம் நூல் வெளியீட்டு விழாக்களை ஒழுங்குசெய்கின்றனர்.

1990களில் மெல்பனில் இயங்கிய மெல்பன் கலை வட்டம் மாவை நித்தியானந்தனின் ஊக்கத்தினால் இயங்கியது. இந்த அமைப்பும் நாடகங்களை மேடையேற்றியதுடன், சில இலக்கியச்சந்திப்புகளையும் ஒழுங்கு செய்திருக்கிறது. மெல்பன் கலைவட்டத்தின் செயற்பாடுகளில் மிகவும் குறிப்பிடத்தகுந்தது:- பாப்பா பாரதி வீடியோ.

இங்குள்ள தமிழ்ச்சிறுவர் சிறுமியர்களை நன்கு பயிற்றுவித்து பாடல், ஆடல் உட்பட பல சிறுவர் நாடகங்களையும் வெளிப்பற்றப் படப்பிடிப்புடன் தயாரித்தி

ருந்தனர். இந்த வீடியோ சர்வதேச தரத்திலிருந்தது. இலங்கையிலும் ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் வரவேற்பைப்பெற்றது.

மாவை நித்தியானந்தன் சிறுவர் நாடகங்கள் எப்படி அமைய வேண்டும் என்பதில் தெளிவான கருத்துக் கொண்டிருப்பவர்.

சிட்னி, மெல்பன், கன்பரா ஆகிய மாநிலங்களிலிருந்து எழுத்தார்வமுடன் இயங்குபவர்களை இனங் கண்டுகொண்டதன் விளைவாக உருவானதே அவுஸ்திரேலியா தமிழ் எழுத்தாளர் விழா இயக்கம்.

அறிந்ததைப் பகிர்தல், அறியாததை அறிந்து கொள்ள முயல்தல் என்ற சிந்தனையின் அடியொற்றி 2001 ஆம் ஆண்டு முதல் மாநிலங்கள் தோறும் வருடாந்தம் தமிழ் எழுத்தாளர் விழா நடைபெற்று வருகிறது.

இதுவரையில் எட்டு விழாக்களை கருத்தரங்கு, கவியரங்கு, விமர்சன அரங்கு, இசை, நடன, நாடக, நாட்டுக்கூத்து அரங்கு என களைகட்டி தொடர்ந்தும் தங்கு தடையின்றி பயணித்து வருகிறது.

அவுஸ்திரேலியா தமிழ் இலக்கியச்சங்கம் இந்த எழுத்தாளர் விழாக்களை ஒழுங்குசெய்கிறது. மேலே குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சிகளுடன் நூல் வெளியீட்டுப்பணிகளிலும் ஈடுபடுகின்றது.

அவுஸ்திரேலியாவில் பல்கலைக்கழக பிரவேசப் பரீட்சையில் ஒரு பாடமாக தமிழ் மொழியும் இருக்கின்றமையால், இங்கு குறிப்பிட்ட பரீட்சைக்குத்தோற்றும் மாணவர்களுக்கும் நவீன தமிழ் இலக்கியப்பிரக்கை ஊட்டப் படுகிறது. சில மாணவர்களின் ஒப்படைப்பதிவுகளை (Assignments) பார்த்து வியந்திருக்கின்றேன். ஈழத்து, தமிழக இலக்கியம் தொடர்பாகவும் இம்மாணவர்கள் ஆய்வுறிக்கை எழுதியிருக்கின்றனர்.

ஒரு மாணவி அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வெளிநாடுகளிலிருந்து வரும் தமிழ் இதழ்கள், பத்திரிகைகளைப் பற்றிய ஒப்படை எழுதியிருந்ததை அவதானித்திருக்கிறேன்.

இனி வரும் நூற்றாண்டில் தமிழரின் புகலிட நாடுகளில் தமிழ் முற்றாக மறைந்துவிடும் என்ற அச்சுறுத்தல் விடுக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், இறந்த காலமும் எம்மிடமில்லை, எதிர்காலமும் எம்வசமில்லை, நிகழ்காலம் மாத்திரமே தற்போது எம்முடன் இருக்கிறது. எனவே இந்த நிகழ்காலத்தில் சாதகமாகவே சிந்திப்போம் என்ற யதார்த்த சிந்தனையுடன் இயங்குபவர்கள் அவுஸ்திரேலியாவிலும் இருப்பதனால் நம்பிக்கை ஒளிக்கீற்று தென்படுகிறது.

இனிவரும் தலைமுறையிடமும் தமிழ் இலக்கியத்தைக் கொண்டு சேர்க்கவேண்டிய பாரிய பொறுப்பை இங்கு வருடந்தோறும் எழுத்தாளர் விழாவை நடத்திவரும் அவுஸ்திரேலியா தமிழ் இலக்கிய கலைச்சங்கம் உணர்ந்திருப்பதனால்தான் கருத்தரங்கு அமர்வுகளில் இளம் தலைமுறையினருக்கும் பிரதான இடத்தை வழங்கி வருகிறது.

இந்த ஆண்டு சிட்னியில் நடந்த எட்டாவது எழுத்தாளர் விழாவில் கணிசமான தமிழ் மாணவர்கள் பங்கேற்றனர். கருத்தரங்கிலும் கவியரங்கிலும் கலந்து கொண்டனர்.

இந்த இலக்கிய அமைப்பின் செயற்பாடுகள் குறித்து விரிவான கட்டுரை மல்லிகை ஜூலை 2008 இதழில் எழுதியிருக்கின்றேன்.

தரமான இலக்கியங்களை இனங்கண்டு படித்து தம்மை எழுத்தாளர்கள் வளர்த்துக்கொண்டால்தான் அவர்களிடமிருந்தும் தரமான படைப்புகள் வெளியாகும்.

இங்கிருக்கின்ற எழுத்தாளர்களும் வாசகர்களும் அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதற்காகவே மெல்பனிலிருந்து 12 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக தொடர்ந்து வெளிவரும் உதயம் மாத இதழ் நூலகம் என்ற பகுதியில் தொடர்ச்சியாக நூல் அறிமுகப்பதிவுகளைத் தருகின்றது.

சிட்னியிலிருந்து ஒலிபரப்பாகும் SBS தேசிய தமிழ் ஒலிபரப்பு தமிழக, இலங்கை, மற்றும் தமிழர் புகலிட நாடுகளைச்சேர்ந்த இலக்கியவாதிகளின் நேர்காணல்களைப் பதிவுசெய்து ஒலிபரப்பிவருகிறது. இந்த வானொலி அறிவிப்பாளரும் நிகழ்ச்சித்தயாரிப்பாளருமான ரேமண்ட் செல்வராஜ் (ரேய்செல்) சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஊடகத்துறையில் பயின்று பட்டம்பெற்றவர்.

அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து எஸ். பொ. கவிஞர் அம்பி, சிசு. நாகேந்திரன், இலங்கையிலிருந்து டொமினிக் ஜீவா பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி, செங்கை ஆழியான், ஐரோப்பாவிலிருந்து ஷோபா சக்தி, ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், தமிழகத்திலிருந்து பாலகுமாரன், கஜாதா, நீலபத்மநாபன், கவிஞர் புலமைப்பித்தன் உட்பட பலரது நேர்காணல்களை இதுவரையில் ஒலிபரப்பியிருக்கிறது.

இந்தத் தரமான இலக்கிய நேர்காணல்கள், இறுவட்டாகத் தொகுத்தத்தக்கது. சிறுகதையை ஒலிபரப்பி, அத்துடன் அதனை எழுதியவரைப்பற்றிய அறிமுகத்துடன் குறிப்பிட்ட கதையை ஏன் எழுதினார் என்ற தகவலையும் தெரிவிக்கின்ற கதையும் கதையாளரும் என்ற நிகழ்ச்சியையும் அவ்வப்போது ஒலிபரப்பும் SBS வானொலி மட்டுமன்றி, இன்பத்தமிழ் வானொலி, A T B C சங்கநாதம், தமிழ் முழக்கம், வானமுதம், தமிழ்க்குரல், தமிழோசை, முதலான தமிழ்நேயர்களின் அபிமான வானொலிகளும் இலக்கிய நேர்காணல்களையும் இலக்கியம் சார்ந்த நிகழ்ச்சிகளையும் ஒலிபரப்புகின்றன.

எனவே இங்கு எழுத்தூடகங்களில் மட்டுமன்றி வானலைகளிலும் தமிழ் இலக்கியம் பரவுகின்றது.

இயந்திரமயமான வாழ்க்கையோட்டத்தையும் ஜீரணித்துக் கொண்டு இலக்கியம் படைத்துவரும் இங்குள்ள எம்மவர்கள், குளிர்காலத்தில் பனிக்குள் நெருப்பாகவும், கோடைகாலத்தில் வெப்பத்துக்குள்ளிருந்து குளுமையாகவும் வாழ்கின்றமையால் அடுத்த தலைமுறையிடம் இலக்கியக் கோலை ஒப்படைப்பதற்காக அஞ்சலோட்டம் ஒடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

சுதந்திரம்

- கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன்

அன்று

செருக்களத்தில் விழுப்புண் ஏந்திச் செத்தனன் மைந்தன்.

சேதியைக் கேட்ட அன்னை

சென்றனள் செருக்களம் நோக்கி.

அஞ்சியோடும்போது முதுகில்

அம்பு பட்டு இறந்தானா?

இல்லை.... இல்லவேயில்லை

நெஞ்சிலே ஈட்டிபட்டு நீத்தனன் உயிரை.

இறந்தது மகனென்றாலும்

இழப்பிலும் பெருமை

மண்ணுக்காக மடிந்தானென்று

மார்பு தட்டிக் கூறிய அன்னை.

இன்று

போரிலே மாண்டான் செல்வப்

புதல்வன் என்ற சேதி

காரிருள் சூழ்ந்த வேளை வரும்

காதோடு காதாய்.

கன்றின் இழப்பைக் கேட்டுக்

கதறும் தாய்ப்பசு

உயிர் பிரிந்த உடலைக்கூட

பார்த்திட முடியாப்பாவி.

அன்னை

ஓவென்று கதறும் ஓலம்

ஊரையே உலுக்கும்.

ஓடிவரும் உறவுகள் ஒன்றாகி ஒப்பாரி.

இடையே

எப்படி இறந்தான் எனக் கேள்வி யெழும்,

இழந்ததுயர் இதயத்தைப் பிழிய -

இவள் பதில் கூற வாயெடுக்க -

பார்க்குமிடமெல்லாம் பச்சை நிறம்.

ஆகையினால் அன்னை சொல்வாள்

“நோயினால் இறந்து போனான்

நொந்து நான் பெற்ற பிள்ளை”

கேரளம் சீட்டுகளும்

கவிஞர் கண்ணதாசனைப் பற்றி ஒரு கதையுண்டு. ஒரு முறை அவர் காரில் பயணம் செய்தபோது திடீரென்று சாரதி யிடம் 'நிறுத்து, நிறுத்து' என்று கூவியிருக்கிறார். சாரதி காரை நிறுத்தியதும் இறங்கிப் போய் ஒரு கட்டிடத்துக்கு முன்பாக சிறுநீர் கழித்துவிட்டு வந்தாராம். காரில் பயணித்தவர்கள் என்னவென்று விசாரிக்க, அவர் அது தான் படித்த பள்ளிக் கூடம் என்றும் அவருடைய ஆசிரியர் அவரை 'நீ உருப்பட மாட்டாய்' என்று திட்டியதாகவும் அதுதான் அந்தக் கட்டிடத்தை தான் தேர்ந்தெடுத்தாகவும் கூறினார். கவிஞர் கண்ணதாசனே இதை எங்கோ எழுதி நான் படித்ததாக ஞாபகம்.

கவிஞர் எப்படியோ தப்பிவிட்டார். ஆனால் மோசமான ஆசிரியர்கள் மாணவர்களின் தலையெழுத்தையே மாற்றி விடுகிறார்கள். சிறுவயதில் படிக்கும்போது நான் சந்தித்த ஆசிரியர்களையும், கண்ணுற்ற சம்பவங்களையும் எப்பொழுது நினைத்தாலும் மனம் கலங்கும். செகராசசிங்கம் என்னுடன் படித்தவன். அவன் எழுப்பி நின்றால் நல்ல உயரம். வகுப்புக்குள் வரும்போது தலையை குனிந்துதான் வருவான். அந்த ஒரு காரியத்துக்கு மட்டுமே அவன் தலை குனிவான். வேறெதற்கும் குனியமாட்டான். மனதிற்குள் என்ன நினைக்கிறானோ அதற்கு எதிரான உணர்ச்சியை அவனுடைய முகம் காட்டும். எங்கள் சரித்திர வாத்தியார் குட்டையாக இருப்பார். பாதக்குறடு என்னும் மிதியடியில் ஏறி நடந்து வருவார். அப்படியும் செகராசசிங்கத்தை அவர் அண்ணாந்துதான் பார்க்கவேண்டும். அவருடைய பல் தெரிந்ததும் நாங்கள் சிரிப்பதற்கான ஆரம்பம் என்று நினைப்போம். உண்மையில் அது பல்லை நெருழுவதற்கான ஆயத்தம் தான். செகராசசிங்கத்தை என்ன காரணமோ அவர் வெறுத்தார். வகுப்புக்குள் நுழைந்ததும் அவனைச் சீண்டத் தொடங்குவார். 'நீ எழுப்பி நின்றால் சுவர்; உட்கார்ந்தால் குட்டிச்சுவர். எப்படித்தான் உருப்படப் போறாயோ' என்றெல்லாம் திட்டிவார்.

செகராசசிங்கம் அதிகாலையில் எழுப்பி புகையிலை தோட்டத்துக்கு தண்ணீர் இறைத்துவிட்டுத்தான் பள்ளிக்கூடம் வருவான். ஆகவே அவன் அநேக நாட்கள் வகுப்புக்கு வர பிந்திவிடுவான். எங்களுக்கு முதல் பாடம் எடுக்கும் வாத்தியார் நல்லவர், அவனுடைய குடும்பப் பின்னணி தெரிந்தவர். அவனைக் கேள்வி கேட்காமல் வகுப்புக்குள் அனுமதிப்பார். ஆனால் அன்று செகராசசிங்கம் தலை முடியை விரல்களால்

சீவிக் கொண்டு வகுப்புக்குள் நுழைந்தபோது இரண்டாவது பாடம் நடந்துகொண்டிருந்தது. சரித்திர வாத்தியார் 'ஏன்பா நேரம் கழிச்ச வாறாய்' என்றார். 'தோட்டத்துக்கு தண்ணி இறைச்சுப் போட்டு வாறன். சேர்'. 'உனக்கு விளங்கேல்லையா? கிளாகுக்கு ஏன் லேட்?' என்றார் மறுபடியும். 'எனக்கு விளங்குது, சேர். நீங்கள்தான் விளங்குவதை நிறுத்திவிட்டீர்கள்' என்று சொல்லியபடி கையிலே வைத்திருந்த கொப்பியை அவரை நோக்கி வீசினான். பிறகு திரும்பிப் பார்க்காமல் வந்த வழியே போனான். அவனுடைய படிப்பும் அத்துடன் நின்று போனது.

என் வாழ்க்கையில் குறுக்கிட்ட வாத்தியார்கள் அத்தனை பேரும் என்னை என் பாதையிலிருந்து இறக்கிவிட பாடு பட்டார்கள். ஆரம்பத்தில் தமிழ் வாத்தியாரிடத்தில் எனக்கு பிரியம் இருந்தது உண்மை. பேசுவாரே ஒழிய அடிக்கமாட்டார். அடிக்கடி அவர் சட்டையை பிறப்பக்கமாகப் போட்டு வந்தாலும் பாடங்களை சரியான முறையில் கற்றுத் தருவார். அவருடைய கைகள் முறம் போல பெரிதாக இருக்கும். என் தலையில் அவர் அன்பாக கையை வைக்கும்போது தலை முழுவதும் மூடிவிடும். ஒழுக்கம் பற்றி நீண்ட பிரசங்கம் செய்யத் தொடங்கினால் நிறுத்த மாட்டார். வகுப்பு முழுக்க வார்த்தைகளால் மூடப்பட்டு ஒரு கூடாரம் போல ஆகிவிடும். 'நான் நீதிபதி. நல்லது எது, கெட்டது எது என்பதை தீர்மானிப்பது என் வேலை' என்று பகர்வார்.

இப்படி என்னுடைய உறவு அவருடன் சுமுகமாகத்தான் போய்க் கொண்டிருந்தது. கம்பராமாயணத்தில் கார்முகப் படலம் வந்தபோது என் பள்ளி வாழ்க்கை எதிர்மார்க்காத திருப்பத்தை அடைந்தது. வாத்தியார் பாடல்களுக்கு பொருள் சொல்லிய படியே வந்தார். சீதை அடிக்கடி தன் தனங்களுடன் பேசும் வழக்க முள்ளவள். 'இளைக்கலாத கொங்கைகள்' என்று தொடங்கும் பாடலில் சீதை தன் தனங்களை விளித்து, நான் இளைத்தாலும் நீங்கள் இளைப்பதில்லை. உங்களால் என்ன பிரயோசனம். வளைக்க முடியாத வில்லை வளைத்த ராமனை உங்களால் வளைக்க முடியவில்லையே' என்ற மாதிரி ஏக்கப் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டே அரற்றுவார். எங்கள் ஆசிரியர் தேர்ந்த உயர் பாய்ச்சல்காரர்போல அப்படியே பாய்ந்து அடுத்த செய்யுளுக்கு போய்விடுவார். நான் பேசாமல் இருந்திருக்க வேண்டும். அவரைப் பார்த்து 'ஏன் சேர், அந்தக் காலத்தில் மாட்புகள் திருப்பி பேசுமோ?' என்று கேட்டேன். ஆசிரியருக்கு வந்ததே கோபம். 'நீ அண்ணாத்துரையை படிச்ச அழிஞ்சு போறாய்.' என்று என் காதைப் பிடித்து திருகினார். காது தன்

அ. முத்துசுந்தரம்

இயற்கை உருவத்தை விடுத்து வேறு ஒரு வடிவம் பெற்றது. பேச்சு வழக்கில் உள்ள, எழுத்தில் எழுதமுடியாத ஒரு வார்த்தையை சொல்லி என்னைத் திட்டினார். என்னுடைய தமிழ் படிப்பு அதனுடைய இறுதி நிலையை அடைந்தது. நான் பாடசாலையை விடும்வரை அவர் என்னிடம் முகம் கொடுத்து பேசவில்லை. என்பாடு இப்படி என்றால் என்னுடைய வகுப்பில் படித்த பரமனாதனின் அனுபவம் கொடுமானது. மற்றவர்களுடைய ஏளனத்துக்கும் பழிப்புக்குமாக கடவுளால் படைக்கப்பட்டவன் அவன். ஒரு நல்ல மாணவனுக்கு இருக்கவேண்டிய அவ்வளவு குணங்களும் அவனிடம் இருந்தன. ஒரு சேர்ட்டும் ஒரு கால் சட்டையும் மட்டுமே அவனுடைய சொத்து என்றாலும் அதை வைத்துக்கொண்டு ஒரு வாரம் முழுக்க கசங்காமலும் அழுக்கா காமலும் அணிவான். எங்களோடு எந்தக் காலத்திலும் அவன் விளையாடியது கிடையாது. தானும் தன்பாடுமாக வகுப்புக்கு வருவது படிப்பது வீட்டுக்கு போவது என்று தன் படிப்பு வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொண்டான்.

அவன் புத்தங்களைக் காவி வருவதற்கும் ஒரு முறை இருந்தது. புத்தகங்களையும் கொப்பிகளையும் அடுக்கி ஒரு பழைய தினசரி பேப்பரில் சுற்றி அதற்கு மேல் பெல்ட் போட்டு இறுக்கி கட்டி அதை ஒரு நுனியில் பிடித்து தூக்கி வருவான். வகுப்பில் இருக்கும்போது கைகளை குறுக்கி கால்களை ஒடுக்கி ஒரு சுண்டெலி பதுங்குவதற்கு ஆயத்தப் படுத்துவது போல உட்கார்ந்திருப்பான். அவனுக்கு பக்கத்தில் இருக்கும் மாணவர்கள் தேவைக்கு அதிகமான இடைவெளிவிட்டு தள்ளி உட்காருவார்கள்.

பரமனாதனிடம் ஒரு பிரச்சினை இருந்தது. அவனுக்கு இரண்டு கைகளிலும் வியர்வை சுரந்து ஊற்றிக்கொண்டிருக்கும். சட்டைப்பையில் ஒரு பழந்துணி வைத்து அதைத் துடைத்தபடியே இருப்பான். ஆசிரியர் அடிக்கப்போகிறார் என்ற பயம் ஏற்பட்டால் தொலைந்தது, இன்னும் அதிகமாக வியர்வை கொட்டும். கொப்பியில் எழுதும்போது கையுக்கு கீழே ஒரு பேப்பர் வைத்துத்தான் அவன் எழுதவேண்டும் அல்லாதுபோனால் கொப்பி எல்லாம் ஊறி ஈரமாகி எழுத்தே அழிந்து விடும்.

பரமனாதனுக்கு எங்கள் வகுப்பில் படிக்கும் ஒரு பெண்ணிடம் காதல் ஏற்பட்டுவிட்டது. மாணவர்கள் அவனை சூழ்ந்து கொண்டார்கள். 'யாரது கறுப்பு கொக்கா?' 'இல்லை, எனக்கு தெரியும் பல்லு விலாவதி.' 'இருக்காது, யார் முன்கூனல் சுந்தரி தானே.' இப்படி ஆளுக்கு ஆள் பழித்தாலும் அவன் வாய் திறக்க வில்லை. வகுப்பிலே அழகியான விசாலாட்சியை அவன் காதலித்தான்.

ஒருநாள் அவன் வீட்டுக் கணக்கு செய்யவில்லை. எண்கள் மாத்திரமென்றால் அவன் செய்துவிடுவான். இது எண்களும் எழுத்துக்களும் கலந்து வரும் கணக்கு. அவசர அவசரமாக அவன் பக்கத்து மாணவனிடம் கொப்பியை வாங்கி பார்த்து எழுதிக் கொண்டிருந்தபோது கணக்கு வாத்தியார் வந்துவிட்டார். அன்று வீட்டுக் கணக்கு செய்யாதவர்கள் எல்லாம் வாங்கில் ஏறி நின்றார்கள். கொப்பியடித்து கையும் களவுமாகப் பிடிபட்ட பரமனாதனுக்கு சிறப்பு தண்டனை.

வகுப்புக்கு முன்னே முழங்காலில் உட்காரவேண்டும். அவன் நாடியை நெஞ்சிலே கவிழ்த்து நிலத்தைப் பார்த்தபடி முழு வகுப்பு நேரத்தையும் கழித்தான். அவனுடைய இரண்டு கையிலுமிருந்து நீர் ஊற்றி சிறு குட்டையாக இரண்டு பக்கமும் தேங்கி நின்றது. வகுப்பு முடியவும் 'சரி, உன்ர இடத்துக்குப் போ' என்றார் வாத்தியார். அவன் எழும்பியதும் 'என்ன, ஒன்றுக்கு போனாயா?' என்றார். கிளாஸ் முழுக்க சிரித்தது. விசாலாட்சியும் சிரித்தாள். அன்று அவன் அழுதுவிடுவான் என்றே நினைத்தோம் ஆனால் அவனுக்கு கண்ணீர் வரவில்லை. அவன் உடம்பில் இருந்த நீரெல்லாம் ஏற்கனவே ஓடி விட்டிருந்ததுதான் காரணமாக இருக்கும்.

அடுத்தநாள் காலை பரமனாதன் தகப்பனுடன் தலைமையாசிரியர் அறைக்கு போனதை நாங்கள் கண்டோம். முதலாம் பாடம் பாதி நடந்துகொண்டிருந்தபோது தகப்பன் வந்து அவனை எங்கள் வகுப்பிலே விட்டுவிட்டுப் போனார். தலையை குனிந்து கொண்டு போய் பரமனாதன் தன் இருக்கையில் அமர்ந்தான். அடுத்தது கணக்கு பாடம். இரண்டாம் பாடத்துக் கான மணி அடித்தது. வகுப்பு முழுக்க மூச்சு விடுவதை நிறுத்திவிட்டதால் எறும்பு ஊரும் சத்தம் கூட கேட்காது. கணக்கு வாத்தியார் உள்ளே நுழைவதற்கிடையில் அம்புபோல பாய்ந்து பரமனாதன் ஓடிவிட்டான். அதன் பிறகு அவன் பள்ளிக் கூடத்துக்கு வரவேயில்லை. அவனுக்கு என்ன ஆனது என்று இன்று வரைக்கும் தெரியாது.

வாத்தியார்களின் கெடுபிடிக்களால் சீரழிந்த பல மாணவர்களை நான் அறிவேன். சரித்திரத்தில் ஏராளமான குரு சிஸ்ய உறவுகள் சொல்லியிருக்கும். மாவீரன் அலெக்ஸாந்தரின் குரு அரிஸ்டோட்டல், அவரிடம்தான் அலெக்ஸாந்தர் பேச்சுக் கலையை கற்றுக்கொண்டான். அவனுடைய வெற்றிகளுக்கு வாள் உதவி செய்ததுபோல அவனுடைய வார்த்தை வல்லமை களும் உதவின. ஆனால் இந்தியாவை ஆண்ட புகழ் பெற்ற அரசர் ஒருவர் தன்னுடைய ஆசிரியரைப் பற்றி என்ன சொன்னார் என்பதை பலர் அறியவில்லை. ஓளரங்கசீப் மாணவராக இருந்த காலத்தில் முல்லா சாஹேப் என்பவரிடம் கல்வி கற்றார். அவர் கற்பித்த முறையும், அதற்கு தேர்வு செய்த விசயங்களும் அவருக்கு வெறுப்பை ஊட்டியிருக்கவேண்டும். அரசனின் மூன்றாவது மகனான இவன் எப்படி ராச்சியத்தை கைப்பற்றுவான் என்ற எண்ணத்தில் ஆசிரியர் கவனயீனமாகக் கூட இருந்திருக்கலாம். எதிர்பாராதவிதமாக ஓளரங்கசீப் அரசனாகி 48 ஆண்டுகள் ஆட்சியில் இருந்தான். அப்பொழுது ஒருநாள் அந்த முன்னாள் ஆசிரியர் அவரிடம் வந்து உதவி கேட்டு விண்ணப்பம் செய்தார். அரசர் ஒன்றுமே பேசாமல் அவருக்கு ஒரு கடிதத்தை பதிலாக அனுப்பினார். அரசருடைய கடிதத்தின் ஒரு பகுதி இப்படி இருந்தது:

'உமக்கு என்னிடமிருந்து என்ன தேவைப்படுகிறது. உண்மையில் என்னுடைய அரசவையில் முதன்மை ஒம்ராவாக பதவி கிடைக்கவேண்டும் என்று விரும்புகிறீரா? நான் உமக்கு சொல்வேன். எப்படிக்கற்பிக்கவேண்டுமோ அப்படி நீர் கற்பித்த தில்லை. நியாயம் என்னவென்றால் முறையாக கல்வி கற்ற ஒருவன் தன் ஆசிரியருக்கு மரியாதை செய்ய கடமைப்பட்டி

ருக்கிறான்.ஓர் அரசனுக்கு பெரிதும் பயன் விளைவிக்கும் அயல் மொழியை போதிக்காமல் அவ்வளவு கால விரயம் செய்து பத்து பன்னிரண்டு வருடம் படித்தாலும் பாண்டித்தியம் பெற முடியாத அரபு மொழியை எனக்கு கற்றுக் கொடுத்தீர்... ஓர் அரசனுக்கு என்ன தேவையோ அதை கற்றுத்தர தவறி விட்டீர். ஒரு காலத்தில் வாள் கொண்டு என் சகோதரர்களை எதிர்த்து நான் ராச்சியத்தை கைப்பற்றக்கூடும் என்பதை நீர் எதிர் பார்த்திருக்க வேண்டும். ...ஒரு நாட்டை முற்றுகை இடுவது எப்படி என்றோ, படையை அணிவகுப்பது எப்படி என்றோ நீர் கற்றுத் தந்தீரா? இவற்றை நான் மற்றவர்களிடமிருந்து கற்றுக் கொண்டேன். அவர்களுக்கு கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்; உமக்கு அல்ல. நீர் எங்கேயிருந்து வந்தீரோ அங்கே, உம்முடைய கிராமத்துக்கு, திரும்பி போய்ச் சேரும். ஒருவருக்கும் நீர் யார் என்பதும், உமக்கு என்ன நேர்ந்தது என்பதும் தெரியாமல் இருப்பதே நல்லது.'

ஒரு பெரும் ராச்சியத்தை கட்டியாளும் அரசனுக்கு தன்னுடைய பழைய ஆசிரியருக்கு இவ்வளவு நீளமான கடிதம் எழுத எப்படி நேரம் கிடைத்தது. உண்மை என்னவெனில் தலை முறை தலைமுறையாக ஆசிரியர்களின் கொடுமையில் சிக்கி இல்லாமல் ஆகிவிட்ட மாணவர்கள் சார்பாகவும், எதிர்காலத்தில் அகப்பட்டு சீரழியப்போகும் மாணவர்கள் சார்பாகவும் அரசர் அந்தக் கடிதத்தை எழுதினார் என்றே நான் எண்ணுகிறேன். அதில் ஆசிரியர்களின் கொடுமைகளை அனுபவித்த அனைவரும் அடக்கம். நானும் தான்.

சமீபத்தில் வெளிவந்த ஒரு புத்தகத்தில் ஜெயமோகன் தன் ஆசிரியர்களைப் பற்றி இப்படிக் கூறுகிறார். 'என் நூலகப் புத்தகங்களை பிடுங்கிக் கிழித்து வீசிய ஆசிரியர்கள் உண்டு... எட்டாம் வகுப்பு படிக்கையில் 'ரத்னபாலா' இதழில் என் முதல் கதை வெளிவந்தபோது என் ஆசிரியர் ஒருவர் என்னை அடித்து சட்டையைக் கழற்றி பெஞ்சமீது நிற்கவைத்தார்.'

ஆசிரியர்களால் நல்வழிக்கு வந்து உயர்ந்தவர்களையும் அவர்களுக்கு புகழ் சேர்த்தவர்களையும் பற்றி நிறையப் படித்திருக்கிறோம். என் நண்பர்கள் பலர் அப்படி அதிர்ஷ்டம் செய்தவர்கள். என் சரித்திரம் எழுதிய உ. வே. சாமிநாதையர் தனது குருவான மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையிடம் நிறைந்த பற்று வைத்திருந்தார். விசுவநாதபிள்ளையிடம் படித்த சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை தன் குருவுக்கு புகழ் சேர்த்தார்.

அதே சமயம் புரிந்துணர்வு இல்லாத ஆசிரியர்களால் தங்கள் படிப்பைத் துறந்து அலைந்து வாழ்க்கையை தொலைத்த மாணாக்கர்கள் நிறைய உண்டு. கவிஞர் கண்ணதாசன் போலவும், ஜெயமோகன் போலவும் உயர்ந்தவர்கள் அரிது. தோல்விடைந்தவர்களின் பட்டியலை ஒருவரும் வெளியிடுவதில்லை. காரணம் அதை பட்டியலாக்க முடியாது, புத்தகமாகத் தான் போடலாம்.

இறுக்கமாகக் கட்டப்பட்டிருக்கிறது சுதந்திரக் கொடி

- வே. தினகரன், பத்தனையூர்

வன்முறைகளின் வெளிச்சத்தில்
என் தேசத்தின் யாப்பு
படிக் கப்படுகிறது

வெண்புறாவின் குருதியில்
வண்ணம் பிரித்துக் கொண்டிருக்கிறது
வானவில்

குழந்தைகள்
'மின்மினிகள்' ரசிக்கிறார்கள்
அட.....
அவையும் எறிகணைகள்.

உயிர் பிழைத்த மிருகம்
கம்பத்தின் உச்சியில்
வாலாட்டிக் கொண்டிருக்கிறது
தேசம் செழிப்புக்காக
போரிடுகிறது
தொலைவே ஒரு வரண்ட கிராமத்தில்
கன்னத்தில் கை வைத்தபடி
வானத்தைப் பார்க்கிறார்கள்
குமரிகள்

ஈமொய்க்கும் கண்களோடு
வயிற்றைத் தடவியபடி
அழுகிறான் குழந்தை
கடைக்குச் சென்ற
கணவனுக்காக (இறை பிரார்த்தனையில்) ஒருத்தியும்
பஸ்வெடிப்பில் தாயிழந்து
கதறும் குழந்தையும்
பெரு நகர மொன்றில்...
தேசம் செழிப்புக்காக
போரிடுகிறது...?

நாடகம்

(மேடை திறக்கும்போது சிவரஞ்சனி ராகம் இசைக்கப்படும். மேடையின் பல வேறு உறை நிலைகளில் “கேள்விகள்” நிற்கும், சூரியன் உயரமான ஒரு இடத்தில் நிற்கும். உரைஞர்கள் இருவர் படிகளில் நிற்பர்)

கோமளா + சிவரதன் :-

சபையோர்களே, உங்கள் அனைவருக்கும் வணக்கம். (தன் குரலுடன் இன்னொரு குரல் ஒலிப்பதை அறிந்து, அதிர்ந்து ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து விட்டு மீண்டும்)

வணக்கம். நான் தான் இந்த நாடகத்தின் உரைஞர்.

ரதி :- (சபையில் இருந்து) அட இதென்ன வேதனை? எங்கையடாப்பா இந்த நாடகத்தின்ரை டிரக்டர் (Director) ஒரே நேரத்திலை இரண்டு பேரைப் பேச வைச்சிருக்கினம். முதலிலை ஆர் பேசிறதெண்டு முடிவு செய்யங்கோ... ஓய்... ஸ்டேஜ் மனேச்சர்... கூப்பிடும் டிரக்டரை.

கேள்வி மடிக்கல்

கேள்வி மடிக்கல்

கோமளா + சிவரதன் :-

ஐயா, பெரியோர்களே, நடுவர்களே, தாய்மார்களே, இந்த நாடகத்தின்ரை டிரக்டரும் நான்தான்.

ரதி :- இது நல்ல வேடிக்கை. இரண்டு பேரும் தாங்கள் தான் உரைஞர் எண்டினம். இப்ப இரண்டு பேரும் தாங்கள் தான் டிரக்டர் எண்ணினம். ஒரே குழுப்பமா இருக்கு. வேடிக்கையாயும் இருக்கு. இண்டைக்கு நாடகம் நடக்காது போலை இருக்கு.

மதினி :- ஆராவது ஓராள் ஒரு நேரத்திலை பேசங்கோவன்.

கோமளா + சிவரதன் :-

யாருக்குக் கதிரை எண்டு எப்பிடித்தீர்மானிக்கிறது?

ரதி :- உது நல்ல கேள்வி.

நடிகர் அனைவரும் :-

கேள்வி : கேள்வி கேள்வி : கேள்வி கேள்வி கேள்வி : கேள்வி கேள்வி கேள்வி : (சொல்லும் போது குரல்கள் வர வர உயரும்)

ரதி :- கயிறு இழுத்துப் பாருங்கோ.

(இருவரும் கயிறு ஒன்றை இழுப்பதான ஊமம், கயிறு சிவரதன் பக்கம் நகர கோமளா வேண்டாம் என மறுத்தல்)

கோமளா :- இது பிழையான வழி.

மதினி :- பூவா தலையா போடுங்கோ.

(இருவரும் சுண்டிப் பார்க்க, சிவரதன் அதைக் குழப்பதல்)

சிவரதன் :- உது சரியில்லை.

ரதி :- வோற்றுக்கு விடுங்கோவன்

(இருவரும் தமக்குச் சார்பான தலைகளைச் சபைக்குள் தேடி எண்ணிப் பார்த்தல். பிறகு இருவரும் அதை மறுத்தல்)

இருவர் :- உந்த முறை வேண்டாம்.

சிவரதன் :- சரி, நீர் முதலிலை பேசும். நான் விட்டுத்தாறன்.

கோமளா :- பொம்பிளைக்கு வெற்றி. அப்பிடி எண்டா நாடகத்தை ஆரம்பிப்பம்.

சிவரதன் :- நாடகத்தின்ரை பேர் என்ன?

கோமளா :- நல்ல கேள்விதான்

சிவரதன் :- அட நாடகத்தின்ரை பேர் என்னப்பா?

கோமளா :- நல்ல கேள்விதான் (அழுத்தமாக)

சிவரதன் :- அதுதான் நாடகத்தின்ரை பேரோ?

கோமளா :- சில வேளை அப்பிடியும் இருக்கலாம் தானே.

சிவரதன் :- சரி, சரி, அப்ப தொடங்குவம்.

கோமளா :- தொடங்குவம்.

விழித்துப் பார்த்த நான் வியந்து போனேன். சந்திரனை

ஒரு கேள்வி சுற்றிக் கொண்டிருந்தது. (ஒரு நடிகர் சந்திரனாக நிற்க, மற்றவர் கேள்வி போன்ற வடிவடன் சுற்றி ஆடுவார். மற்றவர்களும் எழுந்து தம்மைத் தாமே சுற்றிக் கொள்வர்)

சிவரதன் :- யன்னல் வழியே உற்றுப் பார்த்தபோது பச்சைப் பசேல் என்ற வயல் வெளிகளில் பயிர்களுக்குப் பதிலாய்க் கேள்விகளே படுத்துக் கிடந்தன.

(நடிகர்கள் அனைவரும் கேள்வி போல் வளைந்து

மேடையில் பரந்து படுத்திருப்பர்)

ரதி :- திரும்பிப் பார்த்தால் கோயில் குளங் களிலும் உருண்டும் பிரண்டும் ஆயிரக்கணக்கான கேள்விகள் அசைந்து கொண்டிருக்கின்றன. (நடிகர்கள் எல்லோரும் அசைவர்).

செந்தில் :- எங்கு பார்த்தாலும் கேள்விகளின் கூட்டம்.

சங்கர் :- சில கேள்விகள் நேற்றுப் பிறந்தவை.

ரதி :- பிறந்த மேனியுடனா நிற்கின்றன?

கிருபா :- சில கேள்விகளின் வயது ஆயிரம் ஆண்டு களுக்கும் அப்பால் இருக்கும். (செந்தில், சங்கர், கிருபா மூவரும் முக்கோண வடிவில் எதிர்த்திசை களைப் பார்த்து CR இல் நிற்பர்).

மனோ :- (DL இல் அமர்ந்து) சில கேள்விகளுக்குக் குழந்தை முகம்.

சௌந்தரா :- சில கேள்விகளின் முகத்தில் நூற்றாண்டு கண்ட சுருக்கம்.

கணேஸ் :- (DR இல் கொட்டாவி விட்டபடி) பல கேள்விகள் அலுத்துப் போய்க் கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

தேவா :- (DC இல் நித்திரை தூங்கியபடி) சில கேள்விகள் எழுப்ப ஆளில்லாமல் குறட்டை விட்டுத் தூங்கிக்

கொண்டிருக்கின்றன. இப்போதைக்கு ஆரும் எழுப்பமாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன்.
(கிருபாவும் சங்கரும் CR இல் ஒருவரில் ஒருவர் தொங்கியபடி நிற்கச் சிவரதன் அவர்களின் அருகில் சென்று பார்த்து)

சிவரதன் :- சில கேள்விகள் மற்றக் கேள்விகளின் கழுத்தில் தூக்கு மாட்டித் தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. (அவர் அழ, அழுகை எல்லோரிடமும் தொற்றும்)

பாடகர் +நடிகர் :- (சோகமாக)
யாருக்குச் சுகபோகம்? யாருக்குச் சமைகள்? யாருக்கு மண்குடிசை? யாருக்கு மாடம்? யாருக்குச் சமிபாடு குறைவு? பசி யார்க்கு? யாருக்கு மோகனம்? யார் யாருக்கு முகாரி? (இது கவிஞர், சோ.ப வின் பாடல்)
(ரதி மனோவுக்கு அருகில் செல்வார்)

ரதி :- ஏன் அழுகிறியன்?
மனோ :- போன இடத்திலை எல்லாம் அடியும் உதையுந்தான் விழுது. எத்தனை காலத்துக்குத்தான் நாங்கள் பிறந்த மேனியாய் அலையிறது? வெளியிலை தலை காட்டவே வெட்கமாய் இருக்கு. பதில் எண்ட ஆடை கிடைச்சால் நாங்களும் பத்துப் பேருக்கு மத்தியிலை தலை நிமிர்ந்து நடப்பமெல்லே?

சிவரதன் :- (செந்திலுக்கு அருகில் வந்து)
ஐயா கேள்வி, உம்மடை பேர் என்ன?
செந்தில் :- “உலகத்திலை அடக்கு முறை இன்னும் எவ்வளவு காலத்துக்கு நிலைக்கும்?” அதுதான் என்றை பேர். (செந்தில் DCயில் நிற்பார். தொடர்ந்து கதைக்கும் ஐவரும் செந்திலைச் சுட்டியபடி நிற்பார்)

கிருபா :- கேள்வி கேக்கப் படாது.
சங்கர் :- கேள்வி கேக்கலாம். இப்ப இல்லை. அதுக்கு ஒருநேர காலம் இருக்கு.
செளந்தரா :- கேள்வி கேக்கலாம். நீ கேக்கப்பிடாது.
ரதி :- சீ... கேள்வி என்னத்துக்கு? அது தேவையில்லை.
ராஜன் :- நான் இதிலை இருக்கேக்கை கேக்கப்பிடாது. வேணுமெண்டால் நான் போனாப் பிறகு கேளன்.
சிவரதன் :- (கையை மேலே உயர்த்தி) எட, தம்பீ... நான் இருக்கிறன். நீ பயப்பிடாமல் கேள். (சிவரதன் கையை உயர்த்த, சுட்டிய ஐவரும் கையைக் கீழே விடுவர்)
(செந்தில், சிவரதனுக்குப் பின் ஓடி, அவரின் துறவு மனநிலையைக் கண்டு திரும்பியும் அழுதபடி ஓடி வருவர். அவரது அழுகை எல்லாருக்கும் தொற்றும். எல்லாரும் வட்டமாகக் கூடி இருந்து ஒப்பாரி வைத்து அழுவர்)

கோமளா :- ஏன் இப்பிடி எல்லாரும் அழுகிறீர்கள்? இப்போது தான் உலக நாடுகள் எல்லாமே படிப்படியாக ஜனநாயக நாடுகளாக மாறி வருகின்றனவே. பாராளுமன்றங்களில் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்வதற்கென்று விசேடமாக ஒரு நேரம் ஒதுக்குவார்கள். கேள்வி நேரம் தானே அங்கு கீர்த்தி மிக்க நேரம்? நீங்கள் எதற்காக இப்பிடித் தொடர்ந்து அழுது கொண்டிருக்கிறீர்கள்?

செந்தில் :- நான் போனனான். எங்கடை பாராளுமன்றத்துக்கு மற்றது அமெரிக்காவின்ரை கொங்கிரசுக்கு!
கோமளா :- போயிருந்தால்...
ராஜன் :- (எழுந்து வந்து) போயிருந்தால் பல பதில் வந்திருக்குமே.
செந்தில் :- பதிலுகளே அதுகள்? அங்கை சொல்லப்பட்ட பதிலுகளை நீங்களும் பரிசீலிச்சுப் பாக்க வேணும். பத்திரமா வைச்சிருக்கிறம். அந்தா... அந்தக் குப்பைக் கூடையைக் கொட்டிப் பாருங்கோ. (UL மூலையைச் சுட்டுகிறார்)
(எல்லாரும் அந்த மூலையைப் பார்ப்பார். கேள்விகள் அந்த மூலையில் போய்க் குவியும்)

ரதி :- அதுக்குள்ளாலை பதில் வருமோ?
செந்தில் :- ஓ... உள்ளேயிருந்து உழுத்துப் போன ஏக்கங்களும் உடைந்து போன ஏமாற்றங்களும் உதிர்ந்து உதிர்ந்து வரும்.
(நடிகர்கள் அதற்குள்ளிருந்து மெது மெதுவான Slow motion இல் நெளிந்து வளைந்து அசைந்து விரக்தியும் வேதனையும் மிக்க பாத்திரங்களாய் வெளி வந்து மேடையின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கும் பரந்து செல்வர். அப்போது இப்பாடல் பாடப்படும்)

பாடகர் :- சீனி விற்கிறீர் அரிசி விற்கிறீர்
தேயிலை விற்கிறீர் பொயிலை விற்கிறீர்
ஏணி வைப்பினும் எட்டொணா விலை
ஏற்றி எங்களைச் சாகடிக்கிறீர்
(இது கவிஞர் சோ. ப வின் பாடல்)

மனித விழுமியம் காற்றில் பறக்குது
மானிட நேயம் செத்துத் தொலையுது.
(நடிகர்கள் உறை நிலைக்கு வருவர்).

சிவரதன் :- (மனோவுக்கு அருகில் வந்து) எடி, பிள்ளை உன்றை பேர் என்ன?
மனோ :- எங்கடை நாட்டிலை எப்பிடி இந்தக் கலாசாரச் சீரழிவு தோன்றி வளருது? இதுதான் அம்மா எனக்குவைச்ச பேர். பேர் எப்பிடி வடிவோ?
சிவரதன் :- பிள்ளை, உது உன்றை கொப்பன் கேட்டவன். கொப்பன்ரை கொப்பனும் கேட்டவன். பிள்ளை ஒண்டு செய்... உன்றை பிள்ளையையும் தவறாமல் உதைக் கேட்கப் பழக்கிப் போடு.
மனோ :- ம்... ம்...
(திடீரென்று மேடையில் பரபரப்பு ஏற்படுதல், எல்லோரும் எட்டு வடிவில் ஓடி வருதல்)
ராஜன் :- திடீரென்று என்ன திருவிழா வந்திட்டுதே எல்லாரும் ஒடுப் பட்டுத் திரியிறியள்?
எல்லாரும் :- வருதாம் வருதாம்
ராஜன் :- என்ன வருதாம்
எல்லாரும் :- பதில், பதில், வருதாம்.
சங்கர் :- அப்ப, பதிலைப் பாக்க நீங்கள் போகேல்லையோ?
கவிதா :- பதிலை வரவேற்க உலகத் தலைவர்கள் எல்லாம் தலைப்பாகை கட்டிக் கொண்டு போயிருக்கினம்.
சங்கர் :- பதிலைக் கண்டால் நீங்கள் போயிடுவீங்களோ?

செந்தில் :- தேவையில்லாமல் வீதியிலை நிக்கிறதுக்கு என்ன விதியே எங்களுக்கு?

மனோ :- கவலைப்படாதேங்கோ. எங்களுக்குச் சோடியான பதில்கள் வந்தால் நாங்கள் போய்டுவம். (கவிதா, சங்கர், மனோ, செந்தில் ஆகியோர் முன் மேடையில் ஒரு வரிசையும், ஏனைய நடிகர்கள் பின் மேடையில் ஒரு வரிசையும் அமைப்பர்.)

கிருபா :- (ஒடி வந்து உயரமான ஆசனத்தில் DCயில் ஏறிப் பார்வையாளர் பக்கம் பார்த்து) அந்தா பதில் வந்து மதிலோடை நிக்ருது. (கிருபாவைச் சுற்றி ஏனையை நடிகர்கள் பல levels இல் நின்று எட்டி எட்டிப் பார்ப்பர்)

செந்தில் :- (கிருபாவின் கைக்குக் கீழே நின்று) மதிலுக்கு மேலாலை ஒரு தலை தெரிந்தாலும் போதும் எங்களுக்கு.

சுஜி :- (எட்டிப் பார்த்து) என்ன காரணம்? தலைப்பாகை கட்டிக் கொண்டு போன எங்கடை தலைவர்கள் எல்லாம் ஏன் இப்படித் தலையைக் கீழே போட்டுக் கொண்டு தளர்ந்து போய் வரினம்? பதில் வரேல்லையோ?

ரதி :- கேள்வியளுக்குப் பதில் வந்திருக்காம் ஆனால்... எல்லாரும் :- ஆனால்.... (எல்லா நடிகர்களும் ரதிக்கும் ராஜனுக்கும் பின்னால் ப வடிவில் நிற்பர்)

ராஜன் :- அதுவும் கேள்வியாவே இருக்காம். (எல்லாரும் சிரித்துக் கொண்டு பின்புறம் திரும்புவர்)

மதினி :- அதனால்தான் வரவேற்கப் போனவர்கள் எல்லாம் வாட்டத்தோடு திரும்பியிருக்கிறார்கள்.

ரதி :- இல்லை, இல்லை, பதில் வந்திருக்காம். அதுகள் இவைன்றை கண்ணுக்குப்படாம வேறே இடத்திலை நிக்ருதாம்.

செந்தில் :- (சங்கரை அழைத்துக் கொண்டு CCக்கு வந்து) இஞ்சை பாருங்கோவன். எனக்கு வந்து வாய்ச்ச சோடியை. இதை வைச்சு நான் என்ன செய்யிறது?

கோமளா :- (எல்லா நடிகர்களையும் திரும்பிப் பார்த்து) கேள்வியளே, உங்களுக்கு வந்த பதிலுகளோடை சோடி சோடியா நில்லுங்கோ பார்ப்பம்.

ரதி :- (கேள்விகளைப் பார்த்து உங்களுக்குச் சரியான சோடி வாய்ச்சால் இணைஞ்சு பிணைஞ்சு நல்லா வாழுவினள். இல்லாட்டிக் கிடந்து பிணைபடுவினள். (மேடையில் பிணைபட்டுக் கொண்டிருக்கிற எல்லாச் சோடியையும் பார்த்துவிட்டு, செந்தில் சங்கர் சோடிக்கு அருகில் வந்த அமர்கிறார். பௌராணிகர் போல அவர்களுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கிறார்) ஆனானாம் புத்திரீம்... ஆனானாம் பௌத்திரீம்... பொம்பிளையின்றை பேர் என்ன?

செந்தில் :- உலகத்திலை அடக்கு முறை இன்னும் எவ்வளவு காலத்துக்கு நிலைக்கும்?

சிவரதன் :- ஆ... உலகத்திலை அடக்கு முறை இன்னும் எவ்வளவு காலத்துக்கு நிலைக்கும்? ஆனானாம்... மாப்பிளையின் பெயர் என்ன?

சங்கர் :- உலகத்திலை அடக்கு முறை இருக்கெண்டு யார் சொன்னது?

சிவரதன் :- ஆ.... உலகத்திலை அடக்கு முறை இருக் கெண்டு யார் சொன்னது? கெட்டி மேளம்... கெட்டி மேளம்... தாலியைக் கட்டுங்கோ... (மேள ஒலி, சங்கர் செந்திலுக்குத் தாலி கட்டும் ஊமம்)

சபையில் இருந்த ரதி :- உது ஆம்பிளை பொம்பிளை திருமணம் இல்லை. தன்னினச் சேர்க்கை... நிப்பாட்டுங்கோ.

கோமளா :- தன்னினச் சேர்க்கைத் திருமணத்தை உலகத் திலை பல நாடுகள் அங்கீகரிச்சிருக்கு... நீங்கள் ஏன் அம்மா கவலைப்படுறியள்... அது ஒரு கேள்வி இன்னொரு கேள்வியைக் கலியாணம் கட்டலாம். நீங்கள் இருங்கோ. (மேடையில் இருந்த மற்றொரு சோடியை நோக்கிச் சென்று)

எமது போராளிக் கவிஞர்களைச் சொல்வதானால் நூற்றிற்கு மேற்பட்ட கவிஞர்கள் இருக்கிறார்கள். இன்று நிறையப்பேர் வெளியிலே பேசப்படு மளவிற்கு போராளிக் கவிஞர்களாக இருக்கிறார்கள். நீங்கள் அறிந்திருப் பீர்கள் மலரவன் என்ற ஒரு எழுத்தாளர். அவர் இப்போது மாவீரர் ஆகிவிட்டார். அவருடைய பேர் உலா என்ற அந்தப் புதிய இலக்கிய வடிவம் இன்று உலகம் முழுக்கப் பேசப்படுகிறது. அது இலக்கியத்திலேயே புதியவடிவம் என்கிறார்கள். அதுபோல எங்களுடைய பெண் போராளிகளாகிய வானதி, கஸ்தூரி, பாரதி இப்படியான கவிஞர்களுடைய கவிதைகள் இன்று எல்லோருமே எடுத்துரைத்து முன்னுதாரணமாகக் காட்டுகின்ற நிலைக்கு வந்திருக்கின்றன.

இவைதவிர இப்பொழுது போர்க்களத்தில் நின்றுகொண்டு இந்தப் போராட்டத்தையே நேரடியாகக் களதரிசனமாகக் கவிதையாக்குகின்ற கவிஞர்கள் நிறையப்பேர் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் பெறுகின்ற அந்தப் பாடுபொருள், இவர்கள் பெறுகின்ற அந்த அனுபவப்பகிர்வு இவற்றை இன்னொருவர் பெற்றுக்கொள்ள முடியாது. நிச்சயமாக, இந்த அனுபவத்தை வெளிக்கவிஞரோ அல்லது புலம் பெயர்ந்த கவிஞரோ, அல்லது இந்த விமர்சகர்களாக இருக்கின்ற கவிஞர்களோ பெற்றுக் கொள்ளமுடியாது.

- ஞானம் 47: நேர்காணலில் கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரை

பிள்ளைகளே இப்படி வாருங்கள். நீங்கள் இருவரும் சரியான குறும்பு. உமது பெயர் யாது? (மிகக் கோபமாக அதட்டுகிறார்)

சுஜி :- நான் உண்மையைச் சொல்லுறன். என்னை ஏதும் செய்து போடாதேங்கோ அம்மா!

கோமளா :- (பொலிஸ்காரன் அதட்டுவதுபோல)ம். உன்ரை பேர்? சுஜி :- பெண்களுக்கு எதிரான பாலியல் துன்புறுத்தல்கள் உலகில் ஏன் தொடருகின்றன?

கோமளா :- இது உன்ரை தகப்பன் வைச்ச பேரோ? அல்லது கள்ளப் பேரோ?

சுஜி :- இல்லை.... இல்லை (நடுங்கியபடி) இதுதான் என்னர பேர்த் சேட்டிபிகற் பெயர்.

கோமளா :- உனக்கு வேறே பேரும் இருக்கோ?

சுஜி :- சத்தியமா இல்லை.

கோமளா :- அப்ப ஏன் இப்பிடி நடுங்கிறா?

சுஜி :- அது, இவரோடை எனக்கு முந்தியே தொடர்பு அதுதான்...

கோமளா :- கள்ளக் காதல்...? Premarital relationship? அவருக்கு என்ன பேர்?

சுஜி :- ஆண்களுக்கு எதிரான பாலியல் சுரண்டல்கள் உலகில் இல்லையா?

கோமளா :- ம்..... ம்..... குழப்படி செய்து கொண்டு திரியுங்கோ இரண்டு பேரும்... போங்கோ

சிவரதன் :- (வேறு ஒரு சோடியிடம் வந்து) உங்களைப்பாத்தா இரட்டைப் பிள்ளையள் மாதிரி இருக்கு. உம்மடை பேர் என்ன?

சௌந்தரா :- முதலாளி முதலைகள் தொழிலாளரைச் சுரண்டுவது எத்தனை மே முதலாம் திகதிக்குப் பிறகு நிற்கும்?

சிவரதன் :- மற்றாள், உம்மடை பேர்?

சிவானுஜா :- நாடுகளின் பொருளாதாரத்தைத் தொழிலாளர் உயர்த்தா விட்டால் வேறு என்ன தண்டனை கொடுப்பது அவர்களுக்கு?

சிவரதன் :- நீங்கள்தான் சரியான ஒத்த இரட்டையர்.

கோமளா :- (மற்றொரு சோடியிடம் சென்று) உங்களைப் பாத்தால் பூவும் மணமும் போல நல்ல சோடி. ஐயா உங்கள் பெயர் யாதோ?

ராஜன் :- வெள்ளையர்கள் கறுப்பின மக்களைக் குறைவாகப் பார்ப்பது நின்று விட்டதுதானே?

கோமளா :- நல்ல பெயர்தான். அம்மா உங்கடைபேர்?

கருணா :- ஏபிரகாம் லிங்கனோடு அது எல்லாம் முடிந்து தானே இருக்க வேண்டும்?

சிவரதன் :- அந்த மூலைக்கை நிண்டு பினைபடுற ஆக்கள் சொல்லுங்கோ உங்கடை பேர்?

ரமணி :- மத ரீதியான அடக்கு முறைகள் எப்போது தொடங்கின?

சிவரதன் :- ம்.... மற்றாள்?

கவிதா :- மதங்கள் எப்போது தொடங்கின?

கோமளா :- (எல்லாச் சோடிகளையும் பார்த்து) எல்லாமே.... நல்ல..... நல்.... ல்.... ல கேள்விகள். உங்களுக்கு வந்து வாய்த்த பதில்களோ அதை விடத்திறமான கேள்விகள் (எல்லோரும் திடீரென மேடையின் CCயை உற்று

நோக்குதல்)

சிவரதன் :- என்ன? எல்லோரும் குவிஞ்சு போய் நிண்டு குனிஞ்சு பாக்கிறியன்?

கருணா :- கேள்வி ஒன்று புதிசாய்ப் பிறந்திருக்கு. இப்பதான் பிறந்தது.

கிருபா :- (பிறந்த கேள்வியைத் தூக்கித் தாலாட்டுகிறார்) (நீலாம்பரி இராகம்)

மானிப்பாய் இருந்து மடகாஸ்கர் தொங்கல்வரை கூனிக் கழுத்து வரை அடக்கு முறைதான் சுமந்து ஆணிக்கால் கொதிக்க ஆருயிரும் குலை நடுங்க தோணிக் கரை கடந்து தொல்லை பல நீ சுமந்து வாழ வேணும் கண்ணே கண்ணுறங்கு கண்ணுறங்கு குஞ்சுக் கேள்வியே நீ விழி மூடு விழி மூடு..... (ஏனைய நடிகர்கள் பலவடிவத்தில் நின்று இருந்தும் பிள்ளையைத் தாலாட்டுவர்)

கிருபா :- பிள்ளையைத் தொட்டிலிலை போட்டு ஆட்டுவம்.

பாடகர் :- (ஊமத்துடன்) ஆராரோ ஆரீவரோ - கண்ணே தாலாலோ தாலேலலோ - ஆரோ ஆராரோ ஆரீவரோ ஆராரோ ஆரீவரோ... (நடிகர்கள், இரு வரிசையில் நின்று ஊஞ்சலை ஆட்டிக் குழந்தையைத் தூங்கச் செய்வர்).

மனோ :- எங்கடை குஞ்சுக் குட்டிக்கு என்ன பேர் வைப்பம்?

ராஜன் :- புதுப்பேரோ.... நல்ல modern பேரோ வைக்க வேணும்?

செந்தில் :- (குழந்தையைத் தூக்கித் தோளில் போட்டபடி) “சமத்துவம் எண்டசொல்லு எப்பசாகும்” எண்டுவைப்பம்.

மனோ :- நல்ல வடிவான பேர். புதுப்பேர்...

சிவரதன் :- இந்தக் குழந்தைக்கு ஆயுள்வலு கெட்டி.... ஏனெண்டா அந்தச் சொல்லு மனிசன் இருக்கும் வரைக்கும் இருக்கும் (பொரிதாகச் சிரிக்கிறார்)

சௌந்தரா :- தபால் வருது... தபால்வருது... (ரதி தபாலைக் கொண்டு வர, நடிகர்கள் எல்லாம் UR மூலைக்கு ஓடுவர்)

ரதி :- Registered Post. உனக்குத்தான் வந்திருக்கு. (மனோவிடம் கொடுத்தல்) (மனோ உடைத்து வாசிக்க ஏனையோர் ஏமாற்ற மடைதல், பின் மனோவைப் பூராயம் பார்த்தல்)

மனோ :- எனக்கு ஒரு முக்கியமான தகவல் வந்திருக்கு.

ரதி :- என்ன?

மனோ :- எங்களைப் போல இன்னும் கொஞ்சப்பேர் வந்திருக்கினம்.

ரதி :- ஆர்? ஆர்.

மனோ :- யார் செய்த வேளாண்மை? யார் வெட்டுவோர்கள்?

யார் நட்ட பனை வடலி
யார் தறிக்கின்றார்கள்?
யார் வயலை உழுகிறவன்?
யார் விளைச்சல் பெறுவோன்?
யார் தறியில் நெய்யிறவன்?
யார் உடுத்து மகிழ்வோர்?
யார் சிவிகை ஊருவது?
யார் சுமக்கும் ஆட்கள்?
யாருக்கு நந்தவனம்?
யாருக்குக் காடு?
யாருக்கு மலர் மஞ்சம்?
யாருக்கு முட்கள்?
யாருக்குக் குளிர்ண்டும் அறை?
வெயில் யார்க்கு?
யாருக்குத் தாவாரம்?
யாருக்குப் பரிகை?

(இது கவிஞர் சோ. பவின் பாடல்)
(இந்தக் கவிதையை மனோ சொல்லத் தொடங்கப் பின் பாடகர் குழுவால் இசைக்கப்படும். நடிகர்கள் பொருத்தமான ஊமம் அல்லது அசைவு நிகழ்த்துவர்)

கோமளா :- (ஒரு அழகான பெண்ணை CCயில் நிற்க வைத்து அவளைச் சுட்டி)
அற்புத ஓவியம் தீட்டியதார்? - அதை
அடுப்படிப் புகைபட மாட்டியதார்?
சித்திர கூடத்தில் ஆயிரம் பேர் - இதைத் திரும்பியும் பார்த்தவர் யாருமில்லை.
திருமண வாணிபம் செழிக்குதடா - இங்கு சீதனமே அரசாளுதடா
உரிமைகள் எல்லாம் ஏட்டளவில் - கையில் ஒன்றும் இல்லாதவர் வீட்டளவில்.

(இது கவிஞர் சோ. பவின் பாடல்)
(ஏனைய நடிகர்கள் பல வேறு நிலைகளில் அடிமையாய் உறையும் ஊமம் / படிமங்கள்)
மனோ :- உலகத்தின் சராசரி இதயமே, உனது உலகம் மிகவும் சிறிது. உனக்கு அதிக விடயங்கள் புரிவதில்லை. அல்லது நீ புரிந்து கொள்ள விரும்புவதில்லை. (மேடையில் ஒரு புதிய காட்சி விரிகிறது)
(யேசுநாதர் போல உடை உடுத்த ஒருவர் பல மனிதர்களுக்கு உதவுதல், அவர்களோடு பேசுதல், அவர்களுக்கு நோய் தீர்த்தல், போதித்தல் - மக்கள் கூட்டமாய் அவர் பின்னே போதல்)

கொடியவன் :- ஏ! யார் நீ? என்ன செய்கிறாய்?
யேசு போன்றவர் :- மக்களுக்கு நல்ல கருத்துக்களைச் சொல்கிறேன்.

கொடியவன் :- இல்லை மக்களிடம் இருந்த கருத்தை மாற்றப் பார்க்கிறாய்.

யேசு போன்றவர் :- நான் அவர்கள் சுகம்பட உதவுகிறேன்.

கொடியவன் :- நான் யார் தெரியுமா? உலகத்தலைவன். என் கருத்தே எல்லாருடைய கருத்தாகவும் இருக்க வேண்டும். நீ வேறு புதிய கருத்தைச் சொன்னால் அது பெரிய குற்றம்.

யேசு போன்றவர் :- நான் குற்றம் ஏதும் செய்யவில்லை.
கொடியவர் :- வேறு கருத்தைக் கொண்டிருப்பதுதான் குற்றங்களில் மிகப் பெரிய குற்றம். ஏ! யார் அங்கே! அவனைப் பிடித்து..... அடியங்கள்..... உதையங்கள்..... சித்திரவதை செய்யுங்கள்.....
அவன் எனது கருத்துக்கு மாறும் வரை.
(யேசுநாதர் துன்புறுத்தப்படும் ஊமம்)

பாடகர் :- (முகாரி இசைப்பர்)
(யேசு நாதரின் துன்பம் தாங்க முடியாத எல்லைக்குச் செல்லும்)

பாடகர் :- உங்கள் உலகம் மிகவும் சிறிது
உங்கள் விளக்கம் மிகவும் சிறிது
உங்கள் புரிதல் மிகமிகச் சிறிது.

(பாடல் முடிய மேடை நிசப்தமாகும்)

(கோமளா இறங்கி வந்து பார்வையாளருடன் உரையாடுவார். இந்த அரங்கை இந்நிலையில் வைத்துக் கலந்துரையாடல் அரங்காக மாற்றுவார். Protagonist பாத்திரம் ஏற்றுத் தொடர்ந்து நடிக்க விரும்புவார் களை மேடைக்கு அழைப்பார். அவர்களின் உணர்வுகள் பற்றி ஒரு facilitator ஆக இருந்து உரையாடுவார்.)

(திரும்ப நடிகர்கள் அனைவரும் மேடைக்கு வருவர்)
(நடிகர்கள் அனைவரும் பெரிய கேள்வி வடிவில் மேடையில் ஒழுங்குபடுவர்.)

மனோ :- இவ்வளவு நேரமும் சின்னக் கேள்வியாய் இருந்த நான் இப்பதான் பெரிய கேள்வியாய் வந்திருக்கிறேன்.

சிவரதன் :- (எல்லாக் கேள்விகளையும் உற்றுப் பார்த்துவிட்டு) கேள்விகளின் முழுக்கம் காதைப் பிளக்குதெனோய்! (எல்லாரும் இறுக்கிக் காதுகளைப் பொத்துவர்)

கோமளா :- எல்லா முழுக்கத்திற்குள்ளும் ஒரு மின்னல் கீற்று இருக்கும். புத்திசாலிகள் அதைப் புரிந்து கொள்வர். (நடிகர்கள் தளர்ந்து மெலிதாக ஆடி மகிழ்வார்)

கோமளா + சிவரதன் :- இவ்வளவு நேரமும் கேள்விகளின் முழுக்கம் என்ற நாடகத்தை Directபண்ணினானான். இப்ப நாடகத்தை மட்டும் நிறைவு செய்யப் போறன். வணக்கம்.

ரதி :- இப்பவுந்தான் ஆர் Director எண்டு தெரியாது?..... ம்..... (நடிகர்கள் அனைவரும் கை கூப்பி மெலிதாக ஆடியபடி மேடையை விட்டு அகல்வர்).

(நிறைவு)

பிற்குறிப்பு

கோமளா :- பச்சை நிறத்தில் பெண் உடை

சிவரதன் :- பச்சை நிறத்தில் ஆண் உடை

ரதி :- சாதாரண பார்வையாளர் உடை
மதினி, மனோ, செளந்தரா, கவிதா, சுஜி, சிவானுஜா, கருணா, ரமணி பெண்களுக்குரிய ஒரே மாதிரி யான கோல உடை.

செந்தில், சங்கர், கிருபா, ராஜன், தேவா ஆகியோர் ஆண்களுக்குரிய கோல உடை

யேசுநாதர் போன்றவர் ஏறத்தாழ அது போன்ற உடை

கொடியவர் :- அரக்கர் போன்ற உடை

பாடகர் :- விசேட அழகான கோல உடை

பேரின

வெற்றிகள் வீழ்ச்சிகள் புரட்சிகள், மதஎழுச்சிகள் பண்பாட்டுமாற்றங்கள் என்பவற்றையே மையப் படுத்தி வரலாறுகளை வடிக்கும் போது, பெண்களின் சாதனைகள்

செயற்பாடுகளென்பன இருட்டடிப்புச் செய்யப் பட்டோ அல்லது பெண்ணினத்தின் பெலன்மம், குறைபாடுகளையோ மாத்திரம் குறிப்பிடுவது இயல்பாகிவிட்டதை மறுக்கமுடியாது.

பண்டைக்காலத்தில் ஆண்கள் வேட்டைக்கோ போருக்கோ போனால் வைத்த குறியைத் தப்பாது வீழ்த்துவதும் ஒரு இலக்கை நோக்கிப் போராடுவதும் வீரத்தின் சிறப்பாகப் பேசப்பட்டது. அதேவேளை வீட்டிலுள்ள அவர்களின் மனைவிமார்கள் ஒருபக்கம் சமையலிலும், இன்னொருபக்கம் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் குழந்தைகளைக் கண்காணித்துக்கொண்டும் மறுபக்கம் கொல்லையில் காயப்போட்டிருக்கும் தானியங்களைப் பார்த்துக்கொண்டும் இடையில் கதவைத்தட்டி விசாரிக்க வந்திருப்போருக்கோ, முதியோருக்கோ பதில் சொல்லியும் ஒரே நேரத்தில் பல்வேறுவிடயங்களையும் நிர்வகிக்கும் தன்மையும் விவேகமும் கொண்டவர்களாக இருப்பதையும் குறிப்பிட்டே ஆகவேண்டும். அதாவது பெண்கள் பலசோலிகளை ஒரே நேரத்தில் கண்காணிப்பதில் தம்மை இயல்பாகவே ஈடுபடுத்திக்கொள்ளும் போக்குள்ளவர்கள்.

தொடரும் இத்தகைய வாழ்வுநிலையில் பால்நிலையில் வேலைப்பிரிவு எப்படி ஏற்பட்டதென ஆழமாக நோக்கினால் ஆதிகாலமனித வாழ்வைத் தொட்டுப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது.

ஆதிகால மனிதனுடைய வாழ்வு மிகக்குறைந்தளவான உணவு, உடை, உறையுளுமாகவே கடந்தது. உணவும் உறக்கமுமே என்றிருந்த மனிதன் நாகரிகம் வளர்ச்சி அடைய அடையத் தந்தேவையை யொட்டிச் சிறுக்கல்லாயுதங்களையும் உருவாக்கி, விவசாயம் கால்நடைவளர்ப்பு, அவற்றின் பயன்பாடு எனத் தனக்குக் கிடைத்த அற்பவசதிகளோடு தனது தேவைகளை ஓரளவு நிறைவேற்றினான். நிலையாக ஓரிடத்தில் வாழவும் ஆண்கள் வெளியே சென்று மிருகங்களை வேட்டை யாடிவர பெண் கர்ப்பகாலம், குழந்தைப்பேறுகாலம், குழந்தை பராமரிப்பு என இருப்பிடத்திலேயே தங்கியிருந்தாள். இறைச்சியைப் பதனிடல்

மிருகங்களின் தோல்களைக்காய வைத்து பயன்படுத்தல் எலும்புகளைக் கோர்த்து மாலையாக்கல் என்பதோடு சேமிக்கவும், சேகரிக்கவும், காயப்போடவும் என எல்லாப் பொறுப்புகளையும் தன்வசமாக்கிக் கொண்டாள்.

கிழங்குகளைத் தோண்டி எடுத்தல், விதை கொடிகளை நாட்டிக், காய்பழங்களைப் பறித்தல் போன்ற எண்ணங்கள் தலையெடுத்தபின் ஓரிடத்தில் தங்கியிருந்த வேளைகளில் சிறிது ஓய்வு கிடைக்கவும், “பெண்களே நெசவுத்தறியைக் கண்டு பிடிக்கவும், கூடைமுடைதல், வலைபின்னுதல் நெசவு ஆகியதுறைகளில் தலைசிறந்து விளங்கியவர்களே, தொடக்க காலத்தில் கணித வல்லுனர் ஆவர்” என லீவன் ஃகாக்கு என்ற பெண்ணிய ஆய்வாளர் கூறுகிறார். உணவு வகைகளைச் சேகரிக்கும் போதே மூலிகைகளையும் அவற்றின் சாறுகள் பற்றிய அறிவினையும் அச்சாறுகளைப் பயன்படுத்திப் பல வண்ணங்களை ஆக்குகின்ற தொழில் நூட்ப அறிவும் பெண்களிடமிருந்தே பெருகியது. தாவரங்களை வகை வகையாகப் பிரித்தறியவும், மருத்துவத்துறைக் கேற்றவிதத்தில் அவற்றைப் பயன்படுத்தவும் உதவியவர்களே பிற்காலத்தில் மகளிர் மருத்துவத்துறையில் புகழ் பெற்றவர்களாக விளங்கினர் என்பதே லீவன் ஃகாக்கு என்பவரின் தாய் வழிச் சமுதாயத் தோற்றத்தின் ஆய்வுக்குறிப்புகளாகும்.

குழந்தை என்ற உயிரைப்பெற்றெடுப்பதோடு, மனித வாழ்விற்குத் தேவையான மருத்துவம், உணவு, உடை, பாதுகாப்பு எனப் பல்வேறு துறைகளிலும் புதிய புதிய சிந்தனைகளுக்கும் புதிய புதிய ஆக்கங்களுக்கும் வித்திட்டு வளர்த்தவள் பெண்ணே என்பது பெண்ணிய ஆய்வாளர்களின் கருத்தாகும்.

நீர் சேகரித்தல், சுள்ளி விறகுகளைக்கட்டிச் சுமத்தல் தோல் கிழங்குகளைக் கிண்டியெடுத்தல், கனிகளைப் பெரும் கழைகொண்டு பறித்தல் ஆகியவற்றின் தேவைக்காக கம்பு, கத்தி போன்ற ஆயுதங்களைக் கையாளவும் இலை குழைகளைப் பதனிட்டு உடைதாயரித்தல் ஆகிய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய ஆரம்பித்து. காலப் போக்கில் இந்நிலையே அவள்மீது பெரும் அழுத்தத்தைக் கொடுத்தது. இதுவே பெண் மனைக்கானவள், இல்லக்கிழத்தியென்றும், அடுப்படியும் வீடுமே அவளின் உலாவிடமாகவும், குழந்தை, கணவன் ஆகியோரைப் பேணுவதும் கவனிப்பதுமே இவள் கடமையும் என்றாகிவிட்டது. ஆண், மிருகங்களைக் கொன்று இறைச்சி பெறல், பாரிய மரங்களைத் தறித்துப் பாரமான கடும் உடல் உழைப்பைத்

தனதாக்கிக் கொண்டான். ஓய்வான வேளைகளில் கல்லாயுதங்கள், படிப்படியாக வில், வாள், அம்பு, கோடரி போன்ற கருவிகளை உருவாக்கிப் பயன்படுத்த முன்வந்தான்.

அக்காலப் பெண்கள் காடுகளில் விலங்குகள் போல விட்டு விடுதலையாகி அலைந்து திரிந்தும் கொடிய விலங்குகளைக் கொன்று தின்றும், ஆண் குழுமங்களோடு சண்டையிட்டும் உடல் வலுவுள்ளவளாயிருந்தும் கூட குடும்பநிலைக்கேற்பத் தன்னைக் குறுக்கிக் கொண்டாள். உடல் அடையாளத்தில் ஆண் பெண் என்று மாறுபாடிருப்பினும் ஒத்த தன்மைகொண்ட மனித இனத்தில் பெண்ணைக் குறித்து, இவள் மென்மையானவள், இலகுவில் உணர்ச்சிவயப்படுபவள். இரக்கத்திற்கும் தியாகத்திற்குமே ஆனவள், காமம் மிக்கவள் என்றெல்லாம் அடித்தடித்து அமர்த்திவிட்டது சமுதாயம்.

போர்க்களத்தில் படைகளை நகர்த்தியும், கொடுமான யுத்தத்திற்குத் தலைமைதாங்கிப் போராடி உயிரைக்கொடுத்தும் வெற்றிபெற்ற ஜான்ஸிராணி வஷ்மிபாய், தென்னாபிரிக்க சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தில் துப்பாக்கி வெட்டுக்குத் தனது மார்பைக் கொடுத்து உயிர்நீத்த வீரமகள் தில்லையாடி வள்ளியம்மை என வீரம் கொண்ட பெண்மணிகளை நாம் நினைவுமீட்டலாம்.

காலப்போக்கில் ஆண் மாத்திரம் கல்வியை ஏற்றுக் கொண்டு பலவழிகளிலும் முன்னேற வாய்ப்புக்கள் குவிந்தன. இதற்குப் பெண்ணும் அனுசரணையாகி இணைந்தாள். ஆனால், பெண் கல்வி மறுக்கப்பட்டது. ஆண் கையில் கல்வி அடைக்கலமானதால் பெண் இருளில் விரட்டப்பட்டாள். ஆண் அறிவுக்குரியனென்றும், பெண் இருள்சூழ்வாழ்வதால், எதற்கும் அச்சமும், கருணையும் இரக்கமும் பூண்டவளென்ற பிரமை ஏற்படுத்தப்பட்டு அவளை வீட்டுக்குள்ளே பூட்டிவைத்து குழந்தை குட்டிகளைப் பேணவும் முதியோரைப் பராமரிக்கவும் சமைக்கவும், குழந்தை பெறவுமே பொருத்தமானவள் என வரையறை செய்யப்பட்டுவிட்டது. இத்தகைய நடைமுறை வாழ்வின் நீண்டபயணம் அவளை அறிவுநிலையில் பாதாளத்தில் தள்ளியது.

தீவிர சிந்தனையாளர், சமூக சீர்திருத்தவாதிகள் இந்நிலையைச் சாடினர். பெண்விடுதலையின் தேவையை உணர்த்தினர். ஆண் பெண் சமத்துவமே மாண்பு வாழ்வை வெற்றிப்படியில் உயரவைக்குமென பலர் அறைகூவினர்.

இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தின்போது மகாத்மா காந்தி, வ. வே. சு. ஐயர், சுப்பிரமணியபாரதியார் போன்ற பல தீர்க்கதரிசிகள் பெண்விடுதலைக்காகவும் சமத்துவத்துக்காகவும் உரத்துக் குரல் கொடுத்தனர். இக்கருத்தைப் பழமைவாதிகள் எதிர்த்தனர். பெண்ணுக்கு கற்பே முக்கியமென வற்புறுத்தினர்.

கல்வியைக் கையிலெடுத்துக்கொண்ட ஆண்கள் சமுதாயத்தை நோக்கிப் பல படைப்புக்களை வெளிக்கொணர்ந்தனர். அதாவது மனித நடத்தைக்கு உவப்பான சில சட்டதிட்டங்கள், ஒழுக்க விதிகள், என்பன அவையெல்லாம் ஆண்களாலேயே கட்டமைக்கப்பட்டதால் அன்றைய சூழ்நிலைக்கும், அவர்களது நம்பிக்கைக்கும் வாழ்வியல்பிற்கும் ஏற்ப ஆண்களையே மையமாகவைத்துத் தமது நம்பிக்கைக்கும் வாய்ப்பிற்குமேற்றவாறு நூல்களை ஆக்கி வெளியிட்டனர். அவையே இன்றும் நம் மத்தியில் எழுதாச் சட்டங்களாக, அழியா இலக்கியங்களாக வாழும் நீதிகளாக எமது வாழ்வை நெறிப்படுத்தும் கருவூலங்களாக எற்றுக் கொள்ளப்பட்டன. அத்தகைய

நூல்களெல்லாம் என்னத்தைப் பேசின, வற்புறுத்தின?

“..... பாழ்

பாழே மடக்கொடி இல்லாமனை” என்றும்

“கொழுநன் தொழுதெழுவாள் பெய்யெனக் பெய்யும் மழை” என்றும் பெண்கள் எழுத்தோவியங்களில் வரையப் பட்டார்கள்.

காதளவோடிய கண்ணாளாக, கருணைமிக்க கனத்த மார்பினளாக கொடியிடையாகத் துவண்ட கை, கால்களுடன் அழகின் சித்திரமாக, கவர்ச்சியின் மையமாக என்றமே இளமை ததும்பும் எழில் கண்களில் நிழலாத வரையப்பட்டாள். ஆணின் காதலுக்காக ஏங்கும் பேதையாக, இல்லமும் கணவனும் குழந்தையும் சுற்றமும் தவிர வேறெவ்வித சிந்தனைகளுமற்றவளாக இவற்றை இறுக்கமான மீறாத தடையிடப்பட்டு தடைதாண்டாப் பத்தினியாகப் போற்றப்பட்டாள். ஏனைய உணர்வுகள் யாவுமே அடக்கப்பட்டு, அவளிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டு விட்டன. அச்சம், நாணம், பயிர்ப்பு, கற்பு என்பன அவளுக்கே ஆனது.

இதுவே கற்றவர்களால், பெரியவர்களால் ஆன்மீகவாதிகளால் சமுதாயத்தை வழிநடத்தும் பண்பாளர்களால் ஏன் பெண்களாலுமே எழுதாச் சட்டமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

இந்த வட்டத்துக்குள்ளேயே பெண்ணினம் அடக்கப் பட்டாலும் அதற்குள்ளே அவர்களுடைய செயற்பாடுகள் காதல் செய்தல் குடும்பம் விருந்தோம்பல் சமையல், அலங்காரம், குழந்தைப்பேறு, தாய்மை, உறவு என்பன வெல்லாமே சிறப்புற்றனவாக பெண்களின் பெருமை இதற்குள்ளாலே நிகரற்றதாகப் பார்க்கப்பட்டது. அதுவே வாழ்வாகப் பதியப்பட்டுவிட்டது. இப்பதிவு காலாதிகாலமாகப் படிமமாக்கப் பட்டு மானிட வாழ்க்கையில் பெண்கள் என்றால் இப்படி இருக்க வேண்டும் எனப் புரிந்துகொள்ளப்பட்டது.

இப்புரிதல்களை உடைத்துக்கொண்டு சில சிந்தனாவாதிகள் சீர்திருத்த வாதிகள் முற்போக்கான செயற்பாட்டாளர்கள் தீவிரப் போக்குமிக்க பெண்கள் என்போர் இவற்றை துச்சமாக்கித் தங்கள் புதிய எண்ணங்களை முன்னெடுக்கும் பணியில் ஈடுபடும் புரட்சியை மேற்கொண்டனர். இத்தகைய புரட்சிகளுக்குத் தம்மையாளாக்கிய பெண்கள் நடத்தை கெட்டவளென்றும் ஆண் மாரித்தனம் கொண்டவளென்றும், ஆம்பிள்ளைச்சிங்க மென்றும், தூர்நடத்தை கொண்டவளெனவும் பலவாறு தூஷிக்கப்பட்டனர். இந்தக் கொடுமையிலிருந்து தம்மைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளவே மணலூர் மணியம்மை என்ற சமூகசேவகி வேட்டி உடுத்தி ஆண்கள் அணிவதுபோல் 'நாஷனல்' போட்டுத் தலைமுடியையும் கட்டையாக வெட்டி ஆண்கள் போன்ற உடையின் தோற்றத்தில் திரிந்து தொண்டுகளை மேற்கொண்டாள். அப்படியே ஜான்ஸிராணியும் ஆணுடையிலே குதிரையிலேறிச் சவாரிசெய்து யுத்தகளத்தில் இறங்கினாள். எம் நாட்டைப் பொறுத்தளவிலும் முதன்முதலாகக் கல்வி கற்று பேனாவைத் தன் கையில் தூக்கிய சிங்களப் பெண்மணி கொழும்பு பம்பலப்பிட்டி மிலாகிரிய தேவாலயத்தின் அருகாமையிலிருந்து பள்ளியில் கல்வி கற்க வரும் போது ஆண்களது உடை தரித்தே வந்து கற்றதாக வரலாறுகளின் மூலம் அறியக் கிடக்கிறது.

கல்வியை மேற்கொண்டால் பெண்கள் அடங்கிப்போக மாட்டார்கள். எதிர்த்துப் பேசுவார்கள் கற்புக்கெட்டுவிடும் என்ற

எண்ணமும், எழுத, படிக்க, வாசிக்கத்தெரிந்தால் கண்ட கண்ட ஆண்களுடனும் காதல் கடிதம் எழுதித் தொடர்புகள் வைத்துக்கொண்டாடிக் கற்பை இழந்துவிடுவர், காதலிக்கத் தொடங்கிவிடுவர் என்ற பீதியும், படித்தால் விஷயங்கள் விளக்கமுற்றுத் தம் ஏமாற்றுதல்களெல்லாம் விளங்கிக் கொண்டால் அடங்காப் பிடாரியாகிவிடுவாரோ என்ற ஏக்கமும், அடுப்போடும் நெருப்போடும் பொழுது போக்கும் பெண்களுக்கு கல்வியைப்புகட்டிப் பிரயோசன மென்ன உத்தியோகமா பார்க்கப் போகிறார்கள். உழைக்கப்போகிறார்களா? என்ற அலட்சியப் போக்கும் இயல்பிலேயே அறிவற்ற, மூடக்கொள்கைகள், பழக்கவழக்கங்களுக்காளாகிவிட்ட பெண்களின் மரமண்டையில் கல்வி எப்படிப் பொருந்தும் திருமணம், குழந்தைப்பேறு, பராமரிப்பு, சடங்கு, சம்பிரதாயங்கள் கோயில் குளம் எனக் குடும்பத்துள் விளக்காக இருக்கவேண்டியவள் கல்விகற்க அதனைப் பயன்படுத்த காலமும் வேளையும் எப்படிச் சாத்தியப் படும் என்ற முனைப்பும் கல்வியிலிருந்து பெண்ணினத்தைத் தடுத்துவைத்தது.

பெண் அடக்குமுறையில் கல்விமறுப்பும் முக்கிய இடம் வகுத்தது.

“எட்டையும் பெண்கள் தொடுவது தீமையென்
 றெண்ணி யிருந்தவள் மாய்ந்துவிட.....”

“பட்டங்கள் ஆள்வதும் சட்டங்கள் செய்வதும்

“எட்டுமறிவினில் ஆணுக்கிங்கே பெண்
 இளைப்பில்லைக் காண்.....”

என்று பாரதியின் வாக்கு நிதர்சனமானது. பெண்கள் கற்றுத் தம் அறிவை மேம்படுத்திக்கொண்டனர். சமூக, இலக்கிய, பொருளாதார, காலாசார, விஞ்ஞான அரசியல் துறைகளிலெல்லாம் கூடத் தமது உழைப்பை பங்களிப்பைச் சிறப்பிப்பற்றி வருகின்றனர். எனினும் இன்னும் பல வழிகளில் அவர்களுக்கான நுழைவுகள் முற்றுமுழுதாகத் திறந்திருப்பதாகக் கருத இடமில்லை. இத்தகைய ஒரு சூழ்நிலையிலும் கூட பெருங்காயம் ஒழிந்தாலும் டப்பாவின் மணம் போகாது என்பதுபோல, பெண்களைப்பற்றி இன்னும் சிலர், அழகுப் பொம்மையென்றும் அணிகலன் மையமென்றும் காமக்கிழத்தியென்றும், உணர்ச்சிப் பிம்பமென்றும் கருதுகின்றனர். அக்கருத்திற்கமையவே அவர்களுக்கான பணிகள் வரவேற்பாளர் (Receptionist) விற்பனவு (Sales) எழுதுநர் (Clerk) கற்பித்தல் (Teacher) உடைதயாரித்தல் (Dress Maker) பராமரிப்பு (Nurse) எனக் கொள்கின்றனர்.

சத்திரசிகிச்சை செய்தல் வானூர்தி ஓட்டுதல், ஊடகத்துறையில் பணியாற்றல், படைநாடாத்துதல், விண்ணியல் ஆய்வுகள், விண்வெளிப்பயணம் ஆகிய துறைகளிலுமே இன்று பெண்கள் துணிந்து கால் வைத்துள்ளனர். இத்தகைய துறைகளில் மிக அண்மைக் காலமாகத்தான் பெண்கள் அடியெடுத்து வைத்ததனால் தொகையில் அளவு குறைவாக இருப்பினும் நீண்ட இருளின் புதைந்துகிடந்த பெண்ணினத்திற்கு இது ஒரு பெரும் விடியல் என்பதை யாருமே மறுக்க முடியாது. மிகவிரைவில் காத்திரமான பிரகாசத்தை அடைவதற்கான விடிவெள்ளியே இது.

சீதைக்கப்பட்ட

கலசம்...

- மாரிமுத்து சிவகுமார், ஹட்டன்.

வாயிற்றுள்

கை துளைத்து

பிடுங்கி வீசப்பட்ட

கலசம்!

பீச்சிட்டு

பரப்பப்பட்ட

குருதி வயல்

வரப்பின்றி

அதைச்சுற்றி!

எண்ணி

கணிக்க முடியாத

உயிர் அணுக்கள்

அசமந்தமாய்..

முளைக்கரு கசிந்து

விதை தூவப்பட்ட

நாற்றுமேடை

சேற்றுச் சுற்றில்!

பிரளய இருண்மை

புரண்டு புரண்டு

இரட்டிப்பு

அரக்கத்தனத்தூடன் !....

உண்மை

நெர்மை

நேசம்

இவையுணர்த்திய

தூடிதூடிப்பு

நேரில்

நீண்டதொரு

இழப்பின் பின்

தாய்மைச் சான்றிதழ்

இழுந்தவன்

அப்புறத்தில்....

வெறித்தனம்

அண்டம்புறப்பு

அதன்மேல்

அவள்!

விசிறப்பட்ட

சீதைக்கப்பட்ட

அக் கலசம்

மென்மையாய்

அவள் கண்ணீரால்

கசக்கப்படுகிறது....

மட்டக்களப்பு வளம் நிறைந்த வசந்தன் பாடல்கள்

அன்பு
நீ

கிழக்கிலங்கைப் பிரதேசம் கிராமியக் கலைகளுக்குப் பெயர் பெற்றது. கிராமியக் கலைகளின் தொடர்பில் என வர்ணிக்கப்படும் படுவான்கரைக் கிராமங்களில், கூத்தும் வசந்தனும் எப்போதும் கொடிகட்டிப் பறக்கும்.

பிரச்சினைக்குரிய சூழ்நிலையிலும் கூத்துக்கள் அவ்வப்போது அரங்கேறுகின்றன. ஆனால் வசந்தன் படிப்படியாக அருகிவருகின்றது.

கூத்துக்கலையைப் போலவே வசந்தன் கூத்திலும், பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. கூத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட கதையை ஆடுவார்கள். ஆனால் வசந்தன் கூத்தில், கதை என்று ஒன்று இல்லை. பொதுவான - கிழக்கிலங்கையில் பிரசித்திபெற்றுள்ள வாழ்வியல் தொடர்பான விஷயங்கள் இடம் பெறுகின்றன. மத்தளம், அண்ணாவிடையார் தரு, விருத்தம், பாடல் அனைத்தும் கூத்தைப்போலவே இடம் பெறுகின்றன.

ஆரம்பத்தில், கட்டியகாரன் வந்து வசந்தராசன் கொலுவிற்கு வருவது பற்றி எடுத்துக் கூறுவான். அதைத் தொடர்ந்து வசந்தராசன் கொலுவிற்கு வந்து கட்டியகாரனைப் பார்த்து, வசந்தன்பாட்டுப்பாடும் பிள்ளைகளை அழைத்து வந்து, பாடல்களைப்பாடும்படி கட்டளையிடுவான். அதன்பின் ஒவ்வொருவகையான வசந்தன்பாடல்கள் பாடப்படுகின்றன.

ஒரு காலத்தில் கிராமியக்கலைகளைப் பேணிவளர்த்த மட். ஆசிரியர்கலாசாலையில், வசந்தன் ஆட்டம், முக்கியமான வைபவங்களின் போது ஆடப்பட்டது. இதுபற்றிய புகைப்படமும் குறிப்புகளும், பண்டிதர், வித்துவான் வி. சீ. கந்தையாவின் “மட்டக்களப்புத் தமிழகம்” என்ற நூலில் இடம்பெறுகின்றன.

படுவான்கரைக் கிராமங்கள் மட்டுமல்லாது, பொதுவாகக் கிழக்கிலங்கை கிராமங்களில், வசந்தன் கூத்துப்பிரசித்தி பெற்றிருந்தது. கூத்துகளுக்கு கூத்துக் கொப்பி இருக்கும். ஆனால் வசந்தன் கூத்து கொப்பி எதுவுமில்லாமல் ஏட்டிலிருந்து வாய்மொழியாகவே வளர்ந்து வந்தது. அதன்காரணமாக வசந்தன் பாடல்கள் படிப்படியாக மறைந்து வந்தன.

நல்லவேளையாக 1940களில் இக்கலையில் மிகவும் ஈடுபாடு கொண்ட, தி. சதாசிவ ஐயர் என்னும் வட்டாரக்கல்வி அதிகாரி, தனக்குத் தெரிந்த ஆசிரியர்கள் மூலம் பல்வேறு கிராமங்களிலும் பயிலப்படுகின்ற வசந்தன் பாடல்களைத் தேடி எடுத்துத் தொகுத்து நூலாக வெளியிட்டார். அந்த நூல் மட்டுமே இன்று வசந்தன் பாடல்களின் ஆவணமாக நிலைத்துள்ளது. “வசந்தன் கவித்திரட்டு” என்னும் அந்த நூல் பற்றியும் மிகுந்த பிரயாசையுடன் அதைத் தொகுத்து வெளியிட்ட தி. சதாசிவ ஐயர் பற்றியும் நாம் அறிந்திருக்க வேண்டும்.

யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த தி. சதாசிவ ஐயர் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில், மாவட்டக் கல்விப் பரிசோதகராக 1940களில் கடமையாற்றினார். அவர் தனது அலுவலகக் கடமைகளுடன்

மட்டும் நின்றுவிடாது இம்மாவட்டத்தில் பிரசித்தி பெற்றிருந்த கிராமியக் கலைகளிலும் ஆர்வம் காட்டினார். வசந்தன் கவி அவரை மிகவும் கவர்ந்தது. வாய்மொழியாக நிலவிவந்த வசந்தன் கவிகளைத் திரட்டி ஆவணப்படுத்த எண்ணினார்.

பலகிராமங்களிலிருந்தும் வசந்தன் பாடல்களைத்தேடி எடுத்து நூலாக வெளியிட்டார். இந்நூலை வெளியிட்டது “மட்டக்களப்புத் தெற்குத் தமிழாசிரியர் சங்கம்” என நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்நூல் அப்போது இலங்கையின் ஆளுநராக இருந்த சேர் அன்ட்ரூ கால்சு கொட் என்பவருக்கு அர்ப்பணமாக்கப்பட்டுள்ளது. நூலின் அப்போதைய விலை ஒரு ரூபாய் (தற்போதைய 100 ரூபாய்க்குச் சமம்) அப்போது, இந்நூலை, ஆங்கிலம் மட்டுமே தெரிந்திருந்த பிற நாட்டவரும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக வசந்தன் பாடல்களைப் பற்றி விரிவாக விளக்கும் ஒரு நீண்ட ஆங்கில முன்னுரையையும் தி. சதாசிவ ஐயர் எழுதியிருந்தார். 25 பக்கங்கள் கொண்ட இம்முகவுரை, அவருக்கு இக்கலையில் இருந்த ஆத்மார்த்தமான ஈடுபாட்டையும், அக்கறையையும் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகிறது. இதே முன்னுரை தமிழிலும் எழுதப்பட்டுள்ளது. 10 பக்கங்கள் கொண்ட இம்முன்னுரையும் முக்கியமானது. அதில் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

“..... இப்பதிப்புக்கு ஆதாரமாகக் கிடைத்த, ஏட்டுப் பிரதிகள் காரைதீவு, கல்லாறு, கழுதாவளை, தேற்றாத்தீவு, வந்தாறுமூலை என்னும் கிராமங்களிலிருந்து கிடைத்த ஏடுகளை, கவிகள் அதிகம் உடையனவாய்ப் பாடநிச்சயம் செய்வதற்குப் பெரிதும் உதவியாயிருந்தன. இப்பொழுதும் இப்பதிப்பிற் காணப்படும். பாடம் முற்றும் வழுவற்றது என்னுமாறில்லை. சிற்சில செய்யுட்களின் சுத்த பாடல் காணாதல் அரிதாயிருந்தமையின், அவற்றை ஏட்டிற் கண்டவாறே வெளிப்படுத்தலாயிற்று. அவை குறிப்பில் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

“தம்மிடமிருந்த ஏட்டுப்பிரதிகளைத் தந்தும், பிறரிடமிருந்து பிரதிகளை வாங்கித் தந்தும் எனக்குப் பெருந்துணை புரிந்த அன்பர்களது நன்றியை மறவாது போற்றும் கடப்பாடுடையேன்

“மட்டக்களப்பு மக்களின் வாழ்க்கையில் பெரும் மகிழ்ச்சிக்கும் கொண்டாட்டத்துக்கும், ஏதுவாய் முன்பு விளங்கியிருந்த இப்பாடல்கள் காலவேறுபாடு காரணமாகக் கைவிடப்பட்டு ஒழிந்து போகா வண்ணம் இவற்றைக் காப்பாற்றி வைத்தல் வேண்டும் என்னும் ஆசையே என்னினும் வல்லநாற் செயற்பாலதாய் இவ்வேலையில் என்னை ஈடுபடுத்தியது என்பதைப் பணிவோடு விண்ணப்பித்துக் கொள்கிறேன்.”

இக்குறிப்பிலிருந்து பின்வரும் விடயங்கள் தெளிவாகின்றன. அவை.

(1) மட். மாவட்டக் கிராமங்கள் பலவற்றில் வசந்தன் ஆட்டம் பரவியிருந்தது.

- (2) ஏடுகளில் இப்பாடல்கள் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன.
 (3) அந்தக் காலத்திலேயே (1940) இப்பாடல்கள் கைவிடப்படும் நிலையிலிருந்தன.

வசந்தன் பாடல்கள் பெரிதும் வேளாண்மைச் செய்கையுடன் தொடர்புடையதாகக் காணப்படுகின்றன. ஒரு சில வேறு விடயங்கள் பற்றியும் அமைகின்றன.

மொத்தம் 62 வகையான வசந்தன் பாடல்கள் சேகரிக்கப்பட்டுள்ளன.

அவை பின்வருமாறு தொகுக்கப்பட்டுள்ளன

- (1) வசந்தன் கொலு - 01, (2) தோத்திரப்பாடல்கள் - 20, (3) வரலாறு பற்றியவை - 12, (4) தொழில் பற்றியவை - 11, (5) குறவஞ்சி முதலியன - 11, (6) சமூக நிகழ்வுகள் - 07

இப்பாடல்கள் யாவும் சுமார் 200 வருட பழமை வாய்ந்தவை என சதாசிவ ஐயரே கூறுகிறார். இக்கூற்றை வசந்தன் பாடல்களின் பாடுபொருள் கொண்டும் நாம் அறியலாம். சிங்கள மன்னர்களான நரேந்திரசிங்கன், இராஜசிங்கன் முதலியோர் பற்றியும், வசந்தன் பாடல்கள் இடம்பெறுவதால் அவர்கள் காலத்துக்குப் பிறகே இப்பாடல்கள் இயற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது வெளிப்படை.

வசந்தன் பாடல்கள், சில கண்ணகி மேல் பாடப்பட்டுள்ளன. அவை “கூவாய் குயிலே” என்ற தலைப்பில் இடம் பெறுகின்றன. பிற்காலத்தில் புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப் பிள்ளை, “விபுலானந்தர் மீட்சிப்பத்து” இயற்றியபோது பத்துப் பாடல்களையும் “கூவாய் வரிக்குயிலே” என முடித்திருப்பது இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது.

‘பள்ளு’ வடிவிலும் சில வசந்தன் பாடல்கள் இடம் பெறுகின்றன. தொழில் பற்றிய வசந்தன் பாடல்கள் யாவும் வேளாண்மை சம்பந்தமாகவே அமைந்துள்ளன.

I. வசந்தன் கொலு :-

வசந்தராசன் கொலுவுக்கு வருதல். வசந்தன் கொலு தவிர ஏனைய வசந்தன் பாடல்கள் பின்வரும் தலைப்புகளில் அமைந்துள்ளன.

II. தோத்திரப்பாடல்கள் :-

பிள்ளையார் வசந்தன், செவ்வாய்ப்பள்ளு, தனானாப் பள்ளு, களரிவசந்தன், முத்தமிழ் வசந்தன், கூவாய்குயிலே வசந்தன், ஆறுகம்பு வசந்தன், தேவி வசந்தன், கிறுகு வசந்தன், ஆள்கண்டு மீண்டான் வசந்தன், பல்லக்கு வசந்தன், வசந்தன் பள்ளு, அபயவசந்தன், போற்றிவசந்தன், அம்மன் பள்ளு, பாங்கி வசந்தன், எச்சரிக்கை வசந்தன் (இவற்றுள், பிள்ளை யார் வசந்தன், களரி வசந்தன், இறுகுவசந்தன், என்பன இவ்விருவகையில் அமைந்துள்ளன. இவை வெவ்வேறு ஏடுகளில் காணப்பட்ட வடிவங்களாக இருக்கலாம்)

III. வரலாறு தொடர்பானவை :-

ஞானவேதியன் பள்ளு, நரேந்திரசிங்கன் பள்ளு, இராஜ சிங்கன் பள்ளு அனுமார் வசந்தன், இந்திரசித்து வசந்தன், அங்கதன் வசந்தன், தம்பாப்பிள்ளை வசந்தன், அம்மன் பள்ளு, மாதா நடனம், இப்பாடல்களிலும், அனுமான் வசந்தன், இந்திரசித்து வசந்தன், தம்பாப்பிள்ளை வசந்தன் என்பன இவ்விருபாடல்களாக அமைந்துள்ளன. இவையும் வெவ்வேறு ஏடுகளில் இடம்பெற்ற பாடல்களாக இருக்கலாம்.

மேலும் “தம்பாப்பிள்ளை வசந்தன்” என்பது ஊர்ப் பெரியவர் ஒருவராக இருக்கலாம்.

IV. தொழில் தொடர்பான வசந்தன் :-

வேளாண்மை வசந்தன், வேளாண்மை வெட்டு, உப்படி கட்டு, சூட்டு வசந்தன், மாடு பிடித்தல் வசந்தன், சூடுபோடல் வசந்தன், பொலி காவும் வசந்தன், கள்ளியங் கூத்து வசந்தன் கள்ளியன் குத்துவசந்தன்.

(இதிலும், சூட்டுவசந்தன், கள்ளியங்குத்து வசந்தன் என்பன இவ்விரு பாடல்களாக உள்ளன.)

V. குறவஞ்சி / குறத்தி வசந்தன் :-

குறவஞ்சி வசந்தன், குறத்தி வசந்தன், செல்லப் பிள்ளைவசந்தன், செல்லப்பிள்ளை தூரிதம், மண்டி வசந்தன், செவ்வாய் வசந்தன், முயிற்று வசந்தன், சவனிக்கைவசந்தன், கன்னியங்குத்து வசந்தன்.

(இதிலும் குறத்தி வசந்தன் என்ற தலைப்பில் 3 பாடல்கள் உள்ளன. கள்ளியங்குத்து வசந்தன் ஏற்கனவே “வேளாண்மை” வசந்தனிலும் 2 பாடல்கள் இடம்பெற்றன. இதில் மூன்றாவதாக ஒருபாடல் இடம் பெறுகிறது)

VI. விளையாட்டு வசந்தன் பாடல்கள் :-

தாய், மகள் ஏசல் வசந்தன், கும்மி வசந்தன், ஊஞ்சல்வசந்தன், கப்பல் வசந்தன் (இதிலும் கும்மி வசந்தன் 2 பாடல்களும் ஊஞ்சல் வசந்தன் 3 பாடல்களும் இடம் பெறுகின்றன)

விசித்திரமான தலைப்புகள்

இவற்றைப் பார்க்கும்போது சில விசித்திரமான தலைப்புகளிலும் வசந்தன் பாடல்கள் இடம்பெறுவதைக் காணலாம். செவ்வாய்ப்பள்ளு, தானானாப்பள்ளு, ஆறுகம்பு வசந்தன், எச்சரிக்கை வசந்தன், மாதவிநடனம், செல்லப்பிள்ளை வசந்தன், தம்பாப்பிள்ளை வசந்தன், முயிற்று வசந்தன், கவனிக்கை வசந்தன், தாய்மகள் ஏசல் வசந்தன் இத்தலைப்புகளில் இடம்பெறும் வசந்தன் பாடல்களை பின்னால் விரிவாகப் பார்க்கலாம்.

இவற்றைப் பார்க்கும் போது ஏடறியாப் புலவர்கள் அவ்வப்போது, நகைச் சுவையாகவும், நையாண்டியாகவும் பாடிய பாடல்கள் பின்னர் ஏடுகளில் இடம் பிடித்திருக்க வேண்டுமென எண்ணத் தோன்றுகிறது.

இப்பாடல்களுக்கு வசந்தன் பாடல்கள் என்ற பெயர்வரக் காரணம் என்னவாக இருக்கலாம்? வசந்தராசன் கொலுவில் பாடப்படுவதால் அப்பெயர் வந்திருக்கலாம். அல்லது, வசந்த காலத்தில் உழைத்துக்களைத்த மக்கள் ஓய்வாக இருக்கும் போது பாடுவதால் அப்பெயர் வந்திருக்கலாம்.

வசந்தன் கொலு

முதலில் கட்டியகாரன் வரவு இடம் பெறுகிறது. வசந்தராசன் வரவு பற்றி அவன் பொதுமக்களுக்கு அறிவிக்கின்றன. இதில் 14 பாடல்கள் இடம் பெறுகின்றன.

விருத்தம்:- சிரசில் முண்டாசு கட்டிச் சிறந்திடுகவசம்பூட்டி திரண்மிகுமாலையொடு தெரிவறுபுதக்கம் பூண்டு வரமிகு வசந்தராசன், வளம்பெறு வாசல் மேவும் உரமுறு கட்டியகாரன் உலாசமாய் வருகின்றானே கட்டியகாரன் பாடல்கள் யாவும் கூத்துப் பாடல்களாகவே அமைந்துள்ளன.

இவ்வாறே வசந்தராசன் வரவும் அமைந்துள்ளது. இதில் 2 விருத்தங்களும் 11 பாடல்களும் இடம்பெறுகின்றன தருப்பாடல்கள் வருமாறு—

- (I) தேசம் புகழும் குண போசன் பரிதிசுவ
வாசனெனும் வசந்தராசன் வந்தானே
- (II) சங்கு படகம்பேரி எங்கும் முழக்கங்கொள்ள
துங்கன் வசந்தராசன் இங்குவந்தானே
- (III) காலிற் சதங்கை துன்னக் கழல் கலீர் கலீரென
வாலமதன் வசந்தராசன் வந்தானே
- (III) எட்டுத் திசையும் செங்கோல் திட்டத்துடன்
செலுத்தும்
வட்டக் குடை வசந்தராசன் வந்தானே

விருத்தம்

கட்டிய காரணே யான் கருதுமோர் வசனங்கேளாய்
மட்டிலாக் கருணையாதி மாதங்கி பாதம் போற்றித்
திட்டமாய் வசந்தன் கூத்து சிறப்புடன் நடிப்போர் தம்மை
இட்டமாய்க் களரிதன்னில் என்முன்பாயழைத்திடாயே

வசனம்

கேளும் கட்டியகாரா நம்மை இரட்சிக்கிற தெய்வங்களை
குறித்து வசந்தன் கூத்து விளையாடும் பிள்ளைகளைச்
சீக்கிரமாய் அழைப்பீராக.
(இப்பாடல்களெல்லாம் கூத்துப்பாணியில் அமைந்திருப்பதைக்
காணலாம்.)

பிள்ளையார் வசந்தன்

தரு தெந்தின தினன - தினதின தினன
தினதின தின்ன - தின்னானா

- பாடல் (I) சிந்தூர முகனென வந்தாய் சரணம்
சீருல வொற்றை மருப்பாய் சரணம்
(II) அந்தமுமாதியு மானாய் சரணம்
ஆறணி வேணிய னருளே சரணம்
(III) இத்தைச் சடைதனில் வைத்தாய் சரணம்
ஈறும் வேறும் இல்லாய் சரணம்
(IV) உந்திய குடவ யுனுடையாய் சரணம்
ஊறிய மாதல முடையாய் சரணம்
(V) எந்திர தந்திர மானாய் சரணம்
ஏக பரப்பிரம மானாய் சரணம்
(VI) ஐயா அடியவர் மெய்யா சரணம்
ஒன்றாய்ப் பலவாய் நின்றாய் சரணம்
(இவ்வாறு மொத்தம் 17 பாடல்கள் இடம்பெறுகின்றன)

2வது பிள்ளையார் வசந்தன் பாடல் வருமாறு

- (I) திக்கிட தரிகிட கணபதி சரணம்
சீரிய யானைக் கன்றே சரணம்
- (II) விக்கின விநாயக கணபதி சரணம்
மைக்கரு மேனியன் மருகா சரணம்
- (III) வாரண மதமுள கணபதி சரணம்
அன்புடையமரர்கள் நாதா சரணம்

- (VI) ஆபத்துணையே கணபதி சரணம்
இண்டைச் சடைமுடி இறைவா சரணம்
- (V) ஈசன்றன் திருமகனே சரணம்
உன்னிய கருமம் முடிப்பாய் சரணம்
- (VI) ஊர் பல சாந்தி உகந்தாய் சரணம்
எம்பெருமானே இறைவா சரணம்
(இவ்வாறு 9 பாடல்கள் இதில் உள்ளன.)

தனானாப்பள்ளு (கலைமகள் துதி)

தரு :- தானானா தானானா தன
தானா தந்தனத் தானானா
தானா தன் னாதன தந்தன
தானா தந்தன தானானா

பாடல் :- (I) சிவகாம சுந்தரி யாகிய
தேவி பதப்புக ழேயுரைக்க
தவஞான பரம்பொரு ளாகிய
தந்தி முகத்தவன் தான் துணையே

- (II) துணையான கலைமகளே
தூயவளே தமிழ் சொல்லுதற்கு
இணையாக என் நாவின் நடந்திசை
யேற்றிட உந்தனிருபதந்தா
(இவ்வாறு இதில் 6 பாடல்கள் உள்ளன.)

ஏனையவை வருமாறு -

- (I) களரி வசந்தன் - (9 பாடல்கள்)
- (II) களரி வசந்தன் (2) - (7 பாடல்கள் + 3 பாடல்கள்)
- (III) முத்தமிழ் வசந்தன் - (14 பாடல்கள்)
- (VI) கூவாய் குயில் வசந்தன் (6 பாடல்கள்)
- (V) ஆறு கம்பு வசந்தன் (6 பாடல்கள்)
- (VI) தேவி வசந்தன் (8 பாடல்கள்)
- (VII) கிறுகு வசந்தன் (5 பாடல்கள்)
- (VIII) கிறுகு வசந்தன் (2) - 5 பாடல்கள்
- (IX) ஆள்கண்டு மீண்டான் வசந்தன் (9 பாடல்கள்)
- (X) பல்லக்கு வசந்தன் (9 பாடல்கள்)
- (XI) வசந்தன் பள்ளு (7 பாடல்கள்)
- (XII) அபய வசந்தன் (8 பாடல்கள்)
- (XIII) போற்றி வசந்தன் (6 பாடல்கள்)
- (XIV) அம்மன் பள்ளு (17 பாடல்கள்)
- (XV) பாங்கி வசந்தன் (8 பாடல்கள்)
- (XVI) எச்சரிக்கை வசந்தன் (8 பாடல்கள்)
- (XVII) ஞான வேதியர் பள்ளு

வரலாறு தொடர்பான வசந்தன் பாடல்கள்

நரேந்திரசிங்கன் பள்ளு : இம்மன்னன் கண்டியில் கி. பி. 1706 - 1739 காலப்பகுதியில் ஆட்சி செய்ததாகத் தி. சதாசிவ ஐயர் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவனைப்பற்றி பாடல் இவை.
தந் தானே தானே தந்த தானின தானா தந்த
தானே தானே தந்த தானினதானானா
பாடல் (1) சீராரும் தென்னிலங்கை யானவந்தவேள் நரேந்திர
சிங்கசாமி மேல் வசந்தன் சிந்து சொல்லவே

காராருஞ் சோனமழைக் கால்விழுந்த போல் வழிந்த
கன்னமதத் தண்ணல்பதங் காப்பதாமே

- (1) காப்பழகுந்தாதகியின் பூப்பழகு மாலை மார்பன்
கண்டி வாழ் நரேந்தர சிங்க காவலன் மீது நாப்பழகுஞ்
செந்தமிழ் சொல் வாய்ப்பிழை வாராமலென்றும் நந்து
திருக்கோவில் வாழ்ங் கந்தர் துணையே.

(இவ்வாறு மொத்தம் 15 பாடல் உள்ளன)

ஏனைய பாடல் தலைப்புகள் வருமாறு -

- (I) இராஜசிங்கன் பள்ளு - 10 பாடல்கள்
(II) அனுமான் வசந்தன் - 13 பாடல்கள்
(III) 2வது அனுமான் வசந்தன் - 6 பாடல்கள்
(VI) இந்திரசித்து வசந்தன் - 9 பாடல்கள்
(V) 2வது இந்திரசித்து வசந்தன் - 5 பாடல்கள்
(VI) அங்கதன் வசந்தன் - 10 பாடல்கள்
(VII) தம்பாப்பிள்ளை வசந்தன் - 7 பாடல்கள்
(VIII) 2வது தம்பாப்பிள்ளை வசந்தன் - 7 பாடல்கள்
(IX) அம்மன் பள்ளு வசந்தன் - 28 பாடல்கள்
(X) மாதவி நடனம் - 13 பாடல்கள்

இத்தலைப்புகளில் இராமாயண பாத்திரங்களும், சிலப்பதி
காரத்தில் வரும் மாதவி பாத்திரமும் இடம்பெறுகின்றன.
ஆனால் இராமர், இராவணன், கண்ணகி, கோவலன் முதலிய
முக்கிய பாத்திரங்கள் இடம் பெறவில்லை.

11. வேளாண்மை வசந்தன்

தரு தெந்தென்னா தென்னா தினனா
தெந்தென்னா தென்ன தெய் தெய்
தெந்தென்னா தென்னா தினனா
தெந்தென்னா தென்னா தெய் தெய்

பாடல் 1 சீருலவு மத்தகய மாமுகனை நாமகளைச்
சிந்தை செய்து செந்நெல்வசந்தன் இசைபாட
ஏருலவு மீசனோ டிமயவரை மங்கையுடன்
எங்குமுள்ள தேவர் பதம் என்றும் மறவேன்

2 மன்னர்களெல்லோரு மறையோரிடம் சென்றார்

விதைக்க

மாபெரிய ஏர்முகூர்த்தம் பார்த்துச் சொல்லு மென்றார்
பன்னர்களே யோணமுடன் பஞ்சமி யின்றாம் நல்ல
பானுவிற்ப கடுகள்விட் டேவிதையு மென்றார்

(இவ்வாறு 9 பாடல்கள் இதில் உள்ளன ஏனைய பாடல்
தலைப்புகள் வருமாறு)

- (i) வேளாண்மை வெட்டு வசந்தன் (4 பாடல்கள்)
(ii) உப்பட்டிகட்டு வசந்தன் (10 பாடல்கள்)
(iii) சூட்டு வசந்தன் (6 பாடல்கள்)
(iv) 2வது சூட்டு வசந்தன் (7 பாடல்கள்)
(v) மாடு பிடித்தல் வசந்தன் (7 பாடல்கள்)
(vi) சூடுபோடல் வசந்தன் (6 பாடல்கள்)

- (vii) பொலி காவுகிற வசந்தன் (8 பாடல்கள்)
(viii) கன்னியங் கூத்து (14 பாடல்கள்)
(ix) கன்னியங்குத்து (6 பாடல்கள்)
(x) 2வது கன்னியங்குத்து (4 பாடல்கள்)

12. குறவஞ்சி வசந்தன்

தரு நன்னானே நன்னானே நான நன்ன நன்னானே

பாடல் 1 சீர்புகழும் தென் வெருகல்

சேயிழையே செய்தியைக் கேள்

பார்புகழும் புலிமீதிற்

பசுவிருக்கக் கண்டேனே

2 கோதை செறி தென் வெருகல்

கோதையே யென் செய்தியைக்கேள்

காதலித்துச் செம்பருந்தோர்

கருமாணை எடுத்ததே

(இவ்வாறு 6 பாடல்கள் இதில் உள்ளன ஏனைய பாடல்
தலைப்புகள் வருமாறு)

- (i) குறத்தி வசந்தன் (5 பாடல்கள்)
(ii) 2வது குறத்தி வசந்தன் (8 பாடல்கள்)
(iii) 3வது குறத்தி வசந்தன் (13 பாடல்கள்)
(iv) செல்லப்பிள்ளை வசந்தன் (11 பாடல்கள்)
(v) செல்லப்பிள்ளை துரிதம் (6 பாடல்கள்)
(vi) மண்டி வசந்தன் (6 பாடல்கள்)
(vii) செவ்வாய் வசந்தன் (12 பாடல்கள்)
(viii) முயிற்று வசந்தன் (12 பாடல்கள்)
(ix) கவனிக்கை வசந்தன் (9 பாடல்கள்)
(x) கன்னியங்குத்து வசந்தன் (6 பாடல்கள்)

இத்தலைப்புகளிலிருந்து ஒவ்வொரு பாடலைக் குறிப்பிடு
வதானாலும், கட்டுரை மிகவும் நீண்டுவிடும். ஆனால்
ஒவ்வொரு தலைப்பிலும் வெவ்வேறு தருக்களில் பாட்டுகள்
அமைந்துள்ளன. அவையாவும் தெம்மாங்கு மெட்டுக்களே,

13. விளையாட்டு வசந்தன்

தரு நன்ன நன்ன நான நன்ன நான நன்ன நான

நன்ன நான

நன்ன நன்ன நானன நன்ன நான நன்ன நான

நன்ன நான

பாடல் 1 சீருலவு ஸ்ரீராமச் செங்கண்ணெடு மாலவனைப் போற்றி

- ஒரு

சிற்றடியேன் வசந்தன் புகழ் பாடச்

சிந்தூர மாமுகத் தைங்கரனே துணை - செய்வாய்

ஏருலவு மீசனுட னெவ்வலகு மீன்றவுமைதானும்

- நல்ல

ஏர் பெறு வெற்றிவே லாயுத ரோடு தெய்

வானை வள்ளியுமென் மனத் திற்குடி - கொள்வீர்

(இவ்வாறு 7 பாடல்கள் இதில் உள்ளன. ஏனைய பாடல்
தலைப்புகள் வருமாறு)

- (i) கும்மி வசந்தன் (10 பாடல்கள்)

- (ii) 2வது கும்மி வசந்தன் (7 பாடல்கள்)
- (iii) ஊஞ்சல் வசந்தன் (17 பாடல்கள்)
- (iv) 2வது ஊஞ்சல் வசந்தன் (3 பாடல்கள்)
- (v) 3வது ஊஞ்சல் வசந்தன் (5 பாடல்கள்)
- (vi) கப்பல் வசந்தன் (5 பாடல்கள்)

வெவ்வேறு மெட்டுக்களில் பாடக்கூடிய வகையில் இப்பாடல்களின் தருக்கள் அமைந்துள்ளன. மத்தளம் சல்லரி வாத்தியத்துடன், இவை பாடி ஆடப்படவேண்டியவை. அப்போது கூத்துக்கு நிகராக இவை அமைவதைக் காணலாம். பாடு பொருள், கவித்துவத்துடன் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது.

14. வசந்தன் ஆட்டம் ஆடும்முறை

வசந்தன் ஆடும்போது அறுவர், எழுவர், பன்னிருவர் பதினாறுபேர் கொண்ட குழுவாகக் கூடி ஆடுவர். இவர்கள் வேஷ்டியைத் தாற்பாய்ச்சிக் கட்டி, மேலங்கி அணிந்து தலையில் முண்டாசும், காலில் சலங்கையும் கட்டிக்கொண்டு ஆடுவர். இரு கைகளிலும் இரு கோல்களை ஏந்திக்கொண்டு கோலாட்டம் போல் ஆடுவர். வெவ்வேறு விதமான ஆட்டமுறைகள் இடம் பெறும்.

அண்ணாவிடார், பிற்பாட்டுக்காரர், சல்லரி (தாளம்) போடுபவர் ஒரு குழுவாக நடுவில் நிற்பர், இவையாவும் கூத்து முறைப்படியே அமைகின்றன.

கவனிக்கை வசந்தன் ஆட்டத்தில் கவனிக்கை என்று ஒரு தாளவாத்தியம் இடம்பெறும். இது ஒருமுக தோல் வாத்தியம் இதை வாசிப்பதற்குத் தனித் திறமை வேண்டும்.

சில வசந்தன் தலைப்புகளில் விளக்கம் வருமாறு

- (i) தானானாப் பள்ளு : தானானா என ஆரம்பமாகும் இவ்வசந்தன் பாடல் கண்ணகி அம்மன்மேல் பாடப்படுகிறது.
- (ii) களரி வசந்தன் : களரி என்பது ஆடும் இடத்தைக் குறிக்கும் (உ+ம்) கூடத்துக் களரி இதுவும் கண்ணகி அம்மனைப் பற்றிய வசந்தன் பாடலே
- (iii) கூவாய் குயில் வசந்தன் : இதுவும் கண்ணகி அம்மனைப் பற்றிய வசந்தன் பாடலே
- (iv) ஆறுகம்பு வசந்தன் : அறுவர் கூடி ஆடும் வசந்தன் பாடல்கள் இராமனையும் கிருஷ்ணரையும் பற்றி அமைந்துள்ளன.
- (v) தேவி வசந்தன் : இதுவும் கண்ணகி அம்மனைப் பற்றிய வசந்தன் பாடல்களே.
- (vi) கிறுகு வசந்தன் : ஆட்டத்தின் போது கிறுகி ஆட வேண்டும் இப்பாடல்கள் விநாயகரைப் பற்றிப் பாடுகின்றன.
- (vii) ஆள்கண்டுமீண்பான் வசந்தன் : வரிசையாக நின்று ஆடும் போது எதிரும் புதிருமாக ஒரு ஆட்டக்காரரைச் சந்தித்து மீள்வது. பாடல்கள் முருகனைப் பற்றி அமைந்துள்ளன.

15. வரிப்பாடல்களும் வசந்தன் பாடல்களும்

பல்வேறு தலைப்புகளில் வசந்தன் பாடல்கள் உள்ளன. இவற்றை ஆறுபகுதியாகத் தொகுத்தவர் சதாசிவ ஐயரே. நாட்டுப் பாடல்கள் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலும் காணப்படுகின்றன என அவர் கூறுகிறார். அத்தகைய பாடல்கள்

வரிப்பாட்டுகள் என்னும் வகையைச் சேர்ந்தவை என்பது அவருடைய கருத்து.

வரியாவது அவரவர் பிறந்த நிலத்தன்மையையும், தொழிற்தன்மையும் தோன்ற நடத்தல் என்றும் இவ்வரிப்பாடல்கள் தெய்வம் சுட்டியும். மக்களைப் புகழ்ந்தும் வரும் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இதற்கு உதாரணமாக சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் சில வரிப்பாடல்களைக் கொள்ளலாம்.

“சிந்துப்பிழக்கையுடன் சந்தியோர்முலை” என ஆரம்பிக்கும் வரிப்பாடல், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் பலரைக் குறிப்பிட்டு, இவர்களது பாடல்களே வரிப்பாடல்கள் எனக் கூறுகிறது. இந்த இலக்கணத்துக்கமைய “வசந்தன் பாடல்கள்” அமைந்திருப்பது கண்கூடு.

வசந்தன் பாடல்களில் இலக்கணக் குறைபாடுகளும் யாப்பிலக்கணக் குறைபாடுகளும் காணப்பட்டாலும், எதுகை மோனை, சந்தம் முதலியவற்றுடன் கவிதைச் செழுமையும் சேர்ந்து காணப்படும். வசந்தன் பாடல்கள் வெவ்வேறு மெட்டுக்களில் பாடக்கூடிய “தரு”க்களைக் கொண்டது. இவை “தெம்மாங்கு” சாயலில் அமைந்திருப்பது கிராமத்து மக்களை உற்சாகத்துடன் பாடவைக்கிறது.

“வசந்தன் கவித்திரட்டு” தொகுதியில் 62 வகை வசந்தன் பாடல்கள் மட்டுமே இடம் பெறுகின்றன. இவற்றைத் தவிர வேறு வசந்தன் பாடல்களும் இருக்கலாம் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அவை ஏட்டுவடிவில் கிராமத்தின் மூலை முடுக்குகளில் மறைந்து கிடக்கலாம். அக்கறையுள்ள யாராவது அவற்றைத் தேடிக்கண்டுபிடித்தல் பயனுள்ளது.

16. வசந்தன் பாடல்களின் தனித்துவச் சிறப்புகள்

நாட்டுப் பாடல்கள் என்று கற்றோரால் அழைக்கப்படும் கிராமியப் பாடல்கள் ஒரு கிராமத்தின் இதயத்துடிப்பாக அமைவது கண்கூடு. இதை ஆங்கிலத்தில் Folklore என்று குறிப்பிடுவர். இவை பெரும்பாலும் தொழிலாளர்கள் மத்தியிலேயே பரவி இருக்கும். விவசாயிகள், மீனவர், ஓடக்காரர் அரிசி வெட்டுவோர், முதலியோர் மத்தியிலேயே இவை உருவாகி, வளர்ச்சி பெற்றுப் பேணப்படுகின்றன.

அந்த வகையில் இம்மக்களது அபிலாஷைகள், ஆசா பாசங்கள், சுக துக்கங்கள், பழக்க வழக்கங்கள், பாரம்பரிய வழக்காறுகள் முதலியன இத்தகைய கிராமியப் பாடல்களில் இடம்பெறும். அதனாலேயே இவை கிராமத்து மக்களின் தொழிலாளர்களின் இதயத் துடிப்பாக அமைகின்றன.

எல்லா நாடுகளிலும், இத்தகைய கிராமியப் பாடல்கள் போற்றி, மதித்து ஆவணப்படுத்தும் நடைமுறை உள்ளது. பல்கலைக்கழக மட்டத்திலும் இவை ஆய்வு செய்யப்படுகின்ற மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் முதுசொமான வசந்தன் பாடல்கள் கூத்துகளைப் போலவே பேணிப் பாதுகாக்கப்படவேண்டியவை. ஆனால் இன்று அவை புறக்கணிக்கப்பட்டுள்ளன.

கலை வளர்ச்சியில் ஆர்வம் கொண்ட பல்கலைக்கழக கல்வி நிறுவனங்கள், கலாமன்றங்கள், சுயேச்சை நிறுவனங்கள், தகுந்த அண்ணாவிமாரைக் கொண்டு வசந்தன் ஆட்டத்தில் பயிற்சி வகுப்புகள் நடாத்துவதும் வசந்தன் பாடல் ஆடல் போட்டிகளை நடாத்துவதும் இக்கலை அழிந்து போகாமல் காப்பாற்றுவதற்குப் பெரிதும் உதவுகிறது. ◇

தி.ஞானசேகரனின் 'புதிய சுவடுகள்' நாவல் செ.சுந்தரன்

நாவல் என்பது உரை நடையில் எழுதப்படும் ஒரு நெடுங் கதை இலக்கிய வடிவமெனலாம். Novel என்ற ஆங்கிலப் பதம் NOVELLUS என்ற இலத்தீன் மொழிப் பதத்திலிருந்து பிறந்த தென்பர். இதற்குப் “புதியது” என்று பொருள் கூறப் படுகின்றது. தமிழில் நாவலைப் புதினம் என்றழைப்பதற்கு இவ்வாறான கருத்தமைவு ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். ஆங்கிலேயரின் வருகையோடு காவிய இலக்கிய வடிவிலிருந்து மெருகு பெற்று மறுபிறவி எடுத்த தமிழ் நாவல் இலக்கியம் வாழ்க்கை அனுபவங்களை மனித உணர்வுகளோடு நடப்பியலில் சித்திரிக்கும் பண்புடையது எனத் திறனாய் வாளர்கள் பலரும் கருதுகின்றனர் இவ்வாறான நடப்பியல் பண்புகளை ஈழத்து தமிழ் நாவல்கள் பலவற்றில் நாம் காணமுடிகிறது. இதில் டாக்டர். தி. ஞானசேகரனின் புதியசுவடுகள் (1977) நாவலும் எந்த விதத்திலும் விதிவிலக்காக அமையவில்லை.

யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் பல்வேறு பிரச்சினைகளையும் வெவ்வேறு கோணங்களில் ஆராய்ந்து அல்லது வெளிக் கொணர்ந்த பல நாவல்கள் காலத்துக்குக் காலம் தோன்றியுள்ளன. இதில் அச்சமூகத்தில் மிகவும் புரையோடிப் போயிருந்த சாதிப்பிரச்சினையைக் கருவாகக் கொண்டு நீலகண்டன் ஒருசாதி வேளாளன் (இடைக்காடர் 1925) காந்தாமணி அல்லது தீண்டாமைக்குச் சாவுமணி (எச். நெல்லையா 1937) செல்வி. சரோஜா அல்லது தீண்டாமைக்குச் சவுக்கடி (எம். ஏ. செல்வநாயகம் 1938) சுந்தரவதனா அல்லது இன்பக்காதலர்கள் (மூத்ததம்பி செல்லப்பா 1938) போன்ற பலவற்றைத் தொடக்க கால நாவல்களாகக் கொள்ளலாம். தமிழ் மொழிமூலக் கல்வியின் வீச்சோடு மேலும் பல நாவல்கள் இத்தகைய கருவோடு வெளிவரத் தொடங்கின. இதில் சீதா (சொக்கன் 1963) பிரளயம் (செங்கை ஆழியான் 1964) நீண்டபயணம், (செ. கணேசலிங்கன் 1965) போர்க்கோலம் (செ.க.1969) விடிவை நோக்கி (தெணியான் 1973) காவியத்தின் மறுபக்கம் (செ. யோகநாதன் 1976) போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இந்நிலையிலேயே புதிய சுவடுகள் 1977ல் வீரகேசரிப் பிரசுரமாக வெளிவந்தது.

கே. டானியலின் எல்லா நாவல்களுமே சாதியத்தை நடப்பியலாகவும் ஓர் மூர்க்கத்தனமான எதிர்ப்புணர்வோடும் பிரதிபலிப்பனவாக அமைகின்றன. இதில் பஞ்சமர் (1972) தவிர்ந்த ஏனைய நாவல்கள் 1977ன் பின்னரான காலத்திலேயே வெளிவந்திருந்தன. செங்கை ஆழியான், ஞானசேகரன் போன்றோர் சாதிப் பிரச்சினையைச் சமூக ஓட்டத்தோடு உள்ளவாறே வெளிப்படுத்தி வாசகர் மனதில் ஒரு சிந்தனையை ஏற்படுத்த முயற்சித்தனர். மாறாக டானியல் உணர்வு பூர்வமாக எதிர்த்து ஒரு சமூக மாற்றத்திற்கான தனது குறிக்கோளை நாவல்களில் வெளிப்படுத்தியிருந்தார். எழுத்தாளர்கள் வாழ்ந்த

-வாழும் சூழல் அவர்கள் பெற்ற அனுபவங்கள் ஏற்றுக்கொண்ட கருத்தியல் - சிந்தாந்தங்கள் போன்ற காரணிகள் அவர்களது ஆக்கங்களில் பிரதிபலிப்பது இயல்பானதே.

1970களில் ஈழத்து தமிழ் நாவல் இலக்கிய வரலாற்றில் வீரகேசரிப் பிரசுரங்களின் பங்களிப்பைக் குறைத்து மதிப்பிட முடியாது. இக்காலத்தினை ஒரு நாவல் இலக்கிய எழுச்சிக் காலமாகக் கூடக் கொள்ளமுடியும். இந்த வகையில் 49 அத்தியாயங்களுடன் வெளிவந்த “புதிய சுவடுகள்” யாழ்ப்பாணம் வலிகாமத்தின் புன்னாலைக்கட்டுவன் கிராமத்தினைக் களமாகக்கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளது. கணேசையர் போன்ற வித்துவான்களைத் தந்த புன்னாலைக் கட்டுவன் செம்மண் முழுதியில் செழித்த ஒருபாரம் பரிய தமிழ்க்கிராமம். கிராம வாழ்வில் சாதியத்தைக் கடைப்பிடிப்பதில் இவர்களிடத் தில் அதிக அக்கறையுமிருந்தது. இந்தக் கிராமத்தை சுற்றியிருந்த எல்லையில் பல்வேறு பக்கத்திலும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் வாழ்ந்து வந்தமை இயல்பாகவே தமது கிராமத்தினைத் தனித்துவமானதாகக் காட்டவேண்டும் என்ற எண்ணம் அந்த மக்களிடம் மேலோங்கியிருந்தமை போன்ற பல காரணங்கள் சாதி விடயத்தில் இவர்களைச் சற்று அதிகமான இறுக்கத்தைக் கொண்டிருக்கச் செய்திருக்கலாம். யாழ்ப்பாண சமூகத்திற் கேயுரிய இறுக்கம் - நெளிவு - சுளிவுகளோடு கிராமத்தை அதன் இயல்போடு அப்படியே களமாகக் காட்டுகிறார் ஞானசேகரன்.

பார்வதி என்ற இளம் பெண் தான் நாவலின் நாயகி. செல்லப்பா சின்னத்தங்கம் இவர்களின் மகளான பார்வதி அவர்களுக்குப் பலவகையிலும் ஒத்தாசை வேலைகள் புரியும் ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த “மாணிக்கன்” என்பவனை மனதார நேசிக்கிறாள். மாணிக்கனின் பெற்றோரான கோவிந்தனும், பொன்னியும் சாதாரண குடிமைகளாகக் கதை முடியும் வரை வந்து செல்கின்றனர். அந்த சமூகத்தால் ஏற்க முடியாத இக்காதல் பார்வதியையும் மாணிக்கனையும் புன்னாலைக் கட்டுவனிலிருந்து முத்தையன் கட்டிற்குத் தூரத்தி விடுகின்றது. கிராமத்தில் பரபரப்பை ஏற்படுத்திய இவர்களது மனமொத்த மணவாழ்வு பழமை பேணும் உயர்குடிகளால் சிதைக்கப் படுகின்றது. துரைசிங்கம் முதலாளியும் அவரது ஆட்களும் “செல்லப்பருடன்” முத்தையன் கட்டிற்குச் சென்று மாணிக்கனைத் தாக்கிவிட்டுப் பார்வதியை அழைத்து வந்து விடுகின்றனர். மாணிக்கனின் மூலம் கிடைத்த “வாரிசை” வயிற்றில் சுமந்து வந்த பார்வதியை மாணிக்கன் இறந்து விட்டதாகக் கூறித் தமது சொந்தத்தில் “நடேசு” என்கிற மனவளர்ச்சி குன்றிய ஒருவனுக்குத் திருமணம் முடித்து

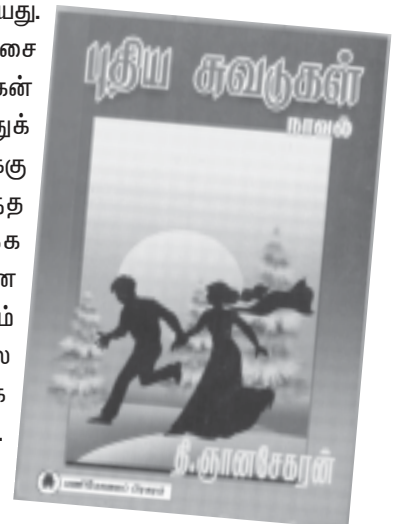
வைக்கின்றனர். மாணிக்கன் உயிருடன் இருப்பதைப் பின்னர் பார்வதி தெரிந்து கொள்கிறாள். குழந்தை பிறந்ததும் பார்வதி இறந்துவிட குழந்தை செல்லப்பரின் பேரனாக சமூக அந்தஸ்தைப் பெற்றுக் கொள்வதுடன் நாவல் முடிகிறது. “இது எனது கிரமத்தின் கதை, எனது மக்களின் கதை. ஒரு காலகட்டத்தில் அவர்களுடைய எண்ணங்கள், சிந்தனைகள், கவலைகள், கனவுகள், நம்பிக்கைகள் சந்தோஷங்கள், சடங்குகள், சமூக இயக்கம் பற்றிய அவர்களது பார்வை, அவர்கள் வாழ்ந்த சூழல் இவையாவும் எப்படி இருந்ததோ அப்படியே அவற்றை இந்த நாவலில் பதிவு செய்திருக்கிறேன். கோட்பாடுகளுக்கமைய கதை பண்ண வேண்டும் என்பதற்காக எனது கிராமத்தின் உயிர் மூச்சைச் சிதைத்துவிட நான் விரும்பவில்லை. இப்படித்தான் எனது கிராமம் இருந்தது. இப்படித்தான் எனது கிராமமக்கள் வாழ்ந்தார்கள். இதுதான் யதார்த்தம்” என மணிமேகலைப் பிரசுரமாக 2004ல் வெளியான இந்நாவலின் மீள்பிரசுரத்தில் ஞானசேகரன் தரும் “என்னுரை வாக்கு மூலம்” உண்மையானது என்பதை ஏற்றுக் கொள்வதில் புன்னாலைக்கட்டுவன் கிராமத்தை நன்கு தெரிந்த வாசகர்களும் எந்த வித சிரமமும் இருக்கப் போவதில்லை. நாவலின் தொடக்கத்தில் பார்வதி என்ற பாத்திரத்தினை வாசிக்கத் தொடங்கும் போது இந்நாவலாசிரியரின் சிறுகதைகளில் ஒன்றான ‘கோணல்கள்’ (1971) தவிர்க்க முடியாமல் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது.

“கோணல்கள் சிறுகதையில் வரும் கதாநாயகியான பார்வதி (அதுவும் பார்வதிதான்) பாடசாலை செல்லும்போதே கறாச்சில் வேலைசெய்யும் சுந்தரம் என்பவனைத் தன் விருப்பப்படி திருமணம் செய்து அதன் காரணமாக உறவுகளைத் துறந்து வாழ்கின்றாள். சுந்தரம் கடும் நோயினால் பாதிக்கப்பட அவனுக்காக அவள் பல துன்பங்களை அனுபவிக்கின்றாள். மனைவியை இழந்து தனித்து வாழும் கனகரத்தினம் என்பவர் அவளுக்குச் சில உதவிகளைச் செய்ய முன்வருகிறார். பின் அதே கனகரத்தினம் அவருடன் தகாத முறையில் நடக்க முற்பட அவன் அவரிடமிருந்து தப்பிக்க முயலுகிறான். “என்னடி நீ சுந்தரத்தோட ஓடி வந்தவள் தானே என்னைக் கண்டால் உனக்குக் கசக்குதோ” என்கிறார். பார்வதி சோர்ந்து போகிறாள். இந்நிலையில் சுந்தரத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டிய தேவையும் பார்வதியை நெருக்குகிறது. “மறுநாள் இரவும் பார்வதி வீட்டுக்கதவு தட்டப்படுகிறது, அது கனகரத்தினம்தான் என பார்வதிக்குத் தெரியும். கனகரத்தினம் வெளியில் நின்று கொண்டிருந்தார். நேற்று நடந்த நிகழ்ச்சியை பார்வதி முறையிடுவதற்கு அவளுக்கு யாருமே இல்லை என்பது அவருக்குத் தெரியும். அதனால்தான் அவர் துணிவுடன் அங்கு வந்திருந்தார். தான் அங்கு வந்ததைப் பார்வதி அறிந்ததும் கதவைக் கூடத் திறக்க மாட்டாள் என்றுதான் கனகரத்தினம் நினைத்தார். ஆனால் பார்வதியோ கோணலாகி விட்டதனது வாழ்க்கையை நினைத்து வருந்தி அதனால் ஏற்பட்ட விரக்தியையும் வெளிக்காட்டாது கதவைத் திறந்தாள்” என்று கதை முடிகிறது. கதை புதுமைப் பித்தனின் பொன்னகரத்தில் வரும் அம்மாளு பாத்திரத்தினை ஒரு புறத்தில் நினைக்க வைத்தாலும் மறுபுறத்தில் இச்சிறுகதையையும் புதிய சுவடுகள்

நாவலையும் ஒருங்கே நோக்கும் போது ஜெயகாந்தனின் அக்னிப் பிரவேசம் சிறுகதையும் “சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்” நாவலும் ஞாபகத்தில் வந்து செல்கின்றன.

அக்னிப் பிரவேசத்தின் முடிவு பலருக்கும் ஏற்படுத்திய அதிருப்தி ஜெயகாந்தனுடாக சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள் என்ற சிறந்தொரு நாவலைத் தமிழ் இலக்கிய உலகிற்குத் தந்தது. இங்கும் கோணலாகிப் போன பார்வதி பற்றிய கருத்துக்களோடு மீண்டும் சதுரங்கமாடி “புதிய சுவடுகளாக” ஈழத்து தமிழ் நாவல் வரலாற்றில் சுவடுபதிக்க ஞானசேகரனுக்கு உதவியிருக்கின்றது. “போர்ச் சூழலில் எனது கிராமம் சீரழிந்துவிட்டது”. என்று கவலை கொள்ளும் ஞானசேகரன் இந்நிலமை ஏற்படாதிருந்தால் ஜெயகாந்தனின் “கங்கை எங்கே போகிறாள்” என்ற நாவல் போன்று பார்வதி மாணிக்கனின் குழந்தையின் வாழ்க்கையை அக்கிராமப் பின்னணியிலேயே இன்னொரு நாவலாகத் தந்திருக்கவும் கூடும்.

இதே புன்னாலைக் கட்டுவன் கிராமத்தினைத் தளமாகக் கொண்டு சாதிப்பிரச்சினையை “பஞ்சகோணங்கள்” என்ற நாவலில் டானியல் சித்திரிக்கும் முறையிலிருந்து ஞானசேகரன் முற்று முழுதாகவே வேறுபடுகின்றார் என்றே சொல்லத் தோன்றுகிறது. டானியலின் “பஞ்சகோணங்கள்” நாவலில் வரும் இளையதம்பி முதலாளி மீது டானியலுக்கு இருந்த வெறுப்பு நாவலில் தன் கூற்றாகவும் பிறர் கூற்றாகவும் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களிலும் வெளிப்படுவதைக் காணலாம். மனைவியிடம் அடிவாங்குதல், இன்னும் இராசரத்தினம் முதலாளி மருதப்பர் போன்ற பாத்திரங்களின் பேச்சினூடாகவும் இது வெளிப்படுகின்றது. ஆனால் துரைசிங்கம் முதலாளியை எந்த இடத்திலும் ஞானசேகரன் வெறுப்புக் கொண்டு எழுதவில்லை. அவரின் மகளைப் பற்றிக் குறிப்பு ஒன்று வந்தாலும் அவளையோ அல்லது துரைசிங்கத்தின் மனைவியையோ எங்கும் அவர் சோரம் போக விடவில்லை. மாறாக வாசகர்களுக்கு துரைசிங்கம் பாத்திரத்தின் இயல்புகளைச் சகித்துக் கொள்வதிலுள்ள சிரமங்களைக் காட்டியதில் வெற்றி கொள்கிறார். துரைசிங்கத்தை நாவலில் அறிமுகப்படுத்தும் போது “.... பனை வடலியொன்றின் காவோலை காற்றில் அசைந்து பக்கத்து வடலியில் கீறி கொர் கொர் என ஒலி எழுப்பியது. அந்த சரசரப்பின் ஓசையைக் கேட்டு மாணிக்கன் முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டான். அவனுக்கு எப்போதுமே அந்த ஓசையைச் சகிக்க முடிவதில்லை” என நாகூக்காகவும் நாகரீகமாகவும் பல விடயங்களைக் கூறிவிடுகின்றார். “எழுத்தாளன் எந்தக்கட்டத்திலும்

தான் ஒரு பிரசாரகனாகத் தாழ்ந்து கொள்ளக் கூடாது. அதே சமயம் கதை சொல்பவனாகவும் இருக்கக் கூடாது கதை நிகழ்ச்சிகளினூடாகச் செறிவுடனும் கூர்நோக்குடனும் கதையை நகர்த்திச் சென்று வாசகனின் மனதில் ஒரு தனித்துவமான தாக்கத்தினை ஏற்படுத்த வேண்டும்” எனத் தனது சிறுகதைப் புனைவைப் பற்றிப் பிரகடனப்படுத்தும் நாவலாசிரியர் இந்நாவலிலும் அதனைப் பின்பற்றியுள்ளமையைக் காணலாம்.

நாவலில் மாணிக்கனின் அறிமுகம், “மாட்டுக் கொட்டிலிலிருந்துபசு அம்மா என குரல் கொடுத்தது. பார்வதி எழுந்து வெளியே வந்தான் அப்போது படலையைத் தூண்டி பணையோலைக் கட்டைச் சுமந்த வண்ணம் மாணிக்கன் அங்கு வந்து கொண்டிருந்தான்” எனக் கூறும் போது நாவலில் விருப்பத்தோடு நோக்கப்படும் கூடவே தேவைப்படும் ஒரு நாயகனாக மாணிக்கன் மறைமுகமாகச் சுட்டப்படுவதும் அடுத்து வரும் “மாணிக்கனைப் பார்த்தபோது பார்வதியின் முகம் மலர்ச்சியடைந்தது” எனும் வரிகள் மேற்சொன்ன அப்பாத்திரத்தினை மேலும் விரிவாக விளக்கி விடுவதனையும் காணலாம்.

தனது கிராமத்தில் கதை நகரும்போது கதாபாத்திரங்களை அவற்றின் இயல்புக்கே விட்டு நகர்த்திச் சென்ற ஆசிரியர், காதல் வயப்பட்டு ஊரை விட்டு நீங்கி வாழ்ந்த பார்வதி – மாணிக்கனோடு முத்தையன் கட்டுக்குச் சென்று தனது இயற்கை இரசனையையும் இலக்கிய ஆற்றலையும் வெளிப்படுத்து கின்றார். கருத்தொருமித்து காதல் வாழ்க்கை புரிந்த பார்வதி – மாணிக்கனை முத்தையன்கட்டில் வருணிக்கும் போது “காரணமின்றி இருவரும் கலகலவெனச் சிரித்தனர்” என்றும் மாலை மயங்கிய நேரம் சோடிக் கொக்குகள் இரண்டும் ஒன்றை யொன்று சீண்டியபடி இப்போது குளத்தின் நடுப்பகுதியை அடைந்திருந்தன” என்றும் கூறிச் செல்கின்றார்.

நாவலின் 25வது அத்தியாயத்தில் மீண்டும் முத்தையன் கட்டில் கதை நகரும் போது “பூரணச் சந்திரன் நான்கு நாட்களில் மெலிந்து போயிருந்தான். நிலமடந்தையுடன் சல்லாபம் புரிந்ததால் ஏற்பட்ட மெலிவு, நிலமடந்தை வெறும் மேனியாய் சோர்ந்து கிடந்தாள். சந்திரன் தனது வெண்ணிற ஒளித்துகிலால் அவளது உடலைப் போர்த்தி விட்டான்” என ஆசிரியர் தமிழோடு வினையாடுகிறார்.

யாழ்ப்பாண கிராமியப் பேச்சுவழக்கை நாவலின் பல இடங்களிலும் காணமுடிகின்றது. “அந்தப் பொல்லாத ஆடு அவனது பிடியிலிருந்து லாவமாக நொளுந்தி ஓடியது” (பக் 9) “இரவு வீசிய பலத்த காற்றினால் ஆடுகால் ஆட்டங் கண்டு துலாவின் அச்சலக்கை விலகியிருந்தது. “(பக் 61) சின்னத்தங்கம் வீட்டுத் திண்ணையிலிருந்து “கிழிந்து போன பனையோலைப் பெட்டியொன்றைப் பொத்திக் கொண்டிருந்தாள்” (பக் 67) “கண்மணியைக் கொண்டு இந்த வேள்வியோட உனக்கு சோறுகுடுப்பிக்க வேணுமெண்டு கொம்மான் சொல்லிப் போட்டுப் போறார்” (பக் 79)

ஒரே கிராமத்தின் இருவேறுபட்ட மக்கட்குழுமத்தின் வணக்க முறைகள். ஆகமமுறையான பிள்ளையார் வழிபாடாகவும் கிராமிய வழிப்பாட்டில் அன்னமார்

வழிபாடாகவும் காட்டப்படுகின்றது. இதில் அன்னமார் கோவில் வேள்வி முக்கியம் பெறுகிறது. “போராட்டங்களினால் சாதியம் ஒழிந்து விடப்போவதில்லை. போராட்டத்தினால் உரிமைகள் வெல்லப்படலாம். தேநீர்க்கடைப் பிரவேசம், ஆலயப் பிரவேசம் போன்ற உரிமைகள் வெல்லப்படலாம். ஆனால் மனித மனங்கள் வெல்லப்படுவதில்லை” என நாவலின் முன்னுரையில் கூறுவதுபோல மனமாற்ற கனிவை நோக்கி ஞானசேகரன் எழுத, டானியல் “சமூகத்தின் அன்றாட நிகழ்வுகளை அவதானித்தல், அந்த அவதானிப்புகளை மறுநாளைய அவதானங்களோடு ஒப்பிடுதல், சமூகத்தின் பொதுவான நடைமுறைகளோடு இந்த அவதானங்களைச் சேர்த்துப் பார்த்தல், அறியப்பட்ட நீண்ட இறந்தகால நிகழ்வுகளோடு சரியான வேறுபாடு காணுதல். முடிவில் எதிர்காலத்தை நினைவில் வைத்துப் பேனாவில் வடித்தல்” என தனது எழுத்தின் உள் ஆழ நோக்கத்தைப் “பஞ்சகோணங்கள்” முன்னுரையில் அறிவிக்கின்றார்.

நாவலின் இறுதியில் “பாவம் செல்லப்பர் அநியாயமாய் பார்வதியை சாகக் கொடுத்திட்டு இருக்கிறார். அவளை மாணிக்கனோடு வாழவிட்டிருக்கலாம்” என சின்னத்தம்பரினூடாக ஞானசேகரன் பேசுகிறார். நாவலை வாசித்து முடிக்கும் பலர் இக்கருத்துடன் ஒத்துப்போக முடிந்தாலும் யாழ்ப்பாணச் சமூகம் 21ம் நூற்றாண்டிலும் முற்றுமுழுதாக இதனை ஏற்றுக் கொள்கிறது எனத் துணிந்து கூறுவதில் சற்றுச்சிரமம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. அன்னமார் கோவில் வேள்வி நாவலில் இரு இடங்களிற் காட்டப்படுகிறது. 17வது அத்தியாயத்தில் “போர்க் களத்தில் வெற்றி கண்டவர்கள் சங்கநாதம் ஒலிப்பது போல் கோவிந்தன் மீண்டும் மீண்டும் சங்ககொலி எழுப்பிக் கொண்டிருந்தான்” என சங்ககொலியில் பார்வதி – மாணிக்கத்தின் திருமணத்தைக் கூறிய ஆசிரியர் 49வது அத்தியாயத்தில் வரும் வேள்வியில் மீண்டும் கோவிந்தன் எழுப்பிய சங்கநாதத்தினூடாக மாணிக்கனின் வாரிசுக்கு சமூக அந்தஸ்தைப் பெற்றுக் கொடுக்கின்றார். “அவன் எழுப்பிய சங்கநாதம் விண்ணில் அதிர்ந்து எங்கும் பிரவாகித்து ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.” என நாவல் முடிகிறது. ராஜம் கிருஷ்ணனின் வீடு நாவல் பற்றிய விமர்சனத்தில் அதனை ஐரோப்பிய நாடகாசிரியரான இப்சனின் “பொம்மை வீடு” நாடகத்துடன் ஒப்பிட்டு பேராசிரியர் சிவத்தம்பி பின்வருமாறு எழுதுகிறார் “பொம்மை வீடு” நாடகத்தில் கீழேயிருந்து பாரமான தொரு கதவு சாத்தப்படுகிறது அப்படி கதவு சாத்தப் படுவதைத்தான் மேல்நாட்டு விமர்சகர் ஒருவர் சாத்தப்பட்ட அக்கதவின் சப்தம் ஐரோப்பா முழுவதும் எதிரொலித்தது என்று கூறினார். வீடு அத்தகையதொரு தாக்கத்தை தமிழ்நாட்டினுள் தானும் ஏற்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை....” (இலக்கியமும் கருத்துநிலையும் மே 1982 பக் 102) இங்கு ஞானசேகரனின் நாவலின் முடிவில் கோவிந்தன் எழுப்பிய சங்கநாதத்தின் அதிர்வு, இலங்கைத் தமிழ்மக்களிடையில் குறிப்பாக யாழ்ப்பாண சமூகத்தில் எத்தகைய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது? பதில் கூறுவதில் பல சிரமங்கள் இன்னமும் இருக்கத்தான் செய்கின்றன.

பள்ளிக் கூடம் செய்போம்

ஆரான்

கிழவனுக்கு ஒரு எழுபது எழுபத்திரெண்டு வயதுதான் மதிக்கலாம். ஆனால் இந்த வயதிலும் முதியோருக்கான வாட்டமோ வதங்கலோ இன்றி மிகவும் உற்சாகமான உடல் கட்டும் தேக ஆரோக்கியமும், பார்ப்பவர் யாராக இருந்தாலும் அவரது அருகில் போய்ப் பேச வேண்டும் என்றதொரு தெய்வீக ஆவலைத்தான் ஏற்படுத்தும்.

கணபதிப்பிள்ளையின் மூத்த மகளின் வயலில்தான் கிழவனும் ஒரு சின்னப் புத்தப் பரப்பி அதிலேதான் கொட்டில் போட்டுக் கொண்டு இருக்கின்றார்.

ஓட்டங்குளத்துப் பாலியாத்து வாய்க்கால் பக்கமாக மூண்டேக்கர் வயல் காணியும் இரண்டேக்கர் தோட்டக் காணியும் கிழவனின் சகோதரிக்கு சீதனம் கொடுத்ததாகவும் அதை வன்னியசிங்கத்தின் பெடியன் தான் பராமரிப்பதாகவும் குத்தகையோ வரியோ கொடுப்பதில்லை என்றும் கேள்வி. இதை எழுதிக் கொடுக்க வேண்டிய இடத்தில் சேர்த்திருப்பதாகவும் கேள்வி.

கிழவனைப் பார்த்தால் நிறையச் சொத்துப் பத்துக் கொண்டவர் மாதிரியும், ஏதோ ஒரு வெளிநாட்டில் இருந்து வந்தவர் மாதிரியும் தான் இருக்கின்றது.

கிழவன் இங்கே வந்த நேரம் பெரும் போகம் விளைச்சல் வெட்டி சிறுபோக உழவும் விதைப்புமாக இருந்தார். கணபதிப் பிள்ளையின் மகள் கனகத்தின் வயல் விதைப்பில் கிழவனும் வெள்ளை வேட்டியை மடித்துக் கட்டிக் கொண்டு சேற்றில் இறங்கி புல்லுப் பொறுக்கியும் சேற்றைத்

தப்பியும் உதவினார்.

“அப்பையா நீங்கள் ஏன் இந்த வேலையைச் செய்கிறீர்கள், போய் நிழலில் இருந்து பாருங்கோ.”

நான்காம் கட்ட ஈழப் போர் அங்கும் இங்குமாக தொடங்கி விட்டது. முல்லைத்தீவு, மன்னார், வவுனியா என்று விமானங்கள் குண்டு மழை பொழிந்து கொண்டிருந்தன.

கிழவன் பாலியாத்தில் குளித்துவிட்டு ஆடைகளைத் தோய்த்துக் கொண்டு கடைத் தெருவுக்குப் போவார், வரும் போது கையில் ஒரு இனிப்புப் பைக்கற்றையோ அல்லது விசுக்கோத்துப் பையையோ வேண்டிக்கொண்டு வந்து வரும் வழியில் தான் காணுகின்ற பிள்ளைகளுக்குக் கை நிறையக் கொடுத்துச் சாப்பிடச் சொல்வார்.

கொஞ்சம் நடந்து போய் பள்ளிக் கூட வாசலில் காவல் இருந்து கனகத்தின் பிள்ளைகள் வரும்போது அவர்களுக்கும் கொடுத்து மற்றய பிள்ளைகளுக்கும் கொடுப்பார்.

“அப்பையா நீங்கள் ஏன் வெளிநாட்டில் இருந்து திரும்பி வந்தீர்கள். அங்கேயே இருந்திருக்கலாமே”. கனகத்தின் மூத்தவன் கேட்டான்.

அமரர்
செம்பியன்
செல்வன்
ஞாபகார்த்தச்
சிறுகதைப்
போட்டியில்
ஆறுதல்பரிசு
பெற்ற கதை.

“வெளிநாடு என்ன கவர் அப்பையா.” இது இரண்டாவது மகளின் கேள்வி.

“ஈழத்தின் அவலங்களை தங்களின் இருப்புக்காக பாவிக்கும் தமிழர் போலல்லாமல் உண்மையைச் சொல்லி நிரந்தர வதிவிட விசாக் கேட்டேன். அவர்கள் திருப்பி அனுப்பி விட்டார்கள்”. கிழவன் சொன்னது சிறுவர்களுக்கு விளங்காது போனாலும் தலையை ஆட்டிக் கொண்டு கூடவே நடந்தனர்.

இப்போது பாடசாலை ஆசிரியர் கிழவனுடன் பேச்சுக் கொடுத்தார்.

கிழவனுக்கு சின்னத்துரை மாஸ்டர் என்று பெயராம். ஐந்து பிள்ளைகளாம். அவுஸ்திரேலியா, கனடா, சுவீடன் என்று பிள்ளைகள் வாழுகின்றார்களாம். கிழவனும் ஐந்து வருடம் மகளுடன் அவுஸ்திரேலியாவில் இருந்து விட்டுத் தான் வந்திருக்கின்றார்.

கிழவனைப் பற்றி கண்கமோ அவள் கணவனோ யாரிடமும் பெரிதாக அலட்டிக் கொள்வதில்லை.

கனகத்தின் பிள்ளைகள் தான் வெளிநாட்டு அப்பையா என்று சிறுவர்களுடன் கதைப்பார்கள்.

பள்ளிக் கூடம் போகும் சிறுவர்களைக் கொண்டு ஆசிரியர் சொந்த வேலை வாங்குவதைக் கண்ட கிழவர்,

ஆசிரியரிடம் முரண்பட்டு வாக்குவாதம் பட்டுக் கொண்டார். அதிலிருந்து பள்ளிக்கூடப் பக்கம் போவதை நிறுத்திக் கொண்டார்.

எங்கோ தூரத்தில் கேட்டுக் கொண்டிருந்த விமானத் தாக்குதல் அன்று மாலை துணுக்காயிலும் மாங்குளத்திலும் ஏராளமான குண்டுகளைப் போட்டு விட்டுப் போனது. எல்லோர் முகத்திலும் ஏக்கமும் கவலையும். இரவு முழுவதும் உளவு விமானம் பறந்து கொண்டிருந்தது.

உறங்கி எழும்பும் முன்னால் கிபீர் விமானங்கள் இரண்டு வந்து தாறுமாறாக வயல் வெளிகளிலும் காடுகளிலும் குண்டுகளைப் போட்டு விட்டுப் போயின.

விடிந்து கொண்டு வரும்போது பெரிதாய் அழுகை ஓலம் பாடசாலைப் பக்கமாகக் கேட்டது. எல்லோரும் ஓடிப்போய்ப் பார்த்த போது பாடசாலை ஆசிரியரின் வீடு இருந்த இடம் தெரியாமல் சிதறிப் போய்க் கிடந்தது. ஆசிரியரும் அவரது மனைவியும் சின்னா பின்னமாகச் சிதறிக் கிடந்தார்கள்.

கிழவனின் கண் முன்னாலேயே போரின் கொடியவனின் குண்டுக்கு ஆசிரியர் பலியானதில் கிழவரின் இதயமே இறுகிப் போனது. ஆசிரியருடன் சிறிய விடயங்களுக்காக முரண்பட்டுக் கொண்டதும் மேலும் கவலையைத் தந்தது.

ஆசிரியர் குடும்பத்திற்கு பிள்ளைகள் இல்லை. ஒரு பிள்ளையைத் தத்தெடுத்து வளர்த்தார்கள். அந்தப் பிள்ளை வீழ்ந்து அழுது கொண்டிருந்தான். அவனையும் அணைத்துக் கொண்டார்.

மறுநாள் அதிகாலையிலும் கல்விளான், மாங்குளம் என்று விமானக் குண்டுகள் வீழ்ந்து வெடிக்கும் சத்தம் கேட்டபோது “என்ன பிள்ளை என்ன செய்யிறது. ஆமிக்காரர் இங்காலையும் வருவார்களா?” என்று கேட்டுக் கொண்டு வந்தவர் வானத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

நடந்த குண்டுத் தாக்குதலின் பின்பு பாடசாலையை யாரும் கண்டு கொள்வதாகத் தெரியவில்லை. பிள்ளைகளும் ஏதோ தங்களுக்கு விடுதலை நாட்கள் போலவே நடந்து கொண்டார்கள்.

கிழவர் சும்மா இருக்கவில்லை. யார் யாருக்கோ எல்லாம் கடிதங்கள் கட்டுக் கட்டாக எழுதித் தபாலில் சேர்த்தார். இதற்காகவே துணுக்காய்க்கு கால் நடையாகப் போய் வரவும் தொடங்கினார்.

ஒரு நாள் பாடசாலையை எட்டிப் பார்த்தவர் “ஓ” வென அழுதே விட்டார். ஆடுகளும் மாடுகளும் அடைந்து நின்றன. அருவடைய மனதில் ஓர் எண்ணம் உதயமானது. தீர்க்கமாக முடிவு செய்து கொண்டு வெளிநாட்டுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். நிம்மதியாக உறங்கிப் போனார்.

1930 களில் இருந்து தமிழ் நாட்டில் வெளிவருகின்ற ஒரு இதழ் சிறுபத்திரிகையாக இருந்தாலும் அவற்றில் ஈழத்தைச் சேர்ந்தவர்களுடைய படைப்பும் இடம்பெற வேண்டும் என்பது ஒரு எழுதப்படாத நியதியாக இருந்து வந்திருக்கிறது. அதனை மணிக்கொடி பத்திரிகையிலிருந்து பார்க்க முடியும். வெகு ஜனப் பத்திரிகை நடத்துபவர்கள் கூட ஒரு மலர் போடும்போது அந்த மலருக்கு ஈழத்திலிருந்து சில படைப்புகளை வாங்கிப் போட வேண்டும் என்ற மரபு இருந்து வந்திருக்கிறது. அதனால் அந்தக் காலத்திலிருந்து தொடர்ச்சியான மரபு இருந்ததனால் நிறைய ஈழத்துப் படைப்பாளிகள் தமிழகத்தில் அறிமுகமாகி யிருக்கிறார்கள். ஆனால் அண்மைக்காலத்தில் பார்த்தால் அது குறைவடைந்திருக்கிறது. ஈழத்துப் படைப்புகள் தமிழ்நாட்டில் வெளிவருவது முன்போல் இல்லாது குறைந்துள்ளது. இப்போது என்ன நிலைமை என்றால் ஈழத்தவர்களுக்கென்றே தமிழ்ப்பத்திரிகைகள் இங்கும் இருக்கிறது. உலகம் முழுவதும் இருக்கிறது. இவர்களே பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகள் வெளியிடுகிறார்கள். அது ஒரு முக்கியமான காரணம். மிக அண்மைக் காலத்தில் உருவாகியிருக்கும் ஊடகத் தொடர்பு வளர்ச்சி காரணமாக ஈழத்தில் வருகின்ற எந்த நூல்களும் பதினைந்து இருபது நாட்களுக்குள்ளேயே தமிழ் நாட்டுக்குத் தெரியவருகிறது. அதுபோல தமிழ் நாட்டில் வெளிவருகிற நூல்கள் ஈழத்தின் சில பகுதிகளுக்கு உடனேயே தெரியவந்து விடுகின்றன. உதாரணமாகக் கொழும்புக்கு உடனேயே தெரியவந்து விடுகிறது. ஆகையால் ஈழத் தமிழக எழுத்து உறவு என்பது தொடர்ச்சியான உறவாகத்தான் இருக்கிறது என நினைக்கிறேன். தமிழ்நாட்டில் எப்படி ஈழத்து எழுத்துக்களைப் படிக்கிறார்கள் என்றால் புனைகதைகளைப் படிக்கிறார்கள். இன்னொன்று தமிழ்ப் பாடத்திட்டங்களில் இளங்கலை, முதுகலை என்று சொல்லக்கூடிய வகுப்புகளில் ஒரு கவிதைப் பாடம் வைப்பதானால் அதில் ஈழத்துக் கவிதை ஒன்றைச் சேர்க்க வேண்டும் என்ற மரபு இருக்கிறது. அது மாதிரி ஈழத்து நாவல் ஒன்றைச் சேர்க்க வேண்டும் என்ற மரபு இருக்கிறது.

- ஞானம் 79ல் நேர்காணலில் பேராசிரியர், முனைவர் வீ. அரக

காலை எழுந்து கனகத்தின் இரண்டு பிள்ளைகளையும் கூட்டிக் கொண்டு பாடசாலைக்குப் போனார். தோட்ட வேலை செய்யும் பெரிய தம்பியையும் கூலி தருவதாகச் சொல்லி மண்வெட்டி கத்தியுடன் வரச் சொன்னார். அன்று முழுவதும் பாடசாலையைத் துப்பரவு செய்தனர். தெருவில் போனவர்கள் சிலரும் வந்து உதவி செய்தனர். சிலர் இந்தக் கிழவனுக்கு ஏன் இந்த வேலை என்று சொல்லிக் கொண்டு போனார்கள்.

சின்னத்துரை மாஸ்ரரை அப்பையாத் தாத்தா என்று கனகத்தின் பிள்ளைகள் விழித்து அழைப்பது போன்று பாடசாலைக்கு வரும் சிறுவர்களும் அழைத்தனர்.

ஏதோ கிழவன் கொஞ்ச நாட்கள் தங்கனோட இருந்து விட்டு ஏதாவது பிள்ளைகள் இருக்கும் வெளிநாட்டுக்குப் போய்விடுவார் என்றே நினைத்தனர். ஆனால் கிழவர் இங்கேயே நின்று விடுவார் போலிருக்கின்றது.

பிள்ளைகள் பாடசாலைக்கு சரியான நேரத்திற்கு வந்து விடுகின்றார்கள். வெறும் மேலோடும் கூட வந்தனர்.

“ஐயா நீங்கள் என்ன வேலை செய்கிறீர்கள். வயல் விதைச்சாச்சு அதிகாலையிலே கிளியும் குருவியும் வயல் நெல்லு எல்லாத்தையும் பொறுக்கிக் கொண்ட போனால் நான் என்ன செய்யலாம். அந்த மாஸ்ரர் இருந்தார் என்றால் பதிவு செய்து விட்டு வயலுக்கு அனுப்புவார். இப்ப பிள்ளையளே வயலுக்குப் போக மாட்டம் என்ற சொல்லுதுகள்”.

வயல் விதைப்பில் ஈடுபட்டிருக்கும் அனைவருக்கும் இந்தக் கிழவரின் நடவடிக்கை சரியாகப் படவில்லை. அவரை எப்படியாவது தொடர்ந்து பள்ளிக்கூடத்திற்குள் போகாமலும் பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்குள் விடாமல் செய்வதோடு கனகத்தின் வீட்டில் வந்து மிகவும் கோபமாகப் பேசி விட்டுப் போனார்கள்.

“அப்பையா உங்களுக்கு ஏன் இந்த வேலை. நீங்கள் கொஞ்ச நாள் ஸ்கந்தபுரத்தில் போய் சந்திரா வீட்டில் நின்று போட்டு வாங்கோவன்.”

கனகம் சரியான மன உளைச்சலில் தான் இப்படிச் சொல்லுகின்றாள் என்பதை அறிந்து கொண்டவர் கனகு நான் போறன். அதுக்கு முன்னால இந்தப் பிள்ளைகளின் குடும்பத்தாரைக் கொஞ்சம் சந்திக்க பள்ளிக்கூடத்திற்கு வரச் சொல்லு. நான் அவர்களுக்கு இந்தப் பாடசாலையின் நிலையை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும்...”

கிழவர் போகின்றார் என்பதை நினைத்து கவலை தான். இருந்தாலும் இந்தக் கிராமத்து மக்களை பகைக்க முடியாது அதனால் கனகு சொல்லி விட்டாள் என்பதால் எல்லோரும் அன்று மாலை பாடசாலைக்கு வந்து விட்டனர்.

“வணக்கம் நான் சின்னத்துரை. கனகத்தின் உறவுக் காரனும் சதாசிவத்தின் மச்சானும். நான் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர். நாற்பத்தைந்து ஐம்பது வருடம் ஆசிரியர் அனுபவமும் இருக்கின்றது.

காகம் இருக்கப் பணம் பழம் விழுந்த கதை மாதிரி நானும் வர இங்கு இப்படிக் கொடுமை நடந்து போச்சு.

இந்தப் பாடசாலை பற்றி கல்வி மேலதிகாரிக்கு எழுதினேன். அவர் எனது நண்பரும் கூட. இப்போது ஒன்றும் செய்ய முடியாது என்று கை விரித்த போதுதான் அவருக்கு எனது நிலையைச்

சொல்லி நான் எந்த எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல் என்னால் முடிந்தவரை பாடசாலையைத் திறந்து படிப்பிக்கின்றேன்.

நீங்கள் பாடப் புத்தகங்களையும் பரீட்சைத் தாள்களையும் அனுப்பங்கள். அடுத்த ஆசிரியரை நியமிக்கும் வரை பார்த்துக் கொள்கின்றேன் என்று எழுதியதற்கு அவர்கள் அனுமதி தந்தார்கள்.

அதன் பின்பு தான் நான் தொடர்ந்தேன். பாடசாலையைத் திறந்து நடாத்துகின்றேன். அதுமட்டுமல்ல அவுஸ்ரேலியாவில் மாணவர் கல்வி நிதியம் நடாத்தும் எனது நண்பருக்கு தந்தை தாயை இழந்த பிள்ளைகளுக்கு அவர்களின் படிப்புக்கு உதவும் படியும் கடிதம் எழுதி இருக்கின்றேன். அவர்கள் உதவுவார்கள். பிள்ளைகள் நன்றாகப் படித்து பல்கலைக் கழகம் போகும் வரை அவர்கள் நிதி கிடைக்க வாய்ப்பு இருக்கின்றது.”

கிழவர் சொல்லி முடித்ததும் எல்லோரும் அவரை ஆச்சரிமாகப் பார்த்தனர்.

ஒவ்வொருவராக வந்து கிழவரின் கையை பற்றி மன்னிப்புக் கேட்டார்கள். எந்த நிலை வந்தாலும் பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்கு அனுப்புவதாக உறுதி சொல்லிக் கொண்டு போனார்கள்.

கனகுவின் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தது. மறுநாள் காலையில் பிள்ளைகள் அனைவரும் அழகாக ஆடை அணிந்து தலை சீவி புத்தகங்களுடன் பாடசாலையில் கூடிவிட்டார்கள்.

கிழவர் எல்லாப் பிள்ளைகளையும் குந்திபிருந்து கொண்டு அள்ளிக் கொஞ்சிக் கொண்டு அவர்களுக்கான பாடங்களைக் கொடுத்து விட்டார்.

முதலாம் வகுப்பில் படிக்கும் பிள்ளைகளுக்கு தானே எழுதிய பாடலை சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

பாலியாத்துத் தண்ணி அள்ளிப்
பருப்பு வைச்சாக - அது
பஞ்சு போல அவிந்திருக்கும்
அடுப்பு நோகாம
பாடு பட்டு மண்ணைக் கொத்தி
பயிரை நட்டாக - அது
பார்த்திருக்க விளச்சல் தரும்
நெஞ்சு நோகாம

பால் கொடுக்கும்
பசுக்கள் எல்லாம்
காட்டில் மேயுது
பால் கறந்து காய்ச்சி
வைச்சால் - அது
நெய்யும் ஆகுது

“எங்கே பாடுங்கோ... உரத்து இராகத்தோடு பாட வேண்டும். தாத்தா பாட எல்லோரும் பாட வேண்டும்.”

பிள்ளைகளுக்கு கிழவர் பாடல் சொல்லிக் கொடுக்கும் அழகை வயலுக்கு உழவுக்குப் போகும் விவசாயி ஏர்க் கலப்பையை சுமந்து கொண்டு பாடலைப் பாடமாக்கி எருதுகளை ஓட்டிக் கொண்டு பெரிதாகப் பாடிக் கொண்டு போகின்றார்.

வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம் அவர்களின் 'யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் பெண்கல்வி - ஓர் ஆய்வு' என்ற நூலின் அடிப்படையிலான சில குறிப்புகள்
- அன்னலட்சுமி இராஜதுரை

இன்று நம்நாடு பெண்கல்வியில் சிறந்து விளங்குகின்றது என்பது தெட்டத்தெளிவானது. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஆண்டான 1942 இல் இருந்து, பல்கலைக்கழகம் புகும் பெண்கள் எண்ணிக்கை படிப்படியாக அதிகரித்து, 1973 ஆம் ஆண்டு இந்த எண்ணிக்கை 40.6 சதவிகிதமாகவும், 2001 ஆம் ஆண்டு 51.7 சதவிகிதமாகவும் அதிகரித்தது எனக்குறிப்பிடப்படுகின்றது.

மருத்துவம், கல்வித்துறை, மற்றும் சட்டம் போன்றவற்றில், கணிசமான பெண்கள் பட்டம் பெற்றவர்களாக சேவைபுரிந்து பிரகாசிக்கிறார்கள். கலை, இலக்கியத்துறையிலும் அவர்களது பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்கதாக இருக்கின்றது.

பெற்றோரும், தமது ஆண்பிள்ளைகளைப் போன்றே, பெண்பிள்ளைகளை உயர்கல்வியிலும் ஆர்வம் காட்டுவது சகஜமாக உள்ளது. பெண்பிள்ளைகளின்

எ தி ர் க ல ம்

எ வ் வி த ம ா க

அ ம ம வ த ா க

இ ரு ப் பி னு ம் ,

அ வ ர் க ளு க் கு

உ ய ர் க ல் வி

அளித்து, ஓர்

உத்தியோகத்தை

வகிக்கும் நிலைக்கு

உயர்த்திவைப்பது,

அவளுக்கு ஒரு

பாதுகாப்பு என்று

கருதும்

அளவுக்கு, பொதுவாக

பெற்றோர்கள்

சிந்திக்கத்

தொடங்கி இருக்கிறார்கள்.

அவ் விதமான ஓர் கருத்து

நிலைப்பாடு எம்மிடையே

இருக்கிறது என்றால், அது

பெண்கல்வி வளர்ச்சியின் போக்கு

என்றுதான் கூறவேண்டும்.

அடுப்பூதும் பெண்களுக்கு

படிப்பெதற்கு? என்ற

முதுமொழி, அச்சொட்டாகப்

பின்பற்றப்பட்ட சமுதாயத்தில்,

அதிலும் குறிப்பாக பண்டைய

சைவத் தமிழ் மரபுக்கும்,

சம்பிரதாயங்களும், நம்பிக்கைகளும்

வேரூன்றிப் போன

யாழ்ப்பாண சமுதாயத்தில்,

யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் பெண்கல்வி - ஓர் ஆய்வு
'அந்தப்புலிய உலகம்'
அன்னலட்சுமி இராஜதுரை

தமது நீண்டகால ஆய்வின்மூலம், இவ்விடயம் குறித்து, பல வரலாறுகளையும், அரிய பல தகவல்களையும் திரட்டி எளிய நடையில், அதேவேளை பெண்ணியப் பார்வையோடும், சுவைகுன்றாமலும், இந்த நூலைப் படைத்த இந்த ஆசிரியரைப் பற்றிக் கூறவேண்டும்.

திருமதி. வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம் “குறமகள்” என்னும் பெயரில், படைப்பிலக்கிய உலகில் பெயர் பெற்றவர். இலக்கிய ஆளுமை உள்ளவர். குறமகள் கதைகள், உள்ளக்கமலமடி ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளையும், இராமாயணம் என்னும் கட்டுரை நூலையும், மாலை சூட்டும் நாள் என்னும் கவிதை நூலையும் வெளியிட்டவர்.

பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியரான இவர் பின்னர் பி. ஏ. பட்டம் பெற்று, அளுக்கமை மற்றும் கோப்பாய் ஆசிரிய கலாசாலைகளில் விரிவுரையாளராகப் பணிபுரிந்தவர். அத்துடன் ஒரு சமூக சேவையாளர். முற்போக்கு கருத்துள்ள இவர், ஒரு சிறந்த மேடைப் பேச்சாளருமாவார். தற்போது கனடாவில் வாழ்ந்து வருகிறார்.

18 ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்து 19 ஆம் நூற்றாண்டுவரை இந்த ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டிருப்பினும், 20 ஆம்

நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிவரை அது விரிந்திருப்பதையும் அவதானிக்க முடிகின்றது. போர்த்துக்கேயர், பின்னர் ஒல்லாந்தர், அதன் பின் ஆங்கிலேயர் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட காலப் பகுதியில், நம் பெண்களின் “கல்விக் கண்” ணைத்திறக்கவைத்த சூழலை, தக்க ஆதாரங்களுடன் விபரிப்பது வாசிப்பு ஆர்வத்தைத் தூண்டுகிறது. (இது விடயம் தொடர்பாக ஆசிரியரின் மேலும் பல ஆய்வு ஆதாரங்கள், நாட்டுப் பிரச்சினையுடன் அழிந்துபோனமை துர்ப்பாக்கியமே.)

யாழ்ப்பாணத்தில், குறிப்பாக பெண்களுக்கு எழுத்தறிவிப்பு என்ற விடயம், குளத்துக்குள் போட்ட ‘கல்லை’ போல் ‘கம்’மென்று இருந்த ஒரு காலகட்டத்தில், பெண்கள் கல்வியறிவு பாதகமானது எனக் கருதப்பட்டதோர் சூழலில், பெண்கள் அரிச்சுவடி படிக்க, சிலேட்டும் ‘கல்லுக்குச்சி’யும் தூக்கவைத்த விடயம் என்பது லேசப்பட்ட விடயம் அல்ல! அது ஒரு மகத்தான சமூகமாற்றத்தின் ஆரம்பம் அல்லவா?

இது எப்படிச் சாத்தியமாயிற்று? என்பதைத்தான் ஆசிரியர் இந்நூலில் ஆழமாக ஆராய்ந்து முன்வைக்கிறார்.

ஆட்சிக்கு வருவோர் தமது பரிபாலனத்திற்கு இலகுவாகவும், தமது செல்வாக்கை உயர்த்திக் கொள்ளவும், தமது மொழி, மதம், பண்பாடு, கலாசாரம் ஆகியவற்றை மக்களிடையே பரப்ப முயற்சிப்பது இயல்பானதே.

இலங்கையில் முதலில் ஆட்சியை மேற்கொண்ட போர்த்துக்கேயர், அவர்களுக்குப்பின் ஆட்சிக்குவந்த ஒல்லாந்தர், அவர்களை அடுத்து வந்த ஆங்கிலேயர், மக்களுக்கு கிறிஸ்தவமதத்தையும், ஆங்கிலக் கல்வியையும் கற்பிக்க முற்பட்டனர். யாழ்ப்பாண குடாநாட்டிலும் அவ்வாறே.

இதற்காக சமயக் குழுக்கள் வரவழைக்கப்பட்டன. அமெரிக்கச் சமயக்குழு, வெஸ்லியன் மெதடிஸ்ட் சமயத் தமிழ்ச்சங்கம், திருச்சபை சமயதூதுக்குழு, கத்தோலிக்க தூதுக்குழு, ரோமன் கத்தோலிக்க தூதுக்குழு ஆகியவை இலங்கைக்கு வரவழைக்கப்பட்டன. தமது பிரதான நோக்கான சமயம் பரப்புதலோடு, கல்விப்பணியையும் ஆரம்பித்தன.

இவற்றில் அமெரிக்க குழுவின் கல்விச் சேவை மகத்தானது என ஆசிரியர் எடுத்து விளக்குகிறார்.

“சமயக் குழுக்களின் வருகையோடு, பொதுவாக யாழ்ப்பாண மக்களுக்கும், சிறப்பாகப் பெண்களுக்கும் பிரம்மாண்டமான மாற்றம் ஒன்று நிகழப்போவதை, அக்குழுக்களின் ஆரம்பச் செயற்பாடுகளில் கண்டோம். இதர சமயக் குழுக்கள், இலங்கையின் தென்பகுதியில், தமது முழுக்கவனத்தையும் செலுத்தி நிற்க, “யாழ்ப்பாணத்துக்கு மட்டும்” என அனுப்பிவைக்கப்பட்ட அமெரிக்கன் சமயக் குழு, கிராமமட்டத்திலும் மக்களோடு நன்கு பழகி, மனமாற்றத்தோடு சேர்ந்த மதமாற்றத்துக்கும் அடிகோலித் தமது முழுக் கவனத்தையும், இப் பிரதேசத்துக்கே நல்கியது. அதனால் பிற்காலத்தில் சிறந்த கல்விமாண்களையும், சிந்தனையாளர்களையும், உத்தியோகத்தரையும், உருவாக்கித் தலைநகரில் மட்டுமல்ல, பிறாநாடுகளிலும் செல்வாக்குப்பெற ஏதுவாக இருந்தது” என்ற ஆசிரியரின் கூற்று, அமெரிக்க சமயக்குழுவின் அதிசிறப்பான சேவையைக் காட்டுகின்றது.

இச்சமயக் குழுக்களினால், சமயப் பணியோடு, கூடிய கல்விப் பணியால், யாழ்ப்பாணம், சிறந்த கல்விக் கூடங்களையும், கல்விச் செல்வத்தையும், சிறந்ததோர் கல்வி பணிச்

சமுதாயத்தையும், பெற்றது என்பதையும் நாம் அறிய முடிகின்றது.

அத்தகையதோர் அர்ப்பணிப்பான கல்விப் பணியால், “பூவோடு சேர்ந்த நாள்” போலவும், “நெல்லுக் கிறைத்த நீர் வாய்க்கால் வழியோடி புல்லுக்குமாங்கே பொசியுமாம்” என்பது போலவும், பெண்பாலாருக்கும் கல்வியறிவு பொசிந்தது! அதனால் மலர்ந்தது கல்விச் செல்வம் பெற்ற ஒரு புதிய சமுதாயம் என்பதையும் குறிப்பிடலாம்.

தாம் வெகு சிரமப்பட்டு, மதமாற்றம் செய்து, கல்வியறிவு, ஒழுக்கக்கட்டுப்பாடு, உத்தியோகம் ஆகிய சிறப்புகளுடன் உருவாக்கிய இளம் கிறிஸ்தவ இளைஞர் சமுதாயம் திருமணம் முடித்து, கிறிஸ்தவ பண்பாட்டோடு இல்லறம் நடத்த, ஏற்ற இளம் கிறிஸ்தவப் பெண்களை உருவாக்க வேண்டும் என்பதுதான், இக்குழுக்களின் ஆரம்பகால பெண்கல்வியின் நோக்கமாக இருந்தது.

அதனால் பெண்களை வலுக்கட்டாயமாக, வீட்டுக்குள் இருந்து வெளியில் கொண்டுவந்து, பாடசாலை ‘பெஞ்ச்சில்’ உட்காரவைத்து, ‘கல்லி’ நாள் உரிப்பது’ போலான கஷ்டங்கள் தொடர்ந்து ஏற்பட்டுவந்தாலும், படிப்படியாக பிற்காலத்தில் பெண்கள் கல்வியில் மகத்தான முன்னேற்றத்தைக் காட்டி வியக்க வைத்தார்கள்’ என ஆசிரியர் விபரிக்கும் போது மகிழ்ச்சியாகவும் இருக்கிறது.

மேலும், இங்கே நாம் ‘கஷ்டங்கள்’ என்று மேலே குறிப்பிட்டதில், அன்றைய நம்முன்னோரின் மரபுரிதியான நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள் மட்டுந்தான் இருந்தது என்பதில்லை. சாதிப்பாகுபாடு பார்த்தல் அதில் மகத்தானதோர் இடத்தைப் பிடித்திருந்தது என்பதையும் ஆசிரியர் குறிப்பாக எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

மேலும், இன்றைய காலகட்டத்தில், அதாவது 21 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பகால கட்டத்தில், ஒரு பாடசாலையில் பிள்ளையைச் சேர்த்துவிட என்னபாடுபட வேண்டியிருக்கிறது! பெற்றோரின் திண்டாட்டத்தை விபரிக்கத் தேவையில்லை.

மீண்டும் அந்தப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிற்கு வந்தால்—

பெண்பிள்ளைகளின் கல்விக்கு (மதமாற்றம் மறைமுகமாக இருந்தாலும்) ஊக்குவிப்புச் சலுகைகள் சில வழங்கப்பட்டதை ஆசிரியர் விபரிக்கிறார்.

இந்தவகையில் இங்கு குறிப்பிடப்பட வேண்டிய பாடசாலை, அமெரிக்க சமயக் குழுவினனால், 1825 ஆம் ஆண்டளவில், ஆரம்பிக்கப்பட்ட உடுவில் பெண்கள் விடுதிப் பாடசாலை ஆகும். இலங்கையிலும் மாத்திரமல்ல, ஆசியக் கண்டத்திலேயே முதன் முதல் நிறுவப்பட்ட பெண்கள் விடுதிப்பாடசாலை இதுவெனக் குறிப்பிடும் ஆசிரியர், இங்கு பெண்கள் தங்கிப்படிக்க 1825 முதல் உணவு, உடை, கல்வி ஆகியன இலவசமாக வழங்கப்பட்டதோடு, அவர்களின் திருமணத்திற்கென 75 ரூபாவும் (4 பவுண் 10 சிலிங்) வழங்கப்பட்டது எனக் குறிப்பிடும் போது, வியப்பாகவும் இருக்கிறது!

தவிரவும், “பெண்கள் படித்தல் இத் தேசத்தவரின் வழக்கமல்ல. அவர்கள் படித்தால் விவாகம் செய்ய ஒருவரும் முன்வரமாட்டார்கள்” என்று கூறப்பட்ட அக்காலகட்டத்தில் “முதன் முதலாக சபையில் சேர்ந்த பெண்ணாகிய, மிராண்டா

செல்லாத்தைக்குக் குலம் கோத்திரம், சீதனம் எதையுமே எதிர் பார்க்காமல் குணத்தையும் கல்வியையும் மட்டுமே எதிர் பார்க்கும் நல்ல முறையில் விவாகம் ஒன்று நடைபெற்றது.”

வட்டுக்கோட்டை செமினரி என்று அழைக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் உயர்வகுப்பில் பயின்ற, உண்மைக்கிறிஸ்தவராக மாறிய உயர் சாதிப்பையன் ஒருவரே மணமகனாவார். கல்வியால் விவாகம் தடைப்பட்டு விடுமென ஐயுற்று வந்த மக்களுக்கு முற்றிலும் புதுமை வாய்ந்த இந்த விவாகம், தெளிவைத் தந்து, பெண்கல்வியை ஊக்குவிக்கும் அகக் காரணியாக அமைந்தது” எனவும் விபரிக்கிறார்.

சாதி போதம் பார்க்கும் வழக்கம் இல்லாத சமயக்குழுக்கள், அனைத்துப் பிள்ளைகளையும், தாம் உருவாக்கிய பாடசாலைகளில் அரவணைத்துக் கல்வி கற்பிப்பவர்களாக இருந்தார்கள். சமூக அமைப்பையே தகர்க்கும் இதுவும் உயர்சாதி இந்துக்களின் கடும் எதிர்ப்புக்கு காரணமாக இருந்தது என்பதைக் கூறவேண்டியதில்லை.

சாதி வேற்றுமை பார்த்தல் என்பது எவ்வளவு மோசமாக பின்பற்றப்பட்டது என்பதற்கு, இந்த உடுவில் பெண்கள் விடுதிப்பாடசாலையில் நடந்த ஒரு சம்பவத்தையும் ஆசிரியர் தந்திருப்பதையும் குறிப்பிடலாம்.

“1821 இல் அமெரிக்கன் குழுவைச் சேர்ந்த அம்மையார்கள், வட்டுக்கோட்டையில் வின்சிலோ அம்மையாரின் தலைமையில் ஒரு மாதர் சங்கம் கூடினர். அதன் நோக்கம் மதமாற்றம் பற்றியும், பெண்கல்வி பற்றியுமாகும். அதன் பயனாக, 1821 ஆம் ஆண்டு கிறிஸ்தமஸ் தினத்தன்று பூர் அம்மையாருடன், தெல்லிப்பழையில் வசித்த இரு பெண்களும் அமெரிக்கன் சமயக் குழுச்சபையில் சேர்க்கப்பட்டனர். மிரான்டா செல்லாத்தை சல்வோட் எனவும், மேரி பூர் எனவும் பெயரிடப்பட்டனர். உடுவில் வின்சிலோ அம்மையார் வதிய வந்த பின், சில பிள்ளைகள் வந்து எட்டிப்பார்ப்பதும், வினையாடுவதுமாகச் சென்றனர். இரு பிள்ளைகள் இவர்களுள் முக்கியமானவர்கள்.

இவர்கள் தனக்கு உதவியாக இருந்தால் தான் பாடஞ் சொல்லிக் கொடுப்பேன் என அத்தந்தையிடம் கேட்டபோது அவர் என்ன வேதனம் கொடுப்பீர்கள் எனக் கேட்டார். உடுப்பும் படிப்பும் கொடுத்து, தையல், பின்னலும் பழக்கி உணவும் கொடுப்பேன் என அம்மையார் கூறினார். அதற்குத் தந்தை “உங்களோடு அவர்கள் உண்ணமாட்டார்கள். பசித்தால் பழங்கள் ஏதாவது கொடுங்கள். ஆனால் மாலையில், வீட்டுக்கு அனுப்ப வேண்டும்” என்று கூறி இருவரையும் காலையில் அனுப்பிவிடுவார்.

ஒருநாள் இடிமின்னல், பெருங்காற்றுடன் அடைமழை. இப்பெண்களால் வீடு செல்ல முடியவில்லை. அம்மையாருடன் தங்கி, மறுநாள் வீடு சென்றனர். அவர்களைக் கிராமமே சாதிப்பிரதிஷ்டம் செய்துவிட்டது. 1822 ஆம் ஆண்டு ஜூன் 29 ஆம் திகதி அம்மையாரிடம் வந்த இவர்கள், அந்தப் புயலின் பின் அவருடனேயே தங்கிவிட்டனர்.

வைரவி வள்ளியம்மை, வைரவி சின்னாச்சி என்போரே அவர்களாவார். விடுதிப் பாடசாலை தொடங்கியபோது, இவர்கள் பெற்சி, பொமரோய் எனப் பெயர் மாற்றம் பெற்று, சபையில் சேர்ந்து, விடுதிப் பாடசாலையிலும், முதல் தொகுதியில் சேர்ந்து

கொண்டனர். இவர்களே பின்வரும் ஆயிரக்கணக்கான தமிழ்ப் பெண்களுக்கு, முன்னோடியாகவும், வழிகாட்டிகளாகவும் அமைந்தனர்” எனத் தெரிவிக்கின்றனர்.

கிராமமட்டத்தில் இப்பாடசாலை தொடங்கப்பெற்றதால், பலவகையான இடர்ப்பாடுகளையும் எதிர்நோக்க வேண்டி இருந்ததாம்.

தொடக்ககாலத்தில் உயர்சாதிப் பெண்கள் சிலர் சேர்ந்து கல்வி கற்ற இப்பாடசாலையில் 1897 ஆம் ஆண்டில், பாஸ்டர் இளையதம்பி என்பவரின் தூண்டுதலினால் தாழ்ந்த சாதிப் பெண்ணொருத்தி மாணவியாகச் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டாள். அதனால் எழுந்ததோ பெரும் பிரச்சினையாம்.

“அந்த மாணவி தமது அடுப்படியில் தமக்கெனச் சமைத்த உணவை உண்பதா, அவளுடைய கோப்பையை தாம் நீரளிரும் கிணற்றடியில் கழுவுவதா, நினைத்துப் பார்க்கவே முடியவில்லை. பல பெற்றார் பிள்ளைகளை வீட்டில் மறித்தும், சிலர் யாழ். வேம்படிப்பாடசாலைக்கு அனுப்பியும் ஒரு வருடமாகத் தொல்லை கொடுத்தார்கள். இந்தப் பெண், அங்கே படிப்பதானால், அவளுடைய உடைகளைத் தராது விட்டாலுங்கூட, தம்மால் வேலை செய்ய முடியாதென 6, 7 சலவைத் தொழிலாளர்கள் அகன்று விட்டார்கள்.

பாஸ்டர் இளையதம்பியும் வேறு சில கிறிஸ்தவப் பெற்றோரும், அயற்கிராமங்களின் சலவைத் தொழிலாளர்க ளையும் பணிவாகக் கேட்கவே அவர்களும், தமது மதிப்புக்குரிய ஊர்ப் பெயரிவர்களுக்கும், தமது உறவினர்களான மற்றைய சலவைத் தொழிலாளர்களுக்கும் தெரியாமல், உடைகளைத் தமக்குத் தரமுடியுமாயின், செய்வோம் என உறுதி அளித்தனர். அதன்படி டாக்டர். ஸ்கொட்டின் உதவியோடு, இரவுநேரத்தில் இரகசியமாக உடைகளைச் சுமந்து சென்று கொடுத்துவிட்டு, பின்னர் இரவு நேரத்திலேயே போய் எடுத்துவரும் நிலை எட்டுமாத காலம் நடைபெற்றது.

இன்னொரு வகையாகவும் எதிரிகள் தண்டித்தார்கள். இருதடவை பாடசாலை வேலிகளைக் கொழுத்தி விட்டார்கள்” எனவும் அவர்தரும் விபரம் சாதி வெறியை மாத்திரமல்ல, பெண் கல்விப்பட்ட கஷ்டத்தையுந்தான் காட்டுகின்றது.

இந்தச் சமயக் குழுக்களின் அயராத செயற்பாட்டின் காரணமாக, குடாநாட்டின் பல பகுதிகளிலும், தேவாலயங்களோடு, நூற்றுக் கணக்கான பாடசாலைகளும் தோன்றின, மதம் மாற இணங்கி, இதில் சேர்ந்து கற்ற மாணவர்கள் தொகையும் படிப்படியாக அதிகரித்தது. அவர்கள் உயர்கல்வியையும், உத்தியோகங்களையும், சமூக அந்தஸ்தையும் பெற்றார்கள். அவ்விதமே சமயக் குழுக்களைச் சேர்ந்த, அம்மையார்களின் அயராத ஊழியத்தினாலும், அரவணைப் பினாலும், கற்பித்தல் ஒழுங்குகளினாலும் பெண்களும் உயர்கல்வியையும், உயர்வாழ்க்கைச் சிறப்பையும் பெற்றுப் பிரகாசித்தார்கள்.

ஆனால் வைதீக இந்துமத குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பெண்கள் அவ்விதமாக உயர்கல்விபெற வாய்ப்பில்லாமல் போய்விட்டது. காரணம் மதமாற்றம், சமூக ஒழுக்கக் கோவையை மீறுதல், பிற ஆடவர்களின் கண்ணில் பட்டுவிட நேரிடுதல் போன்றவற்றிற்கு பயந்தமை ஆகும் என ஆசிரியர் விபரிக்கிறார்.

ஆனாலும் சில குடும்பத்துப் பெண்கள் தமது வீட்டில் இருந்தவாறே, கேள்விஞானத்தால் கல்வியறிவைப் பெற்று சிறப்படைந்திருக்கிறார்கள். எனவும், அவர்களில் ஒருவர் புலோலியூரைச் சேர்ந்த பார்வதி என்ற பெண் எனவும், வீட்டில் கற்றறிந்தோர் வாழ்ந்திருந்த சூழலில், கல்வியறிவை முறையாகப் பெற்ற இவர், தனது கற்பித்தலின் மூலம், தனது நெருங்கிய உறவுப் பெண்கள் இருவர் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க பண்டிதர் பரீட்சையில் சித்திபெற வைத்தார் எனக் குறிப்பிட்டு அவரது வரலாற்றையும் தந்திருக்கிறார். இஃது மகிழ்ச்சிக்குரியது.

ஆனால் கேள்விஞானவாய்ப்பு பொதுவாக எல்லாக்குடும்ப பெண்களுக்கும் கிடைக்கக்கூடியதல்ல என்பதையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ளலாம்.

“கிறிஸ்தவ சமயக் குழுக்களின் அபார செயற்பாட்டினால் யாழ்ப்பாண குடாநாட்டில் சைவம் மலிந்து, கிறிஸ்தவக் கல்வி மேலோங்கி வருதல் கண்டு திகைப்புற்ற ஸ்ரீலங்கா ஆறுமுகநாவலர் ஆங்காங்கு சைவத்தமிழ்ப்பாடசாலைகளை நிறுவியும், அச்சு யந்திரசாலையை அமைத்தும், புராண படனங்கள் செய்தும், வினா விடை கற்பித்தல் முறையைக் கையாண்டும் ஆரம்ப சைவசமய அறிவை மக்களிடம் புகுத்தியும், தொண்டுகள் பல செய்தபோதும் சாதியம் பற்றிய நிலைப்பாடுகளில் எவ்வித மாற்றமும் நிகழ்ந்ததில்லை. மாறாக பெண்களுக்கான சட்டதிட்டங்களை மேலும் இறுக்கமாக எழுதிவைத்தார்.

யாழ்ப்பாணம், திருநெல்வேலி பரமேஸ்வராக் கல்லூரியோடு, மகளிருக்கென சுன்னாகம், இராமநாதன் இந்துமகளிர் கல்லூரியை நிறுவி (1913) சைவத்தமிழ்க் கல்வியைப் பேணிய, சேர். பொன். இராமநாதனின் சேவையை. சைவ உலகம் மறவாது. ஒதுக்கப்பட்ட ஒரு பகுதிப் பெண்களுக்கு, கல்வித்தானம் செய்துவைத்து, அதுவும் ஒரு தனிமதனாக நின்று செயலாற்றியமையை இவ்விடத்தில், நாம் மறத்தலாகாது”

சமயக் குழுக்கள் நிறுவிய யாழ். வேம்படிப் பாடசாலை, யாழ். திருக்குடும்ப மடப்பாடசாலை, ஆகியவற்றின் பெண் கல்விப் பணியையும் மிகவும் சிலாகித்துக் கூறும் இந்நூலாசிரியர், யாழ்ப்பாணம் இந்துமகளிர் கல்லூரியின் சிறப்பான சேவையையும் பாராட்டிக் குறிப்பிடுகின்றார்.

பெரும் சிரமங்களின் ஊடாக வெளிப்பட்டுவந்த யாழ்ப்பாணப் பெண்கல்வி, பின்னர் அதன் பயனாக, சிறந்த பெண் கல்வியாளர்களைப் பெற்ற சிறப்பையும் விபரமாக எடுத்துக்கூறி, 1900களின்பின், இன்றைய பெண்கல்வி அபிவிருத்திக்கு வித்திட்ட சுதேச பெண் அதிபர்களின் சேவைகளையும் விபரித்திருக்கிறார்.

இவ்விடத்தில் பெண்கல்வியால் முகிழ்ந்த அதி சிறந்த மாணவி ஒருவரைப் பற்றிக் குறிப்பிடாதிருத்தல் தகாது!

பின்னாளில் டாக்டர். நல்லம்மா சத்தியவாகீஸ்வரர் ஐயர் என வைத்தியத்துறையிலும், சமூக சேவையிலும் புகழ்பெற்று விளங்கிய நல்லம்மா வில்லியம் முருகேசு என்பவரே இவர். நான்கே நான்கு வருடங்களில் எட்டாம் வகுப்பை முடித்தவராம் இம்மாணவி என அறியும் போது எத்துணை ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. அதுமட்டுமல்ல, அவரது அபார திறமையை

ஆசிரியர் மேலும் விபரிக்கையில், பெண்குலம் நிச்சயம் பெருமைப்படலாம்!

“நல்லம்மா வில்லியம் முருகேசு மிகவும் நுண்மதியும் நுண்ணறிவும் உள்ளவரும், மீத்திறன் மாணவியுமான இவர் 1890 ஆம் ஆண்டு ஆங்கில சுயமொழிப் பாடசாலையில் சேர்ந்தவர். நான்கே நான்கு வருடத்தில் எட்டாம் வகுப்பை முடித்தவர். அப்போது அவருக்கு வயது பன்னிரண்டு. உடனடியாக ஆசிரிய பயிற்சிவகுப்பில் சேர்ந்து முதல்தர மாணவியாக பயிற்சியை முடித்தவர். அதனால் 1897 இல் ராணி புலமைப்பரிசில் பெற்ற முதலாவது மாணவியாக விளங்கியவர். அதே ஆண்டில் தொடங்கிய ஆங்கிலப் பாடசாலையில் சேர்ந்து 1899 இல் கல்கத்தா புகழகப் பரீட்சை எடுத்தவர். அதில் முதலாம் பிரிவில் முதலாமாளாகச் சித்தியடைந்து, இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்குமென வழங்கப்பட்ட ‘கேஷப் சந்திரா சென்’ புலமைப்பரிசிலைத் (140 ரூபா) தட்டிச் சென்றவர்.

1900 ஆம் ஆண்டிலே வேம்படியில் கற்பித்துவிட்டு, சென்னை மருத்துவக் கல்லூரியில் படிப்பதற்காகச் சென்றுவிட்டார். தொடர்ந்து ஸ்கொட்லாந்தின் எடின்பரோ சென்று மேலும் பலதுறையிலும் வித்துவத்துவம் பெற்றார். அவரது தகைமைகள் எல். ஆர். சி. பி. எஸ்! எல். எம். எஸ்

டாக்டருக்குரிய முழுத்தகைமைகளோடும், இலங்கை முழுவதிலும், இத்தகைய பட்டம் பெற்ற முதலாவது பெண் என்னும் பெருமையோடும் 1911 இல் வந்திறங்கியபோது, அவளது தாய்க்கல்லூரி பெருமதிமுற்று, சமூகத்தவர்களையும், பெற்றோர்களையும் அமைத்து, ஒரு செங்கம்பள வரவேற்பு நிகழ்த்தியது. அணிவகுப்பு மரியாதை, பட்டயம் வழங்கல், வரவேற்புசாரம் போன்ற நிகழ்ச்சிகளும் நடைபெற்றன....” எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

இத்தகைய கல்விச்சிறப்புகளுக்கெல்லாம் காரணமாக அமைந்தவர்கள், யாழ்ப்பாணத்தில் சேவை புரிந்த சமயக் குழுக்கள் என்பதனை மறந்துவிட முடியாது. அத்துடன் காந்தியவழிநின்று, சமூகசேவை செய்து, தமிழ்ப் பெண்களுக்கு அரிய வழிகாட்டிய “தமிழ்மகள்” பத்திரிகையின் ஆசிரியர் மங்கலம்மாள் மாசிலாமணிபற்றி, விபரமானதோர் கட்டுரையையும் தந்துள்ளார்.

மேலும் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள், “யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் பெண்கள், வரலாற்று சமூகவியல் நிலைப்பட்ட சில குறிப்புகள்” என்ற தலைப்பிலான தமது விரிவான முகவுரையின் மூலம், யாழ்ப்பாண சமூகத்தில், (குறிப்பிட்டகால) பெண்களது நிலை, அவர்களைப் பற்றிய சமூகப் பிரக்ஞை, குடும்ப வழியாக, கேள்விஞானத்தால் பெண்கள் பெற்ற கல்வியறிவு, சொத்துரிமை, பொருளாதாரத்தில் பெண்கள் கொண்டிருந்தபங்கு போன்று பல்வேறு விடயங்களையும் குறிப்பிட்டிருப்பது, இந்நூலாசிரியரே குறிப்பிட்டதைப் போல், ‘விட்ட குறை, தொட்ட குறை’ யாவற்றையும் “நிரவல்” “செய்து” பூரணமாக்கி உள்ளது.

மற்றும் நொறண்டோ பல்கலைக்கழப் பேராசிரியர் கனகநாயகம் அவர்களது முன்னுரையோடும் உள்ள இந்நூல், யாழ்ப்பாண பெண்கல்வி குறித்தும் தொடர்ந்து வந்த கல்விப் பாரம்பரியம் குறித்தும் மட்டுமன்றி, கிறிஸ்தவமதம் அங்கு, அரச அனுசரணையுடன் தளைத்த வரலாற்றையும் அறிய பெரிதும் உதவியுள்ளது. ஆசிரியையின் முயற்சி பாராட்டுக்குரியது.

இனிய இம்சை

-லுணைகலை - ஸ்ரீ -

புதறாது பள்ளியெழும் சுரியனைப் பார்க்கத்
கதறாது பட்சிபாடும் கான - இதழும்
அதிரா புலரும் அதிகாலை வண்ணம்
உதிரா முகிலும் உவப்பு !

எப்போதும் புன்னகைக்கும் என் தோட்டப் பூக்களும்
தப்பேதும் இல்லாத் தமிழ்க்கவியும் - கொப்பொன்றில்
குந்திக் கனியுண்ணும் குஞ்சணிலும், ஆகன்றும்
முந்தி இருந்த வனப்பு!

நிலவும் அதுதரும் நீல ஒளியும்
உலவும் இளங்காற்றும் ஊதும்- குழலிசையும்
நேற்றோடு நீங்கியென் நெஞ்சில் இருந்தே
தோற்றோடி போனதடா தூ !

இத்தனை நாளும் எனக்கின்பம் தந்துநின்ற
அத்தனை உச்ச அழகெல்லாம் - சத்தியமாய்
ஓரம் ஒதுங்கியே என் பிள்ளை உன்முன்னே
தூரம் மிககண்ட தே!

சுவையாறு என்றுசொல் லுந்தமிழே யேநீ
சுவைநூறு என்றேயான் சொல்வேன் - இவையென்
வயிறுவானு டைத்துவந்த வைரப்பொன் விண்மீன்
அயராமல் வந்தே அறி!

சந்திரப் பொன்நுதலில் சந்தனம் வைத்திட
சுந்தரக் கண்மணிக்குச் சோறாட்ட - தந்திரம்
கோடி பலபண்ணி கோதிதலை யிற்பூச்
சூடி முடியும் வரை

பிள்ளை தரும்வதையும் பேர்குறும்பும் போலுலகில்
இல்லை சுகம்வேறு என்றெண்ணி - சொல்லிவைத்தேன்
ஓரகவை பிள்ளைக்கு ஒப்பனை செய்வதைப்போல்
பேருவகை ஏதுமில்லை போ !

இதுபோல இன்னோர் இனித்திடும் இம்சை
பொதுவாக வேறிங்கு பூக்க - எதுவுண்டு?
என்றுநம்பி ஏமாந்தேன் ; என்னாலோர் வெண்பாவை
இன்றியற்றிப் பார்க்கும் வரை!

நமச்சிவாயத்தாருக்கு ஒரு 'காட்' கிடைத்தது - 'பூப்புனித நீராட்டு விழா' அர்ச்சனாவுக்கு விழா அவளின் பெற்றோர் நமச்சிவாயத்துக்கு இனத்தவர்கள்.

அவருக்கு நினைவு வந்தது.

அவரது மனைவியும், மற்றொரு சுமங்கலியும் அதே பிள்ளை அர்ச்சனாவுக்கு 'பெரிய பிள்ளை' ஆனதற்கு தோய வார்த்தது; அது தொடர்பான ஆலாத்தி முதலான கிரியைகளில் ஈடுபட்டது; சுமார் இருபது கிட்டிய இனத்தவர் அபலவர்களுக்கு விருந்து வைத்துக் கொண்டாடியது; - என்பன.

'பைபாஸ்' சத்திர சிகிச்சை, தொடர்ந்து நடவடிக்கையில் ஏற்பட்ட கார் விபத்து - கால்கள் முறிவு, பி.ஓ.பி. (P.O.P) சுற்றல், ஐந்து மாதங்கள் வரை படுக்கை இன்னொரளன் சம்பவங்கள் நமச்சிவாயத்தாரைப் பொதுவைவங்களில் ஈடுபடுவதை தவிர்க்கச் செய்தது. எனவே அவர் அந்தப் பூப்புனித நீராட்டக் கொண்டாட்டத்துக்கு மனைவியுடன் செல்லவில்லை.

மிகச் சுருக்கமாக அந்த வைபவம் நடந்ததை மனைவி மூலம் அறிந்த அவருக்கு நிரம்ப மகிழ்ச்சி.

தமிழர்கள் திருமணங்கள் திருவிழாக்களில் அதிக பணத்தைச் செலவழிப்பதைக் கண்டிக்கும் கட்டுரையை பாலர் பாடப் புத்தகத்தில், சிறு வயதில் படித்திருக்கிறார்.

இராத் திருவிழாவுக்கு சோடனைகள் - தொங்க விடும் சரங்கள்; வாசலின் முன் உயர்ந்த சிகரம்; சுற்றுலாவுக்கு சப்பரம்; விக்ரிங்களுக்கு சாத்துப்படி; இன்னும் எவ்வளவோ! விடிய

எல்லாம் அகற்றப்படும் விடிந்த பின் வேறு ஒருவரின் திருவிழா அல்லவா!

இப்படியாக வீணாகப் பணம் விரயம் ஆகத்தான், நாவலரின் பாலபாடப் புத்தகம் சுட்டியது. மக்கள் இன்னும் உணரவில்லை! எனக் கவலை அடைந்தார் நமசிவாயம்.

அன்று சுருக்கமாக பூப்புனித நீராட்டு விழா நடந்ததற்கு மகிழ்ந்தவரின் உவகை, இன்று கிடைத்த 'காட்டினால் சிதைந்தது. அர்ச்சனாவுக்கு இன்னும் ஒரு விழாவா!!

தேடல்

'கயிலை' தம்பையா கயிலாயர்

வெள்ளவத்தை ஒரு பிரபல மண்டபத்தில் விழா, அவர் வீட்டுக்குச் சமீபத்தில்தான் மண்டபம், போகாமல் இருப்பது நியாயமாகக் கருதப்பட மாட்டாது.

அவர் துணைவி, பேத்தியுடன் மண்டப இடத்துக்குச் சென்றார். வாயில், குலைகளுடனான வாழை மரங்கள், தோரணங்களால் அலங்கரிப்பு; சரங்களால் உள் மண்டபம் சோடனை; ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட ஆசனங்கள்.

மண்டபத் தொடக்கத்தில் மேசையில் வைத்த கும்பம்; கிண்ணங்களில், விபூதி, சந்தனம், குங்குமம், பக்கத்தில் மலர்கள், அவைகளைத் தரித்துக் கொண்டு மண்டபத்தில் அமர்ந்தனர்.

'கசட்'டில் மங்கல நாதஸ்வர இசை இலித்தது.

'கமராக்கள்' வீடியோக்கள்.

'இலட்சக் கணக்கில் செலவாகியிருக்கும்' -

நமசிவாயத்தாரின் ஊகம்.

பாலர் பாடத்தில் மிளிர்ந்த உண்மை, அறிவுறத்தல். பல சகாப்தங்களாகியும் மாற்றம் இல்லையே! இலங்கையில் கல்வி வளர்ச்சியை சிலாகிக்கிறார்கள். 'அறிவு, செயல் உயர வில்லையே!' என விசனித்தார் நமசிவாயம்.

குத்துவிளக்குகள் ஏந்திய மங்கையர்கள், பூத் தட்டுகள் ஏந்திய மதலைகள் சூழ, சப்பரத்தில் அமைந்த ஆசனத்தில் அர்ச்சனா வந்து அமர்ந்தார்.

பெற்றோர் தம் திருப்தி, மகிழ்வுக்காக கிரியைகளைக் கூட்டி நடத்திக் கொண்டிருந்தனர்.

நமசிவாயத்தாரின் மனைவி விழா நிகழ்வுகளைப் பார்ப்பதும், பக்கத்து பெண்களுடன் கதைப்பதுமாக இருந்தா.

அவரின் பக்கத்தில் பேத்தி ஆரணி. ஒன்பது வயது; பிரபல கொழும்பு கிறீத்தவ பெண் கல்லூரியில் நாலாம் வகுப்பு. தாய் தகப்பன் வைத்தியர்கள். அவர்களுக்கு நேரம் கிடையாது. அம்மம்மாவுக்கு வீட்டு வேலை, சமையல், அத்துடன் பேத்தியை ரியூசன், சங்கீத வகுப்புகளுக்குக் கூட்டிச் செல்வது. தகப்பன் நேரம் கிடைக்கும் பொழுது, கல்லூரியில் 'ரேபில் ரெனிஸ்' (table tennis) பிராக்ரிஸ்ஸுக்குக் கூட்டிச் செல்வார்.

கதை சொல்வது, படம் வரைந்து காட்டுவது, 'ஹோம் வேர்க்கு'க்கு (Home Work) உதவுவது, சங்கீதம் படிக்க உற்சாகப்படுத்துவது - எல்லாம் நமச்சிவாயத்தார் தான். ஆரணிக்கு அம்மம்மா ஒரு விளையாட்டுத் தோழன் மாதிரி. அவருடன் சரியான ஓட்டு.

மேடையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஆரணி கேட்டாள், "அம்மம்மா 'பெரிய பிள்ளை ஆனவ' எண்டால் என்ன?"

கலாபூஷணம் அமரர் புலோலியூர் க. சதாசிவம் ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்ற கதை.

“அந்தப் பிள்ளைக்கு புத்தியில் வளர்ச்சி ஏற்பட்டுவிட்டது என்பதுதான்
 “எனக்கு அந்த அக்காவைத் தெரியுமே! அவளை விட எனக்குக் கனக்கத் தெரியும், இரண்டு பேரையும் சோதிச்சுப் பாருங்கோ. ஆருக்குப் புத்தி கூடத் தெரியும் என்று விளங்கும்!”
 “சரி, உமக்கு சமைக்கத் தெரியுமா? ‘சாறி’ கட்டத் தெரியுமா?”

“தெரியாது...”
 “அந்த அக்காவுக்குத் தெரியும். அதுதான் அவளைப் பெரிய பிள்ளை ஆகிவிட்டா என்று சொல்றம்”
 “எங்க வீட்டில் வேலை செய்ற மேகலா அக்காவுக்கு சமைக்கத் தெரியும், தன்ர வீட்டை போகேக்க சேலை கட்டவா, அவளுக்கு விழா நடக்கேல்லயே!”
 “அவங்க கொண்டாட மாட்டாங்க”
 “எனக்குக் கெதியாகப் ‘பெரிய பிள்ளை ஆக’ விருப்பமா இருக்கு. இப்பிடி விழா நடக்குந்தானே!”
 “ஆரணி இங்கிலிஸ்காரன் கொண்டாடுறது இல்லை, சிங்களவரும் செய்றது இல்லை. இந்த விழா பணம், நேரத்தை விரயமாகக்கும் வேண்டா வேலை”
 “உங்களுக்கு விருப்பம் இல்லையா அம்மப்பா....?”
 “ஆரணி, இப்ப படிப்பில் கவனம் வேணும், எனக்கு விளம்பரம் பிடிக்காது. எங்களை மற்றவை பாக்கினம், கதைச்சு விழாவைக் குழப்பினம் என்று பேசுவினம். வெளி விறாந்தைக்குப் போவம்”

நமச்சிவாயத்தாரும் பேத்தியும் விறாந்தையில் உள்ள வாங்கிலில் அமர்ந்தனர்.

“இனி ஆக்கள் பாக்க மாட்டினம், அம்மப்பா நான் கெதியாகப் ‘பெரிய பிள்ளையாக’ என்ன செய்ய வேணும்...?”

“கடவுளே! எனக்குத் தெரியாது. அம்மா டொகர்த்தானே! அவளை கேளும்...”

பாட்டனுக்கத் தண்டனை கொடுக்க நினைத்தால், ‘கதை சொல்லச் சொல்லி’ – அரியண்டம் கொடுப்பாள்.

“அம்மப்பா எனக்கு புதுசா ஒரு கதை சொல்லவேணும், பாரத, இராமயணக் கதைகளைத் திரும்பத் திரும்பக் கேட்டு அலுத்துப் போச்சு, புதுசா ஒரு கதை சொல்லுங்கோ; விடமாட்டன்”
 “யோசித்தார்; யோசித்தார்; யோசித்துக் கொண்டிருந்தார்.”
 “என்ன, என்ன, என்னைப் பேய்க்காட்டிறியளோ!”
 “புதுக் கதை வேணும். ‘டக்’ என்று சொல்ல நான் மசினா?”

எப்பவோ நடந்த கதையின் ஞாபகம் வந்தது. பேத்தியின் தேடலுக்கு, அக் கதையின் கரு ஒரு வேளை விடையாக அமையலாம் என நினைத்தார்.

“நேரம் பறக்கிறது. கெதியாச் சொல்லுங்கோ!”

“சரி கேளும்”

“ஒரு அம்மா பம்பாயில் இருந்தா, மகள் டெல்லியில் படித்துக் கொண்டிருந்தா...”

“ஏன் பம்பாயில் படிக்கலாமே!”

“டெல்லி இந்தியாவின் தலைநகரம், இலங்கைக்கு கொழும்பு போல. நடுவில் குழப்பாதேங்கோ”

“மகள் லீவில் வந்தா. தனது அறையில் தங்கு வதில்லை. அடிக்கடி நண்பிகளிடம் போய்விடுவா. மகள் தன் அறையைக் கூட்டியதை ஒரு நாளும் அந்த அம்மா காணவில்லை. துப்பரவு செய்ய அறையைத்

திறந்தா. கூட்டிக் கொண்டிருக்கேக்க, சில துணிகளைக் கண்டா, திகைத்துப் போனா அம்மப்பத”

“ ‘பம்பர்’ (Bamper);

குழந்தை கருக்குக் கட்டுவம்,

அது மாதிரி

கண்டும்

கண்டும்

கண்டும்

கண்டும்

கண்டும்

கண்டும்

கண்டும்

கண்டும்

கண்டும்

கண்டும்

கண்டும்

கண்டும்

கண்டும்

கண்டும்

கண்டும்

கண்டும்

கண்டும்

கண்டும்

கண்டும்

கண்டும்

கண்டும்

“என்னடடே இல்லையே!”

“பெரிய பிள்ளை ஆனவைதான் வேண்டிய நேரம் கட்டுவினம்”

மகள் வந்ததும் அம்மா கேட்டா,

“நீர் ‘பெரிய பிள்ளை’ ஆனதை, தாய் – எனக்கு சொல்லவேல்லையே!”

“அம்மா தயவு செய்து என்ர கேள்விக்கு முதலில் பதில் சொல்லுங்கோ. என்னைக் கேளாமல் என்ர அறையை என் திறந்தனீங்கள்?”

“என்ர மகளினர் அறை என்று திறந்தன். பிழை எண்டால் தப்பை ஒப்புக் கொள்கிறன்”

“போகட்டும்; நான் ‘பெரிய பிள்ளை’ ஆனது என் தனிப்பட்ட விஷயம். மற்றவர்களுக்குத் தெரிய வேண்டிய தேவையில்லை; அவசியமும் இல்லை”

கோபத்துடன் அந்த அம்மாவின் மகள் கர்ச்சித்தாள்.

“அம்மப்பா, எனக்குக் கதை சரியாக விளங்கேல்ல. மகள் ஏன் ‘பெரிய பிள்ளை’க் கதையைத் தன் அம்மாவுக்குச் சொல்ல மறத்தாள்?”

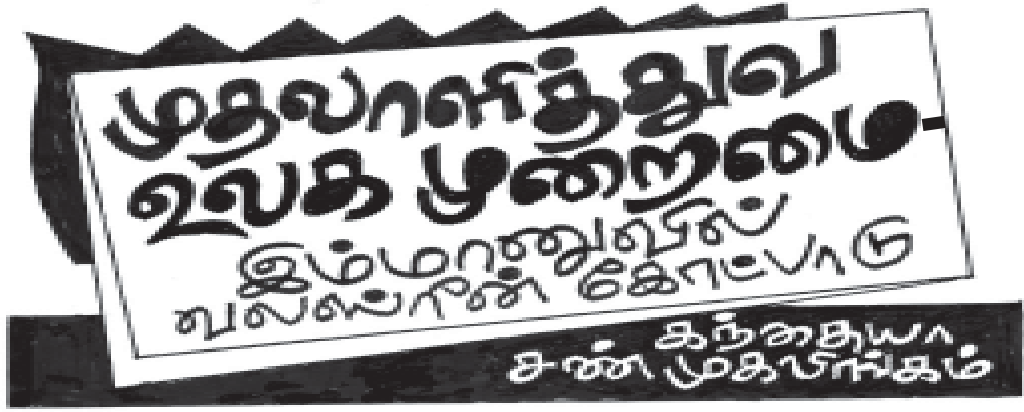
“எனக்கு என்னெண்டு தெரியும்? அந்த மகளின் மறப்புக்குக் காரணம்!

ஆரணி, என்ர அருமைப் பேத்தி, கேள்விகள், தண்டனை எனக்குப் போதும், போதும் குஞ்சு. உம்முடைய அம்மா டொக்டர். அவதான் உங்களுக்கு விளக்கம் சொல்லுவா”

வாங்கிலை விட்டு எழுந்தார். ஆரணியும் அவரைப் பின் தொடர்ந்தாள்.

‘இப்படியான விழாக்களினால் இளம் பிள்ளைகளின் மனதில் எத்தனை விதமான கற்பனைகள், விகற்பகங்கள் தோற்றும் – இவைகளினால் நன்மையா! தீமையா! என்பவற்றைச் சிந்திக்கிறார்கள் இல்லையே!’ –

நமசிவாயத்தாரின் மனதில் உறுத்திய எண்ணங்கள் படர்ந்தன

அந்தரே குந்தர் பிராங், சமிர் அமன் ஆகியோரின் சார்புப் பொருளியல் கோட்பாட்டின் (Dependency Theory) வளர்ச்சியாகக் கொள்ளக் கூடியது உலக முறைமைக் கோட்பாடு. (World System Theory) இதனை எடுத்துக் கூறியவர் இம்மானுவல் வலர்ஸ்ரீன் (Immanuel Wallerstein) 1970களில் வலஸ்ரீன் எழுதிய இரு நூல்கள் அபிவிருத்திச் சிந்தனையில் முக்கிய திருப்பு முனையாக அமைந்தன.

1. The Modern World System (1974)
(நவீன உலகமுறைமை)
2. The Capitalist Economy
(உலக முதலாளித்துவப் பொருளாதாரம்)

குறைவிருத்தியும் முதலாளித்துவ வளர்ச்சியும் தொடர்பாக முன்வைக்கப்பட்ட ஆய்வுகளில் இருவகையான விளக்கங்கள் உள்ளன.

- அ) குறை விருத்திக்கான காரணங்களைத் தனிப்பட்ட நாடுகளுக்குள் அடையாளம் காணுதல், உள்ளகக் காரணிகள் தான் குறைவிருத்தியை நிர்ணயிப்பதாகக் கூறுவது.
- ஆ) குறைவிருத்திக்கான காரணங்கள் உள்ளே இருந்தல்ல வெளியில் இருந்தே தோன்றுகின்றன. உலக முதலாளித்துவ முறையொன்றுடன் இணைக்கப்படுதலும் அதனால் எழும் சார்பு நிலையும் தங்கியிருத்தலும் குறைவிருத்தியின் பிரதான காரணங்கள் எனக்கூறுதல்.

இந்த இரு முறையான நோக்குகளிலும் குறைவிருத்தியில் முதலாளித்துவத்தின் பங்கு என்ன. அதன் இயல்புகளும் வகிபாகமும் எவ்விதம் குறைவிருத்திக்குக் காரணமாகின்றன என்ற விடயம் அழுத்தம் பெற்றது. சார்புக் கோட்பாடு இரண்டாம் வகையான காரணங்களுக்கே முதன்மையளித்தது. குந்தர் பிராங், சமிர் அமின் ஆகியோர் மையம் (Core) சார்பு மண்டலம் (Periphery) என்னும் இரு கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறி மைய நாடுகளில் இருந்து எழும் காரணிகளே குறைவிருத்தியை ஏற்படுத்துகின்றன என்று கூறினர். குறைவிருத்தி நிலை

மூன்றாம் உலகில் ஆரம்பத்தில் இருந்த நிலை அல்ல. வளர்ச்சி இன்மை இருந்திருக்கலாம். குறைவிருத்தி இருக்கவில்லை. மையநாடுகள் முதலாளித்துவ முறைக்குள் மூன்றாம் உலகைக் கொண்டு வந்தது தான் குறைவிருத்தியின் காரணம் என்றும் குந்தர் பிராங் எடுத்துக் கூறினார். வலர்ஸ்ரீன் கருத்துக்களும் இந்த சிந்தனையை அடியொற்றிச் சென்றன. அவர் உலக முறைமை (World System) என்ற கருத்தை விரிவுபடுத்தி சார்புக் கோட்பாட்டில் இருந்து வேறுபட்டதான உலக முறைமை என்ற கோட்பாட்டை நிறுவினார்.

குறைவிருத்திக்கான காரணங்கள் வெளியில் இருந்துதான் வருகின்றன அவற்றின் மூலம் மையத்தில்தான் ஆரம்பிக்கிறது என்ற கருத்தை பிராங், சமிர் அமின் ஆகியோர் நிறுவிய வழிமுறைக்கும் வலர்ஸ்ரீன் வழிமுறைக்கும் இடையிலும் முக்கியமான வித்தியாசம் ஒன்று உள்ளது. ஜெர்மன் அமெரிக்கரான அந்தரே குந்தர் பிராங் 1962ம் ஆண்டில் சிலி நாட்டிற்குச் சென்றார். இவர் லத்தின் அமெரிக்காவின் இரு நாடுகளான சிலி, பிரேசில் என்பவற்றின் பொருளாதார வரலாற்றை விரிவான ஆய்வுக்கு உட்படுத்தினார். தனித்தனி நாடுகளின் ஆய்வுகளின் மூலம் இந்த உலக முதலாளித்துவ முறை எப்படி குறைவிருத்தியை உருவாக்குகிறது என்ற கருத்தை ஏனைய லத்தின் அமெரிக்க சார்புப் பொருளியலாளர்களும் விளக்கினர். சமிர் அமின் எகிப்திய நாட்டவர். மேற்கு ஆபிரிக்காவின் குறைவிருத்தி வரலாறு பற்றிச் சிறப்பாக இவர் ஆராய்ந்தார். வலர்ஸ்ரீன் ஆய்வுகளோ வித்தியாசமானவை. அவர் முதலாளித்துவம் ஓர் உலக முறைமை என்று கூறி அந்த உலக முறைமையின் வரலாற்றில் இருந்து தன் ஆய்வு முடிவுகளுக்கு வருகிறார். அவர் சார்புக் கோட்பாட்டில் இருந்து தொடங்கவில்லை. அவரது நோக்கம் உலக முறைமைபற்றிய நெடிய வரலாற்று நோக்கு (Longer historical perspective) ஒன்றைத் தருவதுதான். உலக முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின் மூன்று அம்சங்களை அவரது ஆய்வுகள் வெளிக் கொணர்ந்தன.

- 1) உலகப் பொருளாதார முறையின் கட்டமைப்பு
- 2) சகடச் சுற்றோட்ட முறையிலான பொருளாதார ஏற்ற இறக்கங்கள்
- 3) உலக அளவிலான பொருளியல் மந்தமும் பூரிப்பும் (booms) - அவற்றின் இயல்புகள்.

உலக அமைப்பில் வரிசை ஒழுங்கு (Ranking)

ஐரோப்பாவில் கைத்தொழில் மயமாக்கல் ஆரம்பித்த காலம் 1780-90 ஆகும். உலகு தழுவிய முறையில் ஏற்பட்ட பொருளியல் மாற்றங்கள் இக்காலத்தில் ஏற்பட்டதாக கூறுவர். வலர்ஸ்ரீன் உலக பொருளாதார அமைப்பு 1450ல் தோன்றிவிட்டது. அது புதிய நாடுகளின் கண்டுபிடிப்புடன் ஆரம்பித்தது என்றார். தனித்தனி நாடுகளின் பொருளியல் வரலாறு முக்கியமில்லை. உலக பொருளியல் முறையின் உறுப்புகளாக அமைவனவே தனித்தனி நாடுகள் என்றும் அவர் கருதினார். வலர்ஸ்ரீன் உலகில் நான்கு பிரிவுகள் வரிசை ஒழுங்கில் அமைகின்றன என்றார். அப்பிரிவுகள்:

1. மையநாடுகள் (Core Countries)
2. அரைகுறை சார்பு நாடுகள் அல்லது மண்டலம் (Semi Periphery)
3. சார்பு நாடுகள் அல்லது சார்பு மண்டலம் (Periphery)
4. வெளிப்பிராந்தியம் (External area)

இப்பிரிவுகளின் தோற்றத்தை வரலாற்று முறையில் அவர் விளக்குகிறார். மைய நாடுகளில் தான் முதலாளித்துவம் தோன்றியது. இங்கிலாந்து நெதர்லாந்து, பிரான்ஸ் என்பனவும் அவற்றைத் தொடர்ந்து யேர்மனியும், வடமேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளும் மைய நாடுகளாயின. கைத்தொழில் வளர்ச்சியும் நவீன அரசியல் நிர்வாக முறைகள் விருத்தியாதலும் மையநாடுகளில் நடைபெற்றன.

ஸ்பெயின் போர்த்துக்கல் என்பன புதிய நாடுகளை கண்டுபிடிப்பதில் முன்னின்றவை. இருந்த போதும் அரைகுறை சார்பு நாடுகளாக மைய நாடுகளின் சார்பில் தமக்குரிய இடத்தை இவை தேடிக்கொண்டன. வடக்கு நாடுகளுடன் சார்ந்திருக்கும் வர்த்தக உறவுகளை இவை கொண்டிருந்தன. ஸ்பெயினிலும், போர்த்துக்கல்லிலும் பொருளியல் தேக்க நிலை தொடர்ந்தது. கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளும் மையநாடுகளுக்கும் விவசாய வர்த்தகப் பொருட்களை விற்பனை செய்யும் சார்பு நாடுகளாக 18ம் நூற்றாண்டு வரை இருந்து வந்தன. மையநாடுகளின் எல்லையில் இவை இருந்தன. மைய நாடுகளின் வர்த்தக உறவுகளால் அதிகம் பாதிப்புறாத நிலையில் இருந்த ஆசியாவும் ஆபிரிக்காவும் உலக முறைமையின் வெளிப்பிராந்தியமாக அக்காலத்தில் இருந்தன. காலனித்துவம், பல்தேசிய கம்பனிகள் என்பன காலப்போக்கில் வெளிப்பிராந்தியத்தின் நாடுகளை மையத்துடன் இணைப்பதன் மூலம் உலக முறைமையின் அங்கங்களான சார்பு மண்டலத்தை உருவாக்கின. உலக முறைமையில் தனிநாடு ஒன்றின் இடம், காலத்திற்கு காலம் வேறுபடுகிறது. யப்பானும், அமெரிக்காவும் 19ம் 20ம் நூற்றாண்டில் மையத்திற்கு நகர்ந்து கொண்டன. மூன்றாம் உலக நாடுகளும் படிப்படியாக சார்பு மண்டலத்தின் அங்கங்களாகி உலகக்கட்டமைப்பில் பிணைப்புண்டன. மைய நாடுகள் உலகவர்த்தகத்தில் ஆதிக்கம் செய்வதால் சார்பு நாடுகளைச் சுரண்டுகின்றன. உலக முறைமை என்ற கோட்பாடு பின்வரும் விடயங்களை விளக்குகிறது.

- அ) உலகுதழுவிய சமத்துவமின்மையை இது விளக்குகிறது.
- ஆ) பொருளாதார அடிப்படையில் மட்டுமல்லாது சமூகம் என்ற வகையிலும் உலக சமூகமுறைமை (world Social System)

யாகவே உலகத்தை வலர்ஸ்ரீன் விளக்குகிறார். உலக அரசியலை புரிந்து கொள்வதற்கு இக் கோட்பாடு துணை செய்கிறது.

இ) ஒரே அபிவிருத்திச் செயல்முறையின் அங்கங்களாகவே மையம், சார்பு மண்டலம், அரைகுறை சார்பு மண்டலம் எனபன நோக்கப்படுகின்றன. இதன் மூலம் அபிவிருத்தியும் குறைவிருத்தியும் விளக்கப்படுகின்றன. உலக முறைமைக்குள் வெவ்வேறு நாடுகள் வகிக்கும் இடத்தையும் அவற்றின் பொருளாதார சமூகக் கட்டமைப்பையும் உலக முறைமைக் கோட்பாடு எடுத்துக்காட்டியது.

சார்பு மண்டலத்தில் முதலாளித்துவ வளர்ச்சி சாத்தியமா?

சார்புக் கோட்பாட்டாளர்களின் வாதங்கள் ஆசிய, ஆபிரிக்க, லத்தின் அமெரிக்க நாடுகளில் முதலாளித்துவ கைத் தொழில் வளர்ச்சி சாத்தியம் இல்லை என்ற முடிவுக்கே இட்டுச் சென்றன. தென்கொரியா, தைவான், ஹொங்கொங், சிங்கப்பூர் ஆகியவற்றின் வளர்ச்சிகளை விதிவிலக்கான சூழ்நிலையில் நிகழும் விலகல்கள் என்றும் இவை பிற நாடுகளால் பின்பற்றக் கூடியனவல்ல என்றும் சிலர் கூறினர். வேறுசிலர் சார்ந்திருக்கும் அல்லது தங்கியிருக்கும் விருத்தி (Dependent development) என்றனர். மைய நாடுகளுடன் உள்ள பிணைப்பு அறுக்கப்படும் வரை விருத்தி சாத்தியம் இல்லை என்பதே பொதுவான கருத்தாக இருந்தது. பில்வாரேன் (Bill Warren) என்பவர் இவ்விவாதத்தில் புகுந்து சிந்தனையைத் தூண்டும் கட்டுரைகளை “நியூ லெவட் ரிவியூ” சஞ்சிகையில் 1971-73 காலத்தில் எழுதினார். இவை இவரின் மரணத்தின் பின்னர் தொக்கப்பட்டு 1980ம் ஆண்டில் “IMPERIALISM - PIONEER OF CAPITALISM” என்ற நூலாக வெளிவந்தது. அவருடைய கருத்தைச் சுருக்கமாகக் கூறுவதாயின் “ஏகாதிபத்தியம் முதலாளித்துவத்தை வளர்க்கிறது. முதலாளித்துவம் வளரட்டும். அது நன்மை தான். ஏனென்றால் முதலாளித்துவம் வளர்ச்சியைக் கொண்டு வரும். ஆகவே ஏகாதிபத்தியம் முதலாளித்துவத்துவத்தின் முன்னோடி”. முதலாளித்துவம் வளர்கிறது என்ற வாதம் ஆபிரிக்காவின் அனுபவத்திற்கு முற்றும் பொருத்த மற்றதாக இருந்த போதும் தென் கிழக்கு ஆசியாவிலும், மெக்சிக்கோ, பிரேசில் ஆகிய நாடுகளிலும் ஏற்பட்ட முதலாளித்துவ வளர்ச்சியை சார்புக் கோட்பாட்டால் விளக்க முடியவில்லை என்றே கூறலாம்.

வலர்ஸ்ரீன் கோட்பாடு சார்புக் கோட்பாட்டினர் எதிர் கொண்ட இந்தப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு கண்டது. உலக முறைமைக்குள் நாடுகளின் இடம் மாறிக் கொண்டிருக்கிறது. சார்பு மண்டலத்தின் உறுப்பு நாடாக இருந்த தென்கொரியா, தைவான், சிங்கப்பூர் ஆகிய அரைகுறை சார்பு மண்டலத்தினுள் (Semi Periphery) நுழைந்துவிட்டன. அரைகுறை மண்டலத்தில் இருந்து வரும் தென்கொரியா மையநாட்டின் வரிசையில் இடம்பெறும் தகுதியைப் பெற்றுக் கொள்ளப் போகிறது. 30 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இந்தோனேசியா சார்பு மண்டல நாடாக இருந்தது. இந்த முப்பது வருடத்தில் அது அரைகுறை

சார்புநாடு என்ற தகுதியைப் பெற்றுவிட்டது. மலேசியா, மெக்சிக்கோ, பிரேசில், சீனா ஆகிய நாடுகளின் பொருளாதார வளர்ச்சி அவற்றை உலக முறைமையின் தரவரிசையில் முன்னைய இடங்களில் இருந்து நகர்த்தியுள்ளது என்றவாறு உலகமுறைமை கோட்பாடு பில்வார்டன் எழுப்பிய சர்ச்சைக்கு விளக்கம் கொடுப்பதாக உள்ளது. சமீர் அமின் தனது விளக்கங்களை வலர்ஸீரின் கருத்துக்கள் பலவற்றை உள்வாங்கிக் கொள்வதன் மூலம் திருத்தம் செய்துள்ளார். மையநாடுகளில் அமெரிக்கா, ஐரோப்பிய யூனியன், யப்பான் என்ற மும்முனைகளில் ஒருங்கிணைவு நிகழ்வதை 1990க்களில் வெளியிடப்பட்ட எழுத்துக்களில் சமீர் அமின் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். குறை விருத்தியின் விருத்தி என்ற கருத்தை 1960களின் பிற்பகுதியில் முன்வைத்த அந்தரே குந்தர் பிராங் வலர்ஸீரின் கூறிய உலக முறைமை கருத்தை இணைத்துச் சென்றதையும் காணலாம்.

உலக முதலாளித்துவ முறையின் அடுக்கமைவு (Stratification) இன்றைய காலகட்டத்தில் மையம், அரைகுறை சார்பு மண்டலம். சார்பு மண்டலம் என்ற மூன்று அடுக்குகளாக உள்ளதெனக் கூறும் வலர்ஸீரின் தனி நாடு ஒன்று இந்த அடுக்கமைவில் தன் இடத்தை மாற்றிக் கொள்ளலாம் என்பதை எடுத்துக்காட்டினாரே ஆயினும் அடுக்கமைவின் தன்மை மாறி வருகின்றது என்று கூறவில்லை. உலக முறைமையின் அடிப்படையான சமத்துவமின்மையை எடுத்துக் கூறும் வலர்ஸீரின் கோட்பாடு சார்பு பொருளியல் கோட்பாட்டு வளர்ச்சியின் இன்னோர் வடிவமேயாகும்.

இடைவெளி பெருகுதல்

ஏனைய சார்புக் கோட்பாட்டாளர்களைப் போன்றே வலர்ஸீரின் உலக முதலாளித்துவ முறையின் சமத்துவமின்மையையும் சுரண்டலையும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இவரது கோட்பாடும் நவீன மாதல் கருத்துக்களிற்கு முற்றிலும் மாறுபட்டனவாகவே இருந்தது. செல்வந்த நாடுகளுக்கும் வறிய நாடுகளிற்கும் இடையிலான இடைவெளி பெருகுவதற்குரிய காரணம் அமைப்பியல் சார்ந்தது. உலக முதலாளித்துவ முறைமை சார்பு மண்டலத்தின் விருத்திக்குத் தடையாக அமைவதை ஒன்றோடொன்று தொடர்புடைய மூன்று செயல்முறைகள் மூலம் விளக்கலாம்.

1. ஏற்றுமதியை நோக்கிய கட்டமைப்பு

வறியசார்புமண்டல நாடுகளின் பொருளாதாரம் ஏற்றுமதியை நோக்கிய கட்டமைப்பைக் கொண்டது. முதலாளித்துவ முறை இந்நாடுகளை விரிந்த வளர்ச்சியை பெற முடியாதபடி குறுகிய ஒரு எல்லைக்குள் வைத்துள்ளது. கைத்தொழில் உற்பத்திக்கு தேவையான மூலப் பொருட்களின் உற்பத்தியிலும் ஏற்றுமதிக்கான விவசாய உற்பத்தியிலும் இவை ஈடுபடுகின்றன. பெற்றோலியப் பொருட்கள், உலோகங்கள், கனியப்பொருட்கள், கோப்பி, தேயிலை, கொக்கோ ஆகிய விவசாயப் பொருட்கள் என்பனவற்றை ஏற்றுமதி செய்யும் நாடுகளாக இவை உள்ளன. காலனித்துவம் இத்தகைய பொருளாதார உற்பத்தி முறையை உருவாக்கியது. 20ம்

நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் காலனித்துவத்தில் இருந்து அரசியல் விடுதலை கிடைத்த போதும் பல் தேசியக் கம்பனிகள் சமத்துவமற்ற உலகப்பொருளாதார அமைப்பின் நீடிப்புக்கு உதவுகின்றன.

2. கைத்தொழில் வளர்ச்சியின்மை

ஏற்றுமதிக்கான உற்பத்தியில் சிறப்புத் தேர்ச்சி பெறும் வறிய நாடுகள் சுயமான கைத்தொழில் வளர்ச்சியைப் பெற முடியவில்லை. மேற்கு நாடுகள் தமது உற்பத்திகளைப் பல் தேசியக் கம்பனிகள் மூலம் உலகெங்கும் விற்பனை செய்கின்றன. நுகர்வுப் பொருட்களின் விற்பனைச் சந்தையாக வறியநாடுகள் உள்ளன. வரலாற்றில் சிறிது பின்னோக்கிப் பார்க்கும் போது பல உதாரணங்கள் எமக்கு கிடைக்கும். இந்தியாவின் பருத்தி உற்பத்தி சிறந்ததோர் உதாரணமாகும். இந்தியா பருத்தியை இங்கிலாந்திற்கு ஏற்றுமதி செய்தது. அந்தப் பருத்தியில் இருந்து லங்காஷயரில் நெசவு செய்யப்பட்ட துணி இந்தியாவிற்கு இறக்குமதி செய்து விற்கப்பட்டது. 20ஆம் நூற்றாண்டில் கோளமயமாக்கல் போன்ற மாற்றங்கள் ஏற்பட்ட போதும் அடிப்படையான சமத்துவமின்மை நீடித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

கடன்பளு

வறியநாடுகளின் கடன்பளு அவற்றின் சார்புநிலையையும் தங்கியிருத்தலையும் அதிகரிக்கின்றது. உலகவங்கி, சர்வதேச நாணய நிதியம் போன்ற நிறுவனங்கள் மையநாடுகளின் சமத்துவமற்ற பொருளாதார நடவடிக்கைகளுக்கு துணைபோகும் அமைப்புகளாகச் செயற்படுகின்றன.

ஒரு நாட்டின் எல்லைக்குள் சோசலிசம்

1930க்களில் ஸ்டாலின் காலத்தில் ஏகாதிபத்திய அமைப்புகளில் இருந்து விலகி ஒரு தனிநாடு சோஷலிசத்தை அமைக்க முடியுமா என்பது விவாதத்திற்குரிய விடயமாக இருந்தது. உலக முதலாளித்துவ முறைமை என்ற கருத்து ஒரு நாட்டிற்குள் சோஷலிசத்தை அமைப்பது சாத்தியமில்லை என்பதை எடுத்துக் கூறுகிறது. சோவியத் முகாம் உலக முதலாளித்துவ சார்பு மண்டலம் என்ற நிலையிலே இருந்துள்ளது. சோவியத்தின் வீழ்ச்சியின் பின்னர் சோசலிஷ் புரட்சிகள் தனிநாடுகளின் எல்லைக்குள் நிகழ்வதற்கான சாத்தியம் அருகி வருகிறது. உலக முதலாளித்துவ அமைப்புக்குள் ஏற்பட்டு வரும் முரண்பாடுகளும், நெருக்கடிகளும் முறைமை எதிர்ப்பு (anti Systemic) போராட்டங்களை வலுவடையச் செய்துள்ளன. வலர்ஸீரின் கருத்தின்படி ஒரு சமயத்தில் உலகில் ஒரு முறைமைதான் இருக்க முடியும். சோஷலிச முறைமை, முதலாளித்துவமுறை என்ற இரண்டும் அருகருகே அமைவது சாத்தியமில்லை. ஆகவே உலகமுறைமை முழுமையும் சோஷலிச முறைமையாக காலப்போக்கில் மாற வேண்டும். வலர்ஸீரின் கருத்தில் ஏனைய சார்புக் கோட்பாட்டாளர்கள் போன்று வர்க்கப் போராட்டத்தின் வகிபாகம் யாது என்பது தெளிவு படுத்தப்படவில்லை. ஆய்வுக்குரிய அலகாக தனி நாட்டை எடுத்துக் கொள்வதை

உலகமுறைமை தவிர்ப்பதால் வர்க்கப் போராட்டத்தை ஆய்வில் இருந்து இக்கோட்பாடு விலக்கிவிடுகிறது.

கோளமயமாக்கல் அல்லது உலக மயமாக்கல்

1990க்களின் பின்னர் சொல்லாடலுக்குள் வந்துள்ள முக்கியமான கருத்து கோளமயமாக்கல் ஆகும். இன்று இடதுசாரிகள், வலதுசாரிகள் உட்பட அனைவரது பேச்சிலும் அடிப்படும் சொல்லாக கோளமயமாக்கல் வந்து விட்டது. இந்தச் சூழ்நிலையில் வலர்ஸ்ரீன் எழுத்துக்களை நாம் கவனத்துடன் பரிசீலிக்கும் தேவை எழுந்துள்ளது. அவரது உலக முறைமைக் கோட்பாடு கோளமயமாகிவரும் உலக அமைப்பின் கட்டமைப்பை சிறப்பாக விளக்குகின்றது. உலக அமைப்பின் மூன்று அடுக்குகளை

- 1) மைய நாடுகள்
- 2) அரைகுறை சார்பு நாடுகள்
- 3) சார்பு மண்டல நாடுகள்

என்று பகுத்துக்காட்டுகிறார் வலர்ஸ்ரீன். உலக அமைப்பின் கட்டமைப்புக்குள் தனிநாட்டின் இடத்தை நிர்ணயித்துக் கொள்வதன் அடிப்படையில் தனிநாடொன்றின் சமூக பொருளாதார உறவுகளை உலக அமைப்பின் பின்புலத்தில் ஆராய்வதற்கான திறவுகோலை அவர் வழங்கியிருக்கிறார்.

காலஞ்சென்ற பேராசிரியர் இராஜரத்தினம் போன்ற அறிஞர்கள் வரலாற்று நோக்கில் பொருளியலைக் கற்பதற்கான அடிப்படைகளை இலங்கையில் நிறுவினார்கள். 1970க்குப் பிந்திய காலகட்டத்தில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களில் பொருளியல் கல்வியில் இருந்து வரலாறு தனிமைப் படுத்தி ஒதுக்கப்பட்டது. பொருளியல் சிறப்புமாணவர்கள் பொருளாதார வரலாற்றை சிறப்புத் தேர்ச்சிக்குரிய துறையாக தேர்ந்துகொள்ளும் வகையில் 1960க்களின் பல்கலைக்கழக பாடத்திட்டம் இருந்தது. அது இன்று முற்றாகக் கைவிடப்பட்டதென்றே கூறவேண்டும்.

அந்தரே குந்தர் பிராங், சமிர் அமின், இம்மானுவல் வலர்ஸ்ரீன் ஆகிய மூவரும் வரலாற்று முறை நோக்கை முதன்மைப் படுத்தியவர்கள். இவர்கள் மூவரும் வலர்ஸ்ரீன் கோட்பாடு தனித்துவம் வாய்ந்தது. அவரது கோட்பாட்டில் உள்ள கருத்தாக்கங்களை ஆக்க பூர்வமான முறையில் இலங்கையின் பொருளாதார வரலாற்றை விளக்குவதற்கு உபயோகித்தல் முடியும். வடக்குக் கிழக்கு மலையகம் போன்ற பகுதிகளினதும் அங்கு வாழும் இனக்குழு மங்களினதும் பின்னடைவையும் வலர்ஸ்ரீன் கோட்பாட்டின் நோக்கு முறையில் புரிந்து கொள்ள முடியும். இது பற்றிய ஓர் குறிப்புடன் இக்கட்டுரையை நிறைவு செய்வோம்.

உலக வரலாற்றில் சமூகங்களின் அரசியல், பொருளாதார வளர்ச்சியை இரண்டு பெரும் பிரிவாகப் பகுத்து நோக்கலாம். என்கிறார் வலர்ஸ்ரீன். அவை :

1. சிற்றளவு முறைமைகள் (Mini Systems)
- 2) உலக முறைமைகள் (World Systems)

இரண்டாவதான உலக முறைமைகள் இருவகையானவை. அ) பேரரசுகள் ஒருவகை, ஆங்கிலத்தில் இதனை 'எம்பயர்ஸ்' (Empires) எனலாம். சோழப் பேரரசு மொகலாயப் பேரரசு போன்ற பல 'எம்பயர்ஸ்' உதாரணம் காட்டலாம். இப்பேரரசுகள் பரந்த ஒரு புவியியல் பிரதேசத்திற்குள் பல சமூகங்களை ஒன்றிணைத்தன. பேரரசுகள் அடிப்படையில் அரசியல் உருவாக்கங்கள் தாம். ஆ) ஸ்பானியர்களும் போர்த்துகீசரும் அவர்களைத் தொடர்ந்து ஒல்லாந்து பிரித்தானியா ஆகிய நாடுகளும் காலனித்துவ விஸ்தரிப்பை செய்த பொழுது இன்னொரு வகையான உலக முறைமை உருவானது. இதுவே முதலாளித்துவ உலக முறைமை. பேரரசுகள் என்ற உலக முறைமைக்கும் முதலாளித்துவ உலக முறைமைக்கும் இடையில் அடிப்படையான வித்தியாசங்கள் உள்ளன. பேரரசுகளின் கட்டமைப்பின் ஆதாரம் பொருளாதாரம் அல்ல. பேரரசுகளின் கீழ் இருந்த சமூகங்கள் பொருளாதாரம் என்ற வகையில் கூறுபட்டு இருந்தன. பெரிய ஒரு பிராந்தியத்தை ஒரு குடைக்குக் கீழ் இணைக்க பேரரசு உதவியது. வர்த்தகமும், திறைகள் வரிகள் மூலம் பொருளாதாரச் சுரண்டலும் பேரரசுகளில் நிகழ்ந்தன என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. இருந்த போதும் அரசியல் அதிகாரம் தான் பேரரசின் அடிப்படை. பேரரசுகள் பொருளாதாரத்தில் பிளவு பட்டு நின்ற பல அலகுகளை அரசியல் அடிப்படையில் ஒன்று சேர்த்தன. முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையின் தோற்றம் உலகின் பல பிராந்தியங்களை பொருளாதார முறை ஒன்றால் இணைத்தன. இன்று உலகம் 194 வரையான அரசியல் அலகுகளாகப் பகுக்கப்பட்டு உள்ளது. அரசியல் அடிப்படையில் நாடுகளை ஒன்றிணைக்கும் பேரரசு முறை மறைந்து ஒன்று பட்ட உலகப் பொருளாதார முறைமையை முதலாளித்துவம் ஸ்தாபித்தது. இந்த உலக முறைமை அரசியல் அதிகாரத்தைக் கூறு போட்டுள்ளது. கூறுபட்ட தனிமைப்பட்ட பொருளாதார அலகுகள் என்று இன்று இல்லை. மையநாடுகளின் சார்பு மண்டலங்களாக மூன்றாம் உலக நாடுகள் உலக முறைமையின் கீழ் பிணைக்கப்பட்டன. வலர்ஸ்ரீன் நீண்ட வரலாற்று முறையிலான நோக்கு ஒன்றை வழங்குகிறார். இலங்கையின் இரண்டாயிரம் வருட வரலாற்றை வலர்ஸ்ரீன் கோட்பாட்டின் பின்னணியில் விளக்கலாம். 1505ம் ஆண்டில் போத்துக்கேயர் வருகையுடன் இலங்கையின் சிற்றளவு முறைகள் (Mini Systems) உலக முறைமையுடன் படிப்படியாக இணைப்புற்றன. பிரித்தானியர் வருகையுடன் சிற்றளவு முறைகள், எஞ்சியிருந்த கண்டி இராச்சியம் என்பன உடைந்து, உலக முறைமையில் பிணைப்புண்டன. இலங்கையின் பன்மைத் தேசியங்களின் வரலாறும் முரண்பாடுகளும், ஒடுக்கு முறை அமைப்புக்களும் கூட இந்த உலக முறைமையுடன் பிணைக்கப்பட்ட வரலாற்றில் இருந்து தனிமைப்படுத்திப் பார்க்க கூடிய விடயங்கள் அல்ல.

இலங்கிடும் ஈழ நாடு இடையறா யுத்தப் பாட்டில்
 துலங்கிடும் பான்மை சொன்னால் துயரமே விஞ்சு தம்மா !
 பலமுனைத் தாக்கத் தாலே போக்கிட மிழந்த தாலே
 புலம்பியே அழுது நாங்கள் புலம்பெயர்ந் தழிய லானோம்

“செல்லடி” வந்து வீழ சிலவுயிர் வெந்து மாள
 வில்லடி பட்ட புட்கள் விரைந்திடும் பாங்கில் நாங்கள்
 சொல்லொணாத் துயரத் தோடு சேர்ந்தனம் அண்டை நாடு
 மெல்லவும் பருக்கையில்லை மேவுது வறுமைத் தொல்லை !

உயிரினைக் கையில் பற்றி உறைவிடம் தேடிச் சுற்றி
 துயரினைக் காவி நின்றோம் ! தொல்லைகள் சொல்ல ஒன்றோ?
 வயல்வளம் எல்லாம் போச்சு ! வதிவிடம் “கேம்பு” மாச்சு !
 அயலினில் மறியற் சாலை அமைப்பதே அரசின் வேலை !

ஆமையின் கவசம் போல அகதிகள் முகாமிற் சால
 சேமமாய்க் குந்தக் கூட சீவளம் அங்கு இல்லை !
 நாமதில் தொங்கும் பாடு நவிலவோ வார்த்தை யில்லை !
 உஊமையன் கனவு போல உறங்குது துயர மெல்லாம்

அரைகுறை ஆடை யோடும் அகதியாம் பட்டத் தோடும்
 விரைவதே வாழ்க்கை யாச்சு ! வளமெல்லாம் தூர்ந்து போச்சு !
 வரையறை யில்லா யுத்தம் வளருது வகையாய் நித்தம் !
 அரைத்தமா அரைத்து மேலும் அம்மியும் தேய்ந்து போச்சு !

(கட்டளைக் கலித்துறை)

எல்லோரும் நல்லாறு தேய்ந்தினி ஏற்றமாய் வாழ்வியலில்
 எல்லா நிலையிலும் கீர்த்தி எளிதினி லெய்திடவே
 கொல்லாமை வேண்டும் உலகினிற் கோர வெறியுணர்வு
 இல்லாமை வேண்டும் இனியவந் நாளானாம் காண்குவமே !

சாதி சமயச் சமூக்கினாற் சண்டை வலுத்திடவே
 மோதி மனிதர்கள் நாளுமே மாண்டு மடிவதனால்
 ஏது பலனைநாம் கண்டோம் எமக்குள் பிரிவினைகள்
 போதும் பலரும் சகோதரப் பாங்கினில் வாழ்குவமே

“சம்போடு ராமானுஜா”

சாப்பாட்டு வேளையில் சமைக்கப்பட்ட கவிதையில்... - சிற்பி

எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள், கலைஞர்கள் போன்றோர் ஒன்றாகக் கூடும் இடங்களில் - சந்தர்ப்பங்களில் சுவையான உரையாடல்கள், சம்பவங்கள், போட்டிகள், விவாதங்கள் நடைபெறுவதுண்டு. சென்னை “கலைமகள்” மாத இதழின் ஆசிரியராக கி.வா.ஐ. கடமையாற்றிய காலத்தில் இவை சம்பந்தமான இலக்கியத் துணுக்குகள் பல அந்த இதழில் வெளிவந்திருக்கின்றன. ஆனந்த விகடன், குமுதம், கல்கி போன்ற இதழ்களில் வெளியாகும் நகைச்சுவைத் துணுக்குகள் சாதாரண வாசகர்களைப் பெரிதும் கவர்வை, இலக்கியத் துணுக்குகள் இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்குப் பெருவிருந்தாய் அமைபவை. “கலைமகள்” இதழில் சுவையான இலக்கியத் துணுக்குகளை எழுதியவர்களுள் மதுரை ஜி. சீனிவாசன் என்பவரும் ஒருவர். இவர், பரிதிமாற் கலைஞர் வி.கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியாரின் நெருங்கிய உறவினர்.

ஒரு தடவை அவர் எழுதிய நிகழ்ச்சி ஒன்றைக் குறிப்பிடுகின்றேன். ஆண்டுகள் பல கடந்துவிட்ட படியால் அவர் எழுதிய அத்தனையையும் வரிக்கு வரி சரியாக எழுத முடியவில்லை; சாராம்சத்தை மட்டும் தருகின்றேன்.

யாரோ ஒரு பெரியவரின் மங்கல நிகழ்ச்சி ஒன்றில் சில கவிஞர்கள் கலந்து கொண்டார்கள். தாம் கேட்ட, அறிந்த கவிதைகள், தாம் ஆக்கிய காவியங்கள் பற்றியெல்லாம் மனம் விட்டுப் பேசிக் கொண்டார்கள். உணவருந்தும் வேளை வந்ததும் அதற்குரிய இடத்திற்குச் சென்று அமர்ந்து கொண்டார்கள். அவர்களுள் வயதிற்கூடிய வித்துவானுக்கு, உணவுக்குப் பொறுப்பாயிருந்த ராமானுஜம் என்பவரை நன்கு தெரியும்.

“செவிக்குணவில்லாத போது, சிறிது வயிற்றுக்கும் ஈயப்படும்” என்றுதான் பொதுவில் எல்லோரும் சொல்வார்கள். ஆனால் இன்றைக்கு, செவிக்கு உணவூட்டிக் கொண்டே வயிற்றுக்கும் ஊட்டுவோமா?” எனக் கேட்டுவிட்டு, “எங்கள் இன்றைய பரிசாரகர் ராமானுஜத்தைக் கௌரவிக்கும் வகையில் வெண்பாப் போட்டி ஒன்றை நடத்த விரும்புகின்றேன். “சம்போடு ராமானு ஜா” என்பதை ஈற்றடியாக வைத்துக் கொண்டு ஒவ்வொருவரும் வெண்பா ஒன்றைப் பாட வேண்டும். நீங்கள் பாடிய பின் நானும் பாடுவேன். பரிசைப் பற்றிப் பின்னர் முடிவெடுக்கலாம்” என்றார். அவர்.

அதை எல்லோரும் உற்சாகமாக வரவேற்றார்கள். பலரால் இரண்டொரு சொற்களுக்கு மேல் வெண்பாவைத் தொடர முடியவில்லை. நீண்ட நேரத்தின் பின், ஒருவர் வெண்பாவை முழுமையாகப் பாடி, மற்றையோர் கேட்ட வினாக்களுக்கும் தக்க

விடை அளித்தார். தொடர்ந்து இரண்டு, மூன்று வெண்பாக்கள் வெளிவந்தன. மீண்டும் நீண்ட அமைதி. ‘சம்போடு ராமானு ஜா’ என்ற ஈற்றடியை வைத்துக்கொண்டு - அன்றைய உணவு சம்பந்தமாகப் பாடப்படக்கூடிய எல்லாவற்றையும் பற்றிப் பாடிய பின், மேற்கொண்டு எதைப் பற்றிப் பாடுவது? எப்படிப் பாடுவது? தலைவர் தோல்வியைத் தழுவுத்தான் போகிறார் - தலைகுனியத்தான் போகிறார் எனக் கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொருவருமே தத்தமக்குள் முடிவெடுத்துக் கொண்டு அவரைப் பார்த்தார்கள்.

அவர்கள் நினைப்பதை ஒருவாறு ஊகித்துக்கொண்டு போட்டியிலிருந்து பின்வாங்குபவரைப் போல் நடத்தபடி சிறிது நேரம் அமைதி காத்தார். திடீரென்று யாருமே எதிர்பாராத விதத்தில் வெண்பா ஒன்றைப் பாடி அனைவரையும் ‘அசத்தி’ விட்டார்!

முன்னரே நான் குறிப்பிட்டபடி, ஜி. சீனிவாசன் எழுதியவற்றின் சாராம்சம் இதுதான். அந்த விருந்தில் யார் யார் கலந்து கொண்டார்கள் என்பதையோ, பாடிய வெண்பாக்கள் எவை என்பதையோ அவர் குறிப்பிடவில்லை. இந்த விபரங்களை அறிந்து கொள்வதற்குப் பல தடவை - பல வழிகளில் முயன்றேன். பலன் ஏதும் கிடைக்கவில்லை. கி.வா.ஐ. அவர்களுக்கு எழுதியிருந்தால், ஏதாவது தகவல் கிடைத்திருக்கக் கூடும். ஆனால் அதைச் செய்ய நான் தவறிவிட்டேன். என்றாலும் புதுமையான அந்த வெண்பாக்களை அறிந்து கொள்ளும் ஆவல் அடங்கவேயில்லை.

இந்த நிலையில், “கல்கி” கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் ஏதோ ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் எழுதியுள்ள ஒரு விஷயத்தைப் பற்றிச் சமீபத்திற் கேள்விப்பட்டேன்.

தன்னுடைய நூலொன்றுக்கு யாரிடம் அணிந்துரை வாங்குவது பொருத்தமாயிருக்கும் என மண்டையைப் போட்டுக் குழப்பிக் கொண்டிருந்தாராம்; பொருத்தமான ஒருவரும் கிடைக்கவில்லையாம். கடைசியில், “கையில் வெண்ணெயை வைத்துக் கொண்டு நெய்க்கு அலைவானேன்?” என்ற பழமொழி நினைவுக்கு வரவே, தன்னுடைய நூலுக்குத் தானே அணிந்துரையை எழுதினாராம் கல்கி!

கையில் வெண்ணெய் இல்லாமலே நெய்க்கு அலைந்து கொண்டிருப்பவன் நான். நெய்தான் கிடைக்காவிட்டாலும், முயற்சி செய்தால், வெண்ணெய் போன்று ‘வழுமழுப்பாக’ ஏதாவது கிடைக்காமலா போகும்? என நினைத்ததன் விளைவைத்தான் - விளைச்சலைத்தான் உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்கின்றேன்.

இரண்டொரு சொற்களுக்கு மேல், வெண்பாவைத் தொடர முடியாமல் சிலர் பின்வாங்கிய பின், ஒருவர் முழுமையாக ஒரு வெண்பாவைப் பாடினாரல்லவா? பாடி முடிந்த பின்னர், சிலர் சில விளக்கங்களைக் கேட்டனரல்லவா?

அந்த வெண்பா இப்படியாக இருந்திருக்கலாம்.

நாவினிலே நீர்சுரக்க நல்ல மணங்குணத்தோ
டாவி பறக்குமு தம்வைத்தாய் – தேவர்க்காம்
நம்பங்கை ஏற்றிடவே நாடியொலிக் கும்வாய
சம்போடு ராமானு ஜா

“எடுத்த எடுப்பிலேயே பாயாசம் பற்றிப் பாடுவது பொருத்தமாயில்லையே” எனத் தன் அதிருப்தியைத் தெரிவிக்கின்றார் ஒருவர்.

தலைவரே அதற்குப் பதிலளிக்கின்றார். வெண்பாவில் இருப்பது பாயாசம் அல்ல; அது வாயசம் – அதாவது காகம்!”

“காகத்தைப் போடு என்று கேட்கலாமா?” என்று கேட்கின்றார் வேறொருவர்.

“நாம் சாப்பிடுவதற்கு முன்னர், காகத்துக்கு உணவூட்ட வேண்டும். நமது உணவின் ஒரு பகுதியைக் காகத்துக்குக் கொடுப்பதன் மூலம், இறைவனையே திருப்திப் படுத்துகின்றோம். நல்ல மணம் குணத்தோடு உணவு ஆக்கப்பட்டுவிட்டது. வெளியே காகம் வந்து ஒலியெழுப்புகின்றது. அதற்குரிய உணவை முதலிற் போடு என்று ராமானுஜனுக்குக் கூறுவதாகவே இதைக் கொள்ள வேண்டும். ‘நாடி யொலிக்கும் வாயசம்’ என்று சொல்லிச் சற்று நின்றுவிட்டு, ‘போடு ராமானுஜ’ எனத் தொடர வேண்டும்” என நீண்ட விளக்கம் அளிக்கின்றார், தலைவர்.

அனைவரின் முகத்திலும் மகிழ்ச்சி ஒளிவிடுகின்றது. ‘போட்டி’களை கட்டுகின்றது.

நாக்குக் கிதமான நல்ல கறிசாதம்
ஆக்கினாய் அத்தனையும் அற்புதமே – ஊக்கியாய்
நம்பவயிற்றுக் கென்றும் நலம்விளைக்கும் மைசூர்ர
சம்போடு ராமானு ஜா

எனப்பாடுகின்றார், ஒருவர்.

யாரும் எந்தவிதமான விளக்கத்தையும் கோராத நிலையில் மூன்றாவது வெண்பா ஒலிக்கின்றது.

பருப்புக் குழம்போடு பச்சடியுஞ் சேர்த்தே
அருமையாய் அன்னம் அளித்தாய் – விருப்புடனே
நம்பாலர் என்றுமே நாடுகின்ற பாற்பாயா
சம்போடு ராமானு ஜா

“இனிக்குதையா” என்கின்றார் ஒருவர்.

“பாவா? பாயசமா?” எனக் கேட்கின்றார் வேறொருவர்.

பதில் தேவையில்லை என்பதை உணர்ந்து கொண்டு அடுத்தவர் பாடுகின்றார்.

சுத்தம் சுகந்தமொடு குடும் சுவையோடும்
அத்தனையுஞ் செய்தளித்தாய் ஆனந்தம் – சத்துடனே
செம்மையாம் வண்ணமும் தேன்கவையுஞ் சேர்திர
சம்போடு ராமானு ஜா.

“ஆனந்தம் எங்களுக்குந்தான்” என்று சொல்கின்றனர் வேறு சிலர்.

நீண்ட மௌனம் தொடர்கின்றது.

“இன்னும் பாடலாமே” என ஊக்கமளிக்க முயல்கின்றார் தலைவர்.

“இனி எதைப் பற்றிப் பாடுவது” ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தபடியே இருக்கின்றனர்.

“நீங்கள்தான் இனிப் பாட வேண்டும்” எனத் தலைவரைப் பார்த்துச் சிலர் செல்கின்றனர்.

“நானா?” எனக் கேட்டுவிட்டு அமைதியாக இருக்கின்றார் தலைவர்.

அவருடைய ‘தோல்வி’யைக் கொண்டாடு” வதற்குத் தயாராவதைப் போன்று சிலருடைய முகம் மாறுகின்றது.

‘வாயசம், மைசூர் ரசம், பாயசம், அதிரசம் – எல்லாமே வெண்பாவில் வந்துவிட்டன. இனி...?’ என இருக்கின்றனர் சிலர்.

எல்லோரையும் கடைக்கண்ணாற் கவனித்துக் கொண்டே கம்பீரமான குரலிற் பாடுகின்றார், தலைவர்.

யார்க்கு எதுஎப்போ தெவ்வளவு தேவையெனப்
பார்த்துப் பரிமாறி னாய்மகிழ்ச்சி – மோர்க்குழம்பு
எம்பக்கம் உள்ளார்க்குத் தேவையாம் இன்னுங்கொஞ்
சம்போடு ராமானு ஜா.

தலைவர், தலைவர்தான் என மனதாரப் பாராட்டுகின்றனர் பலர். பந்திச் சாப்பாட்டில் இறுதியான இடம் மோர் அல்லது மோர்க் குழம்புக்குத் தானே!

“கொஞ்சம்” என்பதை வைத்துக் கொண்டும் பாடலாம் என்பது எனக்குத் தெரியாமற் போய்ச்சே!” என்கின்றார் ஒருவர்.

“கற்பனையும் வேண்டும்... சமயோசித புத்தியும் வேண்டும்” – எனச் சற்று நையாண்டியாகப் பதிலளிக்கின்றார் இன்னொருவர்.

“பரிசைப் பற்றிப் பின்னர் முடிவெடுக்கலாம்” எனத் தலைவர் முன்னர் சொன்னதை ஒருவர் நினைவூட்டுகின்றார்.

ராமானுஜத்தின் இந்த அற்புதமான சாப்பாட்டை விட வேறு என்ன தரமான பரிசை எதிர்பார்க்கின்றீர்கள்?”

ராமானுஜத்துக்காவது ஒரு பரிசு கொடுக்கவேண்டாமா?”

“ஐந்து வெண்பாக்களில் இடம்பெறுவதே மகா பெரிய பரிசுதானே!” எனச் சொல்லிப் போட்டியை நிறைவு செய்கின்றார் தலைவர்.

★★★

அன்பார்ந்த “ஞானம்” வாசகர்க்கு: “சுலைமகள்” இதழில் ஜி. சீனிவாசன் எழுதிய துணுக்கொன்றின் அடிப்படையில், நானே எனக்கு வைத்த வெண்பாப் போட்டி இது. நான் வென்றுள்ளேனா இல்லையா என்பதைத் தீர்மானிக்க வேண்டியவர்கள் நீங்கள், அமரர் சீனிவாசன் குறிப்பிட்ட அந்தப் பழைய வெண்பாக்கள் உங்களிடம் இருந்தால் தயவுசெய்து அனுப்பிவைப்பீர்கள்.

அந்தப் பட்டியலில் என் பெயரில்லை !

- சுதர்ம மகாராஜன்

இருட்டின் கதவுகளைத் திறந்து விட்டதைப் போல் அதன் உச்சம் தாக்கியது. எப்போதுமே பரிச்சயமில்லாத இந்த இருட்டின் அடர்த்தி, புற்றிலிருந்து தொடர்ச்சியாய் வெளிவரும் ஈசல்களைப் போல் குவியல் குவியலாய் உள்வந்து நசுக்கியது. எப்படியாவது வெளிச்சத்தின் சிறு நுனியைப் பற்றிவிட எத்தனிக்கும் என் கண்களை இருட்டின் முட்கள் வதைத்து எடுத்தன. அதன் ரணம் தாங்காது அவை பலமிழந்து மூச்சு வாங்கியது.

நினைவுகளால் இருட்டை நிறைத்து ஒளிகாண முயல்கிறேன். பல விதமான நினைவுகள் இருட்டோடு முட்டி மோதிய போதும் உடலின் ரணம் காரணமாக அவை அறுந்து, அறுந்து நினைவு தப்பியவனாக விழுந்து விடுகிறேன்.

உடலில் எங்கிருந்து வருகிறது இந்த வலி. சில நேரம் கண்களிலிருந்து, சிலநேரம் நெஞ்சிலிருந்து, சிலநேரம் கால் பாதங்களிலிருந்து இன்னும் சிலநேரம் என் குறியிலிருந்து. ஓட்டு மொத்தமாய் வலிகள் உடலை ஆள்கின்றன. அடிக்கடி அவை குறியிலிருந்தும், ஆசன வாயிலிருந்தும் வடிந்து சற்றுத் தன்னை நிதானப் படுத்திக் கொள்கின்றன.

வெளிச்சத்தின் கொடூர முகங்கள் வரும்போதெல்லாம் அதன் கரங்கள், கண்களைக் கறுப்புப் பட்டியால் இறுக்கிக் கட்டிவிடுகின்றன. இருந்தும் அதனூடாகக் கசியும் வெளிச்சத்தை உள்உணரக்கூடியதாக இருக்கிறது. ஒளியின் ருசியைச் சுவைக்க எத்தனிக்கையிலேயே அங்கிருந்து வரும் கொடூரக் கை குறியை இழுத்து விதைகளை நசுக்கியபடி குரல் கொடுக்கும்.

உனக்கு என்ன பேரு?

“கிருஷ்ண மூர்த்தி”

“கம கொயித ?”

“வவுனியா”

“கொழும்புல என்ன செய்யறது?”

“கடையில வேல”

“கொச்சற கால?”

“பத்து வருஷம்”

கேள்விக்கான பதில்கள். விதைகள் நசுங்கிய வேதனை தாங்காது பிதுங்கும் குறியிலிருந்து எதோ ஒரு திரவம் கசியும். அது மூத்திரமா அல்லது இரத்தமா வேறு பிரித்தறிய முடியாதபடி அடுத்த கேள்வி தாக்கும்.

“உனக்கு ஜோசப் தெரியுமா?”

“தெரியாது”

“அவன் உண்ட கூட்டாளி தானே?”

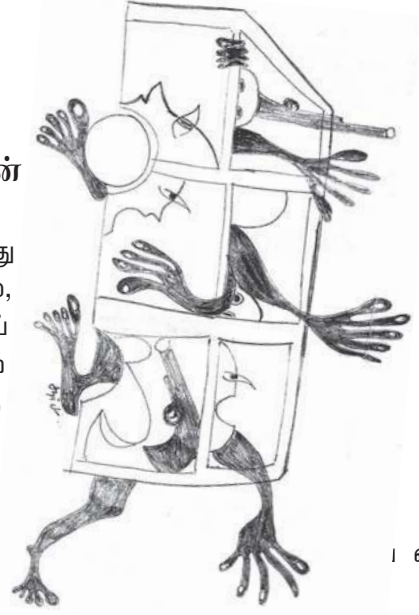
“அப்படி ஒருத்தர தெரியாது”

பொறு கியண்ட்பா.... அவன் உண்ட கூட்டாளி தானே..?”

“இல்ல தெரியாது”

“ஆயுதமெல்லா எங்க இருக்கு?”

“தெரியாது”

தெரியாது என்ற சொல், பல விதமாய் செயலுருப் பெறும் பாதங்களுக்கு இரும்புக் கம்பியால் அடிவிழும். பின் திடீரென அதன் தணியுமுள்ளே கம்பியை ஆசனவாயில் திணித்து...

“ஜோசப் தெரியுமா?”

“தெரியாது”

கம்பி ஆசனவாயை அழுத்தும்.

“ஆயுதமெல்லா எங்க இருக்கு?”

“தெரியாது”

கம்பி மெது மெதுவாய் உள்ளுக்குள் இறங்கும். ரணம் ராட்சசனாய் முள்வந்து குதறும். அதன் பீதி உள்ளுக்குள் உருளும். அலறி விடாதபடி வாய், துணி அடைத்துக் கிடக்கும். வேதனையில் மயங்கி, மயங்கி பின் தெளியும் போதெல்லாம் பீதியின் கால்கள் குரல்வளையை அழுத்தி அடுத்த கட்டத்திற்கான கேள்வியை எழுப்பும்.

அப்போதெல்லாம் மரணம் என் அருகில் அமர்ந்தபடி முதுகில் தட்டிக் கொடுத்து எட்ட நின்று ஆறுதல் கூறியது. ரணத்தின் அழுத்தம் தாங்காது எட்ட நிற்கும் மரணத்தைத் தழுவு நினைக்கும் போதெல்லாம், அது விலகி, விலகிச் செல்கிறது.

மரணத்தின் நினைப்பே அற்றிருந்த ஒரு பொழுதில் தான், அது ஒரு நாள் இரவு, கதவைத் தட்டியது!

“கிருஷ்ணா யாரு?”

“நான் தான் சேர்?”

“கொஞ்சம் வெளிய வாறுது....”

“எதுக்கு சேர்”

“விசாரிக்க வேணும்”

கனத்த இரு கைகள் என் தோளைக் கெட்டியாகப் பிடித்து கடைக்கு வெளியே தள்ளிக் கொண்டு வந்தது. இருட்டிலிருந்து இன்னும் இருவர் சேர்ந்து கொள்ள, தூரத்தில் நின்றிருந்தது அந்த வாகனம். பீதியின் கயிறுகள் என் கழுத்தை நெரிக்க, கண்கள் பிதுங்கிக் கண்ணீராய் வழிந்தோட, மரணம் வானுக்குள் அமர்ந்தபடி பலாத்காரமாய் உள்ளிழுத்துக் கொண்டு வேக மெடுத்தது.

முகத்தைக் கறுப்புத் துணியால் பொத்தி, கைகளையும், கால்களையும் ஒன்றாக இணைத்துக்கட்டி பொட்டனியாய் திணித்த போது உள்ளுக்குள் இருந்த வேறு பொட்டனிகளில் இடித்தன.

கண்களுக்குள் புகுந்து கொண்ட அந்த இருட்டு, இன்று வரை அகலவேயில்லை. உடல் மட்டும் பல விதமாய் கிண்டி, கிளறி, குதறி அம்மணம் அணிந்து இருட்டின் ஒரு மூலையில் சுருண்டு கிடக்கிறது. அருகிலே எட்ட நின்று ஆறுதல் கூறியபடி மரணம்.

என் மீதே எனக்கு சந்தேகம். ஏன் இந்த சித்திரவதை?, யாருடன் எனக்குத் தொடர்பு?, யார் அந்த ஜோசப்?, நான் அறியாமலேயே அவனுடன் தொடர்பு வைத்திருந்தேனா?, கடைக்கு வந்தவனா?, ரோட்டில் போய் வரும் போது பேசியவனா?

பொட்டனியை அவிழ்த்த உடனேயே ஒருவன் சரியாய் குறியைப் பார்த்து எத்தினான். விதைகள் அதிர்ந்து வலி மூளையைத் தாக்கியது. எப்போதும் அனுபவிக்காத வலி அது. அலறி முனங்கி முடியமுன்னே அடுத்த அடி. அவனுக்குக் குறிகளைத் துன்புறுத்துவதில் ஒரு ஆசை போலும்....

“நீ கொட்டியா தானே?”

“இல்ல”

“நீ ஜோசப்ட கூட்டாளி தானே?”

“இல்ல”

மீண்டும், மீண்டும் ஒரே கேள்விகள், ஒரே அடிகள் உதைகள், வலிகள். ஒரு கட்டத்தில் ரணம் பழக்கப்பட்டு உடல் விறைத்த கட்டையாய் அப்படியே கிடந்தது.

ஒருவன் கால்களால் முகத்தை மிதித்தபடி கத்தினான்.

“சொல்லு, சொல்லு நீ கொட்டியா தானே....?”

ஆயுதமெல்லா எங்க இருக்கு....?”

எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. உடல் சக்தியிழந்து, மனம் நினைவிழந்து பாதி மயக்கத்தில் அப்படியே கிடந்தேன். எட்ட நிற்கும் மரணத்தின் நெடி காற்றோடு உரசிக் கொண்டு போவது மட்டும் நிதர்சனமாகியது.

அவர்களும் அடித்து, உதைத்து, களைத்து விட்டார்கள் போலும். பாதி மயக்கத்தில் எட்டக் கேட்கிறது ஒருவன் கூறும் வார்த்தைகள்.

“இன்னும் ஒருநாள் பாப்பம், உண்மைய சொல்லாட்டி போட்டு தள்ளிருவோம்”

‘போட்டு தள்ளிருவோம்’ – அந்த வார்த்தைகளில் ஒரு நிம்மதி. இந்தச் சித்திரவதைகளை இனியும் என்னால் தாங்க முடியாது... சாவதே மேல்.... மரணத்தை நோக்கிக் கைகளை நீட்டுகின்றேன். அது இன்னும் விலகியே நிற்கிறது.

கைகளால் இருட்டைத் துளாவுகிறேன். அதன் தொடுகை விரல்களின் நுண்ணிய பிரதேசத்தில் கூட ஒரு வலியை ஏற்படுத்துகிறது. இன்னும் ஒரு நாள். பின் நிரந்தரமான விடுதலை. அதன் பிரதிநிதி கிட்ட நிற்கிறது.

இருட்டைப் போர்த்தியபடி சுருவறைக்குள் குழந்தை போல் சுருண்டு படுத்துக்கொள்கிறேன். வலுவிழந்த உடலோடும், தொடர்ச்சியுறந்த நினைவுகளோடும், பூரண நிலவின் அமைதியுடனான நிர்வாண உறக்கம் சற்று ஆறுதலாகத்தான் இருக்கிறது.

எவ்வளவு நேரம் அப்படி இருந்தேன் என்று தெரிய வில்லை. யாரோ ஒருவன் தூக்கி நிறுத்தினான். என் உதவி

யின்றியே பலாத்காரமாய் உடைகளை அணிவித்து விட்டான். உடைகள் பட உடம்பு வலித்தது. காற்சட்டையில் குறி உரசிய போதெல்லாம் உயிர் போய் வந்தது.

கண்கள் மட்டும் கட்டியிருக்க, கைகளினதும், கால்களினதும் கட்டுகள் அவிழ்ந்தன. இருபக்கமாய் இருவர் பிடித்தபடி நடத்தினார்கள். கால்களைத் தூக்கி வைக்கும் ஒவ்வொரு அடியிலும் உடலின் அசைவு நரகத்தைக் காட்டியது.

மரணம் கூடவே பின்னால் வந்து கொண்டிருந்தது. அதன் மூச்சின் வேகம் எனக்குள் கேட்டது. கூடவந்த இருவரும் அப்படியே தூக்கி ஒரு வாகனத்துள் தள்ளினார்கள். முன்பு வந்த அதே வாகனம்; மரணம் அருகில் அமர்ந்து கொண்டது.

ஒரு சப்தமுமின்றி மயான அமைதியில் அரை மணி நேரப் பயணம். ஒழுங்காய் அமர்ந்திருக்க முடியாத ஆசன வாயின் ஊசி குத்தும் வலி, நெளிய வைத்தது மரணம்.

அவர்கள் கதைத்துக் கொண்டபடி இன்னும் சிறிது நேரத்தில் போட்டுத்தள்ளப் போகிறார்கள். எனது உடலை எங்காவது பற்றைக் காட்டுக்குள் வீசி எறிவார்களா... அல்லது ஆற்றிலே போட்டுவிடுவார்களா.... இல்லை.... மண்ணில் குழி வெட்டிப் புதைத்து விடுவார்களா? காணாமல் போனவர்களது பட்டியலில் எனது பெயரும் சேர்ந்துவிடப் போகிறா?

வாகனம் ஒரு குலுக்கலோடு நின்றது. கதவு திறக்கப்பட்டு, நான் இறக்கப்பட்டேன். கூடவே மரணமும்.

இறக்கிய எவனோ ஒருவன் முதுகில் தட்டி

“மல்ல சமாவென்ட, நாங்க தேடுற ஆள் நீங்க இல்லை.... தவறு நடந்து போச்சு... நாங்க தேடுறது கிருஷ்ண குமார்”

வான் கதவு மூடிக் கொண்டது. விரீரென்று வேக மெடுத்துக் கிளம்பியது.

கண்களை, கட்டுக்களை அவிழ்த்துத் திறந்தேன். இங்கேயும் இருட்டு, இருட்டை கிழித்தபடி அந்த வெள்ளை வான் சிகப்பொளியோடு முன்நகர்ந்தது.

கண்கள் சொருகுகின்றன.... மயங்கிச் சாய்கிறேன். போகும் வானுக்குள்ளிருந்து மரணம் கைகொட்டிச் சிரிப்பது தெரிகிறது.

உள்ளங்கையில்

உலகம்

- சுருதி

நிமிர்ந்து நில் - வானம்
உனக்குத்தான்.
சுழலுகின்ற உலகம் - உன் கைகளில்

காதலும் கத்தரிக்காயும்
கடைந்தெடுத்த பூசணிக்காயும்
காகிதத்தில் கவிதைகள்

நீண்ட இரவும் தெருநாயின் ஓலமும்
நிணமும் சதையும்
நிதமும் கவலைகள்

பரமார்த்தகுருவின் சீடர்கள்
காவி உடை தரித்து
பார் ஆளுகின்றார்கள்

முகத்துக்குப் புகழ்மாலை கழுத்துக்கு
புமாலை புறமுதுகுக்கு விஷமிட்ட
கத்தி - என மனிதர்கள் விலாங்கு
மீனாகப் பழுக்கிக் கொண்டார்கள்

காலம் மாறிய கடுகதி வேகத்தில்
கலி சுவ்பிடுதூரம் - நாளொரு நாடு
நடுக்கடலில் அணு பிளக்கும்

ஓர் பொழுதில் உள்ளங்கையில்
'மவுஸ்' அழுத்தி ஒரு 'க்ளிக்' செய்தே
உலகத்தைப் பிளக்கும் வரை

நி
மி
ர்
ந்
து

நி
ல்

அப்புறம்
வானம்
மட்டும் தான் உனக்கும் !

பார்வைப் புலன் எட்டுந்
தூரம் வரைக்கும்
பச்சைத் திரையாய்ப்
பரந்த பயிர் நிலங்கள் - பொன்னிறத்தில்
அச்சடித்த நீண்டதொரு
காகிதமாய் மேல்வானம் !
அழுது மறைகிற சூரியனின்
அழகருந்திப்
பொழுது சரிவுறுதல் புறந்தள்ளி
வயல் வரப்பில் என் இருப்பு.....

பாசனத்துக்காக
வெட்டி முடித்திருந்த
கிணற்றின் அடியிருந்து
'மழை வருகை' சொல்லுங்
கட்டியமாய்த் தவளைகளின்
கத்தல் !
கருமுகில்கள் வாணைத்
தொட்டு அழுக்காக்கும் !
தூரத்தில் மின்னல்
வெட்டி முறிக்கும் !
விழியிமைக்கும் நேரத்தில்
பட்டென்றிடி முழங்கும் ! - போகப் புறப்படுமுன்
சொட்டாய் மழைத்துளிகள் வீழும் ! - அவை
பட்டெந்தன் தேகம்
பரவசீக்கும் - படிப்படியாய்ச்
'சோவென்றிரைந்திறங்கும்
கொட்டுமழை என்னுடலைத்
தொட்டுச் சிலிர்ப்பூட்டும் - தெப்பமென
ஓட்ட நனைந்திருளில்
தட்டுத் தடுமாறி - வீடு திரும்புமெனை
திட்டிக் கடியும் என் அம்மா !
என்றாலும்
மழை சுகத்தில் மீண்டும்
மனம் லயிக்கும் !

இன்றைக்கும் மழை பொழியு தென்றாலும்
இக் கொழும்பில்
என்றைக்கும் போல் நீண்ட
ஏராளம் வண்டிகளை தாண்டி - அவை உமிழ்ந்த
தார்ப்புகையை மோந்து சகித்து
சன நெரிசல் பூந்து குடைந்து
பெருமூச் சோடோய்ந்து களைத்து
உடல் வியர்த்து - ஒருவழியாய்
வீதியிறங்க - விண்ணிருந்து
கொட்டும் மழையில்
குளிக்க மனம் வருமா ?

குடை விரித்து - உடல் ஓடுக்கிச்
'சீ' யென்று மழையைச்
சினந்து நடக்கின்றேன் !

- ஜெ. பிறேம்குமார்

உலகம்

புத்தக வாசிப்பு என்பதை அறைக்குள் நீகழும் ஒரு பொழுது போக்குச் செயலாக நம்மில் பலரும் கருதுகின்றனர். ஒரு நல்ல வாசகனுக்குப் புத்தகம் என்பது ஒரு உயிருள்ள பொருள். நல்ல வாசிப்பில் புத்தகத்திற்கு ஊடாக எழுதியவனின் முகம் நிரூபிப்பது இயல்பு. படைப்பிலக்கியங்களில்

அத்துடன் வேறு பல முகங்களும் தெரிகின்றன. இந்த உறவினைத் தராத புத்தகம் நல்ல புத்தகம் இல்லை. அல்லது வாசிப்பும் நல்ல வாசிப்பில்லை.

(தொ. பரமசிவன்)

இன்றைய சூழலில் படைப்பு, விமர்சனம் என்பன வாசகநிலைப்பட்டவையாக மாற்றமுற்றிருக்கின்றன. வாசிப்பு, எதிர் வாசிப்பு, கட்டுடைப்பு வாசிப்பு, மீள்வாசிப்பு, வாசிப்பின் அரசியல் என்ற பல சொல்லாடல்கள் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றன. காரணம், வாசிப்பு இன்று முதன்மை பெற்றிருக்கிறது. இன்று பெரும்பாலும் படைப்புகள் வாசகநிலையில் இருந்தே புரிந்து கொள்ளப்படுகின்றன. படைப்பு, வாசிப்பு ஆகிய இரண்டின் பிணைப்பும் பிரிக்க முடியாதவையாக உள்ளன. இலக்கியப் படைப்புக்குள் நுழைகின்ற எந்தவொரு வாசகனுக்கும் வாசிப்புப் பற்றிய புரிதல் அவசியமாக உள்ளது. இதனால் வாசிப்புப் பற்றிய புரிதலுக்கு படைப்பும் படைப்புப் பற்றிய புரிதலுக்கு வாசிப்பும் அவசியமாக இருக்கின்றன.

ஒரு படைப்புக்குள்ளே தன்னை நுழைத்துக் கொள்கின்ற 'வாசகமனம்' படைப்புப் பற்றிய புரிதல்களை அடுக்கிக் கொண்டே செல்கிறது. ஏனெனில், இலக்கியப் படைப்புகள் பன்மைத் தன்மை கொண்டவையாக இருக்கின்றன. இப்பன்மைத் தன்மை உருவம், உள்ளடக்கம் என்ற இரண்டிலும் உண்டு. இத்தகைய படைப்புகளை வாசிக்கின்ற வாசகனும் ஒற்றைப்படையான அல்லது நேர்கோட்டு வாசிப்பின் மூலம் புரிந்துகொள்ள முடியாது. அவன் வாசிப்பினையும் பன்மைத்தன்மை கொண்டதாகவே நிகழ்த்த வேண்டியுள்ளது. இத்தகைய வாசிப்பு முறையே இன்று சாத்தியமாகவும் உள்ளது. இதனால் படைப்பைப் போன்று வாசிப்பும் பன்மைத்தன்மை கொண்டதாகவே அமைகிறது. இவ்வாறு வாசிப்பின் அனைத்துச் சாத்தியங்களையும் உள்ளடக்கியதே வாசிப்பின் அரசியல் ஆகும்.

ஒரு கலைப்படைப்பைப் புரிந்து கொள்கின்ற வாசகன் அக்கலைப்படைப்பைப் பன்மைத்துவம் கொண்ட வாசிப்புக்கு உட்படுத்த வேண்டிய தேவை ஏன் ஏற்படுகிறது. என்ற கேள்வி முக்கியமானதாகும். கலைப் படைப்புகள் பெரும்பாலும் அகவயம் சார்ந்தனவாகவே இருக்கின்றன. புறவயத்தன்மை கொண்ட ஏனைய அறிவுத்துறைகள் போன்று ஒரே முடிவினை முன்வைப்பது கடினம். "கலைகள் சமூக விதிகளுக்கு உட்பட்டு இயங்குவதுபோலக் கலையின் உள்ளார்ந்த விதிகளுக்கும் உட்பட்டு இயங்குகின்றன. எந்தவொரு ஆக்கக்கலையும் கலையல்லாதவற்றில் இருந்து வேறுபடுவது இக்கலை விதிகளின் மூலமே. இவற்றையே நாம் ஆக்கவியல் அம்சம்

படைப்பு வாசிப்பின் அரசியல்:

‘ஆயிஷா’ வை முன்வைத்துச்
சில குறிப்புகள்

தேவராஜா ஜெகன்

அல்லது அழகியல் அம்சம் என்று கூறுகின்றோம். ஆகையால்தான் ஒரு கலையை மதிப்பிடும்போது அதன் கலை விதிகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டியுள்ளது” (எம். ஏ. நுஃமான், 1987: 12) இதனால் ஒரு கலைப்படைப்பை வாசகன் அப்படைப்புக்குள் இருந்தே புரிந்து கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

ஒரு கலைப்படைப்பின் உள்ளார்ந்த விதிகளின் இயங்கு தளங்களின் ஊடாகப் பயணிக்கின்ற ஒரு வாசகமனத்தாலேயே, படைப்புமனம் நோக்கி நகர முடியும். இல்லாவிடின் அப்படைப்பின் முழுமை நோக்கிய நகர்தலை நிகழ்த்த முடியாது இடையிலே நின்றுவிட நேர்கிறது. எம். ஏ. நுஃமான் கூறுவது போல “கலைக் கோட்பாடு என்பது ஒன்றே.” அதாவது கலைப்படைப்பின் உள்ளார்ந்த விதிகள் அல்லது இயங்கு விதிகள் ஒன்றாகவே இருக்கின்றன. அதன் வெளிப்பாட்டு முறைமைகளிலேயே வேறுபாடுகள் உள்ளன. இவையே படைப்பின் தனித்தன்மையினையும் தீர்மானிக்கின்றன. இதனை உணராத விமர்சகர்கள் எம்மத்தியில் இருக்கிறார்கள். இவர்களால் தாம்சாராத கருத்துநிலைசார் படைப்புகளை விமர்சிக்க முடியாது. தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் இதற்குப் பல உதாரணங்கள் உள்ளன. இதனால் படைப்பு, வாசிப்பின் அரசியல் வேதிமூலங்களைக் கண்டடைய வேண்டிய தேவை இன்று உணரப்படுகிறது.

“கலைப்படைப்பு என்பது ஒரு மனநிகழ்வு. அது குறியீட்டு மொழியினாலேயே கட்டமைக்கப்படுகிறது” என்பார் ஜெயமோகன். இலக்கியம் மொழியின் குறியீடுகள் வழியாக வாசகமனத்தைச் சென்றடைகிறது எனலாம். ஏனெனில், கலைப்படைப்புகள் ஏனைய அறிவுறுத்துறைகள் போன்று தனியே புறவயம் சார்ந்த ஒன்று அல்ல. அது அகவயம் சார்ந்ததும் கூட “பனுவல் குறித்த ஊக்கங்களைத் தொடர்ச்சியாக உருவாக்கிக் கொள்பவர்களாகவும், மாற்றிக் கொள்பவர்களாகவும், சில நேரங்களில் வெளியே இருந்து பல

கருத்துக்களை இடப்பெயர்ச்சி செய்து கொள்பவர்களாகவும் அல்லது எல்லாவற்றையும் மொத்தமாகக் கை விடுபவர்களாகவும் வாசகர்கள் ஒரு பனுவலுக்குள் பல்வேறு நிலைகளில் இயங்குகின்றனர்” (பஞ்சாங்கம் 2003 : 127). இதனால் குறியீட்டு மொழியினை விரித்துச் செல்லும் மனப்பக்குவமும் கற்பனைத்திறனும் ஒரு வாசகனுக்குத் தேவை. இதற்கு பயிற்சி மிக அவசியம்.

ஒரு பன்மைத்துவம் வாய்ந்த படைப்பு ஒரே நேரத்தில் பல அனுபவங்களையும் செய்திகளையும் தரமுடியும். இன்றைய சூழ்நிலையில் விரும்பியோ விரும்பாமலோ ஏனைய அறிவுத்துறைகளையும் உள்வாங்கிச் செல்ல வேண்டிய தேவை கலைப்படைப்புகளுக்கு உள்ளன. ஏனைய அறிவுத்துறைகளின் உள்வாங்குகை என்பது அதன் அழகியலை ஊறு செய்யாத வண்ணம் அமைதல் வேண்டும் என்பது முக்கியமான விடயம். இதனால் கலைப்படைப்புகளைத் தனியே அகவயம் சார்ந்த ஒன்றாக அடையாளப்படுத்த முடியாத சூழல் உள்ளது. அவை புறவயம் சார்ந்தும் இயங்க வேண்டி உள்ளது. இதனாலேயே மு. தளையசிங்கம் போன்றோர் ‘கலை கலைக்கானது’ என்ற வாதத்தையும் ‘கலை பொருளை முதன்மைப்படுத்தியது’ என்ற வாதத்தையும் நிராகரித்தனர். சிலவேளை படைப்புகள் சிலவற்றைத் தனியே ஒரு கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் புரிந்து கொள்வதென்பதும் சாத்தியமற்றதாக இருக்கின்றது. எனவே, ஒரு கலைப்படைப்பின் உள்ளார்ந்த இயங்கு விதிகளைப் புரிந்து கொள்கின்ற மனப்பக்குவமும் புறநிலைநின்ற பார்வையும் ஒரு வாசகனுக்கு அவசியம் எனலாம்.

|

இத்தகைய வாசிப்புப் பின்புலத்தில் இருந்து கொண்டே இரா. நடராஜனின் ‘ஆயிஷா’ என்ற படைப்பினையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டியுள்ளது. ஆயிஷா என்ற படைப்பினை வாசித்த பலரும் தமது மனப்பதிவுகளைப் பல கோணங்களில் பதிவு செய்துள்ளனர். அத்தகைய சிலவாசிப்புக் கோலங்களை இங்கு பார்ப்போம்.

வாசிப்பு - 1

“குழந்தைகளின் இயல்பான படைப்புத்திறன், விமர்சன மனப்பான்மை, அறிவியல் கண்ணோட்டம், எப்படி நம்பள்ளிகளில் மழுங்கடிக்கப்பட்டு அவர்கள் மந்தைகளாய் மாற்றப்படுகிறார்கள், அதிலிருந்து விலகித் தனித்துவம் கொண்ட உண்மையான விஞ்ஞானியாய் வளர்வது எவ்வளவு கடினம் என்றெல்லாம் சித்தரிப்பதோடு, தமிழில் அறிவியல் புத்தகங்கள், குழந்தைகளின் வழக்கமான வாழ்வை ஒட்டிய வினாக்களுக்கு எளிதாக விடைதரும் புத்தகங்கள் இல்லாத சூழ்நிலையையும் சுட்டுக்காட்டுகிறார், நடராஜன். அத்தோடு படுதாவிலிருக்கும் இஸ்லாமியப் பெண்களின் குடும்பத்தில் வளரும் முஸ்லிம் பெண்குழந்தை ஆயிஷாவின் பார்வை அம்மாதிரி எத்தனையோ பெண்களின் வளர்ச்சியில், காட்டாத அக்கறையை நினைவூட்டுகிறது.”

(இராமானுஜம்: நால் முன்னுரை)

வாசிப்பு - 2

இக்குறுநாவலை மூன்று காரணங்களால் எல்லோரும் (குறிப்பாக எழுத்தாளர்கள்) படித்தாக வேண்டும்.

1. யதார்த்த இலக்கியம் செத்துப்போச்சு என்பவர்களுக்கு

இது பதில். அதேசமயம் யதார்த்தம் என்பது சில சம்பவப்பதிவுகள் மட்டுமே என இயந்திர கதியாகப் புரிந்து கொள்ளக்கூடாது. சமூகத்தில் சில போக்குகளை விமர்சனக் கண்ணோட்டத்தைப் படைப்பிலக்கிய யுத்தியோடு சொல்வதும் யதார்த்த இலக்கியமே. இக்குறுநாவல் அதற்கொரு உதாரணம்.

2. வடிவங்கள், யுத்திகள் மிகமுக்கியம். இந்தக் குறுநாவலை ஒரு விஞ்ஞான நூலுக்கான முன்னுரை எழுதுவதாக அமைத்திருப்பதால் ஆசிரியருக்கு விமர்சனச் சாட்டையைக் கொடுக்க விரிவான தளம் கிடைத்தது. இதுபோல் கற்பனையோடு புதிய வடிவங்களைத் தேட இக்குறுநாவல் தூண்டுகிறது.
3. இயந்திரமாகிப் போன ஆசிரியர்கள், பலியாடாகிப்போன மாணவர்கள், தமிழில் புத்தங்கள் இல்லாமை, எழுத ஆசிரியர்கள் முயற்சிக்காமை, பெண்களின் சோகம் இப்படிக்கனமான செய்திகளை பிரச்சார நெடியின்றி, உறுத்தல் இன்றி மென்மையான நெஞ்சோடு பேசச் செய்ய முடியும் என்பதை இக்குறுநாவல் செய்து காட்டி இருக்கிறது.

(சு. பொ. அகத்தியலிங்கம், சென்னை)

வாசிப்பு - 3

“நடராசனின் குறுநாவல் மனதை ஏதோ செய்தது”

(தமிழ்ப்பரிதி, நெல்லிக்குளம்)

வாசிப்பு - 4

“ஆயிஷா சிறுகதை அறிவியல் பொக்கிஷம்”

(எஸ்.மு.நாஸர், வத்தலகுண்டு)

வாசிப்பு - 5

“இந்நாவல் ஓர் உண்மைச் சம்பவம் போலிருக்கிறது. ஆசிரியர் கூறியபடி சுமார் ஆறு பெண்கள் இந்நாவலைப் படிக்கும்படி செய்துவிட்டேன். அவர்கள் இது உண்மையில் நடந்த கதையா என்று கேட்குமளவிற்குச் சிறப்பாக அமைந்திருந்தது. மிகவும் பாராட்டுக்குரியவர் ஆசிரியர் அவர்கள்தான்”

(முத்து எத்திராசன்)

வாசிப்பு - 6

“இரா. நடராஜனின் இக்குறுநாவல் கதைப்பொருளிலும் வடிவத்திலும் புதுமையாக விளங்குகிறது. கதைபடிக்கும் வாசகர் இதனை ஓர் இலக்கியப் படைப்பாக ஏற்றுக்கொள்ளத் தயக்கம் காட்டுவர். இக்குறுநாவலுக்கு அதன் ஆசிரியர் இரா. நடராஜன் ஒரு விஞ்ஞான நூலுக்கு அதன் ஆசிரியை எழுதிய முன்னுரை என்ற குறிப்பை அடைப்புக்குறிக்குள் தந்துள்ளார். ஒரு விஞ்ஞான நூலுக்கான முன்னுரை வடிவிலே இக்குறுநாவலின் வடிவம் அமைந்துள்ளது.”

(கலாநிதி துரை. மனோகரன், இலங்கை)

இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்குகிறபோது, இதில் முக்கியமாக இரண்டு விடயங்களைச் சுட்டிக்காட்ட முடியும். ஒன்று, எல்லோரும் கதைப்பொருளிலும் வடிவத்திலும் புதுமையாக விளங்குகிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளனர். இரண்டு, இதனைச் சிறுகதை, குறுநாவல், நாவல் என்ற புனைகதையின் வடிவத்துள் ஏதோ ஒரு வகையாகக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். ஆனால், அதற்குரிய பிரக்கூபையை

ஒருவரும் முன்வைக்கவில்லை. இத்தகைய வாசிப்பு முறையில் இருந்து விடுபட்டு ஆயிஷா என்ற படைப்பினை எத்தகைய வகைமைக்குள் அடக்குவது சாத்தியம், அதில் உள்ள பிரச்சனைகள் என்பவற்றை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் பிரதான நோக்கமாகும்.

II

ஒரு இலக்கியப்படைப்பின் பல தளப்பொருண்மை பற்றிய விவாதங்கள் முனைப்புப் பெற்றுள்ளன. கூடுதலாக அமைப்பியல் மற்றும் பின் அமைப்பியல் வாதிகளின் 'படைப்பாளியின் மரணம்' பற்றிய கருத்தாடல்களின் பின்னர் இத்தகைய முறைமை மேலும் முனைப்புப் பெற்றுள்ளது. ஆனால் முற்றாக ஆசிரியனை நீக்கிவிட்டு படைப்பு செய்வதில் உள்ள சிக்கல்கள் மற்றும் பலதளப் பொருண்மையின் தோற்றம் பற்றிய விவாதங்களை எம். ஏ. நுஃமான் போன்றோர் முன்வைத்துள்ளனர். ஆனால் மறுவாசிப்பின் தேவையும் முக்கியத்துவமும் இன்று பலராலும் உணரப்பட்டுள்ளது என்றே சொல்ல வேண்டும். இரா. நடராஜனின் ஆயிஷா என்ற படைப்பினை ஒரு தடவையில் வாசிக்கின்ற சாதாரண வாசகனுக்கு ஆயிஷா என்ற குழந்தைக்கு நேருகின்ற கொடுமைகளைச் சித்திரிக்கின்ற ஒரு படைப்பாகவே தோன்றும். அதனை மறுவாசிப்புக்கு உட்படுத்துகின்றபோதே அதன் சமூக யதார்த்தத் தளத்தையும் பன்மைத்துவீதத்தையும் மேலும் விரித்துச் செல்ல முடியும்.

படைப்புகளில் உள்ளடக்கத்தில் மாத்திரம் பன்மைத்துவம் இருப்பதில்லை. அதன் வடிவத்திலும் இருக்கிறது. இன்றைய சூழலில் ஓர் இலக்கிய வகைக்குரிய தனித்துவமான வடிவம் ஒன்றினை வரையறை செய்வதென்பதும் கடினம். இன்றைய படைப்புகள் பல உரைநடையின் அனைத்துச் சாத்தியங்களையும் பயன்படுத்துகின்றன. “உரைநடை என்னென்ன தேவைகளுக்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்றதோ, அத்தேவைக் கேற்ப எவ்வாறு வடிவமாற்றங்களைப் பெறுகின்றதோ, அவ்வடிவ மாற்றங்களைச் சிறுகதையாசிரியர்கள் கதை சொல்வதற்காகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்” (செ. சுதர்சன் 2008: 49). என்று கூறுவது ஏனைய வடிவங்களுக்கும் பொருந்தும். நடராஜன் ஒரு நூலுக்கான முன்னுரை வடிவிலே தனது படைப்பைத் தந்திருப்பது அதன் வடிவத் தனித்தன்மையைக் காட்டுகிறது.

இதனால்தான் இன்று 'எடுத்துரைத்தல்' என்ற விடயம் முதன்மைப்படுத்தப்படுகிறது. ஒரு நிகழ்ச்சி அல்லது சம்பவம் ஒன்றினை வார்த்தைக் கோர்ப்புகளால் எடுத்துரைத்துப் புனைவின் மொழிக்குள் கொண்டுவரும் செயற்பாட்டினை எடுத்துரைத்தல் என்று, ஓரளவு எளிமையாக வரையறை செய்து கொள்ளலாம். சிலவேளை சாதாரண புனைகதை அல்லாதவற்றுள் கூட புனைவின் மொழி இருக்கும். அதே வேளை புனைகதைகளில் அத்தகைய தன்மையைக் காணமுடியாது. காரணம் எடுத்துரைப்பில் உள்ள சிக்கல்கள்தான். சாதாரண விடயங்களைப் புனைவின் நெகிழ்வுத் தன்மையோடு புனைகதையாக அல்லது இலக்கியமாக மாற்றுவது எடுத்துரைப்பின் செயற்பாடுகளில் ஒன்று. எடுத்துரைப்பில் உள்ள மொழிக் கையாள்கையின் தன்மைகளே புனைவு மொழியின் அழகியலைத் தீர்மானிக்கின்றன. ஆயிஷாவில் சாதாரணமான ஒரு

நூலுக்கான முன்னுரை வடிவத்தை புனைவின் தருக்கத் துக்குள் கொண்டு வந்திருக்கிறார், ஆசிரியர்.

ஓர் இலக்கியப் படைப்பின் கருத்தியல் தளம், வடிவம் என்பன பல்வேறு கோடுகளை நோக்கி நகர்வது போல அதனை எந்த வகைமைக்குள் அடக்குவது என்ற பிரச்சினையும் சில படைப்புகளுக்கு ஏற்படுவதுண்டு. ஏனெனில், எந்தவொரு படைப்பாளியும் இதை இந்த வடிவத்துக்குள்ள்தான் எழுதப் போகிறேன் என்ற பிரக்ஞையோடு எழுத உட்காருவதில்லை.

படைப்பு மனத்தின் கொதிநிலையே அதன் வெளிப்பாட்டு முறைமையைத் தீர்மானிக்கிறது. உதாரணமாக, புதுமைப்பித்தன் தனது கதைகளின் பிறப்புப் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுவதில் இருந்து இதனை விளங்கிக்கொள்ள முடியும்.

“நான் கதை எழுதுவதற்காக நிஷ்டையில் உட்கார்ந்து யோசித்து எழுதும் வழக்கம் இல்லை. இதை நான் ஸ்பட்ஷமாகச் சொல்ல வேண்டியதில்லை; நான் விபரித்த உதாரணங்களே போதும். என் கதைகளில் நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு எடுத்த எடுப்பில் எழுதியும், வெற்றி காணுவதற்குக் காரணம் என் நெஞ்சில் எழுதாக்கதைகளாக எப்பொழுதும் பல இருந்து கொண்டே இருக்கும் அக்கதைகளில் இருந்து கொண்டுதான் எடுத்துக் கொள்வேன். கதை எழுதும் சிலர் இதனை விபரப்படிவல் எழுதி ஒரு மூலையில் வைத்திருப்பார்கள். நான் அப்படியல்ல ரூபகமறதிக்கு எளிய வசதியளிப்பேன். அதையும் தப்பி வந்தவையே 'புதுமைப்பித்தன் கதைகள்' என்ற கோவையும் பிறவும்”

(புதுமைப்பித்தன் 2002 : 45)

ஓர் இலக்கியப்படைப்பின் அளவினை வைத்துகொண்டு அதனைச் சிறுகதை, குறுநாவல், நாவல் என்று வகைப்படுத்துவது கடினம். புதுமைப்பித்தனின் துன்பக் கேணி முதலாகப் பல சிறந்த உதாரணங்கள் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் உண்டு. ஆயிஷா என்ற படைப்பினை வாசிப்புக்கு உட்படுத்தியவர்கள் சிறுகதை, குறுநாவல், நாவல் என்ற வடிவங்களுள் ஒன்றாகக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். ஆனால் அதன் பிரக்ஞை பற்றி விவாதிக்கவில்லை என்று மேலே பார்த்தோம். இதனை நாவல் என்று குறிப்படுவது பொருத்தமில்லை. அது நாவல் தருகின்ற வாழ்க்கையின் தரிசனத்தைத் தரவில்லை. ஆனால் சிறுகதை, குறுநாவல் இரண்டுக்குமுரிய சாத்தியங்களைக் கொண்டிருப்பதனைக் காணமுடிகிறது. இதனால் இதை வாசிக்கின்ற வாசகனுக்குச் சிறுகதை என்பதா, குறுநாவல் என்பதா அல்லது அவை இரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட இன்னொரு வடிவத்தைக் கண்டடைவதா என்ற பிரச்சினை எழுதுவது தவிர்க்க முடியாதது. அத்தகைய பிரச்சினையை வாசிப்பின் மூலமாகவே தீர்க்க முடியும். ஏனெனில், இலக்கியத்தை வரைவிலக்கணப்படுத்துவது என்பது கடினமான விடயமாகும். பொதுவாக வாசிப்பின் மொளையும் இடைவெளிகளுமே அதனைத் தீர்மானிக்கின்றன.

ஆயிஷா படைப்பினை சிறிய நேரத்துக்குள் வாசிக்க முடிகிறது. அதனால் அதனைச் சிறுகதை என்று கருதலாம்.

இதே போல குறுநாவலிலும் “சிறுகதையைப் போல ஒரு துளியில் பிரதிபலிக்கும் காலமே வருகிறது. எனவே, எந்தக் குறுநாவலிலும் காலம் பிரவாகமாகத் தென்படுதில்லை, நகர்வாகவே காட்சி தருகிறது” (ஜெயமோகன் 1994 : 57). ஆனால், சிறுகதையைப் போன்று ஒற்றைப்படையான நகர்வை ஆயிஷாவில் காணமுடியவில்லை. ஒரு புளியமரத்ததை மையப்படுத்தி சமூக அசைவியக்கங்களைச் சித்திரிக்கின்ற சுந்தரராமசாமியின் ‘ஒரு புளியமரத்தின் கதை’ என்ற நாவலைப் போல ஆயிஷா படைப்பும், ‘ஆயிஷா’ என்ற குழந்தையை மையப்படுத்திய நகர்வாக சமூக யதார்த்தப் பிரச்சினையின் பல முகங்களை எமக்கு வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது.

ஆயிஷா படைப்பின் முடிவை வைத்துக்கொண்டு அதனை சிறுகதை என்று ஒருவர் வாதிட முடியும். காரணம் அதன் முடிவு சிறுகதையின் முடிவை அண்மித்ததாகவே உள்ளது. அதன் முடிவு,

‘மிஸ்... கரோலின் ஏர்சல் போலவோ, மேரிகியூரி போலவோ நம்ம நாட்டில் பெயர் சொல்கிறா மாதிரி ஒரு பெண்கூட விஞ்ஞானியா வரமுடியலையே ஏன்?’

இக்கேள்விக்குரிய பதிலை நான் சொல்ல வேண்டியதில்லை. தனது சொந்த வீடுகளின் இருண்ட சமையலறையில் போய் அவர்கள் அதைத் தேட்டும்.’

என்று முடிகிறது. ஒரு சிறுகதையின் முடிவானது அதன் முற்றுப் புள்ளியிலிருந்து வாசகமனத்தை விரிவடையச் செய்வது போல இதனுடைய முடிவும் அமைந்திருக்கிறது. ஏனெனில், “சிறுகதையின் மொளனம் அதன் முடிவுக்குப் பிறகு இருக்கிறது. சிறுகதையின் முடிவு ஒரு மறு தொடக்கம். அனைத்தையும் மறுவாசிப்புக்கு உட்படுத்திச் செல்கிறது அது. மேலும் அதுவரை கூறப்பட்ட அனைத்தையும் பலநூறு புதுத்தளங்களுடன் நுட்பமாகப் பிணைத்து விடுகிறது. நவீன இலக்கியப் படைப்புகளின் அடிப்படை இயல்புகளில் ஒன்று அனைத்து இலக்கிய வடிவங்களுக்கும் கவிதையைத் தொடமுயல்வது. நவீன சிறுகதை தன் வரிகள், சொற்களுக்கு இடையேயும் மொளனத்தைக் கொண்டுள்ளது. நாவலின் மொளனம் அதன் இடைவெளிகளிலேயே இருக்க முடியும்” (ஜெயமோகன் 1994:06). ஆனால், ஒரு சிறந்த குறுநாவலுக்குரிய முடிவும் வாசக மனதை விரிவடையச் செய்யும். இதற்கு ஓர் சிறந்த உதாரணமாக நாம் ஆயிஷாவின் முடிவினையும் கொள்ள முடியும்.

கவிதை, சிறுகதை, குறுநாவல், நாவல் என்ற வடிவங்களில், சிறுகதைக்கு அடுத்தபடியாகச் சொற்களுக்குள் மொளன இடைவெளிகளைக் கொண்டதாக விளங்குவது குறுநாவலாகும். அந்த வகையில் பார்க்கிறபோது, ஆயிஷா படைப்பில் மொளனம் குறைந்து இடைவெளிகளே அதிகமாக இருக்கின்றன. சில இடங்களில் நாவலைப் போன்று இடைவெளி அதிகமாக இருக்கிறது. நல்ல குறுநாவல் சொற்களுக்கிடையே மொளனத்தையும் இடைவெளிகளையும் கொண்டிருக்கும். இத்தகைய சிறந்த குறுநாவல்கள் தமிழில் குறைவாகவே உள்ளன. இரா. நடராஜனின் ஆயிஷாவில் சில இடங்களில் மொளனம் இருக்கிறபோதும் இடைவெளிகளே அதிகமாக உள்ளன. இவ்வாறு பார்க்கிற போது இதனைச் சிறுகதையாகக் கொள்வதைவிடச் சிறுநாவலாகக் கொள்ளுவதே சாத்தியமாக உள்ளது. ஏனெனில் ஒருவகையில்

சிறுகதை நாவல் இரண்டின் செல்வாக்கும் கொண்டதாகவே குறுநாவல் அமையப் பெறுகிறது. சிறுகதையின் சாத்தியங்களை அதிகமாகக் கொண்டிருக்கும் போது, அக்குறுநாவல் உச்சத்தை அடைகிறது.

இப்படைப்பினை வாசிப்புக்கு உட்படுத்தும் சிலர் அதனை சிறுகதை என்றும் வாதிட முடியும். அதற்கான பல கூறுகளும் அதில் இருக்கின்றன. மு. தளையசிங்கம் போன்றோர் கூறுவது போல இலக்கியப் படைப்பு என்பது உள்ளடக்கத்தில் மட்டுமல்ல வடிவத்திலும் விடுதலை அடைய வேண்டும். அதேவேளை வாசிப்பு என்பதே தவறான வாசிப்பு என்பதன் மூலம் கட்டமைத்துக் கொள்கின்ற செயற்பாடுதான் (பஞ்சாங்கம் 2003: 10) என்ற குரலும் என்னுள் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கிறது. ஆனால் இலக்கியப் படைப்பின் எல்லாப் பொதுமைகளையும் சிதைவாக்கம் செய்ய முடியாது. அது தரும் அனுபவம் அல்லது தரிசனம் என்பது இருந்து கொண்டே இருக்கும்.

ஒரு இலக்கியப் படைப்பு ஒரே நேரத்தில் இரண்டு வகைக்குரிய சாத்தியங்களைக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் இரண்டுமாக இருக்க முடியாது. இதன் காரணமாகச் சில படைப்புகளை அது தரும் அனுபவம் அல்லது தரிசனத்தின் ஊடாகவே அதன் வகைமையினைத் தீர்மானிக்க வேண்டியுள்ளது. சிலவேளை இரண்டுக்கும் இடையிலான இன்னோர் புதிய வடிவம் பற்றியும் சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது அத்தகைய வாசிப்புக்கு இன்றைய படைப்புகள் பல இடந்தருகின்றன. இத்தகைய வாசிப்பினை ஆயிஷா படைப்பு மீதும் மேற்கொள்ள முடியும். ஆனால், அது என்ன வடிவம் என்று பெயர் சூட்டுவதிலும் சிக்கல்கள் உள்ளன.

இப்போதைக்கு இரண்டு வடிவங்களுள் எதற்குரிய சாத்தியங்களை அதிகமாகக் கொண்டிருக்கிறதோ அந்த வடிவமாக அதனை வரையறை செய்யலாம். மேலே குறிப்பிட்டவற்றைத் தொகுத்து நோக்கும் போது, குறுநாவலுக்குரிய சாத்தியங்களையே அதிகமாகக் கொண்டிருக்கிறது எனலாம். குறிப்பாக, ஆயிஷா படைப்பின் நகர்வு, அதன் சொல்லாடல் முறைமை என்பனவும் குறுநாவலுக்குரிய சாத்தியங்களையே அதிகமாகக் கொண்டுள்ளன.

இந்தப் பின்புலத்தில் இருந்து பார்க்கிற போது, இன்றைய படைப்புகள் பலவும் அதன் தர்க்கங்களை மீறிக்கொண்டே இருக்கின்றன. பல படைப்பாளிகள் வித்தியாசமான கதையாடல் முறைமைகளைக் கையாளுகிறார்கள். பலர் வித்தியாசமாகக் கதைசொல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணத்திலேயே கதை எழுதுகிறார்கள். சிலருடைய கதைகளில் கதையே இருப்பதில்லை. சிலவேளை அவைகளில் வித்தியாசங்கள் மட்டுமே எஞ்சியிருக்கும். வேறு ஒன்றையும் காணமுடியாது. அத்தகைய முறைமையில் இருந்து மாறுபட்டு இரா. நடராஜனின் “ஆயிஷா” என்ற படைப்பு ஒரு விஞ்ஞான நூலுக்கான முன்னுரை வடிவிலே வித்தியாசமான கதைசொல்லல் முறைமையினையும், யதார்த்தமான சமூக அக்கறை கொண்ட கதையமைப்பினையும் கொண்டு விளங்குகிறது. எனவே, யதார்த்தமும் கலையழகும் மிக்க ஒரு குறுநாவலாக இதனைத் அடையாளப்படுத்த முடியும்.

இன்னும் 100 வருடங்களில் தமிழ் மொழி அழிந்துவிடுமா?

‘கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே வாளொடு
முண்தோன்றி மூத்த குடி’

என்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் புலவர் அய்யனாரிதனார் பாடுகின்றார். அவ்வாறு கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே முண்தோன்றிய மூத்தகுடியென்று சொல்லப்படுவது நமது தமிழ்க்குடி. பல்லாயிரக்கணக்கான வருடங்களாக வாழ்ந்து வருகின்ற பண்பட்ட மொழி நமது தமிழ் மொழி. அத்தகைய தமிழ்மொழி இந்த அகிலத்திலே ஒரு காலத்தில் இருந்த இடமே தெரியாமல் அழிந்துவிடக்கூடிய அபாயம் இருக்கிறது என்று சொன்னால் அது அழிந்துவிட வேண்டும் என்று நாம் ஆசைப்படுகின்றோம் என்று கருதி விடக்கூடாது. காலத்தால் அழிந்துவிடக்கூடிய கட்டாயம் நம் கன்னித்தமிழுக்கு ஏற்படப்போகின்றது என்று நாம் சொல்கின்றோமென்றால் அதற்குக் காரணம் அந்த அழிவிலிருந்து நம் செந்தமிழ்மொழியைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்கின்ற அத்தீதமான அக்கறைதான். அதற்காகத் தமிழினம் ஆவனசெய்ய வேண்டும் என்கின்ற அங்கலாய்ப்புத்தான். உலகத்தமிழினத்தை விழித்தெழச் செய்வதற்காக ஊதப்படுகின்ற அபாயச் சங்கு தான் இந்தக் கருத்துரை.

இன்னும் நூறு வருடங்களிலே தமிழ் மொழி அழிந்து விடும் என்று யாரும் சொல்லவில்லை. ஆனால் இன்னும் நூறு வருடங்களுக்குப் பின்னர் இந்த உலகிலே வாழப்போகின்ற மொழிகளின் பட்டியலிலே தமிழ் இல்லை. அதாவது பாரிஸ் நகரத்திலே உலகத்து மொழிகள் சம்பந்தமாகச் செய்யப்பட்ட ஆய்வு ஒன்றின் பின்னர் தயாரிக்கப்பட்ட அறிக்கையிலே அடுத்த நூறு வருடங்களின் பின்னரும் நிலைத்து வாழப்போகின்ற மொழிகளின் பட்டியல் ஒன்றை வெளியிட்டிருந்தார்களாம். அந்தப் பட்டியலில் தமிழ்மொழி இல்லையாம். அப்படியானால் இன்னும் நூறு வருடங்களில் தமிழ் மொழி இல்லாமல் போய்விடும் என்பதுதானே அந்த ஆய்வு நமக்குத் தந்திருக்கும் முடிவு?

அந்த முடிவை அக்கறையோடு நோக்கவேண்டியது செந்தமிழ்மொழிபேசும் ஒவ்வொருவரவரும் தவிர்க்கமுடியாத கடமையாகும். அந்தக் கடமையைக் கருத்தில் கொண்டு ஆவனசெய்யவேண்டியது இன்றைய காலகட்டத்தில் நம்மீழ் மொழிக்கு நாம் செய்ய வேண்டிய முக்கிய பணியாகும். அதை விடுத்து தமிழ்மொழியின் மீதுகொண்ட தணியாத பற்றினால்,

மிகையான பாசத்தினால் எங்கள் தமிழ்மொழி என்றுமே அழியாது என்று உரத்துப் பேசுவதால் எதுவுமே ஆகப்போவதில்லை.

தமிழ் மொழியின் வரலாற்றை, தமிழ் இனத்தின் வரலாற்றை சிறிது நேரம் நமது சிந்தனைக்கு எடுத்து சீர்தூக்கிப் பார்த்தோமென்றால் இந்தக் கருத்திலே இருக்கக் கூடிய எச்சரிக்கையை நாம் உணரமுடியும்.

வரலாற்றுக்கு முந்திய காலம்

விரிந்த உலகெல்லாம் தமிழினம் பரந்து வாழத் தலைப்பட்டமை இன்று நேற்று இடம்பெற்ற சம்பவமல்ல. இனப் பிரச்சினையால் இலங்கைத் தீவைவிட்டு இலட்சக்கணக்கில் தமிழ்மக்கள் வெளியேறியமை. அண்மைக்காலத்திலே நடைபெற்ற இடம்பெயர்ச்சி. இது அரசியலால் ஏற்பட்டது.

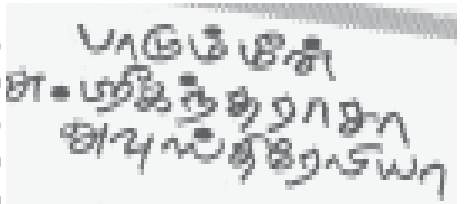
ஆனால் ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களுக்கு முன்னால் இயற்கையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களால் தமிழன் இடம்பெயர்ந்தான். கடல்கடந்து வணிகம் செய்தபோது தமிழன் இடம்பெயர்ந்தான். போர்களிலே ஈடுபட்டுப் புது இடங்களுக்குச் சென்றதால் தமிழன் இடம்பெயர்ந்தான். மனித இனத்தின் வாழ்வியலின் ஒரு பகுதியாக இடம் பெயர்தலும் இருந்த காலத்தில் எத்தனையோ நாடுகளுக்குத் தமிழன் இடம் பெயர்ந்தான். அவ்வாறு சென்ற தமிழினம் உலகின் வெவ்வேறு பகுதிகளில் வாய்ப்புக்கும் வசதிக்கும் ஏற்றபடி வாழத்தலைப்பட்டது.

சென்ற இடங்களிலே சீவித்துக் கொண்டிருந்த தமிழினம் ஒன்றோடொன்று தொடர்பு இல்லாதிருந்தது. அதனால் அவர்கள் பேசிய செந்தமிழ்மொழி அந்தந்த இடத்திற்கேற்றவாறு திரிந்தது. மெல்லமெல்லப் புதுப்புது வடிவத்தை அடைந்தது. வெவ்வேறு மொழிகளாகப் பிரிந்தது. அதனால் தமிழர்களாய் உலகெங்கும் தமிழ்மொழிபேசி வாழ்ந்திருக்க வேண்டியவர்களின் தொகை குறைந்தது.

பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் உலகெங்கும் பரந்துவாழத் தொடங்கிவிட்ட தமிழ்மக்களின் மொழியில் அவ்வாறு மாற்றம் ஏற்பட்டமை வியத்தகு நிகழ்ச்சியல்ல. அவை யெல்லாம் வெவ்வேறு மொழிகளாக உருமாற்றம் பெற்றமை ஆச்சரியப்படத்தக்கதல்ல.

அறிவியல் மலர்ச்சியாலும், தொலைத்தொடர்பு வளர்ச்சியாலும் இன்றைக்கு அகிலமே சுருங்கிவிட்டது. ஆனாலும் மட்டகளப்புத் தமிழுக்கும் யாழ்ப்பாணத் தமிழுக்கும் இடையே மாற்றம் தெரிகிறது. மதுரைத் தமிழுக்கும், கோவைத் தமிழுக்கும் இடையே வேற்றுமை விரிகிறது.

இந்தியத் தமிழுக்கும் இலங்கைத் தமிழுக்கும் இடையே அந்தியம்

விரிகிறது. சென்னைத் தமிழ் யாருக்குப்பிரிகிறது? அந்த அளவுக்குச் சிங்காச் சென்னையிலே தமிழ்மொழி சிதைந்துவிட்டது.

இவ்வாறு, ஊருக்கு ஊர், மாவட்டத்திற்கு மாவட்டம், மாநிலத்திற்கு மாநிலம், நாட்டுக்கு நாடு வழங்குகின்ற தமிழ் மொழி வேறுபட்டு விளங்குகின்றபோது வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் தொடர்பற்றுப்போன நிலையில் தொலைதூரங்களில் வாழ்ந்த மக்களிடையே பேசப்பட்ட தமிழ்மொழி தேசத்திற்குத் தேசம் திரிபடைந்துபோனதிலும், வெவ்வேறு மொழியானதிலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கு இடமேயில்லை.

ஆட்சிமொழியாக அமைந்த தமிழ்

ஒரு காலத்திலே தமிழ்மொழி அகிலத்தின் பல பாகங்களிலும் ஆட்சி மொழியாகவும் கோலோச்சியிருக்கிறது என்பது வரலாறு கூறும் உண்மை. தென்னிந்தியாவில் மட்டுமன்றி கங்கம், கலிங்கம், வங்காளம், இலங்கை, மலேசியா, மாலைதீவுகள் ஆகிய நாடுகளில் ஒரு காலத்தில் ஆட்சி மொழியாக இருந்தது தமிழே. கடந்த இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்புவரை ஆயிரக் கணக்கான வருடங்கள் தமிழகத்தின் ஆட்சிமொழியாகத் தமிழ் இருந்திருக்கிறது.

கடந்த எட்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்புவரை கேரளத்தில் ஆட்சிமொழியாக இருந்தது தமிழே. அங்கே கலைகள் வளர்ந்ததும் தமிழிலேயே.

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்து மாவீரன் எல்லாளன் வீழ்ச்சி அடையும்வரை இலங்கைத்தீவு முழுவதும் அரசமொழியாகவும், ஆட்சி மொழியாகவும் இருந்தது தமிழே. ஆங்கிலேயரின் ஆட்சிக்காலம்வரை இலங்கையின் வடக்கும் கிழக்கும் ஆட்சிமொழியாக அரியணைகளில் வீற்றிருந்தது தமிழே.

கண்டிய அரசன் ஸ்ரீவிக்கிரமராசசிங்கன் என்கின்ற கண்ணுச்சாமியின் காலம்வரை, அதாவது, 1815 இலே ஆங்கிலேயர் கண்டியைப் பிடித்து ஆட்சிசெய்யும்வரை அங்கே அரசமொழியாக இருந்தது தமிழே.

ஆனால் இன்றைய நிலை என்ன? 1956 ஆம் ஆண்டிலிருந்து சிங்கள மொழிக்கு தமிழன் அடிமைப்படுத்தப்படுகின்றான். 1796 ஆம் ஆண்டிலிருந்து ஆங்கிலத்திற்குத் தமிழன் அடிமைப்படுகின்றான். தமிழ் மொழியும் அரச மொழியாக்கப்பட்டது. ஆனால் நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. சிங்களத்திணைப்பு மேலும் தீவிரப்படுத்தப்படுகின்றது. ஆங்கிலேயர் நாட்டை விட்டுச் சென்றுவிட்டார்கள். ஆனால் ஆங்கில மோகம் நீங்கி விடவில்லை. மென்மேலும் ஓங்கி வளர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது.

இந்தியாவில்

இந்தியாவில் நடந்தது என்ன?

1100 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் - அதாவது கி. பி. 9 நூற்றாண்டுவரை கன்னடமொழி தமிழாகவே இருந்தது. கன்னடர்கள் தமிழர்களாகவே இருந்தனர்.

900 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் - அதாவது கி. பி. 11 ஆம் நூற்றாண்டுவரை தெலுங்கு மொழி தமிழாகவே இருந்தது. தெலுங்கர்கள் தமிழர்களாகவே இருந்தனர்.

700 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் - அதாவது 13 ஆம் நூற்றாண்டுவரை மலையாளம் தமிழாகவே இருந்தது. மலை

யாளிகள் என்றோர் இனமில்லை. எல்லாரும் தமிழர்களாகவே இருந்தனர்.

கடந்த 1100 ஆண்டுகளில் தென்னிந்தியாவிற்குள்ளே மட்டும் எத்தகைய மாற்றம் நிகழ்ந்திருக்கின்றது என்பதை நாம் எண்ணிப்பார்க்கவேண்டும். தமிழ் மொழி பேசிய மக்களில் மூன்றில் இரண்டு பகுதியினர் இன்றைக்குத் தமிழர்களாக இல்லை. தமிழ் நிலத்தின் மூன்றில் இரண்டுக்கும் மேற்பட்ட பகுதி இன்றைக்குத் தமிழர்களின் கைவசமில்லை. தென்னாடு முழுவதும் நம்நாடாயிருந்தது. தமிழ் நாடு என்ற அளவுக்குச் சுருங்கிவிட்டது.

இன்றைக்குத் தமிழ் நாட்டிலே வாழ்கின்ற தமிழ்மக்களின் தொகை ஆறு கோடி. கன்னடமொழிபேசுவோர் நாலுகோடி. தெலுங்கு மொழிபேசுவோர் 9 கோடி. மலையாளம் பேசுவோர் இரண்டு கோடி.

கன்னடமும், தெலுங்கும், மலையாளமும் தமிழிலிருந்து தோன்றாமல் விட்டிருந்தால் இன்றைக்கு இந்தியாவிலே இருந்திருக்கக்கூடிய தமிழினின் தொகை 21 கோடி. தென்னிந்தியாவில் தமிழ்மொழி திரிபடைந்ததினால் மட்டும் இந்த நிலை யென்றால், அகில உலகத்திலும் தமிழ்மொழி திரிந்ததனால், தமிழில் மாற்றம் நடந்ததனால் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய விளைவுகளை நாம் எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும், இதில் வியப்பில்லை. திகைப்பில்லை. என்ன செய்வது தமிழனுக்கு அமைப்பில்லை.

இந்தியாவில் தமிழினம் ஆறுகோடியாகச் சுருங்கி, தமிழ் நாட்டுக்குள் முடங்கிக்கொண்டுவிட்டது. அத்துடன் நின்று விட்டதா? தமிழ் நாட்டில் இன்றைக்குத் தமிழ்மொழியின் நிலைமை என்ன?

தமிழ்நாட்டில்

இந்தியாவையும் அடிமைப்படுத்தி தொடர்ந்து நூற்று ஐம்பது ஆண்டுகள் ஆட்சிசெய்த ஆங்கிலேயரால் ஆங்கிலத்தைத் தமிழர்களிடையே திணிக்க முடியவில்லை ஆனால் முப்பத்தி ஐந்து ஆண்டுகளில் தமிழ் நாட்டை ஆட்சிசெய்த தமிழ்த் தலைவர்கள் தமிழர்களை ஆங்கிலத்தை ஏற்குமாறு செய்துவிட்டார்களே என்று விசனப்படுகின்றார் விடுதலைச் சிறுத்தைகள் தலைவர் தொல். திருமாவளவன் அவர்கள்.

தமிழ் நாட்டில் தமிழ்மொழியை ஆட்சிமொழியாகப் பயன்படுத்தும் சட்டம் 1956 ஆம் ஆண்டு நிறைவேற்றப்பட்டது. ஆனால் இன்றுவரை அது நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. இந்திக்கு எதிராகப் போராடியவர்கள் ஆங்கிலத்தை அரியாசனத்தில் இருத்திவிட்டார்கள். தமிழ் நாட்டில் ஆட்சிமொழியாகத் தமிழ் இல்லை. கல்வி மொழியாகத் தமிழ் இல்லை, நிர்வாகத்தில் தமிழ் இல்லை. நீதிமன்றங்களில் தமிழ் இல்லை. வர்த்தக நிறுவனங்களில் தமிழ் இல்லை. ஆலயங்களில் தமிழ் இல்லை. அடுத்த தலைமுறைக்கு அடுத்த தலைமுறையினர் தமிழை எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவர்களாக இருந்தால். அதில் ஆச்சரியமில்லை. இன்னும் ஐம்பது வருடங்களில் தமிழ் நாட்டிலேயே தமிழ் இல்லை என்று ஆகிவிடக்கூடிய அபாயத்திலே இன்றைக்குத் தமிழ்மொழியின் நிலை இருக்கிறது.

தமிழ்நாட்டிலே தமிழ்மொழியில் தந்தி அனுப்புகின்ற வசதியை இந்த வருடத்திலிருந்து தபால்தந்தித்துறை நிறுத்தி

விட்டது. 1994 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்த வசதிக்கு அண்மையில் மூடுவிழா நடத்தப்பட்டுவிட்டது. இதற்கு அரசு கூறுகின்ற காரணம் தமிழிலே யாரும் தந்திகளை அனுப்புவதில்லை, அவ்வாறு அனுப்பினாலும் மிகவும் குறைந்த வீதத்தினரே அனுப்புகிறார்கள் என்பதுதான்.

பேச்சுவழக்கிலே பிணமாகிப் போய்விட்ட வடமொழியை தன் மூச்சு நின்றபிறகும் பயன்படுத்துகிறான் தமிழன். இறந்த பிறகு நடக்கும் இறுதிக் கிரியைகளில் கூட தாய்மொழிக்கு இடங்கொடுக்காதவன் நம் தமிழன். பிள்ளைக்குப் பெயர்கூட்டு விழாவிலே, புதுவீடு புகும் விழாவிலே, திருமணத்திலே, ஆண்டவனை வணங்குவதிலே எல்லாவற்றிலுமே தாய் மொழியைப் புறக்கணித்து அந்த இறந்துபோன மொழியை இன்னமும் பாராயணம் செய்யும் நிலைமையிலே தமிழன் இருக்கும்வரை தமிழ்வளர்ச்சியில் தடங்கல் இருந்தே தீரும்.

தாய்மொழியையும் அதிலுள்ள இலக்கியங்களையும் மதிக்காமல் வேற்றுமொழிகளுக்குத் தம்மை அடிமையாக்கிக் கொண்டவர்கள் தமிழ்நாட்டில் இருக்கின்ற அளவுக்கு வேறு நாட்டில் இல்லை என்று மகாகவி தாகூர் அவர்கள் கூறினார்கள். அது எவ்வளவு உண்மையான கணிப்பு.

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தை விட்டுத் தள்ளுவோம். வரலாற்றுக்கு உட்பட்ட காலத்தை மட்டுமே கருத்தில் கொள்ளுவோம். அப்படிப் பார்த்தாலும் இன்றைக்கு அகில உலகத்திலும் வாழ்ந்திருக்கக்கூடிய தமிழ் மக்களின் தொகை 24 கோடி. ஆனால் வாழுகின்ற தமிழ் மக்களின் தொகையோ எட்டுக்கோடி.

பதினாறு கோடித் தமிழ்மக்கள் மொழிமாறிப் போனார்கள். வேறு மொழியாகிப் போனார்கள். தனித்தனி இனமாகிப் போனார்கள். இருபத்துநாலுகோடி மக்கள் பேசிக்கொண்டிருக்க வேண்டிய தமிழ் மொழியை இன்றைக்கு எட்டுக்கோடிப்பேரே பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றால் தமிழ் மொழி அழிந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதுதானே வரலாறு நமக்கு வழங்குகின்ற செய்தி?

உலக நாடுகளில் தமிழ்

இன்றைக்கு உலக நாடுகளிலே தமிழ்மொழி எப்படியிருக்கிறது. பிஜீத் தீவுகளில் தமிழர்கள் இருந்தார்கள், தமிழும் இருந்தது. இன்றைக்கு அங்கே தமிழர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தமிழர்களாக இல்லை. தமிழும் அங்கே இல்லை.

மொர்சியஸ் நாட்டிலே தமிழர்கள் இருந்தார்கள். தமிழும் இருந்தது. இன்று அங்கே இருக்கின்ற தமிழர்களுக்குத் தாங்கள் தமிழர்கள் என்று தெரியவில்லை. தமிழும் அங்கே இல்லை.

தென்னாபிரிக்காவிலே இன்றைய கணக்குப்படி ஆறரை இலட்சம் தமிழ் மக்கள் வாழ்கிறார்கள். சில ஆயிரம் மூத்தகுடி மக்கள் மட்டும் தமிழ் பேசக்கூடியவர்களாக இருக்கிறார்கள். அடுத்த பரம்பரையில் தமிழ் மொழிபேசுவோர் அடியோடு எவருமே இல்லாமல் போய்விடுவார்கள்.

மிகவும் செழுமையாகத் தமிழ் மொழி வளர்ந்து வருகின்ற சிங்கப்பூரிலும், மலேசியாவிலும் கூட அடுத்த தலைமுறை ஆங்கிலத்துக்கே தம்மை அர்ப்பணிக்கப்போகின்ற நிலைமை

தெரிகிறது. அங்கெல்லாம் தமிழ்மொழியின் பயன்பாடு குறைந்துகொண்டு வருகின்றது. அதாவது தமிழ்மொழி அழிந்துகொண்டு வருகின்றது.

இவற்றைவிட இன்றைக்கு மேலைநாடுகளிலே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற தமிழ் மொழிக்கு என்ன நடந்துகொண்டிருக்கிறது? ஈழத்திலேயிருந்து புலம்பெயர்ந்து மேலைநாடுகளிலே வாழ்கின்ற தமிழ்மக்களின் எதிர்காலச் சந்ததிகள் பேசப்போகின்ற தமிழ்மொழி இடத்திற்கிடம் வேறுபட்டு, நாட்டுக்கு நாடு மாறுபட்டுத்தானே விளங்கப்போகின்றது?

இங்கிலாந்திலே வாழப்போகின்ற நம் எதிர்காலச்சந்ததிகளின் தமிழுக்கும், சுவிட்சர்லாந்திலே, கனடாவிலே, நோர்வேயிலே, ஜேர்மனியிலே, அவுஸ்திரேலியாவிலே, அமெரிக்காவிலே வழங்கப்போகின்ற தமிழுக்கும் இடையே வித்தியாசம் இருக்கத்தான் செய்யும். அந்தந்த நாடுகளிலே வழங்குகின்ற மொழிகளின் சாயலிலே பல்வேறு வடிவங்களில் தான் தமிழ்மொழி வாழப்போகின்றது.

அந்தந்த நாடுகளின் ஆட்சிமொழிகளிலும், கல்வி மொழிகளிலும் தேர்ச்சிபெறவேண்டிய தேவை புலம்பெயர்ந்த தமிழனுக்கு இருக்கிறது. அந்த மொழிகளே நமது சந்ததிகளின் வாழ்வுமொழிகளாகின்ற சூழ்நிலையின் அவசியம் இருக்கிறது. அதனால் தாய்மொழி என்று சொல்லப்படும் தமிழ்மொழியில் வாழுகின்ற நாட்டில் வழங்குகின்ற மொழியின் வண்ணம் கலக்கும். தமிழ்மொழி தன் தனித் தன்மையை இழக்கும். புதிய மொழியொன்று பிறக்க வாய்ப்பில்லாத அளவுக்கு ஆங்கிலமும், அந்தந்த நாடுகளின் ஆட்சிமொழிகளும் தமிழ்மக்களின் வாழ்வுமொழியாகிவிடும். அதனால் தமிழன் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலெல்லாம் காலப்போக்கிலே தமிழ்மொழி காணாமல் போய்விடும்.

ஏறத்தாழ எட்டு இலட்சம் புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்களின் எத்தனையோ இலட்சம் எதிர்காலச் சந்ததிகள் காலப்போக்கில் தமிழ் மொழியை மறந்துவடுவார்கள். முற்றாகத் துறந்துவிடுவார்கள்.

தமிழன் நாடுவிட்டு நாடு சென்றதால், அல்லது செல்லவேண்டி ஏற்பட்டதால் வந்தது இந்தக்கேடு. ஆனால் இதைவிட பெரிய தீமை தமிழ்மொழிக்கும், தமிழ் இனத்திற்கும் இப்போது வந்திருக்கிறது.

வீடுதேடிப்புகுந்து தமிழ் மொழி சிதைக்கப்படுகிறது. தமிழ் மொழி அழிக்கப்படுகின்றது. தமிழினம் குறைக்கப்படுகின்றது. ஆம் சிங்களவர் திட்டமிட்டுத் தமிழ்மொழியை அழித்தார்கள், தமிழினத்தைக் கொன்று குவித்தார்கள், தமிழ் நிலத்தை குறைத்தார்கள் என்று நாம் வரலாற்றை தூக்கிக் காட்டுகின்றோம். அது உண்மைதான். அதற்காகத் தான் அவற்றைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்காக அங்கே ஒரு போராட்டம் நடந்துகொண்டிருக்கிறது.

ஆனால் சிங்களவர் அழித்ததைவிடத் திட்டமிட்டுத் தமிழினத்தை அழித்தவர்கள், இன்னும் அழித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் ஆரியர்கள். வேண்டுமென்றே தமிழைச் சிதைத்து, வேறு மொழிகளோடு குழைத்து தொலைக்காட்சியினூடாக ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் அனுப்பிக்கொண்டிருக்கிறார்கள், ஆரியர்கள். இதற்கெதிராக எந்தப் போராட்டமும் நடைபெறவில்லை.

ஆனால் அற்ப பதவிகளுக்காகவும், அதிகாரச் சுகங்களுக்காகவும் ஆரியர்களுக்கு ஆலவட்டம் வீசிப்பிழைக்கின்ற தமிழர்கள் நடாத்துகின்ற தொலைக்காட்சிகள் கூட இன்றைக்குத் தமிழ்மொழியைக் கொச்சைப்படுத்துகின்றன. குத்திக் கிழிக்கின்றன.

தமிழ்மொழியை அழிப்பதுவே தங்கள் தலையாய பணி என்பதுபோலச் சில தமிழ்த் தொலைக்காட்சிகள் நிகழ்ச்சிகளை நடாத்துகின்றன. பெரும்பாலான நிகழ்ச்சிகளில் ஒரு வசனத்தில் கூட முற்று முழுதாகத் தமிழை உபயோகப்படுத்தாத அளவுக்கு தமிழ்மொழி தமிழ் நிகழ்ச்சிகளில் தவிர்க்கப்படுகின்றது. புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலும் தமிழ் தொலைக்காட்சிகள் புகுந்துவிட்டன. அங்கெல்லாம் தமிழ்மொழி அழிகின்ற வேகத்தை அதிகரிப்பதில் அவை முதன்மை வகிக்கின்றன.

ஆனானப்பட்ட திரைப்பட நிறுவனங்களையும் பட மாளிகைகளையும் மூடவைத்துத் திரைப்படத் தொழிலையே விழுங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற தமிழ்த் தொலைக்காட்சிகள் வீட்டுக்குவீட்டு நுழைந்து அசுரவேகத்துடன் தமிழர்களிடமிருந்து தமிழ்மொழியை அழித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

இதுதான் இன்று தமிழ்மொழியை எதிர்நோக்கியுள்ள, தமிழினத்தை எதிர்நோக்கியுள்ள அபாயம். இதை நீக்கு வதற்கு என்ன உபாயம், தமிழனுக்கென்று ஒருநாடு இல்லை. தமிழனுக்குகென்றொரு அரசு இல்லை.

எனவே தமிழின் அழிவைத் தடுக்க முடியவில்லை. தமிழினம் சுருங்குவதைத் தடுக்க முடியவில்லை. தமிழ்மொழி மேலும் பரந்து தழைக்க முடியவில்லை.

தமிழறிஞர் பேராசிரியர் மு. வரதராசன் அவர்கள் தமது மொழிப்பற்று என்ற நூலிலே பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார் “உண்மை இதுதான். இதை யாரும் மறைத்துப் பயனில்லை. தமிழ் பலவளம் படைத்துப் பல மொழிக்கும் தாயாகும் பெருமையும் பெற்றுத் தொன்மைச் சிறப்புடையதாய் விளங்குவதாகப் பெருமை கொள்ளலாம். அதனால் அது வாழ முடியாது. மொழியின் உயிர் புலவரிடம் இல்லை. பொது மக்களின் உள்ளத்தில்தான் உள்ளது. மக்களின் வாழ்க்கை அரசியலை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஆகையால் எந்த மொழி அரசியல் மொழியாக விளங்குமோ அந்த மொழிதான் மக்கள் மொழியாக விளங்கும். நேற்றுத் தோன்றிய கொச்சை மொழியாக இருந்தாலும் அரசியல் மொழியானால் அது ஓங்கி வளர முடியும். உலகம் தோன்றிய நாளில் தோன்றிய பண்பட்ட மொழியாக இருந்தாலும் அரசியல் மொழியாக விளங்கவில்லையானால் வாழ வழி இல்லை. ஆகவே தமிழ் நாட்டின் ஆட்சி தமிழில் நடைபெற்றால்தான் தமிழர் தமிழைக் கற்றுப் போற்றுவார்கள், தமிழ் வாழ வழி உண்டு, இல்லையானால் இல்லை” என்று 1960 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்பே சொல்லியிருக்கிறார், மு.வ.

சிறிய நாடுதான் சிறீலங்கா. ஒருகோடிப்பேர்தான் இன்றைக்குச் சிங்கள மொழி பேசுகின்றார்கள். சிறீலங்கா ஒன்றுதான் சிங்கள மொழி வாழ்கின்ற நாடு. ஆனால் சிங்களம் சிறீலங்காவில் ஆட்சிமொழி மட்டுமல்ல, ஆள்கின்ற மொழியும் அதுதான். எனவே அந்த மொழிக்கு ஆயுட்காலம் அதிகம். இன்றைக்கு எட்டுக்கோடிப்பேர் பேசுகின்ற தமிழ் மொழி

அழிந்தாலும், ஒரு கோடிப்பேர் பேசுகின்ற சிங்களமொழி அழிவதற்கு வாய்ப்பில்லை. ஏனென்றால் அந்த மொழிக்கு ஓர் அரசு இருக்கிறது. அந்த மொழிக்கென்றொரு நாடு இருக்கிறது. அந்த நாட்டின் ஆட்சி மொழியாக அந்த மொழி கோலோச்சுகின்றது.

ஆக, தமிழர் தாயகங்கள் சுருங்கி வருகின்றன. சுருங்கி வரும் தாயகங்களிலும் தமிழ்மொழி அழிந்துவருகிறது. புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் தமிழ் மொழி மறைந்து வருகின்றது. இப்படியே தொடருமானால் இன்னும் ஒரு நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் தமிழ்மொழி இந்த உலகில் இல்லாமல் போய்விடும் என்ற கருத்தை எளிதாக நாம் புறந்தள்ள முடியாது.

இலங்கையிலே கடந்த இருபத்தைந்து வருடங்களுக்குள் மட்டும் எண்பதினாயிரம் தமிழ் மக்கள் உயிரிழந்திருக்கிறார்கள்.

இங்கிலாந்தில் 18 ஆம் நூற்றாண்டுவரை நீதிமன்ற மொழியாக ஆங்கிலம் இருக்கவில்லை. ஏறத்தாழ 500 ஆண்டுகள் போராடியபின்னர் 1731 ஆம் ஆண்டில்தான் இங்கிலாந்துப் பாராளுமன்றத்திலே நீதிமன்றமொழி ஆங்கிலம் என்றும், ஆங்கிலத்தை நீதிமன்றங்களில் பயன்படுத்தத் தவறினால் 50 பவுன் தண்டம் எனவும் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது.

உசாத்துணை : 1 தமிழின் கதை, புலவர் செந்துறை முத்து.

- 2 இனிய நந்தவனம் மாத இதழ் மே 2005.
- 3 யாதும் ஊரே. இதழ் 80
- 4 உலகத் தமிழர் பேரமைப்பு தொடக்க விழா மாநாட்டு மலர் (பக்கம் 34)

1. எஸ். பி. எஸ். வானொலிச் செய்தி (தமிழில் தந்தி அனுப்பும் வசதி நிறுத்தப்பட்டது பற்றி) 26.05.2006
2. உலகத்தமிழர் பேரமைப்பு தொடக்க மாநாட்டு மலர் 2002.

குறிப்புக்கள் :

1. தமிழ்நாட்டில் தமிழ் அழிகிறது.
2. இந்திக்கு எதிராகப் போராடியவர்கள் ஆங்கிலத்தை அரியாசனத்தில் இருத்திவிட்டார்கள். (யாதும் ஊரே கட்டுரைகளைப் பார்க்க)
3. இலங்கையில் ஆங்கிலத்தை குழந்தைகளின் பயிற்று மொழியாக்கும் மோகம் அதிகரித்து வருகின்றது.
4. புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் எப்படியும் இன்னும் சிலவருடங்களில் தமிழ் அழிந்துவிடும். பிஜித்தீவுகளைப்போல, தென்னாபிரிக்காவைப்போல. மொரீசியஸ்தீவு போல ஆகிவிடும். அந்தந்த நாட்டு மொழி தமிழர்களை விழுங்கிவிடும் (பார்க்க உலகத் தமிழர் பேரமைப்பு மாநாட்டு மலர்)
5. தமிழிசை - இன்று கர்நாடக இசையாகி, வேற்று மொழியில் பாடுகிறார்கள்.
6. தமிழில் குடமுழுக்குச் செய்தால் தீட்டு என்று இந்துமதபீடம் சொல்கிறது.

நடத்துனரின் விசில்
ஒலியால் பயணிகளை ஓர்
உலுப்பு உலுப்பிவிட்டு
பாலத்தின் நடுவில் நின்று விட்டது, பேருந்து.

“கீழே எறங்கிக்கிங்க பெரியவரே.”

“நாந்தான் ஊர்லே எறங்கினதும் கடையிலே வாங்கிக் குடுத்திர்றேன்னு சொல்றேனே கண்டக்டர்.”

“வீட்டுக்கு வீடு வண்டிய நிறுத்த முடியாது. எறங்கிக்கங்க.”

பின்னால் வந்த வாகனங்கள் இடைவிடாது எழுப்பிய பேரொலியில் அந்தப் பழைய பாலம் அதிர்வது போலிருந்தது.

பயணிகளின் கோபம் சீட்டு வாங்காத மனிதரை நோக்கித் திரும்பியது.

“கையிலே காசில்லேன்னா ஏன் பெரியவரே வீட்டை விட்டு வெளியே வர்றீங்க? நாங்க காலா காலத்திலே ஊர் போய்ச் சேரணும். எறங்கிக்கங்க இல்லேன்னா நாங்க எறக்கி விடவா?”

ஆனாலும் மனிதர் இறங்குவதாய் இல்லை. “என்னை எறக்கி விட்டுருவீங்களா நீங்க?”

வாக்கு
வாதம் வலுத்து
விட்டது.
நெடுநேரமாகத்
தூங்கிக்
கொண்டிருந்த ஒரு
பயணி, இந்த
அமளியில்
திடுக்கிட்டு
விழித்துக் கொண்டு
கண்களைக்

எமன்ஷரும் கருறும்

ச.பஞ்சவர்ஷம் - மகார

கசக்கினார்.

“என்ன சண்டைச்சத்தம்? ஏன் வண்டி நடுப்பாலத்திலே நிக் குது?”

“இங்க ஒரு குருசேத்திர யுத்தமே நடந்துக்கிட்டு இருக்கு. நீங்க என்னடான்னா தூங்கி எந்திரிச்ச சாவகாசமா விவரம் கேக்கிறீங்க. அங்க பாருங்க, ஒரு பெரியவர் காசில்லாம வண்டியிலே ஏறிக்கிட்டு கண்டக்டரோட தகராறு பண்ணிக்கிட்டிருக்காரு.”

“கண்டக்டர், இங்க வாங்க. அவர் டிக்கெட்டுக்கு எவ்வளவு ரூபா?”

பயணிகளின் பார்வை இவர் பக்கம் திரும்பிற்று.

“பதினெட்டு ரூபா”

“இந்தாங்க ரூபா. வண்டிய எடுக்கச் சொல்லுங்க.

வண்டி புறப்பட்டது. பிற பயணிகளால் ஏனனத்தோடு பார்க்கப்பட்ட சீட்டு வாங்காத அந்தப்பயணி கம்பியை பிடித்தபடி இவரை நோக்கி வந்தார்.”

“ஓங்களுக்கு பெரிய மனசு. நன்றி சார்.”

இருவரும் ஒருவரையொருவர் ஏறிட்டுப் பார்க்க, இருவர் முகத்திலும் திகைப்பும் வியப்பும் மின்னலிட்டன....

“நீங்க... நீங்க குருமூர்த்தி இல்ல.”

“ஆமா, நீங்க சீனு ... சீனுவாசன் தானே?”

இருவரும் ஒருவர் கையை ஒருவர் பற்றிக் கொண்டார்கள். கண்கள் கலங்கிவிட்டன. ஒரு பயணி, வேறு இருக்கைக்கு மாறி இவர்கள் அருகருகே அமர உதவினார்.

“என்னாலே நம்பமுடியலே சீனு. இத்தனை வருசம் கழிச்சு மறுபடி நாம் சந்திப்போமனு நம்பவே முடியலே சீனு.”

“ஆமா குரு. எனக்குந்தான். நான் உன்கிட்டே கூட சொல்லாமே இந்தியாவுக்கு வந்திட்டேன். எத்தனை ரணம், எவ்வளவு வலி! நீ எப்ப இந்தியாவுக்கு வந்தே?”

“ஓனக்குப் பிறகு பத்து வருசம் கழிச்சு”

“நீ மட்டுந்தான் வந்தியா?”

“என்ன குரு பேசமாட்டேங்கிற? நான் உன்கூட நெறையப் பேசனும். நீ என் வீட்டுக்கு வரணும்”

“எதுக்கு?”

“நான் சீக்கிரம் செத்துருவேன். இல்லேன்னா கொன்னுரு வாங்க!”

சீனுவாசன் குரலில் மரணபயம் வெளிப்பட்டது. பக்கத்துப் பயணிகள் ஆச்சரியத்தோடு இவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒரு ஊரின்
பேருந்து
நிறுத்தத்தில்
இருவரும் இறங்கி
நின்றார்கள்.

“இதுதான் உன்
ஊரா சீனு.”

“இல்ல குரு. என் ஊரு வேறே. இது என் பொண்டாட்டியோட ஊரு. நான் இங்கே வந்து முப்பத்தஞ்சு வருசமாச்சு.”

“முப்பத்தஞ்சு வருசமா?”

“ம். அந்த சீனு எப்பவோ செத்துட்டான். இப்ப நீ பாத்துக்கிட்டிருக்கிற சீனு ஆன்மா இல்லாத வெறும் கூடு.”

“சரி வா டு குடிக்கலாம். எத்தனை வருசமாச்சு!”

அங்கிருந்த கடையொன்றில் வடை சாப்பிட்டு தேனீர் அருந்தினார்கள். இடையில் யார் யாரோ ஏதோ விசாரித்தார்கள்.

செம்மண்சாலை, ஒற்றையடிப்பாதை, கண்மாக்கரை என்று அழைத்துக்கொண்டு போனான் சீனு? ஆங்காங்கே அமர்ந்து மேல்மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்க இருமினான். “ஓனக்கு என்ன சீனு? இந்த வயசுக்குள்ளேயே ஏன் இப்பிடி ஆயிட்டே? எவ்வளவு கம்பீரமா இருந்தவன் நீ.”

“எதைச் சொல்ல? அமுதவல்லிக்கு நான் செஞ்ச துரோகம் என்னை துரத்திக்கிட்டேயிருக்கு குரு. எப்பவாவது ஒரு தடவை அவள சந்திக்கமாட்டமங்கிற நப்பாசையிலதான் உசிர் ஓட்டிக்கிட்டு இருக்கு. அவ எங்க இருக்கானனு தெரியுமா குரு?”

“தெரிஞ்சு என்ன பண்ணப் போறே? உன் பெண்டாட்டி பிள்ளைங்க - உன் குடும்பம் - எப்பிடி இருக்கு. அதைச் சொல்லு”

“நாப்பது வருசம் இருக்குமா... கண்டியிலே கடைசியா ஒரே எடத்தில வேலை பார்த்தமே... அப்பதானே அமுதவல்லிய சந்திச்சேன்... அவளோட ஒருமாசம் வாழ்ந்த வாழ்க்கையை எப்பிடி மறக்க? ஆனாலும் நான் அவளுக்குத் துரோகம் பண்ணிட்டேன் குரு. எங்கப்பாவும் அம்மாவும் எனக்கு முன்னாலேயே இந்தியாவுக்கு வந்திட்டாங்க... அது ஒனக்கே தெரியும். அப்பா சாகக் கெடக்கிறதா ஒரு தந்தி வந்திச்சே... நீயும் தானே அதைப் படிச்சே?”

“ம், சொல்லு”

“நான் இந்தியாவுக்கு வந்ததும் தன்னை சிறு வயசிலே வளர்த்த அக்கா மகளைக் கல்யாணம் பண்ணணும்னு சத்தியம் வாங்கிட்டு அப்பா செத்துப் போய்ட்டார். என்னோட அத்தை மகளுக்கு கால் ஊனம். ஒரே பொண்ணு. உறவும் சொத்தும் என் ஆன்மாவை ஊனமாக்கிடுச்சு. இலங்கைக்கு எந்த முகத்தோட வர? நான் செல்லரிச்ச கூடாயிட்டேன், குரு!”

“ம்..”

“எனக்கு ரெண்டு பையன்ங்க, ரெண்டு பொண்ணுங்க. அவங்க நல்லாத்தான் இருக்காங்க. பொண்டாட்டி செத்து அஞ்ச வருசமாச்சு. ஒரு பீடி குடிக்கக் கூட பிள்ளைங்ககிட்ட கையேந்திர நெலமை. சொத்து மட்டும்தான் அவங்களுக்கு முக்கியம். செலவு செஞ்ச வைத்தியம் பாக்க நாதி இல்லாதவனா ஆயிட்டேன். என்னோட நண்பர் ஒருத்தர் வீட்டுக் கல்யாணத்துக்குப் போக மருமகள் கிட்டே கெஞ்சித்தான் பணம் வாங்கிட்டு வந்தேன். திரும்புற நேரம் யாரோ ஒருத்தன் பஸ்ஸுக்கு வச்சிருந்த பணத்தைத் திருடிட்டுப் போய்ட்டான். அது கூட நல்லதாத்தான் போச்சு. இல்லேன்னா ஒன்னை சந்திக்காமலேயே செத்துப் போயிருப்பேன், குரு.”

பெரிய ஆலமரம் ஒன்றின் நிழலில் அமர்ந்து கொண்டார்கள். குருமூர்த்தியின் கையைப் பற்றிக் கொண்டு அழ ஆரம்பித்தான், சீனுவாசன்.

“குரு... ஏன் அமுதவல்லியப் பத்தி பேசவே மாட்டேங்கிறே? அவ மறு கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டாளா? அவ உயிரோடவாவது இருக்காளா... சொல்லு குரு...”

“அவ உயிரோட இருக்கா சீனு.”

‘கடவுளே!’

சீனுவின் கண்களில் கண்ணீர் பொங்கி வழிந்தது. நாலைந்து பேர் ஆலமரத்தடியை நோக்கி வர, “இங்க பேசவேணாம். வா என் குடிசைக்கேப் போயிரலாம்.” என்ற

சீனுவாசன், குருவின் கையைப் பற்றிக் கொண்டு வேகமாக நடந்தான். நடை தள்ளாடிற்று. மூச்சு வாங்கிற்று. ஆனாலும் நடையில் ஒரு பரபரப்பு!

குடியிருப்பு பகுதியிலிருந்து விலகிய ஒற்றையடிப் பாதை வழியாக ஒரு தோட்டத்தின் மூலையிலிருந்த குடிசைக்கு அழைத்துச் சென்றான். தென்னங்கிடுகிலான மறைப்பைத் தள்ளி வைத்துவிட்டு “உள்ளே வா குரு” என்றான்.

உள்ளே ஒரு கயிற்றுக் கட்டில். பழைய பத்திரிகைகளும் சில பழைய புத்தகங்களும் தாறுமாறாக் கிடந்ததை ஒழுங்கு படுத்தி உட்காரச் சொன்னான்.

மூலையில் தண்ணீருடன் ஒரு மண்பாணை. கயிற்றில் இரண்டொரு துணிமணிகள், ஒரு லாந்தர் விளக்கு.

“கட்டிலிலே படுத்து ஓய்வெடு குரு. தோட்டத்திலே நான் போட்ட வெள்ளிரிகாய்ச்சுக் கெடக்கு. பறிச்சுக்கிட்டு வர்றேன்.” என்று வெளியே போன சீனு இரண்டே நிமிடத்தில் திகிலும் பதைபதைப்புமாய் ஓடி வந்தான். வாய்குளற “எமன், எமன்.” என்றான் “பதட்டப்படாதே சீனு” என்று அவனது கையைப் பற்றி கட்டிலில் அமர வைத்தான் குரு.

“எனக்கு குறி வச்சிட்டாங்க குரு. இனிநான் தப்ப முடியாது”

“என்ன உளர்றே?”

“அங்க பாரு.”

சீனு குடிசைக்குள் குனிந்து நின்றபடியே கிழக்குத் திசையைச் சுட்டிக்காட்டினான். நாடோடி இனத்தைச் சேர்ந்த இரண்டு பேர் பேசிக்கொண்டு நிற்பது தெரிந்தது. அருகில் இன்னொரு நபர்.

“அவங்கதான் என் உயிரைப் பறிக்கப்போற எமன் குரு.”

“என்ன சொல்றே சீனு?”

“ஆமா குரு! நீ இந்தப் பகுதிக்குப்புதுசு. அந்த இனத்துக்காரங்க ஊருக்குள்ள வந்தா அதுக்கு அர்த்தம் என்ன தெரியுமா? எமன் யாரையோ இழுத்துக்கிட்டுப் போகப் போறான்னு அர்த்தம். அவங்க எடத்தையும் ஆளையும் அடையாளம் பாத்துட்டுப் போக வந்திருக்காங்க”

“புரியலே சீனு.”

“இந்த ஊர்லே ரொம்பகாலமா ஒரு வழக்கம் இருந்துக்கிட்டு வருது. வயசானவங்க நோய்வாய்ப்பட்டு நடக்க ஒடக்க முடியாமப் போனாலோ, ஒழைக்க லாயக்கில்லாத தண்டச் சோறுன்னு ஆனாலோ இந்த நாடோடிகளுக்குப் பணம் குடுத்து ஊருக்குள்ள வரவழைச்சு ஆளை அடையாளம் காட்டுவாங்க. அவங்க ராத்திரி நேரத்திலே வந்து சாப்பாட்டிலே விசம் கலந்தோ இல்லே வேறே வழியிலேயோ காதும் காதும் வச்சாப்பல கதைய

முடிச்சிட்டுப் பணத்தை வாங்கிட்டுப் போயிருவாங்க. மறுநாள் ஊரும் ஓறவும் தூக்கிப் பொதைச்சிட்டு அடுத்த வேலையைப் பாக்கப் போயிரும். அங்க அடையாளம் காட்டிக்கிட்டு நிக்கிற மூணாவது நபர் வேற யாருமில்ல குரு. என்னோட மச்சான். என் பொண்டாட்டியோட தம்பி.”

குரு மூர்த்தியின் பார்வை, எமகிங்கரத் தோற்றத்தை நினைவூட்டுவது போல் நீண்டு கிடந்த மலைத் தொடரில் பதிந்து கிடந்தது.

“நான் சாவுக்குப் பயப்புடலே குரு. அமுதவல்லியப் பார்க்காமே, அவக்கிட்டே மன்னிப்புக் கேட்காமே சாகப்போறங்கிற வேதனைதான் என்னைக் கொல்லுது. குரு... நீ அவளைப் பார்த்தா நான் கடைசி வரைக்கும் அவளையே நெனச்சு உருகி உருகி மாண்டு போனேன்னு சொல்லுவியா?”

மாறுவேடம் பூண்ட எமனின் தூதுவனைப் போல் அந்த மலைத் தொடரில் இருள் இறங்கிற்று.

அழுது, புலம்பித்தவித்து ஓய்ந்து போய் கட்டிலில் கிடந்தான் சீனுவாசன்.

லாந்தரை எரியவிட்ட குருமூர்த்தி “எழுந்திரு சீனு” என்றான்.

திடுக்கிட்டு எழுந்து உட்கார்ந்த சீனுவாசன், “ஐயோ, என்னைக் கொண்டுடாதே” என்று அரற்றினான்.

“நான் எமனின் தூதன் இல்லே. குரு! நீ அமுதவல்லியப் பாக்கணுமா வேண்டாமா?”

“பாக்கணும், பாக்கணும். அடுத்த விநாடியே செத்துப் போயிரணும்!”

“சரி, இந்தத் துணிமணிகளைப் போட்டுக்க.”

சீனுவாசன் அவசரம் அவசரமாகக் குரு கொடுத்த துணிமணிகளை அணிந்து கொண்டான். குரு ரூபாய் நோட்டுகளைச் சட்டைப் பையில் திணிக்க, “பலி குடுக்கப் போற ஆட்டுக்கு மாலை போடுறாப் பயமா இருக்கு குரு.” என்றான்.

“இதப்பார் சீனு. அமுதா மறுகல்யாணம் பண்ணிக்கலே. அவ இப்போ யாருமில்லாத அநாதையா இந்த அகதிகள் முகாமிலே இருக்கா. நீயார் கண்லேயும் படாமே போயிரு.”

குரு கொடுத்த முகவரி சீட்டை வாங்கிப் பையில் பத்திரப்படுத்திக் கொண்ட சீனு அவனைக் கட்டித்தழுவி விட்டு அங்கிருந்து வெளியேறி இருளில் மறைந்து போனான்.

கயிற்றுக் கட்டிலில் அமர்ந்த குருமூர்த்தியின் உதடுகளில் வினோதமான புன்னகையொன்று தோன்றி மறைந்தது. ‘ம்... கடைசிவரைக்கும் என் குடும்பத்தைப் பத்தி அவனுக்கு கேக்கவே தோணலையே.’

லாந்தர் விளக்கு காற்றில் அணையப்போய் மறுஉயிர் பெற்றாற்போல் ஒளியை உமிழ்ந்து கொண்டிருக்க, பையிலிருந்த காகிதம் ஒன்றை உருவியெடுத்து எனது மகன்களுக்கு என்று எழுதத் தொடங்கினான், குருமூர்த்தி.

‘எனக்காக ஆதரவற்ற முதியோர் இல்லங்களைத் தேடியலைந்து சேர்ந்து போயிருப்பீர்கள். அந்தச் சிரமம் இனி வேண்டாம். நான் தற்செயலாக வந்து சேர்ந்திருக்கிற இந்த ஊரில் வேண்டாத முதியோர்களை கூலிக்கு ஆள் வைத்தே

தீர்த்துக்கட்டி விடுவார்களாம். வாயில் நேரடியாக விசத்தை ஊற்றுவார்களா, உணவில் கலந்து கொடுப்பார்களா அல்லது கழுத்தை நெரிப்பார்களா, தூக்கில் தொங்கவிடுவார்களா என்று தான் தெரியவில்லை..’

குடிசைக்கு வெளியே காலடி ஓசை கேட்டது. எழுதுவதை சட்டென்று நிறுத்திவிட்டு கட்டிலில் சாய்ந்து கண்களை மூடிக் கொண்டான் குருமூர்த்தி.

◆

போராளிப் பெண்கள் எழுதக்கூடிய சிறுகதைகள் நாவல்கள் கவிதைகள் என்பவை தமிழுக்குப் புதியவை. இதற்குமுன் இப்படி ஒரு மரபில் இந்த வடிவம் உருவானதாக நம்மால் சொல்ல முடியவில்லை. இந்தப் பிரிவுனுடைய இன்னுமொரு வடிவமாக போரினால் புலம் பெயர்ந்து வாழ்பவர்களிடமிருந்து வேறொரு பரிமாணத்தில் புதிய இலக்கியமும் உருவாகிவருகிறது. அதனை ஒரு காலத்தில் “புலம் பெயர் இலக்கியம்” என்று சொன்னார்கள். இப்பொழுது அச்சொற்றொடர் அவ்வளவு பொருள் சார்ந்ததாக இல்லை என்ற விமர்சனம் வந்ததினால் இப்பொழுது அதிகமாக அச்சொற்றொடரைப் பயன்படுத்துவதில்லை. ஆனால் அது போர்சார்ந்த இலக்கியம்தான். போரினால் வெளியேறி அகதிகளாக வாழ்ந்தவர்களின் அகதி மனநிலைசார்ந்த ஒரு இலக்கியம் என்பதும் தமிழுக்குப் புதியபரிமாணமாகக் கிடைத்துள்ளது. இந்த அகதி மனநிலை என்பது அதுதான் அந்த Diaspora என்று கூடச் சொல்லுகிறார்கள். அதைத்தான் “அலைவு உழல்வு” என்று சொல்கிறோம். யூதர்கள் பல நூற்றாண்டுகளாக கி.பி.9,10 இல் தொடங்கி உலகம் முழுவதும் அலைக்களிக்கப்பட்டு அவர்கள் வாழ்கிற வாழ்வு முறை சார்ந்து ஒரு புதுவகையான அறிவுசார்ந்த செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டு வருகிறார்கள். உலகில் மிக அதிகமான விஞ்ஞானிகள், அறிவாளிகள் அந்த இனத்திலிருந்து உருவாகியிருக்கிறார்கள் என்பது வரலாறு. அதைப்போலவே இந்தத் தமிழ் அலைவு உழைவினால் உலகம் முழுவதும் சென்று அகதிகளாக வாழக்கூடிய இந்த மனிதர்களிடமிருந்து புதுவகையான பல இலக்கிய வடிவங்களும் வகைகளும் நமக்கு வந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்த வகையில் தமிழில் இந்தப் போரினால் புதுவகையான ஆக்கங்களுக்கான ஒரு மிகுந்த விரிந்த பரிமாணம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றுதான் நான் கருதுகிறேன்.

- ஞானம் 79 நேர்காணலில் பேராசிரியர், முனைவர் வீ. அரக

ஸண்ணின்

ஆளுமை என்ன? ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் ஆளுமையில் வேறுபாடு உண்டா. ஆளுமையின் கூறுகள் ஆளுக்காள் வேறுபடுமா? இவ்வினாக்களுடே முகிழ்ந்த விடைகளை

வரலாற்றாதாரங்களோடு ஓரளவு ஆராய்வது தான் இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

“பலமாயிரு அத்தோடு தைரியமாயிரு” “Be Strong and be Brave” சொல்லியவள் பதினெட்டு வயதே நிரம்பிய ரோசா ரொபோட்டா. யூதர்களைப் பூண்டோடு அழிக்கும் தொழிலை மேற்கொண்ட ஹிட்லர், போலந்திலே பல சிறைச்சாலைகள், நச்சுவாயு மண்டபங்கள், சவச்சாலைகளைக் கட்டிவைத்தான். யூதர்களோடு, தனது கொள்கைகளை எதிர்க்கின்ற மற்றவர்களும் அடைக்கப்பட்டார்கள். அவர்களிற் பலர் ஜேர்மனிய தொழிற்சாலைகளில் வேலைசெய்யும்படி பணிக்கப்பட்டார்கள். ஒவ்வொருநாளும் ஆயிரக்கணக்கில் நச்சுவாயு அறைக்குள் அடைத்து வாயுவை மெல்லக் கசிய வைப்பார்கள். 10 நிமிடத்தில் உயிரற்ற சடலங்களை எடுத்து மோதிரம், கடிகாரம் பவுன் கட்டப்பட்ட பற்களையும் கூட புடுங்கிக் கொண்டு சவச்சாலைக்குள் போட்டு எரித்து விடுவார்கள்.

கற்றுக்கொண்டு ஆளுமைப்படுகிறது.

ஆளுமை பல்வேறு சிக்கலான கூறுகளை அல்லது உணர்ச்சிக் குவியல்களின் கலவைகளைக் கொண்டது. கல்வி உறுதுணையாக, சிந்தனைகள், எதிர்கால இலக்குகள், விழுமியங்கள், நுண்மதிசார் திறன்கள், நட்புமுறை, குடும்ப அமைப்பு, பல்கூட்டுமுறை, சமூகப் பங்களிப்பு, சாதி, இனம், உடமைகள், அங்கத்துவ உரிமைகள், எனப்பலவற்றோடு பண்பாட்டுக் கூறுகளும் அமைந்து சூழலுக்கேற்ற பொருத்தப்பாடு காணுதலாகும்.

எரிக் எரிக்சன், சிக்மன்ட் புரோயிட் போன்ற பல உளவியலாளர் வயதுக்கேற்ற வகையில் ஆளுமையை விளக்க, அதன் பொருத்தமின்மையை ரோசலினட், சிட்டி போன்ற பெண் உளவியலாளர் மறுத்து ஆண்களை விட பெண்கள் முன்னதாகவே முதிர்ச்சி அடைந்து விடுகிறார்கள் என்பதை நிரூபித்திருக்கிறார்கள். (Maturity comes early for the Girls)

எப்படி ஆண் எழுத்தாளர்கள் பெண்களின் பெயருக்குள் ஒளிந்து கொண்டு எழுதுகிறார்களோ, அப்படியே தற்போது வாசிப்பில், கணிதத்தில், தொழில்நுட்பத்தில் ஆண்கள் உயர்ந்து நிற்கிறார்கள் என்பது போன்ற ஆய்வுகள் பெண்கள் பெயரில் முளைத்துக் கொண்டு வருகின்றன.

உடற்பலம் இல்லாவிட்டால் சீக்கிரமே மண்ணோடு மண்ணாகப் போகவேண்டியதுதான். ஏற்ற, அளவான, சத்துநிறைந்த உணவை உட்கொண்டு தேவையான அளவு

பலமாயிரு அத்தோடு தைரியமாயிரு!

ரோசா ரொபோட்டா போன்ற இளம்கைதிகள் வெடிமருந்துத் தொழிற்சாலை ஒன்றில் கடுமையாக வேலை வாங்கப்பட்டனர். ரோசாவின் யுக்திப்படி தோழியருமாக சட்டைவிழிம்பில் சிறிது சிறிதாக வெடிமருந்து சேர்த்து வெளியே ஒரு சவச் சாலையை எரித்துவிட்டனர். விசாரணையில் அகப்பட்டுக் கொண்ட அவர்கள் நான்கு நாட்களாகச் சித்திரவதைக்குட்பட்டு தூக்கிலிடப்பட்டனர். சிறையிலிருந்து உலகப் பெண்களை நோக்கி விடப்பட்ட செய்திதான் ‘பலமாயிரு அத்தோடு தைரியமாயிரு’ அதாவது உடற்பலமும் மனோதிடமும் எனக் கொள்ளலாம்.

உளவியலாளர்கள் எதிரும் புதிருமாகத் தம் ஆய்வுகளை வெளிப்படுத்தி வருகின்றனர். அதிலுங்கூட ஆண் பெண் வேறுபாடும் ஆணாதிக்கமும் காணப்படுகின்றன.

ஆளுமை என்பது, உள்ளார்ந்த ஒரு உந்துதலான சிறிதளவு பரம்பரை அலகுகளோடு பிறந்தாலும், வயது, கல்வி அனுபவங்களால் வளர்ச்சியடைகிறது. தமது தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் போதே சமூக ஊடாட்டம் ஏற்பட, சமூகமயமாக்கல் நடைபெறுகிறது. தமக்கு நாட்டம் உடைய விடயங்களில் கூடிய தேடல் செய்கிறது. ஈற்றில் தன்மயமாதல் மூலமோ அல்லது தன்வயமாதல் மூலமோ சமூகத் தொடர்பு சித்திக்கிறது. அந்த உயிரி தன் சமூகத்துக்கு ஏற்றவாறு தன் நடத்தைகளைக்

உடற்பயிற்சியும் செய்தால் உடம்பு பலமாக இருக்கும். ‘உடம்பார் அழியின் உயிரார் அழிவர்’ எனத் திமுமூலரும் சொல்லி இறைவனை நீண்டகாலம் வழிபடவேண்டுமானால் உடலைப் பேணிப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்கிறார். அப்போது தொற்று நோய்கள் நம்மை அணுகவியலாது, பிறர் தீங்கிழைக்க முயலும் போது எதிர்க்கும் உடற்பலம் இருக்கும். வன்முறையைக் கண்டு அஞ்ச வேண்டியதில்லை.

உணவைக் குறைத்தல் (Dieting) எனும் பெயரால் தின்னாமல் குடியாமல் மெலியவைக்கும் போது புலவர்கள் மெல்லியலார் எனும் பட்டத்தைச் சூட்டவேண்டும் என ஆசைப்படுகிறீர்களா? இந்த உடம்பு பலத்துடன் இருந்தால் தான் எதையும் சாதிக்கமுடியும்.

உளம் அல்லது மனம். தைரியமாயிருத்தல் உள்பலம், பயம் என கண்டதெற்கெல்லாம் உள்ளம் தடுமாறாது, கேட்டதற் கெல்லாம் நடுங்கிப்பதறாது இருப்பதற்கு உள்பலம் தேவையான கல்வியறிவு, சிந்திக்கும் திறன், அனுபவம் இருத்தல் வேண்டும். சிறுவயதிலேயே வீட்டில் ஏதோ ஒன்றைக் காட்டிப் பயமுறுத்தி சாதிக்கப் பார்ப்பார்கள். அதை எல்லாம் ஒதுக்கி ‘எனக்கு இடைஞ்சலான எதையும் எதிர்ப்பேன்’ என நிற்கவேண்டும். ஒரு கொள்கையை ஏற்றால் அதைக் கடைசிவரை மாற்றாத மன உறுதிவேண்டும்.

கருக்கட்டல் நிகழும்போது அது இயல்பாகவே நிகழ்கிறது. பரம்பரை அலகுகளின் சில நிறழூர்த்தங்களைக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால், அது ஆணுக்கு வேறு பெண்ணுக்கு வேறு என்ற ரீதியானது அல்ல. இயல்பான கருக்கட்டலின் பின் சில இரசாயன மாற்றங்கள் மூலம் ஆண், பெண் உறுப்புக்கள் தோன்றுகின்றன. எனவே மனித உடல்தான் இயல்பானது, இயற்கையானது. அதன் சிந்தனைகளும் செயற்பாடுகளும் இயல்பானவைபல. உடல் இயல்பான விளைபொருள் மட்டுமே. மற்றவை கற்றல் நடத்தைகளால் வருவன என்பதை, உளவியலாளர், உள மருத்துவர், சமூகவியலாளர் போன்ற பலர் கூறியிருக்கிறார்கள்.

பசியும் தாகமும் உயிரியல் உந்தல்கள் மற்றவை சமூகத்தில் கற்றல் நடத்தைகளால் வருவன. ஆண்களுக்கு ஒரு ஆளுமை பெண்களுக்கு ஒரு ஆளுமை என ஒன்று இல்லவேயில்லை. சூழலின் வளர்ப்பினால் அவைநிர்ணயம் பெறுகின்றன. ஆளுமைக் கூறுகள் அத்தனையும் ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்து பல்வேறு விகிதத்தில் உயிரியல்களாகின்றன. மனிதருக்கு நாட்டம் எதில் அதிகமாக இருக்கின்றதோ, அத்துறையில் கற்றல் வேகமாக நடைபெறும். எனவே ஆளுமைக் கூறுகள் வெவ்வேறானவையல்ல. அதேபோல் பெண்கள் குணத்தொகுதி ஆண்கள் குணத்தொகுதி என்பனவும் மனிதனால் ஆக்கப்பட்டவையே.

உண்மையாகவே பெண்கள் ஆண்களை விடத் தைரியசாலிகளாகவும் சுறுசுறுப்புடன் எத்தனையோ விடயங்களைச் செய்து முடிப்பவராகவும் கண்டு, ஏற்பட்ட தாழ்வு மனப்பான்மையும் அதை ஒட்டிப் பிறந்த தாழ்வுச் சிக்கலுமே 'ஸ்திரீதர்மம்' என்று ஒரு கற்பித்ததை வலியுறுத்தி அதனைக் கடைப்பிடிக்கச் செய்து வருகிறது எனப்பல பெரியார்கள் கூறுகிறார்கள். அதை நிரூபிப்பது போல வரலாறு காட்டுகிறது.

இதிகாசகாலச் சீதை சொல்கிறார் தன் ஆளுமையை பிரகடனப்படுத்தி "சொல்லினால் சுடுவேன். அது என் தூயவன் வில்லின் ஆண்மைக்கு மாசென வீசினேன்". கண்ணகி வாழாவெட்டியாய் அனைத்தையும் இழந்து சென்றபோதும் கோவலன் வந்ததும் அவன்பின் சென்றவன். அவன் கொல்லப்பட்டதும் மக்களைக் காக்க வேண்டிய அரசு விசாரணைக் குட்படுத்தாது தீர்ப்பு வழங்கிய அரசைக் கண்டிப்பதற்காகத் தன் ஆளுமையை வெளியே காட்டுகிறார். இதேபோலக் கற்புக்கரசிகள் எல்லாருமே தம் துன்பங்களைத் தமது சக்தியால் வென்றார்கள்.

வேதகாலத்து முனிவர்கள் சிலர் சனாதனத்தர்மங்களை விளக்கி சுலோகங்கள் எழுதி மன்றுகளிலே வாதம் புரிந்து நிலைப்பவர்கள். இவர்களுள், யாக்குவல்லியர் என்பவருக்கு தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லை எனும் செருக்கு உடையவர். கார்த்தியாயினி எனும் முனிப்பெண் அவருடன் வாதாட வந்தாள். பெரிய மன்றிலே வாதம் நடக்கிறது. கார்த்தியாயினி வென்றுவிட்டாள். அவளைப் புகழ்ந்த முனிவர் அவளையே விவாகம் செய்து குடும்பம் பெண்ணாக்கிவிட்டார். சிறிதுகாலம் செல்ல மைத்ரேயி எனும் பெண்ணுடன் வாதுக்கு நின்று அவள் வெல்லவே அவளையும் மனைவியாக்கிக் கொண்டார். வேதகாலம் பற்றி ஆய்வு செய்த A. K. மஜும்தார் இதனைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சமதர்மக் கொள்கை வரும்வரையும் உலகம் முழுவதும் இந்தப் பொதுப் பண்பாடு நிலவி வந்தது. அதன் பின்னர் எத்தனையோ வீரதீரப் பெண்களைச் சந்திக்கிறோம். இன்றைய நிலையிலும் எங்களை நாங்களே காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டியநிலை. மேலைநாட்டவர் வருகையின்போது வன்னி

நாச்சி, அரியாத்தை, ஜான்ஸிராணி, ராணி மங்கம்மாள், லக்ஷ்மிபாய், வேலுநாச்சி, போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். துப்பாக்கியோடும் பீரங்கியோடும் வந்தவர்களை வில்லும் வேலும் வாளும் கொண்டு தாக்கினர். அழிந்துபோவது தாமெனத் தெரிந்தும் உயிருள்ளவரை தம் மானத்தையும் மண்ணையும் காப்போமெனப் பாபுங் குதிரையில் பாய்ந்து பாய்ந்து வாளைச் சுழற்றினர்.

கால்ஸ் மாக்ஸும், ஏங்கல்ஸும் சோஷலிசத்தை உருவமைப்பு செய்தபோது வீட்டுக்கு வெளியேயான பொருளீட்டல் பெண்கள் சுதந்திரத்துக்கு வழி கோலியது. சமதர்மக் கொள்கையில் எல்லாமே மாற்றம் பெற்றது. கிளார்க் செற்கின், ரோசா லக்ஷம்போர்க் போன்றோர், திரள் திரளாகப் பங்கெடுத்தனர். சீனாவின் சியூசீனை மறக்கமுடியுமா. தற்காலத்தில் கூட அமெரிக்காவின் புரட்சி ரோசா, ரோசா பாக்கர், ஆந்திராவின் அதிரடி எக்ஸ்பிரஸ் ரோசா போன்ற எத்தனையோ பெண்கள் வன்முறை எனும் ஆளுமையைக் கையாண்டு நீதிகோருகிறார்கள்.

இப்படிப்பட்டவர்கள் எல்லாம் பெயரெடுக்கிறார்கள் எனும் காழ்ப்பு உணர்ச்சியாற் போலும் சில பெண்ணியவாதிகள் தங்கள் கொள்கைகளை சிறிதுமாற்றிக் கூச்சலிடத் தொடங்கி விட்டார்கள். சமீபத்தில் கனடாவில் நடந்த 'பெண்கள் சந்திப்பு' ஒன்று. வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்த பெண்களுடன் சில முரண்பட்ட கருத்துக்களை வைத்தார்கள். ஜனநாயகம், மனிதநேயம், அஹிம்சை போன்ற சொற்கள் தாராளமாகப் பிரயோகிக்கப்பட்ட ஜனநாயக நாடுகளிலெல்லாம் அதிருப்தி அமைதியின்மை சிறுபான்மையினர் நசுக்கப்படுகிறார்கள் பெண்கள் ஒடுக்கப் படுகிறார்கள் என்றெல்லாம் கூறி வந்த இவர்களுக்கு என்ன நேர்ந்தது? கிருசாந்தியும் கோணேஸ்வரியும் மனித நேயம் காட்டியிருக்க வேண்டுமா? ஒன்றுமே புரியவில்லை.

கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து ஒரு தலைமை ஸ்தானத்தைப் பிடித்துவிட்ட பெண்கள் கூட எத்தனை அவமானங்களுக்கும் கேலிகளுக்கும் உள்ளாகி ஓட வைக்கிறார்கள். அந்தப்பெரிய விக்டோரியா மகாராணிக்கு பங்கிங்காம் மாளிகையின் பிரமாண்டத்தைப் புரியாது படுக்கையறையின் கதவைத் தட்டி 'நான் மகாராணி வந்திருக்கிறேன்' என்று மூன்று முறை சொல்லியும் திற்படாத கதவு 'நான் உங்கள் மனைவி வந்திருக்கிறேன்' என்று சொன்னபின் தான் கணவரால் திறக்கப்பட்டதாம். ஒரு திறந்த புத்தகமாக விளங்கிய இந்திராகாந்தி, மறைந்தும் இவ்வளவு காலத்தின் பின், பெறோஸ் காந்தியின் நண்பன் எனக் கூறிக் கொண்டு அவர்மீது சேறள்ளிப்பூசி நூல் வெளியிடுகிறான். எமது பெண் அமைச்சர் ஒருவரை நாடாளுமன்றத்திலேயே நாயென்றும், பெண்நாயென்றும், பாலியல் கேலிகளும் செய்ததனால் பிரதம மந்திரியாக வரக்கூடிய தகுதியுடைய அப்பெண் அவமானம் தாங்காது ராஜிநாமா செய்து விட்டு போய்விட்டார். அப்படிப் பேசியதற்கு ஆணாதிக்கம் ஒரு மன்னிப்புக் கூடக் கேட்கவில்லை. இதுதான் மேல்நாடு.

எனவே தேவையான போது வன்முறையும் பிரயோகிக்கக்கூடிய தைரியத்தையும் வீரத்தையும் பெண்கள் பயின்று கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிட்டால் மண்டூகங்களாக வீட்டுள் அடையும் நிலைதான் வரும். கல்வி கேள்விகளில் உயர உயரப் பறப்போமாக! அதுவே தெளிவான சிந்தனையைத்தரும், தைரியம் பிறக்கும்.

பண்டிதை பத்மாசனி ஈழத்தின் முதற்பெண் கவிஞர்?

“ஈழத்துப் பெண்கல்வி மரபுபற்றிய நூல்களையும் கட்டுரைகளையும் எழுதுபவர்கள் மேலைத்தேய மிஷனரிகளின் வழியாக வந்த கல்வி மரபைப்பற்றி ஆராய்ந்த அளவிற்கு ஈழத்தின் மரபுவழிக்கல்வியூடாக வந்த பெண் கல்வியியலாளர் பற்றி ஆய்வு செய்வதில்லை. எனவே ஈழத்தின் மரபு வழிக் கல்விமூலம் புலமை பெற்றுக் கல்விப் பணியாற்றிய பெண்கள் பற்றி ஆழமான ஆய்வு செய்யப்பட வேண்டியது அவசியமாகும்” என்று எனது ‘குருகவி ம. வே. மகாலிங்கசீவம் – வரலாறும் ஆக்கங்களும்’ என்னும் நூல் வெளியீட்டு விழாவிற்கு செஞ்சொற்செல்வர் ஆறுதிருமுருகன் அவர்கள் வேண்டுகோள் விடுத்தார். அவ்வேண்டுகோளின் ஒரு பகுதியைப் பூர்த்தி செய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

இக்கட்டுரையில் வடமராட்சியிலுள்ள புலோலியில் 1800 இன் ஆரம்பப் பகுதிக்கும் 1900இன் ஆரம்பப்பகுதிக்கும் இடையே செல்வாக்குடன் விளங்கிய பெண்கல்விப் பாரம்பரியம் பற்றிக் கூறப்படுகிறது. இவ்வகையில் பார்வதி அம்மையார், இவரது பேர்த்திகளான பண்டிதை பத்மாசனி, பண்டிதை வாலாம்பிகை ஆகிய மூவர் மூலமும் தொடர்ச்சியாக முன்னெடுக்கப்பட்ட கல்வி, இலக்கியப் பணிகள் பற்றி எடுத்துக் கூறுவதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது. தமிழரிடம் காணப்படும் ‘வரலாற்று உணர்வற்ற தன்மை’ என்னும் குறைபாடு காரணமாக இவர்கள் பிறந்த, மறைந்த ஆண்டுகள் பற்றித் தெளிவாகக் கூற முடியாத போதும் பல்வேறு சான்றுகளைக் கொண்டு ஓரளவிற்கேனும் அண்மித்த ஆண்டுகளை ஊகிக்கமுடிகிறது.

1. பார்வதி அம்மையார் அல்லது பாறாய்ச்சி

இப் பெண்கல்விப் பாரம்பரியத்தின் மூலவரான பார்வதி அம்மையார் பற்றி முதலில் நோக்கலாம். புலோலியைச் சேர்ந்த வல்லிபுரநாதர் – சின்னாச்சிப்பிள்ளை தம்பதிகளின் மகளே பார்வதி. இவர் முதுமைக்காலத்திற் ‘பாறாய்ச்சி’

என்றும் அழைக்கப்பட்டார். வல்லிபுர நாதருக்கு ஆண்கள் மூவரும் பெண்கள் ஐவருமாக எட்டுப்பிள்ளைகள். மூத்தமகன் சைவப்பெரியார் சு. சிவ பாதசுந்தரனாரின் தந்தையான சுப்பிரமணியம். இரண்டாவது மகன் கணபதிப்பிள்ளை திருவனந்தபுரம் மகாராஜாவின் சமஸ்தான வித்துவானாக இருந்ததுடன் திருவனந்தபுரம் மகாராஜா கல்லூரியின் சமஸ்கிருதப் பேராசிரியராகவும் நீண்ட காலம் பணி ஆற்றியவர். இரகுவம்சம், பில்கணீயம் என்னும் நூல்களை மணிப்பிரவாள நடையில் மொழி பெயர்த்தவர். வல்லிபுரநாதரின் மூன்றாவது மகனான வ. குமாரசுவாமிப்புலவர் இலக்கிய இலக்கணங்களில் வல்லவராக விளங்கியதுடன் கதைக்கும் போதும் இலக்கண வழக்குப்படி கதைத்ததால் ‘இலக்கணக் கொட்டர்’ என்று அழைக்கப்பட்டவர். நன்னூற் காண்டிகை உரைவிளக்கம், பாரதஉரை என்பவற்றை எழுதியவர்.

இத்தகைய தமிழறிஞர்களின் சகோதரியே பார்வதி அம்மையார். இவர் சிறுபிள்ளையாக இருக்கும்போது வீட்டுக்கு வந்த ‘வாரசடைச் சாமியார்’ என்பவர் உணவுண்ணும் போதும் இவரும் அந்த உணவை எடுத்து உண்டார் என்றும் அப்போது சாமியார் இந்தப் பிள்ளை இல்லறத்திற் புகாது துறவறத்திலேயே வாழும் என்று கூறியதாகவும் அறியமுடிகிறது. அவர் கூறியது போலப் பார்வதி அம்மையார் திருமணம் செய்யாமலே இறுதிவரை வாழ்ந்தார்.

உடுப்பிட்டி சிவசம்புப் புலவர் இவர்களது வீட்டிலே தங்கியிருந்த காலத்தில் இவர்களுக்கு இலக்கிய இலக்கணங்களைக் கற்பித்தமையாலேயே இக்குடும்பத்தவர்கள் கல்வியிற் சிறப்புப் பெறமுடிந்தது. இதனை, “கவிஞர் திலகமாகிய உடுப்பிட்டி சிவசம்புப் புலவர் அவர்கள் இவர்களுடைய குடும்பத்திலே ஒரு குடும்ப சம்பத்தாயிருந்து ஆண்பாலார், பெண்பாலார் ஆகிய இருபாலார்க்கும் பாடஞ் சொல்லி வைத்தார்கள். இது இவர்களுடைய குடும்பத்திலே ஒரு விசேஷம் எனும் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையின் கூற்றால் அறிந்து கொள்ளலாம்.” (கலாநிதி (காலாண்டிதழ்) – சித்திரை 1942)

உடுப்பிட்டி சிவசம்புப் புலவரின் கற்பித்தற் சிறப்பினால் பார்வதி அம்மையார் தமிழ், சமஸ்கிருதம் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் வல்லவரானார். சமஸ்கிருதத்திலுள்ள வான்மீகி இராமாயணச் சுவோகங்களை வாசித்துத் தமிழில் விளக்கம் சொல்வதிலும் தொல்காப்பியம் முதலிய இலக்கணங்களைக் கதைசொல்வது போலக் கற்பிப்பதிலும் இவர் திறமைபுடையவராக விளங்கினார். கிடுகு பின்னிக் கொண்டே மாணவர்களுக்கு

ம.வ.ப. மகாலிங்கசீவம்

இலக்கணச் சூத்திரங்களை விளங்கப்படுத்துவார் என்றும் அறியமுடிகின்றது.

தமிழ், சமயம் ஆகிய இருதுறைகளிலும் பார்வதி அம்மையார் ஆழ்ந்த புலமையுடையவராக இருந்தமையால் இவரது உறவுப் பிள்ளைகள் இவரிடமும் கற்றுச் சிறப்படைந்தனர். இவரின் பேர்ப் பிள்ளைகளான வாலாம்பிகை, பத்மாசனி ஆகிய இருவருக்கும் திறம்படக் கற்பித்து மதுரைத்தமிழ்ப் பண்டித பரீட்சைக்குத் தோற்றச் செய்து பண்டிதைகள் ஆக்கினார். இவர்களுட் பண்டிதை வாலாம்பிகை அதிகூடிய புள்ளிகளை எடுத்துத் தங்கப் பதக்கம் பெற்றமையும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். உரையாசிரியர் ம. க. வேற்பிள்ளை, பார்வதி அம்மையாரின் மருகரான சைவப்பெரியார் சி. சிவபாத சுந்தரனார் பேரரான குருகவி ம. வே. மகாலிங்கசிவம் ஆகியோரும் இவரிடமே கல்வி கற்றுள்ளனர். சைவப்பெரியார் இவரிடம் பெற்ற கல்வியை நன்றியுடன் நினைவு கூர்ந்து தமது 'அகநூல்'ஐ இவருக்கே காணிக்கையாக்கி, இவரைத் 'தவச்செல்வி' என்றும் போற்றியுள்ளார். குருகவி மகாலிங்கசிவம் தானும் பண்டிதை பத்மாசனி, பண்டிதை வாலாம்பிகை ஆகியோரும் இவரிடம் கற்றமையை,

“திருந்து செந்தமிழ் நூல்பல எனக்கருள் செய்து
அருந்தவக் கலைக்கடல் நிகர் பார்வதியார் பாற்
பரந்த மாமதுரைத் தமிழ்சங்க பண்டிதையாய்ப்
பொருந்துகின்ற பாலாம்பிகையொடும் தமிழ் பயின்றான்”
எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார் (புலோலி பசுபதீசுவரர் அந்தாதி - சிறப்புப்பாயிரம்)

இவரது காலத்தில் இவரின் புகழ் தமிழகத்திலும் பரவியிருந்தது என்பதை,

“இவர் இல்லறம் புகாமல் நல்லறம் புகுந்து ஓளவைப் பிராட்டியை நினைவுபடுத்துமாப்போல் கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்து விளங்கினார். புலவர்களும் மேதைகளும் தம் ஐயம் தீர்க்க இந்தியாவிலிருந்து புலோலிவந்தனர்” என அ. சோமசுந்தரம் பிள்ளை கூறுகிறார்.

ஈழத்தவரான சுவாமி விபுலாநந்தர் இவரைச் சந்தித்த அனுபவத்தை,

“திரு. கார்த்திகேசரது நட்புரிமையினாலே பருத்தித் துறையிலே சிலவாரம் தங்கியிருந்தேன். அப்பொழுது திரு. வ. குமாரசுவாமிப் புலவரவர்களோடு கலந்துரையாடினேன். திரு.

கார்த்திகேசருக்குச் சகோதரி முறை பூண்டவருடைய (பார்வதி அம்மையார்) திருமனைக்கு யான் சென்றபோது அந்த அம்மையார் விருந்தினனாகிய எனக்கு இன்னுரையாக

‘முன்னமே துயின்றருளிய

..... நீ எய்தற்கு

என்ன மாதவம் செய்ததிச் சிறுகுடல்?’ என்னும்

பாரதச் செய்யுளைக் கூறியது இன்றும் என்நினைவில் இருக்கிறது” என்று பாராட்டியுள்ளார். (வச்சிரவிழாமலர், இந்து சாதனம்)

பார்வதி அம்மையார் பிறந்த ஆண்டு தெளிவாக அறியப்படாதபோதும் இவரது மூத்த சகோதரனின் நான்காவது பிள்ளையான சைவப்பெரியார் 1878இற் பிறந்தமை, பார்வதிப் பாட்டியின் மடியில் இருந்து குழந்தைப் பருவத்தில் கற்றதாகக் கூறப்படும் அவரது பேரன் குருகவிமகாலிங்கசிவம் (பார்வதி அம்மையாரின் தமையன் சுப்பிரமணியத்தின் மகள் மகேசுவரியின் மகன்) 1891இற் பிறந்தமை என்பவற்றைக் கொண்டு ஓரளவிற்காவது இவர் பிறந்த ஆண்டை அண்மிக்க முடியும். இவ்வகையில் இவரது பிறப்பு 1830 இற்கு முன்பின்னாக இருக்கலாம்.

2. பண்டிதை வாலாம்பிகை - பண்டிதை பத்மாசனி

“இலங்கையின் முதற் பண்டிதர் சுவாமி விபுலாநந்தர் அவர்கள். அவர்களே மதுரைப் பரீட்சை எடுப்பதற்கு வழிகாட்டியாக இருந்தவர்கள். அவர்களைத் தொடர்ந்து புலோலியில் மகளிர் இருவர் பண்டித பரீட்சையிற் சித்தி எய்தினார்கள். அவர்களைப் பார்த்து எனக்கு வாய் ஊறிற்று” (அடிகளார் படிவமலர் பக். 134) எனப் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள், தமக்கும் பண்டித பரீட்சை எடுக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தை ஊட்டியவர்களாகக் கூறும் புலோலி மகளிர் இருவரும் பண்டிதை வாலாம்பிகை, பண்டிதை பத்மாசனி ஆகியோரே. பார்வதி அம்மையாரின் பேர்பிள்ளைகளான இருவரும் அவரிடமே கல்வி கற்றுப் பதினைந்து, பதினாறாம் வயதளவிற்கு பண்டிதர் பட்டம் பெற்றுக் கொண்டனர். இவர்களுட் பண்டிதை வாலாம்பிகை தங்கப் பதக்கம் பெற்றபோதும் அவரது ஏனைய செயற்பாடுகளை அறிய முடியவில்லை.

நான் ஓர் இந்துவாகப் பிறந்து இந்துவாக வாழ்கிறேன். உடலுறவினை இந்துமதம் தெய்வீக வழிபாட்டு முறைகளில் ஒன்றாகவும் தரிசிக்கிறது. அது விலக்கப்பட்ட பாவப்பட்ட ஒன்றல்ல. சுசீந்திரம் போன்ற இந்துக் கோவில்களின் சிறப்பங்களைச் சென்று பார்த்தால் இந்த உண்மையை இலகுவாகப் புரிந்து கொள்ளலாம். உடலுறவின் விளைவாகவே உறவுகள் கற்பிக்கப்படுகின்றன. ஆனால் விக்டோரியா மகாராணியின் காலத்திலே புகுந்த கிறிஸ்தவ ஆங்கிலக் கல்வியின் தாக்கம் உடலுறவுபற்றி வெளியரங்கமாகப் பிரஸ்தாபிப்பது குற்றமானது என்கிற ஒரு போலி உணர்வை நம்மீது திணித்துள்ளது. இவை மாயைகள். மயக்கங்கள். இவை அறுக்கப்பட வேண்டும். என் உணர்வுகள் எவையாக இருந்தாலும் அவை உண்மையாக இருந்தால் அவற்றைச் சொல்வது தர்மம். இத்தகைய தெளிவான நியாயங்களை மனங்கொண்டுதான் 'தீ' நாவலை எழுதினேன். 'தீ' நாவலின் பல பகுதிகள் என் சொந்த அனுபவங்கள்.

- குராம் O: நேர்காணலில் எஸ். சிபா.

ஆனால் பண்டிதை திருமதி. ந. பத்மாசனியின் புலோலி பசுபதீசுவரர் பதிற்றுப்பத்து அந்தாதி இன்று கிடைக்கிறது. இவர் நமசிவாயம் தங்கரத்தினம் தம்பதிகளின் மகள். இவரது தாயான தங்கரத்தினத்தின் தாய் தங்கம்மா, பார்வதி அம்மையாரின் மூத்த சகோதரி என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கதாகும். பத்மாசனி இராசேந்திரம் என்பவரைத் திருமணம் செய்தார்.

முதற் பாடலின் இறுதிப்பகுதி அடுத்த பாடலின் முதற் பகுதியாக வரும்படி பாடப்படுவது அந்தாதிப் பிரபந்தம் ஆகும். அந்தாதியாக அமைந்த புலோலி பசுபதீசுவரர் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, புலோலி பசுபதீசுவரர்மீது பாடப்பட்ட நூறு பாடல்களைக் கொண்டது. பட்டயக் கணக்காளராக இருந்த சோமசுந்தரம் இந்நூலின் முதலிரு பதிப்புகளும் வெளிவரத் துணைநின்று இந்நூல் அழிந்து போகாமற் காத்துள்ளார். காலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ் இந்நூலுக்கு உரை எழுதி 2000 ஆம் ஆண்டில் இதன் மூன்றாம் பதிப்பை வெளியிட்டுள்ளார்.

1922 ஆம் ஆண்டில் முதற் பதிப்பாக வெளிவந்த இந்த அந்தாதியில் பண்டிதை பத்மாசனி தமது 22வது வயதில் இயற்றியதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் பதிப்பிக்கப்பட்ட போது இவருக்கு எத்தனை வயது என்பதோ இவர் எத்தனையாம் ஆண்டு பிறந்தார் என்பதோ கூறப்படவில்லை. எனினும் 1900 இற்கு முன்னராக அவரது பிறந்த ஆண்டு இருக்கும் என ஊகிக்க முடிகிறது.

இந்நூலைப் படிப்பவர்கள் பண்டிதை பத்மாசனி சிறந்த கவி ஆற்றலும் கற்பனை வளமும் உடையவராக இருந்தார் என்பதை அறிந்துகொள்ளலாம். இந்நூல் பற்றிக் கூறும் கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ்,

“செய்யுள்களில் அவர் தமிழ்ப் புலமை நன்கு வெளிப்படுகிறது. அவர் வாழ்ந்த காலத்திற் செய்யுட் புலமை பெரிதும் மதிக்கப்பட்டது. இறைவனைப் பற்றிப்பாடும்போது மூவகைப்பட்ட பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

1. புலோலிநகர்ச் சிறப்பு
2. பசுபதீசுவரர் வீற்றிருக்கும் கோயிற் சிறப்பு
3. பசுபதீசுவரர் அருட்சிறப்பு

இவ்வமைப்பு திருஞானசம்பந்தருடைய பாடல்களைப் பெரிதும் ஒத்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. நாயன்மார் பாடல்களிற் பெற்றிருந்த பயிற்சி பத்மாசனி அம்மார் பாடல்களிலும் பதிந்துள்ளது.” எனக் குறிப்பிடுகிறார். (மே/ நூல் - மூன்றாம் பதிப்பு - உரையாளர் கருத்துரை)

இவரது கல்விவளத்திற்குச் சான்றாகப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதிபிலுள்ள ஒரு பாடல் இங்கே தரப்படுகிறது.

“அறிவில்லேன் அன்பில்லேன் வாய்மை ஆதி
அடுத்த குணம் ஒன்றில்லேன் அடியார் கூட்டம்
செறிவில்லேன் இல்லையென வந்த போக்குச்
சித்தம்இரங் கிக்கொடுக்கும் திறமும் இல்லேன்
பிறிதில்லேன் பலவினையென் ஆனாலும் நின்
பிரசமலர்ப் பதங்காட்டி ஆள்வாய் கண்டாய்
எறி வில்லார் நெடுங்கனக வில்லாய் கல்லால்
எழில்குலவும் புலோலிநகர் இருக்கும் தேனே!”
(பாடல் 43)

தொகுத்து நோக்கின் ஈழத்தில் மிஷனரிக் கல்விக்கு அப்பால் மரபுவழியாகவும் பெண்கல்விப் பாரம்பரியம் ஒன்று தொடர்ந்து வந்துள்ளது என்பதற்குப் பார்வதி அம்மையார், பண்டிதைகளான வாலாம்பிகை, பத்மாசனி ஆகியோர் சான்றுகளாக உள்ளனர்.

புலோலி பசுபதீசுவரர் பதிற்றுப் பத்தந்தாதியை இயற்றிய பண்டிதை பத்மாசனியை ஈழத்தின் முதற் பெண் கவிஞராகக் கொள்ளலாம் போல் உள்ளது. இனிமேல் ஈழத்துப் பெண் கல்வி பற்றிய நூல்களை எழுதுவோர் இவர்கள் பற்றிய மேலதிக தகவல்களையும் வேறு மரபுவழிப் பெண்கல்வியியலாளர்கள் இருந்தார்களா என்பதையும் தேடிக்கொள்வது அவசியமானதாகும். ◆

துளிப்பா
ஆ. குணநாதன்
மலேசியா

அரிசி விலை ஏற்றம்
முற்றத்தில் வந்த குருவிகள்
ஏமாற்றம்

சுத்தியோடு சுமீரமாய்
நிற்கிறாய் முனிஸ்வரர்
உறுமும் புல்டோசர்

துரிசனம் கிடைக்காதா?
கோயில் வாசலில் பிச்சைக்காரன்
காய்ந்த வயிறோடு

காலண்டர் தேதி
கிழிந்த வேளை
மரணம் நெருங்குகிறது

சாலையோரத்தில் மழைநீர்
அசுத்தம் தான்
குளிக்கிறது குருவி

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றியும், அதன் வரலாற்று வளர்ச்சிபற்றியும் போதிய தகவல்கள் நூல் உருவில் வெளிவந்துள்ளன. அடிக்கடி காத்திரமான கட்டுரைகள் இலக்கியச் சிற்றேடுகளிலும், பத்திரிகைகளிலும் வெளிவருகின்றன. அண்மைக் காலம்வரை தமிழ் இலக்கிய உலகில் எத்தகைய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன என்பதை அறியக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

அதே போலத் தமிழ் நாடக மேடையின் வரலாற்று வளர்ச்சி முழுமையாக அறியக்கூடிய வாய்ப்பில்லாமல் இருக்கிறது. இலங்கைத் தமிழ் நாடக அரங்கு பற்றி வெளிவந்துள்ள ஓரிரு நூல்களில் கூட இலங்கையின் முழுமையான நாடக வரலாறு எழுதப்படவில்லை என்பது வரலாற்றுக் குறைபாடாகும்.

கலைஞர்கள் காலத்தை வென்றவர்கள். அவர்களின் கலைத்துறைப் பணிகள் காலத்தின் தேவையாகும். அவற்றைப் பற்றிய முழுமையான பதிவுகள் அவசியமாகும்.

தலைநகரில் தமிழ் நாடக மேடைக்குத் தங்களை அர்ப்பணித்த கலைஞர்களின் பங்களிப்பைப் பற்றி நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். நாடக மேடையின் வளர்ச்சிக்காக மெழுகு வர்த்திகளாக ஒளி கொடுத்து உருகி மறைந்தவர்களைப் பற்றிய முறையான பதிவுகளோ குறிப்புகளோ இல்லாதது பெரும் குறைபாடாகும்.

தலைநகர் கொழும்பு மாநகரின் தமிழ் நாடக மேடையின், அதாவது அரங்கியலின் வரலாறு எழுதப்படாத வரலாறாகவே இருந்து வருகின்றது. தலை நகரில் தமிழ் நாடக மேடையின் அரை நூற்றாண்டு வரலாறு பற்றி அறிந்திருக்கிறேன். நூற்பது ஆண்டுகள் அதனை நிழல் போல் தொடர்ந்திருக்கிறேன். வெறுமனே பார்வையாளனாக இல்லாமல் அதன் பங்காளியாக அரங்கியலின் வளர்ச்சிக்குப் பங்களிப்பு செய்துள்ளேன்.

கொழும்பு மாநகரில் மேடை நாடகங்களின் முன்னோடிகளாக இந்திய வம்சாவழியினரே இருந்துள்ளனர். 1919ம் ஆண்டு கொழும்பில் நடைபெற்ற தென்னிந்திய வியாபாரிகள் சங்கத்தின் ஆண்டு விழா அழைப்பை ஏற்று இங்கு வருகை தந்த பத்திரிகையாளரான கோ. நடேசய்யர் தனது வருகையின் போது கொழும்புத் துறைமுகத்தில் ஆயிரக்கணக்கான இந்தியர்கள் தொழில் புரிந்ததாகவும், அவர்களைச் சந்தித்து உரையாடியதாகவும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“தமிழ் நாட்டிலிருந்து இலங்கையில் குடியேறிய இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்களின் பின்னணியை ஆராய்பவர்களுக்கு ஒரு பேருண்மை புலனாகும். திருச்சி, மதுரை, இராமநாதபுரம் போன்ற ஊர்களிலிருந்து இலங்கை வந்தவர்கள் கூலிகளாகவே வாழ்ந்து வந்தார்கள். தஞ்சாவூர் கோயம்புத்தூர்

தலைநகரில் தமிழ் அரங்கு: எழுதப்படாத வரலாறு

பகுதிகளில் இருந்து வந்தவர்கள் மிக அரிதாகவே காணப்பட்டார்கள் என்று 'தேசபக்தன் நடேசய்யர்' நூலில் சாரல் நாடன் குறிப்பிடுகின்றார்.

கொழும்புத் துறைமுகத்தில் பணிபுரிந்தவர்கள் அநேகர் முத்துக்குளிக்கும் கடற்கரைப் பிரதேசமான தூத்துக்குடியிலிருந்து வந்தவர்கள். பெரும்பான்மையானோர் கத்தோலிக்க சமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள், மற்றும் மலையாளிகள், முஸ்லீம்கள் எனப்படும் துறைமுகத் தொழிலாளராகப் பணியாற்றினார்கள். இவர்கள் துறைமுகத்தை அண்மித்த கொழும்பு வடக்கில் குடியேறினார்கள்.

இந்தியாவில் தூத்துக்குடியிலிருந்து வந்து கொழும்பு வடக்கில் ஜிந்துப்பிட்டிப் பிரதேசத்தில் குடியேறிய கத்தோலிக்க குடும்பத்தில் கலையார்வமிக்க இளைஞர் ஒருவருக்கு இசைக் கருவிகளை வாசிப்பதிலும், கத்தோலிக்கக் கூத்துக்களிலும் ஈடுபாடு இருந்தது. ஈழத்து தமிழ் நாடக வரலாறு கலையரசு சொர்ணலிங்கத்துடன் தொடங்குவதைப்போல கொழும்பு நாடகமேடையின் வரலாறு இராஜேந்திரம் மாஸ்டர் என்ற கலையார்வமிக்க இளைஞனுடன் தொடங்குகிறது.

நாடகமேதை பம்மல் சம்பந்த முதலியார் இங்கு வந்து மேடையேற்றிய நாடகங்களும் டவர்ஹோல் நாடக அரங்கின் முன்னோடிகளான ஜோன் டி சில்வா, டொன் பஸ்ரியன், சார்ள்ஸ்டயல் ஆகியோரின் நாடகங்களும் கொழும்பில் வடக்கில் வாழ்ந்த இராஜேந்திரம் மாஸ்டர் என்ற கலைஞரை ஊக்கு வித்தன.

ஜோன் டி. சில்வா என்ற கலைஞருடன் தொடர்பு கொண்டிருந்த இராஜேந்திரம் மாஸ்டர், அவரோடுருந்த டப்ளியூ. சதாசிவம் அவர்களின் தூண்டுதலால், ஜோன் டி. சில்வா அவரது மகனான பீட்டர் சில்வா ஆகியோரின், நாடக மேடையேற்றத்திற்குத் திரைக்குப் பின்னால் இருந்து பல பணிகளில் ஒத்துழைப்பு வழங்கியுள்ளார். இதனால் நாடக மேடையேற்றத்திற்கான பல நுட்பங்களை அனுபவரீதியாக அறிந்து கொண்டார்.

கலைஞர் இராஜேந்திர மாஸ்டர் தனது கலை முயற்சிகளை முன்னெடுக்க 1912ல் மனோரஞ்சித கான சபா என்ற அமைப்பை நிறுவினார். அதன் பின்னரே கொழும்பில் லங்கா சபேத சபையும், 1914ல் யாழ்ப்பாணத்தில் சரஸ்வதி சபையும் 1920ல் மட்டக்களப்பில் சுகிர்த விலாச சபையும் அமைக்கப்பட்டன.

'மனோரஞ்சித கான சபா' என்ற அமைப்பை உருவாக்கிய இராஜேந்திரம் மாஸ்டர், அதனை ஒரு 'குருகுலம்' போல கட்டுக்கோப்பாக, இசை, நடனம், நாடகம் போன்ற கலைத்

துறைப் பயிற்சிகளை வழங்கும் நிறுவனமாகச் செயற்படுத்தினார். இந்தச் சபாவில் வடக்குப் பகுதியில் வாழ்ந்து வந்த தமிழ் பேசும் இந்துக்கள், கிறிஸ்தவர்கள், முஸ்லீம்கள் பேசும் மொழியால் ஒன்றிணைந்து எவ்வித வேறுபாடுமின்றி கலைகளைப் பயிலுவதில் ஆர்வம் காட்டினார்கள்.

அந்நாட்களில் கொழும்பு நாடகத் தயாரிப்பாளர்களுக்கு, மேடை நடன அரங்கேற்றம் செய்பவர்களுக்கு மேடை அலங்காரப் பொருட்கள், மின் விளக்குகள், இசைக்கருவிகள், திரைச்சீலைகள் என்பனவற்றை வாடகைக்கு விடுவதோடு அதைக் கலைப்பணியாகவும் இராஜேந்திர மாஸ்டரின் மனோ ரஞ்சித கான சபா செய்து வந்தது.

தலை நகரான கொழும்பில் பல நாடகக் கலைஞர்கள் உருவாகக் காரணமாக இருந்தவர் இராஜேந்திரம் மாஸ்டர் “கொழும்பில் சமூக மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. (50 – 60 களில்) ஜிந்துப்பிட்டி பிரதேசம் மாத்திரம் அடிநிலைத் தமிழ் உயிர்ப்புக் கொண்ட பிரதேசமாக இருந்தது. ஐம்பதுகளில் திரைப்படத்தில் ஜனரஞ்சகமும், வானொலியில் புதுமையும்வர, இந்த இளைஞர் குழாத்தின் நாடக முயற்சிகள் வேறுபட்டன. இவர்களோடு தொடர்பு கொண்டபோதுதான் நாடக ஆற்றுகை எத்தனை ஒரு வலுவான ஒரு சமூக வெளிக் கொணர்ச்சையாகத் தொழிற் பட்டது என்பது தெரிய வந்தது.

“வெளியுலக வாழ்க்கையில் சமூக ஒடுக்கு முறைகளி லிருந்து தங்களை விடுவித்துக் கொள்ளவும் இந்தக் கலை

உதவியற்று. பார்ஸி மரபு மறக்கப்பட்டுப்போய் அதனை உள் வாங்கிய திரைக்கதை அமைப்பு கோலோச்சிய நாட்களில் (ஏறத்தாழ ‘வேலைக்காரி’ முதல்) அப்பகுதியில் வாழ்ந்த தமிழ் பேசும் இளைஞர்களுக்கு நாடகம் ஒரு முக்கிய கலை வடிவமாயிற்று. தங்களின் திறமைகளைத் தங்களுக்குத் தாமேயும், தங்கள் நண்பர்களுக்கும் நிரூபிப்பதற்கான கலை வடிவமாக நாடகம் அமைந்தது. கலைஞர்களின் ஆற்றல் பணிபற்றிய எவ்விதப் பதிவும் இல்லாமலிருப்பது மனவருத்தத் திற்குரியதாகும் இவ்வாறு ‘வட கொழும்பில் நாடக வளம்’ என்ற கட்டுரையில் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி குறிப்பிடுகிறார்.

கொழும்பு வடக்கில் ஜிந்துப்பிட்டி பிரதேசத்தில் இயங்கிய மனோரஞ்சித கான சபாவிருந்து பல கலைஞர்கள் வெளிச்சத்திற்கு வந்தார்கள். அவர்களில் பலர் அன்றிலிருந்து அரை நூற்றாண்டு காலம் தலை நகரில் தமிழ் நாடக மேடையில் தங்கள் சாதனைகளை நிகழ்த்தியுள்ளார்கள்.

இவர்களில் ஒரு தலைமுறையின் முன்னோடியான நடிசுவேள் லட்சு வீரமணி, என். தாலிப், ஹிலெரியன் பெர்ணாண்டோ, அலக்சாண்டர் பெர்ணாண்டோ, உதயகுமார், ஸ்ரீசங்கர், கலைச் செல்வன், நடிகை ருத்ராணி, மஞ்சளா, மணிமேகலை, ஜெயகௌரி போன்ற இன்னும் பலருக்கு மனோரஞ்சித கான சபா குருகுலமாக அமைந்தது.

தலைநகரின் தமிழ் நாடக வரலாறை எழுதுபவர்கள் மனோரஞ்சித கான சபாவை ஒரு முன்னோடி நாடக மன்றமாகக் கொள்ளலாம். கொழும்பு நாடகக் கலைஞர்கள் தங்கள்

முன்னோடியாகவும், முதல்வராகவும் இராஜேந்திரம் மாஸ்டர் அவர்களையே ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும்.

கொழும்பு நாடக மேடையின் வளர்ச்சியைச் சிறிது பின்னோக்கிப் பார்க்கும் பொழுது ஐம்பதுகளின் இறுதியிலும் அறுபதுகளின் முற்பகுதியிலும் தமிழகத்தின் திராவிட முன்னேற்றக் கழகப் பிரசார ஏடுகளும், சஞ்சிகைகளும், பராசக்தி, வேலைக்காரி, ஓர் இரவு போன்ற திரைப்படங்களும், கலைஞர் கருணாநிதியின் தூக்கு மேடை, மணிகுடம், திருவாரூர் தங்கராசு எழுதிய எம். ஆர். ராதாவின் ரத்தக் கண்ணீர் நாடகப் பிரதிகளும் இளைஞர்களிடையே ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின.

கொழும்பில் புடவைக் கடைகளிலும், உணவுச் சாலைகளிலும், தேநீர்க் கடைகளிலும் பணியாற்றிய இளைஞர்களில் பலர் மலையகத்திலிருந்து கொழும்புக்கு வந்து தொழில் புரிந்த இந்திய வம்சாவளியினர்கள். இவர்களுக்கு ஞாயிற்றுக் கிழமைகள் விடுமுறை நாட்கள். இவர்கள் சிறிய குழுவாக கலைமன்றங்களை அமைத்து சுய முயற்சிகளாக நாடகங்களை அரங்கேற்றுவதில் ஆர்வம் கொண்டனர். அதே வேளை தமிழகத்திலிருந்து இங்கு வந்து நாடகங்களை மேடையேற்றிய டி. கே. சண்முகம் குழுவினரின் நாடகங்களும், கலைவாணர் என். எஸ். கிருஷ்ணன் மதுரம் குழுவினரின் நாடகங்களும் இவர்களின் நாடக ஆர்வத்தைத் தூண்டி விட்டன.

1932 ஆம் ஆண்டு பெரியார் ஈ. வே. ரா தனது ரஷ்யப் பயணத்தை முடித்துக் கொண்டு திரும்பும் வழியில் இலங்கை வந்தார். அவருக்கு இந்திய வம்சாவளியினர் கொழும்பில் கொள்ளுபிட்டிலுள்ள மகளிர் நட்புறவுச் சங்க மண்டபத்தில் ஒரு வரவேற்பு அளித்தனர். அந்தக் கூட்டத்தில் பெரியார் சுய மரியாதை பகுத்தறிவுக் கருத்துக்களை விதைத்தார். அவர் நாடு திரும்பிய பின்னர் அவரது சுயமரியாதைக் கொள்கைகளைச் சிலர் இயக்கமாக முன்னெடுத்தனர்.

இந்த இயக்கத்தின் மிக முக்கியமான செயற்பாட்டாளராக 50களுக்கு பின்னர் வந்த 'நாவலர்' என்றழைக்கப்பட்ட ஏ. இளஞ்செழியன் 'இலங்கை திராவிடர் கழகம்' என்ற அமைப்பின் மூலம் செயற்பட்டார். இவர் தனது கருத்துக்களை மக்களிடம் எடுத்துச் செல்ல ஊடகமாக நாடகத்தைப் பயன்படுத்தினார். கொழும்பில் நாடக முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்த ஆர்வமிகக் இளைஞர்களுக்கு ஆதரவாகச் செயற்பட்டார்.

கலைஞர் இராஜேந்திரம் மாஸ்டரின் நாடகப் பாசறையான 'மனோரஞ்சித கான சபா' வில் பயின்ற சிலரும் இலங்கை திராவிடர் முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு ஆதரவாகச் செயற்பட்டனர். அது மாத்திரமன்றி காலத்திற்குக் காலம் இங்கு வருகை தந்த தமிழக திராவிட முன்னேற்றத் தலைவர்கள் இவர்களின் நாடக முயற்சிகளை ஊக்கப்படுத்தியுள்ளனர்.

1954ம் ஆண்டு இங்கு வருகை தந்த கலைவாணர் என். எஸ். கிருஷ்ணன் மதுரம் குழுவினர் கொழும்பில் நாடகத் துறையில் ஈடுபட்டிருந்த இளைஞர்களை நாவலர் ஏ. இளஞ்செழியன் தலைமையில் ஒரு குழுவாக சந்தித்து உரையாடியுள்ளனர். அந்தக் குழுவினருடன் சென்ற நடிகவேள் லட்சு வீரமணி, நடிகவேள் எம். ஆர். ராதாவின் 'ரத்தக் கண்ணீர்'

நாடகத்தில் சிதம்பரம் ஜெயராமனின் பாடலைப் பாடி, வசனத்தையும் பேசிகலைவாணரின் பாராட்டைப் பெற்றார்.

கொழும்பு நாடக மேடையில், தமிழகத்து நாடகப் பிரதிகளும், சுயமாக எழுதப்பட்ட நாடகப் பிரதிகளும் மேடையேற்றப்பட்டன. எதுகை மோனையுடன் கூடிய அடுக்குமொழி வசனங்களுக்கு நல்ல வரவேற்பிருந்தது. இதனால் கொழும்பில் அடுக்கு மொழி வசனங்களை அள்ளி வீசும் நடிகர்களுக்கு நல்ல வரவேற்பிருந்தது. "கலிங்கத்து கைதி" என்ற நாடகத்தில் நடத்த என். தாலிப் என்ற நடிகர் "இலங்கை சிவாஜி" எனப்பாராட்டப்பட்டார்.

கொழும்பு நாடக மேடையில் பெரிதும் பேசப்பட்ட ஒரு நடிகர் நடிகவேள் லட்சு வீரமணி என்பவர். கலையுலகில் விசுவரூப தரிசனம் தந்தவர். கலைஞர் இராஜேந்திரம் மாஸ்டர் மூலம் நாடக உலகிற்கு அறிமுகமான லட்சு வீரமணியின் நடப்பாற்றலை நேரில் பார்த்த கலையரசு சொர்ணலிங்கம் 'எனது வாரிசு' எனப் புகழ்ந்தார்.

அரை நூற்றாண்டு காலம் தமிழ் நாடக மேடையின் நம்பிக்கைக்குரியவராகத் திகழ்ந்த நடிகவேள், 1994ம் ஆண்டு மே மாதம் 5-ம் திகதி அமரரானார். நடிகவேள் லட்சு வீரமணி தனது நடப்பாற்றலை வெளிப்படுத்த தாமே நாடகங்களை எழுதித் தயாரித்து நெறிப்படுத்தி மேடையேற்றினார். ஆரம்ப காலங்களில் நடிகவேள் லட்சு வீரமணியின் நாடகங்கள் அவரின் நடப்பாற்றலாலும், காட்சியமைப்புகளாலும் பார்வையாளர்களின் பாராட்டைப்பெற்றன.

பிற்காலத்தில் நடிகவேளில் நாடகங்கள் சிறப்பாக அமைவதற்கு அறிஞர் அ. ந. கந்தசாமியின் வழிகாட்டலும், நாடக நெறியாளர் சுஹைர் ஹமீட்டின் தொடர்பும் காரணமாக அமைந்தன.

1960-க்கு பின்னர் கொழும்பில் அரங்கேறிய நாடகங்களில் அ. ந. கந்தசாமியின் "மதமாற்றம்" ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. அ. ந. க. வின் வேண்டுகோளின் பேரில் நடிகவேள் லட்சு வீரமணியின் நெறியாள்கையில் "தான் தோன்றிக் கவிராயரான்" சில்லையூர் செல்வராசன் முக்கிய பாத்திரத்தில் நடத்தார்.

தலைநகரில் தமிழ் நாடக மேடையின் தரத்தை உயர்த்திய மிக முக்கியமான நாடக நெறியாளர் சுஹைர் ஹமீட். இவரின் நெறியாள்கையில் நடிகவேள் லட்சு வீரமணி பட்டை தீட்டப்பட்ட வைரமாகத் திகழ்ந்துள்ளார். நாடக மேடையில் சகல கலாவல்லுநராக திகழ்ந்துள்ள நடிகவேள் லட்சு வீரமணியின் 50 ஆண்டு கால வரலாறு எழுதப்பட வேண்டியது அவசியமாகும்.

நாடக நெறியாளர் சுஹைர் ஹமீட் முறையாக நாடகப் பயிற்சி பெற்றவர். ஆங்கில நாடகங்களை நெறிப்படுத்திய ஏர்னஸ்ட் மக்கீன்டையர், கலாநிதி ஆஸ்கர்லிபே, தம்மாஜா கொட நடத்திய நாடகப் பயிலரங்கில் பயிற்சி பெற்றவர். தமிழ் - ஆங்கிலம் இரு மொழிகளிலும் நன்கு பாண்டித்தியம் உள்ளவர். உலக நாடக மேடையை நன்கு கற்றுத் தெரிந்து கொண்டவர். அறுபதுகளில் இவரது நெறியாள்கையில் மேடையேற்றப்பட்ட "பொம்மலாட்டம்" ("தி எடிங்மெஷின்" என்ற அமெரிக்கா நாடகாசிரியரின் தழுவல் நாடகம்) நடிகவேள் லட்சு வீரமணி உட்பட நாற்பது நடிகர்களை இணைத்துக்கொண்டு தயாரித்து

மேடையேற்றப்பட்ட நாடகம். இந்நாடகம் பார்வையாளர்கள், நாடக விமர்சகர்களின் பாராட்டைப் பெற்றது. ஒரு தமிழ்த் தினசரியின் ஆசிரியர் தலையங்கம் “ஒரே இரவில் தமிழ் நாடகத்தை இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னே இழுத்துக் கொண்டு போய்விட்டார்கள்” என்று எழுதியது. நடிகவேள் லக்ஷ் வீரமணியின் நடிப்பை “டெயிலிமிரர்” என்ற ஆங்கிலப் பத்திரிகை, சர்வதேச தரத்துக்கு உயர்த்தி எழுதியது.

தமிழ் நாடக மேடைக்கு சுலைமர் ஹமீட்டின் வரவு ஒரு வெள்ளி முளைப்பாகக் கருதப்பட்டது. பொம்மலாட்டத்திற்கு பிறகு சுலைமர் ஹமீட்டின் நாடகத்திற்கு தனியான ஒரு கலைஞர் கூட்டம் உருவாகியது. இவரின் நெறியாள்கையின் உருவாகிய “அவளைக் கொன்றவர் நீ” என்ற நாடகம் பல தடவைகள் மேடையேறியது. ஹமீட் அவர்களின் ஏனைய நாடகங்களான வாடகை அறை, ஏணிப்புகள், பிள்ளை பெற்ற ராஜா ஒரு நாயை வளர்த்தார், சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா, வேதாளம் சொன்ன கதை, வலை, முறுவல் ஆகிய நாடகங்கள் அறிஞர்களாலும் சுவைஞர்களாலும் பாராட்டப்பட்ட நாடகங்களாகும்.

தேசிய தினசரியான “தினகரன்” நடத்திய நாடக விழா கொழும்பு நாடகக் கலைஞர்களுக்கு உந்து சக்தியாக அமைந்தது. இந்த நாடக விழாவில் கலைச் செல்வனின் “மனித தர்மம்” எஸ். எஸ். கணேசபிள்ளையின் “கறுப்பும சிவப்பும” பௌசல்ஹமீர் எழுதி சுலைமர் ஹமீட் நெறிப்படுத்திய “வாடகை அறை”, கே. எம். வாசகரின் ‘சுமதி’, ஏ. ரகுநாதனின் ‘கொலைகாரன்’ ஆகிய நாடகங்கள் மேடையேறின. தென்னிந்திய சினிமா நடிகை செளகார் ஜானகி பரிசளிப்பின் போது சிறப்பு அழைப்பாளராகக் கலந்து கொண்டார்.

கொழும்பு நாடக மேடையின் வளர்ச்சிக்கு சிறப்பான பங்களிப்பு செய்தவர்களாக கே. எம். வாசகர், வரணியூரான் என்ற எஸ். எஸ். கணேசபிள்ளை, கலைச்செல்வன் ஆகியோரை முக்கியமாகக் குறிப்பிட வேண்டும்.

நாடக நெறியாளரும், பிரதி எழுதுபவருமான கே. எம். வாசகர் ‘சிலேன் சேவா ஸ்டேஜ்’ என்ற அமைப்பின் மூலம் பல நாடகங்களைத் தயாரித்து வழங்கியுள்ளார். இவரது “பார்வதி பரமசிவம்” “மஞ்சள் குங்குமம்” “மனிதவலை” “புரோக்கர் கந்தையா” போன்ற நாடகங்கள் அவரை கொழும்பு நாடகப் பார்வையாளர்களுக்கு நன்கு அறிமுகப்படுத்தியது. இவரது நெறி யாள்கையில் செல்வசேகரன், பத்மநாதன், எஸ். ராமதாஸ், சந்திரசேகரன், சுப்புலட்சுமி காசிநாதன், ‘அப்புக்குட்டி’ ராஜ கோபால் போன்றவர்கள் சிறப்பாக நடித்துள்ளனர்.

இதே போல யாழ் கலை அரங்கம் என்ற அமைப்பின் மூலம் எஸ். எஸ். கணேசபிள்ளை (வரணியூரான்) நாடகங்களைத் தயாரித்து வழங்கினார். இவரது நாடகத் தயாரிப்புக்குப் புரவலராக வேலனை வீரசிங்கம் இருந்துள்ளார். கோலூரின் நம்பிக்கை, புளுகர் பொன்னையா ஆகிய நாடகங்கள் இவரது தயாரிப்பில் கொழும்பில் மாத்திரமின்றி யாழ்ப்பாணத்திலும் அரங்கேறியுள்ளன.

தேசிய நாடக விழா 2008-ல் முதுகலைஞர் விருது பெற்ற கலைஞர் கலைச்செல்வன் நாடகமே தன் உயிர் மூச்சாகச் செயல்பட்டுள்ளார்.

நடிப்பு, நாடகப் பிரதியாக்கம், நெறியாள்கை, தயாரிப்பு என்று பன்முக ஆற்றல் கொண்ட கலைஞர் கலைச்செல்வன், கலைஞர் இராஜேந்திரம் மாஸ்டர் அவர்களின் மனோரஞ்சித கான சபா என்ற குருகுலத்தில் பயிற்சி பெற்ற கலைஞர். அரை நூற்றாண்டு காலமாக கலையே தன் வாழ்வாக இயங்கி வருபவர். 1976-ல் தேசிய நாடக விழாவில் இவர் எழுதி நெறிப்படுத்திய “சிறுக்கியும் பொறுக்கியும்” என்ற நாடகம் இவருக்கு சிறப்பான அறிமுகத்தையும் நம்பிக்கையும் தந்தது.

1988-ல் இவர் எழுதி, நெறியாள்கை செய்து அரசு நாடக விழாவில் இடம் பெற்ற “கலைஞனின் கதை” சிறந்த நடிகருக் கான விருதைப்பெற்றுத்தந்தது. 2004-ல் தேசிய நாடக விழாவில் இவர் நெறிப்படுத்திய ஷேக்ஸ்பியரின் “ஓதெல்லோ” நாடகம் ஏழு விருதுகளைப் பெற்றுள்ளது. கலைத்துறையில் நாடகம், தொலைக்காட்சி என்று செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் கலைஞர் கலைச் செல்வனின் நாடகச் செயற்பாடுகள் பற்றி இன்றைய தலைமுறையினர் அறிந்து கொள்வது அவசியமாகும்.

கொழும்புக் கலைஞர்களின் மதிப்புக்கும் மரியாதைக்கு முரியவரான ‘சானா’ என்றழைக்கப்பட்ட சண்முகநாதன் பற்றி குறிப்பிட்டே ஆக வேண்டும். வானொலி என்ற செவிப்புல ஊடகத்தில் நாடகத்தை அரங்கேற்றி சாதனை படைத்தவர். மேடை நாடகங்களிலும் இவரது பங்களிப்பு உண்டு.

இன்று தமிழகத்தில் கிரிக்கெட் வர்ணனையாளராகவும், வானொலி நாடகக்கலைஞராகவும் விளங்கும் அன்றைய இலங்கை வானொலியில் பெயர் சொல்லக் கூடிய திறமை யாளராக விளங்கிய எஸ். எம். ஏ. ஜப்பர் அவரோடு மானா. மக்கீன் குழுவினர் அரங்கேற்றிய ‘டயல் எம்போர்’ நாடகம், மற்றும் மானா. மக்கீன் நெறியாள்கையில் ‘கதையில் இல்லை’, ‘தோட்டத்து ராணி’ போன்ற நாடகங்கள், எஸ். எம். ஏ. ஜப்பாரின் நெறியாள்கையில் என். எஸ். எம். ராமையாவின் ‘ஒரு மின்னல்’ நாடகம் ஆகியனவும் குறிப்பிடத்தக்க நாடகங்களாகும்.

எண்பத்து மூன்று கறுப்பு ஜூலைக்கு முன்னர் - நா. சுந்தரலிங்கம், தாசீ சியஸ், பாலேந்திரா ஆகியோரின் நாடகங்களும் சிறப்பான தயாரிப்புக்களாக விளங்கின.

அறுபது முதல் எண்பதுவரை துடிப்பாக இருந்த நாடக அரங்கு 83-ல் ஏற்பட்ட கறுப்பு ஜூலை என்று வர்ணிக்கப்பட்ட இனக்கலவரம் கொழும்பு நாடக மேடையைப் பெரிதும் பாதித்தது. தாசீ சியஸ், நா. சுந்தரலிங்கம் போன்ற தயாரிப்பாளர் வடபகுதிக்கு சென்றுவிட்டனர். நாடகக்கலைஞர் பாலேந்திரா, ஏ. ரகுநாதன் போன்றவர்கள் புலம்பெயர்ந்து வெளிநாடு சென்றுவிட்டார்கள்.

கறுப்பு ஜூலைக்குப் பின்னர் மீண்டும் கொழும்பு வாழ் வடக்குப் பிரதேசக்கலைஞர்களே நாடகங்களைத் தயாரித்து மேடையேற்றினார்கள். புதிய கலைஞர்கள் பலர் வெளிச்சத்திற்கு வந்தனர். கலைக்கழகம் நடத்தும், தமிழ் நாடக விழாவிலும், பின்னர் நான்கு ஆண்டுகளாக நடந்தேறிய தேசிய நாடக விழாக்களிலும் கொழும்புக் கலைஞர்களுடன், மலையகக் கலைஞர்களும் பங்கு பற்றிப் பல விருதுகளை வென்றார்கள் என்பது வரலாற்றுப் பதிவாகும்.

அனெக்சின் கதவைத் தட்ட அன்ரியின் மனம் கூசியது. காலையில் வேலைக்குப்

போகிறவர்களை, இந்த அகாலத்தில் எழுப்புவது நியாயமே இல்லை. ஆனாலும் அன்றிக்கு வேறு என்ன வழி? இருமலுடன் எவ்வளவு நேரந்தான் போராடுவது! சுடச்சுடப் பானம் தயாரித்துக் கொடுக்கையில், அந்தப்பெண் இரக்கத்தோடு அன்றியைப் பார்த்தாள். நெஞ்சைத் தடவி ஆசுவாசப்படுத்தினாள். கூட்டிவந்து அறையில் விட்டுச் சென்றாள். 'நல்லவேளை, அனெக்சிலாவது மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள்' அன்றி மீண்டும் படுத்துறங்க முயன்றாள்.

உறக்கம், அவ்வளவு சுலபமாக வந்துவிடுகிறதா என்ன! இரவிலே துணைக்கு வரும் பெண்ணும் இன்று வரவில்லை. தன்னந்தனியே அநாதரவாகத்தான் இருப்பதை எண்ண, அன்றியின் திடமான நெஞ்சும் ஒருகணம் கலங்கியது. இருட்டுடன், தனிமை.. வெறுமை.. எல்லாம் சேர்ந்து அந்த அறைக்குள் அப்பியிருந்தன.

காற்றை மூர்க்கமாகக் கிழித்தபடி கடுகதி ரயில் ஓடி மறைந்தது. 'மூன்றரை மணி! விடியுறதுக்கு இன்னும் நேரமிருக்கு.' அன்றி, உறக்கமில்லாத அந்த

பண்பட்ட இதயமும் வாய்த்திருந்த கனவான். இந்த வீடு வாசலோடு தாத்தாவின் குணங்களும் அன்றிக்கு வந்துசேர்ந்த சொத்துக்கள்.

'இந்த வாசிப்புப் பழக்கமும் தாத்தாவிடமிருந்து தொற்றியது தானே!' ஏதோ நினைத்தவளாய் அன்றி மேசையில் கிடந்த புத்தகத்தை விரித்து எதையோ தேடினாள். மகளின் கடிதம் உள்ளே பத்திரமாகக் கிடந்தது. மீண்டும் அதனைப் படிக்க வேண்டிய தேவையோ, விருப்போ இருக்கவில்லை. கடிதத்தின் வரிகள்தான் நினைவிலே உரசி.. உரசி.. உயிரைக் கொளுத்துகின்றனவே!

அன்றி, அந்த நாளை நினைத்துப் பார்த்தாள். பரம்பரை பரம்பரையாக வந்த நகைகளை எல்லாம் பூட்டி.. அழகுபார்த்து! மகளின் மணக்கோலம் கண்ணுக்குள் நின்றது. "மகளே!".. அன்றியின் தொண்டை அடைத்துக் கொண்டது. "நெஞ்சைப் பிளக்கிற இந்த வரிகளை நீயா எழுதினாய்? உன் மனசு கல்லாகிட்டுதா? எல்லாத்தையும் உதறிட்டுப் போனதுபோல, இண்டைக்கு என்னையும்...! கண்காணாத இடத்தில் காலூன்றி, நீங்கள் கண்டது இதுதான்?"

பகலிடம் பத்தொன்றில்லை

வசந்த தயாபரன்

நீள் இரவைச் சபித்தபடி சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்தாள். ஒரு காலத்தில் இதேவீட்டில், இரவைப் பகலாக்கியபடி நிறைந்திருந்த மனிதர்கள்.. பரபரப்பாக இயங்கிய வேலையாட்கள்.. வளைய வந்த பெண்கள் எல்லோரும் எங்கே? பேச்சுக் குரல்கள், குழந்தைகளின் சினுங்கல்கள், சிரிப்பொலிகள் எல்லாம்.. எப்போது நிசப்த்தத்தில் உறைந்தன? 'எல்லாம் கனவு, பழங்கனவு!' அன்றி முணுமுணுத்தாள்

உடல் மெல்ல நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. பலவீனம்! உடம்பில் மட்டுமா, மனதிலுமா? நடுங்கும் தனது கைவிரல்களை முகத்திற்கு நேரே பிடித்துப் பார்த்தாள் அன்றி. 'நீள நீளமான விரல்கள் உனக்கு. வீணை வாசிக்கத் தோதாக!' எப்போதோ கேட்ட குரல் நெஞ்சில் ஒலித்தது.

அன்றி நிமிர்ந்து, சுவரிலே தொங்கும் கணவரின் படத்தைப் பார்த்தாள். வழக்கறிஞருக்கே உரிய கம்பீரத்துடன் அவர் நின்றார். அவரைத் தேடி இந்த வீட்டில் வரிசையாக காத்திருந்த சனக்கூட்டம்!

அருகிலே இருந்த, சற்றே மங்கியிருந்த பெரிய படத்தில் அன்றியின் பார்வை நிலைத்தது. தலைப்பாகை, கைத்தடிபுடன் அன்றியின் தாத்தா, இராமநாதபிள்ளை! பதவிக்கான மிடுக்கோடு

வெறும் காற்றை நோக்கி எறிந்த கேள்விகள், பதிலுக்காய் அலைந்தன. அன்றி மீண்டும் அந்தக் கடிதத்தைப் பார்த்தாள். இத்தனை வருட வாழ்வில் நிமிர்ந்தே நின்ற அன்றியை நிலைகுலையச் செய்துவிட்ட கடிதம் அது!

உஷா வந்தபோது, வழக்கம்போல மோரி ஓடியாடி வேலை செய்துகொண்டிருந்தாள். அன்றி ஹோலில் இருந்தபடி, பியதாசவுக்குக் கட்டளைகள் பிறப்பித்துக் கொண்டிருந்தாள். அன்றியின் அதிகாரக்குரலில் ஏனோ இன்று ஒரு சோர்வு.

"என்ன அன்றி, இருமல் எப்படியிருக்கு? இப்ப சுகமாயிட்டுதா?" அன்றியின் புத்தகத்தைக் கையிலெடுத்துப் புரட்டியபடி கேட்டாள் உஷா.

"மருந்து குடிக்கிறேன். ஆனா.. குறைஞ்சதாயில்லை" அன்றி.. அசட்டையாகப் பதில் சொன்னாள்.

"ஆன்மீகப் புத்தகமோ! பழைய புத்தகம் என்ன அன்றி!.. இதென்ன சிவப்புக் கோடு போட்டு வைச்சிருக்கிறீங்கள்? உனது பிறப்பு, படிப்பு, செல்வம் இவை குறித்து ஒருபோதும் அகந்தை கொள்ளாதே என்று இருக்குது.. இது யாருக்காக அன்றி?" உஷா நகைச்சுவையாகத்தான் கேட்டாள்.

"உமக்குந்தான், எனக்குந்தான்! ஒரு காலத்தில் நான் அப்பிடித்தான் இருந்தேன். கர்வத்துக்குக் குறைவில்லை. ஆனா.. அவர் திடீரென்று ஒருநாள் ஒரு பக்க உடம்பு இயங்காமல்..

படுத்த படுக்கையானாரே, அன்றோட எல்லாம் பறந்தது. பிறகு நான் பட்ட பாடுகள் எனக்குத்தான் தெரியும் உஷா. இந்தா.. இந்த மேரி இருக்கிறாளே, அவளுக்கும் தெரியும்! எந்தக் கஷ்டத்திலும் நான் இந்தக் குடும்பத்திட பேரைக் காப்பாத்திக் கொண்டு வந்திட்டன். இனி என்னால ஒண்டும் ஏலாது. களைச்சுப் போனன், உஷா!”

அன்றிக்கு என்னவாயிற்று? இந்தப் பேச்சு உஷாவுக்குப் புதியது.

“ஏன் அன்றி, ஒருநாளும்மில்லாதபடி இப்படிச் சலிச்சுப் போய்க் கதைக்கிறீங்கள்?”

அன்றி ஆழ்ந்த யோசனையில் இருந்தாள். ஏதோ முடிவுக்கு வந்தவளாய், அத்தக் கடிதத்தை உஷாவிடம் நீட்டினாள்.

“இதைப் படிச்சுப் பாரும், விளங்கும்”

அன்றியின் மகளும் மருமகளும் இந்த வீட்டை விற்கப் போகிறார்கள் – அன்றி வேறு எங்காவது போயிருக்க வேண்டும் என்ற செய்தி... உஷாவால் சீரணிக்கச் சிரமமாகத்தான் இருந்தது. கீழ்க்கண்ணால் அன்றியைப் பார்த்தாள் உஷா. பாவம் அன்றி, அவளுக்கு எப்படி இருக்கும்!

அன்றி தனக்குத்தானே பேசிக்கொண்டாள். “இந்த வீடு, தாத்தா கட்டின வீடு. தன்ர சந்ததிகள் சந்தோஷமாக சீவிக்கட்டும் எண்டு பாத்துப் பாத்துக் கட்டின வீடு! என்ர அப்பா அம்மா, நாங்கள் வாழ்ந்த வீடு. நான் உயிரோட இருக்குமட்டும் என்ர நினைவெல்லாம் இந்த வீட்டோடதான்! நான் என்ன இன்னும் கனகாலமோ இருக்கப் போறன்?”

அன்றியின் குரல் தழுதழுத்தது.

உஷா அன்றியின் கைகளை ஆதரவாக எட்டிப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

“அன்றி எத்தனையோ பேர் நாட்டையே விட்டுவிட்டுப் பறக்கினம். நீங்கள் என்ன, சும்மா மனசை அலட்டிக் கொண்டு... பேசாமல் எங்கட வீட்டில் வந்து இருங்கோ! எனக்கும் சந்தோஷம்”

அன்றியின் கண்களில் ஈரம்! உங்களுக்கும் வீடு பெரிசு, நேசம் பெரிசு. ஆனால் அவைக்கு..? இதுதான் உலகம், புரிந்து கொள்ளுங்கோ! உஷா நினைத்தாள் – சொல்லவில்லை.

★

அன்றிக்குச் சுகவீனம் என்று பியதாச வந்து சொன்னான். உஷா போய்ப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டாள். இரண்டு வாரங்களுக்குள் அன்றியின் உடல்நிலை இவ்வளவு மோசமானது எப்படி? பாவம் அன்றி உள்ளேயே இருந்து அரித்துக் கொல்லும் நோய்க்கு ஏது மருந்து?

“அன்றி, எனக்குச் சொல்லி அனுப்பக் கூடாதா? பிள்ளை போல எண்டு அடிக்கடி சொல்லுவீங்களே!”

“என்ர பிள்ளை என்னை வீட்டால எழுப்ப – நீரெண்டா என்னோட வந்து இருங்கோ எண்டீரே..” அன்றி வழமைக்கு மாறாக உணர்ச்சி வசப்பட்டாள்.

மேரி சூப் கொண்டு வந்தாள். அன்றி, வேண்டாமென்று மறுக்க, உரிமையோடு கோபித்துத் தன்னோடு அணைத்தபடி பக்குவமாய் அதைப் பருக்கும் மேரியையே உஷா பார்த்தாள். மேரி வேலைக்காரி அல்ல! அதற்கும் மேலே, அன்றியின் நெருங்கிய தோழி! என்று பட்டது.

“பத்திரமாக வைத்திரும்..” அன்றி உஷாவின் கையில் ஒரு டயறியைத் திணித்தாள். “இந்த வீட்டை வித்தா, என்ர பங்குக் காசை என்ன செய்யிறது எண்டு இதில குறிச்சிருக்கிறன். சரியான ஆக்களிட்ட டயறியைக் கொடுத்திரும்!”

“அன்றி.. ஏன்..” உஷா முடிக்கவில்லை.

“நான் கொஞ்சம் நித்திரை கொள்ளப் போறன் உஷா” அன்றியிடம் பழைய மிடுக்கு வந்துவிட்டாற் போல இருந்தது.

★

வெறிச்சோடிக் கிடந்த அன்றியின் வீட்டுக்கு, ஒரு புதிய களை வந்திருந்தது. அன்றியின் சாவுக்கு வந்த மனிதர்கள் வீடு நிறைய உலாவினார்கள்.

ஒடி ஒடிக்காரியங்களைக் கவனித்தார், அன்றியின் மருமகன். வீடு விற்பதில் இருந்த சங்கடம் ஏதோவிதமாகத் தீர்ந்த நிம்மதி அவர் முகத்தில்! அடுத்த வாரம் வர இருந்தவர், திடுதிப்பென்று புறப்பட்டு வந்ததில் எவ்வளவு சிரமப்பட்டு விட்டார்! அதையெல்லாம் அனுதாபத்துடன் கேட்க, அவரைச் சுற்றி நாலுபேர்!

“அம்மா.. தாயே! போயிட்டியா! பசிச்ச வகுத்துக்கு, சோறு போடுவியே மவராசி..” குடிசை மாறியப்பன் வளவிலே நின்று புலம்பிக் கொண்டிருந்தான்.

கூட்டம் குறைந்திருந்தது. உஷா டயறியை நீட்டியதும், மருமகன் கொஞ்சம் குழம்பித் தான் போனார். விறுவிற்று அறைக்குள் நுழைந்து, டயறியின் பக்கங்களைப் புரட்டினார். படிக்கப் படிக்க முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தது.

“மாமிக்குக் கடைசினேரத்தில மூளை கீளை குழம்பிப் போச்சோ உஷா? இங்க பாரும்! ஏதோ மடத்துக்காம், பள்ளிக் கூடத்துக்காம், அநாதை இல்லத்துக்காம்.. இலட்சக்கணக்கில

கொடுக்கட்டாம்! ம்.. ம்.. அதெண்டாலும் பரவாயில்லை, இதைக் கேளும். இந்த வேலைக்காரி மேரிக்கும் ஒரு பெரிய தொகை! ஏன் இவ்வளவு காலமும் சம்பளம் வாங்காமலா வேலை செய்தவள்? ம்.. மாமிக்கு காசிட அருமை தெரிஞ்சாத்தானே..” மருமகன் பொருமியபடி வெளியேறினார்.

உஷா, அன்றியின் அறையைக் கடைசித் தடவையாகப் பார்த்தாள். அறையின் சுவரோரமாக இரண்டு சூட்கேசுகள், காட்போட் பெட்டிகளில் புத்தகங்கள் இந்த வீட்டிலேயே தங்கி விட விரும்புவனவாய்! மேசையில் தேடுவாரற்றுக் கிடந்தது அந்தக் கடிதம்! உஷா மீண்டும் ஒருதடவை அதனை வாசித்துப் பார்த்தாள்.

‘அம்மா, வீட்டை விக்கிற ஒழுங்குகள் செய்திட்டம் அட்வான்சும் வாங்கிட்டம். இனியும் உங்கட சுகவீனத்தைச் சாட்டிக் கடத்தேலாது. உங்கட மருமகன் அடுத்த மாதம் அங்க வாறார். நீங்கள் கந்தசாமி அங்கிள் சொன்ன அந்த முதியோர் இல்லத்தில் போய் இருங்கோ. அவை நல்ல கவனமாய் பாக்கிறவையாம். பிறகு..?’

விஷ உண்சியைப் போல் நறுக்கென்று தைக்கும் வரிகள். அன்றியின் உயிரை எடுத்த வரிகள்! உஷாவின் கண்ணீர் கடிதத்தில் ‘பொட்’டென்று விழந்தது. ‘குடும்ப கௌரவம் குலையக்கூடாது..’ அன்றியின் வார்த்தைகள் நினைவில் வந்தன. உஷா கடிதத்தைக் கிழித்தாள். இராமநாதபிள்ளை, என்றும்

போலவே படத்தில் வெகு கம்பீரமாக நின்று கொண்டிருந்தார்.

★

“உங்கட மிஸிஸ் வரேல்லையா?” யாரோ மருமகனைக் கேட்டார்கள்.

“அவ இப்ப மூன்று மாதத்துக்கு முதல் வந்திட்டுப் போனவ. திரும்ப, இப்ப லீவு எடுக்கிறது கஷ்டம்!”

“ஓமோம்! வெளிநாட்டில் சும்மா சும்மா லீவு எடுக்கேலாது!”

“அதுவுந்தான். மற்றது அவ சரியான பிசி. இப்ப கிட்டடியில் ஒரு விருதும் கிடைச்சது, சிறந்த சமூக சேவகி, எண்டு கேள்விப்பட்டிருப்பியள்.”

“அப்படியா - நல்ல விஷயம். என்ன மாதிரியான சேவையில் ஈடுபட்டிருக்கிறா?”

“அது, அங்கை வயசானவை நிறையப்பேர் தட்டத்தனியே அபாட்மெண்டுகளில் சீவிக்குதுகள். லீவு நாளில், அவைக்குத் தேவையான உதவிகளைச் செய்து, போய் இருந்து கதைச்சு, ஆதரவாய் பேசி, மருந்து எடுக்கக் கூட்டிக் கொண்டு போய்...! தொடர்ந்து செய்கிறவ. வெளிநாட்டில் பாருங்கோ, இதை ஒரு நல்ல சேவை, உயர்ந்த மனப்பான்மையோட செய்யிற சேவை, எண்டு பாராட்டுறாங்கள்.... மதிக்கிறாங்கள்..!”

★

◇

சிங்களத்தில் டி. எம். டி. பி. கீர்த்தி
தமிழில் - இப்னு அலீம்

சட்டமில்லா ஓழுங்கு -
ஸ்வரமில்லா பாடலென
உலகு கூறும்
சிறிய பாலம் நான் !

நீர் முடையினால் பிறந்த
மஹ ஓயா
மகா நதியாகப் பாய்ந்து செல்கையில்
நதியை ஊடறுத்து
அந்த
நீர்க் குத்திகளைப் பிளந்தெழுந்த
சிறிய பாலம் நான் !

நீள முள் - குடடை முள்
நிமிட முள்
எவருக்குமே
நேரத்தைக் காட்டாத
கடிகாரக் கோபுரத்தின் கீழ்
பயனற்ற தியானத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும்
சிறிய பாலம் நான் !

உயர்ந்த இடத்தில்
தலை சாய்ந்து
குடடை இடத்தில் நீரோடும்

ஓசை எழும்பிப் பாய்ந்தோடும்
கலங்கல் நீர்
பொய்க் குரல் எழும்பும் போது -
அமைதியாகப் பயணிக்கும்
தெளிந்த நீர்
மெதுவாக முனங்கும் சப்தத்தைக்
கேடும் புரிந்து கொண்ட
சிறிய பாலம் நான் !

தூரத்தே இருந்து சுமை சுமக்கும்
தூரம் காரணமாகத் துன்பம் சுமக்கும்
தூரம் காணாமல் அருகைக் காணும்
அருகாமையினால் இன்பம் காணும்

ஒருக்காலும் இணைக்கப்படாத
கரைகளிரன்டை இணைக்கும்
பாசத்தின் பாலம்
உருவாகும் வரை காத்திருக்கும்
சிறிய பாலம் நான் !

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் அதன் வளத்துக்கும் சஞ்சிகைகள் ஆற்றிய பங்களிப்பு விதந்துரைக் கத்தக்கவை. ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் முனைப்பு பெற்ற கருத்து நிலைகளின் அடிப்படையில் சஞ்சிகைகள் தோன்றி அக் கருத்து நிலைகளின் உடைவோடு சஞ்சிகையின் வரவும் நின்றுபோயுள்ளதை ஈழத்து இதழியல் வரலாறு எடுத்துக் காட்டுகின்றது. அவ்வகையில், மறுமலர்ச்சி, மல்லிகை, மூன்றாவது மனிதன், தாயகம் முதலானவை குறிப்பிடத்தக்கவை. இவ்வகைப் பாரம்பரியத்துக்குள் வந்து சேர்கின்ற கலை இலக்கியச் சஞ்சிகையாய் ஞானம் விளங்குகின்றது. ஞானம் இதழ் ஜூன் 2000 ஆண்டு முதல் இன்று வரை தொடர்ந்து வெளி வந்து கொண்டிருப்பது மகிழ்ச்சிக் குரிய விடயமாகும். நூறாவது இதழாக ஞானம் வெளிவருவது ஈழத்தைப் பொறுத்தமட்டில் பெருமைக்குரிய விடயம். நம் நாட்டிலே தமிழர் அடையாளங்களையும் அவர்களது இருப்பையும் இல்லாதொழிக்கின்ற நிலைமை தலைவிரித் தாடுகின்றது. இவ்வகைச் சூழலில் அவ் அடையாளங்களைச் சுமந்து கொண்டு காலத்தின் பதிவாக ஞானம் வெளி வருவது அதன் சமூக நோக்கையே பிரதிபலிப்பதாக அமைகின்றது.

கடந்த எட்டு ஆண்டுகளாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கிற 'ஞானம்' இதழ் ஈழத்து இலக்கியச் செல்நெறிக்கு ஆற்றிய பங்களிப்பு என்ன? எவ் எவ் வகையில் அதன் செயற்பாடுகள் அமைந்தன? இனி வரவேண்டிய ஞானம் எவ்வாறு அமைதல் வேண்டும் என்பது பற்றிய சிந்தனைகள் பயனுள்ளவையாக அமையும். அந்த வகையில் 99 இதழ்கள் இதுவரை வெளிவந்துள்ளன.

அவ் இதழ் களின் மூலம் ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பு பெற்ற பயன் என்ன? என்பதை கோடிட்டுக் காட்டுவதே இக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

“வெள்ளத்தின் பெருக்கைப் போல் கலைப்பெருக்கும் கவிப்பெருக்கும் மேலமாயின் பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடரெல்லாம் விழிபெற்றுப் பதவி கொள்வார்”

என்ற நவீனச் சிந்தனையின் மொத்த வடிவான பாரதியின் கவிதையை முகப்புக் கவிதையாகக் கொண்டு ஞானம் இதழ் அமைந்துள்ளது. தி. ஞானசேகரனின் இயல்பான சமூக நோக்கும் படைப்பு மனமும் ஞானம் இதழின் தொடர்ச்சியான வருகைக்கும் அதன் உள்ளடக்கக் கனதிக்கும் அடிப்படை யாக அமைந்துள்ளன. அவ்வகையில், “பகிர்தலின் மூலம் விரிவும் ஆழமும் பெறுவது ஞானம்” என்ற மகுட வாசகத்தை சிறப்பாகவே பதிவுசெய்த இதழாக ஞானம் விளங்குகின்றது என்பதனை அதனோடு பரிச்சயம் உள்ளோர் நன்கு அறிவர்.

இக் கட்டுரையின் நோக்கம் கருதியும் ஞானம் இதழின் உள்ளடக்கப் பகுப்பு கருதியும் பின்வரும் அடிப்படையில் இம் மதிப்பீடு அமைகிறது.

1. கவிதைகள்
2. சிறு கதைகள்
3. கட்டுரைகள்
4. நேர்காணல்கள்
5. பத்தி எழுத்துக்கள்
6. நூல் மதிப்புரைகள்
7. சமகால இலக்கிய நிகழ்வுகள்.

கவிதைகள்

பழையதலைமுறைக் கவிஞர்களினதும் புதிய தலைமுறைக் கவிஞர்களினதும் கவிதைகள் வெளிவந்துள்ளன. புதுவகை எடுத்துரைப்பு முறை சார்ந்து கவிதைகள் படைக்கப்பட்டுள்ளன. பழைய தலை முறைக் கவிஞர்கள் என்ற வகையில் சி. சிவசேகரம், சோலைக்கிளி, மேமன்கவி, இக்பால் அலி முதலானவர்களின் கவிதைகள் பாடுபொருள் அடிப்படையிலும் எடுத்துரைப்பு முறையிலும் தனித்து நோக்கத்தக்கவை. ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை வரலாற்றில் இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தனித்துவமான கவிதைப் போக்கினைக் கொண்டவர்கள். இப் பண்பை ஞானம் இதழ்களில் வெளியான கவிதைகளில் காணமுடிகின்றது.

ஞானம் இதழில் வெளியான சி. சிவசேகரத்தின் மொழிப்பெயர்ப்புக் கவிதைகள் தனித்து நோக்கத்தக்கவை. மொழிப் பெயர்ப்புக் கவிதைகள் புதிய எடுத்துரைப்பு முறை சார்ந்தவைகளாக அமைந்துள்ளன. மேலைத்தேய நாடுகளில் கவிதையில் மொழிக் கையாளுகை எவ்வாறு

அடைய
ஹ்றுள்ளது
என்பதனை
மொழிப் பெயர்ப்புக்
கவிதைகள் சுட்டிக் காட்டுகின்றன.

அவ்வகையில், மொழி பெயர்ப்பு இலக்கியத்துக்கு ஞானம் இதழின் பங்கு கணிசமாக அமைந்துள்ளமை நோக்கத்தக்கது. இவ்வகையிலான முயற்சிகளுக்கு முக்கியத்துவம் வழங்குவது காலத்தின் தேவையாகும். தொடர்ந்து வரும் ஞானம் இதழ்களில் இதில் கவனம் செலுத்துவது இன்றியமையாததாகும். புதிய தலைமுறை சார்ந்த கவிஞர்களை ஊக்குவித்து அவர்களை இலக்கிய உலகுக்கு அடையாளப்படுத்தியதில் ஞானம் இதழுக்கு முக்கிய பங்கு உண்டு. த. ஜெயசீலன், செ. சுதர்சன், எம். ஸாலிஷ் அஸ்மீ, ஜெ. திரேசா, நா. ஆனந்தன், கரவையூரான், பத்தனையூர் தினகரன், வாகரைவாணன், வே. சங்கீதா முதலானவர்களின் கவித்துவ போக்கும், தனித்துவமான எடுத்துரைப்பு முறையும் கவனத்துக்குரியன. ஞானம் இதழ் மூலமாக வெளிக்கொண்டு வரப்பட்ட ஆக்க இலக்கியங்களுள் கவிதைகளைவிடச் சிறுகதைகளே உருவ உள்ளடக்க அமைதியில் சிறப்புப் பெறுகின்றன.

சமகால இலக்கியச் செல்நெறியோடு ஒப்பிட்டு நோக்கத்தக்க வகையில் த. ஜெயசீலன், செ. சுதர்சன், கரவையூரான், வாகரை வாணன், ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் ஆகியோரது கவிதைகள் விளங்குகின்றன. வேறுபலரின் கவிதைகளும் இவ்வகையில் நோக்கத்தக்கவை. கவித்துவமும் எடுத்துரைப்பு முறையும் செழுமைபெறும் கவிதைகள் மிகக் குறைவாகவே வெளிவந்துள்ளன. இவ்விரு அம்சங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு செயற்கையாகக் கோர்க்கப்பட்ட சொற்களே கவிதைகள் என்ற பெயரிலும் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன.

ஞானம் இதழில் வெளியான புதிய தலைமுறைக் கவிஞர்களின் கவித்துவமான கவிதைகளுக்கு சில உதாரணங்கள்.

நிலவு சாய்ந்து போன நல்லிரவு
 உனக்கும் எனக்குமென்றிருந்த
 உலகுக்கு அப்பாலிருந்து
 ஒரு குரல் உள் நுழைகிறது
 கைகள் பின்புறமாகக் கட்டப்பட்டு
 ஓசை எழாதிருக்க வாய் அடைக்கப்பட்டு மீறி
 அந்தக் குரல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது

யன்னல் கதவுகளை அடித்துச் சாத்துவதுபோல
 செவிப் பறைகளை மூடிக்கொண்டு
 மரத்துப் போனதாய்ப் பாவனை காட்டிநிற்க
 முடியவில்லை
 வெட்டுண்ட மண்புழுவின் உடலாய்
 மனம் துடிக்கிறது

[ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் – இதழ் – 20 – 2002]

மின்மினிப் பூச்சிகள்
 காற்றுவெளிக்குச் சரங்கட்ட
 தவளையின் தாளத்தோடு
 பூமி கீதமிசைக்கும்
 இந்த இரவு போதும்
 எனது தேசத்தை மட்டுமல்ல
 தேசத்தைவிடவும் அழகான
 தேசப் படத்தையும்
 இந்த இரவு
 காப்புறுதி செய்யட்டும்
 இரவே நில!
 விடியலை எதிர்த்து நில!

[செ. சுதர்சன் – இதழ் – 30 – 2003]

இவ்வகையான கவித்துவத் தன்மை கொண்ட த. ஜெயசீலனின் கவிதைகள் தனித்து நோக்கத்தக்கவை. இங்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்ட கவிதைகள் கவித்துவமும் பாடுபொருளும் நிரம்பப் பெற்றவைகள். இப்பண்புகளைக் கொண்ட கவிதைகள் ஒரு சிலவே வெளிவந்துள்ளன.

ஞானம் இதழின் ஆசிரியர் சிறுகதைக்கு வழங்கும் முக்கியத்துவத்தை கவிதைகளைத் தெரிவு செய்வதிலும் வழங்குதல் வேண்டும். ஞானம் இதழின் மூலம் வெளிக் கொண்டு வரப்பட்ட நல்ல சிறுகதைகளைப் போலவே கவிதைகளும் அமைய வேண்டும் என்பது அனைவரதும் எதிர்பார்ப்பாகும்.

சிறுகதைகள்

ஈழத்துப் புனைகதை இலக்கிய வரலாற்றில் ஞானம் இதழ் மூலமாக வெளிக்கொண்டுவரப்பட்ட கதைகளுக்கு தனித்து வமான இடம் உண்டு. பழைய தலைமுறைப் படைப்பாளிகளும் புதிய தலைமுறைப் படைப்பாளிகளும் கதைகளை எழுதியுள்ளனர். ஞானம் இதழ் மூலமாக அறிமுகமாகி இன்று ஈழத்துச் சிறுகதை ஆசிரியர்களாக பலரும் அடையாளங் காணப்பட்டுள்ளனர். புதிய தலைமுறைப் படைப்பாளிகளின் எழுத்து முயற்சிகளுக்குப் பக்கபலமாக ஞானம் இதழ் இருந்து வந்திருக்கின்றது. இதற்கு புரவலர் புத்தகப் பூங்காவின் மூலம் வெளிக் கொண்டு வரப்பட்ட பீலிக்கரை, ஒரு மணல் வீடும் சில எருமை மாடுகளும் போன்ற நூல்களே சான்றுபகருகின்றன.

ஞானம் இதழில் வெளிவந்த சிறுகதைகள் புதிய உள்ளடக்கம் சார்ந்தவைகளாகவும், புதுவகை வடிவக் கையாளுகை உடையதாகவும் விளங்குகின்றன. புகலிட நாட்டு சிறுகதைகளை அறிமுகம் செய்வதூடாக புலம் பெயர்ந்த வர்களது வாழ்வியல், அவர்களது ஆக்க இலக்கியங்களில் வெளிப்படும் வடிவமாறுதல்கள் என்பன புலப்படுத்தப்பட்டன. ஞானம் இதழின் தேசம் கடந்த பகிர்தல் இவ்வகை ஆக்க இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு அடிப்படையாக அமைந்தன.

இன்று, ஈழத்தில் அடையாளங் காணப்பட்ட புதிய சிறுகதை ஆசிரியர்களுள் ஒரு பகுதியினர் ஞானம் இதழ் மூலமாக அறியப்பட்டவர்களே. ஞானம் இதழில் வெளியான கதைகளின் உருவம் உள்ளடக்கம் கருதி சிறப்பு பெறும் சிறுகதை ஆசிரியர்களாக வீ.என். சந்திரகாந்தி, இராஜேஸ் கண்ணன், டிலான் ஜெயந்தன், கார்த்திகா பாலசுந்தரம், பிரமிளா செல்வராஜா, சிவனு மனோகரன், சுதர்ம மகாராஜன், தீரன், ஒ.கே. குணநாதன், திசேரா, கவிதா, உக்குவளையூர் அம்ரீதா. தமிழ்ச் செல்வி முதலானவர்களின் கதைகள் தனித்துவமானவை.

புதிய தலைமுறைப் படைப்பாளிகளின் அரசியற் பின்புலமும், இலக்கியம், பற்றிய நோக்கும் சிறுகதையின் உருவ அமைதியிலும் உள்ளடக்க அமைதியிலும் தனிச் சிறப்புப் பெறுகின்றன. ஞானம் சிறுகதைகளில் வடிவப் பரிசோதனைக்கும் வழிசமைத்திருப்பதை உணரமுடிகின்றது. புதுவகைப் பாடுபொருளை வெளிப் படுத்துவதற்குச் சிறுகதையின் உருவ அமைதிகள் பரிசோதிக்கப் பட்டுள்ளன. இவ்வகைப் பரிசோதனை முயற்சி சார்ந்த கதைகள் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறுக்குப் புதுமையானதும் ஆகும்.

ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறுக்கு ஞானம் இதழ் ஆற்றிய பங்களிப்பை மதிப்பிடுவதற்கு ஞானம் இதழில் வெளிவந்த கதைகள் தொகுக்கப்படுதல் வேண்டும். ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றின் முழுமை என்பது ஞானம் இதழில் வெளிவந்த கதைகளிலும் தங்கியிருக்கும் என்பதில் எவ்வித ஐயமுமில்லை.

கட்டுரைகள்

ஞானம் இதழில் வெளியான கட்டுரைகள் பல்வேறுபொருண்மை அடிப்படையில் அமைந்தவைகளாகும். ஞானம் இதழ் விவாதத்துக்கான ஒரு கருத்தாடல் தளமாகவும், சமகால இலக்கியங்களின் போக்குகளைச் சுட்டிக் காட்டுவதாகவும் இயங்கி வந்திருக்கின்றது என்பதனை கட்டுரைகளின் வாயிலாக அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இலக்கியம், அரசியல், சினிமா, கலை, கலாசார விடயங்கள் பற்றி எழுந்தவைகள் ஏதோ ஒரு வகையில் பயனுள்ளவைகளாகவே அமைந்தன. இலக்கியம் பற்றிய கருத்துக்களும் விமர்சனங்களும் ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் படைப்பாளிகளின் படைப்புமுயற்சிகளுக்கும் ஆதர்சமாக அமைந்தன.

சமகால இலக்கிய ஆளுமைகளின் வரலாற்றுப் பணிகளைப் பற்றி ஞானம் இதழில் வெளிவந்த கட்டுரைகள் பயனுடையவைகளாகும். வாழ்கின்ற போதே உரியவர்களுக்கான பெருமை சென்று சேருதல் வேண்டும் என்ற வகையில் மணி விழா நாயகர்கள் பற்றி ஞானம் இதழில் வெளிவந்த கட்டுரைகள் விதந்துரைக்கத்தக்கவை. மணிவிழா நாயகர்களின் பல்புற சார்ந்த பணிகளைப் பதிவு செய்து அவற்றை வரலாற்று ஆவணமாகப் பயன்படுத்துவதற்கு அவ்வகையில் அமைந்த கட்டுரைகள் காரணமாக அமைந்தன. இவ்வாறான முயற்சிகள் தொடர்ந்தும் நடைபெற வேண்டியவை. பக்கம் சாராது நடுநிலையில் இயங்கிவருவது ஞானத்தின் தனிச்சிறப்பாகும்.

ஞானம் இதழில் வெளியான கட்டுரைகளில் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி, பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ், கலாநிதி ம. இரகுநாதன், கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியம், செங்கையாழியான், கலாநிதி. யோகராசா, இ. இராஜேஸ் கண்ணன், தி. ஞானசேகரன், செ. சுதர்சன், தெளிவத்தை ஜோசப், என். சோமகாந்தன், ந. பார்த்தீபன், லெனின் மதிவானம், என். செல்வராஜா, அ. முகம்மது சமீம், முருகபூபதி முதலானவர்களின் கட்டுரைகள் தனித்து நோக்கத்தக்கவைகளாகும்.

ஞானத்தில் வெளிவந்த கட்டுரைகள் பல்வேறு சிந்தனைத் தளங்களிலிருந்து வெளிவந்தவை. ஒவ்வொரு சிந்தனைத் தளங்களுக்குள்ளும் இருந்து வெளிப்படுத்தப்பட்ட கருத்துக்கள் ஞானத்தின் மூலமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டன. தமிழ்ச் சூழலில் வெளியாகும் சஞ்சிகைகள் குறிப்பிட்ட ஒரு சிந்தனைத் தளத்தின் அடிப்படையில் சிக்கிக் கொள்வது அனைவரும் அறிந்த விடயம். இதிலிருந்து மாறுபட்டு பன்மைத்துவமான சிந்தனைப் பரப்புகையை முன்னிறுத்தி ஞானம் வருவது இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது. எவ்வித சிந்தனைத்துக்குள்ளும் அகப்படாமல் ஒரு சஞ்சிகை கொண்டமைய வேண்டிய ஒழுக்க நியமங்களின் தாமதமாக இருந்து பகிர்தலின் மூலம் விரிவு கண்ட இதழாக ஞானம் திகழ்கின்றது. இன்றைய நவகாலனித்துவச் சூழலில் பன்மைத்துவமான சிந்தனைத் தளங்கள் விரிவு பெறுவதற்கு ஞானம் இதழ் வழிசமைத்துள்ளது.

இவற்றோடு, 1980 களுக்கு பின்னர் மேலைத்தேய நாடுகளில் முனைப்பு பெற்ற புதிய கருத்து நிலைகள் ஞானம் இதழில் வெளியான கட்டுரைகள் மூலம் பகிரப்பட்டன. புதுவகை கருத்து நிலைகளின் நியாயப்பாடுகளையும் அதன் அரசியல் இயங்கு தன்மைகளையும் சுட்டிக்காட்டும் வகையில் கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன. குறிப்பாகப் பெண்ணியம், பின் நவீனத்துவம், இருத்தலியம், பின் காலனித்துவம் பற்றிய தரமான கருத்தாடல்கள் ஞானம் இதழ் மூலமாகப் பகிரப்பட்டன. இவ்வகைக் கட்டுரைகள் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியச் சூழலின் இயங்கியல் நிலைகளைக் கோட்டுக் காட்டுவனவாக அமைந்தன.

அவ்வகையில், “தமிழிலக்கியத்தின் சமகால இயங்கு நிலை, அதன் திசை வழிகளைத்தேடி” என்ற தலைப்பின் கீழ் கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியம் எழுதிய கட்டுரை விதந்துரைக் கத்தக்கது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட காலப்பகுதியில் தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலே, குறிப்பாக நூற்று முப்பது ஆண்டுகளைக் கடந்துவிட்ட நவீன தமிழிலக்கியத்தின் வரலாற்றிலே நாம் இன்று செயற்பட்டு நிற்கும் தளம் யாது? நாளை நாம் நடை பயிலவுள்ள திசைவழிகள் யாவை முதலிய

வினாக்களை எழுப்பி புதுவகைச் சிந்தனைத் தளத்தைக் கோட்டுக் காட்டுவதாக கலாநிதி. நா. சுப்பிரமணியத்தின் கட்டுரை அமைந்தது. இவ்வாறான கட்டுரைகள் ஞானத்தின் தனித்துவப் போக்கைக் சுட்டிக் காட்டுவதாக உள்ளன.

பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியின் “பின்னோக்கிய பார்வையும் முன்னெடுப்புக்கான சிந்தனைத் தெளிவும்” என்ற கட்டுரை இதுவரை காலமும் தமிழ்ச் சூழலில் நிகழ்த்தப்பட்ட கருத்தாடல்களின் அரசியல் பற்றியும் இனி மேற்கொள்ளவேண்டிய திசை வழிகள் பற்றியும் சுட்டிக் காட்டுவதாக உள்ளது. இவ்வாறான பயனுள்ள கருத்துக்கள் காற்றோடு கலந்து போகாமல் அக் கருத்துக்களை பதிவு செய்து ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பின் சிந்தனை விரிவுக்கு வழிசமைத்த இதழாகவும் ஞானம் விளங்குகின்றது. செங்கையாழியானின் “புனைகதை இலக்கியம்: அறிவோம், கற்போம், படைப்போம்” என்ற தலைப்பின் கீழ் பகிரப்பட்ட கருத்துக்கள் பயனுடையதாகும். இக் கருத்துக்கள் வாசகர் நிலையில் எவ்வாறான தாக்கத்தினைச் செலுத்தியது என்பதற்கு ஞானத்தின் வாசகர் கடிதங்களே சான்று பகருகின்றன. நவீன ஆக்க இலக்கிய வடிவக் கையாளுகையில் மேற்கொள்ள வேண்டிய உத்திமுறைகள் இக் கட்டுரையின் மூலம் பகிரப்பட்டன.

ஞானம் இதழில் வெளிவந்த கட்டுரைகளில் ஒரு சிலவே இங்கு சுட்டிக் காட்டப்பட்டன. இக் கட்டுரையின் பரப்பு கருதியே இவ்வகையில் நோக்கப்பட்டது. ஞானம் இதழின் மூலம் வெளி வந்த கட்டுரைகள் எதோ ஒரு வகையில் முக்கியத்துவம் உடையன என்பதில் கருத்து வேறுபாடுகள் இருக்க முடியாது. ஆயினும், நவீன அசைவியக்கத்துக்கு ஏற்பவும், புதிய சிந்தனை முறைகளின் வளர்ச்சிக்கு ஏற்பவும் கட்டுரைகள் விரிவும், ஆழமும் பெறவேண்டியது காலத்தின் தேவையாகும். இவ்வகையிலான கட்டுரைகளை இனிவெளிவரும் காலங்களிலும் ஞானம் இதழ் வெளிக் கொண்டு வருமாயின் வரவேற்கத்தக்கதே.

நோக்காணல்

ஈழத்து இலக்கிய ஆளுமைகளின் கருத்துக்கள் நோக்காணல்கள் மூலம் பதிவு செய்யப்பட்டன. ஈழத்தில் நவீன இலக்கியப் பரப்பில் நிகழ்ந்த மறைக்கப்பட்ட, வெளிக்கொண்டு வரப்படாத பல கருத்துக்கள் நோக்காணல்கள் மூலமாகப் பகிரப்பட்டன. ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றின் முழுமை பற்றிய ஆய்வுகளுக்கு இவ்வகை நோக்காணல்கள் பெரும் பங்கு வகிக்கும் என்பதில் கருத்துவேறுபாட்டுக்கு இடமில்லை. நோக்காணல்கள் எந்தவித கருத்து நிலைகளையும் சாராது அமைந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. முற்போக்குவாதம், நற்போக்கு

புதிய தமிழ்ச் சொற்களைப் பயிற்சிக்குக் கொண்டுவர வேண்டிய அதிகாரம் படைப்பு இலக்கியக்காரனுக்குத்தான் உண்டு. ஒன்றை அறிந்து கொள்ளுங்கள். ஆங்கில மொழியில் Alone என்ற ஒரு சொல் இருக்கிறது. இன்னொரு சொல் இருக்கிறது Loneliness. இந்த இரு சொற்களும் மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்த்தால், தனிமையைக் குறிக்கும் சொல் என்றுதான் நாங்கள் கருதுவோம். ஆனால் D.H Lowrence போன்ற ஒரு படைப்பாளிக்கு இந்த இரண்டு சொற்களும் பயனற்றவை போன்று தோன்றியதால், அவர் Aloneness என்ற ஒரு சொல்லைப் பயன்படுத்தினார். இந்த உரிமை படைப்பாளிக்கு உண்டு. அவன் தேவைகள் கருதிப் புதிய சொற்களை ஆக்கவும் அவற்றைப் பயிற்சிக்குக் கொண்டுவரவும் உரிமையுள்ளவன் ஆகின்றான்.

- ஞானம் 61: நோக்காணலில் எஸ். பெர்

வாதம் என்ற சித்தாந்தப் பிரிப்புக்குள் செயற்பட்ட இலக்கிய ஆளுமைகளின் கருத்துக்கள் ஞானம் இதழின் மூலம் பதிவு செய்யப்பட்டமை அவ்விதழின் வரலாற்றுப் பணிகளில் ஒன்றாகும். சமகால இலக்கிய ஆளுமைகளின் வரலாற்றுப் பதிவுகள் பற்றியும், அவர்களது காலப்பகுதியில் நிகழ்ந்த கருத்து நிலைகள் பற்றியும், மறைக்கப்பட்ட மறைப்பின் ஊடாக நிகழ்ந்த அரசியல் பற்றியும் வெளிக்கொண்டுவரும் வகையில் ஞானத்தின் நேர்காணல்கள் அமைந்தமை சிறப்புக்குரியதாகும்.

சமகால இலக்கிய ஆளுமைகள் என்ற வகையில், பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி, பேராசிரியர் எம். ஏ. நுஃமான், பேராசிரியர் பொன் பூலோகசிங்கம், பேராசிரியர் தில்லைநாதன், பேராசிரியர் வி. அரசு, எஸ். பொன்னுத்துரை, டொமினிக் ஜீவா, சித்திரலோகா மௌனகுரு, புதுவை இரத்தினதுரை, செ. யோகநாதன், வரதர், செங்கையாழியான் முதலியோர்களின் நேர்காணல்கள் ஞானம் இதழ்க்கும் அதன் வளர்ச்சிக்கும் பெரும் துணைபுரிந்தன.

பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி, எம். ஏ. நுஃமான், எஸ். பொன்னுத்துரை ஆகியோரின் நேர்காணல்கள் ஈழத்துச் சூழலில் இலக்கியத்துள் இயங்குநிலை பற்றியும், முற்போக்குவாதம், நற்போக்கு வாதங்களின் நியாயப்பாடுகள் பற்றியும், புதுவகைச் சிந்தனைத் தளங்களின் அரசியல் பற்றியும் சுட்டிக்காட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன. சமகாலச் சித்தாந்தப் போக்குகளின் அரசியல் இயங்கு தன்மைகளைத் தெரிந்து கொள்ளவும் விளங்கிக் கொள்ளவும் இவ்வகை நேர்காணல்கள் அடிப்படையாக அமைந்தன.

ஞானம் இதழில் வெளியான பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியின் நேர்காணல் மிக முக்கியமான ஒன்றாகும். ஈழத்து இலக்கியம் பற்றியும், தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று எழுதுகை பற்றியும் முதிர்ந்த அனுபவமும் அதனோடு கூடிய புலமைத்துவமும் கொண்ட பேராசிரியரின் நேர்காணல் தமிழ் கூறும் நல்லுலகுக்கு என்றும் பயனுடையதே. பேராசிரியரை நேர்கண்டு, அவற்றை ஞானம் இதழில் பதிவு செய்து, பின்னர் நூலாக வெளிப்படுத்திய ஞானம் இதழின் ஆசிரியர் பாராட்டுக்குரியவர். பகிர்தலின் மூலம் விரிவும் ஆழமும் பெறுவது ஞானம் என்ற மகுடவாசகத்துக்கு பதச்சோறாக அமைவது நேர்காணல்களே ஆகும்.

அத்தோடு, பேராசிரியர் வீ. அரசு, புதுவை இரத்தினதுரை ஆகியோர்களது நேர்காணல்கள் மிகுந்த பயனுடையவை, வன்னிப்பிராந்தியத்துள் இலக்கிய ஆக்கங்களையும், போரியல் சார்ந்த இலக்கியங்களின் தகவல்களையும் வெளிக்கொண்டுவரும் வகையில் புதுவை இரத்தினதுரையின் நேர்காணல் அமைந்தது. போரியல் இலக்கியம் பற்றிய கருத்தாடல்கள் ஞானம் இதழூடாக நிகழ்த்தப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

ஞானம் இதழின் மூலம் பதிவு செய்யப்பட்ட நேர்காணல்கள் அனைத்தும் தொகுப்பு நூலாக வெளிவர வேண்டியவைகளே தொகுப்பாக வெளிவருமாயின் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்று எழுதுகைக்கு கூடுதல் பயனுடையதாக அமையும்.

பத்தி எழுத்துக்கள்

ஞானம் இதழில் பதிவு செய்யப்பட்ட பத்தி எழுத்துக்கள் தனித்து நோக்கத்தக்கவை. ஞானம் இதழின் தொடக்க நாள்விரிந்து இன்றுவரை பத்தி எழுத்துக்களால் வாசகர்களை கவர்ந்தவராக கலாநிதி துரைமனோகரன் விளங்குகின்றார். ஆரம்பகாலத்தில் “நான் பேச நினைப்பதெல்லாம்” என்ற தலைப்பின் கீழும் பின்னர் “எழுதத் தூண்டும் எண்ணங்கள்” என்ற தலைப்பின் கீழும் பத்தி எழுத்துக்களை எழுதி

வருகின்றார். கலை, இலக்கியம், வானொலி, திரைப்படம், அரசியல் பற்றிய அவரது எழுத்துக்கள் மிகுந்த பயனுடையவையாக அமைந்தன. இவ்வகைப் பத்தி எழுத்துக்கள் அவருக்கே உரிய பாணியில் அமைந்துள்ளமை சிறப்பம்சமாகும். ஞானம் இதழின் மூலமாக வளர்ந்த பத்தி எழுத்துக்கு கலாநிதி துரைமனோகரனின் பங்களிப்பு முதன்மையானது.

ஞானம் இதழில் பத்தி எழுத்துக்களின் மூலம் தமது கருத்துக்களை பகிர்ந்து கொண்டோரில் தம்புசிவா, குறிஞ்சி நாடன், செ.சதர்சன், ஞானபண்டிதன், இளைய அப்துல்லாஹ், விஜயன் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

நூல் மதிப்புரைகள்

இன்றைய நவீன தொழிநுட்ப உலகில் வெளியிடப்படும் எல்லா நூல்களையும் கற்புது என்பது இயலாத காரியம். ஆயினும், நல்ல நூல்களைத் தேடிக்கற்க வேண்டியது காலத்தின் தேவையாக உள்ளது. அவ்வகையில், ஞானம் இதழில் “நூல்மதிப்புரைகள்” என்ற பகுதியின் கீழ் புதிதாக வெளியிடப்படும் நூல்கள் அறிமுகக் செய்யப்படுகின்றன. அத்தோடு, அந்நூல்களின் கனதி பற்றியும் விமர்சனக் குறிப்புகள் வெளியிடப்படுகின்றன. இவை வரவேற்கப்பட வேண்டியவைகள். இலக்கிய உலகில் அறிமுகமாகும் புதிய எழுத்து முயற்சிகளை ஆவணப்படுத்துவதாகவும் அது விளங்குகின்றது.

ஞானம் இதழில் நூல்மதிப்புரைகளை எழுதியவர்களில் நக்கீரன் (கலாநிதி துரை. மனோகரன்) குறிஞ்சிநாடன், யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம், கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ், நாராயணன் முதலியோரின் நூல் மதிப்புரைகள் தரமானவைகளாக அமைந்தன. ஞானம் இதழ் மூலமாக அறிமுகமாகும் நூல்மதிப்புரைகள் காய்தல், உவத்தல் இன்றி அமைவது முக்கியமானதாகும். நூல்மதிப்புரைகள் தகுதியான வர்களிடமிருந்து வெளிவரும் போது குறித்த நூல் பற்றிய தேடுதல் மேலும் அதிகரிக்கும். சில மதிப்புரைகள் பாராட்டுக் கடிதங்களாக அமைந்தமை இங்கு சுட்டிக் காட்டப்பட வேண்டியவை. இவ்வாறான மதிப்புரைகள் இலக்கிய உலகுக்கு ஆரோக்கியமானதல்ல.

நூல் மதிப்புரைகள் என்ற வகையில் எடுத்துக்காட்டப்படும் கருத்துக்கள் சரி, பிழை என்பதற்கு அப்பால் புதிய நூல்களை அறிவதற்கு அது துணையாக அமைகின்றமை சிறப்புக்குரிய விடயமாகும்.

கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள் பற்றிய பதிவுகள்

குறிப்பிட்ட ஒரு சஞ்சிகை தான் வளர்ந்து வந்த கால கட்டத்தில் நிகழுகின்ற கலை, இலக்கிய நிகழ்வுகளைப் பதிவு செய்யும்போது அது காலவோட்டத்தோடு இணைந்து விடுகின்றது. அவ்வகையில், ஈழத்திலும் சரி, புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலும் சரி நிகழும் கலை இலக்கிய நிகழ்வுகளைப் பதிவுசெய்து அவற்றை வரலாற்று ஆவணமாக்கிய பெருமை ஞானத்துக்குரியது. குறிப்பிட்ட கால கட்டத்தில் நிகழ்ந்த கலை, இலக்கிய நிகழ்வுகள் பின்வரும் தலைப்புகளின் கீழ் பதிவுசெய்யப்பட்டன.

புகலிடக் கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள்
சமகாலக் கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள்
கலை ஞானம் பார்வையும் பதிவும்

என்ற அடிப்படையில் சமகால நிகழ்வுகள் காற்றோடு கலந்து போகாமல் ஆவணப்படுத்தப்பட்டன. தமிழ் இலக்கியத்தோடும், தமிழர் கலாசாரத்தோடும் நிகழ்ந்த அனைத்தும் இப்பகுதியின் மூலம் வெளிப்படுத்தப்பட்டமை சிறப்புக்குரியதாகும். இவற்றை

வரலாற்று ஆவணமாக்கும் நோக்கோடு அவற்றை எழுதியவர்கள் செயற்பட்டுள்ளனர். அவ்வகையில், என். செல்வராஜா, செ. சுதர்சன், தேடலோன், குறிஞ்சிநாடன், த. சிவசுப்பிரமணியம், சத்தியன் முதலானவர்களின் பங்கு முக்கியத்துவமுடையது. ஈழத்தைப் பொறுத்தமட்டில் இவ்வகையான பதிவுகள் எதிர்கால சந்ததியினருக்கு முக்கிய வரலாற்று ஆவணமாகத் திகழும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஈழத்து இதழியல் வரலாற்றில் முக்கியமான கலை இலக்கியச் சஞ்சிகையாக ஞானம் மிளிரும் என்பதில் எவ்வித ஐயமுமில்லை. அதற்கு இதுவரை வெளியான ஞானம் இதழ்களே சான்றுபுகுகின்றன. காலத்தின் தேவை அறிந்து அதன் செயற்பாட்டுத் தளங்கள் விரிவுபெற்று வருவது மகிழ்ச்சிக்கூரியது. தொடர்ந்தும் பல புதிய சிந்தனைத் தளங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஞானம் இதழ் வெளிவரவேண்டியது காலத்தின் தேவையாகும்.

ஞானம் இதழின் வரலாற்றுப் பணிகள்

1. சமகால இலக்கிய ஆளுமைகளின் கருத்துநிலைகளையும் அவர்களது வரலாற்றில் நிகழ்ந்த நிகழ்வுகளையும் நேர்காணல் மூலமாக வெளிப்படுத்தியமை. பன்மைத்துவமான சிந்தனைத் தளவிரிவுக்கு இவ்வகை நேர்காணல்கள் அடிப்படையாக அமைந்தன. பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியின் நேர்காணல் கருத்துக்களை ஞானம் இதழ்களுடாக பதிவு செய்ததும். அக்கருத்துக்களை நூல் வடிவில் ஆக்கித் தந்தமையும் ஞானத்தின் பணிகளுள் முக்கியமானது.
2. சித்தாந்த அடிப்படையில் கூறுபட்டிருந்த இலக்கிய ஆளுமைகளை நேர்காணல் மூலம் ஒருங்கிணைத்து, ஈழத்து இலக்கியத்தின் தளவிரிவுக்கு அடிப்படையாக அமைந்தமை.

ஞானம் நீயொரு இலக்கியச் சோலை - ஈழ
 மானம் காத்திடும் மாமணி நிலா மாலை
 காணம் பாடக் கலக்கிடும் சங்கீதச்சாலை - கேடு
 ஊணம் ஒட்டுவதே உந்தனுக்கு வேலை

ஒண்மை ஒளிர்ந்து ஒங்கும் வெண்முத்து - நேர்மை
 உண்மை உழைப்பு மூன்றுமே உன் சொத்து
 பெண்மை பேணி நிதம் எத்திக்கும் தான் சுத்து - தமிழ்த்
 தண்மை திரவியமாய்த் தித்திக்கும் தேன்கொத்து

திட்டம் இட்டு போராடி உயர்ந்த வீரன் - அறியாதார்
 கொட்டம் அடக்குவதில் நீ கொள்கைச் சூரன்
 பட்டம் பதவிகளை எதிர்பாராத தீரன் - எத்தனையோ
 கட்டம் கண்டு களம் வென்றவன் நீ தானோ சேரன்

ஆறு நாம் கடந்திட ஆண்டவன் தந்திட்ட வரம் - நீதானின்று
 ஊறுகின்ற ஊர்க்குளமாய் ஊட்டுகின்றாய் உரம்
 நூறு இதழ்கள் தோன்றிடினும் உன்னில் என்றும் தரம் - நூறுகண்டு
 வீறு கொண்டு விரைந்திட்டாய் இங்கு வாழ்வாய் நிரந்தரம்.

3. புகலிட நாட்டு இலக்கியங்களை அறிமுகஞ் செய்வதோடு, அவற்றை இணைக்கும் பாடலாகவும், புகலிட இலக்கியத்தின் செல்நெறிகளைக் கோட்டுக் காட்டும் வகையிலும் செயற்பட்டமை.
4. ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றுக்கு ஞானம் இதழின் பங்கு முக்கியமானது. (கவிதைகளுக்கு அதிக சிரத்தை காட்டுவது இனிவரும் ஞானம் இதழின் பொறுப்பாகும்.)
5. ஞானம் இதழில் வெளியான இளம் படைப்பாளிகளின் கதைகள் புரவலர் புத்தக பூங்காவின் மூலம் தொகுப்புகளாக வெளிவந்தமை. (ஒரு சிலவே தொகுப்புகளாக வெளிவந்துள்ளன. ஏனைய கதைகளும் தொகுப்பாக வெளிவரும் போது ஞானம் இதழின் வரலாற்றுப் பணி மேலும் விரிவு பெறும்)

நிறைவாக, ஞானம் இதழ் பற்றியும், அதன் இயங்குநிலை பற்றியும் கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியம் கூறும் கருத்து இங்கு சுட்டிக்காட்டத்தக்கது.

“ஈழத்தின் தமிழிலக்கியச் சூழலின் இயங்கு நிலை பற்றிய தகவல்களை உடனுக்குடன் பெறுவதற்கு அது பெருந்துணை புரிகின்றது. அதேவேளை, அதனுடைய பார்வைப்பரப்பு ஈழம் என்ற புவியெல்லையைத் தாண்டி தமிழ் கூறும் நல்லுலகை நோக்கி விரிந்து செல்வதை உணரமுடிகின்றது. இவ்வகையில் சமகாலத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் முக்கிய இணைப்புப் பாலங்களில் ஒன்றாக அது செயற்பட்டு நிற்பது தெளிவாகவே தெரிகின்றது.”

நீயோ ரூபம் சில்க்ஸ்

பிறைவேற் லிமிட்டெட்

507, காலி வீதி, வெள்ளவத்தை,
கொழும்பு - 06.

CENTRAL ESSENCE SUPPLIERS

DEALERS IN ALL KINDS OF LIQUID ESSENCES,
FOOD COLOURS AND SCENTS ETC.

76/B, KING STREET, KANDY.
TEL: 081-2224187, 081-4471563

‘ஹன்சாட்டி’ல் ‘ஞானம்’

உட்பு மற்றும் அதன் சுற்றுப்புறக் கிராமங்களுக்கு நன்னீர் வழங்க வேண்டுமெனக் கோரும் தனியுறுப்பினர் பிரேரணையை 4. 7. 2001 ஆம் திகதியன்று பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பித்து பேசும் நல்லதொரு வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. அப்போது, தமிழ் பேசும் மக்களின் அவலங்களை எடுத்தியம்புவதில் நான் பின்னிற்கவில்லை. அவ்வேளை தங்கள் சஞ்சிகையின் ஜான் மாத இதழின் பின் அட்டையில் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்த ‘காரணங்கள்’ என்ற தலைப்பிலான பொருத்தமான கவிதையை ஏற்றமுறையில் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் வாய்ப்பும் எனக்குக் கிடைத்தது. அக்கவிதைகளை ஹன்சாட்டின் 1661, 1662 ஆம் பக்கத்தில் வாசிக்கலாம்.

- அல்ஹாஜ் ஏ. எச். எம். அஸ்வர்
(பாராளுமன்ற உறுப்பினர்)

ஸஹ்ரா பேத்திக்கு ஞான அமுதூட்டும் அஸ்வர் அப்பா (தாத்தா)

(ஹன்சாட்டில் காணப்படும் பகுதி, புதிய வாசகர்களின் பார்வைக்காகக் கீழே தரப்படுகிறது. கவிதை பெனி எழுதியது)

“உட்பிலிருந்து முல்லைத்தீவு போன்ற இடங்களுக்கு மீன்பிடிப்பதற்காகச் செல்வார்கள். இப்பொழுது அங்கே போகமுடியாது தமிழ் மக்கள் அவதியறுகிறார்கள். அவர்கள் எத்தனையோ கொலைகள், பாலியல் வல்லுறவுச் சம்பவங்களுக்குள்ளாகிறார்கள். அவைகளை விளக்கிக்காட்டும் வகையில் தி. ஞானசேகரன் அவர்களுடைய “ஞானம்” சஞ்சிகையில் ‘காரணங்கள்’ என்ற தலைப்பில் அழகான ஒரு கவிதையொன்று வெளிப்பட்டுள்ளது.

தேசம் எரிவதற்கும்
தீய்ந்து போவதற்கும்
நீயும் நானும்
காரணம்தான் தோழா!

96ல்
கிருஷ்ணாந்தி கொலையுண்ட போது
“சிக்ஷரிலும் பவுண்டரி”யிலும்
சிலாகித்துக் கிடந்தோம்.

செம்மணியின் அம்மணங்கள்
கல்லறைக்குள் கல்லறையாய்
மூடப்படுகையில் - நாம்
அகப்பாடல்களில்
மூழ்கிக் கொண்டிருந்தோம்.

98 செப்டெம்பர்
வெவல்வத்தை - அருளப்பொல
நெருப்பால் வேகுகையில்
மரக்கறி தோட்டத்திற்கு
மருந்தடித்துக் கொண்டிருந்தோம்.

பிந்துனோயாவில்
மனிதம் மரிக்கையில்
ஹீரோக்களின் சாகஸங்களில்
புல்லரித்து நின்றோம்.

தலவாக்கல
லயங்கள் நொறுங்குகையில்
“மனையாள் மண்டபம்,
கிருஷ்ணதாசி -”
மயங்கிக் கிடந்தோம்

இப்போது
சிவமணியும் விஜிகலாவும்
தெருவில் நிற்கையில்
பாதி என்னிடம்
மீதி உன்னிடம் - என
இதய ராகங்களிடம்
காலத்தைத் தொலைக்கிறோம்.

கிருஷ்ணாந்தி - கோணேஸ்வரி
ரஜனி - சாரதாம்பாள்
ஹமாலிட்டா விஜித்தா
சிவமணி விஜிகலா - என
பட்டியல் நீள்கையில்
நாம்
உண்மைகளை அடைக்காது
மௌனங்களால்

தேசம் எரிவதற்கும்
தீய்ந்து போவதற்கும்
நீயும் நானும்
காரணம்தான் தோழா!

இந்த அவையிலே இந்தக்கவிதையை அர்த்தத்தோடும் ஆழத்தோடும் மிக முனைப்போடு கூறியுள்ளேன். அதாவது இதிலுள்ள அர்த்தங்கள் அரசாங்கத்திற்குப் புரியவேண்டும்.”

+

திருமண கணக்கண

வேல் அமுதனிடம் மணமக்களின் கடிதக்கோப்புகள் எக்கச்சக்கம்! அண்மையில் எடுக்கப்பட்ட கணக்கெடுப்பு விவரம் கீழே அட்டவணைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

03.06.2008 கணக்கெடுப்பு

நாடு	மணமகள்	மணமகள்	மொத்தம்
Sri Lanka	182	513	695
UK	173	38	211
Australia	25	32	57
Canada	59	28	87
USA	09	09	18
Others	81	07	88
Total	529	627	1156

இன்னுமேன் தயக்கம்?...

இன்றே சுயதிரிவுமுறை முன்னோடி, தனிநபர் நிறுவநர், முத்த, புகழ்பூத்த, சர்வதேச சகலருக்குமான திருமண ஆற்றுப்படுத்துநர்,

குரும்பசிட்டியூர், மாயெழு வேல் அமுதனைச் சந்தியுங்கள்!

விவரங்களைத் திங்கள், புதன், வெள்ளி மாலைவேளைகளில் விசாரித்தறிக!

தொலைபேசி : 2360488, 2360694, 4873929,

முகவரி : 8-3-3 மெற்றோ மாடிமனை, (வெள்ளவத்தை காவல் நிலையத்திற்கு முன்பாக 33^{ஆம்} ஒழுங்கை வழி) 55^{ஆம்} ஒழுங்கை, கொழும்பு - 06

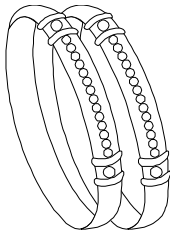
சுலபமான தெரிவுக்குச் சுயதெரிவு முறையே! மகோன்னத மணவாழ்வுக்குக் குரும்பசிட்டியூர், மாயெழு வேல் அமுதனே!
சுலபமான தெரிவுக்குச் சுயதெரிவு முறையே! மகோன்னத மணவாழ்வுக்குக் குரும்பசிட்டியூர், மாயெழு வேல் அமுதனே!

தரமான தங்க நகைகளுக்கு...

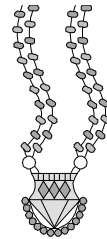
NAGALINGAMS

Jewellers

Designers and
Manufacturers of 22KT
Sovereign Gold Quality
Jewellery

101, Colombo Street, Kandy
Tel : 081 - 2232545

+

With Best Compliments from

Luckyland

**உலக சாதனை ஏங்கள் பாரம்பரியம்
பல்கட்டிவும் தரல் !**

**LUCKYLAND BISCUIT
MANUFACTURERS**

NATTARANPOTHA, KUNDASALE, SRI LANKA.

TEL : 0094-081-2420574, 2420217. FAX: 0094-081-2420740

Email: luckyland@sltnet.lk